

Giới thiệu Bánh Bao Nhà Ai

Truyện Bánh Bao Nhà Ai tác giả U Hoàng Tử Lam truyện nói về đứa bé 2 tuổi tên là Bánh Bao hồn nhiên thông minh, truyện với nhịp điệu nhẹ nhàng vô cùng tha thiết và sâu sắc, các bạn theo dõi để thêm về câu chuyện tình phụ tử này nhé.

Bánh Bao quyết miệng, vẻ mặt như sắp khóc đến nơi, phụ thân bé đem sữa trứng bỏ vào nồi hấp, xoay người vào phòng khách, đã thấy Tiểu Bánh Bao trề cái môi bé xiu, đôi mắt to đẫm nước, “Sao lại khóc rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Nhà có Bánh Bao

Ô Thuần Nhã vào năm tốt nghiệp trung học sau khi say rượu loạn X, thành ra là cái người bị áp.

Cậu vừa tỉnh ngủ xong ngoại trừ chi phiếu mười vạn nguyên đặt trên tủ đầu giường còn lại cái gì đều không có.

Ngay cả cái tên đầu sỏ có hình dáng thế nào cũng chả có tí ấn tượng, chỉ biết là tính tình không tốt động tác không ôn nhu, hoàn toàn là một tên bạo lực! Chỉ biết chọc a chọc a chọc a chọc! Lật qua lật lại chọc cậu! Là một SSS cấp đại biến (thái)!

Tiếp đó, Ô Thuần Nhã xui xẻo vào một đêm khuya nào đó mười tháng sau trong căn phòng đi thuê 15 thước vuông của mình, một mình sinh hạ một bé trai trắng trắng tròn tròn nặng gần 4kg. À, cậu là đặt đứa nhỏ lên cân điện tử cân thử, đặt tên là Ô Trạch Vũ.

Cuộc sống sinh viên của những người khác đều là thánh thoi hưởng thụ, còn cậu lại phải vừa làm babavừa làm mẹ, đã thế còn phải đẻ phòng Bánh Bao nhà mình thông đồng người ngoài đến làm hại baba của bé là cậu đây !

Vào lúc Ô Trạch Vũ tám tháng thì đã có thể nói được những từ gồm ba chữ, một tuổi hai tháng thì nói chuyện lưu loát.

Hai tuổi đã có thể tự mình kéo baba đi mua sắm, sau đó chỉ vào nhân viên phục vụ quầy thu ngân gọi tiểu mĩ nhân.

Lúc ba tuổi thì đột nhiên lương tâm trời dậy, cảm thấy baba nhà mình vừa phải đến trường vừa kiếm tiền nuôi con rất không dễ dàng, cho nên...

Lên mạng giúp ba bé tìm bạn trăm năm!

Yêu cầu! Có tiền, có dung mạo, tính tình tốt, ôn nhu, biết thương yêu người khác, gia cảnh tổ tiên trong sạch, bản thân là một người lương thiện, cộng thêm phải yêu thích trẻ con!

Phù hợp sao? Tìm đến bé báo danh nha ! Nhưng trước tiên nộp phí báo danh một vạn đồng cái đã!

Kết quả thiếu chút nữa đã đẩy baba của bé vào hố lửa rồi...

Bé nâng lên cặp móng vuốt đầy thịt dẻ lao nước mắt, khóc đến mức kinh thiên động địa, đáng tiếc, sét đánh sấm nổ mà trời lại không mưa!

Baba à! Con trai sẽ nghĩ biện pháp giúp baba lên đời a~! Đừng nóng vội! Nhất định phải cố lên!

ㄟ (ㄋ ㄣ) ㄣ (ㄋ ㄣ) ㄣ (ㄋ ㄣ) ㄣ (ㄋ ㄣ) ㄣ (ㄋ ㄣ) ㄣ (ㄋ ㄣ) ㄣ

Ô Thuần Nhã nhìn Bánh Bao ba tuổi nhỏ nhỏ mềm mềm đang ngồi trước máy tính, một đôi móng thịt điên cuồng phích gõ lạch cạch trên bàn phím, hỏi, “Bánh Bao, con đang đánh đàn à?”

Ô Trạch Vũ nghiêng cái đầu tròn vo một góc 35° nhìn baba bé người đang nở nụ cười ôn nhuận, vẻ mặt hết chi là nhu thuận.

“Baba, người ta đang luyện ngón tay nha” Nếu xem nhẹ trang web đang mở có bốn chữ vừa to vừa chói – Topic TÌM BẠN TRĂM NĂM! Có thể ba bé còn tin tưởng lời bé nói.

Ô Thuần Nhã cùng Ô Trạch Vũ mặt đối mặt. Bộ dáng tươi cười không đổi, khí thế không đổi, nhưng mà, Ô Trạch Vũ lại muốn khóc.

Tieu rồi tiêu rồi, bé đã lỡ mồm nói gì làm baba nổi giận ư? Baba cười đến mê người như vậy, nhưng e cái mông đáng yêu này của bé sắp khó bảo toàn rồi!

Đôi mắt to như bồ đào ngập nước quay tròn loạn chuyển, Ô tiểu Bánh Bao chu mỏ xoay thất lưng, đem cái dáng người cao thấp ngang nhau quay thành chữ S.

Vươn tay đỡ đỡ miễn cho Bánh Bao đau thắt lưng, một câu nói của Ô Thuần Nhã đã áp đảo Bánh Bao.

Nắm lấy gương mặt mềm mại phần đầu là thịt của Bánh Bao, thanh âm như ánh nắng mùa đông làm người khoan khoái, nhưng Ô Trạch Vũ giờ phút này chỉ hận tại sao bé lại thông minh như thế! Nếu bé có thể ngốc nghếch một chút, liền sẽ không lí giải được ý tứ trong lời của ba mình rồi!

Baba bé nói: “Tuong lai trong một tháng, con là muốn làm Bánh Bao thịt? Hay là muốn làm Bánh Bao chay?”

Sấm chớp lập lòe, đánh vào Ô Tiểu Bánh Bao từ trong ra ngoài đều cháy rụi.

Ba ngón tay nhỏ nhắn đẩy thịt dựng thẳng lên trời, cực kì đứng đắn nghiêm túc nói, “Con xin thề! Từ nay về sau con sẽ không dám nữa!”

Bé không muốn làm Bánh Bao thịt! Càng không muốn làm Bánh Bao chay! Bé phải làm một Bánh Bao đầy đủ dinh dưỡng vừa có thịt vừa có rau a~!

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: BÁNH BAO TẬP ĐI

Bánh Bao được một tuổi lẻ hai tháng thì bé bắt đầu tập đi, hai cái chân nhỏ trắng nõn như ngó sen run rẩy đứng lên, cánh tay bé bé núc ních dùng sức cầm lấy bàn tay to hơi lạnh lạnh của baba bé.

“Bước một bước được một quả táo tàu ngâm rượu, bước hai bước được một quả mơ, bước ba bước được một quả đào, bước bốn bước được một quả khế, thuận thuận lợi lợi tự mình đi không ngã, được một quả dưa hấu” Cũng không quản Bánh Bao nhà mình có hiểu hay không, Ô Thuần Nhã không ngừng mở miệng nhắc nhở.

Bánh Bao trừng đôi mắt to sòng chét nhìn môi baba bé mở ra khép lại, bĩu môi, móng thịt buông tay baba bé ra, nãi thanh nãi khí làm bầm, “Muôn hôn hôn, hôn hôn”

Ô Thuần Nhã vui vẻ, chụp lấy gương mặt mềm mại của Bánh Bao thưởng cho một nụ hôn vang dội, “Chụt!” (ノ 3 ノ)!

Bánh Bao không hài lòng xoắn xoắn tay, đầu ngón tay ngắn ngủn chuẩn xác chỉ lên môi, “Hôn ở đây cơ”

Khỏe miệng tươi cười của Ô Thuần Nhã bị xóa sạch, sau đó dưới ánh mắt mong đợi cùng dò xét của Bánh Bao, hung hăng đoạt đi nụ hôn đầu tiên của con mình!

Bánh Bao hài lòng, buông tay baba nhà mình ra, sau đó đi một vòng, bộ dáng rừ đầu tới cuối đều vững vàng ổn định.

Bé đắc ý, ba bé thì đen mặt.

Cái này là học từ ai đây! Cưng nhiên mới chỉ hơn một tuổi có tí xú thôi đã biết tính toán thiệt hơn rồi! Một cái Bánh Bao mới mọc được sáu cái răng đã biết giấu tâm tư! Đây rốt cuộc là con của ai a! Đứa nhỏ này khẳng định không phải con tui đâu! Cũng quá không thiện lương đi! (Nói từ bố nó chứ ai!)

Tiểu ánh mắt không nhìn đến biểu tình ai oán xoắn xuýt của baba nhà mình, Bánh Bao quỳ rạp trên mặt đất đề lên quả dưa hấu thiệt bự có cân nặng không sai biệt so với bé (khoảng 11kg), sòng chét ôm lấy, lăn qua lăn lại, lăn lại rồi lăn qua.

“Ăn ăn” Ngửa đầu, lăn đến bên chân baba bé. (≡) nước miếng.

“...” Ô Thuần Nhã đầu đầy hắc tuyến, không chỉ bị lừa hôn, còn bị lừa mất một quả dưa hấu, thiệt là đau đớn mà.

(ノ ￣ ヽ)b(ノ ￣ ヽ)b(ノ ￣ ヽ)b(ノ ￣ ヽ)b(ノ ￣ ヽ)b(ノ ￣ ヽ)b(ノ ￣ ヽ)b

Năm Bánh Bao được hai tuổi, ra sức giẫm đạp cái chân vừa nhỏ vừa ngắn lòi kéo baba bé qua các gian bán đồ ăn vặt trong siêu thị, thế nhưng bé chỉ nhìn mà không đòi mua.

Ba bé ôm lấy bé, đi tới quầy bánh xốp chocolate mà khi nãy bọn họ đã lượn đi lượn lại bốn lần rồi, cầm hai túi bỏ vào xe đẩy, một tay ôm lấy Bánh Bao ánh mắt đang thẳng tắp nhìn chăm chăm vào túi bánh trong xe, một tay chậm rãi đẩy xe đẩy đến khu thực phẩm.

Vừa đi vừa hỏi Bánh Bao, “Muốn ăn vì sao không nói cho ba biết?”

Bánh Bao nâng tiểu cánh tay lên ôm cổ ba bé, cái mông nhỏ ngồi lên cánh tay cong lên của baba, khuôn mặt trắng trẻo non mềm vô cùng thân thiết cộ

lên khuôn mặt đẹp trai của baba, nãi thanh nãi khí nói, “Baba nghèo lắm, cho nên con ăn ở trong mơ là được rồi” (*như kiểu nhìn cá gổ chép miệng tưởng tượng là ăn no rồi đó)

Nghiêng đầu hôn một cái lên mặt Bánh Bao, Ô Thuần Nhã không nói gì, nhưng trong lòng lại thấy chua xót. Không thể cho Bánh Bao một cuộc sống đảm bảo, đây vẫn luôn là điều khiến cậu khổ sở.

“Baba ” Tuy rằng thông minh trước tuổi, nhưng dù sao bé vẫn còn quá nhỏ, không hiểu lắm lời của mình đã tạo nên ảnh hưởng thế nào với baba bé, chỉ là đột nhiên ba bé trầm mặc khiến bé cảm thấy hơi hơi bất an.

“Ân? Còn muốn ăn gì nữa? Mua một cái bánh gato trái cây cho Bánh Bao ăn sau bữa cơm được không?” Ồm con trai đến quầy bán bánh ngọt, cậu chỉ vào các loại bánh gato trái cây với đủ màu sắc bên trong hỏi.

Đưa đầu nhìn một chút, sau đó quay lưng về phía quầy tựa đầu vào vai baba bé, miệng còn nói, “Nhắm mắt làm ngơ, không nhìn thấy, không muốn ăn!”

Khóe miệng khẽ cong, cậu vỗ vỗ lưng con, nói với người bán hàng hai mắt lóe tim hồng nói, “Cho tôi một bánh gato dâu tây cho trẻ em”

Bánh Bao nghe xong rất vui vẻ, dùng sức gặm lên mặt của baba mình. Giọng nói non nớt mềm nhẹ đáng yêu, “Yêu baba nhất, cảm ơn baba !”

Một lớn một nhỏ tay nắm tay chầm rãi đi đến quầy thu ngân, lúc đi ngang qua mọi người đều chú ý đến họ, có người còn nghi hoặc, là hai anh em đi mua đồ ăn? Người lớn ôn nhuận đưa nhỏ khá ái, hẳn là có con từ khi còn rất trẻ.

Ô Thuần Nhã nghe thấy không phản bác cũng không để ý, nhưng Bánh Bao lại không vừa lòng, liên tiếp kéo cậu gọi cậu là baba, đây là baba bé, không phải anh trai đâu! Chính là người baba duy nhất của bé!

Trước quầy thu ngân, Bánh Bao bước khập khiễng, cánh tay cầm một tờ tiền màu đỏ, cười đến khá ái nhu thuận với người thu ngân, nhân viên thu ngân nhìn về mặt kia của bé liền cho bé hai cái kẹo que.

Bánh Bao cầm kẹo, nói cảm ơn, sau khi nhận tiền thối xong đem về cho baba , đi được hai bước quay đầu lại, nãi thanh nãi khí hô: “ tiểu nữ nhân tỷ tỷ hẹn gặp lại, lần sau em muốn kẹo nổ nhé!”

Để lại một đám người dờ khóc dờ cười.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: BÁNH BAO MẤT TÍCH

Lưu nãi nãi ở nhà đối diện, năm nay sáu mươi tuổi, người bạn già của bà ấy đã sớm cưới hạc bay về phương Tây, chỉ còn một mình bà sống ở X thị, con trai con gái đã từ xóm dọn ra ngoài sống riêng, bình thường công việc bận rộn, do đó chỉ đến khi nghỉ Tết mới có cơ hội gặp mặt một lần.

Hai năm trước Ô Thuần Nhã mang theo Ô Trạch Vũ mới tròn một tuổi đến nơi này thuê nhà, vừa vặn gặp được Lưu nãi nãi tốt bụng, sau khi hỏi thăm cận kề tình huống hai cha con bọn họ xong liền giới thiệu cho một phòng 40 m vuông, gồm 1 phòng khách 1 phòng ngủ , giúp Ô Thuần Nhã giải quyết một đại phiền toái.

Lão thái thái là một người rất tử tế, bà vô cùng chiều cổ cậu phải một thân một mình nuôi nấng một đứa nhỏ. Bình thường khi cậu đi học hay đi làm đều là bà phụ trách đưa Ô Trạch Vũ đi nhà trẻ.

Đối với Bánh Bao ba tuổi khá ái, Lưu nãi nãi thương yêu nhóc đến tận đáy lòng.

Mới đầu vì vấn đề bản thân nên đối mặt với Lưu nãi nãi lảm lảng giềng, thì Ô Thuần Nhã rất bất an, sau này cũng là nhờ Lưu nãi nãi chủ động tìm cậu hàn huyên thật lâu mới khiến cậu nhận ra mình ngu xuẩn cỡ nào.

Ô Thuần Nhã sinh ra và lớn lên ở một thị trấn nhỏ, từ bé đến khi mười chín tuổi đều chưa từng rời đi. Chuyện xảy ra vào năm tốt nghiệp trung học ấy xảy ra khiến cậu với người trong nhà cắt đứt quan hệ. Dám can rằng một mình mang theo bụng bầu đến X thị này, cậu không muốn buông bỏ việc học, càng không muốn vì sai lầm của bản thân mà vứt bỏ một sinh mệnh bé nhỏ. Cho nên sau khi tìm được bệnh viện xong cậu đã đến trường xin nhập học muộn một năm. Vốn không ôm hi vọng gì, không ngờ trường học cư nhiên lại đồng ý.

Giờ nghĩ lại, chín tháng kia cậu đúng là gặp đủ khốn khổ. Ở thị trấn nhỏ của bọn họ, căn bản chưa từng phát sinh chuyện nam nhân có thể mang thai, cho nên cậu ở đâu cũng bị coi là quái vật. Trong lúc mang thai cậu đều tận lực tránh tiếp xúc với mọi người.

Cho đến khi nghe Lưu nãi nãi nói xong cậu mới giật mình, trách không được khi cậu mang theo cái bụng to đùng đi mua đồ ăn này nọ mọi người nhìn

thấy tuy ngạc nhiên nhưng không ai nói lời ác ý. Thậm chí còn có người hảo tâm chủ động giúp cậu một số việc. Nguyên lai kì thật nam nhân có thể sinh con, chỉ có điều là tỉ lệ một phần vạn, còn không nhất định sẽ thành công, hơn nữa còn rất nguy hiểm.

Khi cậu nói cho Lư Nãi Nãi cậu là một mình nhìn đau sinh hạ đứa bé, bà suýt nữa thì hôn mê, sau đó liên tục hai tháng mang đồ bổ đến cho cậu ăn. Lư Nãi Nãi nói tuy rằng đã một năm, nhưng dù sao bổ vẫn tốt hơn không bổ, Ô Thuần Nhã cự tuyệt vài lần xong cũng tùy ý bà, dù sao bà là thật lòng quan tâm hai cha con cậu.

Sau khi sinh để lại nhiều vấn đề nghiêm trọng, tuy rằng chỉ là mấy bệnh vặt, nhưng Ô Thuần Nhã biết thân thể mình sợ rằng sau bốn mươi sẽ hoàn toàn suy sụp. Bất quá vì Bánh Bao nhà mình, cho dù có mệt mỏi khổ sở hơn nữa cậu cũng có thể chống đỡ được.

Quay đầu đưa mắt nhìn sắc trời âm u bên ngoài, thờ dài, phần eo có hơi đau, xem ra trời lại sắp mưa.

Ô Thuần Nhã nhấp nhấp cánh môi khô, nhắc ly nước bên cạnh muốn giảm khát lại bị một cánh tay khác ngăn cản.

Nâng mắt nhìn chủ nhân cửa cánh tay, Ô Thuần Nhã mỉm cười, bộ dáng cậu vốn thanh tú, tính tình cũng vô cùng tốt, ở trong khoa nhân duyên không tệ, “Không phải cậu nói ngày hôm nay sẽ không đi học sao? Buổi sáng mình còn giúp cậu xin nghỉ với thầy Tô”

Mạc Tuấn Nghị đổ ly nước lạnh đi, rót thêm nước ấm đưa cho cậu, ngồi vào vị trí đối diện, chống cằm nhìn cậu, “Vốn cũng không định tới, nhưng nhìn trời hôm nay âm u, sợ cậu chịu không nổi nên tới lái xe đến đón cậu”

“Cảm ơn” Hơi cong khóe miệng cười nói cảm ơn hắn, trong mắt Ô Thuần Nhã hiện lên một tia tránh né. Cậu biết gia cảnh của Mạc Tuấn Nghị rất tốt, bề ngoài đẹp trai tuấn tú, ở trong trường có không ít người theo đuổi cậu ấy. Nhưng cậu ấy lại đối tốt với mình, bình thường còn luôn chiều cố mình, cậu thực cảm động, nhưng không thể nhận lấy phần tình cảm này được.

Hai người không ai nói gì, Ô Thuần Nhã cúi đầu lật sách ghi chép ra, Mạc Tuấn Nghị thì ở phía đối diện cứ nhìn cậu chằm chằm.

“Cậu...” Bị hắn nhìn có chút xấu hổ, Ô Thuần Nhã vừa định mở miệng nói cái gì đó để phá vỡ bầu không khí xấu hổ này, không ngờ điện thoại để bên cạnh lại rung lên.

Cười xin lỗi với Mạc Tuấn Nghị, nhìn vào dãy số trên điện thoại, Ô Thuần Nhã nhú mày vội vàng tiếp điện thoại, “Lư Nãi Nãi, làm sao vậy?” Thường khi đi học Lư Nãi Nãi sẽ không chủ động gọi cho cậu, lẽ nào Tiểu Bánh Bao có chuyện gì?

Lư Nãi Nãi từ đầu bên kia truyền tới: “Tiểu Nhã! Bánh Bao, Bánh Bao không thấy đâu!”

Tay cầm bút của Ô Thuần Nhã khẽ run lên, mặt tái đi, “Dạ? Người đừng vội, cứ chậm rãi nói, sao lại không thấy, lúc này không phải bé hử là ở nhà trẻ sao?” Hiện tại là bốn rưỡi chiều, chiều nào bốn giờ Lư Nãi Nãi cũng đến nhà trẻ cách nhà không xa đón Bánh Bao tan học, sau đó Bánh Bao sẽ ở nhà Lư Nãi Nãi ăn cơm chiều chờ baba bé đến đón bé về.

“Đêm qua trước khi đi ngủ Bánh Bao nhắc tới đã ba ngày không được gặp con, bà liền nói với nó con đang bận giúp giáo sư dịch tài liệu, hai ngày nữa sẽ về. Sau đó nó không nói gì ngoan ngoãn ngủ. Lúc sáng đi học cũng rất ngoan, vừa dậy đi đón nó, cô Không lớp mẫu giáo nói nó ba giờ rưỡi đã đi rồi, lúc ấy cô Không còn hỏi ai tới đón nó, nó nói là baba tới đón...” Lư Nãi Nãi nói xong liền rơi nước mắt, trong lòng hối hận, bà hẳn là phải sớm nhận ra Bánh Bao khác thường mới phải, đứa nhỏ này thông minh như vậy, sao có thể vô duyên vô cớ nói nhớ ba cơ chứ!

Nghe Lư Nãi Nãi nói xong Ô Thuần Nhã trái lại rất tỉnh táo, thanh âm ôn nhuận mang theo trấn an, “Lư Nãi Nãi, bà đừng nóng vội, cứ về nhà trước, có thể Bánh Bao đến đây tìm con, con ra cổng chính xem xem, lần trước ngồi xe đi ngang qua con đã nói đây là trường của con, nhất định là nó tự mình chạy tới. Con đi tìm nó, bà chờ điện thoại của con, đừng lo lắng làm hại thân thể”

“Hào, hào, con gọi điện cho bà lúc nào cũng được! đừng có quên đó” Lư Nãi Nãi căn dặn mấy lần rồi mới cúp điện thoại.

Nghe Lư Nãi Nãi cúp máy Ô Thuần Nhã liền đi ra ngoài, đừng thấy cậu vừa nói với Lư Nãi Nãi như vậy, rất đúng ý không có gì bất thường, tuy biết con mình so với những đứa bé cùng tuổi khác thông minh hơn nhiều, nhưng dù sao nó còn nhỏ như thế, vạn nhất bị xe tông thì biết làm sao bây giờ.

Mạc Tuấn Nghị thấy cậu lao đảo xông ra ngoài liền sững sờ, lập tức cầm chìa khóa xe và áo khoác của mình đuổi theo. Đối thoại ban nãy hẳn có nghe được, chính là không rõ Bánh Bao là ai, lại có thể khiến người luôn lạnh nhạt hờ hững khản trương luống cuống như vậy.

“Thuần Nhã, cậu đừng liều lĩnh chạy ra ngoài vậy, để tớ lấy xe chờ cậu đi” Chạy nhanh vài bước vượt qua người nọ, vươn tay giữ chặt vai cậu lại rồi khoác áo lên cho cậu, xoay người đi về bãi đỗ xe lấy xe. Phòng học của bọn họ cách cổng chính không xa, đi bộ mất ít nhất nửa tiếng, cho dù chạy cũng mất hơn mười phút.

“Cảm ơn cậu Tuấn Nghị” Theo sát Mạc Tuấn Nghị, Ô Thuần Nhã nắm thật chặt áo khoác trên người.

Cười khổ lắc đầu, hẳn biết để người này tiếp nhận mình là rất khó, nhưng hẳn sẽ không dễ dàng từ bỏ đâu.

Chương 4: TÌM ĐƯỢC BÁNH BAO

Ở trạm xe buýt, có một đứa bé thoát nhìn chỉ trên dưới 1m một mình đứng ở nơi đó. Trên lưng bé đeo một chiếc ba lô hình gấu Teddy, mặc một chiếc áo T-shirt thuần trắng có hình mèo Tom, quần yếm bò màu xanh nhạt dài tới đầu gối, chân mang giày sandal màu nâu. Dưới ánh mặt trời cái đầu nhím màu nâu đậm kia vừa vừa gọn gàng vừa đẹp trai, đôi mắt đen ánh ánh sắc lục to tròn xoay xoay xem đông ngó tây, đôi môi nhỏ nhắn hồng hồng không biết đang lăm bặm cái gì đó. Khuôn mặt non nớt tròn tròn nhỏ nhắn, hai cánh tay lộ ngoài áo cũng đầy thịt khiến người ta nhìn thấy muốn nhéo cho một cái, trắng nõn non mềm như cái bánh bao.

Người qua đường và hành khách đứng chờ ở bến xe nhìn đứa nhỏ đáng yêu như vậy không nhịn được liền đưa mắt nhìn nhiều hơn một chút, có mấy cô gái trẻ tuổi không kiềm được tình mẫu tử nổi lên chạy đến trêu chọc bé.

Cô gái A: “Bạn nhỏ em tên là gì? Nói cho tỳ tỳ biết sao em lại ở đây một mình vậy?” Nói xong còn muốn vươn tay véo véo hai má mê người phẩn nộn một tí, bất quá cô lại bị bé tránh né.

Tiểu Bánh bao bĩu môi, “Phụ thân nói không được nói cho người lạ tuổi và địa chỉ của mình, còn có nam nữ thụ thụ bất tương thân, nên không được tùy tiện chạm mặt của con” Bà cô này da mặt thật là dày, cư nhiên còn dám tự xưng mình là tỳ tỳ, mắc cỡ chết người!

Cô gái bị ghen đến nửa ngày không nói được gì, mọi người bên cạnh xem náo nhiệt cũng không khách khí cười cười. Đại khái là trong lòng họ đều cảm thấy đứa nhỏ này thật đúng là nhanh nhẹn nhanh nhẹn.

Tiểu Bánh Bao quệt miệng nhìn xung quanh, bé không nhớ rõ phương hướng lần trước phụ thân chỉ cho bé rồi, sao bây giờ? Hay là tìm người hỏi một chút nhĩ? Sau đó cái miệng bé bé bĩu bĩu, không tình nguyện cho lắm. Chỗ này chả có anh chị xinh đẹp nào, toàn là các chú các dì nhìn già hơn phụ thân nhiều, hơn nữa bọn họ đều muốn véo mặt mình, mình mới không thèm hỏi bọn họ. Không thể không nói, kì thật Tiểu Bánh Bao vẫn là một nhan khổng(hiểu nôm na là trọng sắc đẹp ấy)!

Chân nhỏ nâng lên cẩn thận đi qua đường, đến cửa hàng cách đó không xa thì dừng lại, sau đó vừa đi vừa nhớ lại đại khái vị trí phụ thân từng nói, không chú ý liền đâm phải một người đang tiến tới, cơ thể nhỏ bé lập tức bất ổn chuẩn bị ngã ra sau, may mà được một đôi tay hữu lực đón lấy.

Bánh bao ngẩng đầu nhìn người vừa đỡ mình, cặp mắt trong suốt lóe sáng, đẹp trai ghê ta!

“Cảm ơn ca ca!” Thanh âm trẻ con đặc biệt mềm mại nhẹ nhàng, vẻ mặt nhu thuận khiến khoe miệng nam nhân khẽ cong.

Đỡ bé đứng vững, nam nhân nhìn bé từ đầu đến chân thấy không có vấn đề gì, sau đó mở miệng hỏi, “Chỉ có mình nhóc thôi à? Ở đây nhiều người như vậy cũng không sợ bị người ta dụ dỗ hay lừa bán”

“Em đi tìm phụ thân, thế nhưng lại quên mất đường rồi” Hai tay nhỏ xoắn đến xoắn đi, ủy ủy khuất khuất chu miệng.

Nam nhân nhíu mày, quay đầu nháy mắt với ba người phía sau, ba người kia thấy vậy liền lập tức rời đi, “Phụ thân em làm việc ở đâu?” Kì thật hẳn cảm thấy rất tò mò, đứa nhỏ này thế nào lại không gọi là bố hay ba, lại đi gọi phụ thân một cách xưng hô kì quái như vậy. Hẳn nào biết tiểu bánh bao khi tám tháng không cần người dạy, mở miệng liền gọi phụ thân, sau phụ thân bé sửa vài lần bé đều không chịu nghe theo, liền không để ý nữa, dù sao cũng cùng một ý tứ, bé thích là được rồi.

Lắc đầu, nhìn người nam nhân trước mặt dù ngồi xổm xuống cũng cao hơn mình nhiều thật là nhiều, bánh bao nói, “Phụ thân ở đại học X, anh có thể đưa em đi được không?” Bé không phải đứa nhỏ bình thường nên sẽ không dễ dàng tin người, nhưng người này khiến bé cảm giác không nguy hiểm.

Lần này nam nhân thực sự rất kinh ngạc, đứa nhỏ này nhìn thế nào cũng tầm ba bốn tuổi, vậy phụ thân bao nhiêu tuổi? Ít nhất phải là nghiên cứu sinh ở đại học X đi.

Vươn tay ôm bé con mập mạp vào lòng, đứng lên, buồn cười nhìn bé vì đột nhiên cao lên mở lớn cái miệng đỏ au, “Đi thôi, trời sắp mưa rồi, để anh lái xe chở em đi” nói xong ôm bé đi đến chiếc xe màu đen có rèm xe cách đó không xa.

“Cảm ơn anh! Anh thật tốt!” Bánh Bao thỏa mãn nói.

Ô Thuần Nhã và Mạc Tuấn Nghị lái xe đến cổng chính của trường học cũng không nhìn thấy bóng dáng bé con, sau đó hai người đến phòng bảo vệ hỏi, bảo vệ cũng nói không thấy có đứa nhỏ nào tới. Ô Thuần Nhã gấp gấp cuống quýt sắp không chịu nổi, Mạc Tuấn Nghị ở bên cạnh đề nghị đi đến bến xe hỏi một chút, không khéo sẽ có người nhìn thấy. Hai người để lại chỗ bảo vệ số điện thoại liên lạc, nếu nhìn thấy một bé trai khoảng ba bốn tuổi liền liên hệ với bọn họ.

“Thuần Nhã cậu đừng sốt ruột, không phải cậu nói đã chỉ cho bé chỗ này sao, có lẽ đang chờ ở bến xe không chừng, chúng ta thử đến hỏi thăm một chút” Một tay điều khiển vô lăng một tay vỗ về người bên cạnh vì lo lắng mà phát run.

Gật đầu, đôi mắt luôn ôn nhuận của Ô Thuần Nhã vì lo lắng khẩn trương mà lay động không ngừng, gắt gao nhìn chăm chăm bên ngoài tìm kiếm bóng dáng của con trai.

“Đều do mình, mấy ngày nay vì dịch tài liệu cho giáo sư mà không về nhà với nó, bình thường nó đều rất ngoan, lần này hẳn là nhớ mình quá nên mới chạy tới. Nếu mình tranh thủ chút thời gian về xem nó sẽ không xảy ra chuyện này, nếu nó gặp phải người xấu thì sao bây giờ? Trời sắp mưa rồi, nó sẽ lạnh lắm” Cậu thấp giọng nỉ non, nước mắt tuôn rơi ướt đầm hai má.

Thờ dài, Mạc Tuấn Nghị lúc này không biết nên an ủi cậu thế nào, vừa nãy khi nghe người này nói có đứa con trai ba tuổi hẳn vô cùng hoảng sợ, nhưng nhìn bộ dáng hiện tại của cậu hẳn vẫn rất thích. Trách không được lúc nào cậu có thời gian thì sẽ đi làm ít việc vặt kiếm một hai trăm khối trang trải phí sinh hoạt, lần này khẳng định cũng bởi vì dịch tài liệu có thể kiếm được hai ngàn nên cậu mới đồng ý, bằng không loại việc tốn hết sức mà nhận được như không công người này sẽ không làm.

Ô Thuần Nhã không có khuyết điểm gì, nhưng ở khoản tiền bạc lại tính toán rất chi li, bạn học cùng lớp sau lưng đều cười cậu là thần giữ cửa, nhưng hôm nay hẳn đã biết, căn bản không phải là cậu muốn tính toán chi li, mà là vì lo con trai nên cậu không thể không so đo.

Bên ngoài, trời mưa càng lúc càng lớn, người trên đường ngày càng ít, trạm xe vắng tanh. Ô Thuần Nhã mặt càng thêm tái nhợt, phần eo khó chịu đau đớn cộng thêm lo lắng trong lòng, cậu cắn chặt môi, trong lòng cầu nguyện ngàn vạn lần Bánh Bao phải an toàn.

Lúc này điện thoại của Ô Thuần Nhã vang lên, cậu gấp gấp nhận điện thoại, bảo vệ nói khiến nước mắt cậu cố nén lại lần nữa chảy xuống, lần này là vì mừng quá mà khóc, “Cảm ơn, cảm ơn, tôi lập tức trở về” Cúp điện thoại nhìn Mạc Tuấn Nghị, thanh âm vì kích động mà nâng lên không ít, “Tuấn Nghị mau quay về trường, Bánh Bao đang chờ ở phòng bảo vệ đấy”

Quay đầu xe trở về, Mạc Tuấn Nghị lắc đầu bật cười, “Đừng kích động, người an toàn là tốt rồi, cậu mau gọi cho người hàng xóm kia đi, đừng để người ta sốt ruột” Ô Thuần Nhã gật đầu gọi điện cho bà Lưu, trấn an bà lại cam đoan sẽ lập tức đón Bánh Bao về rồi mới cúp máy, thần kinh trong nhất thời đột nhiên buông lỏng, thân thể không khỏe càng thêm rõ ràng.

Khom người day day phần lưng đau nhức, cậu cười khổ, “Thời tiết chết tiệt này đúng là muốn lấy mạng của mình mà!”

“Mình bảo người đến Tây Bắc mang về ít đông trùng hạ thảo cho cậu, nghe nói đối với chứng đau nhức xương cốt rất có hiệu quả, chờ đến khi bắt được sẽ chuyển cho cậu, đừng vội cự tuyệt mình”

Mạc Tuấn Nghị nghiêng đầu nhìn Ô Thuần Nhã, khuôn mặt tuấn tú biểu tình nghiêm túc: “Ô Thuần Nhã, mình biết cậu có kị điều gì, mình sẽ không ép cậu, nhưng cậu có kiên trì của cậu mình có quyết định của mình, cho nên đừng cự tuyệt ý tốt của mình, mình thật lòng quan tâm đến thân thể của cậu, hoặc là, lui vạn bước mà nói, cho dù cậu không hẹn hò với mình, chúng ta vẫn là bạn bè, chẳng lẽ quan tâm bạn bè cũng không được sao?”

Ô Thuần Nhã cắn môi, gật đầu, cậu biết Mạc Tuấn Nghị có ý tốt, thực lòng quan tâm thân thể cậu, nếu mình lại cự tuyệt lần nữa thật là không thể nào nói nổi, hơn nữa đối với hẳn cũng là một loại vũ nhục.

“Cảm ơn cậu Tuấn Nghị, cho dù chúng ta không bên nhau, cậu cũng là người bạn tốt nhất của mình” Cậu biết ở phương diện tình cảm cậu có điểm cứng nhắc, cho nên đối với Mạc Tuấn Nghị cậu cũng chỉ có thể nói lời xin lỗi.

Mạc Tuấn Nghị cười khổ, lời này thật đúng là khiến lòng hẳn chua xót mà. Bất quá không vấn đề gì, Mạc thiếu gia đâu phải là người dễ dàng bị vài ba câu đánh bại, chỉ cần Ô Thuần Nhã một ngày chưa xác định quan hệ với ai, như vậy mình vẫn còn cơ hội! Hơn nữa hẳn không cho rằng có người không để tâm đến đứa con ba tuổi của cậu, nhưng mà, mẹ đứa nhỏ kia đâu? Bằng không bao giờ tìm thời gian hỏi một chút mới được?

Hai người trong lòng đều tự cân nhắc suy ngẫm, rất nhanh đã đến trước cổng trường học.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: BÁNH BAO BỊ ĐÁNH ĐÒN

Ô Trạch Vũ nhu thuận tùy ý để nam nhân ôm bé vào lòng, ầy không có biện pháp mà, hai cái chân một mẩu này của bé mới phải đảm nhận lượng vận động quá sức, giờ hơi run, đứng còn không vững, bé lại không muốn ngồi trên cái ghế vừa cứng vừa lạnh như băng kia, cho nên khi nam nhân bế bé, bé liền ngoan ngoãn phối hợp một chút.

Bảo vệ gác cổng là một đại thúc đã ngoài năm mươi, đứa cháu nhỏ nhất nhà mình tuy đã lên tiểu học rồi nhưng cũng không thể nào đáng yêu khả ái bằng Tiểu Bánh Bao trước mặt, hơn nữa coi bộ còn rất thông minh nha.

“Bạn nhỏ, năm nay cháu bao nhiêu tuổi rồi?” Bác cười tủm tỉm nói chuyện với Bánh Bao.

Ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng lên, Bánh Bao mang theo chất giọng đặc trưng của trẻ con, hơn nữa cực kì dễ nghe, “Ba tuổi lẻ bốn tháng ạ”

Nam nhân đang bế Bánh Bao và bác bảo vệ đều cảm thấy kinh ngạc, nhất là nam nhân kia, hẳn biết đứa nhỏ này đã tự mình đi được một quãng đường rất xa, vừa rồi hẳn còn nghĩ đứa nhỏ này ít nhất cũng tầm năm tuổi, ai ngờ chỉ mới hơn ba tuổi thôi.

Cúi đầu nhìn kĩ bộ dáng cừ bé con một chút, bé con lớn lên với bộ dáng trắng trắng tròn tròn, hẳn không thể không thừa nhận, ba mẹ của đứa nhỏ này nhất định là thương bé đến tận xương tủy, bằng không cũng không thể nào chăm bé thành hình dáng tròn vo đáng yêu như vậy được.

Bác bảo vệ cảm thán, cháu nhà mình lúc nhỏ được một nửa thế này thì tốt rồi, “Sao cháu lại một mình đến gặp ba? Mẹ cháu đâu? Bác vừa gọi điện cho ba cháu, cậu ấy sẽ lập tức tới đây” Ông biết nam nhân tinh anh trước mặt này là chỉ là có ý tốt đưa đứa nhỏ tới thôi, cho nên ông liền hỏi thăm bé.

Bánh Bao lắc đầu, móng thịt nho nhỏ đan lại xoắn a xoắn, chu miệng nhỏ, hết chi là đáng yêu, “Không có mẹ, chỉ có mỗi một mình phụ thân thôi. Phụ thân còn rất vất vả, vừa phải nuôi cháu vừa phải kiếm học bổng, có đồ ngon gì đều để dành cho cháu ăn, cho nên phụ thân rất gầy”

Nam nhân vươn bàn tay to rộng xoa mái tóc mềm mại kia, trong mắt mang ý cười thấy vẻ ủy khuất của bé, không khỏi ôm bé vào lòng, “Con coi như là một đứa trẻ hiếm có nhà, thật là một cực cưng hiểu chuyện”

Được khen! Bánh Bao mang theo một cặp mắt sáng rực nhìn nam nhân, đôi mắt hơi ánh lên lục sắc khiến nam nhân sửng sốt, hẳn nhìn kĩ khuôn mặt Bánh Bao, có chút đắm chiêu neho mắt lại.

Lúc này từ ngoài cửa sổ nhìn thấy có một chiếc xe đen có rèm che, xe vừa dừng lại cửa xe vị trí phó lái đã mở ra, một nam sinh mặc áo tay ngắn màu vàng nhạt từ trong chạy tới, theo sau từ vị trí tay lái là một nam sinh mặc trang phục thoải mái, hai người một trước một sau đi vào phòng bảo vệ.

Ô Thuần Nhã bị nước mưa thấm ướt hết người, nhưng cậu không có tâm để ý nhiều như vậy, vọt vào phòng bảo vệ liền thấy con trai bảo bối nhà mình bị một nam nhân xa lạ ôm vào lòng, lập tức khẩn trương, nhìn nhìn con trai một chút rồi lại nhìn nhìn khuôn mặt nghiêm túc của nam nhân, há miệng thờ dốt không biết nên nói gì mới có thể bế con trai mình về.

Mạc Tuấn Nghị đi theo cậu vào cửa người đầu tiên hẳn nhìn thấy là nam nhân kia, sửng sốt, là người quen a! Sau đó mới chú ý đến bé trai trong lòng hẳn, đó là một đứa bé rất đáng yêu, trắng trẻo bụ bẫm.

“Vị tiên sinh này... con tôi tuổi nhỏ không hiểu chuyện, nếu nó chẳng may va vào ngài tôi sẽ bảo nó giải thích với ngài, xin ngài trả bé lại cho tôi...” lúc này thanh âm của Ô Thuần Nhã hơi phát run, đôi mắt ôn nhuận liều chết nhìn chăm chăm vào đứa con trai bảo bối của mình.

Nam nhân khoe miệng run rẩy, nảo bộ người này phát triển kiểu gì vậy trời!

Tiểu Bánh Bao vẫy vẫy cánh tay béo ú, miệng còn gọi, “Phụ thân, phụ thân lại đây ôm một cái, phụ thân”

Giỏi, biết ngay tên bé này sẽ không để phụ thân mình được yên mà, gọi như thế không sợ phụ thân bé suy đoán lung tung sao!

Ô Thuần Nhã sắp khóc tới nơi, đứng ở đó không biết nói thế nào, cậu không giỏi diễn đạt, chỉ biết đứng đó sốt ruột.

Mạc Tuấn Nghị đứng bên cạnh không nhìn nổi nữa, lại gần nam nhân đoạt lấy Tiểu Bánh Bao, trở lại giao cho Ô Thuần Nhã, sau đó lườm nam nhân một cái, mở miệng nói: “Văn Nhân Minh Húc, cậu đừng quá mức”

Văn Nhân Minh Húc ha hả nở nụ cười, đối diện với ánh mắt nghi hoặc của Ô Thuần Nhã, tâm tình không tồi giải thích, “Bàn chuyện làm ăn xong đi ra thì thấy bé con này, chính bé ấy nói muốn tìm phụ thân, tôi thấy trời sắp mưa nên lái xe đưa bé về đây, vừa rồi chỉ là muốn đùa cậu một chút, ngại quá a”

Ô Thuần Nhã cúi đầu nhìn Bánh Bao đang ở trong lòng cậu đang chớp chớp đôi mắt to tròn của bé, lại ngẩng đầu nhìn cái vẻ mặt cười toe của nam nhân kia, vốn dĩ là lo lắng liền chuyển thành tức giận, nâng tay dùng sức vỗ mạnh lên cái mông đầy thịt của Bánh Bao, giọng oán giận quát lên: “Con muốn hù chết phụ thân đúng không! Có biết phụ thân lo cho con thế nào không hả!”

Bánh Bao choáng váng luôn, bé lớn từng này rồi cho dù có gây ra nhiều tai họa lớn cỡ nào cũng chưa từng bị đánh lần nào, phụ thân bé vẫn luôn luôn ôn nhu dịu dàng, chưa mắng bé bao giờ. Cặp mắt to tròn bắt đầu phấp phồng, nước mắt không ngừng tuông rơi, cái miệng nhỏ mím lại ủy khuất nhìn phụ thân mình.

Phụ thân bé cũng rơi nước mắt, hai cha con một người ngồi xổm còn một người bị ôm vào lòng khóc rống lên, khiến ba người khác lại á khẩu không thốt nên lời.

Bánh Bao khóc rất thương tâm, nhưng khi bé nhìn thấy nước mắt của phụ thân rơi xuống còn khó chịu hơn so với chính bản thân bé bị đánh nữa, vươn đôi tay béo mập lau lau nước mắt trên gương mặt phụ thân, bé nghẹn ngào nói, “Phụ thân đừng khóc, Bánh Bao biết sai rồi.”

Ô Thuần Nhã cúi đầu hôn bé, rồi lại gắt gao kéo bé vào lòng: “Sau này không được dọa phụ thân nữa có biết hay không! Còn như vậy phụ thân sẽ không cần con nữa!”

“Oa! A! Con sẽ không bao giờ dọa phụ thân sợ nữa đâu! Phụ thân, con xin lỗi, phụ thân đừng không cần con!” thanh âm Bánh Bao khóc càng thêm lớn, hai tay gắt gao ôm cổ Ô Thuần Nhã, đầu nhỏ dùng sức dụi vào cổ cậu.

Vươn tay xoa xoa cặp mông tròn bé, nghiêng đầu hôn lên hai má vì khóc mà đỏ ửng của bé, giọng Ô Thuần Nhã hơi hơi khàn, “Có đau không? Chắc phụ thân đánh đau lắm!”

Lắc đầu, lau nước mắt, Bánh Bao chu chu miệng nhỏ: “Thật con nhiều lắm, không sợ đau”

“Phốc!”

Mạc Tuấn Nghị bật cười, hai phụ thân con này cũng thật thú vị.

Ô Thuần Nhã xấu hổ ngẩng đầu nhìn về phía ba người trước mặt, khuôn mặt đỏ hồng, đứng dậy ôm lấy Bánh Bao, sau đó áy náy hướng về phía Văn Nhân Minh Húc cười xin lỗi: “Xin lỗi, vừa nãy do tôi quá nóng nảy, đã hiểu lầm ngài. Còn có cảm ơn ngài đã đưa bé đến đây, lại chậm trễ ngài lâu như vậy, thật ngại quá”

Văn Nhân Minh Húc xua tay tỏ vẻ không sao, tiến lên nhéo nhéo hai má tròn ửng của Bánh Bao: “Lần sau đừng để phụ thân con lo lắng như vậy nữa”

“Em đã biết, cảm ơn ca ca” Bánh Bao nhu thuận gật đầu, cánh tay đang ôm cổ Ô Thuần Nhã cũng không có buông ra. Bé sợ nhất là phụ thân bé đuổi bé đi.

“Ca ca? Anh ấy còn lớn hơn phụ thân con hai tuổi đó, con nên gọi là thúc thúc” Mạc Tuấn Nghị vươn tay muốn ôm lấy Bánh Bao, nhưng lại bị bé né tránh. “Để Mạc thúc thúc ôm con đi, cho phụ thân con nghỉ ngơi một lát, để tìm được con mà phụ thân con sắp gặp luôn rồi”

Bánh Bao lập tức buông tay để Mạc Tuấn Nghị ôm bé, sau đó mở to mắt lo lắng nhìn sắc mặt trắng bệch tái nhợt của phụ thân, lúc này bé mới nhớ tới thân thể phụ thân không được tốt cho lắm.

“Phụ thân...”

“Ngoan, để phụ thân thay quần áo cho con, đến khi về nhà Lulu nãi nãi sẽ nấu canh sườn mà con thích, phụ thân không sao đâu” Hôn hôn lên hai má Bánh Bao, Ô Thuần Nhã lấy ba lô của bé mở ra, lấy ra một cái quần dài cùng áo dài tay.

“...Cậu có ý chuẩn bị sẵn cho bé?” Nam nhân kinh ngạc hỏi. Người này quả là cẩn thận tỉ mỉ.

Ra hiệu cho Mạc Tuấn Nghị bế Bánh Bao lại gần, sau đó ngồi xổm xuống cởi quần yếm của bé ra, động tác nhanh nhẹn mặc quần dài cho bé sau đó lại cởi chiếc áo T-shirt của bé, đổi quần áo tốt cho bé xong cậu mới gật đầu nói: “Àn, gần đây thời tiết lúc nắng lúc mưa, hai bộ quần áo cũng không có nặng bao nhiêu, bình thường trong cặp của bé chỉ có sữa với mấy đồ ăn vặt linh tinh thôi, vạn nhất gặp phải trời mưa gió tôi sợ bé sẽ bị cảm lạnh, cho nên phải đem quần áo theo để kịp thời thay cho bé”

Văn Nhân Minh Húc nhìn động tác thuần thục cùng vẻ mặt thương yêu cưng chiều của cậu, trong lòng chợt có chút cảm xúc khác thường.

“Phụ thân, quần quần khó chịu” Xoay xoay người, Bánh Bao giơ tay lên kéo kéo quần của Ô Thuần Nhã.

Đem quần áo cũ bỏ lại vào ba lô của Bánh Bao, Ô Thuần Nhã quay đầu hỏi: “Khó chịu sao?” Quần này mới mua, có thể còn chút cứng. Nhíu mày cởi quần của bé xuống: “Để Mạc thúc thúc ôm, phụ thân chỉnh lại quần một chút rồi mặc lại cho con”

Gật đầu chui vào lòng Mạc Tuấn Nghị, tay bé tạo cổ gấu che miệng lại không cho người khác nhìn, liền bị mọi người cười.

Văn Nhân Minh Húc tranh lúc lơ đãng nhìn thấy ở thắt lưng Bánh Bao có một vết khác thường, để sát mắt lại nhìn vào sắc mặt chợt đại biến, Mạc Tuấn Nghị thấy hấn như vậy cũng nghiêng đầu nhìn một chút, sau đó sắc mặt cũng trở nên đồng dạng cực kì khiếp sợ. Hai người liếc nhìn nhau đều phát hiện khiếp sợ trong mắt đối phương.

Ô Thuần Nhã lấy tay vò vò xoa xoa quần dài cho mềm ra, sau đó mặc lại cho con, rồi mở miệng nói: “Có thể vẫn không được thoải mái cho lắm, chịu một lát, để về phụ thân giặt cho con là ổn rồi”

“Vâng” Bánh Bao gật đầu tỏ vẻ đồng ý, bé kéo tay cậu làm nũng: “Tôi phụ thân về nhà đi, con nhớ phụ thân lắm” Ba ngày nay bé đều không được ngủ cùng phụ thân, buổi tối cũng không có ai kể chuyện cổ tích cho bé nghe cả. (mai sau bố về thì thế nào??? Ngủ mình cho quen đi ~)

“Ừ, phụ thân với con cùng về, sau này sẽ không bao giờ để con ở nhà một mình nữa” Nhớ tới Bánh Bao vì nhớ mình nên mới mạo hiểm chạy tới đây, Ô Thuần Nhã mắt lại đỏ hoe.

Mạc Tuấn Nghị lập tức mở miệng ngăn cản cậu đang chuẩn bị rơi nước mắt thêm một lần nữa: “Thuần Nhã, thời gian không còn sớm, chúng ta về thôi”

“Ừ, được” Ô Thuần Nhã xoay người nói với bác bảo vệ, “Cảm ơn bác”

“Không có việc gì không có việc gì, bé con này vừa nhìn liền thấy thông minh lanh lợi, cậu nuôi dạy cũng thật không tồi đi” Xoa đầu Bánh Bao, bác cười thoải mái: “Về sau không được làm những chuyện nguy hiểm thế này nữa, phải ngoan ngoãn đồ nha”

Bánh Bao gật đầu, bé biết mình đã dọa phụ thân sợ hãi rất nhiều, về sau sẽ không thế nữa đâu.

“Minh Húc, tối nay chờ điện thoại của tôi” Đưa hai cha con Ô Thuần Nhã vào xe, Mạc Tuấn Nghị trước khi lên xe nói với Văn Nhân Minh Húc.

Văn Nhân Minh Húc gật đầu, hấn biết Mạc Tuấn Nghị định nói gì. Phỏng chừng điều mà hai người nghĩ đều là một chuyện. Nếu đó là thật, vậy đúng là tin tức làm cho người ta thấy khủng bố đi.

Văn Nhân Minh Húc nhìn nam sinh ngồi ở vị trí phó lái đang ôm đứa nhỏ cười ôn nhu, trong mắt cảm xúc cuộn cuộn, chuyện này nếu thành sự thật, không biết trong tương lai sẽ diễn biến thành cái dạng gì đâu.

Nhìn theo chiếc xe rời đi, hắn xoay người lên xe.

Bánh Bao trong xe vẫy tay tạm biệt Văn Nhân Minh Húc, nam nhân cũng cười vẫy tay lại với bé.

“Xin lỗi phụ thân, đã làm phụ thân phải lo lắng rồi.” Chui vào lòng phụ thân tuy lạnh như băng nhưng lại khiến bé thấy an toàn ấm áp dị thường, Bánh Bao một môi từ từ nhắm hai mắt lại lẩm bẩm.

Ánh mắt Ô Thuần Nhã ôn nhu hôn lên đỉnh đầu của bé, tâm tình lúc này mới bình tĩnh lại, đây là đứa nhỏ có huyết mạch tương liên với cậu, từ khi bé sinh ra tới giờ cậu đều ở bên cạnh bé.

Vỗ nhẹ lưng Bánh Bao, điều chỉnh cho bé một tư thế thoải mái, nhìn bé say sưa ngủ, Ô Thuần Nhã quay đầu về phía người lái xe, “Hôm nay rất cảm ơn cậu”

Đèn đỏ, xe dừng lại, Mạc Tuấn Nghị lắc đầu cười: “Cậu có thể đừng luôn khách khí như vậy được không? Tốt xấu gì mình cũng coi như tiểu thúc của bé con đi? Về sau nếu cậu có việc gì gấp, việc khác mình không giúp được cậu, thế nhưng lái xe đi đón bé tới gấp cậu một chút cũng không thành vấn đề gì. Đỡ phải gây rắc rối lớn như vậy, thật có thể hù chết người mà!” Vươn tay khẽ捏捏 má hai đờ búng của bé, Mạc Tuấn Nghị trong lòng nhất thời không ngừng suy nghĩ có nên mở lời hỏi ra nghi vấn của mình hay không. Sau lại thẳng lưng tiếp tục lái xe, quên đi, để từ từ rồi nói.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: BÁNH BAO BỊ ÔM RỒI

Đường trở về không được thông thuận cho lắm, bởi vì trận mưa ban nãy vừa mau lại lớn, cho nên người đi đường không kịp trở tay, kết quả vì tránh mưa mà vi phạm luật giao thông xảy ra vài tai nạn xe cộ nhỏ.

Nhìn một hàng xe dài phía trước, Mạc Tuấn Nghị cười khổ nói: “Có thể phải chờ một lúc, con trai cậu và cậu thế nào rồi? Trận mưa ban nãy thật lớn, đừng để bị bệnh”

Ô Thuần Nhã lắc đầu, “Không sao, đừng nhìn tớ bình thường có vẻ ốm yếu, nhưng mấy năm gần đây chưa từng cảm mạo hay sốt gì, nhưng Bánh Bao thân thể không tốt lắm, tớ sợ tới bé sẽ sốt” Cúi đầu nhìn con trai nằm trong lòng mình, trong mắt cậu hiện lên nồng đậm lo lắng.

Mạc Tuấn Nghị nghiêng người đánh giá đứa nhỏ trắng trẻo bụ bẫm trước mặt, kinh ngạc nhũn mảy, “Cơ thể trắng kiện như vậy mà còn có thể không khỏe sao? Tớ thấy bé trông còn khỏe mạnh hơn cậu đi.”

Khỏe miệng gọi lên một cười bất đắc dĩ, cậu thở dài, “Lúc bé mới sinh ra tớ không có sữa mẹ cho bé uống nên tớ chỉ mua sữa ngoài cho bé uống, cứ cho bé uống bình thường như mấy đứa nhỏ uống, không biết là phải phối hợp tỉ lệ dinh dưỡng như thế nào, cho nên sức đề kháng của bé kém hơn so với đứa nhỏ được bú sữa mẹ khác, trước năm hai tuổi bé rất dễ sốt, khiến tớ sốt ruột lo lắng muốn chết. Bất quá một năm này đỡ hơn, tớ đọc qua không ít sách dinh dưỡng, cho nên giờ nhìn mới khỏe mạnh như thế”

Mạc Tuấn Nghị nhìn gương mặt ôn nhu của cậu, người này từ trước đến giờ vẫn luôn ôn ôn nhuận nhuận, tính tình tốt đến không chịu nổi, hôm nay nếu không vì bé con kia cậu căn bản sẽ không lộ ra vẻ mặt sắp sụp đổ như vậy.

“Thuần Nhã, mẹ đứa nhỏ đâu? Trẻ con không phải bình thường đều bú sữa mẹ sao? Cho dù hai người tình cảm không tốt, nhưng thời điểm nữ nhân ở cữ vẫn chăm bé được mà?”

... ..Cắn môi một cái, trên khuôn mặt trắng nõn của Ô Thuần Nhã phấp hồng, cậu nghiêng đầu nhìn vào đôi mắt hiện rõ sự quan tâm của Mạc Tuấn Nghị, lại cúi đầu nhìn Bánh Bao một, sau đó như mới hạ quyết tâm mà nói, “Bé... bé là do tớ sinh ...” Thanh âm hạ thấp quá khiến Mạc Tuấn Nghị nghe không rõ.

Kinh ngạc há hốc mồm, sau đó không xác định mà lặp lại, “Cậu nói là do cậu sinh?”

Gật đầu, Ô Thuần Nhã cảm thấy dù sao cũng đã nói với cậu ấy rồi, liền đơn giản kể lại toàn bộ cho Mạc Tuấn Nghị nghe.

“Năm tớ mười chín tuổi thì tốt nghiệp cấp ba, thi đậu vào đại học X, sau đó cùng một vài bạn học trong lớp đi chúc mừng, kết quả uống say...sau đó... khui! Nhà của tớ ở một thị trấn nhỏ, lúc biết bản thân mang thai đến chính tớ còn thấy hoang mang, rồi người trong nhà ai cũng biết, liền khẳng định tớ đã làm chuyện gì không sạch sẽ, cường chế tớ bỏ đứa nhỏ trong bụng, tớ không đồng ý, ba tớ đánh tớ nhưng tớ nhất quyết không bỏ đứa nhỏ này, tớ không

thể dễ dàng vứt bỏ một sinh mệnh được hưởng chỉ đó cũng là con của tổ.

Sau này hàng xóm láng giềng không hiểu sao lại biết được chuyện này, mỗi lần nhìn thấy tổ đều chỉ trỏ, cậu hẳn là hiểu rõ, ở một địa phương nhỏ như vậy suy nghĩ của mọi người cũng chỉ có từng ấy, ba mẹ tổ cảm thấy không ngẩng mặt lên làm người nổi, cho nên tức giận đoạn tuyệt quan hệ với tổ, cho tổ năm nghìn đồng rồi đuổi tổ ra khỏi nhà.

Tổ cũng đã quên mất lúc ấy làm cách nào để đến được đây, sinh nó, sau cùng xin nhập học muộn một năm, không ngờ lại được chấp thuận. Còn những chuyện tiếp theo, đại khái cậu đều đã biết, trong mấy năm này tổ liền mang theo bé sống qua ngày, kì thật giờ tổ rất hạnh phúc. Bánh Bao là đứa nhỏ hiểu chuyện, không hề khiến tổ phải bận tâm nhiều” Nói xong lại cúi đầu nhìn đứa nhỏ mập mạp trong lòng, ánh mắt ôn nhu không thềm để ý đến nam nhân đang khiếp sợ bên cạnh.

Một đứa con trai mười chín tuổi vừa mới trưởng thành đã mang thai, cầm năm ngàn đồng một mình đối diện với châm chọc cùng lạnh lùng của người đời, hiện tại nghĩ lại, nếu không vì tiểu sinh mệnh trong bụng mình, cậu chắc chắn đã sụp đổ từ lâu. Nhưng thật may mắn, cậu đã có đủ kiên trì để sống và sinh bé ra.

Mạc Tuấn Nghị cảm giác đầu óc mình đang quay cuồng, tay đang cầm vô lăng nắm thật chặt, hít sâu mấy cái mới miễn cưỡng khôi phục bình tĩnh, người này rốt cuộc dùng loại tâm tình gì để nhớ lại, cậu không phải đã quên mà căn bản là không muốn nhớ lại!

“Thuần Nhã, cậu... thân thể cậu vì lúc ấy mới bị phá hủy đúng không?”

“Ừ, thời điểm đứa nhỏ muốn ra quá bất ngờ, tổ không có kinh nghiệm, lúc vỡ ối còn bị dọa cho choáng váng, cảm giác đó đúng thật là rất dọa người làm tổ có cảm giác như đi một vòng qua quỷ môn quan, chắc là lúc ấy bất cẩn nên bị nhiễm lạnh, cũng không ở cử giống nữ nhân, ha ha, không sao đâu, giờ đang từ từ hồi phục rồi”

“Một mình cậu? Một mình cậu tự sinh đứa nhỏ?” Không để ý đến đứa nhỏ đang ngủ say có thể bị đánh thức, Mạc Tuấn Nghị trừng to hai mắt, hai mắt đỏ bừng nhìn Ô Thuần Nhã chậm rãi gật đầu, đột nhiên hắn cảm thấy mình đối xử còn chưa đủ tốt với cậu, trời ạ, rốt cuộc cậu có bao nhiêu khốn khổ đây!

Vươn tay ôm lấy thân thể lạnh băng của cậu vào lòng, thanh âm khàn khàn ni non, “Sao cậu lại ngu ngốc như vậy! Sao lại không quan tâm bản thân đến thế! Nếu lỡ như có chuyện ngoài ý muốn thì biết làm thế nào!” Mới nghĩ đến thôi hắn đã thấy sợ, cho dù cả đời này cậu không chấp nhận hắn cũng được, hắn chỉ cầu cậu bình an là đã đủ rồi.

Cảm động vì nam nhân lo lắng cho mình, Ô Thuần Nhã nâng tay vỗ nhẹ lên nam nhân đang ôm lấy cậu thật chặt, cười an ủi hắn, “Không phải giờ tổ rất tốt sao, đều đã qua, Tuấn Nghị, tổ không sao đâu!”

Tiểu Bánh Bao ngủ say trong lòng cậu giật giật thân thể, Ô Thuần Nhã liền đẩy hắn ra, cúi đầu nhìn hai má con đột nhiên ửng đỏ bất thường, đưa tay xoa lên mặt bé, tâm cậu chợt căng thẳng, ngẩng đầu nhìn hắn.

“Tuấn Nghị, Bánh Bao phát sốt, đưa tổ đến bệnh viện Nhi đồng đi”

Mạc Tuấn Nghị nhướn mày nhìn đứa nhỏ, gật đầu nỏ máy tiến vào một đường nhỏ, sau đó đi thẳng đến bệnh viện.

Tại bệnh viện Nhi đồng.

Ô Thuần Nhã nhẹ nhàng xoa bàn tay cầm kim chuyên dịch của Bánh Bao, nhận túi nước ấm Mạc Tuấn Nghị đưa cho cậu để cậu làm ấm tay, “Chỗ này tổ là được rồi, cậu cứ về trước đi”

Mạc Tuấn Nghị lắc đầu, “Tổ ở cùng cậu một lúc nữa, muốn ăn gì, tổ đi mua” Hắn không hiểu biết về trẻ con cho lắm, không biết vì sao trẻ con mệt quá lại nóng lên, hơn nữa còn phải ở viện quan sát vài ngày, còn không được về nhà để tự chăm sóc. Hắn cảm thấy bệnh viện muốn lừa tiền nên mới làm phức tạp như thế.

Nhưng Ô Thuần Nhã không để tâm, chi cần là vì con, dùng bao nhiêu tiền cũng được.

“Tổ muốn về nấu ít cháo cho nó, đến lúc tỉnh lại thể nào cũng than đói lên cho coi” Khó xử nhìn Bánh Bao nhắm mắt ngủ, Ô Thuần Nhã ngẩng đầu nhìn Mạc Tuấn Nghị, hơi do dự mở miệng, “Tuấn Nghị...nếu cậu không vội về, có thể...có thể trông bé hộ tổ có được không? Tổ sẽ lập tức quay lại ngay”

Mạc Tuấn Nghị trong lòng trong mắt đều tràn ngập ôn nhu cưng chiều, thật hiếm có, đây là lần đầu tiên cậu chủ động mở lời nhờ mình, hẳn sao có thể cự tuyệt, lập tức gật đầu đưa chìa khóa xe cho cậu, “Cậu đi đi, dùng xe của tổ ấy, nhưng mà cậu nhớ mang phần cơm chiều của hai bọn mình tới. Sau đó chúng ta sẽ cùng ăn với Bánh Bao”

“Àn, cảm ơn cậu, tổ sẽ mau chóng trở lại” Nhận chìa khóa xe, Ô Thuần Nhã cảm kích cười với hắn.

“Lại xe chậm thôi, không cần sốt ruột, bé này có tổ để mất rồi, nếu có việc tổ sẽ gọi y tá tới”Tiễn cậu đi, Mạc Tuấn Nghị dặn.

“Ừ” Ô Thuần Nhã xoay người rời đi.

Trở về phòng nhìn người đang nằm trên giường, Mạc Tuấn Nghị thấy Bánh Bao ngủ đến vô tri vô giác, hơi thở dài, vươn tay nhéo mặt bé, “Con cũng thật là biết gây sức ép cho phụ thân con đấy, giờ lại ngủ say sưa thế này”

Cầm đi động gọi cho Văn Nhân Minh Húc, rất nhanh được kết nối tín hiệu.

“Alo, tôi biết cậu muốn hỏi gì, nhưng tôi chỉ có thể nói không chắc chắn, bất quá có chuyện muốn cậu làm giúp, là giúp Ô Thuần Nhã chuyển hộ khẩu ở quê nhà, chuyển tới nhà hiện tại ở X thị là được... Ừm, rồi, coi như tôi nợ cậu một ân tình, chờ có cơ hội hỏi rõ ràng tôi sẽ nói cho cậu... À, tôi đang ở bệnh viện Nhi đồng, Bánh Bao phải nằm viện... Không sao, mệt quá nên ngủ mê man thôi, còn hơi sốt nữa, ừ, bác sĩ nói trước cứ quan sát, rồi, thôi, cậu bao giờ xong việc thì gọi báo cho tôi, cúp máy đây”

Cúp điện thoại đi vào liền thấy bé con vồn ngủ giờ thì mở to mắt nhìn ra ngoài cửa, trong mắt vẫn còn mộng lung mơ hồ, bộ dáng ngây thơ đáng yêu, nhu thuận lại không ngờ nguậy cái tay bị kim châm

Mạc Tuấn Nghị vội vàng lại gần, ngồi lên ghế bên giường xoa xoa má Bánh Bao, thân nhiệt còn chưa hạ, nhưng bé có thể tỉnh lại là tốt rồi.

“Bánh Bao tỉnh rồi? Có chỗ nào không thoải mái không? Phụ thân con sợ con đói, nên mới về nhà nấu cháo cho con rồi, sẽ mau chóng quay lại thôi, chú Mạc ở đây với con nhé” Nghe giọng thì ôn nhu như vậy, trời biết hần khần trương biết bao nhiêu. Đây là lần đầu tiên ở chung với trẻ con, mình nói thế không biết bé con có hiểu không ta.

May mà Bánh Bao của chúng ta hết sức thông minh, nếu đổi là đứa nhỏ bình thường, khẳng định sẽ không hiểu mấy lời blah blah này có ý gì.

Bánh Bao gạt đầu, chớp mắt nhìn Mạc Tuấn Nghị nói, “Cảm ơn chú Mạc”

“Hắc! Ngoan lắm!” Vươn tay xoa cái đầu xù xù, Mạc Tuấn Nghị vui mừng à nha, trách không được Văn Nhân Minh Húc lại quan đến Tiểu Bánh Bao, đúng là dễ khiến người thích mà.

“Bánh Bao tên thật của con là gì? Phụ thân con cũng kì ghê, sao lại đặt cái tên ở nhà như thế nhỉ!”

Con người đào qua đào lại, nghĩ nghĩ ý của hần một lúc, Bánh Bao mềm nhẹ nói, “Con tên là Ô Trạch Vũ ạ, phụ thân nói tên xấu mới dễ nuôi”

“À, ai u, nếu bé mà là con chú thì tốt biết mấy, chú khẳng định cũng sẽ chăm bé thành cái Bánh Bao thật!” Bật cười lắc đầu, nam nhân cảm thấy Ô Thuần Nhã có những lúc không hiểu trong đầu suy nghĩ mấy thứ loạn thất bát tao gì.

“Con thấy Bánh Bao hay mà, hơn nữa rất giống con, phụ thân làm cho con rất nhiều Bánh Bao trắng trắng mập mập mềm mềm, con cũng trắng trắng mập mập mềm mềm nè”

“... Vậy sao không gọi bé là mần thầu đi!”

Mần thầu? Mần thầu là cái gì? Tiểu Bánh Bao Ô Trạch Vũ rối rắm, sau đó dựa theo nguyên tắc không hiểu liền hỏi, tò mò thắc mắc nói với Mạc Tuấn Nghị, “Chú Mạc, mần thầu là cái gì? Cũng trắng trắng mập mập mềm mềm như ‘bánh bao’ sao?”

Lần này Mạc Tuấn Nghị thật là không biết nói gì, hần căn bản không nghĩ tới, cái người thanh mảnh gầy gò ôn nhuận kia, nếu ở trường học ăn cơm, cũng chỉ dám ăn mần thầu với dưa muối, con của cậu cư nhiên lại không biết mần thầu là cái gì. Người nói coi hần biết nói thế nào với đứa nhỏ đây? Chẳng lẽ nói mần thầu không nhồi nhân? Vấn đề là bé có hiểu nhồi là gì không! Mạc Tuấn Nghị khoe môi co rúm, nhìn đôi mắt to đầy tinh lực trước mặt, hần đột nhiên cảm thấy mình và bé con ba tuổi trước mặt này có rất nhiều sự khác biệt! Rất nhiều a~!

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: TIỂU BĂNG SƠN

Bạn nhỏ Ô Trạch Vũ mấy hôm nay đều trải qua rất vui vẻ.

Mỗi ngày phụ thân đều sẽ đích thân làm thật nhiều đồ ăn ngon cho bé ăn, còn ở cùng bé, tuy rằng không thể chơi đùa với phụ thân như khi ở nhà, nhưng chỉ cần phụ thân ở cùng với bé, bé đã thấy vui thiết là vui rồi.

Ô Thuần Nhã ôm Tiểu Bánh Bao đang làm nũng đặt trên đùi, cúi đầu nhìn bé: “Phụ thân đi làm đồ ăn cho con đây, con tự chơi một mình nha”. Cậu mỗi ngày đều ở cùng Tiểu Bánh Bao, chỉ có thể đem việc giáo sư giao cho gấp gáp làm luôn ở đây.

Tiểu Bánh Bao không hài lòng chu chu miệng nhỏ, cặp mắt đen nhánh cứ nhìn phụ thân bé.

“Phụ thân, con muốn ăn cháo lá sen”

Gần đây bé ăn rất ít, Ô Thuận Nhã thấy bé ở bệnh viện ăn không ngon ngủ không yên, cho nên bé muốn ăn gì liền làm cái đấy cho bé. Nhíu mi nhìn con trai đang chu chu cái miệng, Ô Thuận Nhã cười đến là ôn nhu: “Trưa hôm qua con nói muốn ăn trứng hấp cá com, kết quả ăn hai miếng đã thôi, tối lại muốn ăn mì thịt bò, ăn hết sạch thịt bò nhưng lại bỏ mì đi hơn nửa. Bánh Bao à, con ngày kia đã có thể xuất viện rồi đó nha” Câu cuối cùng có chút cảm thán.

Tiểu Bánh Bao kinh ngạc, thiếu chút nữa là kêu lên rồi, phụ thân bé đây là không hài lòng à! Đạo này được chiều quá nên bé có hơi quên mất đông tây nam bắc, tiêu rồi, nếu hôm nay còn dám bỏ thừa đồ ăn, nhất định sau khi xuất viện phụ thân bé sẽ tính sổ với bé!

Lập tức như con cún con, vươn cánh tay mập mập ôm cổ phụ thân mình mà lắc lư: “Phụ thân ơi, phụ thân à, phụ thân tốt của con, Bánh Bao thật sự muốn ăn cháo lá sen, nếu có thêm một cái đùi gà nữa thì càng tốt, đảm bảo sẽ ăn hết sạch. Tuyệt đối con sẽ không bỏ mớ nữa đâu!”

“Đồ con heo tham ăn, ăn đến béo lẳn quay rồi chờ xuất chuồng sao!” Cười mắng Bánh Bao một câu, cậu nâng tay lên vỗ một cái lên tiểu mông đầy thịt của bé.

“Éc éc!” Nhấn cái mũi nho nhỏ lại, bắt chước tiếng lợn kêu, bé đắc ý dạt dào nhìn phụ thân bé. Bé biết nhất định thế nào phụ thân cũng xuống bếp làm đồ ăn cho bé nha.

Đặt Bánh Bao xuống giường, dẫn bé hai ba câu xong, cậu về nấu cháo cho bé.

Ô Thuận Nhã mới đi chưa lâu, y tá liền đẩy một chiếc xe lăn tiến vào, trên xe lăn là một bé trai mặt không biểu tình ngồi trên chiếc xe đó, phòng chừng mới có bảy, tám tuổi.

Tiểu Bánh Bao Ô Trạch Vũ tò mò nhìn cô y tá, rồi nhìn nhìn bé trai kia, sau đó lại nghiêng đầu nhìn ra cửa, không có ai đi cùng.

Bé lễ phép chào hỏi: “y tá tỷ tỷ hảo, tiểu ca ca hảo”

“Bé con hảo, phụ thân em đâu?” Y tá phụ đẩy chiếc xe lăn đến chiếc giường trống bên cạnh, vừa trải ga giường vừa hỏi bé.

“phụ thân về nấu cháo cho em rồi, chút nữa tỷ tỷ cũng đến ăn cùng nha! Tay nghề của phụ thân em rất được đấy!” Bé từng xem trên TV, cho nên biết một nhà hẳn phải có ba mẹ và cục cưng, nhưng nhà mình thiếu mẹ, cho nên bé sẽ kiếm vợ giúp phụ thân bé, kiếm luôn tìm mẹ cho mình. Bé thấy chị y tá này cũng không tồi, tuy không đẹp bằng phụ thân bé, nhưng so với những người khác thì có vẻ tốt hơn nhiều.

“Lát nữa tỷ tỷ có việc rồi, em cứ ăn đi”. Chuẩn bị giường ôn hòa cô muốn vươn tay bế đứa nhỏ mặt lạnh lùng kia lên giường, nhưng lại bị bé trai ấy phát tay ngăn cản.

“Bạn nhỏ Tư Không à, chân em không được tiện cho lắm, để chị bế em nhé” Đứa nhỏ này cũng thật khốc đi, hơn nửa tuổi còn nhỏ như vậy mà đã lộ ra bộ dáng bất phàm, về sau khi lớn lên nhất định sẽ là một suất ca.

“Cảm ơn, không cần, em chỉ bị gãy một chân” Một câu hoàn toàn lạnh lùng, bé kia chống xe lăn đứng lên, từng chút từng chút kéo chân trái bị thương đến bên giường, sau đó cứng ngắc nhấc chân lên giường. Cho dù đau đến mặt mũi trắng bệch, trán rịn mồ hôi, bé trai kia cũng không than lên một tiếng.

Tiểu Bánh Bao há cái miệng nhỏ nhắn sùng bái nhìn bé trai kia, vỗ tay bồm bộp, hưng phấn kêu lên: “Ca ca anh thật lợi hại! Cũng không sợ đau nha!”

Đứa nhỏ kia nhìn bé một cái, thấy bé trắng trắng tròn tròn bụ bẫm đáng yêu, liền gật đầu nói: “Nam tử hán thà đổ máu chứ không roi lệ”

Y tá ở một bên khước miệng co quắp, ngửa mặt lên trời thở dài, đây là cục phẩm nhà nào đường ra a! Mới có tí tuổi đã như này, mai sau còn như thế nào nữa đây!

“Bé à, một chút nữa phụ thân em về em nhớ nói với phụ thân em một tiếng, tiểu bệnh nhân này tên là Tư Không Cảnh Hoán, năm nay tám tuổi, do ở khoa chỉnh hình của bệnh viện không còn giường trống nữa, cho nên đành để cậu ấy ở tạm đây hai hôm, phiền toái nhờ anh ấy chiếu cố một chút nhé” Y tá chậm chậm nói, cô biết đứa nhỏ này có thể nhớ kĩ, hơn nữa còn không sai một chữ. Chỉ cần mình không được nói quá nhanh thôi.

Tiểu Bánh Bao cười híp mắt gật đầu, “Em nhớ kĩ rồi, chờ phụ thân em về em sẽ nói với phụ thân, chị cứ yên tâm, em sẽ chiếu cố cho tiểu ca ca” Bộ dáng nhu thuận không chỉ khiến y tá hết sức vui vẻ, mà ngay cả tiểu suất ca mặt không biểu tình kia cũng nhìn bé đến mấy lần.

Bất quá tiểu suất ca còn có thêm phần hoài nghi, dù sao bé con này nhìn y như cục bột lên men, một đoạn dài như thế em ấy nói có thể nhớ kĩ sao?

“Ngoan lắm ngoan lắm, chị cảm ơn em trước nhé” Xoa xoa mái tóc mềm mại của bé, y tá đặt đồ của Tư Không Cảnh Hoán lên ngăn tủ bên cạnh, sau đó nói, “Bạn nhỏ Tư Không à khi nào thì người nhà của em đến thăm em vậy?” Cô cảm thấy rất bất đắc dĩ, đứa nhỏ này bị tai nạn xe cộ đụng gãy chân, vậy mà người nhà cư nhiên không ai tới xem nó cả.

Lắc đầu tỏ vẻ bản thân không biết, di động của bé ấy trong lúc tai nạn đã rơi mất rồi, lúc này phòng chừng người trong nhà đã phát hiện bé mất tích nên chắc chắn sẽ đi tìm bé. Bé thành cái dạng này cũng không tiện gọi điện, cho nên chỉ có thể lắc đầu.

“Vậy em có cần chị mang com trưa đến cho em không?” Đứa nhỏ này thật đáng thương, lòng thánh mẫu của cô lại nổi lên.

“Không cần đâu chị, phụ thân em sắp về rồi, làm cháo lá sen đó nha, em và anh ấy ăn cùng nhau là được rồi, không sao đâu” Tiểu Bánh Bao ở cạnh xen mồm vào, như vậy bé không phải sợ thừa com nữa rồi.

Tư Không Cảnh Hoán muốn cự tuyệt, lại bị cặp mắt to thiện ý kia làm cho ma xui quỷ khiến gật đầu, hơn nữa còn nói cảm ơn, nhưng mặt vẫn không chút thay đổi.

Tiểu Bánh Bao cười tít cả mắt, thế nhưng trong lòng lại kinh ngạc gào rú liên hồi, đây chính là mặt liệt mà trong TV hay nói đó nha! Nhất định là thế! Mặt ca ca chính là không thay đổi biểu tình kia!

Tiểu Bánh Bao hóa thân thành nguy chân tướng quân, bạn nhỏ Tư Không Cảnh Hoán cũng không phải trời sinh đã mặt liệt, mà là từ nhỏ đã luyện thành. Ai bảo bé ấy không nghịch ngợm như Tiểu Bánh Bao, gặp người nói tiếng người gặp quỷ nói tiếng quỷ, với ai cũng cười tít mắt được. Bé không làm được, cho nên giữ nguyên bộ mặt không biểu tình, như thế cũng không khiến người ta đoán được mình có cảm xúc của bé là gì. Thời gian dài khiến bé có thói quen giữ khuôn mặt liệt này, dù sao cũng chẳng có ai để ý.

Sau khi y tá đi rồi Tiểu Bánh Bao liền chống hông bò xuống giường, sau đó lại gần giường của Tư Không Cảnh Hoán, ôm một cái hộp sắt thật to, thoát nhìn thấy trọng lượng không nhẹ, ít nhất đối với Tiểu Bánh Bao mà nói muốn ôm quá rất vất vả.

Tư Không Cảnh Hoán lại một lần làm chuyện mà mình chưa bao giờ nghĩ tới, bé thò người ôm Tiểu Bánh Bao đang vật vờ đi tới bệ đến bên cạnh mình, sau đó nhướn mày. Ý tứ là muốn hỏi em đang làm gì?

Thế nhưng lúc này Tiểu Bánh Bao đang đắc ý cực kì, như hiển vật quý đặt hộp sắt để giữa hai người, móng thịt dùng sức mở nắp hộp ra, bên trong đầy màu sắc rực rỡ, tất cả đều là đồ ăn vặt. Chocolate, thịt bò khô, kẹo đường, bánh xốp, bánh custas, thịt sấy, kẹo chocolate chip, thạch hoa quả, snack tôm, thật nhiều túi nhỏ để trong hộp sắt, trách không được lại nặng như thế, hóa ra toàn ăn mấy cái này a!

Tư Không Cảnh Hoán lúc này rốt cuộc cũng có biểu tình, nhóc hơi kinh ngạc há mồm, sau đó liếc nhìn Tiểu Bánh Bao xinh xắn trước mặt, lại nhìn cái hộp, sau đó nói một câu, “Bảo sao em béo như vậy, nguyên lai có thể ăn nhiều đồ ăn như vậy a !”

Bánh Bao hấp hóa thành Bánh Bao rán (mặt vàng khè), nghe răng quay đầu gào lên, “Em không béo! Em là đứa nhỏ bị bầm! Đứa nhỏ bị bầm thôi có hiểu hay không hả!”

Tư Không Cảnh Hoán nhìn bé, chậm rãi gật đầu, “Hiểu rồi... hóa ra em là bé bự...” (๖๖๖)

“...” Tiểu Bánh Bao choáng váng, bé bị cười nhạo! (͡_ ͡_)#

Lúc Ô Thuận Nhã đến có mang theo cặp lồng giữ ấm quay lại thấy con mình đang tức giận chu miệng ngồi trên giường của người khác, chiếc giường vốn không ai nằm giờ lại có thêm một tiểu suất ca ngồi. Khẽ cười với đứa nhỏ kia, cậu đi qua néo má Tiểu Bánh Bao đang tức giận, “Làm sao vậy? Cái nhau với tiểu ca ca?” Nhìn thấy cái hộp Bánh Bao coi như bảo bối mỗi ngày đều lấy ra xem, cậu nở nụ cười.

“Bị ca ca cười rằng ăn đồ vặt nhiều nên không thể lớn?”

Tư Không Cảnh Hoán tròn tròn mắt tò mò nhìn nam nhân cười đến ôn nhu kia, cảm giác rất thân thiết, bé chưa từng gặp qua người nào như thế. Cho dù nhà bé ai cũng cười, nhưng căn bản không giống với cái kiểu cười của người này. Nam nhân này tươi cười không khiến người ta thấy phản cảm.

“Anh ấy nói con là bé bự!” (͡_ ͡_ ͡_)

“Con nói mình là đứa nhỏ bị bầm đúng không?” Đầu óc suy chuyển, cậu buồn cười nhìn đứa con nghịch ngợm của mình, lần trước Mạc Tuấn Nghị nói nó béo, nó tự bảo mình là bị bầm, kết quả khiến Mạc Tuấn Nghị ghen tị không phản đối được, lần này cư nhiên không thành công? Đứa nhỏ này coi bộ cũng rất lợi hại nha.

“Thôi được rồi, phụ thân có nấu cháo cho con đây, còn cả đùi gà nướng, có muốn ăn hay không nha?” Ô Thuận Nhã nghiêng đầu nhìn bé, để cái hộp giữ ấm lên bàn nhỏ di động, sau đó đặt ở giữa hai bé con.

“Có mấy cái đùi gà ạ? Phụ thân có ăn không?” Mắt to chớp chớp, chờ mong nhìn phụ thân bé.

“Hai cái, chút nữa chú Mạc đến, phụ thân với chú Mạc sẽ cùng đi ra căng tin ăn cơm, hai đứa mau ăn đi” Đặt một cái bát con cùng muỗng lên trên bàn, sau đó cậu múc cháo ra bát rồi đưa cho Tư Không Cảnh Hoán.

“Cho tiểu ca ca một cái đùi gà nè” Giận đến mau mà đi cũng mau, hơn nữa Tiểu Bánh Bao chưa bao giờ thủ dai, là không nhớ ức chế với người mình thuận mắt. Tuy rằng tiểu ca ca chê mình là bé bự, nhưng cũng là mình nói sai khiến ảnh hưởng lắm, cho nên bé quyết định không so đo với ca ca nữa.

Tư Không Cảnh Hoán ngờ ngạc nhìn hai cha con trước mặt đang bận bịu, trong lòng đột nhiên thấy ấm áp, cũng có chút ề ề. Cúi đầu không nhìn họ nữa, nhóc thực hâm mộ.

Lấy túi nhựa bọc quanh đùi gà rồi mới đưa hai đứa nhỏ ăn, lại khuấy cháo cho nguội bớt, Ô Thuận Nhã nhìn đứa nhỏ mắt đỏ ửng kia, khẽ thở dài. Vừa rồi lúc cậu đến đúng lúc gặp y tá kia, đã biết đại khái tình huống của nó, nhỏ như vậy mà lại không được người nhà quan tâm, hẳn sẽ thấy khổ sở lắm.

“Bánh Bao, không được kén ăn!” Nhìn thấy con định dùng muỗng vớt cà rốt trong cháo ra, Ô Thuận Nhã trừng mắt.

Mím môi không tình nguyện ăn miếng cà rốt vào, Tiểu Bánh Bao đau khổ u oán nhăn hết cả mặt.

Tư Không Cảnh Hoán vui đầu ăn cháo, liếc mắt thấy Tiểu Bánh Bao khổ sở sắp chảy cả nước mắt, thừa dịp Ô Thuần Nhã quay đi lấy khăn tay thì khẽ đưa muỗng vào bát của Tiểu Bánh Bao, cạch cạch hai cái, đã thấy cà rốt trong bát biến mất tiêu.

Tiểu Bánh Bao há mồm trừng to mắt, nhìn tiểu ca ca mặt không đổi sắc, lại nhìn xuống bát cháo lúc trước còn đầy cà rốt của mình, chớp chớp mắt, cúi đầu cầm muỗng khuấy khuấy cháo, làm mấy miếng cà rốt ở dưới đáy nổi lên hết, lập tức ngừng đầu chờ mong nhìn Tư Không Cảnh Hoán.

Tư Không Cảnh Hoán bị nhìn có chút ngượng ngùng, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn không thể hiện ra, lại trộm nhìn Ô Thuần Nhã đang xem sách không để ý đến chúng nó, một lần nữa chuyển toàn bộ cà rốt của Bánh Bao vào trong bát của mình.

Bánh Bao từ mừng rỡ mắt hí thành sợi chỉ, ai nha! Người này tốt ghê! Về sau tiểu ca ca chính là anh trai của mình, ai nói cũng vô ích thôi! Chỉ riêng việc anh ấy giúp mình ăn cà rốt mình chán ghét nhất, bé liền nhận định người này!

Tư Không Cảnh Hoán bị nụ cười xán lạn của Tiểu Bánh Bao cuốn hút, khóe miệng vô thức cũng khẽ cong một chút, khiến khuôn mặt lập tức suýt đến bạo =))) đẹp zai tung tóe!

“Ca ca anh hẳn là nên cười nhiều một chút, anh cười lên trông rất đẹp trai đó nha!” Hút nước miếng, Tiểu Bánh Bao nói thầm.

Tư Không Cảnh Hoán không nói gì, cúi đầu ăn nốt cháo.

Ô Thuần Nhã đã sớm phát hiện hành động nhỏ này của hai đứa nhỏ, chẳng qua cậu chỉ là không quản thôi, dù sao cũng là trẻ con, kén ăn cũng chỉ là bình thường, cái cậu không ngờ tới chính là đứa nhỏ lạnh lùng như thế lại lo nghĩ cho con mình. Tuy thế này bị coi là đồng phạm, nhưng thôi, ít nhất cũng là bệnh vực cho Bánh Bao nhà cậu. Không hồ là con trai bảo bối của cậu a, có thể khiến người người yêu thích, ngay cả tiểu băng sơn cũng thu phục được, thật đủ lợi hại nha!

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: ĐẠI BĂNG SƠN

Lúc Tư Không Dực Dương nhận được cuộc điện thoại gọi từ bệnh viện báo tới thì hắn đang ở cuộc họp báo cáo nghiệp vụ sáu tháng cuối năm của công ty, đối với chuyện đứa con duy nhất xảy ra tai nạn giao thông phải nằm viện hiển nhiên so với người bình thường thì hắn biểu hiện bình tĩnh hơn nhiều lắm, ít nhất hắn cũng không hoang mang rối loạn vứt một đám chủ quản lại mà vội vàng rời đi. Chỉ ra hiệu cho người đang báo cáo tiếp tục, còn mình thì rời phòng họp ra ngoài gọi điện thoại... mà thôi...

Tư Không Viêm Nghiêu vừa mới đáp xuống máy bay, dạo gần đây anh toàn phải bay qua bay lại giữa X thị và S thị, không có biện pháp, ai bảo anh là người bận rộn cơ chứ.

Khởi động điện thoại, một hồi ‘Giao hưởng định mệnh’ vang lên, liếc nhìn số điện thoại, ấn nghe, anh cũng không nói gì, chỉ đặt lên tai.

“Em trai thân ái à, em đã về chưa?” Giọng điệu hoàn toàn bất đồng với khuôn mặt lạnh lùng, mang theo ả ả một chút lấy lòng, Tư Không Dực Dương đã hoàn toàn hiển lộ hết sự bất đồng trong ngoài của bản thân bằng mấy từ ngữ.

“Àn.” Ngữ điệu lạnh nhạt.

“...Cảnh Hoán bị tai nạn giao thông” Thanh âm có chút trầm thấp.

“Àn.” Tư Không Viêm Nghiêu vươn tay xách chiếc va li đưa cho tài xế bên cạnh, xoay người mở cửa ngồi vào phía sau.

“Này này, nói như thế nào đó cũng là đứa cháu duy nhất của em có được không, giờ anh đang phải họp ở công ty, không đi được, em đến nhìn nó một chút đi nha!” Đừng nhìn biểu hiện thực bình tĩnh của hắn mà nhầm, kì thật thì hắn cũng không thể bình tĩnh nổi nữa rồi! Đó chính là con trai của hắn a! Đứa con khá ái đáng yêu của hắn đó a!

Một môi dựa lưng vào ghế, cuối cùng Tư Không Viêm Nghiêu cũng sửa miệng đổi sang từ khác, “Đâu?”

Đối với đứa em trai chỉ thích dùng phương thức nói chuyện mỗi lần phát ra một từ của Tư Không Viêm Nghiêu, Tư Không Dực Dương không tỏ vẻ gì: “Bệnh viện Nhi đồng, đang nằm ở phòng bệnh bình thường, cụ thể là phòng nào thì anh cũng không rõ lắm, khi đến chỗ thì em đi hỏi lại nha, nhờ cả vào em đó~” Nói xong lập tức cúp điện thoại, hừ hừ, hẳn chính là có ý không nói vị trí cho nó đó, vậy thì thế nào!

Tại phòng bệnh thường trong bệnh viện Nhi Đồng.

Tay phải Ô Thuần Nhã thuần thục gõ bàn phím, tay trái thay đổi một tờ rồi lại một tờ tư liệu Pháp Văn để ở một bên, hiện tại cậu không thể đến trường

làm giúp giáo sư, chỉ có thể mang mấy tư liệu cần phiên dịch đến bệnh viện làm, vừa chăm sóc Bánh Bao vừa làm một ít công việc đơn giản.

Tư Không Cảnh Hoán kinh ngạc mở to mắt, cặp mắt to tròn sáng ngời lấp lánh khiến nhóc có vẻ đáng yêu cực kì.

“Tiểu ca ca, anh đang làm gì thế?” Bánh Bao ghé vào bên cạnh Tiểu Băng Sơn, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi.

Vươn tay chỉ chỉ người nào đó đang chuyên tâm làm việc cách hai bé không xa, nhỏ giọng nói, “Chú ấy chỉ dùng một tay mà tốc độ đánh máy đã nhanh đến vậy, thật lợi hại”

Bánh Bao quay đầu liếc nhìn phụ thân mình, sau đó biểu tình siêu nghiêm túc gật đầu, thanh âm mềm nhẹ dễ nghe nói, “Phụ thân em lúc nào cũng vậy, đây chính là bí kíp gia truyền đó nha”(๖^๖)

Bị bộ dáng khoe khoang kia của Tiểu Bánh Bao chọc cười, Tư Không Cảnh Hoán cảm thấy hai ngày nay tâm tình của nhóc kỳ thực rất tốt, hơn nữa càng ngày càng có nhiều biểu tình. Ít ra thì tất cả đều là nụ cười xuất phát từ tận đáy lòng.

“Ca ca, em mệt rồi, Bánh Bao buồn ngủ quá” (￣▽￣)~ZZ

Tư Không Cảnh Hoán nghe bé nói vậy liền lập tức nhích người sang một bên, chừa cho nhóc một chỗ trống, vỗ vỗ gối nằm bên cạnh : “Ngủ luôn ở chỗ anh đi, đừng làm phiền thúc thúc” (dạ dễ trắng trợn -_-)

“Ân!” Ngoan ngoan gật đầu, Bánh Bao xê dịch thân thể tròn trịa nghiêng người nằm bên cạnh Tiểu Băng Sơn, “Ca ca cũng ngủ nha.”

“Được” Tuy rằng nhóc không có thói quen ngủ trưa, nhưng Tiểu Băng Sơn vẫn vui vẻ đáp ứng lời mời của Bánh Bao, nằm xuống còn thuận tay ôm lấy tiểu thân thể mềm mại đầy thịt của bé vào lòng. Tư Không Cảnh Hoán ngồi được trên người Bánh Bao có hương sữa rất đặc biệt, đột nhiên cảm thấy mình cũng buồn ngủ.

Nửa giờ sau, Ô Thuần Nhã rút cuộc từ trạng thái làm việc trở lại, quay đầu liền nhìn thấy bộ dáng khả ái của hai bé con kia ôm nhau ngủ cực kì đáng yêu, đứng dậy cầm lấy chăn nhẹ nhàng đắp lên người cho hai nhóc, sau đó cầm di động ra ngoài.

Đứng ở hành lang gọi cho Mạc Tuấn Nghị, “Alo, Tuấn Nghị à, hôm nay cậu không cần đến đây đâu”

“Làm sao vậy?” Đang định ra khỏi cửa Mạc Tuấn Nghị tay cầm chìa khóa xe buông xuống, hỏi.

“Không có gì, ngày mai Bánh Bao sẽ xuất viện, một lát nữa tớ về làm cơm chiều rồi ăn với bọn nhóc luôn, không cần phiền cậu đi tới đi lui một chuyến nữa” Cậu mỉm cười với y tá đối diện, chỉ chỉ mình rồi chỉ vào phòng bệnh.

Y tá gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Dù sao vừa nãy cô đã nghe thấy cậu nói về nhà làm cơm.

“Bọn nhóc?” Hôm qua hẳn có việc nên không tới bệnh viện thăm Bánh Bao được, cho nên không biết Bánh Bao đã có thêm bạn cùng phòng.

“Ân, một anh bạn nhỏ rất đẹp trai rất lạnh lùng, Bánh Bao thích nhóc ấy lắm” Tưởng tượng đến dáng vẻ dính người của Bánh Bao, Ô Thuần Nhã liền bật cười.

“Vậy được rồi, ngày mai khi Bánh Bao xuất viện mình sẽ đi đến đón hai người, không được cự tuyệt, tớ có xe sẽ tiện hơn một chút” Mạc Tuấn Nghị thở dài.

Vươn tay bắt một chiếc taxi, Ô Thuần Nhã cười trả lời: “Ừ, chiều mai tớ sẽ gọi cho cậu”

“Ân, nhớ chú ý an toàn, bye bye”

“Bye”

Trước cửa bệnh viện Nhi đồng, sau khi dừng xe tài xế đưa mắt nhìn người ngồi sau qua kính chiếu hậu, thấy thiếu gia nhà mình còn chưa mở mắt, cho nên nhẹ giọng nhắc nhở, “Nhị thiếu gia, đến nơi rồi”

Đôi mắt sắc bén lợi hại như chim ưng của Tư Không Viêm Nghiêu mở ra, nghiêng đầu nhìn bệnh viện Nhi đồng tấp nập người đến người đi: “Về đi” tài xế có thể coi như đã ở bên cạnh anh lâu năm, cho nên có thể được ý trong lời nói của anh.

“Vâng, nhị thiếu gia tôi về trước”

Gật đầu một cái, Tư Không Viêm Nghiêu nâng chân xuống xe, cặp chân thon dài thẳng tắp bao trong quần tây đen thoải mái trang nhã. Anh nhanh chân bước đến quầy tiếp tân để hỏi thăm.

“Tư Không Cảnh Hoán, tám tuổi, phòng bệnh” Giọng Tư Không Viêm Nghiêu không chút cảm xúc.

Trên khuôn mặt tuấn tú viết đầy mấy chữ to tôi đang rất không dễ chịu, tuy rằng y rất đẹp trai rất giàu, nhưng lại sinh ra cảm giác chớ tiến lại gần khiến y tá đang si mê nhìn anh chợt run run, nom nớp lo sợ tra sổ phòng cho anh.

“Phòng bệnh thường 201...Ồ tầng hai...”

“Cảm ơn” Tuy là lời cảm ơn, nhưng nghe từ trong miệng anh lại có chút biến chất!

“...Không...không cần khách khí...” Y tá cứng ngắc nâng khóe miệng. Má ơi, sao người này có thể lạnh như thế a!

Ô Thuần Nhã dùng tốc độ nhanh nhất về đến nhà, vo gạo nấu cơm, sau đó mở tủ lạnh lấy thức ăn, cậu quyết định sẽ làm thịt tấm bột gạo và đậu hũ xào thập cẩm, còn đặc biệt hầm canh xương sườn bí đao cho Tư Không Cảnh Hoán, tuy rằng có hơi phiền phức, nhưng tay chân cậu lạnh lẽo, hai món mặn một món canh rất nhanh liền làm xong.

Đem đồ ăn để vào hộp giữ ấm, sau đó đóng cửa rồi đi.

“Luu nãi nãi, ngày mai Bánh Bao xuất viện rồi, bà đừng mong nhớ nó quá” Xuống lầu nhìn thấy bà Luu vừa đi chợ về, cậu vội vàng tiến lại chào hỏi.

“Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi, vậy con nói với Bánh Bao, ngày mai bà sẽ làm món sườn xào chua ngọt mà nó ăn” Luu nãi nãi xem như tạm yên tâm.

“Vâng, con đi trước đây.

Ở bệnh viện.

Tư Không Viêm Nghiêu rất nhanh tìm thấy phòng 201, đẩy cửa ra chỉ thấy một giường bệnh trống không, sau đó nghiêng đầu, mới nhìn thấy hai nhóc con ôm nhau ngủ say sưa, còn có một cái laptop cùng tài liệu đặt trên chiếc bàn tròn bên cạnh.

Có chút bất ngờ nhũm mày, đây vẫn là lần đầu tiên anh nhìn thấy cháu trai nhà mình thân cận với đứa nhỏ khác. Cố ý bước đi thật nhẹ, đi tới phía giường của hai nhóc kia, anh cúi đầu quan sát bọn nhỏ.

Nhóc con nằm trong lòng đứa cháu nhỏ của anh trông rất đáng yêu, trắng trẻo bụ bẫm, lúc này ngủ say đến má cũng ửng hồng, lông mi dày như tán quạt cong lên, cái miệng nhỏ đỏ au hơi chu chu, như đang mơ mộng đẹp gì đó, cư nhiên còn chảy không ít nước miếng cơ chứ.

Lúc Ô Thuần Nhã đẩy cửa vào phòng bệnh thì bất gặp một hình ảnh rất chi là kì quái, cái bàn nhỏ mình dùng để làm việc giờ bị nam nhân mặc áo sơ mi trắng quần tây đen chiếm lấy, mà hai nhóc kia vẫn ngủ đến hôn thiên địa ảm.

Nghi hoặc nhìn nam nhân vì nghe thấy tiếng mở cửa mà nhìn về phía mình, cậu lễ phép hỏi, “Tiên sinh, ngài tìm ai?”

Tư Không Viêm Nghiêu trước tiên đưa mắt đánh giá cậu từ đầu đến chân, sau đó nhìn ba cặp lông giữ ấm trong tay cậu, lập tức biết được thân phận của cậu, phóng chừng là người nhà của cậu nhóc đáng yêu kia, chắc là quan hệ anh em linh tinh gì đó.

Dùng cảm hứng về phía hai đứa nhỏ đang ngủ kia, không nói gì.

Bất quá Ô Thuần Nhã đã hiểu, đây hẳn là người nhà của Tư Không Cảnh Hoán. Mím cười gật đầu, cậu đóng cửa, sau đó để cặp lông giữ ấm lên bàn.

Tư Không Cảnh Hoán nghe thấy tiếng đóng cửa tĩnh lại, liền thấy bóng Ô Thuần Nhã từ toilet đi ra, sau đó mới phát hiện ra nhị thúc nhà mình đang ngồi bên cửa sổ, nhóc có chút giật mình.

“nhị thúc? Sao người lại tới đây?” nhị thúc nhà nhóc không phải đang công tác ở S thị sao?

Tư Không Viêm Nghiêu thấy nhóc tỉnh lại, nhưng không có tí ý định đứng dậy rời khỏi ghế, càng không có tự giác bản thân đang chiếm vị trí của người ta, chỉ hơi gật đầu, nói hai chữ, “Thăm cháu”

“Dạ” Chế độ Tiểu Băng Sơn được kích hoạt. Không có biện pháp a, ai biểu nhị thúc nhà nhóc là đại băng sơn cơ chứ, đối với đại băng sơn, người muốn làm y nói hơn hai chữ cũng đủ khó khăn rồi.

Ô Thuần Nhã nhìn hai người mà suýt nữa bật cười, một người rõ ràng rất vui khi có người nhà đến thăm, lại làm như thực bình thường, người còn lại? Vừa lo lắng vừa một mực quan sát thân thể đứa nhỏ, thấy người tỉnh rồi lại không hỏi gì, loại hình thức ở chung này thực sự rất quái dị.

Tiểu Bánh Bao Ô Trạch Vũ là bị phụ thân mình lay dậy, móng thịt nâng lên dụi dụi hai mắt, sau đó phát hiện khóe miệng mình có chất lỏng khả nghi, lập tức lau sạch, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nãi thanh nãi khí gọi phụ thân.

“Bánh Bao có xấu hổ hay không, ngủ còn chảy nước miếng”

“phụ thân!” mặt Tiểu Bánh Bao đỏ bừng vươn tay đòi ôm, được ôm liền dùng sức vùi cái đầu tròn vo vào cổ phụ thân cọ a cọ, vừa nãy nhóc nằm mơ, hơn nữa là mơ chính mình đang gặm móng heo! Ngon như thế, đương nhiên phải chảy nước miếng rồi. (==)

Cười cười vỗ lên cái mông tròn tròn của Bánh Bao, Ô Thuần Nhã nghiêng đầu hôn lên má bé một cái: “Ngoan, chào thúc thúc đi con”

Ô Trạch Vũ lúc này mới phát hiện ra trong phòng bệnh có người thứ tư, nâng đầu lên nhìn, đôi mắt to ngật nước tò mò nhìn về phía Tư Không Viêm Nghiêu cũng đang nhìn nhóc, tiếp theo, vươn hai móng thịt trắng nõn mềm mềm lên, nói ra một câu kinh người...

“Cha, ôm một cái!”

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: thúc thúc cha

“Cha, ôm một cái!”

Giọng nói đặc hữu của trẻ con mang theo cảm giác mềm mại khi vừa mới ngủ dậy, làm cho người nghe cảm thấy thoải mái dễ chịu, nhưng mà, ba người ở đây khi nghe thấy âm thanh làm nũng mang theo chút hưng phấn kia cứ như sét đánh ngang tai.

Tư Không Cảnh Hoán là người hoàn hồn đầu tiên, nhóc kinh ngạc nhìn Ô Thuần Nhã đang trừng mắt sừng sốt bé Bánh Bao, lại nhìn Tư Không Viêm Nghiêu cũng đang đồng dạng sừng sốt, khóe miệng co rút vài cái, trong nháy mắt liền lộ ra một câu “A! Thì ra là thế”.....O__O....

Tư Không Viêm Nghiêu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào của Bánh Bao, cùng với nụ cười hồn nhiên tươi vui kia, chưa kể đến chất giọng ngọt như mật gọi một tiếng “Cha”, thật sự là vô hình trung đã đánh trúng vào điểm sâu nhất ở trong lòng anh, cho nên liền sừng sốt. (๖๐๖)

Tươi cười trên mặt Ô Thuần Nhã hoàn toàn đông cứng, cậu tròn mắt nhìn Bánh Bao ở trong lòng, nghiêng răng hỏi, “Bánh Bao, vừa nãy con gọi anh ta là gì?”

Bạn nhỏ Ô Trạch Vũ hoàn toàn không biết giờ này phụ thân của bé đang có tâm tư muốn bóp chết bé, vẫn cực kì hưng phấn vuron hai cánh tay trắng mũm mĩm như ngó sen, với tới chỗ Tư Không Viêm Nghiêu điên cuồng lác lư, “Cha, ôm ôm Bánh Bao , ôm ôm một cái!”

Lần này thanh âm càng thêm rõ ràng, khiến ba người còn lại không thể nghĩ ngờ hệ thống thánh giác của bản thân.

Ô Thuần Nhã ngờ ngác nhìn người đàn ông thân hình cao lớn ôm Bánh Bao từ trong lòng của mình ra, sau đó nhìn người đàn ông nâng Bánh Bao lên cao, Bánh Bao dị thường hưng phấn hét chói tai, “Thật là cao nha! Cha, ha ha, cha ơi, chơi vui lắm!” Chưa từng được bế lên độ cao như thế, Bánh Bao siêu hưng phấn.

Hai tay Tư Không Viêm Nghiêu để dưới hai cánh tay béo mập của Bánh Bao, tung bé lên, sau đó đỡ lấy bé, cứ thế ba lượt mới ôm Bánh Bao mặt hồng hồng vào trong lòng, hiếm có thu lại khí lạnh toàn thân, cặp mắt chim ưng kia cũng mang theo ý cười rõ ràng, “Sợ?”

Bánh Bao lắc đầu lia lịa, đôi mắt lấp lánh nhìn Tư Không Viêm Nghiêu, “Không sợ, thật vui nha!” o(≥v≤)o~~

“Bánh Bao!” Ô Thuần Nhã tiến đến đoạt con trai lại, khẩn trương nhìn từ trên xuống dưới kiểm tra nhóc, ngẩng đầu nhíu mày nhìn Tư Không Viêm Nghiêu, “Đọa đến bé thì làm sao đây!”

Tư Không Viêm Nghiêu nhướn mày, không nói chuyện.

Tư Không Cảnh Hoán kinh ngạc há hốc mồm, hết nhìn nhị thúc nhà mình, lại nhìn nhìn Bánh Bao, nhóc đột nhiên phát hiện, hình như nhị thúc rất thích Bánh Bao nha, chẳng lẽ Bánh Bao đúng là con trai của nhị thúc? Nhưng mà... đưa mắt nhìn sang Ô Thuần Nhã sắc mặt hơi tái nhợt, nhóc lại nghi hoặc, sao sắc mặt Ô thúc thúc kém thế...

“...Nhị thúc...” Dưới tình huống quý dị như vậy, Tư Không Cảnh Hoán cảm thấy mình phải nói gì đó, nhưng khi nhóc gọi nhị thúc xong, lại không biết tiếp theo phải nói thế nào.

“Tư Không Viêm Nghiêu.” Vuron tay tự giới thiệu tên mình, đây là lần đầu tiên anh chủ động như thế.

Nhìn bàn tay to vuron ra trước mặt mình, lại ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú của người đàn ông kia, Ô Thuần Nhã vuron tay ra bắt lấy, mở miệng, “Ô Thuần Nhã, đây là con trai tôi, Ô Trạch Vũ.”

Tư Không Viêm Nghiêu khẽ nhíu mày vì xúc cảm trên tay, anh có thể cảm giác được lòng bàn tay của đối phương tương đối thô ráp, “Bánh Bao?” Vừa rồi y nghe thấy nhóc con kia xưng hô như thế.

Khóe miệng run rẩy, Ô Thuần Nhã thu tay, đặt Bánh Bao ngồi trong lòng mình rồi ngồi xuống cạnh Tư Không Cảnh Hoán, sau đó để ba cặp lông giữ ấm lên bàn ăn đi động, lúc này mới trả lời Tư Không Viêm Nghiêu, “Đó là nhũ danh của bé.”

Lấy bát muống ở trong ngăn tủ bên cạnh ra, sau đó cậu xới cho hai nhóc hai bát cơm thơm ngon ngào ngạt, tiếp theo lấy đậu hũ và thịt để riêng ra cái

khay ở hộp giữ ấm, còn đặc biệt mức một chén canh bí đao cho Tư Không Cảnh Hoán, nhìn thấy Bánh Bao chu chu môi tỏ vẻ bất mãn, cậu cười khề, “Đó là để tiêu ca ca uống, không cho con đâu.”

Tiểu Bánh Bao Ô Trạch Vũ cảm thấy mình chắc chắn đã bị phụ thân ruột ghét bỏ đi, hơn nữa cái canh kia thơm quá xá luôn, nhìn thấy vẻ tội nghiệp của Bánh Bao, Tư Không Cảnh Hoán đẩy chén canh của mình sang cho bé, “Cho em đấy.”

Ô Thuần Nhã bắt đầu thử dài, lại mức một chén khác cho Tư Không Cảnh Hoán, rồi nói với người đàn ông đang ngồi ở bên kia, “Tôi nấu cho bọn nhỏ đồ ăn dễ tiêu hóa, cơm nấu hơi nhão một chút, nếu anh không ngại thì...” Ô Thuần Nhã xới thêm một bát cơm, ý bảo Tư Không Viêm Nghiêu có thể ăn cùng.

Lời cậu nói khiến hai đứa nhỏ đang vui đầu ăn đều ngẩng lên nhìn Tư Không Viêm Nghiêu, ngũ trư cũng đã khá là tiêu hao năng lượng, cho nên giờ hai nhóc má đều căng đầy như chuột giữ kho thóc. Một ánh mắt kinh ngạc, một ánh mắt chờ mong.

Tư Không Cảnh Hoán kinh ngạc vì sự chu đáo của Ô Thuần Nhã, không chỉ hầm canh riêng cho nhóc, mà còn mời nhị thúc cùng ăn cơm chiều với bọn họ.

Bạn nhỏ Ô Trạch Vũ thì chờ mong cha thích tay nghề của phụ thân bé, vậy có thể tiến thêm một bước phát triển rồi, không phải người ta thường nói muốn bắt lấy người đàn ông trước hết phải bắt được dạ dày của người đàn ông đó sao! Bắt được dạ dày không phải là khiến hắn thích ăn cơm bạn làm sao! Nhóc hết sức tin tưởng tay nghề của phụ thân mình.

Tư Không Viêm Nghiêu gạt đầu, từ sáng tới giờ anh chưa ăn gì, lúc này ngửi được hương vị đồ ăn kia còn có vẻ rất thơm ngon, gọi lên cảm giác thèm ăn hiem có của anh, Tư Không Viêm Nghiêu cũng không khách khí, ngồi ở phía đối diện hai nhóc, còn bắt chước y hệt cời gậy ngồi xếp bằng trên giường, cả người cứ như một vị lão gia địa chủ vậy.

Bánh Bao dùng muỗng của mình xúc một miếng thịt tẩm bột gạo thật to, run run giơ lên phía trên bát của Tư Không Viêm Nghiêu, sau đó nghiêng một phát, thịt tẩm bột rơi tọt xuống bát của anh, bé nâng đầu lên cười hi hi nói, “Cha ăn ăn (=)”

...Tư Không Cảnh Hoán vui đầu cổ sức mà ăn, nhóc không muốn nhìn thấy biểu tình lúc này của nhị thúc đâu.

Ô Thuần Nhã ôm Tiểu Bánh Bao ngồi lên đùi của mình, vẻ mặt nghiêm túc, “Bánh Bao, gọi là thúc thúc, nhớ chưa?”

Thân mình trắng trắng tròn tròn của Tiểu Bánh Bao Ô Trạch Vũ run lên một cái, sau đó bé gạt đầu thật mạnh, mặt đanh lại, còn hết sức nghiêm túc chắc chắn trả lời, “Nhớ rồi ạ.”

Nhưng khi quay đầu, bé lại đối với Tư Không Viêm Nghiêu đang chăm chú nhìn mình hô lên một tiếng, “Thúc thúc cha!”

“Phụt...khụ khụ...xin lỗi...khụ khụ, con không cố ý.” Tư Không Cảnh Hoán vì sặc com mà đồ bùng cả mặt.

Ô Thuần Nhã lập tức vỗ lưng cho nhóc, Tư Không Viêm Nghiêu không nói gì, nhưng cặp mắt mang ý cười kia vẫn theo dõi một lớn hai nhỏ ở trước mặt anh.

Thở dài, Ô Thuần Nhã cảm thấy mình và đứa con mình tự sinh ra này khác biệt quá lớn, không định nói nhiều với bé nữa, dù sao về sau không nhất định sẽ thường xuyên gặp lại, gọi sai cũng đã sai rồi, cậu chẳng có thừa thời gian mà đi sửa lại cho đúng.

“Tùy con vậy, con thích gọi là gì thì cứ gọi đi.” Tuy rằng nói như thế, nhưng mà Ô Thuần Nhã chưa từng nghĩ tới, người bị gọi đã đồng ý đâu! Ô Thuần Nhã tỏ vẻ, cái này không nằm trong phạm vi tự hỏi của cậu a.

Tư Không Viêm Nghiêu hơi cúi mặt, nâng tay ăn com, hương vị tan trong miệng khiến mắt y vô thức mở to hơn, sau đó một miếng lại tiếp một miếng, hương vị rất không tồi nha!

“Ăn ngon lắm.” Tay cầm đũa, Tư Không Viêm Nghiêu nhếch mắt khen Ô Thuần Nhã, đây là lần đầu trong ngày anh trừ bỏ tên mình ra còn nói ra ba chữ...

“...Cảm ơn...” Ô Thuần Nhã hết nói nói.

“Phụ thân ăn đi.” Giơ muỗng trong tay, Bánh Bao đưa tới bên miệng Ô Thuần Nhã, muốn đút cho cậu.

Há mồm ăn, Ô Thuần Nhã mỉm cười nói, “Ngoan, tự mình ăn đi, phụ thân không đói.”

“Dạ.” Cúi đầu ăn com, Ô Trạch Vũ mắt to đảo đảo, lóe lên chút mưu ma chước quỷ. (*^__^*)

Chờ đến khi ba người đều ăn xong, Ô Thuần Nhã cảm thấy mình có chút thành tựu, thu dọn hết bát đũa muỗng xong, cậu xoa xoa tay, “Bánh Bao, hôm nay phụ thân không ở đây cùng con được rồi, buổi tối con phải ngoan ngoãn ngủ cùng ca ca có được không?”

“Vì sao ạ?” Bánh Bao không hài lòng bĩu bĩu môi nhỏ.

“Ngày mai con xuất viện rồi, phụ thân phải về nhà sắp xếp cái đã.” Nhéo nhéo cái mũi nhỏ của bé, Ô Thuần Nhã cười nói.

Bánh Bao hiểu chuyện gật đầu, sau đó nhìn Tư Không Viêm Nghiêu bên cạnh đang kiểm tra chân bị thương của Tư Không Cảnh Hoán, “Thức thức cha cũng cùng đi đi.”

“Bánh Bao, hôm nay con rất kì quái nha.” Tuy rằng vẫn luôn biết mình sinh ra một quái vật nhỏ, nhưng đây là lần đầu quái vật nhỏ lại dính lấy một người đàn ông như thế... Đã vậy còn muốn làm người đàn ông này dính lấy cậu.

Mất to đảo đảo, Bánh Bao non nớt nói, “Bởi vì phụ thân chỉ có một mình thôi.”

“Phụ thân...”

“Được, thức thức đi.” Thấy cậu muốn mở miệng cự tuyệt, Tư Không Viêm Nghiêu lập tức ngắt lời cậu. Chẳng qua, anh vừa nói xong, lập tức tự bản thân thấy ngạc nhiên, đồng dạng sừng sốt còn có người đảm nhận chức vụ khán giả Tư Không Cảnh Hoán, cộng thêm đương sự Ô Thuần Nhã.

“Quá tuyệt!” Bánh Bao ba tuổi hoan hô, nhóc thích thức thức cha này rồi nha!

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: BÁNH BAO TIỂU THÔNG MINH

Ô Thuần Nhã cất laptop vào trong túi, xoay người nhìn về phía Bánh Bao như cái đuôi nhỏ vẫn đi theo sau mình từ nãy tới giờ, bắt đầu dĩ thời dài, vươn tay nheo nheo cái mũi vênh lên của bé: “Làm sao vậy?”

Bánh Bao bữu môi chu chu cái miệng nhỏ, quay đầu nhìn về phía Tư Không Viêm Nghiêu rồi lại quay lại, “Để thức thức cha đưa phụ thân về nha?”

Tư Không Cảnh Hoán thấy đầu mình có chút choáng váng, cái loại xung hô này nhóc thiệt tình không có cách nào thích ứng được a, đã thế cái biểu tình hường thụ của Nhị thức là có ý gì hả!

Ô Thuần Nhã xoay người, ôm bé vào lòng, cúi đầu hôn lên cái trán tròn bóng của bé, “Vâng vâng vâng, phụ thân đã biết, con mau đi ngủ đi.” Nhìn bé con trong lòng mắt to mắt nhỏ vẻ buồn ngủ, cậu vừa thấy bắt đầu dĩ vừa thấy buồn cười.

Cậu bế ngang bé con mập mập lên, nhẹ nhàng đứng đưa, có thể do hôm nay bé cứ liên tục duy trì tình trạng hưng phấn, bé con kia chốc lát đã ngủ say vì vậy, miệng nhỏ chu chu còn khẽ ngáy khò khò, cúi đầu hôn lên hai má của bé, Ô Thuần Nhã đặt Tiểu Bánh Bao lên giường, sau đó nghiêng đầu nhìn Tư Không Cảnh Hoán đang ngoan ngoãn nhìn hai người, cũng lại gần hôn lên trán nhóc, thấy nhóc kinh ngạc mở to hai mắt, Ô Thuần Nhã cười khẽ, “Ngủ ngon.”

Hai má tiểu soái ca ửng hồng, gật đầu, “Ngủ ngon, Nhị thức phải đưa thức thức về nhà nha.”

Tư Không Viêm Nghiêu khước miệng khẽ nâng, “Ngủ đi.” Còn thuận tay búng một cái lên trán nhóc.

“Bye.” Vẫy vẫy tay, Tư Không Cảnh Hoán nhắm mắt lại ngủ, hôm nay chịu quá nhiều kích thích, nhóc phải nghỉ ngơi cho tốt mới được.

Ô Thuần Nhã cảm một đồng túi lớn túi nhỏ, một túi laptop, một túi sách, cộng thêm ba hộp giữ ấm cỡ lớn...

Tư Không Viêm Nghiêu vươn tay, cầm lấy túi đựng laptop và túi sách ở tay trái cậu, sau đó đi về phía trước.

Ô Thuần Nhã sừng sốt, ngẩng đầu nhìn về phía bóng lưng to cao kia, khẽ cười, xem ra người này không lạnh lùng như bên ngoài a.

Tại cổng bệnh viện, Ô Thuần Nhã liếc nhìn người đàn ông không nói tiếng nào đứng bên cạnh cậu, đành mở lời trước để phá vỡ trầm mặc, cậu sợ nếu mình không nói gì, hai người sẽ cứ đứng đờ ra như vậy mãi.

“Ừm... Tư Không tiên sinh...” Liếm liếm môi khô, Ô Thuần Nhã hơi khàn trương, cậu không quá am hiểu cách ở chung với người có tính tình như thế này cho lắm...

(๖_๖)? Gương mặt Tư Không Viêm Nghiêu mờ mịt, anh không hiểu sao người này không bắt taxi lại gọi mình làm gì.

“khụ...” Ho nhẹ một cái, Ô Thuần Nhã lễ độ mỉm cười, “Tôi thấy hay để tôi về trước đi, tạm biệt Tư Không tiên sinh.” Vươn tay định lấy đồ từ trên tay anh, nhưng lại bị người đàn ông kia tránh đi.

“Tiễn cậu.” Hai chữ lạnh lẽo như băng loãng xoảng đập vào gáy Ô Thuần Nhã.

Cảnh cáo bản thân không được phát run, Ô Thuần Nhã bĩu môi, “Chúng ta đường về không cùng một hướng, cũng đã muộn rồi, không cần làm phiền ngài đâu.”

Nhiều mây, Tư Không Viêm Nghiêu cảm thấy không hài lòng với cách xưng hô và việc từ chối để mình tiễn cậu của cậu, “Bánh Bao.” Ý tứ của anh chính là Bánh Bao bảo anh đưa cậu về.

Khóe miệng Ô Thuần Nhã nháy mắt run rẩy, thật khó để cậu có thể hiểu được lời của người này nói, cậu đột nhiên cảm thấy buồn bực, dù là ban này chính miệng mình đáp ứng Bánh Bao, nhưng mà để một người đàn ông mới gặp lần đầu đưa mình về, coi bộ không được thích hợp cho lắm a, cậu lắc đầu, tỏ ý cự tuyệt, nói gì cũng vô dụng, cậu không muốn, tuy đã đáp ứng với Bánh Bao rồi cũng chỉ có thể áy náy xin lỗi thôi. Không có biện pháp, ai biểu cậu làm một người phụ thân có chính kiến thế chứ, lời của đứa nhỏ xấu xa ấy có thể không cần nghe theo mà.

Đang lúc hai người giằng co, phía trước xuất hiện một chiếc Bentley chậm rãi dừng lại, cửa kính chậm chậm hạ xuống, lộ ra một khuôn mặt giống Tư Không Viêm Nghiêu tới bảy tám phần.

“Sao vậy?” Tư Không Dực Dương mới vừa tan tầm, ngay cả cơm tối còn chưa ăn thì đã vội chạy đến bệnh viện thăm con trai. Không ngờ lại thấy thằng em trai nhà mình đang đứng cùng một cậu trai trẻ đáng vẻ không tồi, hơn nữa hai người còn rất thân mật nha.

“Không có gì.” Tư Không Viêm Nghiêu còn chả thèm liếc mắt anh mình một cái, cặp mắt chim ưng vẫn nhìn Ô Thuần Nhã, vì bị cậu cự tuyệt mà buồn bực.

Bị Tư Không Dực Dương dùng ánh mắt như nhìn thú quý hiếm đánh giá từ trên xuống dưới, Ô Thuần Nhã cảm thấy khá áp lực, thâm nghĩ, người này thật bất lịch sự a.

Tư Không Viêm Nghiêu bước lên phía trước Ô Thuần Nhã, vừa lúc che người cậu lại, Tư Không Dực Dương nhướn mày, uây, đây là bảo vệ đồ ăn sao? Lần đầu đó nha!

“Đi.” Chữ này rõ ràng là đang nói với Ô Thuần Nhã, anh vươn tay kéo cậu đi về phía đối diện, dù sao anh và anh trai cũng không có gì để tán gẫu, hơn nữa chuyện anh đã đáp ứng với Bánh Bao nhất định phải hoàn thành.

Xấu hổ bị người ta lôi đi, Ô Thuần Nhã chỉ có thể cười cứng nhắc, gật đầu với người trong xe xem như chào hỏi, sau đó bị kéo đi. Bởi vì người nào đó bước chân quá dài, cậu chỉ có thể chạy hai bước mới đuổi theo kịp.

Tư Không Dực Dương nhìn bóng dáng hai người, đảo mắt, sau đó mở miệng nói, “Tìm một chỗ đậu xe, tôi đi xem Cảnh Hoán.”

--- -----Trong phòng bệnh --- -----

Ngủ một lúc, Ô Trạch Vũ cảm thấy dưới đệm khó chịu, có cái gì đấy là lạ. Đưa tay mò xuống sờ sờ, sau đó bé ngồi bật dậy.

Phòng bệnh tối như mực, bé lại tiếp tục duỗi tay sờ, ẩm ẩm ướt ướt, mất vốn lơ dờ buồn ngủ lập tức trọn to, nhóc quay đầu nhìn về phía Tư Không Cảnh Hoán đang ngủ say nằm ở giường bên cạnh, thấy anh ấy không bị động tác của bé đánh thức, lập tức đồ bưng cả mặt bò xuống giường, cẩn thận kéo cái chăn bé mới nằm xuống, sau lại nâng chân chạy đến giường Tư Không Cảnh Hoán, chớp chớp mắt, mím môi, lắc lắc người đang say ngủ kia.

“Ừm? Bánh Bao?” Tư Không Cảnh Hoán mơ mơ màng màng hé mắt, khó hiểu nhìn Bánh Bao hỏi.

Chớp chớp cặp mắt to ngập nước, Bánh Bao xoay xoay thân mình mập mạp, khuôn mặt đỏ bừng nóng hằm hạp, nói, “ca ca, em ngủ với anh có được không?”

Nghĩ Bánh Bao sợ ngủ một mình, Tư Không Cảnh Hoán gật đầu, vươn tay đỡ bé lên giường, để bé nằm cạnh mình, sau đó vươn tay ôm bé, ngủ tiếp.

Bánh Bao đắc chí, như vậy sẽ không ai phát hiện chuyện nhóc tè dầm đâu.

Khi Tư Không Dực Dương đẩy cửa phòng bệnh ra, một mảng tối đen như mực, chỉ có thể thấy cái bóng trên giường bệnh, gã nghi hoặc nhiều mây, hai tháng không gặp, sao gã lại cảm thấy hình như con mình béo ra nhỉ?

Đến bên giường cúi đầu xuống, lúc này gã mới nhận ra, thì ra có một bé con bị con trai mình gắt gao ôm lấy, đứa nhỏ này ở đâu ra vậy?

Hai đứa nhỏ trên giường còn chưa ngủ say, hoặc có thể do ánh mắt của Tư Không Dực Dương có tính xâm lược quá lớn, Tư Không Cảnh Hoán mở mắt, sau đó lập tức hoảng sợ nha.

Bạn nhỏ Ô Trạch Vũ cũng mở to mắt, chỉ thấy trước mắt có một vật gì đó đen đen, còn lông xù, hù chết người a!

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Sau lưng có thể ăn được sao?

“Quái vật a !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!” Thanh âm trẻ con hết sức bén nhọn.

“Có chuyện gì?” Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, y tá trực về mặt kinh hoàng bước nhanh vào. Không có biện pháp, tiếng hét chói tai kia có năng lượng hủy diệt quá mạnh làm tóc gáy cô dựng hết cả lên.

Mở đèn, trong phòng trong nháy mắt sáng lên, liền thấy hai đứa nhỏ ngồi trên giường ôm chặt lấy nhau, vẻ mặt sợ hãi.

Bên cạnh giường bệnh có một người đàn ông thân hình cao lớn, khuôn mặt tuấn mỹ, tuy nhiên sắc mặt bây giờ có vẻ ‘hoi’ khó coi.

“Tiên sinh, đã hết thời gian thăm bệnh rồi.” Y tá làm tròn bốn phận nói.

Tư Không Dục Vương chỉ vào con trai nhà mình đang bị đứa nhỏ mập mạp kia ôm cứng ngắc, mở miệng nói, “Tôi là ba của nó.”

Cô Y tá gật đầu, “Vậy tôi không làm phiền anh nữa, những xin anh mau lên một chút, đã trễ rồi, bọn nhỏ cũng cần phải nghỉ ngơi.”

Tư Không Dục Vương tỏ vẻ đã hiểu, nhìn y tá ra ngoài, quay đầu trừng mắt nhìn về phía con trai mình, sắc mặt thúi thúi, nâng ngón tay chỉ chỉ đứa nhỏ đang bị con trai ôm vào lòng, “Nhóc này ở đâu ra vậy?”

Tư Không Cảnh Hoán cúi đầu nhìn Bánh Bao trong lòng đang nhắm tịt mắt lại, vỗ nhẹ lưng bé, “Bánh Bao, đây là ba của anh, không phải quái vật.”

Sau đó ngẩng đầu nhìn Tư Không Dục Vương đang ngồi một bên bĩu môi nhìn Bánh Bao, “Đây là bạn cùng phòng của con tên Ô Trạch Vũ, Nhị thúc mới cùng phụ thân em ấy rời đi.”

Tư Không Dục Vương gật đầu, hóa ra chàng trai kia nhìn ít tuổi như vậy mà đã làm cha rồi à!

Nhìn thấy đứa nhỏ đang vui đùa vào lòng Tư Không Cảnh Hoán rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, Tư Không Dục Vương nhướn mày, lúc này mới thấy rõ khuôn mặt của đứa nhỏ kia, đúng là một đứa bé con đáng yêu nha. Lúc này cặp mắt ánh nước đang nhìn mình, kinh ngạc còn mang theo một ít sợ hãi.

Bạn nhỏ Ô Trạch Vũ chưa khóc nhè đã là nể mặt lắm rồi, bé ngẩng đầu nhìn người đàn ông kia, hít hít cái mũi nhỏ, bĩu môi, nhìn cực kì tội nghiệp.

Vươn tay nheo nheo khuôn mặt đầy thịt của bé, Tư Không Dục Vương tán thưởng, xúc cảm không tồi, lại vươn tay nheo nheo mặt con trai mình, nhếch miệng cười, “Con à, hai tháng không gặp sao lại gầy đi rồi!”

Nghiêng đầu tránh đi bàn tay đang nheo mặt mình, Tư Không Cảnh Hoán nhăn mũi, bất mãn hỏi, “Sao bây giờ ba mới đến? Vì sao Nhị thúc đến rồi ba mới đến.” Tuy rằng nhóc là ông cụ non, nhưng vẫn sẽ oán giận làm nũng với ba của mình.

“Con giai bảo bối của ba, ba từ hôm qua vẫn bận đến giờ, còn chưa được ngủ đâu, Nhị thúc của con đương nhiên là do ba bảo chú ấy đến, bằng không sao chú ấy có thể tự mình đến đây chứ, chú ấy lạnh như băng thế cơ mà. Ba thật là đáng thương mà.” Sếp lớn uy vũ trước mặt con mình ngoài than thở ra cũng không còn cách nào khác a, ...con trai nói cái gì thì chính là cái đó.

Bĩu môi, Tư Không Cảnh Hoán vẫn hơi hơi tức giận, mình một mình lên máy bay bay về S thị, chính là vì nhớ ba, thế mà mình bị tai nạn giao thông ba lại không tới thăm mình đầu tiên, mới không thêm dễ dàng tha thứ cho ba như vậy đâu! Hừ!

“Con trai này, chân còn đau lắm không? Bị thương có nặng không?” Nhìn chân trái bị bó bột, Tư Không Dục Vương vẻ mặt đau lòng, vươn tay ôm lấy con trai, hôn lên trán nhóc, “Xin lỗi, ba không nên trễ như vậy mới đến xem con.”

Bạn nhỏ Ô Trạch Vũ bị vây giữa hai người, không thoải mái giật giật, bị quần ẩm ướt dính vào người lại càng thêm khó chịu, nhóc bĩu môi, oa oa khóc lớn.

Bé vừa khóc vừa kêu, “Con muốn cha, oa oa ~~~~~ con muốn phụ thân con ~~~~~”

Hai ba con kia trở tay không kịp, dở nửa ngày mới được.

“Bánh Bao đừng khóc, đừng khóc nào, Ô thúc thúc ngày mai sẽ tới đón Bánh Bao về nhà mà.” Tư Không Cảnh Hoán ôm bé vào lòng, ngốc nghếch an ủi bé.

“Quần, quần khó chịu.” Bánh Bao túm lấy cái quần ướt nhẹp dính trên người. Vừa nãy sợ quá nên không nhận ra, nhưng giờ thật là khó chịu a.

Cha con hai người hết nói nôi, bọn họ chưa từng chăm sóc trẻ con, chưa nói tới Tư Không Cảnh Hoán vốn vẫn là trẻ con, ngay cả Tư Không Dục Vương mấy năm nay cũng đều đưa con cho bảo mẫu chăm sóc, chuyện thay quần áo cho trẻ cả hai người họ đều chưa từng làm qua.

Tư Không Dục Vương luống cuống tay chân lấy một cái quần đùi trong ngăn kéo, cầm lên nhìn, sau đó xoay người ngồi lên giường, nói: “Bé con, nhóc tè

dầm đung không!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Ô Trạch Vũ bĩm bĩm môi không nói lời nào.

“Ba, không được nói Bánh Bao như vậy!” Tư Không Cảnh Hoán tỏ vẻ không vui, nâng tay vỗ vỗ Bánh Bao, “Nào, Bánh Bao, để anh thay quần cho em nhé.”

Tư Không Dực Vương bắt mắt nhú mày, con trai mình nó lại dám quát mình, đã thế còn là vì một đứa trẻ nữa cơ chứ.

Ô Trạch Vũ ngoan ngoãn đứng trên giường, xoay người cởi quần bệnh nhân ra, cởi lun cái quần nhỏ, nhấc chân lên, mặc quần đùi vào, thay xong lập tức chui vào chăn, chôn mặt vào gối, mới không thèm nhìn đến bọn họ đâu!

Tư Không Dực Vương nhìn đứa nhỏ làm đà điều không chịu ngẩng đầu lên, vươn tay vén áo của bé lên, vị trí trên thắt lưng của nhóc hiện lên trước mắt gã, gã sừng sốt, đến khi muốn cúi đầu nhìn cho kĩ thì nhóc con đã xoay người chặn lại.

“Thúc thúc quái vật thúc đùa giỡn lưu manh!” Bất mãn túm lấy quần áo của mình, “Cháu sẽ mách phụ thân!”

Tư Không Dực Vương tuyệt đối không hoài nghi cặp mắt laze của mình, vừa nãy khi đứa nhỏ thay quần gã vừa thoáng thấy một màu xám nhạt lóe qua, nhất định không nhìn lầm, vấn đề là vì sao trên người đứa nhỏ này lại có ấn kí ấy?

“Bé cưng, sau thắt lưng nhóc có một cái bớt có đúng không?” Nhìn đứa nhỏ đang tức giận trừng mắt nhìn mình, gã khẳng định.

Chóp chóp mắt nhỏ, Bánh Bao Ô Trạch Vũ chu chu miệng nhỏ lắc đầu, “Bớt là cái gì ạ? Có thể ăn không? Còn có sau thắt lưng là cái gì? Cũng có thể ăn sao?”

Tư Không Cảnh Hoán che mặt, Ô thúc thúc rút cuộc nuôi thế nào mà ra được Bánh Bao chỉ biết ăn thế này chứ!

Tư Không Dực Vương cũng che mặt, đứa nhỏ này ở đâu ra đây! Rất dễ chọc giận người khác nha.

Bánh Bao nhìn hai người chỉ nhìn mình mà không nói gì cả, nâng móng thịt lên dụi dụi mắt, chếp chếp miệng, nằm xuống ngủ, buồn ngủ quá đi. (ノ^_^)

“Ba, vừa nãy ba nhìn thấy cái gì thế?” Đáp kĩ chắn cho Bánh Bao, Tư Không Cảnh Hoán hỏi.

Cười cười với nhóc, ý bảo nhóc cũng nằm xuống, rồi đắp chăn cho nhóc, ngồi xuống ghế bên cạnh, nói: “Không có gì, con ngủ đi, chờ con ngủ rồi ba mới đi, mai lại đến với con có chịu không?”

Gật đầu, Tư Không Cảnh Hoán nhắm mắt lại, tuy nhóc còn hoài nghi lời ba nói, nhưng nhóc cũng buồn ngủ a.

Tư Không Dực Vương nhìn hai đứa nhỏ đang chìm dần vào giấc ngủ, lúc này mới đứng dậy rời khỏi phòng bệnh.

Mở điện thoại ra nhấn một dãy số, điện thoại lập tức kết nối tín hiệu.

“Kiểm tra về đứa nhỏ cùng phòng với Cảnh Hoàn, cần tư liệu kĩ càng.” Ngắt điện thoại, Tư Không Dực Vương ngồi vào xe, nghĩ một lát lại gọi điện thoại.

“Viêm Nghiêu, em về nhà chưa?”

“Chưa.” Ngồi trên xe taxi Tư Không Viêm Nghiêu thần nhiên trả lời.

“Vậy chút nữa về nhà gặp anh, anh có việc muốn hỏi em.”

“Ừ.” Cúp máy, khóe miệng Tư Không Viêm Nghiêu giương lên ý cười nhàn nhạt, nếu có người thấy thế nào cũng sẽ kinh ngạc. Đại mặt than này ấy vậy mà có thể cười, tuy rằng cũng không thể chính xác gọi là cười.

Ô Thuần Nhã để túi lớn túi nhỏ lên bàn, ngồi trên ghế thờ hồn hên, hai ngày nay cứ chạy qua chạy lại từ nhà đến bệnh viện, không nghỉ ngơi đầy đủ, cậu cảm thấy thân thể mình không được thoải mái cho lắm.

Cậu thờ dài, tự nói với bản thân nhất định không được gục ngã, Bánh Bao còn cần cậu chăm sóc.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: CÁI BÓT

Tư Không Dục Dương vắt chéo chân ngồi trên sofa, quơ quơ ly rượu, “Viêm Nghiêu, lần này có thể ở lại mấy hôm?” Kẹp điều thuốc trên tay, gãi ngứa đầu nhìn người ngồi đối diện.

Thả lỏng thân thể ngồi phịch xuống sofa, Tư Không Viêm Nghiêu không nhìn anh ta. Gần đây thực sự quá mệt mỏi rồi, anh không muốn nói chuyện.

Khỏe miệng không khổng chế được giật giật, Tư Không Dục Dương bị ghét bỏ cũng không tỏ vẻ mất hứng. Không ngừng cố gắng, gãi đứng dậy ngồi bên cạnh Tư Không Viêm Nghiêu, về mặt bà tám nói: “Em không phải sau lưng anh đã làm chuyện xấu xa gì đó chứ?”

Tư Không Viêm Nghiêu đang nhắm mắt nghỉ ngơi, mở mắt, trong mắt hiện rõ sự khinh thường: “Bị ngu?”

“Em xác định mấy năm nay không có lưu giống bên ngoài chứ? Anh nhớ rõ mấy năm trước nhu cầu của em cao lắm mà.” Tự động che tai ngăn mình không phải nghe những lời mình không muốn nghe, Tư Không Dục Dương mắt tròn trắng nói.

Nhiều lắm, tuy qanh biết anh trai mình không bình thường, nhưng nhất định sẽ không tùy tiện nói ra cái loại chuyện này, hôm nay anh ta hỏi như vậy, chắc hẳn đã biết điều gì đó mà mình không biết.

“Nói.” Một chữ lạnh như băng, trực tiếp đập thẳng vào gáy Tư Không Dục Dương.

Tư Không Dục Dương vươn tay hung hăng nện lên cơ ngực của Tư Không Viêm Nghiêu, trong lòng cảm thán vô cùng, độ co giãn này chuẩn quá a~! Hâm mộ ghê.

“Thì đứa nhỏ cùng phòng bệnh với Cảnh Hoán đó, anh đã cho người đi điều tra, nhóc ấy tuyệt đối có quan hệ với nhà Tư Không chúng ta.” Nhìn sắc mặt trước giờ đã lạnh nay còn lạnh hơn vài phần của em trai, gãi phân tích, “Trên người bé con ấy có một cái bớt màu xám bạc, bất quá anh không nhìn rõ nó có hình dáng gì, em phải biết là, từ khi ông tổ mất, bớt màu xám bạc chưa từng xuất hiện, hơn nữa em cũng hiểu rõ, ngoại trừ là cùng huyết thống những người khác không có khả năng có cái bớt như vậy, cho nên đứa nhỏ kia tuyệt đối là con trai của em.”

“Còn anh?” Chẳng lẽ anh ấy không thể có con riêng bên ngoài? Sao cứ phải nhận định là anh cơ chứ.

Nhún vai, buông tay, Tư Không Dục Dương cực kì đặc chí nói một câu, “Sau khi sinh Cảnh Hoán anh đã làm giải phẫu thắt ống dẫn tinh, chắc chắn, em biết rồi đó, ông cụ nhà chúng ta ghét nhất là ở bên ngoài làm bậy, cho nên, em trai yêu quý à, bé cưng kia, trừ em ra, không thể nào là đứa con thứ hai của anh được.”

“Ừ, biết rồi.” Nghe anh trai mình phân tích rõ ràng có trật tự, có thể kia là con mình, bất quá thế thì sao? anh ngay cả gieo giống lúc nào cũng đã quên.

Bị câu trả lời không sao cả của thằng em mình chọc giận, Tư Không Dục Dương trở mình xem thường, “Biết rồi? Viêm Nghiêu, em phải chịu trách nhiệm, nếu tra ra đứa nhỏ kia là con em, vậy em có nghĩ tới, ông cụ sẽ làm thế nào không?”

“Tùy ý.” Anh bây giờ rất buồn ngủ, không muốn bàn bạc việc này. “Ngủ ngon.” đứng dậy, không để Tư Không Dục Dương có cơ hội nói tiếp, lên lầu ngủ.

“...” Há hốc mồm, Tư Không Dục Dương thờ dãi nhìn bóng dáng Tư Không Viêm Nghiêu, quên đi quên đi, gãi chính là có mệnh thu thập cục diện rồi rấm cho em trai mình rồi.

== tại bệnh viện == ==

Ô Thuần Nhã làm thủ tục xuất viện cho Bánh Bao, Mạc Tuấn Nghị đi cùng cậu.

Bạn nhỏ Ô Trạch Vũ ngoan ngoãn ngồi trên giường bệnh, hai ngày nay toàn được ăn đồ ngon, bộ dáng càng thêm bụ bẫm xinh đẹp xưa.

“ca ca, Bánh Bao sẽ trở lại thăm ca.” bé chạy đến bên giường Tư Không Cảnh Hoán, ngửa đầu nhìn nhóc, thật luyến tiếc a.

Nâng tay nheo nheo hai má tròn tròn của Bánh Bao, Tư Không Cảnh Hoán lắc đầu, “Không được, bệnh viện không nên tùy tiện đến, chờ anh khỏi sẽ đi tìm em.”

“Thật sao?”

Tư Không Cảnh Hoán dùng sức gặt đầu, “ăn.”

Mắt to đảo đảo xung quanh, Bánh Bao nâng hai cánh tay béo mập, “Hôn hôn.”

“Được.” Tư Không Cảnh Hoán cúi đầu, hai đứa nhỏ (3) một cái...

Tư Không Cảnh Hoán mặt đỏ bừng, đây là lần đầu tiên nhóc có hành động thân mật như vậy với người khác đó, thật ngượng quá đi.

“Ô thúc thúc, Mạc thúc thúc.”

“Cánh Hoán, ba ba cháu đâu?” Mạc Tuấn Nghị hỏi.

Tư Không Cảnh Hoán lắc đầu tỏ vẻ không biết, ông ba nhà nhóc sử dụng phương pháp nuôi thả với con, có thể không quản cũng sẽ không quản, nhóc đã sớm quen. Nếu không ngày hôm qua đột nhiên gặp mặt, nhóc cũng sẽ không giật mình đến thế đâu.

Mạc Tuấn Nghị không nói nữa, để sau hỏi lại vậy.

Ô Thuần Nhã sắp xếp quần áo cùng ít đồ dùng cá nhân của bánh bao xong, xoay người xoa đầu Tư Không Cảnh Hoán nói, “Trưa mai thúc sẽ hầm canh sườn cho con ăn, nhưng con phải tự mình chú ý biết chưa.”

Gật đầu, Tư Không Cảnh Hoán nở nụ cười hiếm có.

“Bánh bao, tạm biệt ca ca đi.” Cậu bé bé lên, cha con hai người cười tươi vẫy tay với người đang nằm trên giường bệnh.

“Tạm biệt ca ca, ca phải mau mau khỏe lại, đến lúc đó chơi cùng với Bánh Bao nữa nha.” Dùng sức khua móng thịt, Ô Trạch Vũ trong âm thanh còn mang theo nước mắt.

“Àn.” Vành mắt cầu tiêu băng sơn cũng trở nên hồng hồng.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Phụ thân ! thúc thúc cha đến nhà mình kìa!

Ô Thuần Nhã nhìn thấy chiếc xe màu đen có rèm che chậm rãi dừng trước mặt mình, khó hiểu nghiêng đầu.

Cửa sổ xe từ từ hạ xuống, lộ ra gương mặt người đàn ông cậu đã gặp một lần, cậu càng thêm nghi hoặc, hình như người này tên là Tư Không Viêm Nghiêu thì phải, cơ mà anh ta ngăn cản đường đi của mình là vì vấn đề gì a?

Tuy rằng chỉ có duyên gặp nhau một lần, nhưng cậu biết rõ, nếu mình không mở miệng đặt câu hỏi, nam nhân trước mặt cậu nhất định sẽ cứ nhìn chăm chăm mình như thế, cái gì cũng đều không nói.

Thờ dãi, cậu cười nhẹ, lễ độ chào hỏi, “Xin chào Tư Không tiên sinh.”

Hình như không vừa lòng với cách xưng hô của Ô Thuần Nhã lắm, Tư Không Viêm Nghiêu hơi nhíu mày, gật đầu, sau đó lạnh lẽo mà phun hai chữ : “Lên xe.”

Ô Thuần Nhã hít sâu, tự nói với bản thân tuy mình xuất thân từ một địa phương hẻo lánh, nhưng giáo dục được nhận từ khi còn nhỏ đã khắc sâu tận đáy lòng, cậu là người văn minh, không thể tùy tiện mở miệng chửi bậy.

Thấy cậu cười nhạt với mình mà bất vì sở động, kiên nhẫn của Tư Không Viêm Nghiêu tuyên bố thất bại, anh mở cửa bước ra ngoài, vươn tay, trực tiếp lôi cánh tay Ô Thuần Nhã, dùng sức kéo cậu lại gần vị trí phó lái, mở cửa, đẩy vào, sau đó cộp một tiếng, đóng cửa, rồi quay lại ngồi vào vị trí lái chính, ngồi vững rồi đạp chân ga, lái xe rời đi.

Loại hành động tương tự bất cóc này khiến Ô Thuần Nhã có chút khấn trương, cậu ôm balo vào ngực nghiêng người ngồi dán vào cửa xe, nhìn Tư Không Viêm Nghiêu với ánh mắt ẩn chứa đề phòng.

“...Dừng xe...” Lúc đi ngang siêu thị, Ô Thuần Nhã không để tâm hiện tại mình có thích hợp nói mấy câu này hay không, trực tiếp mở miệng yêu cầu, dù sao nấu cơm cho Bánh Bao vẫn là quan trọng hơn.

Tư Không Viêm Nghiêu một cước phanh lại, nghiêng đầu nhìn Ô Thuần Nhã, “Chờ cậu.”

Khỏe miệng giật giật, Ô Thuần Nhã cầm balo chạy vào siêu thị, rất nhanh mua hết các nguyên liệu nấu ăn cần thiết, sau đó lại mang theo túi lớn túi nhỏ đi về xe.

Tư Không Viêm Nghiêu lần này không đứng bên cạnh nhìn, rất có phong độ thân sĩ vươn tay cầm lấy hai cái túi nilon to, đặt vào ghế sau, thấy cậu ngồi xuống không cài dây an toàn, liền nghiêng người cài giúp cậu, sau đó lại một lần nữa khởi động xe.

Đỗ xe ở bãi trông xe của tiểu khu, Tư Không Viêm Nghiêu xách hai túi to, sau đó đứng bên cạnh xe, trừng mắt nhìn chàng trai trẻ đang ngốc nghếch nhìn mình, “Đẫn đường.”

Ô Thuần Nhã không nhúc nhích, mím môi nhìn người đàn ông.

Lần này người đàn ông lại chủ động mở miệng, “Có việc hỏi cậu.” anh không phải không biết nói đúng ngữ pháp câu cú, chỉ là lười nói nhiều từ thôi.

“Vậy anh hỏi đi.” Cười khê trên mặt đã sớm không thể duy trì nổi, Ô Thuần Nhã bĩu môi, cậu chưa gặp qua người nào không nói lí lẽ thế này.

Nhìn cậu bộc lộ thái độ cáu kỉnh, Tư Không Viêm Nghiêu hiềm có lại cảm thấy thoải mái, không có biện pháp, từ nhỏ biểu cảm của anh đã ít, còn chưa nói chuyện yêu đương với ai bao giờ, cho nên những người bên cạnh anh chẳng mấy khi có thái độ cáu kỉnh làm nũng đại loại các kiểu như thế này.

“Lên lầu, nấu cơm.” Lần trước anh ăn đồ cậu nấu, vẫn nhớ mãi không quên, hai ngày nay anh ăn gì cũng không thấy có khẩu vị.

Ô Thuần Nhã nhìn y, bĩu môi, “Tôi còn phải đi đón Bánh Bao.” Hôm nay Lưu nãi nãi đi thăm cháu của bà ấy, một khoảng thời gian nữa mới về, cho nên mỗi ngày cậu tan học xong là cậu phải đi đón Bánh Bao, sau đó tiện đường mua đồ ăn, nhưng hôm nay lại bị người đàn ông này đưa thẳng về nhà.

“Tôi đón, cậu nấu cơm.” Y đưa túi nylon để vào trong lòng cậu, sau đó xoay người lái xe đi.

Ô Thuần Nhã nhìn túi trong tay, lại nhìn chiếc xe đã ra khỏi tiểu khu, hít sâu, để mình có thể duy trì lí trí, sau đó xoay người về nhà. Cậu còn chưa nói cho Tư Không Viêm Nghiêu biết Bánh Bao học ở nhà trẻ nào, mà anh đã đi mất tiêu rồi, cậu cũng chả thêm suy xét nữa.

Trước cổng nhà trẻ Sao Kim, Ô Trạch Vũ đeo balô và được cô giáo nắm tay đứng trước cổng chờ phụ thân đến đón.

Trước cổng đã chẳng còn mấy người, Bánh Bao trẻ môi, vẻ mặt rất đáng thương.

Lúc này, một chiếc xe đen có rèm che dừng trước mặt Bánh Bao, cửa vị trí phó lái mở ra, Bánh Bao ngẩng đầu, mắt to vì kinh hi mà tròn tròn, “Thúc thúc cha!” Bé kêu to.

Tư Không Viêm Nghiêu cười với bé, “Về nhà.”

Bánh Bao vui vẻ chui vào xe, ngay cả chào cô giáo cũng quên mất tui, khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp tràn đầy ý cười, bé tiến đến trước người Tư Không Viêm Nghiêu, “Thúc thúc cha đến đón Bánh Bao sao, thế còn phụ thân con đâu ạ?” Xe chạy rồi nhóc mới nhớ tới hỏi cha mình.

“Ở nhà nấu cơm.” Tư Không Viêm Nghiêu vừa lái xe vừa để ý đến bé con đang hưng phấn kia, dặn nhóc, “Ngồi vững.”

Bánh Bao ngoan ngoãn ngồi im, còn thông minh tự mình cài dây an toàn, bé nghiêng đầu hỏi, “Vậy có thể đi mua bánh ngọt được không ạ? Hôm nay là sinh nhật của phụ thân.”

Nhưn mảy nhìn Bánh Bao vẻ mặt chờ mong nhìn mình, Tư Không Viêm Nghiêu gật đầu, “Được.”

Trong cửa hàng bánh ngọt, bạn nhỏ Tô Trạch Vũ ghé vào quầy thanh toán, nhìn thấy bánh ngọt đủ màu sắc trên cuốn chocolate, bé nuốt chút nữa chảy luôn cả nước miếng.

Tay đầy thịt nham nhỏ chỉ vào một cái bánh ngọt hoa quả, Bánh Bao quay đầu nhìn Tư Không Viêm Nghiêu bên cạnh, “Mua cái này được không ạ?”

Người đàn ông lập tức gật đầu, sau đó ra hiệu cho nhân viên bán hàng, “Số 14.”

Nhân viên cửa hàng vẻ mặt mê giai, đứa nhỏ này siêu đáng yêu, người lớn thì siêu đẹp trai.

Hiện làm bánh ngọt cần chờ một lúc, Tư Không Viêm Nghiêu bế Bánh Bao, đi đến một cái tủ bày bánh ngọt cỡ nhỏ, chỉ chỉ bánh ngọt tinh mĩ bên trong, “Muốn ăn cái nào?”

Bánh Bao kinh hi trừng to mắt, hút nước miếng, sau đó có chút ngượng ngùng nói, “Muốn ăn hết ạ.” (͡° ͜°)

“Mỗi loại một cái.” anh chỉ hơn mười loại bánh ngọt trong tủ kính, lạnh giọng hạ lệnh.

“Bánh Bao yêu cha nhất!” Một dấu nước miếng thật to in lên mặt Tư Không Viêm Nghiêu, đứa nhỏ trong lòng kích động quá nên quên mất phải gọi là thúc thúc rồi...

Tư Không Viêm Nghiêu bị tâm tình khoái trá của bé cuốn hút, cũng cong khóe miệng, “Vậy còn phụ thân?”

Mắt to đảo vòng, cười tùm tùm trả lời, “Yêu phụ thân nhất nhất.” Nhóc còn nhớ chứ, sao mà quên phụ thân bé được.

Hai người thì ở chỗ này vui vẻ, còn Ô Thuần Nhã ở nhà lại lo lắng.

Chương 14: Bữa cơm gia đình

Ô Thuần Nhã sơ chế các nguyên liệu để nấu ăn, cậu còn cẩn thận chuẩn bị nhiều hơn một chút, không có biện pháp a, lần trước cậu mang đồ ăn đến bệnh viện, dựa theo bình thường mà nói thì đã nhiều rồi, vậy mà Tư Không Viêm Nghiêu lần đó còn ăn hết toàn bộ, hơn nữa xem chừng còn chưa đủ no đâu, cho nên hôm nay cậu mới làm nhiều thêm.

Nhà ở 40 mét vuông, tuy rằng hơi nhỏ, nhưng phòng bếp và nhà vệ sinh biệt lập, trong phòng đều được Ô Thuần Nhã thu dọn sạch sẽ, bên cạnh giường đơn là một chiếc giường đơn nhỏ hơn một chút, đây là Ô Thuần Nhã đặt làm riêng cho Bánh Bao.

Cậu rửa sạch rau cải, xoay người nhìn cánh gà, gan lợn linh tinh các loại, rồi lại ngẩng lên nhìn đồng hồ. Đã hơn một tiếng rồi, không biết Tư Không Viêm Nghiêu có thuận lợi đón được Bánh Bao không.

Ô Thuần Nhã vừa lo lắng vì một lớn một nhỏ, vừa nhanh nhẹn xử lý cánh gà và chân giò, hôm nay cậu định làm gan xào, cánh gà kho coca, chân giò hầm hạt dẻ, còn cả rau cải mộc nhĩ xào, và một bát canh ngô ngọt.

Rửa sạch chân giò bỏ vào nồi áp suất xong, cậu ngồi trên ghế nhỏ bóc hạt dẻ, thỉnh thoảng lại ngẩng lên nhìn đồng hồ.

Hành lang truyền tới tiếng bước chân, cậu đứng dậy đi ra ngoài, mở cửa, liền nhìn thấy Bánh Bao đang cười toe toét, sau nhóc là Tư Không Viêm Nghiêu đang xách một hộp bánh ngọt và một túi to các loại điểm tâm ngọt khác nhau.

Nhanh chóng ra đỡ hộp bánh ngọt, cậu nghiêng người để cả hai vào nhà.

Bánh Bao vừa vào đã ngửi thấy mùi thịt, mũi nhỏ dùng sức ngửi ngửi, “Phụ thân, thơm quá à (—).”

“Có đói bụng không?” Cậu cúi người hôn lên cái trán no đủ của bé, vỗ mông bé một cái, “Đi rửa tay.”

Đứng lên nhìn nam nhân đang đứng ở cửa, cậu nở nụ cười, lúc này nhìn lại cảm thấy có chút thân thiết, “Vào đi, không cần thay giày, nhà hơi nhỏ.”

Vừa nói cậu vừa để túi to trên tay nam nhân đặt lên bàn cơm, sau đó tiếp tục nói, “Mua nhiều bánh ngọt như vậy làm gì, Bánh Bao không ăn được nhiều đồ ngọt như thế.”

Nhươn mày, Tư Không Viêm Nghiêu cởi áo khoác ném lên giường đơn, không nhìn Ô Thuần Nhã, xoay người vào nhà vệ sinh rửa tay cùng Bánh Bao. Mua rồi thì ăn, ai muốn nghe nhiều than phiền như vậy chứ.

Một lớn một nhỏ trong nhà vệ sinh rửa tay, Ô Thuần Nhã xoay người vào phòng bếp, cậu có thể bắt đầu nấu rồi.

Bốn món mặn một món canh rất nhanh được bung lên bàn ăn, nhìn một cái bánh ngọt trái cây to thiệt là to bày trên bàn, cậu kinh ngạc chớp mắt mấy cái, nhìn Tư Không Viêm Nghiêu, thấy y vẫn là vẻ mặt lạnh như băng, biết không thể nào là sinh nhật của anh, sau lại chuyển mắt nhìn Bánh Bao bên cạnh, nhưn mày, “Bánh Bao, hôm nay không phải là sinh nhật của con, sinh nhật con mùa đông cơ mà.”

Bánh Bao bĩu môi, lại gần Tư Không Viêm Nghiêu, ôm cổ anh, trêu trêu, sau đó được anh ôm lấy, một lớn một nhỏ vẻ mặt tương tự nhìn Ô Thuần Nhã, đồng thời nhủ thầm, rồi lại bĩu môi, cùng nhau nói, “Sinh nhật phụ thân/cậu.”

Ô Thuần Nhã nháy mắt ngơ ra, cậu nhìn Bánh Bao, rồi lại nhìn Tư Không Viêm Nghiêu, cậu đột nhiên nhận ra, khuôn mặt Bánh Bao rất giống người nam nhân này, cẩn thận đánh giá một chút, cậu kinh hãi phát hiện không phải mình nhìn lầm, không chỉ mắt, ngay cả mũi và môi đều có điểm tương tự...

“Phụ thân, sao tự dưng lại phát ngốc thế! Chẳng lẽ là vui mừng quá sao?” Bánh Bao hua hua tay, gọi cậu.

Bị Bánh Bao gọi hoàn hồn, Ô Thuần Nhã áp chế suy đoán và lo sợ trong lòng, khẽ cong khóe miệng cười lên, cúi người ôm Bánh Bao vào lòng, hôn lên má nhóc, đôi mắt hơi hồng hồng thấp giọng nói, “Cảm ơn con.”

“Phụ thân hôm nay đã 24 tuổi rồi, không thể khóc nữa nha.” Vươn tay chỉ vào bánh ngọt, Bánh Bao khoe, “Đây là do con chọn, thúc thúc cha mua đó.”

Ô Thuần Nhã đến bây giờ mới nhớ tới phải cảm ơn Tư Không Viêm Nghiêu, nhưng cậu còn chưa kịp nói gì, người đàn ông đã mở miệng, “Đói bụng, ăn cơm.”

Đặt Bánh Bao ngồi lên ghế cao chuyên dụng của nhóc, Ô Thuần Nhã mau chóng đi xới cơm, mặc kệ Bánh Bao đang kêu gào đòi ăn bánh ngọt.

“Phụ thân phải thổi nến trước, rồi cũng phải ước nữa nha.” Bất mãn quơ muỗng nhỏ, nhìn thấy bánh ngọt bị lấy đi, Bánh Bao chu chu miệng nhỏ.

Gắp chân giò đã hầm nhừ để vào bát của bé, Ô Thuận Nhã nhéo cái miệng bĩu bĩu lên của bé một cái, “Ừ, chốc nữa ăn com xong sẽ thổi nén, con ăn com trước đã, đây là chân giò hầm con thích nhất đó.”

Bánh Bao dùng sức gập đầu, bung bát, dùng muỗng xúc từng miếng com một, giò trong mắt bé chỉ có chân giò với cánh gà thôi.

Đồ ăn trên bàn rất nhanh đã bị tiêu diệt gần hết, nhưng mộc nhĩ và rau cải xanh trừ cậu ra không ai đụng vào, Ô Thuận Nhã nhú mày, gắp vài miếng mộc nhĩ cùng rau cải xanh mượt để vào bát Bánh Bao, “Ăn cả cái này nữa.”

Bánh Bao nhăn mặt, cúi đầu nhìn rau cải trong bát, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Tư Không Viêm Nghiêu cũng đang nhìn mình, ủy khuất nói, “Thức thức cha cũng không có ăn a.”

Nghe bé nói vậy, Ô Thuận Nhã quay đầu, nhưng không gắp rau cho anh, chỉ thần nhiên nói một câu, “Không nên chỉ ăn thịt, sẽ không tốt cho thân thể.”

Tư Không Viêm Nghiêu thực nể tình gập đầu tỏ vẻ đã hiểu, nhưng không có động tác gì khác, thấy cậu vẫn nhìn mình chăm chú, có chút mất tự nhiên nói, “Mộc nhĩ khó ăn.”

“Đúng đúng, Bánh Bao cũng không thích mộc nhĩ, cả cà rốt, còn cần tây ghét ăn nhất nữa!” Bánh Bao nhỏ quơ muỗng nhỏ, trên mặt cười như hoa nở, vui vẻ vì tìm được chiến hữu.

Tư Không Viêm Nghiêu gập đầu phụ họa nhóc, “Giống nhau.”

Ô Thuận Nhã sừng sốt, vừa bực mình vừa buồn cười nhìn hai người, “Này này, hai người kén ăn quá đấy!”

Hai người lập tức lộ ra vẻ mặt thực ủy khuất, Bánh Bao lộ ra vẻ mặt này nhìn thì thấy đáng yêu, Tư Không Viêm Nghiêu lộ ra vẻ mặt này nhìn thì thấy quý dị...

Ba người com nước xong, Bánh Bao lấy quyền vờ vẽ ở nhà trẻ trong balo ra, quần quýt Tư Không Viêm Nghiêu đòi anh vẽ cùng nhóc, Ô Thuận Nhã tự động không nhìn hai người hài hòa thế nào, xoay người đi rửa bát.

Chờ đến khi cậu dọn dẹp xong xuôi ra thì thấy, Bánh Bao nhỏ đã nằm trong lòng người ta ngủ ngon lành, cái kiêu ăn no liền buồn ngủ này quả rất buồn cười.

Tư Không Viêm Nghiêu cứng ngắc không nhúc nhích, chỉ sợ Bánh Bao trong lòng bị đánh thức, anh trừng mắt nhìn người trước mặt đang cười nhìn mình, hắt hắt cằm về phía Bánh Bao, ý là bảo cậu lại ôm nhóc đi.

Ô Thuận Nhã mỉm môi cười, vươn tay ôm Bánh Bao, nhóc con kia bị gọi tỉnh, hai cánh tay tự động vòng qua cổ cậu, cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn vào cổ cậu, lằm bằm, “Phụ thân.”

“Tiểu lợn con, chỉ biết ngủ.” Cậu vỗ nhẹ lưng bé, thấy bé lại ngủ say, mới đặt lên giường nhỏ.

Rót một tách trà đặt lên bàn, Ô Thuận Nhã nhìn về phía Tư Không Viêm Nghiêu, trừng mắt hỏi, “Anh tìm tôi có việc gì, hiện tại có thể nói rồi đấy.”

“Nó là con tôi.” Ngữ khí phi thường chắc chắn, Tư Không Viêm Nghiêu vẫn luôn trực tiếp như vậy.

Xoảng... Tách trà trong tay Ô Thuận Nhã rơi xuống bàn, phát ra âm thanh chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: ĐẠI CHIẾN GIÀNH CON

Ô Thuận Nhã cuồng quyết nhặt tách trà lên, sau đó lại vội vàng đứng dậy cầm khăn lau nước trà trên bàn, sắc mặt tái nhợt không huyết sắc.

Tư Không Viêm Nghiêu nhìn cậu luống cuống tay chân thu dọn mảnh vụn, anh đưa mắt về phía Bánh Bao còn đang ngủ say, trong lòng đã nhận định đứa bé này nhất định có quan hệ với mình, vừa nãy anh nói vậy là muốn thử một chút, kết quả nhìn thấy bộ dạng này của cậu ta, xem ra đứa bé nhất định không phải con ruột của cậu, hoặc có thể nói người này biết rõ thân thế của bé con.

Tư Không Viêm Nghiêu nhẹ nhàng gõ tay lên mặt kính, tuy âm thanh kia rất nhỏ, nhưng lại càng khiến Ô Thuận Nhã đứng ngồi không yên.

Cậu nhú chặt mày, trong lòng bối rối không thôi, so với lúc trước biết mình có thai còn bối rối hơn rất nhiều.

Bây giờ cậu đã chẳng còn khí chất ôn nhuận như ngày thường nữa, mày cau lại, môi nhếch lên, khiến cho cả người cậu thoát nhìn kiên cường hơn nhiều, như thú mẹ muốn bảo vệ thú con, quật cường mà kiên quyết.

Tư Không Viêm Nghiêu cảm thấy hứng thú nhưn mảy, không ngờ tới cậu còn một mặt như thế này nha.

“Sao lại không nói gì?” Tư Không Viêm Nghiêu tâm tình rất tốt, khoe miệng gọi lên nụ cười ác ý, phun ra một câu khiến người ta bực mình.

Ô Thuần Nhã rất muốn cầm khăn lau ném vào mặt anh, người này thật quá đáng ghét!

Đầu tiên là vô duyên vô cớ quấy rầy cuộc sống của cậu và Bánh Bao, sau đó không hề báo trước nói ra câu kia, nếu là người hơi nóng tính đảm bảo sẽ không nhìn được, huống chi người đàn ông này còn đến giành Bánh Bao với cậu!

“Anh muốn tôi nói cái gì!” Đôi mắt vốn luôn mang ý cười thân thiện đậm nhạt giờ phút này lại tròn trịa, tựa như một con mèo nhỏ kích động, thấy thế nào cũng khiến người ta muốn tiếp tục bắt nạt cậu.

Tư Không Viêm Nghiêu không vì ngữ điệu của cậu mà thay đổi sắc mặt, ngược lại còn cười đầy thâm ý, “Cậu nói xem?” Lúc người này tức giận thật thú vị, về mặt đã phần nộ lắm rồi mà vẫn cố gắng kiềm chế, nhìn thật đáng yêu.

“Không biết.” Cẩn cẩn môi dưới, Ô Thuần Nhã khăn trương đến hai tay cũng lạnh toát.

Cầm tách trà lên chậm rãi nhấp một ngụm, Tư Không Viêm Nghiêu khẽ gật đầu, vừa rồi ăn cơm toàn ăn thịt, giờ uống chút trà hoa nhài, cảm giác thoải mái hơn nhiều.

Ô Thuần Nhã hiện tại có tâm tư muốn nhảy lên cắn chết người đàn ông trước mắt, thật đáng ghét. Loại cảm giác bị treo lơ lửng này sao lại đáng ghét thế chứ!

“Anh rốt cuộc muốn nói cái gì!” Ngữ khí không khỏi nâng cao hơn.

Tư Không Viêm Nghiêu quay đầu nhìn sang Bánh Bao, sau đó không đồng ý nói với Ô Thuần Nhã, “Suyt...”

“...” Ô Thuần Nhã sắp bị thái độ không nhanh không chậm của anh làm cho tức chết rồi.

Thấy thời khắc hợp lý đến, Tư Không Viêm Nghiêu mở miệng, hơn nữa hiếm có nói được một đoạn thật dài, “Sau thất lung đứa bé này có một cái bớt, là cái bớt chỉ người trong gia tộc Tư Không tôi mới có thể di truyền, nhưng cũng có rất ít người có. Cậu đừng có ý định phủ nhận, cậu chăm sóc nó mấy năm nay hẳn là biết trên người nó có gì.”

Ô Thuần Nhã cảm thấy đầu mình như nổ tung, cậu đương nhiên biết trên người Bánh Bao có bớt, nhưng cậu chưa bao giờ ngờ tới, cái bớt kì quái kia lại là căn cứ chính xác để người đàn ông này phán đoán ra, lúc này, sắc mặt cậu đã không thể dùng từ tái nhợt để hình dung, mà đã thành trắng bệch.

Tư Không Viêm Nghiêu thấy sự không thể tin trong mắt cậu, nói tiếp, “Mấy năm trước nhu cầu của tôi rất lớn, cho nên có rất nhiều phụ nữ.” Câu này ý là, Bánh Bao không biết là do người phụ nữ nào sinh ra, càng không biết vì sao lại được Ô Thuần Nhã nuôi nấng.

Đến đây Ô Thuần Nhã hoàn toàn nổi giận, cậu đối với chuyện Bánh Bao rốt cuộc là con ai cũng không quá để ý, nhưng cái người đàn ông này, hiện tại lại có thể ngang nhiên chạy đến trước mặt cậu đồng dạng nói những lời như vậy, ý tứ kia rõ ràng là anh căn bản không nhớ đã từng làm gì với cậu?

Năm đó uống rượu say tùy ý làm bậy, cậu một mình rời nhà, sống dờ chết dờ, một mình nuôi con, thân thể cùng nội tâm đều phải chịu thống khổ giày vò, những điều ấy anh đều không biết, lại ở đây phủ nhận sự tồn tại của cậu, anh dựa vào cái gì chứ!

Ô Thuần Nhã hít sâu tự nói với bản thân mình phải kiên cường lên, mấy năm nay đều khó khăn đến vậy, cậu sẽ không chịu thua người đàn ông này.

“Cho dù nó là con trai anh thì sao? Nhà các người có di truyền, chỉ bằng thứ này anh đã nhận nó là con anh? Có phải quá đơn giản rồi không?”

Tư Không Viêm Nghiêu rút ra tờ chi phiếu, thân nhiên nói một câu, “Cậu muốn ít hay nhiều, tùy ý viết đi.”

“Anh rút khỏi đây cho tôi!” Ô Thuần Nhã nổi điên.

Giọng của Ô Thuần Nhã vốn trong trẻo thanh nhã mang theo chút lạnh lạnh, cậu sống hơn hai mươi năm đây là lần đầu nói lớn tiếng như vậy, có vẻ rất chói tai.

Bánh Bao nằm trên giường tỉnh lại, mơ màng dụi mắt, sau đó nhìn thấy phụ thân mình sắc mặt trắng bệch, còn há to miệng thờ đốc.

“Phụ thân, phụ thân làm sao vậy?” Bánh Bao vừa mới ngủ dậy, giọng nói mềm nhẹ gần gũi khiến Ô Thuần Nhã không nén được cảm xúc.

Ô Thuần Nhã xoay người, đi đến bên giường gắt gao ôm Bánh Bao vào lòng, đôi mắt thanh lãnh đen láy thẳng tắp nhìn về phía Tư Không Viêm Nghiêu, “Nó là con tôi, anh có muốn cũng không thể cướp nó khỏi tôi!”

Bánh Bao lần đầu thấy phụ thân kích động như vậy, đôi tay ôm lấy nhóc cũng khẽ run rẩy, bé khó hiểu nhìn Ô Thuần Nhã, cặp mắt mê mang ánh lên một

tia màu lục sắc.

Tư Không Viêm Nghiêu vẫn chú ý tới hành động của bé con, tất nhiên khi về mặt bé chuyển sang nghiêm trọng anh có thể thấy rõ, giờ anh càng thêm khẳng định, đứa nhỏ này tuyệt đối là con mình. Di truyền rõ ràng nhất của nhà Tư Không, không chỉ có cái bốt, mà còn ở đôi mắt màu xanh biếc, tuy bình thường không nhìn ra, nhưng chỉ cần kịch động, nó vẫn sẽ xuất hiện sự khác biệt.

“Phụ thân...” Tiếng gọi như tiếng mèo con, Bánh Bao nâng tay ôm cổ Ô Thuần Nhã, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ hai má lạnh như băng của cậu, bé có thể cảm giác được Phụ thân đang sợ hãi, nhưng bé cũng không rõ, có cái gì phải sợ?

Ô Thuần Nhã bình ổn cảm xúc lại, cậu không muốn dọa tới Bánh Bao.

“Phụ thân không sao.”

Tư Không Viêm Nghiêu đứng lên, đi tới bên giường, Ô Thuần Nhã lập tức cảnh giác nhìn anh.

“Cậu được phép lo lắng.” Bộ dáng tùy thời đều có thể tác mao này của cậu, thật sự là rất gọi người, gọi người hung hăng bắt nạt cậu.

“Cút!” Ô Thuần Nhã một tay ôm Bánh Bao, một tay chỉ ra cửa, lại một lần nữa từ bỏ sử dụng từ ngữ văn minh, cậu hiện tại không muốn cùng dưới một mái hiên với người đàn này thêm một giây phút nào nữa.

Tư Không Viêm Nghiêu cũng không tức giận, nâng tay xoa đầu Bánh Bao, sau đó cầm áo khoác, xoay người rời đi.

Mở cửa, anh xoay người nhếch môi cười ẩn ý với Ô Thuần Nhã.

Đang ôm Bánh Bao trong lòng, Ô Thuần Nhã chợt run mạnh một cái.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: LO LẮNG

Tư Không Viêm Nghiêu trực tiếp lái xe về biệt thự, Tư Không Dục Dương thấy anh về mặt tươi cười thanh thần khí sắc trở về, không khỏi tò mò, “Em gặp được chuyện gì tốt à?”

Tư Không Viêm Nghiêu thuận tay ném chìa khóa cho quản gia đứng bên cạnh, đi đến quầy rượu lấy một chai rượu vang, thực nể tình rót thêm cho anh mình một ly, ngồi xuống sofa, vắt chân, ung dung chậm rãi vút cho anh trai năm chữ, “Đứa nhỏ, của em, tra.”

Năm chữ to, suýt nữa đập Tư Không Dục Dương ngất xỉu.

“Em chắc chắn?” Tư Không Dục Dương kích động thiếu chút không cầm nổi ly rượu, vội vàng đặt ly xuống, thanh âm gã còn mang theo run rẩy, “Sao em biết được, cậu trai trẻ kia nói cho em à?”

Tư Không Viêm Nghiêu nâng mắt, hôm nay anh có thể nói nhiều như vậy đã là nể tình lắm rồi, giờ đối diện với anh mình, thật sự là không muốn nhiều lời, cho nên anh chỉ quãng qua mấy chữ, “Hỏi ra, tra đi.”

“Em đã xác định đứa nhỏ là con em, còn muốn anh tra cái gì?” Tư Không Dục Dương gãi gãi má, gã có chút không hiểu.

Tra cái gì? Đương nhiên là tất cả các sự kiện từ khi đứa nhỏ sinh ra đến giờ, cộng thêm chuyện của Ô Thuần Nhã nhất định cũng phải tra, vừa nãy thấy cậu khản trương như vậy có thể nhận ra, đứa nhỏ và cậu có quan hệ rất gần gũi, có lẽ là chị em thân thích của cậu sinh ra rồi ném cho cậu chẳng? Bất quá cả đoạn dài như thế Tư Không Viêm Nghiêu không có khả năng nói cho Tư Không Dục Dương.

“Ô Thuần Nhã, Ô Trạch Vũ.” Ý tứ chính là, phải tra cả hai.

Tư Không Dục Dương một hơi uống cạn ly rượu, gật đầu đáp ứng, “Được, anh sẽ bảo người đi thăm dò, cam đoan mỗi ngày đứa nhỏ ăn gì cũng tra rõ ràng cho em. Còn nữa, mai anh đi thăm Cảnh Hoán, thuận tiện đón nó về luôn, em đi cùng không?”

“Quay về S thị.” Ngay vừa lúc nãy anh mới có một quyết định, mặc kệ tra ra được kết quả thế nào, anh cũng quyết định sống luôn ở X thị. Cho nên phải sắp xếp tốt việc ở S thị.

“Làm gì? Em sẽ không định ở luôn đây đấy chứ?”

“Ừ.”

“.....Em muốn làm gì?” Tư Không Dực Dương nháy mắt lạnh toát sống lưng, nhìn em trai trước mặt híp mắt uống rượu, gã đột nhiên nhận ra vào lúc gã không biết đã có một tình huống không ngờ đến đang chậm chậm xảy ra.

Làm gì? Vấn đề này Tư Không Viêm Nghiêu cũng không có biện pháp trả lời, chính là trong tiềm thức của anh đã tự quyết định, nhất định phải sống ở X thị, hơn nữa suy nghĩ này còn hết sức mãnh liệt.

Nhìn anh lộ ra vẻ mặt mê mang, trong đầu Tư Không Dực Dương nhảy ra ba chữ, **GAY TO RỒI!!!**

Nửa tháng nay cả tinh thần và thể xác Ô Thuần Nhã đều mệt mỏi, cậu vừa phải vội vàng lo việc học ở trường, còn phải dành thời gian giúp giáo sư phiên dịch kiếm chút tiền sinh hoạt, lại thêm đưa đón Bánh Bao, chăm lo một ngày hai bữa sáng tối cho nó, nhưng mấy việc này chưa là gì, thứ khiến cậu mệt mỏi nhất chính là cậu phải đề phòng cái tên Tư Không Viêm Nghiêu kia đột nhiên đến giành Bánh Bao với cậu, cho nên, dạo này cậu mệt chết đi, thân thể càng ngày càng kém so với lúc trước.

Thuận tay để bút lên bàn, Ô Thuần Nhã đắm đắm thất lưng, cậu thở dài một hơi, đứng dậy thu dọn tài liệu đã dịch xong chuẩn bị đi đưa cho giáo sư.

Mới vừa đứng dậy trước mắt cậu liền tối sầm, loạng choạng một tiếng ngồi phịch xuống ghế.

“Thuần Nhã!” Mạc Tuấn Nghị kinh hoảng nâng cậu dậy, nhú mồm nhìn sắc mặt tái nhợt của cậu.

“Tớ không sao, nghỉ ngơi một lúc là ổn thôi.” Nhắm mắt lại, Ô Thuần Nhã phát tay.

Mạc Tuấn Nghị khẩn trương, mấy ngày nay hắn luôn cảm thấy người này có chuyện gì giấu mình, nhưng hắn nghĩ mỗi người đều có những chuyện không muốn nói ra với người khác, cho nên hắn không hỏi, nhưng giờ hắn thấy không hỏi không được rồi.

“Còn bảo không sao, cậu soi gương nhìn sắc mặt của cậu đi, cậu rớt cuộc là có chuyện gì vậy?” Lấy cho cậu một ly nước ấm, Mạc Tuấn Nghị hỏi.

Mím môi, Ô Thuần Nhã nhìn dáng vẻ khẩn trương của Mạc Tuấn Nghị, thầm nghĩ cậu ấy thực sự quan tâm đến mình, nghĩ một lúc mới nói, “Cậu quen Tư Không Viêm Nghiêu không?”

Mạc Tuấn Nghị trừng to mắt, hắn có hơi kinh ngạc vì vấn đề mà Ô Thuần Nhã hỏi, nhưng hắn vẫn gật đầu tỏ vẻ có quen.

“Chắc anh ta là cha của Bánh Bao.” Nói ra những lời này, Ô Thuần Nhã cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, liên tục mấy ngày cậu đều suy nghĩ, cuộc sống hiện tại có phải là tốt cho Bánh Bao không, nhưng bảo cậu giao Bánh Bao cho người khác, cậu có chết cũng không cách nào nguyện ý.

“...Cậu nói gì?” Mạc Tuấn Nghị hoài nghi mình nghe lầm.

“Minh nói, anh ta có thể chính là cha của Bánh Bao, cũng là người đàn ông mà mình say rượu loạn tính hôm đó.”

Mạc Tuấn Nghị cảm thấy hiện tại đầu óc đang vô cùng rối loạn, suy đoán ngày đó của hắn không ngờ là thật, không chỉ có vậy lại còn là Tư Không Viêm Nghiêu, hắn vẫn tưởng là Tư Không Dực Dương.

Nhìn vẻ mặt kia của hắn, Ô Thuần Nhã nghi hoặc như cơn mây, “Tuấn Nghị, cậu không giấu mình chuyện gì chứ?”

Mạc Tuấn Nghị ngồi xuống bên cạnh cậu, sắp xếp từ ngữ một chút, sau đó nói, “Cậu có nhớ hôm Bánh Bao đến tìm cậu không, lúc cậu thay quần áo cho bé, mình và Minh Húc đều thấy cái bột của Bánh Bao, lúc đó bọn họ đều nghĩ Bánh Bao là con cháu nhà Tư Không, nhưng đưa nhỏ là con ai thì bọn mình không thể ngờ được, nhà Tư Không bọn họ rất thần bí, cho nên có nhiều chuyện mình cũng không biết.”

Thấy cậu vì lời của mình nói mà nhú mồm, hắn an ủi, “Cậu cũng đừng lo, cho dù Bánh Bao thật sự là có máu mủ với Tư Không Viêm Nghiêu, nhưng cậu mới là người sinh ra và nuôi dưỡng nó, cho dù có lên tòa, phần thắng của cậu sẽ lớn hơn.”

“Minh biết, nhưng mình không lo lắng điều này” Thở dài, Ô Thuần Nhã lắc đầu, “Cậu biết điều kiện của mình rồi đấy, mình sợ mình không thể cho Bánh Bao một cuộc sống tốt nhất.”

Hắn vỗ vỗ bàn tay để trên bàn của cậu, cảm giác lạnh lẽo truyền tới, giờ là tháng bảy, vậy mà thân nhiệt của cậu lại vẫn thấp như thế. Không tự chủ được chà sát hai tay cho cậu, Mạc Tuấn Nghị cười nói, “Đừng không tin tưởng vào bản thân như vậy, đầu khắc có đó, mình sẽ giúp cậu.”

Ngượng ngùng rút tay ra, Ô Thuần Nhã gật đầu, “Minh biết rồi.”

“Cậu nên chăm sóc thân thể của mình, nếu cậu ngã bệnh sẽ không có người chăm sóc Bánh Bao đâu”

“Ừ.” Cảm kích cười với Mạc Tuấn Nghị, lòng Ô Thuần Nhã cuối cùng cũng thoải mái hơn.

“Cậu trước đi nộp tài liệu cho giáo sư đã, lát nữa mình lái xe đưa cậu đi đón Bánh Bao.” Mạc Tuấn Nghị đưa túi tài liệu cho Ô Thuần Nhã, nhìn cậu xoay người rồi đi xong, hắn gọi điện cho Tư Không Dực Dương.

“Ủây, nghĩ gì mà tự dưng lại gọi điện cho tôi vậy?” Âm thanh vui vẻ của Tư Không Dực Dương truyền tới.

“Anh tra được gì? Về Thuần Nhã và Bánh Bao.” Không muốn nhiều lời với gã, Mạc Tuấn Nghị mở miệng liền hỏi.

Phất tay ra hiệu cho thư kí đem văn kiện mình đã kí xong đi, Tư Không Dực Dương trả lời, “Điều tôi muốn biết nhất không tra được dù chỉ một chút.”

“Có ý gì?” Mạc Tuấn Nghị khó hiểu.

“Mẹ đứa nhỏ kia là ai, hơn nữa giấy khai sinh của đứa nhỏ cũng là do Ô Thuần Nhã đi làm, nói đơn giản là, đứa nhỏ kia như nhảy ra từ không trung, sao, cậu biết thứ gì khiến tôi thấy hứng thú à?”

Vừa nghe gã nói như vậy, Mạc Tuấn Nghị thả lỏng hơn phân nửa, “Không biết, tôi chỉ muốn hỏi một chút.” Tra không ra là được rồi. Bánh Bao là do Ô Thuần Nhã tự mình sinh trong phòng cho thuê, đương nhiên sẽ không có mẹ, cũng sẽ không có bệnh viện phụ sản nào có thông tin sáng tỏ chính xác.

“Vậy gọi cho tôi làm gì? Lễ nào lâu ngày không gặp thấy nhớ tôi?”

“Năm mơ đi!” Cúp máy, Mạc Tuấn Nghị xoay người đi vào phòng học.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Ba! Con muốn uống canh xương

Tư Không Cảnh Hoán nằm chán nằm trên chiếc giường lớn của mình, đây là chiếc giường ba nhóc đã đặt làm từ khi nhóc còn nhỏ, để phòng trừ nhóc lớn lên, ba trực tiếp chuẩn bị một chiếc vừa cho ba người lớn nằm, có thể để nhóc tùy ý lăn qua lăn lại, nhưng cũng phải là khi nhóc có đủ sức mà lăn đã. Đáng tiếc hiện tại, chân nhóc còn chưa khỏi, cho nên chỉ có thể nằm đó ngẩn người.

Thèm uống canh xương Ô thúc thúc hầm quá, (￣▽￣) chảy nước miếng, tuy rằng nhóc không muốn biến thành tên ham ăn giống Bánh Bao, nhưng bảo mẫu nhà nhóc làm đồ ăn một chút cũng không ngon bằng Ô thúc thúc.

Bầu môi, nhóc xoay người cầm điện thoại đặt ở một bên nhắn số, “Ba.”

Tư Không Dực Dương ở công ty nhận được điện thoại của con trai thì rất bất ngờ, không có biện pháp a, đứa con bé bỏng bảo bối của gã từ nhỏ đã không thích bám lấy gã, chẳng hoạt bát tẹo nào, lại ít khi chủ động gọi điện cho gã, vì vậy nên giờ gã vui vẻ cực kì.

“Con đó à, có phải ở nhà chán quá không!”

“Con muốn uống canh xương.” Không hề cảm nhận được giọng điệu vui vẻ của ba mình, tiểu băng sơn nghiêm mặt yêu cầu.

Canh xương? Đó là cái gì, chả nhẽ con trai mình gọi cho mình chỉ là vì muốn uống canh xương? Tư Không Dực Dương chợt cảm thấy tâm tình của mình không còn kích động như vừa rồi.

“Bảo bối, con muốn uống canh thì bảo dì Tôn làm cho con đi.” Dì Tôn là nữ đầu bếp trong nhà, ở nhà Tư Không đã lâu năm, nhìn Cảnh Hoán từ khi sinh ra đến giờ, hơn nữa gần đây phụ trách thêm việc nấu cơm cho nhóc, làm đồ ăn cũng thỏa mãn ý thích của tiểu băng sơn.

“Không muốn” Mím chặt môi, Tư Không Cảnh Hoán biết mình là đang cố tình gây sự, nhưng nhóc là bệnh nhân a, là một bệnh nhân lại bị ba bỏ ở nhà một mình!

Nghe con luát cứt tuyệt lời đề nghị của mình, Tư Không Dực Dương cảm thấy có cái gì đó không bình thường, chẳng lẽ đây là con tra đang làm nũng với mình?

“Bảo bối, vậy con muốn uống canh nhà nào? Chốc nữa ba liền mua về cho con.”

“Muốn uống canh của Ô thúc thúc làm.” Nhóc mau chóng đưa ra yêu cầu, trong giọng nói không nghe ra cảm xúc gì.

Ngô thúc thúc? Ngô thúc thúc là ai? Tư Không Dực Dương có chút mờ mịt, trong đầu gã thoáng hiện lên một cái tên, nhũn mảy, có lẽ gã đã nghe nhầm, “Con nói lại xem, là ai?”

Tư Không Cảnh Hoán đảo mắt, sau đó thay đổi cách nói, “Phụ thân của Bánh Bao.”

Lúc này Tư Không Dực Dương xem như đã rõ, gãi bất đắc dĩ thở dài, “Con trai à, hiện tại ba không tìm được cha Bánh Bao đâu, hay là chút nữa ba đưa con đi khách sạn mua một phần canh xương cho con uống có được không?”

“Không muốn!” Cách một cái cúp điện thoại, Tư Không Cảnh Hoán thở phì phì xì mặt.

Tư Không Dực Dương cảm di động, nghe tiếng ngắt điện từ đầu dây bên kia, trong lòng gãi lại có suy nghĩ nho nhỏ, có phải mình quá chiều con trai rồi không? Bằng không sao nó dám vì một phần canh xương mà đập máy của mình?

===== Ở bên này

Ô Thuần Nhã đến nhà trẻ đón Bánh Bao, nhóc con kia hôm nay có vẻ rất hưng phấn.

“Phụ thân!” Đôi chân ngắn bước nhanh, trên lưng đeo một cái balo, Bánh Bao lác lư vuron tay chạy đến chỗ Phụ thân, một phát ôm lấy chân phụ thân rồi ngẩng mặt cười tít cả mắt.

Ô Thuần Nhã ngồi xuống, xoa đầu Bánh Bao, cười hỏi, “Có chuyện gì mà vui vẻ thế?”

“Hắc hắc, hôm nay cô giáo dạy thơ cổ, con nghe một lần đã thuộc rồi!” Bánh Bao kiêu ngạo ưỡn ngực, đắc ý cực kì, “Cô giáo còn khen con thông minh cơ!”

Ô Thuần Nhã nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Bánh Bao, cha con hai người chậm rãi đi đến trạm xe bus gần đó, vừa đi cậu vừa hỏi bé, “Vậy cô giáo dạy con bài thơ nào?”

Bánh Bao cười khúc khích ngẩng đầu, bắt đầu đọc, chất giọng non nớt mềm mềm, “Đói, đói, đói đói, ngửa mặt nhìn chân trời, nước xanh phô lông trắng chân ngỗng.Chân ngỗng.(๖o๖).....quên mất tiêu rồi!”

(Hàng xịn :

“Ngỗng, ngỗng, hai con ngỗng

Ngửa mặt nhìn chân trời.

Nước xanh phô lông trắng

Chèo hồng đầy sóng xanh”)

“Phụt...”

“O(∩_∩)O ha ha...”

“Đứa nhỏ này thật đáng yêu”

Mọi người chờ ở trạm xe nghe Bánh Bao đọc thơ đều có phản ứng.

Bé con kia hai má đỏ rực, bĩu môi, có hơi ngượng ngừng nha, lại có chút tức giận, rõ ràng vừa nãy mình đọc tốt lắm mà.

Bánh Bao ngửa đầu giương đôi mắt to ngập nước nhìn Ô Thuần Nhã, uốn éo thân mình mập mạp gọi, “Phụ thân...”

Cậu mỉm cười ôm lấy bé, nhìn vẻ mặt tội nghiệp của bé, rất không phúc hậu hỏi, “Bánh Bao, con muốn ăn chân ngỗng à?”

Bé chớp mắt, bất mãn nhăn mũi, tựa vào vai Phụ thân, hai chân nhỏ khua khoắng loạn xạ bày tỏ kháng nghị. Phụ thân bé cư nhiên cũng cười bé! Xấu quá đi.

Nghiêng đầu hôn lên hai má con trai, Ô Thuần Nhã vỗ vỗ mông của bé, “Chút nữa đi siêu thị cha mua cho con một ít chân ngỗng, rồi chúng ta về nhà làm món chân ngỗng kho tàu có được không?”

Vừa nghe được ăn ngon, Bánh Bao lập tức mang cái tâm trạng không thoải mái nho nhỏ kia quăng đi thật xa, gật đầu lia lịa, bé vỗ tay, mở miệng yêu cầu, “Còn muốn ăn rong biển, cả cổ gà nữa.”

Xe bus vừa lúc đến trạm, Ô Thuần Nhã bế bé lên, ngồi vào chỗ, nhéo nhéo cánh tay đầy thịt của bé, “Rong biển? Chẳng phải con không thích ăn sao?”

“Ừm...răng khó chịu, muốn ăn.” Bánh Bao há miệng cho Phụ thân xem cái răng sữa nho nhỏ, hai má phúng phính, hồng hồng, tựa như một quả táo chín, chỉ nhìn thôi đã khiến người ta cắn một miếng.

Vừa nghe bé nói răng khó chịu, Ô Thuần Nhã nhú mày, liền kiểm tra kĩ, nhưng không thấy có gì khác thường.

“Khó chịu thế nào?”

Bánh Bao lắc đầu, nhóc cũng không rõ là khó chịu thế nào, nhưng mà trưa nay ở nhà trẻ ăn rong biển, bé thấy lúc cắn cái miếng xanh xanh cứng cứng kia hay hay, dù rằng bé cũng không thực sự thích hương vị của nó cho lắm.

Ô Thuần Nhã lại nhìn kỹ một lần nữa, vẫn không phát hiện có chỗ nào không ổn, “Nếu đau nhất định phải nói với phụ thân đó.” Cúi đầu hôn lên đỉnh đầu Bánh Bao, cậu dặn dò.

Dùng sức gật đầu, Tiểu Bánh Bao tiếp tục kể chuyện ở nhà trẻ của bé.

Hai cha con dắt tay nhau đi đến chợ, Bánh Bao hô lên một câu liên không gì cản nổi, đánh gục tất cả các chú các dì ở chợ, chỉ cần ở chỗ bé đứng, chủ quán bán hàng nhất định sẽ tặng thêm một đồng rau dưa linh tinh các loại cho Ô Thuần Nhã.

Vì chợ ở rất gần nhà, cho nên hai người mua đồ xong thì chậm rãi đi bộ về, vốn Ô Thuần Nhã sợ Bánh Bao mệt, định bế, nhưng bé con kia nhất quyết không chịu, bé thấy phụ thân cầm nhiều đồ như thế rồi, bé mới không tăng thêm gánh nặng cho phụ thân bé đâu!

Đến dưới lầu, Ô Thuần Nhã thấy trước cửa tầng lầu có một chiếc xe đen có mui, cậu bắt đầu khẩn trương, nhưng đến khi nhìn thấy người trong xe xuống, cậu mới khôi phục ý cười nhàn nhạt.

“Ca ca!” Giọng nói đầy vui vẻ, Bánh Bao chạy tới chỗ Tư Không Cảnh Hoán được bế xuống, vui muốn chết! O(∩_∩)O

Khuôn mặt bí xị của Tư Không Cảnh Hoán lúc này mới lộ ra nụ cười đúng tuổi của mình.

“Bánh Bao.” O(∩_∩)O

Tư Không Dực Dương thấy con trai mình cuối cùng cũng không khó chịu nữa, gã mới xem như nhẹ nhàng thở ra. Để nhóc xuống, gã vừa đỡ con, vừa ngẩng đầu nhìn cậu trai trẻ đang đi về phía mình.

“Xin chào, tôi là ba Cảnh Hoán, chúng ta đã từng gặp nhau một lần.”

Khẽ gật đầu, Ô Thuần Nhã nhớ rõ gã.

“Tư Không tiên sinh có chuyện gì sao?” Vươn tay xoa xoa đầu Tư Không Cảnh Hoán, ánh mắt Ô Thuần Nhã nhìn Tư Không Dực Dương có phần đề phòng.

Chỉ chỉ đứa con trai nhà mình, Tư Không Dực Dương ngại ngần nói, “Cảnh Hoán muốn uống canh xương do cậu hầm, ở nhà cậu giận với tôi, tôi không có cách nào, đành phải dẫn nó tới đây làm phiền cậu.”

Ô Thuần Nhã gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó lễ độ mời gã lên nhà.

Tiểu Bánh Bao vui muốn chết, bé vốn định bảo cha đưa bé đi thăm Cảnh Hoán ca ca, không ngờ anh ấy đã đến thăm mình trước rồi!

Đâu phải chỉ có Bánh Bao mới vui mừng đâu mà Tư Không Cảnh Hoán cũng rất vui nha, nhóc cũng rất nhớ Bánh Bao a.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Thúc thúc quái vật, thúc tới rồi

Tư Không Cảnh Hoán bị ba ôm vào lòng, biểu tình kia rõ ràng là không muốn đâu.

Vào cửa, đặt nhóc lên giường, Tư Không Dực Dương quét mắt qua căn hộ rộng khoảng 40 mét vuông, lại đưa mắt nhìn Ô Thuần Nhã đang xách mấy túi nilon to to nhỏ nhỏ vào phòng bếp, sau cúi đầu nhìn hai đứa nhỏ đã sớm cùng nhau nói nói cười cười, gã nâng chân đi vào phòng bếp.

Ô Thuần Nhã ngâm thịt ngỗng vào nước, đang xoay người chuẩn bị lấy củ gà đi rửa, vừa quay đầu đã thấy người đàn ông kia đang đứng nhìn mình, cái vẻ tựa phi tựa tiểu này coi thật đáng ghét.

Nhiều mây, động tác trong tay Ô Thuần Nhã không dừng lại, chỉ liếc gã nói, “Tư Không tiên sinh có chuyện gì? Nếu không xin mời ra ngoài, chỗ này nhỏ, anh đứng đây vướng quá đấy.”

Tư Không Dực Dương nhướn mày, gã thật đúng là không nhận ra người này nhìn thì có vẻ ôn nhuận, cư nhiên cũng nóng nảy, hơn nữa biểu hiện rõ ràng là không muốn gặp mình.

“Cậu có địch ý với tôi, àn?”

Đem rửa đặt vào bồn nước, Ô Thuần Nhã lại ra tủ lạnh lấy một miếng sườn non, vốn cậu định để mai làm sườn xào chua ngọt cho Bánh Bao, giờ vừa lúc có thể dùng để hầm canh xương cho Cảnh Hoán, cậu rửa sườn bỏ vào nồi nước, sau đó bỏ các loại nguyên liệu đã chuẩn bị tốt vào nồi áp suất, đầy nắp, lại cầm nắm rau cải xanh, vừa nhặt vừa rửa sạch từng lá, lúc này mới xoay người nhìn về phía Tư Không Dực Dương.

Cậu nghiêm túc nói, “Tôi không quan tâm các người muốn làm gì, tôi chỉ có một câu, Bánh Bao là con tôi, ai cũng đừng mong mang nó đi khỏi tôi, nếu anh đến đưa Cảnh Hoán ăn cơm, tôi hoan nghênh, còn nếu như anh có chuyện khác, vậy mời anh rời khỏi đây.”

Cậu không tin, nếu Tư Không Viêm Nghiêu khẳng định Bánh Bao là con của anh như vậy, người này làm anh trai anh ta nhất định cũng biết chuyện này.

Tư Không Dực Dương bị đôi mắt đen láy kia nhìn đến khó chịu, hậm hực nhún vai, gã vốn định hỏi cậu vài câu, giờ thì hay rồi, bị đá ngược trở về.

“Được được được, tôi không hỏi, cậu tiếp tục nấu đi.” Chia hai tay đưa lên phía trước làm tư thế mời, gã ra khỏi phòng bếp.

Bánh bao nhỏ Ô Trạch Vũ thấy người đàn ông ngồi sau Tư Không Cảnh Hoán, chớp chớp mắt, giọng ngọt lịm gọi, “Thức thức quái vật ~~~”

Tư Không Dực Dương suy sắc khí, gã hung ác trừng Bánh Bao, nghe gã nhếch miệng nói, “Không được gọi là thức thức, gọi là bác!”

Bánh Bao nghi hoặc nghiêng đầu, bác là cái gì? Bé chưa nghe ai muốn gọi là bác bao giờ, cho nên bé không rõ lắm, cái gì không hiểu liền hỏi, Bánh Bao nhỏ vẫn luôn chăm chỉ học hỏi nhà.

“Bác là cái gì ạ?”

“Bác chính là anh trai của cha con.” Tư Không Dực Dương nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của Bánh Bao, tán thưởng, xúc cảm còn tốt hơn con mình, mềm quá!

“Nhưng phụ thân không có anh trai.” Tuy không biết bác là gì, nhưng bé có biết anh trai nhà, phụ thân bé không có anh trai, nhưng hình như phụ thân bé có chị gái, dù sao bé cũng chưa gặp bao giờ. ㄟ(͜ ͡ _ ͜ ͡) ㄟ

“Phụ thân con không có anh trai, nhưng cha con lại có đó.” Tư Không Dực Dương tự cảm thấy mình rất kiên nhẫn, có thể ngồi giải thích cho một đứa bé ba tuổi rưỡi.

“Cha?” Bé sao không biết mình còn có cha? “Phụ thân không phải là cha sao? Không phải trẻ con chỉ có một người cha thôi ă?” Bánh Bao bĩu môi, bé mất hứng rồi đó.

Tư Không Dực Dương há miệng, lại không biết nói cái gì khác. Gã nghĩ nếu giờ gã mà nói cái gì linh tinh với bé con này, phỏng chừng Ô Thuần Nhã rất có khả năng vác dao từ phòng bếp xông ra chém gã mất.

“Sao bác quái vật không nói gì vậy?” Tiểu Bánh Bao Ô Trạch Vũ chọc chọc ngực Tư Không Cảnh Hoán, ngẩng đầu hỏi.

“Ba, sao ba không nói nữa?” Tư Không Cảnh Hoán ôm Bánh Bao trong lòng, hai đứa nhỏ kia đều xoay đầu nhìn người đàn ông ngồi đối diện, hai đôi mắt đều lóe sáng, y chang hai con sói nhỏ đối bụng đang dựng thẳng đuôi.

Giật giật khóe miệng, Tư Không Dực Dương cảm thấy đáng ra sau khi đưa Cảnh Hoán đến đây mình nên quyết đoán lái xe rời đi, bằng không sẽ không khôn đốn vấp phải tình trạng lớn như thế này mà còn bị trẻ con ép hỏi! Tuy rằng đều là do gã tự chuốc lấy. ㄟ(͜ ͡ _ ͜ ͡) ㄟ

“...À...Bác lớn hơn phụ thân con mấy tuổi, đương nhiên chính là anh của phụ thân con, cho nên con phải gọi là bác, đã biết chưa!” Miễn cưỡng bịa ra một cái cớ, Tư Không Dực Dương sắp cùng đường rồi.

Hai đứa nhóc kia đều hiện lên bộ dáng bùng tính đại ngộ o(͜ ͡ □ ͜ ͡)o, cái cớ này cũng miễn cưỡng quá đi a.

Tư Không Dực Dương ngồi một bên nhìn hai đứa chơi carô, gã đột nhiên phát hiện Bánh Bao đúng là không phải thông minh bình thường nha! Đối với chỉ số thông minh của con mình, gã biết rất rõ, trẻ con nhà Tư Không đều được giáo dục từ sớm, học tập gì cũng nhiều hơn so với những đứa nhỏ bình thường khác, nhưng hiện tại, gã nhìn thấy cục diện hiện tại, con mình đang thua hoàn toàn, đứa nhỏ kia thắng dễ dàng thoải mái không chút áp lực. (@____@)~

Ô Thuần Nhã nấu xong cơm, đặt đồ ăn lên bàn, xới cơm, sau đó gọi, “Ăn cơm.”

“Thơm quá ta ㄟ(͜ ͡ o ͜ ͡)/~” Bánh Bao ném viên cò trong tay đi, nhảy xuống giường, sau đó chạy đến bàn cơm kiễng chân nhìn đồ ăn trên bàn tỏa hương thơm phức, vươn tay nhỏ cổ vói đến đĩa thịt nướng, sau đó mau chóng nhét vào trong miệng, hai má phồng phồng lên.

“Bánh bao! Đi rửa tay ngay.” Ô Thuần Nhã bưng bát canh xương đến, trừng mắt nhìn bé.

Đặt món ăn cuối cùng lên bàn xong, Ô Thuần Nhã nhanh chóng vào nhà vệ sinh cầm một cái khăn ướt ra lau tay cho Cảnh Hoán, rồi xoa đầu nhóc, “Chốc nữa phải ăn nhiều vào, thức thức thấy Cảnh Hoán gầy đi nhiều lắm a.”

Vươn tay múc một bát canh cho con trai, Tư Không Dực Dương gật đầu đồng ý với Ô Thuần Nhã, “Gần đây nó không thích ăn đồ ăn của đầu bếp trong nhà lắm, đồ tôi mua bên ngoài nó lại càng không thích ăn, haiz.”

Gấp cho hai đứa nhóc kia ít thức ăn, lại nhìn hai đứa nhồi đầy miệng, Ô Thuần Nhã cười nói, “Sao Cảnh Hoán cũng thành nhóc ham ăn rồi?”

Cố gắng nhai nhai thật ứ ự trong miệng, Tư Không Cảnh Hoán mặt đỏ bừng, không có biện pháp mà, nhóc thật sự rất nhớ hương vị đồ ăn mà Ô thúc thúc nấu, nhất thời không kiềm chế được, “Ăn ngon quá, (¬_¬), Ô thúc thúc, con đến ở cùng thúc và Bánh Bao được không, mỗi ngày ba đều bận bịu, không có thời gian để ý đến con.”

Ô Trạch Vũ nghe Tư Không Cảnh Hoán nói thế, com cũng không thềm ăn, ngẩng đầu mở to mắt nhìn Ô Thuần Nhã, vẻ mặt đầy mong chờ.

Ô Thuần Nhã lắc đầu, “Không được đâu Bánh Bao, giờ thân thể tiểu ca ca không tiện, con còn phải đi nhà trẻ, cha cũng phải đến trường, không có ai chăm sóc cho ca ca được.” Tuy cậu cũng rất thích đứa nhỏ này, nhưng suy nghĩ cho thân thể của Cảnh Hoán, chuyện này cậu sẽ không nhượng bộ.

Tư Không Cảnh Hoán bĩu môi, Bánh Bao trẻ mồ, hai nhóc đang không vui tẹo nào.

“Thế này đi, hai ngày cuối mỗi tuần ba sẽ đưa con qua đây ở được không? Đến lúc đó thúc thúc sẽ làm cho con những món ăn mà con thích.”

Tư Không Cảnh Hoán lập tức gật đầu, sau đó quay đầu nhìn ba mình, “Được không ạ?”

“Được, tất nhiên là được.” Chỉ cần con mình mong muốn, thế nào cũng được!

Bánh Bao vừa nghe có thể ở cùng Tư Không Cảnh Hoán, lập tức cầm muỗng bắt đầu xúc com, “Để ca ca ở đây hôm nay nha, Bánh Bao ngày mai không phải đi học.”

“Rồi, con ngoan ngoãn ăn com đi.” Lấy đi hạt com dính bên miệng nhóc, Ô Thuần Nhã gật đầu đồng ý.

Com ăn được một nửa, Tư Không Dực Dương nhận được cuộc gọi từ thư kí, đầu tiên là báo tin ngày mai Tư Không Viêm Nghiêu sẽ trở lại, tiếp theo là ngày mai sẽ có cuộc họp nội dung rất quan trọng, cuối cùng Tư Không Dực Dương mất kiên nhẫn dưới âm thanh không tình nguyện cúp máy.

Tư Không Dực Dương nhìn một lớn hai nhỏ trên bàn ăn, con mắt xoay chuyển, nở nụ cười hề hề đầy ti tiện.

“Em trai à, đoán xem anh đang ở đâu?” Không cần phải nói, tên vô lại này hẳn là gọi điện khoe khoang với Tư Không Viêm Nghiêu đây.

“Nhà Ô Thuần Nhã.” Đây người phụ nữ bên cạnh ra, Tư Không Viêm Nghiêu mặt mày âm trầm.

“Em đang ở đâu vậy?” Nghe bên kia loáng thoáng truyền tới tiếng cãi cọ, Tư Không Dực Dương nhúm mày.

“Uống rượu” Nói xong cúp máy, đây nữ nhân lại đang tiếp tục xán tới ra, “Cút.”

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Sở Tây Tây

Ánh mắt Tư Không Viêm Nghiêu lạnh lùng nhìn người phụ nữ trước mặt anh, không nói gì, cứ tiếp diễn mãi như thế.

Sở Tây Tây cắn môi, mắt to ửng hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt diễn tả đầy đủ ưu oán cùng thâm tình vô hạn.

Tư Không Dực Dương ngồi một bên ở sofa, biểu tình cũng rất nghiêm túc, nhưng kì thật trong lòng gã đã sớm vui sướng hát vang om xòm. Ái chà, Viêm Nghiêu bị người ta bám lấy, hơn nữa người phụ nữ này vậy mà có thể chống chọi với khí lạnh của em trai mình, khả năng kháng đông quả là không tầm thường nha. (¬_¬)

Đôi mắt Sở Tây Tây rung rung ngấn lệ, ánh mắt hoa đào ửng hồng, khăn trang thoáng nhìn về phía Tư Không Dực Dương, rồi cô ta lại dịch người, chủ động ngồi xuống bên cạnh Tư Không Viêm Nghiêu, đầu hơi cúi thấp, che đi khát khao mong muốn bắt chập tất cả trong mắt cô.

“Viêm. . vì sao lại muốn chia tay với em, lẽ nào em có điểm nào không tốt sao?” Sở Tây Tây thấy anh không buồn phản ứng với mình, cô ta ngẩng đầu, mềm mềm nhẹ nhẹ mở miệng.

Đáng vẻ đau thương rơi lệ kia thật là khiến cho người ta đau lòng mà, đáng tiếc, hai người đàn ông đối diện cô lại không có dây thần kinh đó (dây đau lòng), cho dù có thì chắc chắn cũng không đến lượt cô ta. = □ =

Cái gì gọi là chia tay cô ta? Anh khi nào thì nói cô ta là người phụ nữ của mình? Hơn nữa sao cô ta lại dám đeo bám như thế, thật phiền phức.

Tư Không Viêm Nghiêu châm điều thuốc, sau đó chỉ chỉ nữ nhân, “Cút.”

Sắc mặt Sở Tây Tây trong nháy mắt trở nên trắng bệch, biểu tình ủy khuất, “Vì sao...tuy hai năm nay anh ở bên ngoài tìm người khác, nhưng em không hề có một câu oán hận, em chỉ muốn ở bên cạnh anh thôi, khi nào anh nhớ tới em thì đến nhìn em là đủ rồi, Viêm, vì sao phải đối xử với em như vậy...” Nước mắt rớt cuộc cũng ào ào chảy xuống hai má, Sở Tây Tây vừa khóc vừa nói.

Tư Không Dực Dương cảm thấy mình chịu áp lực quá lớn, tiết mục này thiệt tình không phải thể loại gã thích đâu.

Người phụ nữ này nói cũng không có điểm gì xấu, nhưng trừ bỏ có hơi nịnh bợ, hơi tiểu thư, hơi lòng dạ hẹp hòi, thì quả là không có gì xấu thật, giống như cô ta nói, không ngại Tư Không Viêm Nghiêu ở bên ngoài làm bừa làm loạn, đúng là cô ta chưa từng giáp mặt nhục nhã kẻ nào, người ta chỉ ở sau lưng dựa vào gia thế đe dọa cảnh cáo mấy người đó thôi, đáng tiếc, cô ta cũng chẳng phải là bạn gái danh chính ngôn thuận gì của Tư Không Viêm Nghiêu cả, cùng lắm là một bạn giường lúc anh tâm huyết dâng trào, không hơn.

Tư Không Viêm Nghiêu nhủ mày, cực kì không bình tĩnh nói, “Tôi nghĩ cô rất rõ ràng vị trí của mình.” Cô ta tưởng không ai biết chút tâm tư của cô ta sao? anh chẳng qua là lười để tâm thôi, tuy không phải kẻ si tình, nhưng với bạn giường anh có thể coi là phóng khoáng số một, tuy nhiên cũng phải xem đó là chuyện gì, có một số việc xảy ra một hai lần anh sẽ coi như chút náo nhiệt nho nhỏ, nhưng nếu hơn sẽ khiến người ta khó chịu.

Anh vẫn nghĩ người phụ nữ này khá thông minh, không ngờ lại thiên cận đến thế.

Sở Tây Tây hoảng hốt, chẳng lẽ anh đều đã biết?

Tư Không Dực Dương lắc đầu thờ dài, kì thật người phụ nữ này luận gia thế tài sản cũng tạm coi cân xứng với nhà Tư Không, đáng tiếc, cô ta lại dùng sai phương pháp a.

Cúi đầu nhìn cảnh tượng trước mắt, gã rốt cuộc không nhịn được nữa mà xen mồm vào, “Viêm Nghiêu, mau giải quyết việc của em đi, chút nữa Cảnh Hoán về rồi, anh không muốn để nó phải nhìn thấy thứ gì không vừa mắt.”

Nghe được trong lời nói của Tư Không Dực Dương đầy vẻ chán ghét không che giấu, Sở Tây Tây hai tay nắm chặt váy, nắm ngón tay mảnh khảnh đều trở nên trắng bệch.

“Em...”

“Ba, con về rồi, Bánh Bao và Ô thúc thúc cũng đến đó.” Chất giọng trẻ con không che giấu được vui vẻ cắt ngang lời biện bạch của Sở Tây Tây, Tư Không Cảnh Hoán được Ô Thuần Nhã đỡ một tay, còn một tay thì kéo Tiểu Bánh Bao, đang cười tít cả mắt từ cửa đi vào.

Tư Không Dực Dương sùng sốt, gã còn chưa bao giờ nhìn thấy con mình cười xán lạn như thế đâu! Xem ra nhóc con thực sự rất thích hai cha con kia nha.

Tư Không Viêm Nghiêu phản ứng đầu tiên không phải là nhìn Cảnh Hoán, mà là để mắt tới cậu trai trẻ đứng ngược chiều sáng trước cửa đang mỉm cười xa cách kia, sau đó mới để ý đến hai cái đầu nho nhỏ cũng đang đứng bên cạnh.

Sở Tây Tây biết nhà Tư Không có một tiểu thiếu gia, nhưng cô ta chưa từng nhìn thấy, cho nên lúc này cô mở to mắt đánh giá Cảnh Hoán, sau đó lại dùng ánh mắt đầy phòng bị nhìn Ô Thuần Nhã và Bánh Bao, tuy cô ta không biết hai người này là ai, nhưng vậy cũng không hề trở ngại việc cô ta nảy sinh địch ý với họ, nhất là vừa rồi, cô ta rõ ràng nhìn thấy Tư Không Viêm Nghiêu đưa mắt nhìn về phía chàng trai kia, cô lại càng không thể không đề phòng. Cho nên nói, có những lúc trực giác của phụ nữ quả là chuẩn xác quá xá ㄟ (▽) ㄟ.

Ô Thuần Nhã không biết Tư Không Viêm Nghiêu ở nhà Cảnh Hoán, cho nên sau khi nhìn thấy anh cậu liền khẩn trương, thân thể đơn bạc của cậu nháy mắt liền tiến vào trạng thái đề phòng, chỉ sợ người nam nhân này động kinh một cái lại chạy đến giành con với cậu.

Bánh Bao nhìn thấy Tư Không Viêm Nghiêu thì có phản ứng hoàn toàn khác so với phụ thân bé, buông tay bị nắm ra, lập tức chạy lon ton đến chỗ người đàn ông đang ngồi trên sofa, rồi bổ nhào vào lòng anh, được anh ôm vào lòng liền cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn vào khuôn mặt tuấn tú của anh, non nớt gọi, “Cha, Bánh Bao nhớ cha lắm đó ~” (≥3≤)

“Bánh Bao!” Vừa nghe cách xưng hô của bé, mặt Ô Thuần Nhã đen như mực trừng mắt nhìn bé.

Bánh Bao chớp mắt nhìn cậu, sau đó ngẩng đầu nhìn người đàn ông, bĩu môi sửa lại, “Thúc thúc cha...”

Tư Không Viêm Nghiêu nâng bàn tay to dày xoa đầu Bánh Bao, sau đó nhìn Ô Thuần Nhã, khước môi khẽ nhếch, mang theo chút hương vị xấu xa nói, “Ngồi đi.”

Ô Thuần Nhã hiện tại tự động coi như không nhìn thấy hai vị đại nhân trước mặt, đỡ Cảnh Hoán chậm rãi đến sofa, cậu nhìn Tư Không Dực Dương, rồi lại nhìn sang Sở Tây Tây, sau đó giao Cảnh Hoán cho ba nhóc rồi lại không tình nguyện ngồi cạnh Tư Không Viêm Nghiêu, không có biện pháp, cậu phải luôn để mắt tới Bánh Bao, hơn nữa cậu không biết Sở Tây Tây, tùy tiện ngồi cạnh một phụ nữ xa lạ không phải chuyện cậu có thể làm.

Sở Tây Tây trừng lớn mắt dõi theo từng nhất cử nhất động của Tư Không Viêm Nghiêu, vì vậy cô ta có thể thấy người đàn ông vốn luôn giữ khuôn mặt than nghiêm nghị lạnh như băng giờ lại cười đầy yêu chiều với đứa nhỏ anh đang ôm trong lòng, còn cả cái người ngồi bên cạnh anh nữa, ánh mắt của anh khi nhìn người kia lại mang theo thần sắc ôn nhu, cô cảm thấy mình nhất định phải làm cái gì đó, bằng không về sau bản thân sẽ không có một chút địa vị nào!

Rõ ràng là, cô ta tự đặt mình ở vị trí quá cao, đã cao tới nỗi bị Tư Không Viêm Nghiêu chán ghét. Thế mới nói, phụ nữ thông minh không có gì không tốt, nhưng không phải người đàn ông nào cũng thích loại phụ nữ thông minh, nhất là phụ nữ tự cho là mình thông minh nhất.

“...Viêm, đứa nhỏ này là ai vậy? Đáng yêu quá nha.” Khóe miệng cô ta cong lên một độ cong thích hợp, không thể không thừa nhận, Sở Tây Tây là một mỹ nhân, mỹ nhân có ý nở một nụ cười thì hết sức xinh đẹp.

Đáng tiếc, mấy người đang ngồi ở đây thì lại không thích nụ cười của cô ta, đặc biệt là Bánh Bao. (Trẻ con nhạy cảm lắm, giả tạo là nó biết liền~)

“Con tôi.” Tư Không Viêm Nghiêu lạnh nhạt nói, cúi xuống hôn lên má Bánh Bao khi bé ngẩng đầu lên nhìn mình, sau đó lại nhìn thấy Ô Thuần Nhã đang nghiêng răng nghiêng lợi nhìn mình chằm chằm, thấy cậu nhũn mày sắp muốn tặc mao còn cười với cậu một cái.

Ô Thuần Nhã âm thầm cảnh cáo chính mình, đây là ở bên ngoài, không phải ở nhà mình, cho nên cậu phải duy trì hình tượng, không thể để mắt mặt với người ngoài, có gì lại phải một mình giải thích.

Bạn nhỏ Ô Trạch Vũ đặc chí gạt đầu lia lịa, quăng dép xăng đan, đứng lên đòi Tư Không Viêm Nghiêu, ôm lấy cổ anh, cái miệng hồng hồng hôn bẹp một cái lên khuôn mặt tuấn tú của anh, “cha !” Hôn anh xong bé lập tức nhìn qua Ô Thuần Nhã đang đen mặt ngồi ở bên cạnh, nhưng anh vẫn chưa buông tay, Bánh Bao đành phải nghiêng nửa cái thân tròn tròn của bé, sau đó chu chu cái miệng nhỏ, dùng sức đóng một dấu nước miếng lên mặt phụ thân mình, “Phụ thân!” (ノ 3 ノ)

Ô Thuần Nhã khóe miệng giật giật, cậu hiện tại vô cùng xúc động muốn nhét Bánh Bao vô bụng trùng sinh một lần nữa. (>___

Nhìn hành động của ba người, tươi cười trên mặt Sở Tây Tây cứng đờ, cô ta hít sâu, nói với chính mình không được nổi giận với Tư Không Viêm Nghiêu, bởi vì cô ta không có lập trường.

Cổ kéo khóe miệng, cô ta tiếp tục nói, “Viêm anh lại nói đùa rồi, đứa nhỏ này sao có thể là con anh được!” Hoạt động ngầm của cô ta hai năm nay cũng không phải vô dụng, cho nên tuyệt đối không thể xuất hiện tình huống kiểu như vậy, cô ta còn muốn làm nữ chủ nhân của nhà Tư Không!

“Tôi nói đúng là đúng.” Bất mãn nhũn mày, Tư Không Viêm Nghiêu lạnh lùng liếc cô ta một cái, sau đó ôm Bánh Bao ngồi lại lòng mình, dán mặt mình lên mặt nhóc, nhướn mày nhìn về phía Sở Tây Tây, “Rất giống.”

Lúc này cho dù là Ô Thuần Nhã cũng không thể phủ nhận rằng, hai cha con nhà này đúng là không phải giống nhau bình thường mà thôi. Cứ như Bánh Bao là phiên bản thu nhỏ của Tư Không Viêm Nghiêu vậy, sao lần trước nhìn cậu lại không phát hiện ra chứ!

Thật ra Ô Thuần Nhã không nhận ra cũng không có gì kì quái, bởi vì, một là khi con nghịch ngợm hoạt bát, một là đại băng sơn mặt than, có thể giống thế nào đây (ノ _ ノ) 〇

Tư Không Dục Dương ở bên cạnh gạt gù, nhìn như thế này quả là quá giống, sau đó giả vờ tay, kéo Cảnh Hoán ngồi bên cạnh ôm vào lòng, bắt chước mặt dán mặt, “Tôi với con tôi giống nhau không?”

Tư Không Viêm Nghiêu mặc kệ gã, nhưng Bánh Bao rất nể tình gạt đầu, “Bác quái vật và ca ca rất giống nhau!”

Sở Tây Tây không biết phải dùng biểu tình gì để đối mặt với ba lớn hai nhỏ trong phòng, cô ta từ trước tới giờ chưa bao giờ cảm thấy chật vật như vậy, cư nhiên bị một đứa con hoang không biết là do ai đẻ ra giẫm nát dưới chân!

Ô Thuần Nhã nhũn mày nhìn Sở Tây Tây, cậu rất nhạy cảm với người khác, cho nên nhanh chóng cảm giác được địch ý đang nhắm vào Bánh Bao của người phụ nữ này.

Cậu ngồi thẳng người, bế Bánh Bao từ trong lòng người đàn ông kia lên, sau đó thản nhiên nhìn Sở Tây Tây, “Xin cô đừng dùng ánh mắt căm hận như vậy nhìn con trai tôi, cô không có tư cách đó.” Lúc này cậu không phòng bị người đàn ông bên cạnh nữa, bởi vì với cậu mà nói, người phụ nữ này càng khiến cậu phải cẩn thận hơn.

“Em, em không có!” Sở Tây Tây lập tức khản trương nhìn về phía Tư Không Viêm Nghiêu, vô cùng đáng thương biện giải, “Đứa nhỏ đáng yêu như vậy, tôi sao có thể có hận ý với nó được, cậu không được nói vậy.”

“Hừ, có hay không trong lòng cô khắc rõ.” Ôm con đứng dậy, Ô Thuần Nhã cúi đầu nhìn về phía Tư Không Viêm Nghiêu, “Ngựa đực!” Sau đó nhấc chân muốn rời đi.

Tư Không Viêm Nghiêu sao có thể để cậu tội nguyện, vừa cử động thân mình liền tóm lấy thất lưng gầy yếu của cậu, Ô Thuần Nhã chênh vênh ngã ngửa ra đằng sau, trực tiếp ngồi lên đùi anh.

“Anh!” Cậu tức giận trừng anh, nén giận vì hành động vừa rồi của anh, nhờ làm Bánh Bao bị thương thì sao!

“Đừng giận.” Vỗ vỗ cái lưng cứng còng của cậu, Tư Không Viêm Nghiêu một lần nữa hạ lệnh đuổi khách với Sở Tây Tây, “Cút nhanh.”

Sở Tây Tây lúc này dù da mặt có dày hơn nữa cũng không thể ở lại, cô ta sợ mình còn ngây ngốc ở đây thêm một chút nữa sẽ không thể tiếp tục kiềm nén cảm xúc, đến lúc đó lại càng không thể vẫn hời.

Nhếch miệng, Sở Tây Tây cứng nhắc đứng lên, ôn nhu nói với Tư Không Viêm Nghiêu, “Viêm, em đi trước, anh chú ý nghỉ ngơi, có thời gian em lại đến gặp anh.”

Cảm giác được Ô Thuần Nhã kháng cự, lúc này Tư Không Viêm Nghiêu làm gì còn tâm tình để ý xem cô ta nói gì, đứng lên ôm bả vai Ô Thuần Nhã kéo cậu về phòng ngủ của mình trên tầng hai, anh cảm thấy hai người phải nói chuyện cho rõ.

Tư Không Cảnh Hoán vỗ vỗ ba mình đang thích thú xem diễn, nghi hoặc hỏi, “Ba, nhị thúc và Ô thúc thúc có chuyện gì sao?” Kỳ thật nhóc muốn hỏi vì sao Bánh Bao lại giống nhị thúc như thế.

“Con ngoan, đó là chuyện của bọn họ, để ba bế con về phòng nghỉ ngơi nha.”

“Dạ.” Tư Không Cảnh Hoán biau môi, nhóc còn nhỏ, chuyện của người lớn nhóc chả hiểu gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: “Ngủ chung ??!”

Ô Thuần Nhã ôm Tiểu Bánh Bao vào lòng rồi bị Tư Không Viêm Nghiêu kéo đi, sau đó bị anh đẩy mạnh vào phòng.

Ô Thuần Nhã cứng ngắc đứng trong phòng, cậu trừng mắt khẩn trương nhìn người đàn ông kia ‘rầm’ một tiếng đóng cửa lại, sau đó lùi từng bước, tư thế kia nhìn như thể để phòng anh làm ra hành động khác người gì với cậu.

Cảm giác được tâm trạng của phụ thân, Bánh Bao nghiêng đầu, đôi mắt to mờ mịt đầy khó hiểu, bé chưa thấy phụ thân như vậy bao giờ, chu chu miệng nhỏ, mềm nhẹ hỏi, “Phụ thân làm sao vậy?”

Vỗ vỗ lưng con trai, Ô Thuần Nhã lắc đầu, “Không có việc gì.” Cậu nên nói như thế nào với bé đây? Chẳng lẽ nói dựa theo sinh vật học người đang đứng trước mặt này là cha của con, còn mình là mẹ? Sau đó nói cho bé là cha của con muốn ở trong này giành con với mẹ con? Nếu phải nói như thế thì sẽ sét đánh chết cậu luôn đi còn hơn!

“Tư Không tiên sinh, rốt cuộc anh muốn thế nào!” Loại tình trạng im lặng này khiến cậu rất không thoải mái, Ô Thuần Nhã chỉ có thể mở miệng trước để phá vỡ bầu không khí mà cậu chán ghét này.

Tư Không Viêm Nghiêu vươn tay ôm lấy Bánh Bao trong lòng Ô Thuần Nhã, sau đó đặt bé xuống đất, nhìn bé tò mò nhìn trái rồi lại nhìn phải, sau đó nhắc chân đi đi lại lại trong phòng, trong mắt anh đầy ôn nhu cưng chiều.

Ô Thuần Nhã run lên một cái, cậu cảm thấy Tư Không Viêm Nghiêu rất không thích hợp để làm ra cái vẻ mặt này, anh rốt cuộc là muốn nháo loạn thành như thế nào đây (͡_ ͡_)#

Tư Không Viêm Nghiêu nhử mày, “Gọi Viêm Nghiêu.” Anh thấy cách gọi Tư Không tiên sinh của cậu nghe rất chướng tai.

Ô Thuần Nhã nuốt nửa sặc khí, cặp lông mày thanh tú gắt gao nhăn lại, cậu thấy xung hô này rất mờ ám !

“Tư Không tiên sinh, chúng ta không thân quen.” Ít nhất là người đàn ông này không hề nhớ một tí nào về việc đã từng cùng cậu tiếp xúc thân mật, cậu cần gì phải dính líu với anh ta chứ.

“Không gọi sẽ không nói chuyện.” Có thể khẳng định, lời này của Tư Không Viêm Nghiêu đã trực tiếp quăng lí trí của Ô Thuần Nhã qua một bên.

“...Anh, anh đúng là không thể nói lí!” Ô Thuần Nhã cảm thấy mình và người đàn ông này thực sự không có cách nào câu thông được.

“Gọi.” Đối với cách xưng hô này, Tư Không Viêm Nghiêu biểu hiện quyết tâm kì lạ.

“Phụ thân, hai người đang nói chuyện gì vậy?” Bánh Bao tò mò đi điều tra địa hình xong liền lác lác đi tới giữa hai người, ôm chân Ô Thuần Nhã nói, ngẩng đầu nhìn phụ thân bé, khó hiểu nghiêng đầu.

Tư Không Viêm Nghiêu ngồi xổm xuống, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Bánh Bao, sau đó nhìn Ô Thuần Nhã đang cúi đầu, giọng điệu mang ý cười giải đáp cho nhóc, “Để phụ thân con gọi tên tự của cha.”

“Vì sao lại là tên tự?” Dựa trên nguyên tắc không hiểu liền hỏi, Bánh Bao chớp chớp mắt nói.

“Tên tự có vẻ nghe thân mật hơn.” Nói xong lời này Tư Không Viêm Nghiêu liền ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn của Ô Thuần Nhã dần dần

ứng đỏ, thoát nhìn càng thêm tươi sáng sinh động.

Kì thật về ngoài Ô Thuần Nhã rất được, nho nhã lịch sự, tính tình ôn nhuận như nước, đối với ai cũng có thể cười, chỉ là cả người thoát nhìn có chút tái nhợt như mang bệnh, vậy mà giờ lại ngượng ngùng đỏ bừng cả hai má... Hoặc đúng hơn là đang tức nghẹn đến đỏ mặt, quả là hiếm thấy.

“Thân mật là cái gì ạ?” Bánh Bao tò mò tiếp tục đặt câu hỏi, có vẻ như không hỏi đến cùng thì bé nhất định sẽ không bỏ qua.

Thấy tình hình không ổn Ô Thuần Nhã liền xoay người ôm lấy Bánh Bao, sau đó trừng mắt nhìn Tư Không Viêm Nghiêu còn đang tính toán bậy bạ gì đó, giáo dục Bánh Bao, “Không được nhớ mấy thứ này!”

“Vì sao (◡ ◡)” Bánh Bao chớp chớp mắt, vì sao không được nhớ?

Đảo mắt to, bé nhìn sắc mặt hồng hồng của phụ thân, rồi lại nhìn khoe miệng mang ý cười của cha, bé búng tính đại ngộ, vỗ tay bộp bộp hai cái, đã hiểu!

“Thân mật có nghĩa là thích phải không ạ?”

Cái gì đây! Ô Thuần Nhã có xúc động muốn ngửa đầu lên trời thở dài.

“Tư Không Viêm Nghiêu! Về sau không được dạy Bánh Bao mấy thứ hạ lưu đó nữa!” Không quan tâm lời mình nói sẽ gây hậu quả gì, Ô Thuần Nhã bạo phát.

Hạ lưu? Người này cư nhiên dám nói anh như vậy?

Nhưn một bên mày, ánh mắt Tư Không Viêm Nghiêu lạnh lẽo nhìn cậu, “Không hạ lưu làm sao có Bánh Bao?” Kì thật anh chỉ muốn chọc cậu, đáng tiếc...

Ô Thuần Nhã vì lời nói của anh mà cả người run lên, vô cùng tức giận.

Tay trái vững vàng đỡ lấy cái mũi nhỏ của Bánh Bao, tay phải lập tức vung lên, vốn dĩ cậu muốn cho anh một cái tát, nhưng lại bị anh phản ứng nhanh nhẹn ngăn lại, bắt lấy cổ tay của cậu.

Tư Không Viêm Nghiêu có chút tức giận, người này cư nhiên dám đánh anh?

Ô Thuần Nhã không thèm quan tâm giờ phút này anh đang dùng ánh mắt hung ác như muốn ăn tươi nuốt sống nhìn mình, đôi mắt cậu bây giờ đen nháy sáng trong, ần ần không cam lòng khi bị vũ nhục, còn có một chút ủy khuất... và ... đau lòng.

Tư Không Viêm Nghiêu vốn đang tức điên người nhưng khi nhìn thấy ánh mắt cậu liền tiêu ngay cơn giận một cách kì lạ, bị vũ nhục thì anh có thể hiểu, dù sao Bánh Bao cũng là do cậu nuôi dạy, xem tập điều tra kia anh đã biết cậu vì nuôi đứa nhỏ này đã phải trả giá rất nhiều, nhưng còn ủy khuất và đau lòng? Vì sao lại ủy khuất? Đau lòng?

Hít sâu, Ô Thuần Nhã tự nói với bản thân mình là không được khóc, cậu mới không thèm để ý tới suy nghĩ của người đàn ông này, dù gì cậu cũng đâu có định nói cho anh biết Bánh Bao rốt cuộc là được sinh ra như thế nào đâu!

“Tư Không Viêm Nghiêu, anh nghe cho kĩ cho tôi, Bánh Bao là đứa con bảo bối quý giá nhất của tôi, anh muốn nói thế nào thì đó là chuyện của anh, nhưng, tôi không cho phép anh nói Bánh Bao như thế!”

Tư Không Viêm Nghiêu nhìn đáng vẻ cậu tức giận như một tên nhóc, không khỏi sùng sốt, anh bắt đầu hoài nghi liệu Bánh Bao có phải do cậu sinh ra hay không. Nghĩ vậy, trong đầu anh đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, anh nghiêm túc nhìn khuôn mặt Ô Thuần Nhã, neho mắt lại.

Ô Thuần Nhã bị anh nhìn đến da đầu run cả lên, chẳng lẽ lời mình nói lại đem đến phiền toái không cần thiết gì rồi? Không được, cậu phải mau rời đi.

“Còn muốn chạy?” Thấy cậu như vậy, Tư Không Viêm Nghiêu lập tức biết người này lại định trốn tránh, liền nghiêng người chắn kín cửa, sau đó chỉ về phía giường lớn nói, “Ngồi.”

Cẩn nhắc một chút thân hình hai người, Ô Thuần Nhã bị thương nhận ra, kể cả cậu có không bế Bánh Bao đi chẳng nữa, thì cậu cũng không phải là đối thủ của anh. Tên này nhìn thế nào trông cũng giống kẻ có thân thủ siêu tốt.

Cầm giận ôm Bánh Bao ngồi lên giường mềm mại, cậu nhìn anh xoay người ra cửa, không lâu sau, anh cầm một cái khay đến, trên đó có hai miếng bánh chocolate, còn thêm hai ly sữa tỏa hơi nóng.

Khó hiểu nhìn anh đặt khay lên tủ đầu giường, cậu hỏi, “Gi vậy?”

“Ăn.” Y nhưn môi, ý bảo cậu và Bánh Bao.

Bánh Bao nhỏ ngir thấy mùi thơm, cười tít mắt quơ lấy bánh, sau đó đưa lên miệng Ô Thuần Nhã, “Phụ thân ăn đi, (⇒)”

Khoe miệng Ô Thuần Nhã run run, cậu thấy mình không hiểu nổi suy nghĩ của tên này cho lắm, chẳng lẽ cứng không được giờ đến mềm sao?

“Con ăn đi, phụ thân không đói.” Kì thật không thể nào không đói bụng được, cậu tan học liền đưa hai đĩa nhỏ về đây, còn chưa ăn cơm. Hai nhóc kia thực ra đã ăn sườn xào chua ngọt mà Lưu nải nải làm cho chúng rồi.

Bánh Bao vui vẻ há to mồm ăn bánh ngọt, trên mặt dính đầy chocolate, tựa như một con mèo hoa nhỏ.

Tư Không Viêm Nghiêu bế Bánh Bao ngồi lên đùi mình, sau đó đưa khay để bánh ngọt cho Ô Thuần Nhã.

Vươn tay nhận lấy, Ô Thuần Nhã lén lút nuốt nước miếng, không có biện pháp, mùi hương quá mê người, cậu lại đang đói, vậy nên không tiếp tục từ chối, cầm một cái đĩa nhỏ, ăn từng miếng từng miếng một.

Cậu không ngừng đầu nhìn anh, nếu không sẽ nhận ra, trong mắt anh lóe lên một thứ ánh sáng có tên là dục vọng.

Thối thối sữa, nhấp thử thấy độ ẩm vừa phải rồi cậu mới đưa cho Bánh Bao, “Bánh Bao, uống sữa.”

Bánh Bao nhích lại gần phụ thân, một tay cầm bánh ngọt, một tay cầm lấy sữa do phụ thân đưa tới, sau đó cúi đầu uống. Ăn uống xong, còn ợ một cái, ư (ノ▽ノ) ư ư cũng hơi no no rồi đấy.

Tư Không Viêm Nghiêu lấy một khăn tay đưa cho Ô Thuần Nhã, sau đó cầm khăn lau miệng cho Bánh Bao, Bánh Bao ngoan ngoãn ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, vẻ mặt kia quả là hưởng thụ hết sức.

Đến khi hai cha con xử lí hết sạch sữa và bánh ngọt, Tư Không Viêm Nghiêu đặt Bánh Bao xuống giường, rồi cầm khay xuống lầu.

Bánh Bao ăn xong liền mệt rũ rời, hôm nay bé và Tư Không Cảnh Hoán ở nhà chơi một trận đã đòi, sớm đã mệt chết rồi, nếu không tới đây, ở nhà phòng chừng bé đã đi ngủ rồi. Tuy rằng giờ còn sớm, nhưng Bánh Bao mặc kệ, bé cảm thấy đã buồn ngủ thì nhất định phải ngủ.

Nâng chân cời dép, Bánh Bao lắc lắc mông lăn vài vòng trên giường, sau đó hưng phấn gọi phụ thân, “Phụ thân, giường này siêu lớn còn siêu mềm nha!” Bánh Bao còn bật bật mông trên đệm giường có màu xám, tỏ vẻ mềm ơi là mềm.

Ô Thuần Nhã bật cười lắc đầu, cậu đương nhiên biết giường này rất lớn rất mềm, vấn đề là cho dù có như vậy cậu cũng không thể ngủ trong này được!

“Phụ thân, Bánh Bao buồn ngủ, (￣▽￣)~ZZ,con muốn ngủ ở đây.”

Mập máy môi, Ô Thuần Nhã nghiêng đầu nhìn cửa phòng đang đóng lại, Tư Không Viêm Nghiêu đi cũng được một lúc rồi, chắc là đang bị chuyện gì cản chân rồi, để Bánh Bao ngủ ở đây một chút có lẽ sẽ không có chuyện gì đâu. . .

Ô Thuần Nhã hết thấy đều lấy con làm trọng, cậu cời áo khoác cho bé xong, sau đó nghiêng người ngồi bên giường, chuẩn bị dỗ bé ngủ.

Bánh Bao không hài lòng bĩu môi, cầm lấy bàn tay to to của Phụ thân, lắc lắc, “muốn phụ thân ngủ cùng cơ.”

Ô Thuần Nhã khó xử vừa định mở miệng, lại nhìn thấy trong mắt con trai tràn đầy mong chờ nhìn mình, nên cậu chỉ có thể thờ dài, đứng dậy cời áo khoác, sau đó cời giày, nằm nghiêng bên cạnh bé, ôm bé vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng bé, miệng thấp giọng ngâm nga.

“Gió không thổi sóng không cao, chiếc thuyền con con khẽ đung đưa, bé con ô đã buồn ngủ rồi.

Gió không thổi cây không lay động, chim nhỏ không bay cũng không hót, bé con à mau ngủ đi thôi.

Gió không thổi mây không trôi, trời xanh lam nhạt im lìm tĩnh lặng, bé con ơi hãy ngủ ngon nhé.”

Ô Thuần Nhã nhẹ nhàng hát, giọng hát ngày càng nhỏ, tay vỗ trên lưng Bánh Bao cũng chậm chậm dừng lại.

Gần đây cậu quả thật là quá mệt mỏi,cũng không có một khắc nào có thể nghỉ ngơi.

Tư Không Viêm Nghiêu đẩy cửa vào thì nhìn thấy một cảnh tượng.

Một lớn một nhỏ nằm trên chiếc giường lớn, say sưa ngủ.

Anh bước nhẹ đến bên giường, lấy chăn mỏng đắp lên cho hai người, sau đó chuyên chú nhìn khuôn mặt hai người đang ngủ, nhìn kĩ một chút, anh đột nhiên phát hiện ra, kì thật đứa nhỏ này không chỉ giống một mình anh, mà còn có vài nét giống Ô Thuần Nhã.

Tỷ như cái trán no đủ, hay khuôn cằm tuy mềm mại nhưng cũng rất thon nhọn.

Phát hiện này khiến tâm tình của anh trở nên đặc biệt tốt, thấy cả hai ngủ ngon lành, anh bỗng nhiên cũng cảm thấy có chút buồn ngủ.

Không có cách a~ ai bảo anh vừa xuống phi cơ không bao lâu thì đã bị Sở Tây Tây tới tận cửa dây dưa, cho nên bây giờ anh cũng mệt muốn chết, nghỉ nghỉ, anh đứng dậy cời áo khoác, sau đó nhẹ nhàng nằm ở bên còn lại của Bánh Bao.

Trên chóp mũi thoang thoảng hương sữa, còn có hương hoa thảo nhiên nhàn nhạt, chắc là từ quần áo của Bánh Bao.

Nhắm mắt, bao nhiêu tạp niệm trong đầu từ từ biến mất, anh cũng chậm chậm chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Cả lớn lẫn nhỏ em đều muốn.

Tào quân gia nhìn đồng hồ treo tường trong phòng khách, đã tám giờ tối, nhắm nghỉ một lúc, hẳn đi đến thư phòng của Tư Không Dực Dương.

“Đại thiếu gia, có cần gọi nhị thiếu gia và vị tiên sinh kia xuống lầu ăn cơm tối không?” Kì thật bữa tối luôn vào lúc sáu rưỡi, hôm nay coi như đã muộn lắm rồi.

Tư Không Dực Dương đặt tài liệu đầu thâu trong tay xuống, dụi mắt hỏi, “Viêm Nghiêu đâu?”

“Hắn là ở trong phòng” Hẳn có thể xác định nhị thiếu gia từ buổi chiều trở về phòng thì không thấy nhị thiếu gia ra ngoài nữa, nhưng hẳn lại không biết nhị thiếu gia ở trong phòng làm gì, nếu tùy tiện đi quấy rầy hẳn không biết với tính tình của nhị thiếu gia sẽ làm nên chuyện vô nhân đạo nào với hắn đây...

“Tào quân gia, anh đi xuống chuẩn bị bữa tối đi, tôi đi gọi Viêm Nghiêu” Buồn cười nhìn vẻ mặt dỗi dãi của quân gia, Tư Không Dực Dương mở miệng giải cứu rối rắm trong đầu hắn.

Năm nay Tào quân gia 35 tuổi, là một thanh niên độc thân quá lứa (35 gọi là đại thúc thụ đc roài), cho nên các vị xin hãy tha thứ cho sự miên man suy nghĩ ở một số chuyện của hắn.

Tư Không Dực Dương nhẹ nhàng gõ cửa phòng Tư Không Viêm Nghiêu hai cái, sau đó đẩy cửa liền thấy hai lớn một nhỏ nằm ngủ ngon lành trên giường.

Chặc chặc lưỡi, gã sao lại cảm thấy hình ảnh này ám áp hài hòa đến thế chứ.

Tư Không Viêm Nghiêu mở mắt liền nhìn thấy nụ cười đáng khinh của anh trai, nhướn mày, ý hỏi làm gì lại đến quấy rầy giấc ngủ của anh.

Tư Không Dực Dương chỉ vào đồng hồ, sau đó chỉ ra bên ngoài, lại ra dấu làm động tác ăn cơm, đột nhiên gã cảm thấy, mình tự dưng giống một tên ngốc đang hoa chân múa tay.

Anh khẽ gật đầu, sau đó phất phất tay, ý là bảo gã mau đi đi.

Bánh Bao lúc này ngủ phát nóng, hắt hắt cánh tay muốn vứt cái chăn trên người xuống, nhưng đáng tiếc bé bị hai cái người lớn vây ở giữa nên đẩy làm sao cũng không được, đập nửa ngày thiếu chút nữa liền nháo đến Phụ thân bé cũng xem tình lại, vẫn là Tư Không Viêm Nghiêu nhanh nhẹn ôm bé đến gần mình, sau đó nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, thấy bé mở to mắt nhắm mũi với mình, Tư Không Viêm Nghiêu dựng thẳng ngón trỏ đặt lên môi, sau đó nhẹ giọng nói, “Suyt”

Bánh bao nhỏ chớp mắt mấy cái, sau đó nghiêng người nhìn Phụ thân còn ngủ say, kinh ngạc há to miệng, sau đó cười hi hi vươn một ngón tay ngắn cùn, cũng bắt chước Tư Không Viêm Nghiêu đặt lên môi hồng hồng mềm mềm, “Suyt”

Tư Không Viêm Nghiêu bị bộ dáng đáng yêu của bé chọc cười, ngồi dậy ôm bé vào lòng, thấy bé nghiêm mặt ngẩng khuôn mặt tròn tròn lên nhìn mình, liền cúi đầu dán miệng lên tai nhóc nói khẽ, “Chúng ta đi ăn cơm, để Phụ thân con tiếp tục ngủ”

Vừa nghe có cơm ăn, bánh bao nhỏ mau chóng vươn tay ôm cổ Tư Không Viêm Nghiêu, sau đó ngoan ngoãn để y bế ra ngoài.

Tư Không Viêm Nghiêu một tay bế Bánh Bao, một tay nhẹ nhàng đóng cửa phòng, anh cũng không rõ vì sao bản thân lại phải cẩn thận chú ý như vậy, chỉ sợ đánh thức đại nam hài kia, vừa nãy tuy anh mới chỉ ngủ có hai tiếng ngắn ngủi, nhưng anh ngủ rất say, cái loại ngủ say không biết trời trăng gì đã rất nhiều năm anh không được trải qua rồi.

Vì để sau này có một giấc ngủ có chất lượng, nên anh vừa ra quyết định... Về phần quyết định này trừ bỏ anh còn mang đến ảnh hưởng cho người khác thế nào, xin lỗi, y chưa bao giờ đi lo lắng. Tư Không Dực Dương bế Tư Không Cảnh Hoán đến phòng ăn, nhìn Cảnh Hoán cũng là bộ dáng mới tỉnh ngủ, mấy cái người lớn này sao lại không nghĩ, giờ gọi hai đứa trẻ con dậy, đêm chúng còn cần ngủ nữa chắc?

Xới cho con non nửa bát cơm, Tư Không Dực Dương nhìn em trai bế Bánh Bao xuống lầu, không thấy Ô Thuần Nhã, gã nhướn mày, “Chỉ có hai người?”

“Ừ” Để Bánh Bao ngồi cạnh Tư Không Cảnh Hoán, Tư Không Viêm Nghiêu ngồi xuống sau đó thản nhiên nói một tiếng xem như trả lời.

Bầu môi, Tư Không Dực Dương nhận một bát com khác từ Tào quân gia, sau đó cười tủm tỉm đưa tới trước mặt Bánh Bao, “Bánh bao, có muốn bác đút cho con không?”

Mắt to nháy nháy nhìn khuôn mặt chân chó đến không chịu nổi trước mặt, Bánh Bao lắc lắc đầu, nhích lại gần Cảnh Hoán, “Bác quái vật à bác cười xấu quá”

Tươi cười cứng đờ trên mặt, Tư Không Dực Dương thầm mắng đứa nhỏ này chả đáng yêu tẹo nào! Bánh Bao giờ cái đĩa, nhìn thịt trên đĩa, nghiêng đầu, ngao ô cần một miếng, khuôn mặt nhỏ nhắn phồng lên, mắt to nhìn chăm chăm Tư Không Viêm Nghiêu phía đối diện, nhai nhai, chớp mắt mấy cái, lại nhai nhai, nuốt xuống.

“Thấy thế nào?” Tư Không Viêm Nghiêu thấy bộ dáng nghi hoặc của bé con, không khỏi hỏi, chẳng lẽ bé không thích ăn?

Cầm đĩa xiên thêm một miếng, bé vươn đầu lưỡi liếm môi, quơ quơ cái đĩa trên tay, “Đây là cái gì ạ? Mùi vị kì ghê” Tuy là bé ham ăn, nhưng đối với đồ ăn mới mẻ bé không dễ chấp nhận lắm.

Tư Không Cảnh Hoán ở bên cạnh tốt bụng giải đáp dùm bé, “Đây là ốc sên nướng bơ, ăn ngon lắm, Bánh Bao ăn nhiều vào”

Ốc sên? Ốc sên là gì? Chính là cái con, khi trời mưa xong mặt đất ẩm ướt sẽ đội vỏ cứng bò lên bề mặt chậm chạp còn phun ra nước dãi bầy nhầy á!

Kinh khủng! ≥≤ Khó hiểu nhìn miếng thịt to hơn rất nhiều so với con vật tưởng tượng trong đầu, bé quay đầu nhìn Cảnh Hoán, “Ca, ốc sên này lớn thiệt đó”

Cảnh Hoán lập tức gạt đầu, “Ừ đúng, so với mấy con bò trên đường xịn hơn nhiều”

Phụt...Tào quân gia ở bên cạnh nhìn không nổi, bật cười. “Khụ, xin lỗi, hai vị tiểu thiếu gia nếu thích thì ăn nhiều một chút”

Hai nhóc con gạt đầu, sau đó vui mặt xuống ăn.

“Bánh Bao” Nhìn bé con kia lại tiếp tục ngấu nghiến một miếng bít tết, Tư Không Viêm Nghiêu nhíu mày, “Ăn ít thôi, không sẽ khó chịu”

Bánh Bao ngẩng đầu, bầu môi, buồm đĩa ăn trong tay ra, nâng ngón tay chỉ lên miệng mình, “Răng”

Tư Không Viêm Nghiêu trong lòng căng thẳng, đứng dậy tiến lại ôm bé vào lòng, cúi đầu nhìn mấy cái răng sữa đều tăm tắp trong miệng đang mở to của nhóc, “Không thoải mái chỗ nào?”

Lắc đầu, vẫn là nói không rõ được, dù sao hiện tại bé chính là muốn cắn cắn mấy cái gì cứng cứng.

“Nhị thúc, hay là Bánh Bao mọc răng?” Tư Không Cảnh Hoán ngẩng đầu, bộ dáng nghiêm túc kia thật là khiến người ta thương yêu.

Tư Không Dực Dương nhìn cung muốn chết, một tay ôm lấy con ngồi lên đùi mình, cẩn thận tránh cái chân bị thương của con, xong cọ cọ vào mặt con nói, “Đứng đứng, bảo bối nói đúng đó, nhóc con này chắc là ngứa lợi rồi”

Ngứa lợi? Tư Không Viêm Nghiêu nhíu mày, anh quả thật không hiểu rõ về sự phát triển của trẻ con cho lắm. Cúi đầu nhìn Bánh Bao cũng đang nhíu mày y hệt mình, anh hôn lên hai má phúng phính của bé, “Đau?”

Bánh bao lại lắc đầu, “Chỉ muốn cắn thịt cứng cứng dai dai thôi” Nếu giờ người ôm bé hôn bé là Phụ thân, đảm bảo bé sẽ nói, muốn cắn rong biển... Bánh Bao người ta biết Phụ thân cần tiết kiệm mà.

Tư Không Viêm Nghiêu tiếp tục nhíu mày, dù có thể cũng không thể để Bánh Bao ăn nhiều như vậy được, bằng không sẽ khiến bé khó chịu, anh quay đầu lại nói với Tào quân gia, “Bảo người đi mua cho tôi ít đồ cho con tôi bị ngứa lợi”

Tào quân gia nghe anh nói vậy, thật sự phải hít một hơi, kinh ngạc không phải vì đây là lần đầu tiên thiếu gia nói nhiều chữ như thế, mà là cái ý trong lời nói, con? Chẳng lẽ bé con bự bẫm đáng yêu này là con riêng của thiếu gia ở bên ngoài? A ừ, đây chính là tin tức động trời! Hắn phải lập tức đi báo cáo với lão gia.

“Tào quân gia, cái gì nên nói cái gì không anh hẳn là rõ ràng” Tư Không Dực Dương nheo mắt, lạnh lùng nhìn quân gia mắt đảo lung tung.

Tào quân gia run lên, lập tức gạt đầu nói vâng, sao hắn lại quên cơ chứ, hiện tại trong nhà đâu còn là lúc lão gia có thể làm chủ.

“Tôi đã biết” Lập tức trả lời, sau đó xoay người rời khỏi phòng ăn, hẳn phải đi mua đồ cho tiểu tiểu thiếu gia đang ngứa lợi mới được.

Người giúp việc rời đi, Bánh Bao cũng đã ăn no, lúc này tâm tình tốt ồ ồ ào ào chơi cùng tiểu ca ca của bé, hai anh em Tư Không Dực Dương liếc nhau, bẻ hai nhóc con kia về phòng Tư Không Cảnh Hoán.

Tư Không Dực Dương ra hiệu cho em trai đến thư phòng của gã, hai người bọn họ phải tâm sự chút xíu.

Trong thư phòng, bảo người mang tới hai tách cà phê, Tư Không Dực Dương ngồi trên sô pha, “Em tính khi nào thì lấy lại quyền nuôi nấng Bánh Bao?”

Nhấp một ngụm cà phê thơm nồng, Tư Không Viêm Nghiêu ngay cả mí mắt cũng không thèm nâng lên nói, “Không tính” Vì sao lại phải lấy lại? Anh cảm thấy như bây giờ rất tốt.

Suýt chút phun cà phê về phía đối diện, Tư Không Dực Dương bất mãn trừng mắt, “Cái gì? Không tính? Em có ý gì? Chẳng lẽ em không định đem con trai em về?”

Châm một liều thuốc, Tư Không Viêm Nghiêu nhướn mày nhìn về phía anh trai như sắp phát điên của mình, lạnh nhạt ném ra hai chữ, “Không phải”

Nghiến răng nghiến lợi đặt tách cà phê lên bàn, Tư Không Dực Dương cảm thấy mình sắp bị phương thức nói chuyện chỉ có hai chữ của anh làm cho tức chết rồi, sao có thể nói với người ngoài lắm như vậy, mà mình là anh trai ruột chỉ phun ra hai chữ bọ thể hả!

“Vậy em nói rõ ra đi! Làm cho người ta nghe mà sốt ruột”

“Đều muốn” Khóe miệng mang theo nụ cười ác ý, Tư Không Viêm Nghiêu trong lòng khoái hoạt nở hoa, biểu tình của anh thật thú vị.

Đều muốn? Đều muốn cái gì? Tư Không Dực Dương sừng sốt, trong đầu mau chóng phân tích hàm ý của hai chữ này, rồi đột nhiên gã tròn tròn mắt, miệng há càng ngày càng to, ngón tay run rẩy chỉ về phía Tư Không Viêm Nghiêu, “CÁI GÌ? ! ! ! !” $\Sigma(\circ \Delta \circ |||)$

“Cả lớn lẫn nhỏ, em đều muốn” Dụi liều thuốc vào gạt tàn, để lại một câu rồi đứng dậy rời khỏi phòng.

Quyền nuôi nấng? Đó là cái gì vậy? Tư Không Viêm Nghiêu y không thích cái đó, anh hiện tại chỉ đối với người ngủ trên giường lớn của mình mới có niềm hứng thú không thể lý giải thôi.

Hơn nữa cho dù là đưa Bánh Bao về, ông cụ trong nhà chắc chắn sẽ bắt mình tìm mẹ kế cho bé, mẹ kế là thế nào? Sẽ ngược đãi Bánh Bao đáng yêu của anh, anh làm sao có thể để tình huống như thế xảy ra? Cho nên, vẫn là mẹ ruột tốt hơn, sẽ thương yêu đứa con của mình.

Ra khỏi thư phòng anh rút điện thoại ra nhấn một dãy số, chờ khi đầu bên kia nhận điện anh thần nhiên hỏi, “Có phải là cậu ấy không?”

Bên kia nói một tràng dài, sau đó anh cúp máy, thì thào tự nói, “Hóa ra thật sự là cậu ấy”

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Ba! Nhị thúc dụ dỗ nhị đồng nghiệp thơ kìa!

Cất di động, Tư Không Viêm Nghiêu vốn định quay về phòng nhưng khi đi ngang qua cửa phòng Tư Không Cảnh Hoán thì lại dừng lại, sau đó bước vào, thấy hai nhóc con kia đang ngồi trên giường, Cảnh Hoán cầm IPAD trên tay, Bánh Bao chống cằm ngồi cạnh, bàn tay nhỏ nhỏ đang chơi chém hoa quả với Cảnh Hoán.

Hai đứa nhỏ chơi hết sức chuyên chú, không để ý tới nam nhân đang lại gần, Tư Không Viêm Nghiêu cũng không quấy rầy chúng, yên lặng nhìn hai đứa nhỏ dễ thương, càng nhìn càng thấy con mình đáng yêu hơn cháu mình nhiều. Nhìn cái thân hình mập mạp tròn vo của bé, lại bất chợt nghĩ tới dáng người của ai kia đang ngủ trên lầu, Tư Không Viêm Nghiêu càng thêm vừa lòng với Ô Thuần Nhã. Không tồi, có thể nuôi con anh tốt như vậy, chỉ có duy nhất cậu ấy...Đương nhiên, thân hình cậu ấy cũng không tồi.

“A! Chết rồi” Giọng non nớt của Bánh Bao kéo lại suy nghĩ đang bay xa của anh, anh cúi người xoa đầu bé.

“Bánh Bao, cha có chuyện muốn nói với con.” Ôi cái giọng điệu ôn nhu này.

Tư Không Cảnh Hoán run run, sao giờ nhóc lại thấy đáng yêu nhị thúc y hết sói xám muốn dụ dỗ trẻ con vậy.Ba ơi, nhị thúc khủng khiếp quá, $\Sigma(\circ \Delta \circ |||)$

Bạn nhỏ Ô Trạch Vũ chớp chớp mắt, nghi hoặc ngồi thẳng dậy nhìn anh, “Dạ, cha nói đi ạ.” Đáng vẻ nghiêm túc này của Bánh Bao nếu mà bị Tư Không Dực Dương nhìn thấy, thế nào gã cũng chỉ thẳng vào mặt bé hồ to già bộ làm người lớn cho coi!

“Bánh Bao có muốn chơi cùng ca ca mỗi ngày không? Cho dù con có đi nhà trẻ, thì mỗi ngày đều vẫn gặp được ca ca?” Vì cái quyết định trong lòng kia, Tư Không Viêm Nghiêu liền hóa thân thành một tên lăm lăm nói lăm nhảm, không phải chỉ là nói thêm vài lời với trẻ con thôi sao, không thành vấn đề!

Khuôn mặt Bánh Bao nhỏ lộ ra nụ cười kinh hi, bé gật đầu, “Muốn!” $O(\cap _ \cap)O$

Trong mắt Tư Không Viêm Nghiêu liền ảm ảm ý cười, “Vậy có phải Bánh Bao không muốn phụ thân con mỗi ngày đều vội vàng đến trường học rồi còn

phải đi kiếm tiền để nuôi con đúng không?”

Bé biết phụ thân bé mỗi ngày đều bẽ bộn thiệt nhiều việc, Bánh Bao mới vừa rồi còn kinh hi giờ lại khổ sở, đầu môi thấp giọng nói, “Phụ thân ngày nào cũng chăm sóc Bánh Bao, còn phải kiếm tiền để nuôi Bánh Bao, chắc là rất mệt đi.”

Nhìn bé vẻ mặt sắp khóc đến nơi, Tư Không Viêm Nghiêu ngồi bên cạnh bé, kéo bé vào lòng, hôn lên trán của bé, “Con ngoan, đó là cách phụ thân con thể hiện rằng mình rất yêu con.”

Gật đầu, Bánh Bao có vẻ không quá xúc động nữa.

“Vậy Bánh Bao có muốn mỗi ngày phụ thân có thêm nhiều thời gian ở cùng con hơn không?” Tuy rằng rất đau lòng khi thấy vẻ mặt đáng thương của con, nhưng Tư Không Viêm Nghiêu đã quyết định để đạt được mục đích sẽ không từ thủ đoạn, để con khó chịu một chút vân vân các kiểu chỉ là chuyện nhỏ.

“Muốn ạ.” Ngắc đầu, bé nhìn Tư Không Viêm Nghiêu gật đầu.

“Còn nữa này, có phải Bánh Bao rất thích ăn bánh ngọt đúng không? Nếu mỗi ngày đều có bánh ngọt ngon tuyệt cho Bánh Bao ăn, muốn ăn lúc nào cũng được, Bánh Bao có chịu không?” Tung ra đòn sát thủ, Tư Không Viêm Nghiêu cười một cách cung chiêu.

“Chịu!” Đáp ứng một cách sáng khoái, Bánh Bao xoay người nằm úp sấp trong lòng Tư Không Viêm Nghiêu, mềm mềm non nót hỏi, “Cha muốn nói gì vậy?”

Nheo nhéo khuôn mặt mềm mại của bé, khoe miệng Tư Không Viêm Nghiêu cuối cùng cong lên nụ cười nắm chắc phần thắng, “Cha thực thích Bánh Bao và phụ thân con, muốn ở cùng hai người, mỗi ngày đều được nhìn thấy Bánh Bao, Bánh Bao nói với phụ thân, để phụ thân đồng ý đến sống với cha, có được không?”

(◡ ◡ ◡) “Dạ?” Kinh ngạc há to miệng, Bánh Bao ngây ngẩn cả người. Có lẽ anh nói một lần quá dài, Bánh Bao phải chậm rãi tiêu hóa hết, sau đó kinh hi trừng lớn mắt, “Thật ả? Nếu đến đây sống có thể nhìn thấy ca ca mỗi ngày? Có thể ở với phụ thân mỗi ngày? Còn có, còn có, có thể ăn bánh ngọt mỗi ngày? Muốn ăn ít có ít muốn ăn nhiều có nhiều?”

“Đúng.” Tư Không Viêm Nghiêu lập tức gật đầu, coi bộ xem ra đạt được mục đích rồi.

“Quá tuyệt (^o^)/~, con sẽ đi nói với phụ thân, để phụ thân đồng ý đến đây sống (^o^)/~” bé không phải vì bánh ngọt đâu, thật đó!

Tư Không Cảnh Hoán ngồi bên cạnh chứng kiến đầy đủ từng bước dụ dỗ nhi đồng, nhóc cảm thấy quá áp lực, hơn nữa nhóc đột nhiên phát hiện, Ô thúc thúc thật đáng thương, cư nhiên bị Bánh Bao chỉ vì mấy miếng bánh ngọt mà bán mất...

Tư Không Viêm Nghiêu tâm tình siêu tốt xoa xoa đầu Bánh Bao, “Sáng mai hẵng nói, hôm nay muộn rồi, hơn nữa phụ thân con còn đang ngủ, cục cưng ngoan sẽ không đánh thức phụ thân dậy, đúng không?”

“Dạ! Bánh Bao là cục cưng ngoan, cha về đi, hôm nay Bánh Bao muốn ngủ với ca ca.” Bánh Bao giẫm lên giường mềm, hai tay tóm lấy bàn tay to của nam nhân, lắc lư lư đứng lên, sau đó hôn một cái lên môi anh, dưới ánh mắt kinh ngạc của anh bé cười ngọt ngào nói, “Hôn chúc ngủ ngon đó, giúp Bánh Bao chuyển cho phụ thân nha (´ 3 `)”

Trong lòng Tư Không Viêm Nghiêu đúng là vui muốn chết, Ô Thuần Nhã rút cuộc là nuôi dạy con của anh thế nào, mà đứa nhỏ này lại đáng yêu đến vậy không biết.

Anh ôm bé hưng hăng thơm lên má nhóc một cái, “Hai đứa chơi một chút rồi lập tức đi ngủ biết chưa? Cảnh Hoán nghỉ ngơi cho tốt đi.” Câu cuối cùng là trừng thẳng cháu mình mà nói.

Tư Không Cảnh Hoán nhìn ánh mắt anh lập tức gật đầu lia lịa, sau đó kéo Bánh Bao đến bên cạnh mình, hai nhóc đồng thời vẫy vẫy tay, “Nhị thúc / Cha ngủ ngon.”

Giải quyết xong, anh vui vẻ đứng dậy, anh bây giờ còn phải thay Bánh Bao gửi đến phụ thân bé một nụ hôn chúc ngủ ngon a~.

Tư Không Viêm Nghiêu trở về phòng ngủ, nhẹ nhàng đến bên giường bật đèn ngủ tỏa ánh cam dịu dịu, Ô Thuần Nhã vốn nằm nghiêng trên giường giờ chuyển sang nằm thẳng, có lẽ do ngủ phát nóng, chân bị cựa đá sang một bên.

Chỉnh thẳng điều hòa xuống một chút, sau đó anh kéo chăn lên nửa người cậu, Tư Không Viêm Nghiêu neho mắt theo dõi cậu một lúc, có thể là do ánh mắt của anh quá xâm lược, Ô Thuần Nhã nhũ mảy, sau đó nghiêng người chui vào chăn, mặt chôn vào gối tiếp tục ngủ.

Mim cười, nam nhân xoay người đi vào phòng vệ sinh, anh phải đi tắm rửa một cái, sau đó đến hôn ngủ ngon.

Ô Thuần Nhã lúc này hoàn toàn không biết cậu đã bị đứa con trai bảo bối của mình đạp xuống hố, mà còn là loại hố sâu vạn trượng cả đời này cậu cũng đừng mong có thể bò lên được nữa...

Cùng mặc niệm cho Nhã Nhã đáng thương của chúng ta nào. ٓ (̄ ∇ ̄) ٓ

Nam nhân từ chương này trở đi sẽ là cách gọi riêng để chỉ Tư Không Viêm Nghiêu nhé.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Thuần Nhã ,em đến sống với tôi đi!

Ô Thuần Nhã cảm giác giấc ngủ này rất sâu, nhưng tới nửa đêm thì ngủ không được thoải mái lắm, cậu mơ thấy mình bị một con sói đói mắt lóe xanh lè nhìn chòng chọc, sau đó cậu bị nó đuổi phải chạy a chạy a chạy a chạy... Kết quả vất vả lắm mới bắt được sói đói thì lại bị một ngọn núi lớn đè lên, gãy dựa cũng vô dụng, tính lười biếng của cậu liền phát tác, mặc kệ, tuy rằng bị đè không thoải mái lắm, nhưng cậu có thể thích ứng được.

Tư Không Viêm Nghiêu buồn cười nhìn người trong lòng mình đang gãy dựa khoa chân múa tay, anh không khỏi suy nghĩ, rốt cuộc cậu mơ thấy cái gì mà loạn cào cào như thế.

Nhưng thôi quên đi, ít ra khi anh gây sức ép thì cậu liền bất động, hơn nữa mặc dù nhìn cậu gầy yếu như thế, thân thể đúng là rất gầy nhưng kì lạ thay lại khiến tâm tình anh cảm thấy không tệ, cho nên anh sẽ nhân nhượng cho chút náo loạn này của cậu.

Buổi sáng, ánh nắng chói lóa bị bức rèm dày che đi, tuy đã bảy giờ, nhưng trong phòng vẫn tối om.

Ô Thuần Nhã mơ mơ màng màng tỉnh dậy, mở mắt ra liền nhìn thấy một mảnh da màu lúa mạch, cậu sừng sốt, nghĩ mình còn chưa tỉnh ngủ, nâng tay dụi mắt, chớp chớp mắt thêm mấy cái rồi quyết định đứng dậy, kết quả, cả người cậu cứng đờ.

Ai tới nói cho cậu biết đi, cái tên nửa thân trên để trần kia đang gắt gao ôm cậu vào lòng là ai đây? Chuyện gì đã xảy ra vậy? Bánh Bao đâu? Tiểu Bánh Bao đáng yêu của cậu bị người ta ném đi chỗ nào rồi?

Tư Không Viêm Nghiêu từ lúc cậu chuẩn bị đứng lên đã tỉnh, có vẻ như bất mãn vì bị quấy rầy, anh ôm chặt lấy eo cậu, vô cùng tự nhiên dán sát vào nơi tản ra mùi hương khiến anh thoải mái, cọ cọ mấy cái.

Chất giọng nam tính khàn khàn vang lên bên tai Ô Thuần Nhã, “Còn sớm, ngủ thêm chút nữa đi.”

Ô Thuần Nhã mất bình tĩnh, cậu vươn tay đẩy mạnh Tư Không Viêm Nghiêu ra, đang định xuống giường thì đã bị nam nhân kia dùng sức kéo lại, sau đó liền bị thân thể đầy nam tính đó đè lên.

Cứng ngắt thân thể, Ô Thuần Nhã cảm thấy mỗi một sợi tóc của mình đều dựng lên hết trơn.

“Vi sao anh lại ở trên giường của tôi?” Ô Thuần Nhã nổi giận rống lên một cái, rống xong mới nhận ra có gì đó không đúng, đây rõ ràng không phải nhà mình, sau đó kí ức ngày hôm qua rốt cuộc trở lại, mặt cậu đỏ lên...

Cúi đầu dựa sát hơn một chút, quanh quẩn chớp mũi đều là mùi hương nhẹ nhàng của cậu, Tư Không Viêm Nghiêu nhìn khuôn mặt cậu dần ứng đỏ thì không khỏi giật mình, anh nhẹ nhàng hôn lên cánh môi hồng nhạt của cậu, ngẩng đầu chớp mắt một cái, dư vị này, anh cảm thấy hết sức vừa miệng, Tư Không Viêm Nghiêu thuộc trường phái hành động thì lập tức hưng hăng hôn lên cái miệng vì kinh ngạc mà mở lớn kia...

“Ừm...” Ô Thuần Nhã mở to hai mắt, khuôn mặt anh tuần gằn trong gang tấc, nhưng cậu không có thời gian nhân rồi mà đi tán thưởng vẻ đẹp trai của anh, hai tay cố sức đẩy nam nhân trên người ra, nhưng khi cảm giác được bàn tay cách lớp áo sơ mi khẽ vuốt ve eo mình, cậu lập tức tức giận ngậm miệng lại, định cắn đầu lưỡi đang liếm qua liếm lại trong miệng mình, đáng tiếc, không được như ý nguyện.

Tư Không Viêm Nghiêu phát hiện động tác hung ác của cậu thì đã sớm rời ra, khoe miệng mang theo ý cười tà tà nói với người đang ức đến nghẹn đỏ cả mặt, “Hương vị không tồi.”

Không tồi ông già nhà anh! (>_____

Kì thật cậu nghĩ như vậy là quá oan uổng cho Tư Không Viêm Nghiêu rồi, người ta tuy rằng có hơi lạm tình tí xíu, nhưng mà tuyệt đối không hề hôn loạn, cũng chỉ mới hôn qua mỗi tình đầu, đương nhiên, cô gái kia hình dáng thế nào Tư Không Viêm Nghiêu chẳng thể nhớ nổi ٓ (̄ _ ̄) ٓ, còn đối với Ô Thuần Nhã, tất nhiên đây là nụ hôn đầu tiên, ừm... nụ hôn đầu tiên lưu trong trí nhớ.

“Anh đứng lên cho tôi! (>_____

“Đừng nhúc nhích.” Tư Không Viêm Nghiêu đè trên người cậu, cả người dán sát vào cậu, tiếng nói khàn khàn hiện rõ sự ảm nẫn, không có biện pháp, sáng sớm đàn ông đều dễ xúc động vậy đó.

Cảm giác được vật cứng giữa hai chân mình, Ô Thuần Nhã nào dám náo loạn nữa, nhưng miệng không hề ngưng nghỉ, “Biến thái!”

Bị nói như vậy cũng không tức giận, anh uốn thẳng lưng để cậu càng thêm cảm giác rõ ràng thân thể của mình, há mồm ngậm lấy vành tai nho nhỏ của cậu, vừa lòng thấy cậu lập tức run rẩy, mỉm cười, “Không biến thái sao có thể cùng em sinh con?”

“Anh nói cái gì?” Ô Thuần Nhã sắc mặt từ đỏ hồng nháy mắt trở nên trắng bệch, cậu nghiêng đầu nhìn nam nhân đang dán vào tai mình, ánh mắt tròn to. Anh đã biết cái gì rồi?

“Em rất rõ không phải sao?” Anh nghiêng người nằm xuống bên cạnh cậu, tay trái chống đầu tay phải nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng bằng phẳng của cậu, “Dáng người cũng đẹp lắm.”

Ô Thuần Nhã cảm thấy như tất cả tế bào thần kinh của mình đều đang sôi trào, nam nhân này đã biết, biết Bánh Bao là do cậu sinh ra. Nhưng vì sao anh lại biết? Chẳng lẽ là Tuấn Nghị nói? Không không phải, Tuấn Nghị chắc chắn sẽ không bán đứng mình.

Cẩn môi, Ô Thuần Nhã nghiêng đầu không nhìn nam nhân, rầu rĩ hỏi, “Sao anh biết được?”

“Ồ, em cũng không có ý định giấu diếm.” Nếu thật sự cậu muốn trốn, phỏng chừng từ khi biết Bánh Bao là con của anh thì có lẽ cậu đã sớm ôm con chạy trốn rồi. Như thế sao mình có thể thuận lợi tiến hành?

Ô Thuần Nhã không phủ nhận lời của Tư Không Viêm Nghiêu, cậu cũng không định phủ nhận, trong tiềm thức cậu vẫn vô thức hướng tới anh, hoặc là nói, cậu muốn Bánh Bao có một môi trường sống an ổn vững vàng, được hưởng nền giáo dục tốt nhất, nhưng mà cậu cũng luyến tiếc khi phải giao Bánh Bao cho anh, cho nên tới giờ cậu đều không hề hạn chế Bánh Bao gặp mặt anh. Nhưng thế cũng không có nghĩa quan hệ của hai người phải phát triển thành cái dạng này nha. (>___

Thấy cậu chỉ nhủu mày không nói gì, Tư Không Viêm Nghiêu nhướn mày, tính tình qua loa cho xong chuyện, thuận theo tự nhiên này của cậu rốt cuộc có ổn hay không thì anh không biết, nhưng có chuyện nhất định anh phải nghe chính miệng cậu thừa nhận mới được.

“Khoảng năm năm trước, tôi đến X thị công tác, có một buổi tối ăn cơm cùng đối tác, uống hơi quá chén, sáng hôm sau tỉnh dậy tôi liền nhìn thấy một cậu trai trẻ nằm bên cạnh, lúc ấy còn tưởng là MB (money boy-trai bao) cấp dưới tặng nên tôi không để ý, tuy nhiên tôi là người hào phóng, cho nên viết một tấm chi phiếu, sau đó rời đi, giờ nghĩ lại, đó là lần duy nhất tôi rượu say loạn tính, hơn nữa lúc làm còn không dùng bảo hiểm, giờ trả lời tôi, người lúc ấy có phải là em không?”

Ô Thuần Nhã mím môi khi nghe anh nói một đồng, lúc này mới hiểu rõ hóa ra chuyện là như vậy, hai người bọn họ đều uống say, rồi sau đó ấy ấy?

Sự im lặng cam chịu thay cho câu trả lời này của cậu làm tâm tình của anh trở nên rất tốt, lại gần hôn nhẹ lên mặt cậu, giọng điệu mang theo ý cười không cách nào che dấu được, “Đến sống cùng tôi đi.”

Lấy tay gỡ cánh tay đang khoát lên hông mình ra, Ô Thuần Nhã ngồi dậy, ánh mắt phức tạp nhìn anh, “Thực ra anh hẳn là hiểu rõ, cho dù hôm đó hai ta đã từng làm gì, thì thực tế chúng ta vẫn chỉ là những người xa lạ, cho nên, hành động như vừa nãy, xin anh đừng làm như vậy nữa, như vậy đối với tôi là một loại vũ nhục.”

Tư Không Viêm Nghiêu nhủu mày, anh vốn nghĩ cậu sẽ vui vẻ đồng ý, nhưng giờ lời cậu vừa nói là có ý gì? Vào đúng thời điểm anh cảm thấy có hứng thú với cậu, cậu lại nói muốn phân rõ khoảng cách giữa cả hai, lời này tuyệt đối không thể chấp nhận được!

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Phụ thân ! Bánh Bao muốn đến ở cùng ca ca

“Em không muốn?” Tư Không Viêm Nghiêu đen mặt, một tay gắt gao nắm lấy cánh tay cậu không cho cậu xuống giường.

Ô Thuần Nhã không tránh được kiểm chế của anh, đành phải ngồi ở trên giường, thở dài, cậu cảm thấy có một số việc mình hẳn là nên đối mặt.

“Không muốn.”

Nghe cậu trả lời thoải mái như vậy, Tư Không Viêm Nghiêu lửa giận nổi lên, hung hăng trừng cậu, ánh mắt lạnh lẽo có thể sáng ngang nhũ băng nhọn hoắt, “Kể cả khi tôi muốn cướp Bánh Bao từ tay em?”

Thân thể cậu run lên, Ô Thuần Nhã cau mày, “Anh cảm thấy nếu ra tòa tranh quyền nuôi dưỡng, anh làm cha mới chỉ gặp nó vài lần, có thể hơn tôi sao?” Tuy cậu không muốn âm ỉ cho tất cả mọi người đều biết, nhưng nếu nam nhân này quá cương quyết, vậy cậu cũng không ngại.

“Chẳng lẽ em không muốn Bánh Bao có một cuộc sống tốt hơn và học tập tốt nhất?” Cũng không được thì chuyển đến mềm, lạnh lẽo trong mắt Tư Không Viêm Nghiêu chậm chậm thối lui.

khi nghe anh nhắc tới Bánh Bao, biểu tình cứng rắn của Ô Thuần Nhã sắp không duy trì nổi nữa.

“Cho dù như thế, cũng đâu cần phải chuyển đến sống cùng anh.”

“Sao lại không cần? Nếu em chường mắt anh tôi và Cảnh Hoán, tôi có thể mua một căn biệt thự khác, chỉ có một nhà ba người chúng ta.” Lời này cứ như Tư Không Dực Dương và Cảnh Hoán khiến người ta khó chịu ngứa mắt không bằng.

Một nhà ba người chúng ta... Ba người chúng ta... Chúng ta...

Ô Thuần Nhã cảm thấy cậu sắp bị về mặt nhu tình như nước kia của anh làm cho đảo lộn rồi. Tên này không biết lại định giở trò gì đây, chẳng lẽ anh không biết bản thân không thích hợp làm về mặt này sao, ngốc muốn chết đi được!

Thấy cậu hoảng hốt nhìn mình chằm chằm, Tư Không Viêm Nghiêu quyết định không ngừng cố gắng.

“Tôi muốn cho Bánh Bao một gia đình ấm áp, trong nhà có cha có mẹ, có cục cưng đáng yêu, không lẽ em muốn tôi tìm mẹ kế cho Bánh Bao? Cái khác không nói, mẹ kế có thể đối tốt với con chúng ta không? Mẹ kế tuyệt đối là kẻ hai mặt, trước mặt em giả bộ làm trò ôn nhu dịu dàng với Bánh Bao, sau lưng sẽ lấy kim châm đâm con chúng ta (đại loại là làm trò ác độc)! ”

Anh vừa nói vừa trộm để ý sắc mặt Ô Thuần Nhã, thấy cậu sắc mặt càng ngày càng khó coi, Tư Không Viêm Nghiêu tiếp tục nói, “Nếu em tính tìm mẹ kế cho con, tôi nhất định sẽ giành Bánh Bao với em, tôi sẽ không để Bánh Bao bị mẹ kế ngược đãi.”

“Đủ rồi, đừng nói nữa.” Ô Thuần Nhã cảm thấy nếu để anh tiếp tục nói nữa, không khéo sẽ có cả chuyện lừa bán trẻ con xuất hiện cũng nên.

“Tôi không định tìm mẹ kế cho Bánh Bao.” Thấy anh còn muốn thêm, Ô Thuần Nhã bĩu môi, “Càng không định nói cho bé biết tôi chính là mẹ ruột của bé.” Kì thật, đây mới là khúc mắc lớn nhất của cậu.

Lời này vừa thốt ra, ngay cả Ô Thuần Nhã cũng giật mình vì giọng nói của mình lúc này có bao nhiêu hờn dỗi oán giận, cảm xúc chôn tận đáy lòng suốt mấy năm không muốn cho ai biết bất chợt trào lên, mặt cậu bỗng thấy cay cay, cong khóe môi gượng cười, nhưng nụ cười này lại hiện rõ bao chua xót không nói lên lời.

“Tôi không hối hận vì đã sinh ra Bánh Bao, nhưng tôi là đàn ông, đàn ông sao có thể sinh con đây, bọn họ đều nói tôi là quái vật, bọn họ không muốn nhìn thấy tôi, tôi lúc đầu đã chịu đủ những ngày phải trốn tránh chui lủi, tôi không muốn để Bánh Bao biết phụ thân nó là một tên quái vật!” Nói xong, nước mắt liền chảy xuống.

Tư Không Viêm Nghiêu kinh hãi nhìn cậu vừa nói khóc là khóc, nhưng ủy khuất và mù mịt trong lời cậu nói khiến anh chợt thấy đau lòng, thở dài, anh ôm cậu vào lòng, vỗ vai an ủi cậu. Anh có thể nói cái gì đây? Không có cách nào nói nên lời, vì anh chính là tên đầu sỏ gây nên chuyện này, là người khiến cậu trở thành người bị cô lập hoàn toàn với xã hội này.

“Phụ thân mau dậy đi thôi ~~(o^)/~” Giọng nói vui vẻ của Bánh Bao vang lên ngoài cửa, Ô Thuần Nhã xấu hổ đẩy người đang ôm mình ra, nâng tay lau nước mắt.

Bánh Bao chạy đến bên giường khó hiểu ngẩng đầu nhìn Ô Thuần Nhã, tay nhỏ nắm ống quần cậu, non nớt hỏi, “Sao phụ thân lại khóc?”

“Là cơn trùng bay vào mắt phụ thân.” Ô Thuần Nhã bế con lên giường, phát hiện ra bộ quần áo bé đang mặc không phải là bộ hôm qua, liền chuyển đề tài hỏi bé, “Quần áo của ai vậy?”

Túm lấy áo sơ mi, Bánh Bao đứng lên ưỡn bụng nhỏ, lưng thẳng tắp, mắt to cười híp mắt nói, “Của ca ca đó! Bác quái vật nói đây là quần áo ca ca mặc trước kia, con đẹp trai lắm phải không phụ thân! O(∩_∩)O” Cái bộ dáng ngẩng đầu ưỡn ngực rất giống con gà trống, oai phong khí phách bùng bùng.

Hai tay đỡ nhóc đứng trên giường, Ô Thuần Nhã cười gật đầu, “Đẹp trai, Bánh Bao nhà chúng ta là đẹp trai nhất.”

Được phụ thân khen, Bánh Bao nhỏ lập tức chuyển hướng tới Tư Không Viêm Nghiêu, “Cha con đẹp trai lắm đúng không!”

Tư Không Viêm Nghiêu thực nể tình gật đầu, “Đẹp trai.” Con của anh đương nhiên đẹp trai, tuy nhiên quần áo của Cảnh Hoán rốt cuộc vẫn không thích hợp để con anh mặc, cho nên anh nhướn mày, “Chút nữa cha đưa con đi mua quần áo được không?”

Bánh Bao nhào vào lòng Ô Thuần Nhã, mắt lóe sáng, “Vậy còn phụ thân?”

Tư Không Viêm Nghiêu xoa đầu bé, “Cùng đi.” Nói xong còn thấy Bánh Bao tranh thủ lúc Ô Thuần Nhã không nhìn thấy nháy mắt mấy cái, anh phát hiện con trai của anh thật là quá thông minh, thông minh đến nỗi không giống một đứa nhỏ mới gần bốn tuổi.

Bánh Bao ngồi trong lòng phụ thân, mắt to đảo quanh, lúc này mới nhớ ra nguyên nhân mình chạy đến đây.

Mông đầy thịt ngồi trên đùi Ô Thuận Nhã, Bánh Bao lôi kéo tay phụ thân, non nớt nói, “Phụ thân, chúng ta ở đây nha?”

Ô Thuận Nhã nghe xong phản ứng đầu tiên chính là quay đầu nhìn sang Tư Không Viêm Nghiêu, nhìn anh nửa ngày cũng không thấy có gì bất thường, cậu áp chế nghi hoặc trong lòng, quyết định tìm hiểu suy nghĩ của con.

“Sao Bánh Bao nói thế?”

Chu chu miệng nhỏ, hai bàn tay nhỏ vỗ lên bàn tay to to của phụ thân, bé cúi đầu, “Bánh Bao muốn chơi cùng ca ca ”

“Không phải phụ thân đã đồng ý để ca ca đến nhà chúng ta ở rồi đó thôi?” Cậu nhéo nhéo má bé.

“Nhưng Bánh Bao muốn ngày nào cũng được nhìn thấy ca ca, còn nữa, nhà chúng ta nhỏ thiệt là nhỏ, không thoải mái như ở chỗ này.”

Ô Thuận Nhã nhíu mày, lẽ nào Bánh Bao cảm thấy ở nhà không tốt?

“Bánh Bao thích ở đây?”

Bánh Bao nhỏ gật đầu, “Thích ạ, nơi này có cha, có ca ca, còn có cả bác quái vật, hơn nữa cha nói, nếu ở đây, phụ thân sẽ không cần phải vất vả mỗi ngày để nuôi Bánh Bao như vậy nữa, cha có thể cùng phụ thân nuôi Bánh Bao, Bánh Bao biết mình ăn rất lắm tốn rất nhiều tiền, cho nên phụ thân à, chúng ta đến đây sống có được không?”

Tìm Ô Thuận Nhã trầm xuống, cậu còn tưởng Bánh Bao không muốn ở cùng cậu nữa.

Quay đầu trừng mắt nhìn nam nhân đang cong khóe miệng, Ô Thuận Nhã đoán chắc chắn là anh giờ trò quý.

“Phụ thân, được không, được không ạ!” Bánh Bao ôm cổ phụ thân làm nũng, vì mỗi ngày đều được ăn bánh ngọt, muốn ít có ít muốn nhiều có nhiều, bé liều mạng ̂(^ω^)/.

Tư Không Viêm Nghiêu rên sất ngay khi còn nóng, anh ôm cả hai cha con vào lòng, thấp giọng nói, “Dọn sang đây đi, chỗ này gần nhà trẻ của Bánh Bao, nếu em đi học không có thời gian tôi có thể đi đón con, sẽ yên tâm hơn giao con cho người khác.”

Nhếch miệng không nói lời nào, Ô Thuận Nhã nhìn con trai mắt to lấp lánh dị thường, còn có thân thể ấm áp đang ôm lấy mình, cậu cảm thấy thực rối loạn.

Hai cha con kia đang chờ cậu gật đầu, nhưng Ô Thuận Nhã lại mở miệng hỏi một câu, “Bánh Bao, vì sao lần đầu tiên nhìn thấy anh ta con lại gọi anh ta là cha?” Rốt cuộc đến bây giờ cậu mới nhớ tới vấn đề này.

Bé con đáng ghét trước mặt cực kì thích đi tìm mẹ kế cho bản thân, chỉ cần nhìn thấy cô gái nào hơi vừa mắt là lập tức tiến lên đẩy mạnh tiêu thụ người phụ thân là cậu, nhưng lần đầu tiên gặp Tư Không Viêm Nghiêu, bé liền chân chó đi qua gọi anh là cha, rốt cuộc là vì sao?

Bạn nhỏ Ô Trạch Vũ nghiêng đầu, ngẩng lên nhìn ba mẹ à không cha và phụ thân bé, sau đó phun ra một câu kinh người, “Đã gặp qua rồi!” O(∩_∩)O

“Hả?” Hai người cùng kêu lên, Ô Thuận Nhã và Tư Không Viêm Nghiêu sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Phụ thân ! chúng ta dọn đến nhà phụ thân nào!

Ô Thuận Nhã đặt Bánh Bao ngồi lên giường, nghiêm túc hỏi bé, “Gặp ở đâu?” Sao cậu lại không biết Bánh Bao từng gặp người này?

Tư Không Viêm Nghiêu cũng nghiêm túc nhìn Bánh Bao, trong trí nhớ của anh ngoại trừ Cảnh Hoán ra thì chẳng có ấn tượng về bất cứ đứa nhỏ nào khác cả.

Bánh Bao nhỏ có chút sợ hãi nhìn biểu tình lúc này của phụ thân, bé không biết vì sao phụ thân lại tức giận như vậy, trong ấn tượng của bé, chỉ khi nào tức giận phụ thân mới nhìn bé như thế, nhưng bé nhớ rõ mình không làm gì để phụ thân phải tức giận mà.

Ủy khuất bĩu môi, bé con kia cúi đầu nhìn chân của mình, không thèm nhìn phụ thân bé nữa, đứa nhỏ này có tật xấu, nếu buồn, bé sẽ không muốn nhìn người ta nói chuyện.

Ô Thuận Nhã cũng phát hiện giọng điệu của mình không ổn, cho nên mau chóng ôm Bánh Bao vào lòng, hôn lên má bé, “Xin lỗi Bánh Bao, phụ thân vừa rồi không nên nói với con như thế.”

Mím môi, mắt to ửng hồng, biểu tình sắp khóc đến nơi của bé khiến lòng Ô Thuận Nhã xoắn xuýt, nhưng cậu cũng không biết nên dỗ thế nào, chỉ có thể liên tục giải thích với Bánh Bao.

(Đang ảm ức mà được dỗ là dễ tui thân lắm~)

Tư Không Viêm Nghiêu ôm lấy Bánh Bao nhỏ trong lòng Ô Thuận Nhã, đặt bé ngồi giữa hai người, nghiêm túc hỏi bé, “Không được tỏ thái độ với phụ thân con, phụ thân con là lo lắng cho con.”

Bánh Bao đảo mắt, xoay người dụi dụi vào lòng Ô Thuận Nhã, “Phụ thân, con không tỏ thái độ.”

Hôn lên má con, Ô Thuận Nhã lúc này có chút cảm kích dàn xếp của Tư Không Viêm Nghiêu, cậu hỏi lại Bánh Bao lần nữa, “Bánh Bao, con gặp cha con ở đâu?” Lời này vừa thốt ra cậu liền thấy nam nhân ngồi đối diện vẻ mặt thư thả dễ chịu, mặt liền không không chế được đỏ lên.

“Lúc ở trong bụng phụ thân đó!” Hôm nay Bánh Bao hoàn toàn dọa phụ thân bé.

Vừa nói xong, mặt Ô Thuận Nhã trắng bệch, cậu khẩn trương nhìn khuôn mặt tròn tròn bụ bẫm của Bánh Bao, muốn từ đó tìm ra một chút không bình thường, nhưng không hề có, trên mặt bé chỉ đầy vui mừng.

Hít sâu một hơi, Ô Thuận Nhã nhẹ giọng hỏi, “Lúc ở trong bụng phụ thân sao lại gặp được?” Kì thật nói xong cậu cũng tự cảm thấy có vấn đề, cũng không có biện pháp, cấu tạo não bộ của con với mình không giống nhau, cho nên cậu chỉ có thể gọi mở từng chút một.

“Dù sao chính là gặp mà.” Bánh Bao nhăn mặt, bé cũng không rõ, dù sao biết chính là biết.

Tư Không Viêm Nghiêu quyết định việc này chờ bao giờ bé lớn hơn sẽ hỏi lại sau, có lẽ sẽ có cách nói mới.

“Đừng hỏi, giờ hỏi cũng không tìm ra cái gì, về sau nói sau.” Vỗ bả vai Ô Thuận Nhã, anh cầm di động đặt trên bàn xem giờ, “Em nên chuẩn bị đi học đi.”

Bánh Bao vừa nghe thấy phụ thân bé sắp phải đi học, lập tức ôm lấy cổ phụ thân, “Phụ thân, phụ thân còn chưa đồng ý với Bánh Bao đến đây sống đâu!”

Ô Thuận Nhã cắn môi, khẽ gật đầu, “Được rồi, nhưng tôi có điều kiện.” Cậu không thể cứ lùi từng bước thế này được.

“Điều kiện gì?” Hai cha con đều đồng loạt nhướn mày, chẳng qua một người nhìn đáng yêu một người nhìn đáng đánh.

“Dù sao chỗ này cũng nhiều phòng, tôi và Bánh Bao phải ở một phòng khác.” Đây là yêu cầu cơ bản nhất.

“Được.” Trước hết cứ lừa người đến cạnh mình, mấy cái khác từ từ rồi sẽ tới, “Em tan học về tôi sẽ tới đón em chuyển nhà.”

Ô Thuận Nhã sững sốt, “Nhanh vậy?”

“Sợ em chạy.” Tư Không Viêm Nghiêu nhướn mày, đây chính là miêu tả chân thật nhất suy nghĩ trong lòng anh lúc này.

Xuống giường thay quần áo, đến lúc này Ô Thuận Nhã mới nhận ra, tên này chỉ mặc đúng cái quần lót tam giác bó sát, chả thèm mặc thêm gì khác, cơ bụng tám múi hoàn mỹ hiện lên không sót một chút nào.

Mặt đỏ bừng dôi tằm mắt, Ô Thuận Nhã nói thầm trong lòng, không ghen tị không ghen tị, sớm muộn gì cũng biến thành một múi bụng thôi, cậu mới không hâm mộ đâu!

Bánh Bao nhỏ vỗ tay, vui vẻ kêu, “Cha bánh ghê ~”

Anh cúi xuống ôm Bánh Bao, hôn lên hai má bé, “Về sau con cũng sẽ giống như cha.”

“Dạ, Bánh Bao cũng muốn vừa ngầu vừa đẹp trai! Còn muốn có một đám tiểu nữ nhân.” Bé con này gần đây hay xem bộ phim truyền hình lúc tám giờ có thể loại là 1 nam N nữ, cho nên, bé sa đọa a.

“...” Ô Thuận Nhã cảm thấy khả năng chống đỡ của tim mình hôm nay đã nâng lên không chỉ một bậc.

Cậu thờ dài đứng dậy xuống giường, sau đó phi thường thuận tay trái chặn lại, ngẩng đầu nhìn thấy hai cha con kia đang nhìn mình vẻ mặt như cảm thán cậu quả là hiền tuệ.

“Được rồi, hôm nay anh dắt Bánh Bao đi theo đi, tôi chuẩn bị đi học luôn đây.” Cậu hiện tại đang có nhu cầu tìm một nơi bình tĩnh vô cùng cấp bách.

Bánh Bao ngồi vững vàng trên cánh tay Tư Không Viêm Nghiêu, một tay vát lên bả vai anh, một tay đặt trước ngực mình, cực kì có phong độ thân sĩ nói với phụ thân bé, “Phụ thân, chiều con sẽ cùng cha đến trường đón phụ thân, sau đó chúng ta sẽ về chuyển nhà nghen.” O(∩_∩)O

“Rồi rồi rồi, con nói gì thì chính là cái đó.” Ô Thuận Nhã tiến lên nheo nheo mắt con, có lẽ do bị nheo đau, bé nháu mày nhăn mũi tránh qua tránh lại.

“Em bé con đi ăn đi.” Giao Bánh Bao trong lòng chuyển cho Ô Thuận Nhã, Tư Không Viêm Nghiêu đưa tay nhẹ nhàng cọ xát qua lại trên lưng cậu mấy cái.

Ô Thuận Nhã mắt tự nhiên nghiêng người tránh né, loại thân mật tiếp xúc kiểu này cậu thực sự không chịu nổi, cậu bế Bánh Bao gật đầu với Tư Không Viêm Nghiêu một cái rồi dùng tốc độ nhanh nhất để chạy khỏi phòng ngủ.

Tư Không Viêm Nghiêu nhìn đáng vẻ trốn tránh của cậu không khỏi bật cười, anh rất chờ mong những ngày chung sống sau này.

u vội vàng chạy đến phòng học, Mạc Tuấn Nghị vẫy tay với cậu, cậu liền nhanh chân chạy tới.

“Sao hôm nay đến muộn vậy?” Mạc Tuấn Nghị tò mò hỏi.

Đặt sách lên bàn, mở ra, Ô Thuận Nhã thở thuận khí, thấp giọng nói, “Hôm qua ở biệt thự của Tư Không gia.”

Mạc Tuấn Nghị sững sốt, sau đó mới phản ứng lại, “Cái gì?” Hắn nói quá lớn, cho nên giáo sư ngừng giảng bài bất mãn liếc hắn một cái. Xấu hổ làm động tác xin lỗi với giáo sư, Mạc Tuấn Nghị nghiêng đầu trừng Ô Thuận Nhã, đều do cậu dọa唬.

Ô Thuận Nhã bĩu môi, ghen khuất ban sáng rốt cuộc đòi ở chỗ Mạc Tuấn Nghị.

“Tư Không Viêm Nghiêu biết Bánh Bao là con của anh ta, mình cũng đã thừa nhận, cho nên...” Nhún nhún vai, cậu vẻ mặt không sao cả nói.

Mạc Tuấn Nghị cảm thấy trong lòng cực kì ghen khuất, tuy rằng hắn biết người này sẽ không chấp nhận tình cảm của hắn, nhưng cũng không có nghĩa hắn sẽ vui vẻ hoan hỉ nhìn cậu sả vào ôm ấp của kẻ khác, cho nên hắn đã hỏi một câu khiến Ô Thuận Nhã xém chút nữa tặc mao.

“Thuận Nhã, không phải cậu đã cùng với Tư Không Viêm Nghiêu...”

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Tâm tình

Chân Ô Thuận Nhã để dưới bàn hung hăng đá Mạc Tuấn Nghị một phát, nhìn hắn vì đau mà vẻ mặt vặn vẹo, lúc này mới trừng mắt lườm hắn một cái, ai bảo hắn dám nói cậu như vậy, đáng đời!

Mạc Tuấn Nghị nhìn vẻ mặt tức giận như trẻ con kia của Ô Thuận Nhã thì trong lòng thầm gào lên, đây hắn là ngạo kiều, đây tuyệt đối chính là ngạo kiều!

Ô Thuận Nhã khinh thường nhìn hắn, sau đó mặc kệ không thèm để ý tới hắn nữa, cầm bút bắt đầu thành thật chú tâm nghe giảng.

Rốt cuộc cũng hết giờ học, Mạc Tuấn Nghị giữ chặt Ô Thuận Nhã vừa đứng dậy định đi đôi phòng học, nghiêm túc nói, “Thuận Nhã, cậu còn chưa trả lời câu hỏi của mình.”

Thở dài ngồi lại trên ghế, Ô Thuận Nhã nhìn thẳng vào mắt Mạc Tuấn Nghị, thản nhiên nói, “Tuấn Nghị, mình không có cách nào trả lời câu hỏi của cậu.”

“Vì sao?” Mạc Tuấn Nghị sốt ruột, cái gì gọi là không có cách nào trả lời? Là không muốn nói, hay là không thể nói?

Nhìn sự lo lắng và quan tâm trong mắt hắn, Ô Thuận Nhã cười, nụ cười kia khiến Mạc Tuấn Nghị sững sốt suốt chút nữa há hốc mồm, hắn vẫn luôn biết người này có khí chất hấp dẫn người khác, nhất là khi cậu thật lòng cười với người ta.

“Tuấn Nghị, vốn mình định cứ sống một mình cùng Bánh Bao như vậy, tuy rằng có chút khổ có chút mệt, nhưng mình vẫn cảm thấy rất tốt. Thế nhưng đột nhiên đến một ngày, một người nam nhân cường thế tham gia vào cuộc sống của mình, mà người nam nhân này lại không phải ai khác, anh ta chính là cha của Bánh Bao, dù trước kia mình bởi vì nguyên nhân gì mà có Bánh Bao, nhưng dù thế nào cũng đã tạo thành kết quả này, Tư Không Viêm Nghiêu sáng nay đã nói với mình, anh ta muốn cho Bánh Bao có một sống tốt nhất, cậu cũng không thể không thừa nhận, anh ta có thể cho Bánh Bao những thứ mà mình dù có cố gắng bao nhiêu cũng không cách nào cho được, trong khi mình chịu đựng suốt mấy năm nay đều chỉ vì muốn cho Bánh Bao những điều tốt nhất, bất kể là về vật chất hay tinh thần.”

Mạc Tuấn Nghị nghe cậu nói xong cũng không biết nên đáp lại thế nào, tuy rằng hắn rất thích người trước mặt này, hắn cũng có thể cam đoan đem đến hạnh phúc cho cậu, nhưng quả thật trong lòng hắn vẫn có chút chờ mong tư lợi, kể như khi hắn biết Ô Thuận Nhã có thể sinh con, hắn đã từng tự hỏi bản thân, nếu hai người bọn họ thực sự ở bên nhau, vậy nếu về sau có đứa con của hai người, hắn có thể bớt yêu thương Bánh Bao không, đáp án tuyệt đối là có, vậy nên hắn sẽ không cố cưỡng cầu những thứ mà mình biết rõ là không bao giờ có thể chiếm được nữa.

Hơn nữa, tính cách Ô Thuận Nhã quá mức ôn nhuận, chỉ có những chuyện liên quan tới Bánh Bao thì cậu mới trở nên kiên cường và cố chấp, còn khi

đổi đãi với người khác đều là thái độ tốt bụng thuận theo thậm chí là ba phải, nhưng chỉ cần tỉnh tể để ý sẽ phát hiện, nếu không dùng thủ đoạn cường ngạnh, đừng mong có thể giữ cậu ở bên cạnh.

Thấy Mạc Tuấn Nghị dùng ánh mắt phức tạp chăm chú nhìn mình, Ô Thuần Nhã quơ quơ tay trước mặt hắn, “Tuấn Nghị?” Cậu ấy làm sao vậy? Chẳng lẽ bị mình dọa rồi? Nhưng vừa nãy cậu không nói cái gì không bình thường mà.

Nghĩ hắn lo lắng cho mình, Ô Thuần Nhã an ủi, “Cậu không cần phải quá lo lắng cho mình đâu, dù sao mình thấy Tư Không Viêm Nghiêu chỉ thích Bánh Bao thôi, đối với người có thân phận là phụ thân Bánh Bao như mình thì cũng không có gì đặc biệt phải chú ý, cậu biết đấy, chiều ngày hôm qua còn có một người phụ nữ đến nhà Tư Không Dục Dương dây dưa với anh ta nữa, ai mà biết liệu anh ta có phải là tra nam lạm tình hay không! Anh ta bảo mình và Bánh Bao chuyển đến sống cùng chắc là lo mình không chăm sóc Bánh Bao tốt thôi.” (tra nam : nam nhân đề tiện xấu xa cận bã bla bla...1 thể loại công bắt hủ và kinh điển trong truyền thuyết)

Mạc Tuấn Nghị nhếch miệng, hắn đương nhiên biết người kia khinh thường coi rẻ tình yêu bao nhiêu, bọn họ đã biết nhau từ khi còn là thiếu niên, còn nhớ rõ mấy năm trước một cô một người phụ nữ vác bụng bầu đến trước mặt Tư Không Viêm Nghiêu, nói đã mang thai con của anh, lúc ấy anh ta nói thế nào? ‘Xóa sạch’ – chỉ có hai chữ này, cũng không quan tâm người phụ nữ kia khóc đến chết đi sống lại, phá bỏ thai nhi sáu tháng tuổi.

Với một việc làm như vậy, tính cách chỉ nói tính (tính dục) không nói tình (tình cảm) của y đã được truyền đi khắp nơi. Có rất nhiều người biết hành động của anh liền cười nhạo, lại càng có không ít người tranh đoạt đến vỡ đầu muốn nhào vào lòng anh, vì cái gì? Chính là bởi Tư Không Viêm Nghiêu có năng lực, không chỉ có ngoại hình, còn có tiền, quan trọng hơn anh vẫn đang độc thân, không biết bao nhiêu phụ nữ đã sử dụng đủ thủ đoạn sau lưng anh, đáng tiếc người ta thậm chí còn chẳng buồn xem, nên thế nào thì vẫn chỉ là thế ấy.

Mạc Tuấn Nghị ánh mắt phức tạp nhìn người thanh sạch trong sáng trước mặt, hắn có nên nói cho cậu biết, mấy năm nay tuy Tư Không Viêm Nghiêu có không ít bạn giường, nhưng cho tới giờ chưa từng có ai có thể qua đêm ở bên cạnh anh ta? Có nên nói cho cậu biết, cho dù có là bạn giường anh ưa thích nhất, cho tới bây giờ cũng chưa từng được nghe một câu mềm giọng ôn nhu?

Hắn hít sâu, áp chế nỗi bất an trong lòng, người trước mặt này là đáng giá nhất, trong mắt hắn, Tư Không Viêm Nghiêu có là vương lão ngũ kim cương lóe ánh hào quang cũng không xứng với cậu.

“Thuần Nhã, mình đã quen biết Tư Không Dục Dương và Tư Không Viêm Nghiêu rất nhiều năm, anh trai mình và Tư Không Dục Dương là bạn học, trong nhà cũng có nhiều vụ hợp tác làm ăn, Thuần Nhã mình chỉ là muốn nói với cậu, Tư Không Viêm Nghiêu không thích hợp với cậu, anh ta căn bản không coi tình cảm là gì cả.”

“Mình biết chứ, chỉ cần anh ta thật lòng đối tốt với Bánh Bao là đủ, về phần anh ta suy nghĩ về mình như thế nào, dù sao cũng không quan trọng.” Ô Thuần Nhã chẳng hề để ý cười cười, cho dù chưa tiếp xúc nhiều với Tư Không Viêm Nghiêu, nhưng hai lần nam nhân cường thế đều khiến cậu tim đập thình thịch, Ô Thuần Nhã chưa từng nói chuyện yêu đương, nên cậu không biết, một cuộc tình bắt đầu, chính là khi người ta bắt đầu có hứng thú, mà thật trùng hợp, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cậu, Tư Không Viêm Nghiêu đã nảy sinh rất nhiều hứng thú với cậu, mà loại hứng thú này theo thời gian tiếp xúc giữa hai người càng ngày càng tăng, khiến Tư Không Viêm Nghiêu quyết định bắt lấy cậu không buông tha, đáng tiếc, chờ đến khi cậu kịp nhận ra thì đã bị nam nhân này vây chặt bên người, muốn chạy cũng không chạy nổi.

Mạc Tuấn Nghị quen cậu hai năm, đương nhiên biết tính cách thuận theo tự nhiên được chẳng hay mất này của cậu, có lẽ trước kia khi còn ở quê nhà cậu đã bị đá kích quá lớn, cho nên giờ với mọi chuyện cậu đều có thái độ không sao cả, nói không sao cả cũng không đúng lắm, có lẽ, là cậu đã sớm nhìn thấu tất cả.

“Thuần Nhã, làm như vậy đáng sao?” Kì thật Mạc Tuấn Nghị có chút oán giận Bánh Bao, nếu lúc trước không có bé, Thuần Nhã sẽ không gặp những chuyện như vậy, dù là bị người nhà bạn bè xa lánh, hay là bị Tư Không Viêm Nghiêu dây dưa, nếu không có bé, người này sẽ có cuộc sống tự tại hơn biết bao nhiêu.

Ô Thuần Nhã đương nhiên hiểu ý của Mạc Tuấn Nghị, cậu khẽ cười, trong nụ cười tràn ngập ôn nhu cung chiều, “Bánh Bao là bảo bối của đời mình, không phải người ta nói phải ném trái khổ cực mới nên người sao, mình cảm thấy, Bánh Bao chính là hồi báo tuyệt vời nhất mà ông trời dành cho mình.”

Tựa như năm đó, khi cậu bị đuổi ra khỏi nhà, bạn cùng trường sau khi biết cậu có thai đều cự tuyệt không muốn cho cậu vào cửa, lúc ấy không phải cậu chưa từng nghĩ, nếu không có đứa nhỏ này cậu sẽ không phải trải qua chuyện này, nhưng suy nghĩ kia cũng chỉ đến trong chớp mắt, ngay khi cảm giác được đứa nhỏ tồn tại trong bụng đã lập tức biến mất.

Cậu nhớ rõ lần đầu tiên cảm nhận được thai máy là khi mang thai bốn tháng, ngày đó cậu đã hưng phấn đến cả đêm mất ngủ, sau cậu lại đến bệnh viện kiểm tra, khi nghe thấy bác sĩ nói không nghe được nhịp tim đứa nhỏ, cậu đã khóc âm ỉ lên. Giờ nhớ lại, biểu tình của bác sĩ khi ấy không phải kinh ngạc vì thấy nam nhân mang thai, mà kinh ngạc khi thấy một chàng trai trưởng thành khóc thành như vậy đi.

Nhìn vẻ mặt ngọt ngào mang theo hạnh phúc của cậu, Mạc Tuấn Nghị đột nhiên cảm thấy mình như đã xen vào chuyện của người khác, có lẽ người này vẫn luôn biết mình muốn có một cuộc sống thế nào.

“Đi thôi, chuyển phòng học.” Đứng lên, Mạc Tuấn Nghị tự nói với chính mình, nếu cậu đã lựa chọn, vậy hắn sẽ ủng hộ cậu.

“Tuấn Nghị, cảm ơn cậu.” Không phải không biết quan tâm và để ý của hắn dành cho mình, Ô Thuần Nhã vẫn luôn nhạy cảm như vậy, nhưng cậu thật sự không có biện pháp tiếp nhận. Có lẽ trong tiềm thức cậu vẫn luôn tự nói, nếu không phải Bánh Bao quan tâm để ý tới người kia, thì dù người ta có thật lòng đối xử với cậu thế nào, cậu cũng không cần.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Cha chúng ta cùng đi đón phụ thân về nhà nào!

Tư Không Viêm Nghiêu đưa Bánh Bao đi mua sắm, mua một đồng quần áo, chỉ cần nhìn thấy cái nào thích hợp, mặc kệ là mùa đông hay mùa hè, tất cả đều gói lại mang đi.

Bánh Bao ngồi trong xe, chống cằm bám vào ghế phó lái nhìn túi lớn túi nhỏ đằng sau.

Gặm gặm móng tay đầy thịt, cái miệng nhỏ nhỏ còn than thở lầm bầm tính toán, bé phải nhìn xem cái nào là mua cho mình, cái nào là mua cho phụ thân.

“Cảm ơn cha.” Dọc đường đi bé không để Tư Không Viêm Nghiêu bế, cho nên bây giờ hai chân của bé đều ê ẩm, nhưng như vậy cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của bé a, Bánh Bao không chút do dự hôn một cái làm phần thưởng lên mặt anh, mắt to cười híp mắt.

Từ nhỏ đến lớn Ô Thuần Nhã không bao giờ để bé thiếu ăn thiếu mặc, các bạn nhỏ khác có chắc chắn bé cũng sẽ có, nhưng Bánh Bao biết, bé không thiếu không có nghĩa phụ thân bé cũng không thiếu, phụ thân bé một năm chần mùa chỉ có mấy bộ quần áo mặc đi mặc lại, nhưng phụ thân bé rất chịu khó cẩn thận, quần áo tuy cũ nhưng lại rất sạch sẽ lịch sự. Cho nên bây giờ bé mới cao hứng là vì cha chủ động mua nhiều quần áo cho phụ thân như thế, bé là đang siêu siêu cao hứng. (^o^)/~

Bé con kia hưng phấn một lúc, sau lại đoan đoan chính chính ngồi về chỗ, còn ngoan ngoãn thắt dây an toàn vào, đáng vẽ ông cụ non nhu thuận kia khiến Tư Không Viêm Nghiêu khẽ cười.

Vươn người nheo nheo má bé, hỏi, “Còn muốn mua gì không?”

Lắc đầu, Bánh Bao chớp mắt nhìn anh, “Cha có thích phụ thân không ạ?”

Không ngờ tới bé lại đột nhiên nghiêm túc hỏi vấn đề này, Tư Không Viêm Nghiêu sững sốt, sau đó theo phản xạ gạt đầu, “Thích chứ.”

Bánh Bao bĩu môi, có chút bất mãn trả lời, “Phụ thân tốt ời là tốt, có nhiều thiệt nhiều người thích phụ thân.”

Nam nhân nhưn mày nghe lời bé nói, anh cảm thấy thảo luận chuyện này với đứa nhỏ gần bốn tuổi quả là có chút kì quặc. Nhưng đôi mắt trong sáng của con giờ phút này lại không chớp mắt nhìn chằm chằm anh, anh chỉ có thể nhận mệnh thở dài, nheo mắt bé, “Bánh Bao, Ô Thuần Nhã đối với con tốt chứ?” Đây là lần đầu tiên nam nhân nói ra cái tên này, Bánh Bao sững sốt một lúc mới nhớ ra Ô Thuần Nhã trong lời anh là ai...

Mắt to không hài lòng trừng anh một cái, Bánh Bao bĩu môi, “Phụ thân là tốt nhất.”

Tư Không Viêm Nghiêu híp mắt nhìn Bánh Bao, anh hiện tại càng ngày càng cảm thấy đứa nhỏ Ô Thuần Nhã sinh ra cho mình này không hề khờ dại hoạt bát như biểu hiện của bé lúc đầu, bé có hơi khôn khéo, loại chuyện này căn bản sẽ không phát sinh trên người một đứa nhỏ chỉ vừa hơn ba tuổi. Tuy rằng anh không tiếp xúc nhiều với trẻ con, nhưng Cảnh Hoán cũng là một đứa nhỏ thông minh độc lập, tuy nhiên nếu so với Bánh Bao, vẫn là kém rất xa.

Bánh Bao bị nam nhân nhìn đến mắt tự nhiên, vươn đầu lưỡi liếm liếm môi, khẽ hừ một tiếng, “Dù sao cha cũng không được có lỗi với phụ thân! Cho dù có là cha cũng không được!”

“Bánh Bao, con thực sự chỉ mới có bốn tuổi?” Tư Không Viêm Nghiêu nâng cằm bé lên, để bé đối mặt với mình, ở góc độ này anh có thể quan sát tất cả biểu tình của bé.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu khẽ nhếch, nếu có ông bố già của Tư Không Viêm Nghiêu ở đây, nhất định sẽ nói, Bánh Bao lúc cười nhìn cực kì giống Tư Không Viêm Nghiêu.

“Con còn thiếu mấy tháng nữa mới bốn tuổi cơ.” Bánh Bao bĩu môi, lúc này bé biểu hiện hoàn toàn khác, hết như một tiểu băng sơn.

“Đưa con bảo bối, con đang giấu diếm cái gì vậy?” Anh có thể cảm giác được bé con này từ nãy đến giờ đều vô cùng bất mãn với mình.

Quảng cho nam nhân một ánh mắt siêu khinh thường, trong mắt hiện rõ ánh lục quang, Tư Không Viêm Nghiêu nhận thấy rõ, hỏi, “Bánh Bao, con

Bánh Bao sững sốt, lắc lắc đầu, “Cha đang nói gì vậy? Con không hiểu tí nào cả! (´^`^)” Biểu tình kiêu ngạo kia nhìn kiểu gì cũng thấy như đang nói, không nói cho cha đâu, còn mịt mịt thêm nói cho cha! (´^`^)

Tư Không Viêm Nghiêu buồn cười nheo má bé, “Thật không hiểu?”

“Không hiểu !” Hắt đầu qua một bên, Bánh Bao ngao kiêu.

“Không hiểu thì cứ không hiểu đi, chúng ta đi đón phụ thân con chuyển nhà.” Nam nhân không tiếp tục hỏi nữa, bắt quá anh cũng nhìn ra, bé con này rất che chở cho phụ thân mình, vừa nãy bé dám lộ ra tính cách như vậy với mình có thể do không có phụ thân bé bên cạnh nên mới dám.

Nghe được đi đón phụ thân, Bánh Bao lập tức thay đổi biểu tình, hai cánh tay đầy thịt bắt lấy tay nam nhân, biểu tình nghiêm túc nói với anh, “Ngoại trừ phụ thân, con không cần ai khác.” Nghĩ nghĩ một lúc lại nói, “Nếu có người khác bế đứa nhỏ đến nhận người thân, con sẽ lập tức bóp chết nó, không phải phụ thân sinh ra con không cần!”

Bé con này quá độc ác! Tư Không Viêm Nghiêu dờ khóc dờ cười nhìn bé, “Có quyền kháng án không?” Thật sự rất muốn trêu bé nha.

“Không, đây là phán quyết cuối cùng!” Khoanh hai tay trước ngực, Bánh Bao lại hừ một tiếng.

Tư Không Viêm Nghiêu chưa từng gặp kiểu tình huống này, anh tháo dây an toàn của Bánh Bao ra, ôm bé ngồi lên đùi mình, cúi đầu đối diện với bé, “Ước pháp tam chương, loại chuyển hoá tính cách này của con nhất định không thể cho phụ thân con biết, nếu không cậu ấy sẽ hỏng mất.”

Bánh Bao nhỏ gật đầu, vẻ mặt đồng ý, “Con biết rồi.”

Nhìn chằm chằm Bánh Bao từ trên xuống dưới, Tư Không Viêm Nghiêu hôn lên má bé một cái, “Này con, con rất thú vị.”

Bánh Bao nâng cánh tay nhỏ lên đẩy nam nhân đang cọ cọ trên mặt bé: “Con không phải món đồ chơi đâu, đừng cọ tới cọ lui nữa, cha như thế này giống hệt bác quái vật, ghê quá đi.”

Khỏe miệng khề khề, anh lại càng dùng sức cọ lên mặt Bánh Bao, rồi đưa bé ngồi lại ghế, sau đó ngồi thẳng người khởi động xe, “Được rồi, còn lại về sau sẽ nói tiếp, giờ cha đi đón phụ thân con về chuyển nhà.”

“Tốt.” Bé con gật đầu đồng ý, bé bắt đầu thấy nhớ phụ thân rồi. (ノ^_^)

Tư Không Viêm Nghiêu khẽ cười, anh cảm thấy việc này càng ngày càng thú vị.

Cha con hai người lái xe tới đại học X vừa đúng lúc tan học, một bộ phận sinh viên ngoại trú về nhà ăn cơm xong lại đến trường lên lớp, nhưng Ô Thuần Nhã không cần phải quay lại lớp học nữa, bởi vì hiệu trưởng hiểu được tình huống nhà cậu, coi như đây là đặc quyền dành cho cậu đi.

Bạn nhỏ Ô Trạch Vũ lúc này mặc áo t-shirt màu vàng nhạt, quần bò lam nhạt, cùng một đôi giày thể thao dành cho trẻ em mới nhất, trên lưng đeo balo gấu Teddy, Tư Không Viêm Nghiêu còn đội thêm cho bé một cái mũ cao bồi, trông rất khả ái.

Trước cổng đại học người đến người đi rất nhiều, thấy một bé con đáng yêu như vậy đứng trước một chiếc xe Hummer màu đen có mui đều không khỏi đưa mắt nhìn thêm vài lần.

Bánh Bao kiễng mũi chân nhìn xung quanh trường học, sau đó không hài lòng bấu môi nói với Tư Không Viêm Nghiêu đang ngồi trong xe, “Cha bế con đi, Bánh Bao không nhìn thấy phụ thân.”

Tư Không Viêm Nghiêu nhìn bé vươn tay đòi bế, nhúu mi, xuống xe, cúi người ôm bé lên.

Rất nhiều nữ sinh khi nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú không biểu tình của Tư Không Viêm Nghiêu đều không khỏi kinh hô, không có biện pháp a, ai biểu nam sinh trong trường học không ai có khí chất bá vương như thế chứ (ノ_ _)ノ.

Ô Thuần Nhã và Mạc Tuấn Nghị còn chưa đi ra cổng trường thì đã nghe thấy rất nhiều nữ sinh bàn luận suy đoán xem người nam nhân đang bế đứa nhỏ kia là ai, mà lại đẹp trai đến không còn thiên lí.

Ô Thuần Nhã sững sốt, ngay cả cậu cũng không nhận ra, bước chân của cậu cũng trở nên nhanh hơn.

Mạc Tuấn Nghị đi sau cậu, liền nhìn thấy người nam nhân đang tản mát ra khí thế người lạ chó gần, còn có Bánh Bao nhỏ nhỏ mập mập trong lòng anh.

“Phụ thân ~” Nãi thanh nãi khí hô lên, Bánh Bao vươn tay về phía Ô Thuần Nhã đang chạy tới.

Nâng tay đón bé, Ô Thuần Nhã vẻ mặt thỏa mãn cười, “Bánh Bao hôm nay đẹp trai ghê.” Sau đó ngẩng đầu nhìn nam nhân, “Cảm ơn.”

Tư Không Viêm Nghiêu nhướn mày, người này quả thật quá khách khí. Tuy nhiên anh không nói gì, cảm ơn gì chứ? Đây cũng là con của anh mà.

“Tuấn Nghị.” Gật đầu xem như chào hỏi với Mạc Tuấn Nghị, Tư Không Viêm Nghiêu quay đầu nhìn người đang bế Bánh Bao đứng cạnh mình, “Đi thôi.”

Ô Thuần Nhã gật đầu, “Tuấn Nghị, mai gặp nhé.”

“Chào Mạc thúc thúc.”

Mạc Tuấn Nghị nhìn nam nhân cài dây an toàn giúp Ô Thuận Nhã, rồi Ô Thuận Nhã cười nói cảm ơn với anh, sau đó xe lướt qua người hắn chạy đi.

Thở dài, hắn cảm thấy lần này Tư Không Viêm Nghiêu không chỉ là có chút hứng thú đơn giản như vậy, sự tình phát triển theo chiều hướng này là tốt hay xấu hắn cũng không thể nói gì được.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: BÁN ĐÚNG EM TRAI

Mạc Tuấn Nghị cầm ly rượu trống không trên tay đặt lên quầy bar, quay đầu nhìn một đám nam nữ trên sàn nhảy đang điên cuồng vận vẹo, dĩ vãng hắn cũng từng là một người trong số đó, nhưng hôm nay, hắn còn không có tâm tình để động đây.

Văn Nhân Minh Húc nhìn hắn rầu rĩ không vui, không khỏi tò mò hỏi, “Sao vậy?”

Nâng tay ý bảo bartender rót thêm cho mình một ly, Mạc Tuấn Nghị lắc đầu. Hắn có thể nói hắn thất tình sao? Vốn dĩ còn chưa có tình thì làm sao mà thất.

Tổng Thụy nhảy đến mò hôi rờng rờng mới rời khỏi sàn nhảy, nhận ly nước trái cây mà Văn Nhân Minh Húc đưa cho, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, sau đó dựa vào lưng Mạc Tuấn Nghị, ngón tay cuốn quanh tóc hắn chơi đùa.

“Tuấn Nghị, không phải cậu bị đá đó chứ?”

Mạc Tuấn Nghị buồn bực tóm lấy ly rượu, “Hai người có thấy phiền không hả, lo cho tốt chuyện của mình đi.” Mất kiên nhẫn hất người trên lưng xuống, mặt thối trắng mắt nhìn bọn họ.

Hai vị mặc danh kì diệu bị ghét bỏ liếc mắt nhìn nhau, Tổng Thụy chớp mắt, ý bảo lại có vấn đề gì đây?

Văn Nhân Minh Húc bĩu môi, ai mà biết, chắc điên rồi.

“Cút cút cút, cút mau, hai người đừng có đứng ở đây làm chướng mắt tôi nữa.” Thấy hai người bên cạnh tích cực mất đi mây lại, Mạc Tuấn Nghị càng khó chịu. Mấy hôm nay ngày nào cũng thấy Tư Không Viêm Nghiêu cùng Bánh Bao đến đón Ô Thuận Nhã tan học đã khiến hắn đủ ghen khuất rồi, vốn định mượn rượu giải sầu, vậy mà hai tên chết cũng chết không ra hồn này lại cùng nhau đi theo đến, nói coi đến làm gì, không đi nhảy nhót tán trai tán gái thì chuyển qua ngồi chỗ này nhìn hắn uống rượu, hỏi tới hỏi lui, hỏi cái gì mà hỏi, không biết hắn đang thương tâm hả!

Văn Nhân Minh Húc châm một điếu thuốc, thanh âm thản nhiên hỏi, “Có phải có liên quan đến phụ thân của bé con kia không?”

Mạc Tuấn Nghị cứng đờ, nhưng rất nhanh lại giả vờ không nghe rõ hỏi, “Gì cơ?”

Thấy Mạc Tuấn Nghị biểu tình khổ hề hề liền biết mình đã đoán đúng, Văn Nhân Minh Húc giận dữ nói, “Bé kia là con ai?” Kì thật đây mới là điều mà hắn quan tâm nhất.

“Con của tên đại biến thái lãnh huyết vô tình nhất trong lịch sử.” Nhớ tới khuôn mặt Tư Không Viêm Nghiêu, Mạc Tuấn Nghị liền cảm thấy dạ dày âm ỉ đau.

Hút một ngụm lãnh khí, Văn Nhân Minh Húc cảm thấy mình thật sự bị kinh ngã (kinh sợ + sụp đổ), hắn giống Mạc Tuấn Nghị, đều đoán là con của Tư Không Dực Dương, không ngờ vậy mà lại là con của Tư Không Viêm Nghiêu.

Tổng Thụy ngờ ngác nhìn hai người, không rõ bọn họ đang nói mật hiệu gì, vờn hai tay điên cuồng lay bả vai Mạc Tuấn Nghị, “Gì hả? Có cái gì hả? Nói cho tôi biết với!”

“Gì hà cái xxx nhà anh!” Mạc Tuấn Nghị bị Tổng Thụy lắc đến choáng váng đầu óc, phát tay hất hắn ra, rống lên một câu.

Tư Không Dực Dương hôm nay nhàm chán muốn chết, đáp ứng lời mời của đối tác, đến đây khai trai, vừa vào quán bar đã thấy ba vị dễ nhìn ngồi đối diện, gã nói vài câu với người đi cùng, để bọn họ tùy tiện đi lại, rồi đi tới phía ba người.

Gã vừa tiến đến đang định chào hỏi, đã nghe tiếng rống trong con giận dữ của Mạc Tuấn Nghị.

Vờn tay đỡ Tổng Thụy vừa va vào mình, Tư Không Dực Dương mang theo ý cười nhả nhận, chào Tổng Thụy đang trừng mắt nhìn gã, “Tiểu Tổng, đã lâu không gặp.”

Tổng Thụy vốn đang định nói cảm ơn, kết quả đứng vững đã nhìn thấy người vừa đỡ mình, liền sững sốt. (๐๐๐)

“Đại đại.....đại ...đại đại...đại ca?” Hấn nói lắp nửa ngày, cuối cùng cũng gọi xong.

Văn Nhân Minh Húc có một loại xúc động muốn che mặt, quá xấu hổ.

Tư Không Dục Dương suýt bật cười, giả vờ vai Tổng Thụy, sau đó quay đầu nhìn về phía Văn Nhân Minh Húc, “Không ngờ hôm nay Minh Húc lại có thời gian đến đây a.”

Văn Nhân Minh Húc nhún vai, hướng về phía người đưa lưng về phía họ uống rượu giải sầu bừa bãi, ý là hôm nay hấn đến hầu rượu người ta.

Tư Không Dục Dương nhướn mày, ngồi xuống bên trái Mạc Tuấn Nghị, nghiêng đầu nhìn hấn, “Wow, có bản lĩnh ghê, học được người ta uống rượu giải sầu rồi?”

Mạc Tuấn Nghị ngửa đầu dốc cạn một ly chất lỏng màu nâu xuống, xoa xoa khoe miệng còn dính rượu, sau đó có chút u oán quay đầu nhìn vào mắt Tư Không Dục Dương, hai mắt chứa đầy ủy khuất.

“Này này này, đừng nhìn tôi như vậy, thấy mà tội nghiệp, nói với tôi xem, rốt cuộc là ai làm Mạc tiểu thiếu gia của chúng ta bực bội, tôi giúp em giáo huấn hấn!” Tư Không Dục Dương bị cái liếc mắt kia của hấn làm cho run sợ, bèn khoa trương gào to.

Mạc Tuấn Nghị hí mắt tiến sát lại gần Tư Không Dục Dương, rồi hất mặt qua một bên, mở miệng nói hai chữ, “Em anh.”

Tư Không Dục Dương chớp mắt mấy cái, quay đầu nhìn Tổng Thụy đứng cạnh mình, rồi lại quay đầu nhìn Văn Nhân Minh Húc đang ngồi bên phải Mạc Tuấn Nghị, sau đó nhìn sang Mạc Tuấn Nghị, hỏi, “Ai cơ?”

Mạc Tuấn Nghị hiện tại nhìn Tư Không Dục Dương lại nhớ tới người đàn ông khiến mình buồn bực, cho nên giận chó đánh mèo quay đầu trừng gã, “Em trai anh, Tư Không Viêm Nghiêu, hiện tại nghe rõ rồi chứ?”

Bị hấn rống làm sững sốt, tươi cười trên mặt Tư Không Dục Dương nhất thời không duy trì nổi, một tay đề lên tay hấn đoạt đi ly rượu hấn chuẩn bị uống tiếp, một tay nắm cầm hấn chuyển sang nhìn mình, biểu tình nghiêm túc hỏi, “Em và Viêm Nghiêu làm sao?” Lời này tuyệt đối xuất phát từ quan tâm Mạc Tuấn Nghị mới hỏi, đáng tiếc lúc này Mạc Tuấn Nghị nhìn thấy khuôn mặt có sáu bảy phần giống Tư Không Viêm Nghiêu của gã liền thấy phiền.

Cho nên, Mạc Tuấn Nghị phát tay thoát khỏi kiềm chế của gã, xem thường nói, “Anh hỏi tôi làm sao? Anh ta cướp của tôi... um um um~...” Một câu còn chưa kịp gào xong, đã bị Văn Nhân Minh Húc nhanh tay bịt miệng lại.

Văn Nhân Minh Húc khe khẽ thở phào, sau đó sống chết kiềm Mạc Tuấn Nghị đang giãy dụa, cười nói với Tư Không Dục Dương, “Dục Dương đại ca anh đừng để ý, cậu ấy uống say rồi.”

Tư Không Dục Dương tuy không nghe đủ cả câu, nhưng có một số việc gã vẫn biết, cho nên cũng không nói gì, song gã vẫn hảo tâm chỉ chỉ Mạc Tuấn Nghị, “Nếu không buông tay ra cậu ấy sẽ bị cậu làm cho nghẹn chết.”

Văn Nhân Minh Húc cúi đầu, thấy Mạc Tuấn Nghị sắc mặt đỏ bừng, vội vàng bỏ tay ra.

“Học... học... học... học...” Mạc Tuấn Nghị được tự do há to mồm hít thở, “Anh muốn giết người à!”

Kéo kéo khoe miệng cười xấu hổ, Văn Nhân Minh Húc hướng hấn chịu lỗi, “Không có việc gì chứ, ngại quá, che miệng hơi chặt chút.”

Tổng Thụy nhìn ba người bọn họ, hấn phát hiện mình bị tổn thương quá sâu, bọn họ cư nhiên không thêm để ý mình.

“Đại ca, rốt cuộc mọi người đang nói gì vậy? Anh Viêm Nghiêu làm sao? Đã có chuyện gì?” Trong giọng nói kia không thể che giấu sự lo lắng. Hôm trước hấn mới từ nước ngoài trở về, cho nên có một số việc hấn không được rõ cho lắm.

Tư Không Dục Dương nhìn Tổng Thụy thật lâu, gã thấy trong cặp mắt hoa đào thật to kia tràn ngập tò mò, không khỏi thở dài nói, “Nó gần đây sống cũng không phải tốt lắm đâu!” Ngữ khí mới chưa xót làm sao, quả thật rất giống với Mạc Tuấn Nghị, mỗi tội gã chưa xót là vì con gã có Bánh Bao liên quên mất tiêu người ba là gã.

Còn nữa, mỗi ngày gã đều nổi điên với Tư Không Viêm Nghiêu, cái tên lụi bại chơi bời kia dạo này cư nhiên một ngày hai mươi tư giờ đều ở nhà làm một người chồng tốt, một người cha tốt, cả ngày đưa đi đón về, còn ở trong nhà ân ái ái ái...Đương nhiên, ân ái ái ái vân vân đều là cảm giác của gã, kì thật chẳng qua mỗi ngày Tư Không Viêm Nghiêu đều không ra ngoài lêu lổng, đúng giờ đi làm tan tầm đón Bánh Bao, rồi đón luôn phụ thân Bánh Bao mà thôi...

Cơ mà mỗi khi nhìn thấy một nhà ba người, không đúng, là một nhà bốn người kia, thấy bọn họ ở trước mặt ngọt ngào ngào ngào, Tư Không Dục Dương liền cảm thấy, mình bị xa lánh. (~::~) Đó là nhà gã có được không, nhưng gã lại bị vứt bỏ ở một nơi xa thiệt là xa.

“Thật sao? Vậy ngày mai em không thể đến công ty gặp anh ấy a.” Tổng Thụy mở to mắt đầy mong chờ, ba năm nay hấn đều chưa gặp anh Viêm Nghiêu, không biết anh có phải là ngày càng đẹp trai không.

Tư Không Dục Dương đảo mắt, gian xảo nheo lại, sau đó lập tức đồng ý, “Được chứ, nó giờ mỗi ngày đều đúng giờ đến công ty làm việc, em đi tìm nó đi, chắc chắn nó có ở văn phòng.” Hừ, cho các người xa lánh tôi, để coi tôi trả thù mấy người thế nào.

Mạc Tuấn Nghị nhìn Tống Thụy ở bên cạnh híp mắt cười vui vẻ, sau đó quay người nhìn Văn Nhân Minh Húc, khẽ hỏi, “Tình huống gì đây?” Sao ban nãy hấn lại thấy như có cơn gió lạnh nào thổi qua vậy? Lạnh lẽo quá.

Văn Nhân Minh Húc nhấp một ngụm rượu, nở nụ cười vui sướng khi người gặp họa, “Có trò hay xem rồi.” Ai chà, dạo này quả thật đang nhàm chán, lập tức có vở kịch hay chuẩn bị diễn, hấn thực chờ mong. Nhìn Tư Không Dục Dương ngồi bên cạnh đang cười đến gian trá, hấn bồi thêm một câu, hấn thật chờ mong Dục Dương ca ca của chúng ta bị xử lý như thế nào a. ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: phụ thân ! con muốn đến công ty của cha!

Ô Thuần Nhã buông sách tiếng Pháp trong tay, day day thái dương, quay đầu nhìn ngẩn ngơ một mảnh trời xanh ngoài cửa sổ hồi lâu.

Trước kia cậu chưa từng nghĩ sẽ có cuộc sống nhân nhĩ như vậy, mấy hôm trước cậu còn chưa thể quen, cũng có lẽ do cậu trời sinh mệnh lao碌, đột nhiên cho cậu rảnh rồi cậu lại không biết làm thế nào.

Ô Thuần Nhã đứng dậy đến phòng Tư Không Cảnh Hoán, đẩy cửa ra liền thấy nhóc kia đang ngồi làm bài tập hè, Cảnh Hoán gần đây đã bình phục rất tốt, thạch cao nặng trĩu trên đùi cũng được bỏ đi, mấy ngày nay đang từ từ tập đi lại.

Nghe thấy tiếng gõ cửa Cảnh Hoán nâng khuôn mặt nhỏ nhắn không có biểu tình gì lên, thấy người đến là Ô Thuần Nhã nhóc liền nở nụ cười.

“Thức thức.” Nhóc nhớ lại ngày đó nhị thúc bảo nhóc gọi Ô thức thức là mẹ hai với biểu tình hết sức hưởng thụ, nhưng mà nhóc thật sự không thể gọi ra nổi, nhị thúc động kinh nhóc còn lâu mới động cùng, cho nên liền bỏ họ trực tiếp gọi cậu là thức thức.

Ô Thuần Nhã mang theo ý cười nhìn nhóc làm bài tập, âm thầm gật đầu, nhóc con này viết chữ rất đẹp nha.

“Cảnh Hoán có muốn ra ngoài một chút không?” Giáo sư của cậu mấy hôm nay mang người ra ngoài khảo sát, cho nên cậu được nghỉ vài ngày. Bánh Bao thi được Tư Không Viêm Nghiêu đưa đến công ty chơi, còn Tư Không Dục Dương gần đây không biết đang bận cái gì, luôn luôn là thần long kiến thủ bất kiến vĩ (rồng chỉ thấy đầu không thấy đuôi), cả cái biệt thự to như vậy chỉ có mỗi Ô Thuần Nhã và Cảnh Hoán rảnh rang.

Tư Không Cảnh Hoán gật đầu, nhóc cũng làm bài tập đến trưa rồi, nên đi ra ngoài hít thở chút không khí mới mẻ cũng tốt.

Ô Thuần Nhã ôm Cảnh Hoán từ trên giường xuống, đến sân sau mới thả nhóc ra, vron tay đỡ nhóc chậm chậm đi.

Hai người yên lặng đi một lúc, Cảnh Hoán cận thận bước chân, chậm rãi để đôi chân đã lâu không cử động đủ lực đứng vững.

“Con có thể hỏi thức một chuyện được không?” Ngửa đầu nhìn Ô Thuần Nhã, Cảnh Hoán phá vỡ yên lặng giữa hai người.

“Được chứ, con muốn hỏi gì?” Ô Thuần Nhã giúp nhóc đi một bước nữa, gật đầu cười.

Mở to mắt, Tư Không Cảnh Hoán nghĩ nghĩ rồi mở miệng hỏi, “Bánh Bao là con của nhị thúc và thức đúng không?” Thực ra nhóc đã từng hỏi ba cái này, đáng tiếc ba nhóc không nói cho nhóc.

Ô Thuần Nhã sững sốt, sau đó thoải mái thừa nhận, “Đúng vậy, Bánh Bao là đứa nhỏ do thức sinh ra, Cảnh Hoán có cảm thấy kì quái không?”

Tư Không Cảnh Hoán lắc đầu, “Tuy chưa từng thấy, nhưng con biết đàn ông cũng có thể sinh con.”

Lúc này đến phiên Ô Thuần Nhã thấy kì quái, tỷ lệ đàn ông sinh con rất thấp, người học y có thể sẽ không thấy kinh ngạc, song phần lớn người bình thường đều coi đây là chuyện lạ mà xì xầm bàn tán, nhưng cậu đã quên, trong nhà Tư Không còn có thể có người bình thường sao?

“Con còn nhỏ như vậy, sao lại biết được chuyện này?”

Cảnh Hoán buông lỏng bàn tay đang nắm lấy tay Ô Thuần Nhã ra, tự mình chậm rãi đi từng bước về phía trước, thanh âm không cảm xúc trả lời, “Cụ tổ của ba cũng là do đàn ông sinh ra, nghe nói lúc đó còn bị coi là yêu quái.”

Cụ tổ của ba? Ô Thuận Nhã có chút không hiểu được, “Cụ tổ của ba là ai?”

Tư Không Cảnh Hoán trừng mắt nhìn, lắc đầu, “... Là ba của ông nội của ba đó...”

Được rồi, dù sao cũng là một người lớn tuổi của nhà Tư Không.

“Cảnh Hoán đã từng gặp ông ấy chưa?” Vươn tay lau đi mồ hôi trên trán nhóc, Ô Thuận Nhã cười hỏi, vốn nghĩ nhóc mới có mấy tuổi chắc chắn chưa từng gặp qua, cũng chỉ là thuận miệng hỏi, ai ngờ nhóc đẹp trai lập tức gật đầu.

“Gặp rồi ạ, cụ tổ của ba mới qua đời mấy năm trước thôi, ba nói cụ tổ của ba đi quy tiên, con cảm thấy hẳn là thật sự biến thành tiên rồi.” Nếu không phải thành tiên, sao đến khi chết rồi vẫn là đáng vẻ như thế chứ?

Ô Thuận Nhã cười cười không tiếp lời, cậu đối với chuyện của nhà Tư Không không có quan tâm đặc biệt nào, đưa mắt nhìn đồng hồ, đã hơn ba rưỡi chiều, cậu quay đầu nói với nhóc đẹp trai còn đang rối rắm, “Cảnh Hoán có muốn ăn bánh truffle không? Vừa rồi thúc đã bảo quản gia nướng một cái, giờ hẳn đã được rồi.”

Vận động nhẹ nhàng một lúc, giờ cũng thấy đói đói. Cảnh Hoán gật đầu, được Ô Thuận Nhã đỡ từ từ đi vào phòng khách.

Ô Thuận Nhã cắt một miếng bánh đưa cho Cảnh Hoán, sau đó cậu vào phòng bếp, nói với đầu bếp cậu muốn làm ít điểm tâm cho Bánh Bao rồi xắn tay áo bắt đầu động thủ.

Buổi sáng mới dậy bánh bao nhỏ Ô Trạch Vũ đã ồn ào muốn cùng cha đến nơi làm việc của anh ta, lúc ấy bé đã nói thế nào nhỉ?

Ô Thuận Nhã sáng sớm luôn có thói quen, nhất là từ khi có Bánh Bao, cậu lại càng ngủ ít hơn, đã vậy còn không thể ngủ lại, cho nên hôm nay khi cậu tỉnh mới sáu giờ, thế nhưng Bánh Bao mọi khi đều nằm ý dãn chặt vào giường không biết bị ai kích động phát điên, cậu vừa dậy đã lập tức dậy theo, tặng cho phụ thân một nụ hôn chào buổi sáng xong bé liền nói, “Con muốn cùng cha đến công ty, muốn xem đáng về khi làm việc của cha.”

“Vi sao?” Ô Thuận Nhã nhìn đáng vẻ rõ ràng còn buồn ngủ của con, không khỏi bật cười.

Nâng tay xoa xoa mắt, Bánh Bao khép hờ mắt lung lay lão đảo, tiếng nói mềm nhẹ khiến người nghe mà lòng mềm cả đi, “Trên TV nói, đàn ông nghiêm túc chăm chú là lúc cuốn hút mê người nhất, cho nên Bánh Bao muốn mau đến xem cha có phải cũng cuốn hút mê người hay không.” Nói xong còn chờ mong nhìn phụ thân bé, ý tứ kia vô cùng rõ ràng, phụ thân cùng đi đi, cùng đi đi mà, đi xem cha có bao nhiêu đẹp trai.

Nheo neho hai má phúng phính của bé, Ô Thuận Nhã lắc đầu, “Phụ thân không đi, mình con đi thôi.” Tuy cậu không rõ lắm tính chất công việc của Tư Không Viêm Nghiêu, nhưng cậu biết một điều, người bình thường không ai thích thời điểm làm việc bị quấy rầy cả, cho nên cậu sẽ không tự tìm phiền phức cho mình.

Không hài lòng bĩu môi, bé bị Ô Thuận Nhã bế đến phòng Tư Không Viêm Nghiêu, mới vừa mở cửa phòng đã thấy anh đứng ngay đó, hai cha con bọn họ sững sốt, anh nhận Bánh Bao trên tay Ô Thuận Nhã, khó hiểu nhướn mày nhìn cậu.

“Con anh muốn đến công ty xem anh làm việc cuốn hút mê người thế nào, giao cho anh.” Đưa Bánh Bao cho Tư Không Viêm Nghiêu, Ô Thuận Nhã nói xong liền quay người rời đi, đẩy lòng điên cuồng gào thét, Tư Không Viêm Nghiêu có phải bị cuồng khoe thân không, lại không mặc áo nữa rồi!

Tư Không Viêm Nghiêu cúi đầu, cùng Bánh Bao nhìn nhau trong chốc lát, anh cúi đầu, chụt một cái, dùng sức hôn lên khuôn mặt non mềm của bé.

Bánh Bao ghét bỏ vươn tay bé xoa xoa nước miếng trên mặt, đẩy khuôn mặt tuần tú lại chuẩn bị dán vào hôn bé, “Cha bắn quá, dính hết nước miếng rồi nè!”

Tư Không Viêm Nghiêu không hài lòng, bé con này dám nói anh bắn? Hừ hừ, cho con bắn luôn! Anh tránh thoát cánh tay của Bánh Bao, lại hung hăng hôn bé hai cái mới vào phòng mặc quần áo. Ban nãy anh nghe thấy tiếng mở cửa, cho nên mới cố ý còi trần thân trên. Thật ra thì anh định quyến rũ Ô Thuận Nhã, nhưng chắc gì người ta đã thích đáng người của anh chứ! Cơ mà anh đối với đáng người của chính mình quả thực là hết sức hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: TỔNG THỤY

Ô Thuận Nhã trong bếp bận bịu mấy tiếng, cậu cũng không làm gì phức tạp, buổi sáng cậu đã ủ sẵn bột bánh, giờ tay chân lưu loát chuẩn bị nhân, làm cho hai nhóc Bánh Bao và Cảnh Hoán ít bánh bao hấp.

Bởi vì làm cho hai đứa nhỏ, cho nên bột bánh mềm mềm đều được tạo thành các loài động vật nhỏ đáng yêu như nhím con, thỏ con, cún con, mèo con vân vân các loại. Cậu còn cẩn thận ép các loại rau thành nước, và cà rốt, bí đỏ, khoai lang tím, rồi cùng trộn với bột, tạo thành các khối bột nhiều màu.

Người thấy mùi thơm, Tư Không Cảnh Hoán đứng ngồi không yên, nhóc chăm chăm đi đến phòng bếp, liền nhìn thấy Ô Thuần Nhã đang đưa tay lau vết bẩn dính trên mặt.

“Thức thức cái gì đây ạ, thơm quá đi.” Cái mũi nhỏ ngửi ngửi, Cảnh Hoán nuốt nước miếng.

“Ha ha, thức làm ít bánh bao nhiều màu cho con và Bánh Bao ăn, chờ một chút, lập tức xong ngay đây.” Nhéo nhéo mũi nhóc, Ô Thuần Nhã đứng thẳng đăm đăm thất lưng, vừa rồi cúi người nặn bánh bao, nên giờ thất lưng cậu hơi đau.

Đang nói chuyện thì Tào quân gia cầm điện thoại đưa cho Ô Thuần Nhã nói: “Nhị thiếu gia tìm cậu.”

Cười với Tào quân gia, cậu nhận điện thoại nhẹ giọng nói, “Là tôi.”

“Phụ thân! Bánh Bao đói bụng!” Chất giọng mềm mại non nớt của Bánh Bao vang lên từ đầu bên kia, Ô Thuần Nhã cười khẽ, cậu có thể tưởng tượng biểu tình của bé có bao nhiêu đáng thương.

Nắm tay Cảnh Hoán dắt nhóc vào phòng khách, Ô Thuần Nhã cười nói với Bánh Bao: “Buổi trưa không có ăn no sao?”

Bánh Bao dựa trên bàn làm việc bằng gỗ mun của Tư Không Viêm Nghiêu, chống cằm đề lên tay cha bé, bắt mắt chu miệng, “Com ở căng tin của công ty cha không thể ăn được, phụ thân, con đói quá.”

Tư Không Viêm Nghiêu nâng tay vỗ vỗ bụng bé, thằng bé này không thích ăn đồ trong căng tin, anh đã nói sẽ đưa bé ra ngoài ăn rồi, nhưng bé lại không đồng ý, vậy mà giờ lại đi cáo trạng với phụ thân bé.

Lấy điện thoại từ túi áo khoác, Tư Không Viêm Nghiêu nói vào điện thoại, “Hôm nay bận, đến đưa com.”

Ô Thuần Nhã khòe miệng co rúm, vừa định cự tuyệt thì bên kia đã cúp máy.

Tư Không Cảnh Hoán ngẩng đầu lên nhìn cậu, khó hiểu kéo kéo ống tay áo cậu, “Là Bánh Bao ạ?” Vừa rồi nhóc nghe được giọng Bánh Bao nha.

“Ừ, Nhị thúc con tặng ca, Bánh Bao nói đói bụng, đợi chút nữa thúc sẽ mang com đến cho họ.” Thở dài, Ô Thuần Nhã không tình nguyện nói với nhóc.

Cảnh Hoán gật đầu, “Bảo lái xe đưa thúc đi.” Nhóc vẫn luôn lo lắng cho Bánh Bao, muốn em ấy có com canh nóng hổi ăn.

“Đã biết, thưa tiểu thiếu gia.” Điểm điểm mũi nhóc, Ô Thuần Nhã xoay người đi vào phòng bếp, bánh bao hấp đã xong. Thôi kệ, dù sao làm cũng nhiều, đủ cho bọn họ ăn.

Chuẩn bị hai chiếc hộp giữ ấm, Ô Thuần Nhã mặc áo khoác lần trước Tư Không Viêm Nghiêu mua cho, thu đến, chẳng mấy chốc thời tiết cũng trở lạnh, thân nhiệt cậu vốn hơi thấp, cho nên khi mặc chiếc áo khoác dài mỏng màu kem này cũng không cảm thấy nóng. Nghĩ nghĩ cậu lại quay vào lấy thêm áo khoác cho Bánh Bao, sợ tối về trời sẽ lạnh.

“thức đi đường cẩn thận.” Cái miệng nhỏ nhồi đầy bánh, Tư Không Cảnh Hoán thấy cậu đi ra liền phát phát tay nhỏ nói.

“Ừ, con ngoan ngoãn ở nhà, ăn no nghỉ một chút rồi bảo Tào quân gia đỡ về phòng, không được tự mình cậy mạnh biết chưa.” Nhóc con này rất hiểu thẳng, nếu không dặn dò nhất định nhóc sẽ tự mình đi về phòng.

Ngoan ngoãn gật đầu, Tư Không Cảnh Hoán cười cười với cậu.

Quân gia đưa hai chiếc hộp giữ ấm cho Ô Thuần Nhã, “Đã phân phó lái xe đưa cậu đi, cậu đi thông thả.”

“Cảm ơn.” Trên mặt mang theo tươi cười, Ô Thuần Nhã lễ độ cảm ơn. Cậu vẫn luôn khách khí như vậy.

Tư Không Viêm Nghiêu chăm chú đọc văn kiện rồi kí tên, sau đó ngẩng đầu nhìn Bánh Bao ngồi một góc trên sofa ở đối diện chơi nặn đất nặn. Anh đi lại ngồi xuống bên cạnh bé, chỉ vào một vật thể đặt trên bàn hỏi, “Đây là cái gì?”

Bánh Bao không ngẩng đầu, hai tay bé còn đang bận nặn nặn, “Thỏ ạ.”

...Thỏ? Thỏ nhà ai lại đầu to người nhỏ, thỏ nhà ai lại màu tím như thế này!

“Còn đây?” Chỉ vào vật thể màu lam bên cạnh, Tư Không Viêm Nghiêu lại hỏi.

“Mèo.” Lúc này bé con ngẩng đầu lên, mắt to lóe sáng đầy chờ mong nhìn cha bé.

“...Giỏi lắm, Bánh Bao làm tiếp đi.”

Đối với việc con mình nặn cái này cái nọ, Tư Không Viêm Nghiêu tuyệt đối sẽ không theo bé động thủ động não, ai quan tâm bé nặn ra hình dạng gì chứ, loại hình thù công này anh cũng không am hiểu lắm.

Ô Thuần Nhã đến cửa chính của công ty nhà Tư Không thì xuống xe, ngẩng đầu nhìn tòa nhà chọc trời cao ngất, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy tòa nhà

nào khí thế như thế.

Cậu nói lời cảm ơn với lái xe, “Anh về trước đi, không cần chờ tôi.”

Lái xe gật đầu, rời đi. Những người giúp việc ở biệt thự của Tư Không Dực Dương đều là từ nhà chính của nhà Tư Không tới, cho nên việc xuất hiện một cậu trai trẻ và một đứa nhỏ khiến tất cả bọn họ đều ngạc nhiên.

Về ngoài Ô Thuần Nhã rất thanh tú, cao 1m78, dáng người hơi gầy, càng khiến thân hình cậu nhìn thêm thon dài.

Tiếp tân ở đại sảnh nhìn thấy cậu bước vào liền sững sờ, thấy cậu đi về phía mình, cô mỉm cười, “Tiên sinh, xin hỏi ngài tìm ai?”

Ô Thuần Nhã không biết chức vị của Tư Không Viêm Nghiêu, đành phải nói, “Tôi đến tìm Tư Không Viêm Nghiêu.”

Dương Hân bị nụ cười của cậu mê hoặc chớp mắt mấy cái, sau đó khi nghe thấy cái tên cậu nói thì khẽ nhủ mày, cao thấp đánh giá cậu, nhìn thì nhà nhận lịch sự, chẳng lẽ lại cũng đến quyền rũ tổng giám đốc?

Tổng Thụy vào cửa nhìn thấy tiếp tân đang nói chuyện với Ô Thuần Nhã, hắn đi tới đứng cạnh cậu, nhìn cậu một cái, sau đó nói với Dương Hân, “Tôi đến tìm tổng giám đốc, hôm qua tôi đã tới rồi.”

Dương Hân nhớ rõ hắn, cho nên gật đầu, “Tổng giám đốc đang ở trong văn phòng, anh có thể trực tiếp đi lên.” Vị này cô coi như biết, là tiểu công tử nhà họ Tổng, nghe nói mới từ nước ngoài trở về, không ngờ cũng quen biết tổng giám đốc.

Ô Thuần Nhã nhướn mày nhìn Tổng Thụy xoay người rời đi, tuy cậu chưa từng làm việc ở các công ty lớn, nhưng cậu biết những người này coi trọng gia cảnh.

Bị người ta coi nhẹ rõ ràng cậu cũng không tức giận, lấy điện thoại ra, sau đó đi đến một góc vắng, nhấn nút gọi.

Tư Không Viêm Nghiêu đang bế Bánh Bao ngồi trên sofa xem sách ảnh của trẻ con, Bánh Bao chỉ vào chú heo màu hồng nhạt nói, “Phụ thân bảo đây chính là con, con mới không có béo như nó đâu, có đúng không cha?”

Tư Không Viêm Nghiêu cúi đầu nhìn khuôn mặt phúng phính tròn xoe của con, lại nhìn chú heo béo mà đầu ngón tay nhỏ nhỏ thịt thịt của bé chỉ vào, gật đầu, “Con đẹp hơn nó.” Cũng béo hơn nó, nhưng về sau anh không nói ra, nếu không bé lại giận lấy.

Lúc này di động của anh vang lên, anh cầm lên vừa thấy tên liên lập tức nghe máy, “Tới rồi?” Trong giọng nói còn có chút kinh hi.

“Ừ, ở dưới lầu.” Ô Thuần Nhã thỉnh thoảng nghe phải giọng điệu kia của anh còn không thích ứng kịp.

“Tôi bảo thư kí xuống đón em.” Nói xong anh cúp máy, đứng dậy gọi thư kí đi đón tiếp Ô Thuần Nhã.

Anh vừa muốn xoay người quay về văn phòng đã nghe có tiếng người gọi mình từ phía sau.

“Viêm Nghiêu ca ca~”

Tư Không Viêm Nghiêu nhủ mày, sao người này lại tới nữa. Hôm qua khi hắn tới anh đã lấy cớ có cuộc họp quan trọng đuổi người đi, giờ lại đến làm gì.

“Có việc?”

Tổng Thụy tiến lên giữ chặt tay anh, lắc lắc, hắn một chút cũng không để ý toàn thân Tư Không Viêm Nghiêu đang tản mát khí lạnh khác thường.

“Viêm Nghiêu ca ca hôm nay anh không phải họp nữa đúng không? Sắp đến giờ tan làm rồi, hay là buổi tối anh đi ăn với em đi, hôm qua em tìm được một nhà hàng chuyên đồ Thượng Hải rất đặc sắc, anh đi cùng em nhé.” Cặp mắt hoa đào to thiệt to nhìn Tư Không Viêm Nghiêu đầy chờ mong, khuôn mặt Tổng Thụy rất giống búp bê, tuy hắn cố ý làm biểu tình này nhưng thật ra cũng được coi là đáng yêu.

Cơ mà đối với Tư Không Viêm Nghiêu, lúc này anh chỉ thấy phiền toái, anh ghét nhất là bị kẻ khác quần quýt lấy mình như thế này, mặc kệ là nam hay nữ, nhất là khi một chàng trai trưởng thành 24 tuổi ở trước mặt mình làm vẻ mặt thẹn thùng đáng yêu, chỉ khiến anh thấy chán ghét, nào có đáng yêu như con nhà mình?

“Tăng ca.” Nói xong liền đẩy cửa vào phòng.

Tươi cười trên mặt Tổng Thụy cứng đờ, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường, hắn đi theo Tư Không Viêm Nghiêu vào văn phòng, “Vậy em chờ Viêm Nghiêu ca ca tan làm là được rồi, dù sao chút nữa anh cũng phải ăn cơm, em còn chưa đói, chờ anh bận xong cùng đi cùng được.” Hắn căn bản không phát hiện trong phòng còn một vật sống, trong mắt chỉ có mỗi bóng dáng Tư Không Viêm Nghiêu.

“Không rảnh.” Sắc mặt Tư Không Viêm Nghiêu trầm xuống, nếu không phải đòi trước nhà Tổng và nhà Tư Không quan hệ không tồi, thì anh đã sớm đá văng tên bám dai này.

“Sao lại không rảnh, Dực Dương ca ca nói gần đây anh cứ tan làm là trở về nhà, Viêm Nghiêu ca ca anh gặt em.” Tổng Thụy ụy khuất mím môi, nếu hắn

làm biểu tình này với người đàn ông khác, có thể còn được an ủi dễ dàng, đáng tiếc, Tư Không Viêm Nghiêu lại không có hứng thú ấy.

Bạn nhỏ Ô Trạch Vũ hí hóp mắt, người đàn ông chạy sau lưng mình là ai đây? Lớn lên khá xinh đẹp, nhưng sao lại quăn người thế, không thấy sắc mặt cha rất lạnh rồi à!

Cầm tập tranh để qua một bên, Bánh Bao ngồi trên sofa kêu, “cha, bé con!” Đôi giày thể thao của bé sớm đã bị quăng đi từ lúc nào, lúc này tất cũng không đi, đôi chân đầy thịt giẫm lên sofa lắc lư.

Tư Không Viêm Nghiêu xoay người ôm bé ngồi lên người mình, trên tay còn cầm một chiếc tất hình con ếch xanh, ngốc nghếch mang vào cho bé, đáng về thăm tình duyên chú kia, nhìn không biết còn tưởng anh đang kí kết hợp đồng gì quan trọng!

Bánh Bao ngoan ngoãn để Tư Không Viêm Nghiêu đùa nghịch, tuy rằng bị đùa nghịch rất không thoải mái, nhưng vì cần chú ý người kia, nên bé nhịn!

Tổng Thụy tròn to mắt, kinh ngạc nhìn một lớn một nhỏ trên sofa.

“Bé này là ai vậy?” Vừa rồi hẳn nghe đứa nhỏ gọi Viêm Nghiêu ca ca là cha, không không không, nhất định không phải như hẳn nghĩ đâu.

“Con tôi.” Tựa hồ muốn đá kích hắn, Tư Không Viêm Nghiêu lạnh lùng trả lời.

“Em...”

“Tổng giám đốc, người ngài bảo tôi đến đón đã tới.” Thư kí đẩy cửa, cắt ngang lời Tổng Thụy.

Nghiêng người, Ô Thuần Nhã mỉm cười cảm ơn thư kí, sau đó đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: CHA CÙNG ĂN BÁNH BAO NÀO

Ô Thuần Nhã vừa vào thì đã thấy chàng trai mà mình mới gặp dưới lầu, cậu lễ độ mỉm cười gật đầu với hắn xem như chào hỏi, sau đó nhìn thấy Tư Không Viêm Nghiêu đang bế Bánh Bao và mang tất cho bé, cơ mà anh có hơi vụng về, tất mang vào cứ xiêu xiêu vẹo vẹo.

“Để tôi mang cho nó, anh mang như vậy nó sẽ không thoải mái.” Đặt hai chiếc hộp giữ ấm lên bàn trà, cậu tự nhiên ngồi đối diện Tư Không Viêm Nghiêu, vươn tay lấy chiếc tất trên tay anh, cúi đầu mang vào cho bé.

Bánh Bao ngồi trên đùi cha, chân nhỏ thì nằm trong tay phụ thân, Ô Thuần Nhã còn cẩn thận lấy khăn tay bên người lau lòng bàn chân cho bé, sau đó mới mang tất vào.

“Phụ thân, đói bụng.” Bữa mỗi, cái mũi thính của bé ngửi được mùi thơm.

“A, mũi chó con.” Nhéo nhéo mũi bé, Ô Thuần Nhã quay đầu nhìn về phía chàng trai đang tròn to mắt nhìn mình, cậu chớp mắt mấy cái, khó hiểu như nhìn mây với Tư Không Viêm Nghiêu, ai đây, sao lại bất lịch sự như vậy.

“Tổng Thụy, có việc thì đi trước đi.” Tư Không Viêm Nghiêu không định giới thiệu cho Ô Thuần Nhã, vấn đề quan hệ đời trước đời sau này cậu không cần phải biết.

Tổng Thụy khẽ cắn môi, cười một cái so với khóc còn khó coi hơn, hắn đi đến sofa đối diện ba người ngồi xuống, “Em không có việc gì đâu Viêm Nghiêu ca ca, em còn đang muốn chờ anh tan làm cùng đi ăn cơm mà.”

Ô Thuần Nhã không ngốc, lúc này đã hiểu được thân phận của chàng trai tên Tổng Thụy này, phỏng chừng cũng là khoản nợ đào hoa của Tư Không Viêm Nghiêu đây, cơ mà lần trước là nữ, lần này lại là nam, chắc, nam nhân này khẩu vị tốt ghê, nóng nguội không kị nam nữ đều ăn.

Tư Không Viêm Nghiêu nheo mắt, thấy Ô Thuần Nhã cúi đầu nghịch hai chiếc hộp giữ ấm không nhìn mình, anh nhú mày, vươn tay nâng mặt cậu lên, thấy trong mắt cậu rõ ràng lóe lên thần sắc khinh thường, anh mở miệng nói, “Hiểu lắm.” Anh và tên Tổng Thụy này không có loại quan hệ không thể cho ai biết, chỉ có hắn tự động quăn quýt lấy anh.

Ô Thuần Nhã cho anh một ánh mắt đã rõ như ban ngày, không đáp lại, lấy bánh bao trong hộp ra, rồi ôm Bánh Bao nói: “Không phải đói bụng sao, ăn đi.” (bánh bao ăn bánh bao ~ haha)

“Của tôi đâu.” Tư Không Viêm Nghiêu bất mãn trừng mắt nhìn Ô Thuần Nhã, anh cũng đói bụng đó.

Đưa đôi đũa cho Tư Không Viêm Nghiêu, Ô Thuần Nhã vẫn không để ý tới anh. Nhưng cũng không định để người này bị đói, cậu ngẩng đầu nhìn người

ngồi đối diện cứ liên tục nhìn mình chăm chăm, lễ độ nói, “Chào cậu.”

Tổng Thụy gật đầu, không nói gì, hần vốn có chút mỏng manh, cho nên bị Tư Không Viêm Nghiêu hoàn toàn ngó lơ cũng bắt đầu tức giận. Còn có, hần đang nhìn thấy gì đây? Viêm Nghiêu ca ca của hần vậy mà lại về mặt thỏa mãn ăn bánh bao màu sắc rực rỡ hình con thỏ con nhím cực kì đáng yêu, người này rốt cuộc là ai? Cả đứa nhỏ này nữa?

Cảm thấy bản thân rốt cuộc không nguy trang nổi nữa, Tổng Thụy mau chóng nói ‘Em đi trước’ với Tư Không Viêm Nghiêu, sau đó bỏ chạy, không được, hần phải đi tìm người hỏi một chút, mấy năm hần xuất ngoại rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Viêm Nghiêu ca ca của hần trước kia tuy có lạnh như băng, nhưng trước kia chưa bao giờ không thêm thêm xia hần như thế.

Thật ra là Tổng thiếu gia cậu suy nghĩ nhiều rồi, Tư Không đại sói xám của chúng ta vốn dĩ đã không thêm thêm xia cậu, chẳng qua lần này có hơi rõ ràng hơn tí thôi.

Lấy khăn lau dầu mỡ dính trên cằm con, Ô Thuần Nhã nói một câu, “Ăn xong tôi liền dẫn bé rời đi, chắc anh cũng đang bận lắm.” Trong giọng nói của cậu ẩn chứa một tia khác thường mà đến bản thân cậu cũng không nhận ra.

Cậu không nhận ra không có nghĩa Tư Không Viêm Nghiêu nghe không hiểu, lời này giọng điệu nghe tưởng là thần nhiên, nhưng tinh tế suy ngẫm lắng nghe sẽ phát hiện một ít vấn đề.

Bánh Bao cũng nghe ra, bé nghiêng đầu đưa mắt nhìn về mặt thần nhiên của phụ thân, tuy rằng phụ thân bé thoát nhìn giống mọi khi không có gì khác thường, nhưng bé biết bây giờ phụ thân bé không được thoải mái lắm.

Bé nghiêng đầu nháy mắt mấy cái với Tư Không Viêm Nghiêu, sau đó cúi đầu tiếp tục ăn bánh bao.

Tư Không Viêm Nghiêu gấp một cái bánh bao hình con nhím màu đen, một ngụm ăn hết luôn, ừm, hương vị không tồi, tuy rằng anh lớn từng này rồi còn ăn loại bánh bao ngây thơ như vậy có vẻ thực buồn cười, nhưng không thành vấn đề, dù sao chỗ này cũng không có người ngoài.

“Tôi làm xong rồi, lát nữa chúng ta đi xem phim.” anh chính là chờ mong đã lâu, một nhà ba người hẹn hò... Tuy rằng anh không muốn mang theo cái bóng đèn là Bánh Bao, nhưng dựa vào tình huống hiện tại, không mang theo là không có khả năng.

Ô Thuần Nhã nghi hoặc nhìn anh, không phải người này bảo cần tăng ca sao, thế nào lại có thời gian dẫn cậu và Bánh Bao đi xem phim?

“Phụ thân ăn đi.” Cầm bánh bao hình con thỏ giơ đến bên miệng phụ thân, Bánh Bao chớp mắt, xem phim à, bé thiết muốn đi.

Há mồm ăn cái bánh bao màu cam được con dứt, Ô Thuần Nhã nhăn mặt nói với Bánh Bao, “Con ăn trước đi, phụ thân sẽ ăn sau.”

Tư Không Viêm Nghiêu đang định nhét cái bánh hình con cún vô miệng nghe cậu nói thế, đưa trong tay hoạt động một chút, sau đó đảo đầu đưa gấp bánh bao đưa đến bên miệng Ô Thuần Nhã.

“...” Khóe miệng Ô Thuần Nhã run rẩy, cậu giương mắt nhìn nam nhân, trong đôi mắt chim ưng lợi hại kia cư nhiên mang theo ý cười.

Ô Thuần Nhã tức giận đảo mắt xem thường, há mồm ăn, cậu đảm bảo, nếu mình mà không ăn, thế nào tên nam nhân này lại giở trò gì cho coi.

Tư Không Viêm Nghiêu rất vừa lòng với sự phối hợp của cậu, được một tác lại muốn thêm một thuốc tự dứt cho mình một cái rồi lại dứt cho Ô Thuần Nhã một cái, bánh bao mang đến mau chóng bị quét sạch không còn một mẩu.

Ý do vị tấn (ăn rồi còn thòm thèm muốn nữa) liếm miệng, Tư Không Viêm Nghiêu bắt mắt nhìn Ô Thuần Nhã, “Lần sao làm nhiều thêm tí nữa!”

Ô Thuần Nhã đang lau tay cho Bánh Bao suýt phun một búng máu, người này còn mặt dày hơn nữa được sao!

“Vốn dĩ là làm cho Bánh Bao và Cảnh Hoán, không có phần của anh.” Ý tứ chính là, anh được ăn là đã tốt lắm rồi, còn không biết cảm ơn!

Tư Không Viêm Nghiêu nheo má Bánh Bao, “Ăn no chưa?”

Bánh Bao gật đầu, thỏa mãn xoa bụng, “Con no rồi, nhưng vẫn có thể tiếp nhận thêm ít đồ nữa ạ.” Vươn móng ra so so.

Ô Thuần Nhã xoa bụng Bánh Bao, “Không được ăn nữa.”

Bánh Bao dựa vào lòng cậu, ôm cổ Ô Thuần Nhã lác lác, “Phụ thân, phụ thân, chúng ta đi ăn kem đi, ăn kem sữa có được không?”

“Không được, vừa nãy ăn nhiều như vậy rồi, còn ăn lạnh nữa con sẽ bị tiêu chảy.” Ô Thuần Nhã nghiêm túc cự tuyệt.

Bánh Bao nhò bĩu môi, lại xoay người về phía Tư Không Viêm Nghiêu, “Cha ơi, ăn kem sữa đi mà, chỉ một viên thôi.” Nói xong còn vươn ngón út dựng thẳng lên quơ quơ.

Tư Không Viêm Nghiêu cảm thấy biểu tình đáng thương của con mình nhìn rất đáng yêu, lập tức gật đầu, “Được.”

“Tư Không Viêm Nghiêu, anh quá chiều nó!” Ô Thuần Nhã không hài lòng trừng nam nhân, sao có thể đồng ý thế chứ.

“Chỉ một viên, không hơn.” Tư Không Viêm Nghiêu mở miệng giúp đỡ Bánh Bao.

Ô Thuần Nhã ánh mắt ‘tôi biết thừa’, cậu cảm thấy bình tĩnh mình duy trì từ trước đến giờ sắp bị phá sập, cha con hai người thật đáng giận!

Thờ dài, cậu yêu cầu, “Chỉ một viên thôi đó.”

“Dạ.” Bánh Bao dùng sức gạt đầu, một phần có năm viên kem, bé trước ăn một viên, sau đó chờ lúc phụ thân không để ý sẽ lên ăn thêm một viên nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: THUẦN NHÃ ! HÃY THỬ Ở BÊN CẠNH ANH ĐI

Ô Thuần Nhã bế ngang Bánh Bao, nhìn về mặt buồn ngủ mà cổ mở to hai mắt của bé, không khỏi buồn cười cúi đầu hôn lên chóp mũi bé, “Sao lại không ngủ?”

Tư Không Viêm Nghiêu cởi áo khoác tây trang đắp lên người Bánh Bao, cũng khom thắt lưng hôn lên chóp mũi bé, “Bé hư.”

Bánh Bao bĩu môi, mắt to chớp chớp, sau đó thì thầm nói, “Cha, phụ thân, ngủ ngon.” Rồi nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau đã ngủ. Hôm nay bé chơi quá hăng a, đã sớm một muốn chết.

Tư Không Viêm Nghiêu ngẩng đầu nhìn Ô Thuần Nhã, “Tôi đi lấy xe.”

Ô Thuần Nhã nhẹ nhàng vỗ Bánh Bao, gạt đầu, “Chú ý an toàn.”

Tư Không Viêm Nghiêu nhìn cậu một lát, rồi mới xoay người ra bãi đỗ xe.

Ôm Bánh Bao đang ngủ say ngồi lên vị trí phó lái, Tư Không Viêm Nghiêu nghiêng người cài dây an toàn cho cậu, ngẩng đầu, thừa dịp Ô Thuần Nhã không chú ý liền hôn lên má cậu một cái.

Ô Thuần Nhã sững sốt, sau đó trừng mắt nhìn anh, nhỏ giọng cá giận nói, “Anh làm cái gì thế!” Người này thật bất lịch sự.

Nhưn một bên mày, Tư Không Viêm Nghiêu lại ghé sát vào một chút, nhìn thấy cậu vừa lo tránh né mình vừa để ý đến Bánh Bao trong lòng, buồn cười nói, “Thử đi.”

Ô Thuần Nhã nhìn ánh mắt không rõ thần sắc của nam nhân, hé miệng, “Vì sao?” Thử? Thử ở bên nhau? Vì sao lại đột nhiên nói với cậu câu này.

“Cảm giác.” Tư Không Viêm Nghiêu nâng tay đề lên cổ cậu, đưa cậu lại gần mình, nhẹ nhàng hôn lên hai cánh môi hồng nhạt kia, anh thấp giọng ní non, “Anh có cảm giác với em, thử đi, cho dù là vì Bánh Bao.” Gần đây tâm tình anh bình ổn hơn nhiều, nhất là khi có thể nhìn thấy Ô Thuần Nhã, liền khiến anh cảm thấy cực kì thoải mái.

Ô Thuần Nhã ngăn người nhìn khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc, hạ mắt nhìn đứa con đang nằm trong lòng mình, cậu chưa từng nói chuyện yêu đương, lúc học trung học cũng có không ít nữ sinh có ý với cậu, nhưng lúc ấy vì muốn chứng minh bản thân, cho nên cậu cố gắng học tập, vất vả lắm mới thi được đại học, cậu hoàn toàn không yêu ai, đối với tình cảm của Mạc Tuấn Nghị, cậu có thể tránh được, nhưng với người đàn ông trước mắt này lại không giống thế.

Thấy cậu nhìn mình chăm chăm, đôi mắt kia quá mức trong sáng lấp lánh, Tư Không Viêm Nghiêu lại vờn người hôn cậu, cảm giác được khớp hàm cậu buong lỏng, anh kích động cạy mở hàm cậu, đầu lưỡi linh hoạt cuốn lấy cái lưỡi non mềm của Ô Thuần Nhã, hung hăng dây dưa, cắn mút.

“Ừm...” Ô Thuần Nhã ôm Bánh Bao trong lòng không dám lộn xộn, nhưng nam nhân hung tàn như muốn ăn cậu, cậu kêu lên một tiếng đau đớn.

“Phụ thân...” Thanh âm mềm nhẹ của Bánh Bao vang lên, Tư Không Viêm Nghiêu sững sốt, bàn tay đã tiến vào trong áo sơ mi của Ô Thuần Nhã vuốt ve liền dừng lại, cả người cứng đờ.

Ô Thuần Nhã tìm đập thỉnh thoảng như muốn nhảy ra khỏi ngực, đợi một lúc cũng không thấy Bánh Bao có động tĩnh gì, thế mới biết là Bánh Bao vô thức ní non. Tuy nhiên cậu vẫn vô cùng cảm tạ đứa con bảo bối này của mình, bằng không cậu thực sự không biết mình có bị cái con sói ba đuôi Tư Không Viêm Nghiêu nuốt vào bụng hay không.

Tư Không Viêm Nghiêu một thân dục hỏa bị mắc nghẹn tại chỗ, không khỏi cúi đầu lặng lẽ liếc đứa con đang ngủ khòe miệng còn chảy nước miếng ròng ròng kia, đúng là đời trước anh thiếu nợ thằng bé thối này mà.

Thờ dài, anh chỉ có thể rút bàn tay đang đặt trên thắt lưng nhẵn nhụi của Ô Thuần Nhã, cơ mà vẫn ý do vị tấn hôn lên đôi môi bị mình cắn mút đến hơi

sung đồ.

“Được không?” Tuy đây là câu hỏi, nhưng Ô Thuận Nhã biết, người đàn ông này tuyệt đối sẽ không cho cậu có cơ hội từ chối.

Vô thức liếm liếm môi, Ô Thuận Nhã khẽ gật đầu, “Được.” Không có gì không tốt, đầu tiên, người này là cha ruột của con cậu, tiếp theo mới là một nửa trong cuộc sống tương lai của cậu, mà có thể sống lâu dài với nhau hay không cậu còn chưa biết được, tuy cậu không biết tình yêu là gì, nhưng cậu biết mỗi người đều có một điểm giới hạn, cậu biết thói hư tật xấu của người này, nên cậu chờ mong, chờ mong người này một ngày nào đó sẽ ném cậu đến điểm giới hạn ấy, đến lúc ấy, cậu có thể mang theo Bánh Bao vĩnh viễn rời xa anh, không bao giờ để anh có cơ hội tiếp cận phụ thân con hai người nữa.

Tư Không Viêm Nghiêu không biết tính toán trong lòng Ô Thuận Nhã, cho nên lúc này nghe cậu đồng ý, hưng phấn đến nỗi lập tức muốn về nhà làm cậu. Lúc trước chính anh cũng đã nói qua, nhu cầu của anh có hơi cao quá bình thường, nửa tháng cảm dục gần đây đã sắp đạt tới cực hạn rồi, bất quá đối với Ô Thuận Nhã, anh có thể chờ một chút, đồ tốt nhất định phải chậm rãi hưởng thụ.

Anh chờ mong, chờ mong những ngày về sau của hai người, anh cảm thấy quyết định của mình không sai, cậu trai trẻ trước mắt là một tồn tại đầy mâu thuẫn, cậu không tham tư lợi như hầu hết những người trẻ tuổi khác, không chơi đùa ngông cuồng liều lĩnh, cậu ôn nhu, cậu thanh nhã, cậu thích ứng trong mọi hoàn cảnh, cậu được chắt hay chớ, cậu không theo đuổi những thứ vô vọng, từng chút từng chút tính cách gộp lại đã hấp dẫn anh.

“Anh sẽ không để em thất vọng.” Mặc dù không biết suy nghĩ của cậu, nhưng anh biết, bản thân nhất định phải tóm chặt, nếu không sẽ để cậu chạy mất.

“Ừm.” Thấp giọng trả lời, Ô Thuận Nhã kỳ thật chẳng quan tâm, cậu nghĩ người đàn ông chẳng qua chỉ là mối mè đôi ba ngày, sớm muộn gì cũng sẽ biết mình là người không có gì thú vị.

Tư Không Viêm Nghiêu nhìn ra cậu không để tâm, hoặc là nói cậu không có niềm tin với anh, không có biện pháp, quan hệ của hai người bọn họ tiến triển quá nhanh, cậu không tin mình cũng là bình thường, nhưng anh có tin tưởng với bản thân, vẫn là cậu nói kia, cậu, nhất định phải bị anh cột chặt bên người, cùng nhau chậm rãi hòa làm một, anh có đủ tự tin, cũng có đủ thủ đoạn, hai người bọn họ còn rất nhiều thời gian, cho nên không sao, từ từ sẽ đến.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: NHAN NGHI

Tiểu Bánh Bao Ô Trạch Vũ ngồi trên ghế da to đùng, cả thân mình nho nhỏ đều bị cái bàn làm việc cũng to đùng che lại.

Hai cái chân ngắn gác lên cái ipad cha mới mua, bé đang lên mạng xem tranh ảnh, hai ngày nay Bánh Bao chán đi học, mặc cho phụ thân bé nói thế nào cũng không chịu đi, nhất quyết không đi nhà trẻ, Tư Không Cảnh Hoán thì bị ba đưa về nhà chính của nhà Tư Không để an ủi ông nội nhóc ấy vì nhớ cháu mà đau thấu tâm can. Ô Thuận Nhã còn phải đi học, không có thời gian ở nhà mỗi ngày với bé, cho nên, Tiểu Bánh Bao liền danh chính ngôn thuận đến công ty cha bé, mỗi ngày đều có rất nhiều mỹ nữ đến phòng tổng giám đốc lác lác, chính là vì muốn xem toàn thân trên dưới đứa bé được Tư Không Viêm Nghiêu mang đến, tức là bé đây.

Không có biện pháp mà, ngày đầu tiên nhìn thấy tổng giám đốc anh mình thân vỗ như núi băng di động của bọn họ lộ vẻ mặt tươi cười cưng chiều bé một đứa nhỏ bụ bẫm mập mạp đến đi làm khiến mọi người đều cảm thấy tận thế đã đến, lúc ấy mọi người ở các phòng ban đều tuyên truyền cho nhau, tổng giám đốc của bọn họ đã bị tà linh nhập vào người, bằng không sao có thể tồn tại cảm giác ôn nhu này chứ. ☺☺

Cho nên hai ngày nay tuy thường xuyên phải chứng kiến hình ảnh đánh sâu vào hệ thần kinh, nhưng bọn họ không ai dám đi hỏi, không có cách nào, tổng giám đốc đại nhân đối với bọn họ vẫn luôn là đại băng sơn đẹp trai ngông cuồng ác bá (>_

Hôm nay nghe nói Tư Không Viêm Nghiêu phải đi đến công ty chi nhánh thị sát, mấy người phụ trách các ban đều chạy tới phòng tổng giám đốc tầng 29, để được chiêm ngưỡng bé con siêu cấp đáng yêu trong truyền thuyết kia, ồm... cũng là để điều tra thân phận của bé con này luôn.

Bánh Bao ngẩng đầu nhìn mỹ nhân thứ sáu chạy tới tiến hành quan tâm thân thể mình trong sáng hôm nay, hưng phấn ban đầu đã biến mất gần như không còn, nếu Tư Không Viêm Nghiêu có ở đây, nhất định bé sẽ xem thường cha mình, cậu hỏi vì sao ư? Đương nhiên bởi vì tất cả các mỹ nhân không có ngoại lệ đều hỏi quan hệ giữa bé và cha bé, sau khi biết bé là con của Tư Không Viêm Nghiêu đều có biểu tình u ám thê lương, cứ như bị phán tử hình (>_

Khúc Tân cầm một hộp bánh quy chocolate chip gõ cửa văn phòng, giọng của bé con cách cánh cửa truyền tới, “Mời vào.”

Vừa vào cửa cô đã thấy bé như bộ trưởng ngồi trên sofa, mỗi tội vẻ mặt không tốt lắm.

Đặt hộp nhỏ lên bàn làm việc của Tư Không Viêm Nghiêu, Khúc Tân nở nụ cười khéo léo, “Tiểu thiếu gia, đây là tổng giám đốc có ý phân phó tôi mang đến cho ngài, ngài ấy còn nói phải chờ một lát nữa mới về được, cho nên tiểu thiếu trước ăn thứ này lót dạ.”

Bạn nhỏ Ô Trạch Vũ gật gật đầu, bất quá lúc này bé không còn tươi cười đáng yêu như bình thường, bởi vì bây giờ bé đang tức giận đây.

Khúc Tân không khỏi nhủ mảy, hai ngày nay cô đã rõ ràng, lãnh đạo trực tiếp của cô đối với đứa nhỏ này sùng ái ôn nhu thế nào, nếu biểu tình này của bé mà bị anh nhìn thấy không khéo anh phá luôn cái văn phòng này mất!

“Sao tiểu thiếu gia không ăn?” Cô là thư kí số một của tổng giám đốc, cho nên phải vì tổng giám đốc phân ưu, vì tiểu thiếu gia phục vụ.

“Bảo cô ta ra ngoài đi.” Nâng đầu ngón tay nhỏ chỉ vào đại mỹ nhân ngồi trên sofa, Bánh Bao lạnh lùng nói.

Khúc Tân quay đầu, còn chưa mở miệng, giọng nói lộ vẻ chói tai mang theo tức giận của Nhan Nghi đã vang lên, “Cháu dựa vào cái gì mà bảo cô ra ngoài, cô là ở đây chờ tổng giám đốc, cô có chuyện phải báo với anh ấy.”

Bánh Bao bỏ một miếng bánh quy vào miệng, không thêm nói gì, chỉ nhìn chăm chăm Nhan Nghi.

Nhan Nghi mặt nhăn mảy mảy, đứa nhỏ này thật đáng giận, cô đi vào còn chưa nói gì đã đuổi cô ra ngoài, vốn cô còn muốn đến nhìn bộ tiểu thiếu gia trong truyền thuyết này, nhưng thẳng thót xấu xa này căn bản không thêm phản ứng với cô ta.

Khúc Tân nhủ mảy, “Trường phòng Nhan, hiện tại tổng giám đốc không có mặt ở đây, chờ tổng giám đốc về cô hãy quay lại tìm.” Ở tập đoàn Tư Không, chỉ sợ không có mấy người phụ nữ không có ý định bỏ lên giường hai anh em nhà Tư Không, mặc dù có không ít người có thể bỏ lên, nhưng không đồng nghĩa với việc cứ tiếp tục được lên. Nhất là người phụ nữ trước mặt này, nghe nói cô ta nhân cơ hội tiệc rượu giả bộ say quyền rũ chủ tịch Tư Không Dục Dương, đáng tiếc không thành công, giờ lại chạy đến chỗ tổng giám đốc, thật sự là một người phụ nữ có suy nghĩ kì lạ.

“Cô chẳng qua chỉ là một thư kí tổng giám đốc nho nhỏ, thư kí của tập đoàn Tư Không này không thiếu người như cô, cô có tư cách gì ra lệnh cho tôi.” Nhan Nghi đối với người phụ nữ đáng người tâm thương, khuôn mặt tâm thương này đã sớm nhìn không thuận mắt, nhưng người phụ nữ này lại có thể mỗi ngày tiến tiến lui lui trước mặt Tư Không Viêm Nghiêu, không chắc sau lưng người khác có làm ra mấy việc không ra người gì không đâu!

Khúc Tân cũng hơi tức giận, người này thật sự không thể nói lý, tuy nhiên cô còn lý trí, ít nhất không thể cãi nhau trước mặt đứa nhỏ, nếu không dọa tới tiểu thiếu gia liền xong đời.

Bánh bao nhỏ Ô Trạch Vũ mở to mắt nhìn Nhan Nghi cách mình không xa, lúc này Bánh Bao nghĩ, hóa ra người đàn bà không nói lý lẽ là cái dạng này, thật sự là được mở rộng tầm mắt.

“Dì àm ỉ quá đấy.” Bánh Bao chống hông chống lên bàn làm việc, chân nhỏ giẫm lên ghế xoay, đây là một động tác rất nguy hiểm.

Nhan Nghi không ngờ đứa nhỏ này lại không lễ phép như vậy, cô ta đi đến bàn làm việc, cúi đầu đối diện với Bánh Bao miệng còn nhồi đầy bánh quy nói, “Đứa nhỏ này sao không lễ phép như vậy, nhà cháu dạy cháu thế nào, chẳng có chút giáo dưỡng nào, còn nữa, phòng tổng giám đốc là nơi cháu có thể ăn đồ vặt sao, nơi này có không ít tài liệu làm ăn, nếu cháu nghịch rồi lên thì làm thế nào!”

Tiểu Bánh Bao bị giọng nói chói tai của cô ta làm cho sợ tới mức run run, suýt chút nữa nấc nghẹn.

Bé ghét nhất bị người ta nói là không lễ phép, bé là cục cưng ngoan ngoãn nhất, ngay cả cha và phụ thân bé cũng khen bé như thế.

Hơn nữa người đàn bà này còn nói bé không có gia giáo, vậy không phải là nói phụ thân bé không tốt sao! Cô ta cứ nhiên dám mắng phụ thân bé! Đây là điều mà Bánh Bao không thể nhịn nổi!

Bánh Bao phẫn nộ, Bánh Bao bùng cháy, Bánh Bao hai tay chống nạnh, đứng trên ghế xoay.

“Cô là cái thá gì mà dám nói phụ thân tôi như vậy, tôi nói cho cô biết, cho dù cô có là tiên nữ hạ phàm thì cha tôi cũng sẽ không lấy cô đâu, cô chết tâm đi, cũng không biết tự soi gương, nhìn cái mặt như lần qua cả đồng bột mì, trắng bệch dọa người! Cha tôi là người rất biết thương thức, nếu cô đứng trước mặt cha tôi, nhất định sẽ dọa cha tôi chạy mất đấy!” Nói xong còn cầm bánh ném về phía Nhan Nghi.

Nhan Nghi không ngờ đứa nhỏ này hung hãn như vậy, mắng người mà còn không quên né ám khí, hơn nữa còn nhắm thẳng vào mặt cô nữa chứ.

Khúc Tân trong lòng liên tục trầm trồ khen ngợi, không hổ là con của tổng giám đốc, cái tính tình này, cái khả năng ăn nói này, quá ngẫu!

Cô ngẩng đầu nhìn, lúc này Bánh Bao đang đứng trên ghế dựa, tuy rằng vẫn đáng yêu, nhưng Bánh Bao lại khiến người ta cảm thấy giờ phút này bé vô cùng cao lớn, vô cùng hung hăng.

Nhan Nghi xoa vụn bánh dính trên mặt, thét chói tai vươn tay về phía Bánh Bao, “Nhãi con, mày muốn ăn đòn à!”

Bánh Bao nhanh nhẹn trốn đi, nhưng bé lại đã quên, bé là cái bánh bao thịt tròn tròn mập mập chỉ có một mẫu, mà bánh bao thịt lúc này đang đứng trên ghế dựa có thể xoay tròn, cho nên, tuy rằng bé có thể tránh được móng vuốt của cô ta, nhưng vẫn dính phải bị kịch.

Tư Không Viêm Nghiêu vừa đẩy cửa liền nhìn thấy một màn nguy hiểm như vậy, đứa con đáng yêu của anh bị một à đàn bà đẩy xuống ghế xoay, đầu bé lập tức đập xuống mặt bàn làm việc, kêu một tiếng thật mạnh.

“Bánh Bao!” Tư Không Viêm Nghiêu khẩn trương kêu lên.

“A!” Nhan Nghi bị người đàn ông phía sau dọa cho thét chói tai.

“Tiểu thiếu gia!” Đây là tiếng la của Khúc Tân không kịp đỡ Bánh Bao, chỉ biết để tiểu thiếu gia cụng đầu vô bàn.

Cộng thêm...

“Oa~~~~~!!!!!!~~~~~ Đau quá!!~~~~~ hu hu hu hu~~~~~oa~~~~~” Bánh Bao nháy mắt hóa thân thành Godzilla trong truyền thuyết, tiếng khóc la này ngày đó nhân viên trong phạm vi mười tầng đều có thể nghe thấy được.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: BÁNH BAO BỊ NGÃ

Tư Không Viêm Nghiêu lập tức chạy đến bàn làm việc, cúi người ôm lấy Bánh Bao.

Tiểu Bánh Bao khóc đến kinh thiên động địa, không thèm để ý người đang ôm mình là ai, chỉ biết là trán bé bây giờ rất đau, hai móng thịt của bé nứu lấy vạt áo tây trang của cha, ngẩng đầu lớn miệng khóc, “Hu hu hu, oa oa oa, đau đau.....oa oa oa.....” Cứ gào lên khiến giọng khàn cả đi.

Tư Không Viêm Nghiêu luống cuống tay chân, anh chưa từng dỗ trẻ con, nhất là bé con này đang nước mắt ràn rụa này, còn khóc đến nấc lên.

“Ngoan nào, Bánh Bao không khóc không khóc.” Bánh Bao càng khóc càng dọa đến trán anh cũng rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

Ôm Bánh Bao nhỏ vào lòng, anh quay đầu tức giận trừng đầu sỏ Nhan Nghi đang đứng sững sờ.

Anh nâng tay lên, bóp một tiếng, Nhan Nghi bị tát ngã xuống đất, cô ta vì muốn đẹp mà đi đôi giày cao gót tám ly, Tư Không Viêm Nghiêu không hề vì cô ta là phụ nữ mà hạ thủ lưu tình dù chỉ một chút, mặt cô ta lập tức sưng lên, chân cũng trật khớp.

“Cô nghĩ gì trong đầu vậy hả, dám động thủ đánh con tôi!” Tư Không Viêm Nghiêu tiến về phía trước từng bước, đá một cước vào bụng Nhan Nghi, khiến cô ta vắng cả một đoạn.

Khúc Tân ở bên cạnh nhìn mà hết hồn, tuy cô sớm biết tổng giám đốc nhà mình là một người đàn ông máu lạnh, nhưng cô vẫn cho rằng, đàn ông có phong độ thân sĩ, ít nhất sẽ không động thủ đánh phụ nữ, nhưng hiện tại cô đang thấy cái gì? Một đá vừa rồi tổng giám đốc dùng lực rất mạnh, phỏng chừng Nhan Nghi sẽ học máu.

Nhan Nghi hiện tại mặt đau, chân đau, bụng đau. Sắc mặt tái nhợt.

Cặp mắt chim ưng lạnh như băng của Tư Không Viêm Nghiêu nhìn chằm chằm Nhan Nghi đang nằm đó giả chết, quay đầu nói với thư kí sững sờ đứng bên cạnh, “Đuổi việc.” Dám động thủ với con anh, ả đàn bà này không muốn sống nữa sao!

“Hu hu, cha ơi, Bánh Bao đau.” Bé con kia ghé vào vai Tư Không Viêm Nghiêu, bả vai nhỏ bé run lên.

Tư Không Viêm Nghiêu nghiêng mặt hôn lên khuôn mặt vì khóc mà ửng đỏ của con, xoay người ôm Bánh Bao ngồi lên ghế, anh nâng đầu bé, nhìn kĩ nơi bị đụng thương, phát hiện đã nổi lên một cục u to đùng, nhưng may mà không bị chảy máu, anh lúc này mới khẽ thở phào.

“Hức.....Hu hu.....Hu hu.....” Hai mắt Bánh Bao khóc đỏ hồng hồng, lúc này bé không gào khóc nữa. Song cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều tèm lem nước mắt, hai mắt sưng húp, trên trán còn một cục u siêu bự, cái mũi nhỏ thì sứt sả sứt sịt.

Tư Không Viêm Nghiêu đau lòng muốn chết, bảo bối này mỗi ngày đều được Ô Thuần Nhã chăm sóc cẩn thận, có bao giờ bị đau đến thế đâu, nếu Ô Thuần Nhã mà nhìn thấy dáng vẻ lúc này của Bánh Bao, không biết sẽ đau lòng đến độ nào.

Tiểu Bánh Bao đang ủy khuất cực kì, bé không phải chỉ béo có chút chút thôi sao, bé không phải chỉ là béo có chút chút, thân thể mất cân bằng thôi sao! Cái này lại làm bé đụng ra một cục u to đùng, đau quá đau quá. Nhưng bé không dám gào đòi phụ thân, bé cũng biết, nhờ mà phụ thân nhìn thấy bé thế này, nhất định sẽ đau lòng lắm lắm.

Không thể phủ nhận trong đầu cha con hai người này giờ toàn là suy nghĩ phải gạt Ô Thuần Nhã, nhưng không biết có phải ông trời muốn đổi nghịch với hai người hay không, chiều nay Ô Thuần Nhã chỉ có một tiết học, cậu vốn không yên tâm Tư Không Viêm Nghiêu vừa đi làm vừa mang theo Bánh Bao, cho nên học xong cậu liền nhờ Mạc Tuấn Nghị đưa đến tập đoàn Tư Không.

Vừa xuống xe cậu đã cảm thấy nóng ruột, Ô Thuần Nhã ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao ngất đồ sộ, quay đầu nói với Mạc Tuấn Nghị tiếng cảm ơn rồi lập tức đi vào trong.

Hai cha con kia còn chưa kịp bàn bạc làm thế nào để gạt Ô Thuần Nhã, cậu đã vào văn phòng của Tư Không Viêm Nghiêu. Đây cũng không thể trách cậu không gõ cửa, ai biết vừa rồi Tư Không Viêm Nghiêu lúc quay về nhìn thấy một màn nguy hiểm của Bánh Bao liền khẩn trương quá quên luôn đóng cửa chứ!

Cho nên Ô Thuần Nhã vào đã thấy đứa con bảo bối của mình đang ngồi trên đùi Tư Không Viêm Nghiêu, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ liếc qua đã biết là vừa khóc khiến lòng cậu chột căng cứng.

“Sao lại thế này?” Coi như không thấy một người phụ nữ đang nằm úp sấp trên sàn, Ô Thuần Nhã buông túi xách trong tay ra ôm Bánh Bao, thấy vết sưng đỏ trên trán bé liền quay qua hỏi Tư Không Viêm Nghiêu.

“.....À.....” Tư Không Viêm Nghiêu nhất thời không biết nên nói thế nào, anh chỉ nhìn thấy lúc ả đàn bà kia đẩy con, nhưng nguyên nhân thì anh thật sự không biết. Như thế anh biết giải thích kiểu gì đây?

Đây là lần thứ hai Khúc Tân nhìn thấy Ô Thuần Nhã. Lần đầu tiên xuống lầu đón khách cô đã thấy được khí chất thanh nhã của cậu trai này, nhưng giờ nhìn cậu trong mắt đầy đau lòng ôm con nhẹ giọng dỗ dành, lại càng khiến cô cảm thấy thích hợp.

“.....Tiểu thiếu gia không cẩn thận ngã khỏi ghế, đều do tôi không đỡ được cậu bé...” Cô cảm thấy mình hẳn là nên che giấu cho tổng giám đốc một chút, tuy rằng chuyện này thực sự không thể đổ lên đầu tổng giám đốc, nhưng Nhan Nghi chung quy cũng bởi vì anh cho nên mới sinh sự với Bánh Bao.

Ô Thuần Nhã lấy khăn ướt trong túi ra, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cho Bánh Bao, nghe xong lời giải thích của Khúc Tân cũng không nói gì. Giờ trong lòng trong mắt cậu chỉ có con trai nhà mình mà thôi.

Lau mặt cho Bánh Bao xong, Ô Thuần Nhã không nhìn nam nhân lấy một cái, ôm Bánh Bao xoay người nói một câu, “Tôi dẫn nó đi bệnh viện.” Liền bước ra ngoài.

Tư Không Viêm Nghiêu sừng sốt, theo sát phía sau, cũng không quên nghiêng người phản phó Khúc Tân, “Đuổi việc cô ta, tôi không muốn nhìn thấy cô ta nữa.”

“Anh với em cùng về nhà đi, để anh gọi cho bác sĩ.” Anh vươn tay bắt lấy cánh tay Ô Thuần Nhã, thấy mắt cậu hơi phấp hờng, biết cậu xót con, giọng điệu nam nhân trở nên vô cùng ôn nhu.

Nhếch miệng, Ô Thuần Nhã không nói gì, nhưng cũng không cự tuyệt.

“Còn đau không?” Ngồi vào xe, Ô Thuần Nhã cúi đầu nhìn Bánh Bao trong lòng, khẽ hỏi.

Chu chu cái miệng nhỏ, Bánh Bao gật đầu, “Đau,” Giọng nói kia yếu ớt hệt như một con mèo nhỏ mới sinh. Vừa rồi bé không dám nói chuyện, khí tức phát ra trên người phụ thân bé làm bé thấy khản trương, bé chỉ sợ phụ thân bé sẽ mắng bé.

Ô Thuần Nhã hít mắt nhìn Bánh Bao, cậu biết bé có chuyện.

Bánh Bao chớp chớp mắt, nhìn cha đang lái xe, ban nãy bé đã biết cha mình cực kì cực kì cực kì nóng tính, “Dì kia nói Bánh Bao không có gia giáo, còn nói phụ thân không biết dạy con.” Bé ừ ừ khua tay môi nhìn phụ thân bé.

Tư Không Viêm Nghiêu nhàu mày, dám nói con anh như vậy, một đá kia vẫn còn là nhẹ.

Ô Thuần Nhã xụ mặt, trong giọng nói thần nhiên ần ần tức giận kìm nén, “Cho dù cô ta có nói như vậy, con cũng không thể khiến bản thân bị thương chứ, sao không nói cho cha con! Không phải cha con là sếp lớn của bọn họ hay sao! Sếp lớn là cái gì, không phải có thể ức hiếp nhân viên sao!”

Tư Không Viêm Nghiêu vốn còn chút tức giận sót lại chưa tiêu, nghe cậu nói vậy thì không khỏi buồn cười, hóa ra trong lòng cậu mình là loại ông chủ chuyên môn ức hiếp nhân viên như vậy.

Bánh Bao bị phụ thân nói làm cho sừng sốt, sao bé không biết phụ thân bé còn có thể phúc hắc như thế nhỉ? Cái loại cảm giác ‘sau lưng ta đây có chỗ dựa vững chắc à nha’ là thế nào đây!

Nói xong Ô Thuần Nhã liền quay đầu về phía nam nhân đang lái xe, nghiêm mặt nói, “Nói luôn bây giờ, nếu còn có lần sau tôi sẽ đưa Bánh Bao rời đi, những người muốn sinh con cho anh dù là trai hay gái đều phải cách anh một chút, miễn cho hai cha con tôi nhọc tâm lo lắng đề phòng, không chừng ngày nào đó lại có yêu ma quỷ quái chạy đến đòi đánh đòi giết chúng tôi!”

Tư Không Viêm Nghiêu nghe mà khoe miệng tươi cười càng lớn, nghe kĩ coi, nghe kĩ coi, cái giọng điệu nén giận này, còn thêm cả uy hiếp nữa. Cơ mà nghe thật là thoải mái!

“Được được, tuyệt đối không có lần sau, đều là do anh, về sau anh nhất định sẽ buộc Bánh Bao vào thắt lưng, đi đâu cũng mang theo.” Nam nhân mỉm cười, lời lẽ từ miệng phát ra hết sức trời cháy, không còn vẻ ngang ngược thô bạo khi nãy dù chỉ một tẹo.

Bánh Bao ở trong lòng Ô Thuần Nhã rất không nể tình khinh bỉ anh, hừ, giả bộ làm người tốt với phụ thân!

Ai nha, đau đầu quá đi.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Phụ thân Bánh Bao muốn thiệt nhiều em trai em gái cơ !

Nhà họ Giang đã nhiều đời làm nghề y, nghe nói năm xưa cụ tổ nhà họ Giang còn ở trong cung chuyên bắt mạch cho quý nhân, cái nghề Đông y này cứ thế nối tiếp đến hiện tại, Giang Võ là người duy nhất kế thừa Đông y trong nhà, anh hấn Giang Hán đã sớm chuyển sang học Tây y, giờ là chủ nhiệm ngoại khoa bệnh viện Nhân dân của X thị, còn hấn thì tự mở một phòng khám, kiêm luôn chức vụ bác sĩ cho hai vị thiếu gia nhà Tư Không, tuy nhiên, mấy người nhà Tư Không toàn là yêu quái biến thành, tám năm mười năm cũng không thấy sinh bệnh, vừa rồi nhận được điện thoại của Tư Không Viêm Nghiêu làm hấn còn sững sốt một lúc, thẳng đến khi nam nhân cúp máy hấn mới biết mình không nghe nhầm.

Giao phòng khám lại cho một y tá, hấn lái xe đến biệt thự của Tư Không Dực Dương, trên đường hấn còn ngẫm nghĩ, mình chưa nghe nói nhị thiếu gia nhà Tư Không kết hôn mà? Vậy người vốn chưa kết hôn lại bỗng lên con tôi là sao? Hay mình thật sự đã nghe nhầm? Thực ra là nói con của Tư Không Viêm Dực Dương?

Tư Không Viêm Nghiêu bế Bánh Bao về phòng ngủ siêu lớn của anh, Ô Thuần Nhã không nói gì, thấy anh đặt Bánh Bao lên giường xong thì xoay người vào phòng vệ sinh lấy khăn lông thấm ướt ra lau khuôn mặt khóc lóc tèm lem như diễn viên hí kịch của bé, cậu không dám chạm vào cục u sưng xanh tím tím trên trán bé, chỉ có thể ở bên cạnh lo lắng.

Tư Không Viêm Nghiêu ngồi một bên nhìn cậu nôn nóng, “Thuần Nhã, đừng cuống quýt, bác sĩ sắp đến rồi.”

Không phòng bị đột nhiên bị anh gọi thân mật như vậy, Ô Thuần Nhã ngượng ngừng rồi...

Bánh Bao nhỏ ngồi dựa vào phụ thân bé, lúc này không đau như ban nãy nữa, thấy phụ thân ngượng ngừng mặt đỏ ửng, bé con kia còn vỗ vỗ móng cười nói, “Phụ thân xấu hổ xấu hổ (^O^)”

Ô Thuần Nhã trừng mắt, “Đầu hết đau rồi đúng không!”

Móng nhỏ lập tức ôm đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn từ cười hi hi chuyển qua đáng thương hề hề, “Đau ghê lắm(>_

Ô Thuần Nhã nhìn bé làm xấu cũng không so đo với nó, nghe thấy bước chân bên ngoài liền mau chóng ra mở cửa.

Tào quản gia đang định gõ cửa, thì bỗng dưng cánh cửa đã mở ra trước, hấn buông tay, hơi cúi người chào Ô Thuần Nhã, “Thuần Nhã thiếu gia, đây là Giang tiên sinh, bác sĩ của nhà Tư Không.”

Ô Thuần Nhã ngẩng đầu lên nhìn, sững sốt, “Là anh?”

Giang Võ cũng sững sốt, còn kính ngạc chớp mắt mấy cái, ngu si tuôn ra một câu, “Tiểu mĩ nhân, lại gặp rồi.”

Đang ngồi trên giường mắt to trừng mắt nhỏ với con Tư Không Viêm Nghiêu lập tức hung hăng nhử mày, cúi đầu hỏi Bánh Bao, “Phụ thân con từng gặp cậu ta?”

Bánh Bao nghi hoặc lắc đầu, “Chưa gặp....thì phải....”

Tư Không Viêm Nghiêu bị hai từ cuối cùng của bé làm cho hơi ghen một chút, sắc mặt trầm xuống. Anh nâng tay nhéo mặt cảnh cáo bé.

Tiểu tử thôi, ranh mãnh mưu mô.

Giang Võ đáng khinh lách qua người Tào quản gia, tiến lại gần Ô Thuần Nhã, “Tiểu mĩ nhân, đã ba năm không gặp, thân thể vẫn tốt chứ? Bé con của cậu chắc lớn lắm rồi.”

Ô Thuần Nhã gật đầu, “Tôi ổn lắm, bác sĩ Giang mau kiểm tra vết thương trên đầu con tôi đi.” Nói xong cậu quay người về phòng trước. Không có biện pháp, cậu đối với những kiểu thân thiết như thế này luôn không biết ứng đối thế nào.

Tư Không Viêm Nghiêu lạnh lùng nhìn người đi sau Ô Thuần Nhã, giọng điệu lạnh băng nói, “Nhanh lên.”

Giang Võ run run, lập tức thu về cười đùa trên mặt nhìn về một lớn một nhỏ trên giường, nghi hoặc nghiêng đầu, “Hóa ra anh thực sự đã kết hôn, con lớn thế này rồi, chắc chắn, quá phũ phàng, còn không nói cho tôi biết.”

“Câm miệng.” Gân xanh trên trán giật giật, Tư Không Viêm Nghiêu đột nhiên hỏi hận đã tìm tên điên khùng này tới khám cho con mình.

Giang Võ thức thời ngậm miệng, xoay người tiến sát Bánh Bao, nhìn trái nhìn phải, vươn tay nâng cằm bé lên, xem xét kĩ lưỡng.

Tư Không Viêm Nghiêu gắt gao nhìn chăm chăm vào cái móng đang chạm vào da thịt trắng nõn non mềm của con anh, nếu không phải tên này còn có

chỗ dùng, thì nhất định anh sẽ dùng dao xẻ cái móng đó xuống! (#')

“Sao rồi? Có vấn đề gì không?” Ô Thuần Nhã thấy hấn không nói lời nào mà chỉ quan sát khuôn mặt Bánh Bao, không khỏi khản trương hỏi.

“Chắc chắn, Tur Không Viêm Nghiêu, đòi anh đã tu luyện được phúc khí gì, cư nhiên lại có đứa con xinh đẹp như vậy.” Giang Võ buông móng, động mồm

Ô Thuần Nhã đứng một bên có vẻ không hài lòng cho lắm. Sao người này không nói về vết thương của Bánh Bao trước, không biết cậu đang lo lắng à!

Tur Không Viêm Nghiêu hung tợn trừng hấn một cái, “Nói mau!”

Giang Võ mở hộp thuốc tùy thân, lấy ra một đồng chai chai lọ lọ đặt lên giường, “Nào, ngồi ngoan, để chú bôi thuốc cho cháu, bôi thuốc xong sẽ không đau nữa.” Hấn dằng về hết như một con sói ba đuôi, nhìn thấy Bánh Bao nhích dần về phía sau, lẽ nào vòng tay của cha bé ảm áp hơn.

Vươn tay đoạt lấy chai thuốc trong tay Giang Võ, Tur Không Viêm Nghiêu ôm con, “Để thuốc lại, nhớ ghi rõ hướng dẫn sử dụng rồi đi đi.”

Giang Võ cũng không để ý, đưa mấy lọ nhỏ cho Ô Thuần Nhã, “Lọ màu tím mỗi ngày bôi cho bé hai buổi sáng tối, còn lọ màu vàng thì để uống, một ngày một lần, đó là thuốc vitamin. Bé con này chỉ bị thương ngoài da, không có gì đáng lo. Bôi thuốc ba năm hôm là có thể tiêu sưng, cam đoan sẽ khôi phục hoàn toàn, nhưng mấy ngày này nhớ ăn ít đồ dầu mỡ, lúc ngủ chú ý cẩn thận không dè lên vết thương là được.” Nói xong hấn đuổi tay hầy hầy Ô Thuần Nhã, “Cậu ngồi xuống, để tôi xem cho cậu.”

Ô Thuần Nhã sừng sốt, bị hấn kéo ngồi xuống, sau đó cổ tay trái lập tức bị hấn nắm lấy.

Giang Võ cẩn thận xem mạch, sắc mặt không tốt nói, “Thân thể cậu cứ tiếp tục như vậy mai sau muốn sinh con lần nữa sẽ rất khó khăn!” Lời này nói xong còn trừng Tur Không Viêm Nghiêu.

Ô Thuần Nhã bị hấn nói đỏ ửng mặt, theo phản xạ nhìn nam nhân đang nhàu mày bên kia.

Bánh Bao nghe lời này cũng không yên, cổ bỏ qua cái trán còn ần ần đau, bé mau chóng chạy tới tựa vào người phụ thân bé, khản trương cực kì hỏi, “Chú bác sĩ, phụ thân còn có thể sinh cho Bánh Bao thiệt nhiều thiệt nhiều em trai em gái nữa đúng không!”

“Phụt!” Giang Võ nhìn đôi mắt to ngập nước tràn đầy khản trương cùng chờ mong kia, không nhịn được bật cười.

“Có thể, chỉ cần phụ thân cháu điều trị cho tốt, có thể sinh cho cháu cả một đội bóng em trai em gái.” Nói xong lời này tự mình cảm thấy buồn cười trước, bé con này có suy nghĩ thật sáng tạo, coi phụ thân nó là heo sao! Còn sinh thiệt nhiều thiệt nhiều... .

Tur Không Viêm Nghiêu đối với cuộc đối thoại giữa Bánh Bao và Giang Võ cảm thấy vô cùng hài lòng, không tồi, chỉ có một mình Bánh Bao sẽ rất cô đơn, hấn là nên sinh nhiều thêm mấy đứa, hơn nữa khi ấy Bánh Bao cũng có chuyện để làm, sẽ không gây trở ngại thế giới hai người của bọn họ nữa.

Ô Thuần Nhã thật là hết chỗ nói, sao có thể nói chuyện trên người cậu như thế chứ.

“Thuốc.” Tur Không Viêm Nghiêu nhìn biểu tình của cậu liền biết cậu không thèm để tâm đến chuyện này, cho nên tự mình mở miệng đòi Giang Võ thuốc.

Giang Võ cũng không giấu diếm gì, nói, “Tôi về phối tốt thuốc sẽ gọi điện cho anh, anh bảo quản gia đến lấy. Đúng hạn uống thuốc một hai năm sẽ thấy hiệu quả.” Nói xong còn quăng một ánh mắt “Anh hiểu đấy” với anh... .

“Rồi, tiền đưa cậu sau, đi đi.” Dùng xong thì vút, đây là phương pháp thực hiện số một của Tur Không Viêm Nghiêu.

“Được, mai bảo quản gia đến chỗ tôi lấy thuốc, nhưng mà tôi phải nói cho anh biết, thân thể hiện tại của cậu ấy không chịu nổi nhu cầu sinh lí của anh đâu, cho nên anh phải nhẫn nhịn chịu đựng thỏa đáng đấy.”

Tur Không Viêm Nghiêu nhướn mày, anh đã cảm dục ba tháng rồi đó được không.

Ô Thuần Nhã ở bên cạnh nghe hai người nói chuyện mà mặt đỏ bừng, tuy rằng cậu đã quyết định thử ở cùng Tur Không Viêm Nghiêu, nhưng cũng không có nghĩa hai người có thể tiến triển nhanh đến như vậy.

Nhưng mà Nhã Nhã yêu quý của chúng ta à, cậu không nghĩ tới, nhưng không có nghĩa là cha của thằng con cậu không nghĩ tới, lại càng không có nghĩa con cậu cũng không nghĩ tới nhé! Cậu không nghe con cậu nói thích có thiệt nhiều thiệt nhiều em trai em gái đó sao!

“Tôi đi đây, tạm biệt.” Thu dọn tốt hòm thuốc, Giang Võ tiêu sái phát tay với ba người, rồi đi.

Ô Thuần Nhã tiễn người xong liền đi về phòng bếp, nói với đầu bếp hôm nay làm đồ ăn thanh đạm một chút.

Trong phòng, Bánh Bao nhỏ ngồi trên đùi Tur Không Viêm Nghiêu, ngẩng đầu nhìn cha bé, đôi mắt kia còn vô cùng nghiêm túc yêu cầu với cha, “Muốn em trai em gái.”

Nam nhân nở nụ cười, con tức giận còn sót dưới đáy lòng vì yêu cầu này của con mà bay sạch.

“Được.” Con anh muốn có em trai em gái, anh thân là cha tất nhiên phải cố gắng chút rồi.

Ô Thuần Nhã không biết, Bánh Bao nhỏ lại một lần nữa bắt cậu đem bán, đương nhiên, bây giờ không phải là vì bánh ngọt, mà là Bánh Bao muốn có em trai em gái cơ. Cho nên... mọi người hiểu rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Phụ thân! Cùng ta ngủ cùng cha nha!

Bánh Bao chơi xấu, cứ khăng khăng đòi ngủ ở phòng Tư Không Viêm Nghiêu, Ô Thuần Nhã đứng bên giường chống nạnh nhìn bé, cậu không phải không thể cưỡng ngạnh ôm Bánh Bao về phòng bọn họ, nhưng bé con này dám làm về mặt ‘phụ thân dám bế con đi con liền khóc cho phụ thân coi’, cậu thật sự là không có cách nào.

“Nếu không nghe lời phụ thân sẽ đánh đòn (#’)” Bé con này gần đây càng ngày càng bướng, được Tư Không Viêm Nghiêu sủng ái nên tên tiểu tử thói này cứ nhiên dấm liên tục không nghe lời cậu, tức chết đi được!

Bánh Bao ngồi trên giường lớn, ôm chặt con thú nhồi bông hình sói xám, sói xám kia to hơn bé rất nhiều, cứ ngồi ôm như thế, mắt to ngập nước long lanh nhìn cậu, non nớt mềm nhẹ làm nũng, “Phụ thân cho Bánh Bao ngủ cùng cha đi, chỉ một ngày thôi.” Nói xong còn vươn ngón út ra khoa chân múa tay với phụ thân.

Ô Thuần Nhã hít sâu, hướng về phía cửa phòng rống lên.

“Tư Không Viêm Nghiêu ~~~~~!!!”

Tư Không Viêm Nghiêu đang ở thư phòng họp trực tuyến với giám đốc chia nhánh chốt sừng sốt, sau đó nói với Tôn Dương ở bên kia cũng nghe được tiếng thét rõ ràng mới vang lên, “Ngừng ở đây.”

Tôn Dương nhìn video bị gián đoạn chặc lưỡi, vừa rồi là giọng của nam sinh vọng lại, chẳng lẽ tổng giám đốc của bọn họ đổi khẩu vị? Lúc này đổi sang chơi đùa đàn ông? Không thể không nói Tôn Dương nói đúng, nhưng đó cũng không phải hoàn toàn là sự thật, tổng giám đốc của bọn họ lúc này không phải chỉ là chơi đùa thôi đâu.

Nam nhân vào phòng ngủ liền thấy Ô Thuần Nhã thờ phỉ phỉ đứng bên giường, con của anh thì ngồi trên giường, hai người đang mặt đối mặt.

“Sao vậy?” Anh nhướn mày, đến bên giường ôm Bánh Bao vào lòng.

“Tôi muốn dẫn nó đi tắm, nhưng tên tiểu tử thói này không chịu nghe lời, cứ đòi ngủ ở chỗ anh.” Ô Thuần Nhã hung hăng trừng nam nhân, ý tứ rõ ràng là, đều tại anh, con tui trước kia vốn thực nghe lời, hiện tại thì hay rồi, dám làm ngược ý tui!

Nam nhân cúi đầu nhìn Bánh Bao trong lòng đang mở mắt mong chờ, chất giọng trầm ấm mang theo ý cười nói, “Vậy thì ngủ ở đây.” Không phải chỉ là ngủ cùng anh thôi sao, có gì khó đâu.

Ngủ, ngủ em gái anh ấy! (#’)!

Ô Thuần Nhã vươn tay chỉ vào Bánh Bao, quát nam nhân, “Trên đầu nó có vết thương không thể đè nặng lên, ngủ ở đây anh có thể trông chừng nó à? Sao hai người các người nói mãi không hiểu thế!”

Tư Không Viêm Nghiêu đảo mắt, nói với người sắp phát bệnh tâm thần kia, “Vậy em ngủ luôn ở đây là ổn rồi, ừm, cứ quyết định thế đi, anh đi tắm cho Bánh Bao, em thu dọn đi, thời gian cũng không còn sớm, không phải mai còn phải đi học sao, mau đi tắm rửa rồi lại đây ngủ là được.” Nói xong liền ôm Bánh Bao vào phòng tắm.

Ô Thuần Nhã nghe nam nhân lại nói một lèo như vậy thì có chút bất đắc dĩ, lần đầu tiên cậu gặp nam nhân này không phải anh giữ chữ như vàng sao? Hiện tại là thế nào, không có chuyện gì làm phiền cho cậu một trăng dài thuyết giáo cậu, khả năng ngôn ngữ của anh vốn không tốt cơ mà!

Nghe tiếng nước vang lên trong phòng tắm, Ô Thuần Nhã chỉ có thể xoay người về phòng dành cho khách chuẩn bị quần áo cho Bánh Bao, không có biện pháp, cậu không đủ dũng khí lao vào phòng tắm giành Bánh Bao với anh đâu.

Nam nhân cởi quần áo của Bánh Bao, đứng vào bồn tắm đầy nước, rồi vươn tay ôm Bánh Bao béo trắng ngồi lên đùi mình.

“Lần sau không được chọc cho phụ thân tức giận.” Điểm lên mũi Bánh Bao, anh nghiêm mặt nói.

Tiểu Bánh Bao hai tay quấy quấy nước, gật đầu, non non nót nót nói, “Trên TV báo, bao giờ ba mẹ ở cạnh nhau mới có bé con, Bánh Bao muốn có em

trai em gái, thế thì phải để phụ thân và cha ở cạnh nhau mới được, chẳng lẽ không đúng à?” Ý tứ chính là, bé đây là đang tạo mưu kế tạo phúc lợi cho cha đó nha.

Tư Không Viêm Nghiêu tỏ vẻ áp lực rất lớn, bé con này quả là một lòng muốn có em trai em gái, nhưng em trai em gái dễ dàng có như vậy ư! Không biết cái đó là cần sự phối hợp của hai người ư! Không biết không phải chỉ cần ngủ chung là có thể ư! ʘ ▽ ʘ, con của anh hình như là không biết thật. (Mới hơn ba tuổi biết thì có mà đại nạn nha haha!)

Anh thờ dài đồ sữa tắm vào lòng bàn tay, chà sát sau đó nhẹ nhàng tắm cho thân mình trắng nõn non mềm của Bánh Bao, cười tà, “Con muốn em trai em gái đến vậy à?”

Bánh Bao gật đầu, bĩu môi, “Con còn muốn làm anh trai nữa.”

Tư Không Viêm Nghiêu hôn lên hai má bé, “Được! Nhưng mà phải đợi lâu một chút.”

“Vì sao?” Bánh Bao không hài lòng, trong mắt đầy khó hiểu.

Tẩy sạch bọt dính trên người bé, nam nhân cười nói, “Phải tắm bỏ cho phụ thân con đã.” Hôm nay lời Giang Vô nói anh đều nghe được hết, không chỉ nghe hết, còn ghi tạc trong lòng.

Bánh Bao cái hiểu cái không gật đầu, dù sao cha đã đáp ứng sẽ có em trai em gái cho mình rồi, vậy mình sẽ không sốt ruột nữa.

Ô Thuần Nhã về phòng tắm rửa thay bộ quần áo ngủ màu đen kẻ caro, cậu cảm quần đùi áo ba lỗ của Bánh Bao quay lại, đúng lúc Bánh Bao được Tư Không Viêm Nghiêu dùng khăn tắm to trùm bao quanh người đi ra từ phòng tắm.

Ô Thuần Nhã chạy nhanh đón Bánh Bao, đặt bé đứng trên giường, sau đó lau nước còn sót lại trên người bé, cúi đầu nhìn không chớp mắt mặc đồ lót cho Bánh Bao.

Tư Không Viêm Nghiêu buồn cười nhìn cậu ngoại trừ bàn chân, bàn tay, đầu lộ ra còn lại đều bị áo ngủ che kín, đây là đề phòng anh sao?

Nhìn Ô Thuần Nhã trải tấm đệm lót của Bánh Bao ở giữa giường, nam nhân mở miệng, “Em đặt vào trong đi.”

Ô Thuần Nhã mỉm cười, cậu cũng biết để Bánh Bao ngủ ở trong là tốt nhất, Bánh Bao buổi tối ngủ rất loạn, lúc nào cũng đạp chân quơ chân, nghĩ một lúc cậu đặt tấm đệm lót vào trong, vô mộng bé nói, “Không được tè dầm”

Bánh Bao nhò lắc lắc mông bò vào trong, ngẩng đầu, nhìn mặt với phụ thân, “Còn lâu con mới tè dầm!”

“Được rồi được rồi, mau đi ngủ đi.” Ô Thuần Nhã dưới cái nhìn chăm chú của nam nhân đành không tình nguyện lên giường với Bánh Bao, nghiêng người đưa lưng về phía anh, nằm quay mặt về phía Bánh Bao.

Bánh Bao chu chu môi, phải cùng phụ thân hôn chúc ngủ ngon, rồi ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Ô Thuần Nhã nhẹ nhàng vỗ bụng nhỏ của Bánh Bao, vươn tay hất tóc trên trán bé sang một bên, nghe hô hấp của con chậm dần có quy luật, lúc này mới cảm thấy trái tim căng cứng giờ được buông lỏng.

Bánh Bao từ khi còn nhỏ đã rất ít bị thương, cho nên hôm nay nhìn thấy cục u to đùng trên trán con cậu đau lòng muốn chết, bằng không cậu không có khả năng nói chuyện với Tư Không Viêm Nghiêu như vậy.

Cảm giác được đệm giường bên cạnh lún xuống, còn có nhiệt độ cơ thể của nam nhân, cậu lại không tự chủ được khăn trương.

Ô Thuần Nhã nhếch môi, đến khi bàn tay to kia cách áo ngủ nhẹ nhàng ma xát vùng thắt lưng mẫn cảm, cậu rốt cuộc không nhịn nổi nữa.

Trong bóng đêm cậu vẫn không quay đầu lại, nhưng hơi thở nam nhân phả lên cổ cậu cũng đủ khiến cậu nổi da gà.

“Anh...”

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: H Bảo bồi em thật mê người mà!

Bàn tay ấm áp tiến vào trong vạt áo, trực tiếp dán lên vùng eo bóng loáng tinh tế kia, Tư Không Viêm Nghiêu dựa vào gần hơn một chút, vừa khẽ hôn lên phần cổ lộ ra ngoài áo của Ô Thuần Nhã vừa thầm than, làn da của người này thật mịn, xúc cảm rất không tồi.

Ô Thuận Nhã khản trương đến mức không dám nhúc nhích, ngay cả hơi thở cũng nhẹ đi rất nhiều, thậm chí người này đúng là không biết chừng mực, cứ nhiên vào thời điểm này lại đi chiếm tiện nghi của cậu!

Đầu tiên là bàn tay to dày ảm áp của nam nhân như trấn an nhẹ nhàng vuốt ve thắt lưng đang cương cứng cậu, sau đó một tác lại muốn tiến thêm một thước vuốt ve lên vùng bụng thanh mảnh của cậu.

Vội vã vờn tay đè lại móng vuốt sói của nam nhân đang tác quái trên cậu, Ô Thuận Nhã nghiêng đầu, trong bóng tối tức giận trừng mắt nhìn nam nhân, thanh âm nhỏ nhỏ mắng, “Anh đừng có mà quá đáng!”

Nam nhân cúi đầu nở nụ cười, tiến đến bên tai cậu ái muội liếm liếm lên vành tai mẫn cảm của cậu, cảm giác được cậu run rẩy mới mở miệng nói, “Không làm đến cuối cùng”

Ô Thuận Nhã sao có thể đồng ý, anh không biết xấu hổ nhưng cậu thì biết nhé! Nhờ đâu động tác quá lớn đánh thức Bánh Bao thức dậy, vậy cậu khỏi cần sống nữa! (Hóa ra là anh lo cái này)

“Không được!” Quát khê một tiếng muốn hất tay anh từ trong áo ra, nhưng về vấn đề ở đây là sức lực cậu không phải là đối thủ của ai kia.

Đầu vú trước ngực bị tay của anh ma sát, thừa dịp cậu đẩy tay anh ra cố tình dùng hai ngón tay nhẹ nhàng vân vê xoa nắn.

“Ừm...” Cảm giác tê dại đánh thẳng vào não, tức thì không kịp kiềm chế, cậu khê rên lên một tiếng.

Cậu bối rối lấy một tay che miệng mình lại, một tay đưa vào áo cố sức kéo tay anh ra.

Tư Không Viêm Nghiêu bị tiếng rên khê đầy kim nén kia của cậu làm cho một cổ tà họa vọt thẳng xuống hạ thể, khí quan nam tính dưới thân lập tức dựng đứng, thẳng tắp dính vào khe mông Ô Thuận Nhã.

Ô Thuận Nhã xấu hổ, mặt đỏ bừng, nhưng cậu chẳng có cách nào chống lại nam nhân kè sát phía sau mình. Cậu vừa phải cố che mặt con đang ngủ say, vừa phải đối phó với tên đang sờ loạn trên người cậu, trán đã sớm chảy đầy mồ hôi.

Tư Không Viêm Nghiêu làm bộ như cố ý đùa cậu, nhưng tay trái lại cố tình lướt tới lướt lui trước ngực cậu khiêu khích, thỉnh thoảng còn ngậm lấy vành tai khéo léo của cậu mà cắn mút.

“Ừm... dừng...” Bị anh làm cho sắp mất hết sức lực Ô Thuận Nhã cảm giác được anh đang nghiêng thân chặn người cậu, lúc bàn tay kia mò xuống kéo quần cậu xuống, khiến cậu bị dọa đến run run.

“Suyt” Nghiêng nửa người lên, Tư Không Viêm Nghiêu đầu tiên là liếc nhìn Bánh Bao đang ngủ, thấy bé còn đang ngủ không có dấu hiệu tỉnh lại, lúc này mới yên tâm tiếp tục hạ thủ, vừa tuột quần người ta vừa trịnh trọng nói một cách đương nhiên, “Nhỏ giọng thôi, không lại làm ồn đến con”

Nhỏ giọng cái con mắt anh á, tui phắc, anh có thể đừng không biết xấu hổ phi lễ tôi như vậy được không!

Đáng tiếc, Ô Thuận Nhã lúc này chỉ có thể nuốt những lời kia vào bụng, bởi nam nhân đã cúi đầu hôn môi cậu, không để cậu phát ra âm thanh dù chỉ một chút.

Khê hé miệng, nam nhân kia lập tức linh hoạt ra ra vào vào trong miệng cậu, còn dùng lực ôm chặt lấy cậu mút đầu lưỡi cậu, Ô Thuận Nhã cảm thấy đầu lưỡi mình như muốn run lên. Nhưng bàn tay của nam nhân cũng không rảnh rồi đã chuyển từ hai hai nụ hoa trước ngực vì bị xoa nắn mà cứng lên sang xoa nắn tín khi bán ngẩng dưới hạ thân cậu, quần đã bị kéo đến đầu gối, hai cánh mông mướt mà cong vênh bị nam nhân dùng sức vuốt ve.

Thân thể tiếp nhận những cảm xúc hết sức xa lạ, khoái cảm vô cùng từ hạ thể mà cậu rất ít khi có được, bởi vì cậu quá mức ngây thơ, ngày thường chỉ lo chăm sóc Bánh Bao, vậy nên nhu cầu sinh lý này chẳng mấy khi xuất hiện. Cho nên giờ cậu thực sự bị dọa rồi, cũng lo không được có đánh thức Bánh Bao hay không, chỉ cố đẩy nam nhân đang chặn nửa người mình.

“Ừm ừm...” Giãy dụa đầu né tránh nụ hôn bá đạo của nam nhân, nhưng phía sau, địa phương bí ẩn nhất lại bị ngón tay nam nhân nhẹ nhàng chạm phải, làm cậu sợ tới sắp phát khóc (>_

Ngẩng đầu liếm đôi môi đã bị anh hôn đến sưng đỏ, Tư Không Viêm Nghiêu nghiêng người vây cậu vào lòng mình, dán lên tai cậu nhẹ giọng nói, “Cứng!”

Ô Thuận Nhã gất gao cắn chặt, chỉ sợ rên rỉ trong cổ họng tràn ra.

Tư Không Viêm Nghiêu một tay rất nhanh chạm lên dục vọng đã đứng thẳng của cậu, một tay tiến vào trong miệng cậu, nhẹ nhàng quấy đảo đầu lưỡi đang cố né tránh, “Liếm ướt”

Ô Thuận Nhã lắc đầu, nhưng lại không thể ngăn cản động tác cuồng ngạnh của nam nhân, chỉ có thể không cam lòng tùy ý ngón tay nam nhân ở trong miệng mình quấy nhiễu, nước bọt không kịp nuốt từ khóe miệng chảy ra.

“A... ừm...” Khoái cảm ở hạ thân tích tụ ngày càng nhiều, cậu nhịn không được di chuyển theo động tác của anh.

Anh rút ngón tay dính đầy nước bọt ra, sờ tới huyết khẩu đóng chặt giữa khe mông, tại nơi nếp uốn co rút kia nhẹ nhàng nhấn xuống, sau đó chậm rãi tham tiến một ngón tay vào, vách thịt ảm áp lập tức gất gao bao lấy tay anh, còn có thể cảm giác được nhấp nháy rất nhỏ, Tư Không Viêm Nghiêu thấp

giọng tán thưởng một tiếng, “Bảo bối, em thật nhiệt tình”

Ô Thuần Nhã cảm thấy dị vật trong cơ thể mình rất không thoải mái, theo bản năng muốn bài trừ, nhưng ngón tay nam nhân lại hướng vào ngày càng sâu, còn bắt đầu chậm rãi di chuyển.

“A.....a.....” Rốt cuộc không kiềm chế được mà thấp giọng ngâm nga, Ô Thuần Nhã bị cảm giác sắp phun trào ở phía trước bức điện rồi, mà phía sau, số lượng ngón tay nam nhân đã lên đến hai ngón, và còn có xu thế tiếp tục tăng thêm.

“Bảo bối, đừng nóng vội” Cảm giác được dục vọng trong tay sắp bắn ra, Tư Không Viêm Nghiêu lập tức dừng động tác đi lên tiếp tục vuốt ve nhũ thủ của cậu, trong huyết mềm mại đã tăng lên ba ngón tay, hơn nữa tràng nhiệt nóng bỏng đã quen với dị vật ra vào, bắt đầu tự động phân bố tiết ra dịch ruột non trơn dính.

Ô Thuần Nhã bị anh khiêu khích đến hai mắt mờ màng, trong cơ thể kêu gào đòi được phát tiết sắp phá tan lý trí cậu, cậu không tự chủ được vươn tay muốn tự mình an ủi dục vọng của bản thân, nhưng nam nhân chặn tay cậu lại, sau đó cậu liền cảm giác được ngón tay trong cơ thể mình rút ra ngoài, tựa như không muốn buông tha, hậu huyết lập tức vội vàng co rút vài cái.

Tư Không Viêm Nghiêu nâng dục vọng đã sớm trưởng đến nóng rực của mình nhẹ nhàng đỉnh lộng hậu huyết còn đang khép mở, sau đó vươn tay che miệng cậu lại, từng chút từng chút đem dục vọng chen vào cái miệng nhỏ ẩm ướt trơn mềm kia, cảm giác tràng thịt ẩm áp gắt gao bao lấy dục vọng của anh, cảm giác thật sự là quá tuyệt!

Thứ gì đó của nam nhân so với ba ngón tay còn thô hơn rất nhiều, cái loại đau đớn như bị xé rách này làm Ô Thuần Nhã há mồm cắn lấy tay anh, cậu cố sức thở phì phò thả lỏng thân thể, cảm giác được dị vật không vừa tiến vào đã đầu đầu lung tung liền thở phào một hơi, sau đó cậu nghiêng đầu trừng nam nhân, “Không phải anh bảo không làm đến cùng sao?”

Tư Không Viêm Nghiêu tựa hồ như có thể nhìn thấy đôi mắt ngấn lệ kia, thăm dò hôn lên hai má cậu, cười tà nói, “Bảo bối em quá mê người, anh đổi ý”

Nói xong liền duỗi tay đùa nghịch dục vọng vì đau mà có chút uể oải của cậu, còn anh cũng thử nhẹ nhàng đẩy lên.

“A...anh đừng động....Bánh Bao.....Bánh Bao sẽ tỉnh dậy mất.....um.....” Một câu nói đứt quãng, Ô Thuần Nhã vừa muốn kìm nén âm thanh, vừa không khống chế nổi thân thể bị anh va chạm.

Tư Không Viêm Nghiêu bị cậu kẹp đến phát đau, biết cậu vì sao mà khấn trương, cho nên liền rút dục vọng của mình ra, xóc chấn lên bệ cậu đứng dậy.

“Làm gì vậy!” Đột nhiên bị bệ lên, Ô Thuần Nhã kinh ngạc trừng to mắt nhìn Tư Không Viêm Nghiêu.

“Đổi chỗ” Nói xong cũng không cho cậu thời gian phản ứng, đứng dậy liền bệ cậu ra cửa, sau đó một cước đá văng cửa phòng dành cho khách mà Ô Thuần Nhã ở ở đối diện, hai ba bước đã tới bên giường, mau chóng thả người xuống giường rồi đè lên.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Phụ thân ! phụ thân làm biếng giống heo ấy!

Sau khi phát tiết xong Tư Không Viêm Nghiêu đem dục vọng vẫn chưa mềm xuống rút khỏi cơ thể Ô Thuần Nhã sớm đã mê man. Tuy người dưới thân khiến mình muốn ngừng mà không ngừng được, nhưng anh vẫn nhớ rõ lời của Giang Vô đã nói, sở dĩ những bạn đường trước kia chỉ mới làm với anh một lần không thể nào khiến anh thỏa mãn cho được, nhưng vì cậu nên anh đành phải nhẫn nhịn.

Ánh mắt Tư Không Viêm Nghiêu ôn nhu nhìn chăm chú cậu trai trẻ đang ngủ mê mệt, hoặc giờ có thể gọi cậu là đàn ông rồi. Anh nâng tay lau đi mồ hôi hai bên thái dương cho cậu, đôi mắt khi thanh tỉnh luôn ôn nhuận trong sáng bây giờ vì mệt mà khép lại. Cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên cánh môi vì đè nén tiếng kêu mà cắn chặt hằn lên vết máu, nam nhân cười khế, người này da mặt quá mỏng, nếu không phải lúc sau anh làm hung hăng điên cuồng đến không thể kiềm chế, cậu có thể sẽ giả cảm suốt cả quá trình.

“Bảo bối.” Nghiêng người nằm bên cạnh cậu, nam nhân ôm cậu vào lòng, cái tên gọi thân mật buồn nôn hết sức mà từ trước tới giờ anh chưa bao giờ dùng để gọi bất cứ kẻ nào, nhưng lúc này lại có thể dễ dàng thốt lên như thế, không thể không nói Ô Thuần Nhã đối với anh là một sự tồn tại quá đặc biệt.

Ô Thuần Nhã trong cơn mê man khẽ nhủ mảy, vốn đáng ngủ bất an, nhưng đến khi nằm trong lòng nam nhân, cậu từ từ giãn lỏng mảy ra, rúc vào lòng ngực anh cọ cọ.

“A.” Tiếng cười trầm thấp dễ nghe cho thấy giờ phút này tâm tình Tư Không Viêm Nghiêu tốt thế nào. Cứ như vậy nhìn người trong lòng đang ngủ say, Tư Không Viêm Nghiêu chậm rãi đứng dậy, đi vào phòng tắm bật nước ấm, rồi xoay người về phòng bế Ô Thuần Nhã vào bồn tắm.

“Ưm...” Thân thể mệt mỏi được ngâm vào nước ấm, Ô Thuần Nhã không khỏi khẽ rên một tiếng, hơi mở mắt liền nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng đẹp trai

của nam nhân kia. Trong đầu cậu lại hiện lên hình ảnh điên cuồng của hai người ban nãy, cậu đỏ bừng mặt, vuron tay đẩy đẩy anh.

“Ngủ tiếp đi, lát nữa anh sẽ bế em trở về.” Vuron người hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của người kia, Tư Không Viêm Nghiêu dịu dàng tẩy sạch chất lỏng màu trắng của chính mình trong cơ thể cậu. Bây giờ chưa phải là lúc để người này thụ thai, chưa cần vội.

“Bánh Bao đâu?” Ô Thuần Nhã dù mơ mơ màng màng nhưng vẫn không quên Bánh Bao, cậu tựa đầu vào vai nam nhân, giọng khàn khàn ní non.

Anh cầm khăn tắm bao lấy cậu, ôm cậu vào phòng ngủ, “Ngủ đi, nó đang rất ổn, anh bế em về phòng ngủ.” Vừa rồi phòng cho khách đã bị hai người phá hoại không ra làm sao, hơn nữa anh không muốn sáng mai phải nghe tiếng kêu có khả năng xuyên thấu kinh hồn của con.

“Ừ.” Lúc này Ô Thuần Nhã cũng không nhiều lời, chui vào lòng Tư Không Viêm Nghiêu, nặng nề ngủ. Vừa rồi bị lấn qua lấn lại giày vò đúng là suýt chút nữa lấy mạng của cậu.

Tư Không Viêm Nghiêu nhẹ nhàng đặt Ô Thuần Nhã lên giường, sau đó cũng lên giường ôm cậu vào lòng, thấy con mình vốn dĩ nằm thẳng ngủ giờ đã chân đầu đảo lộn, liền khấn trương nhìn trán con, may mà không có vết đã đụng tới vết thương, anh lặng lẽ thở ra, nhướn người ôm con về nằm đúng vị trí.

Nếu người nằm trong lòng mình mà thấy thể nào cũng rống mình cho coi.

Nheo neho khuôn mặt tròn tròn non mềm của con, Tư Không Viêm Nghiêu thầm nắn một tiếng tiểu tử thối rồi mới ôm người trong lòng chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau Bánh Bao mở to mắt thấy phụ thân vẫn còn ngủ bên cạnh bé, nâng móng thịt lên dụi dụi mắt, lại nhìn, phụ thân bé vẫn còn ngủ bên cạnh.

(°o°) Phụ thân thể mà lại ngủ nướng! Quá mức đáng sợ quá mức kinh ngạc!

Bánh Bao đá đập lung tung hai mắt chân ngắn, tung chăn xuống, vuron tay định sờ lên mặt phụ thân. May mà bị nam nhân nằm bên cạnh Ô Thuần Nhã đúng lúc bắt được.

“Không được nghịch!” Tư Không Viêm Nghiêu trừng mắt nhìn Bánh Bao.

Bánh Bao chớp chớp mắt, bĩu môi không hài lòng nói, “Phụ thân làm biếng giống heo.”

Tư Không Viêm Nghiêu vuron người ôm Bánh Bao vào lòng, cúi đầu nhìn Ô Thuần Nhã còn chưa bị quấy rầy, rồi neho mặt Bánh Bao, “Phụ thân tối qua mệt mỏi, để cha bế con đi rửa mặt rồi xuống ăn sáng.”

Bánh Bao nghi hoặc nhìn nam nhân, phụ thân hôm qua không ngủ đủ sao? Vì sao lại mệt mỏi?

“Khụ.” Nhìn rõ nghi hoặc trong mắt con, nam nhân ho nhẹ một tiếng, đứng dậy mặc quần áo cho con, chuyện này anh biết giải thích thế nào đây? Chẳng lẽ nói với con rằng đêm qua hai người chúng ta làm chuyện của người lớn, cho nên mệt mỏi? Vấn đề là con của anh chắc chắn sẽ hỏi đến cùng, đến lúc đó bị hỏi anh biết chống đỡ thế nào. Thế nên nam nhân làm bộ không thấy Bánh Bao đang nghi hoặc, cự tuyệt trả lời vấn đề này.

Bánh Bao đối với chuyện cha mình không nhìn mình tỏ vẻ không vấn đề gì cả, chốc nữa com nước xong bé hỏi phụ thân là được rồi.

Ở dưới lầu uống hết một ly sữa ăn hết năm cái bánh bao đậu xong, Bánh Bao lắc đầu tỏ vẻ mình đã ăn no. Ăn no xong thì làm gì? Ăn no xong tất nhiên sẽ lên lầu tìm phụ thân! Bé phải lên gọi phụ thân rồi giường, trong trí nhớ của bé, bé chưa bao giờ thấy phụ thân dậy muộn hơn bé đâu!

Thừa dịp nam nhân vào thư phòng sắp xếp tư liệu chuẩn bị cho công việc ngày hôm nay, Bánh Bao nhảy xuống ghé dựa của mình, hai mắt chân ngắn huỳnh huých huỳnh chạy lên lầu.

Tuy rằng thân thể đang rất mệt mỏi, nhưng Ô Thuần Nhã đã sớm tỉnh, chẳng qua là cậu lười dậy thôi, hơn nữa từ xương sống đến thắt lưng cậu đều đau, phía sau còn bị sưng đến khó chịu.

Lúc Bánh Bao lên cậu đã biết, nhưng giờ cậu ngại phải nhìn thấy nam nhân, cho nên liền giả bộ chưa tỉnh, được rồi, cậu thừa nhận bản thân là đã điều.

Dùng sức lực nhỏ nhoi đẩy cửa phòng ngủ, Bánh Bao nhón chân nhẹ nhàng lại gần giường.

Bé chống hông trèo lên giường, ngồi chồm hồm ở bên cạnh phụ thân, cái miệng nhỏ nhắn than thở, “Phụ thân ơi mặt trời chiếu đến mộng rồi! Mau dậy đi thôi! Phụ thân làm biếng như heo ấy.”

Ô Thuần Nhã nhắm mắt giả bộ ngủ, khóe miệng cong lên.

Bánh Bao mở to mắt, phụ thân đã tỉnh rồi! Vậy mà còn giả bộ ngủ lừa Bánh Bao, hư thiệt đó. (>_

Mắt to đảo quanh, Bánh Bao đang ngồi đột nhiên nhào mạnh tới, nằm sấp trên người Ô Thuần Nhã, “Phụ thân mau rời giường!” Tiếng nói trong trẻo vui vẻ

Ô Thuần Nhã bị quả cầu thịt này nhảy bổ lên, suýt nữa nghẹn thở, “Bánh Bao, muốn đè chết phụ thân à!” Bé con này hình như lại béo lên rồi, không

được, không được, nhờ đâu về sao béo phì thì biết làm thế nào.

Mở to mắt nhìn Bánh Bao đang sà vào lòng mình, Ô Thuần Nhã nâng tay chụp lên mông bé, “Bánh Bao, con nên giảm béo đi, ngày mai phụ thân sẽ lên một thực đơn giảm béo cho con.”

Bánh Bao nhăn mặt nhíu mày, bĩu môi bất mãn, “Mới không phải Bánh Bao béo, là do phụ thân gầy quá thôi.”

Tư Không Viêm Nghiêu vào cửa đã thấy Bánh Bao nằm đờ trên người Ô Thuần Nhã, hai chân nhỏ còn vung lên vung xuống.

Anh đi qua vỗ mông Bánh Bao, sau đó ôm bé qua một bên, lúc này mới cúi xuống nhìn người đang ngẩng đầu nhìn mình, bắt quả cậu sắc mặt đúng là đỏ ghê.

Cười nhẹ một tiếng, anh vươn người hôn lên môi cậu, thấp giọng nói, “Chào buổi sáng.”

Ô Thuần Nhã mặt đỏ bừng, gật gật đầu, “Chào.” Sao người này lại có thể hôn mình trước mặt con thế chứ! ~~~~(>_

Bánh Bao nhìn phụ thân, rồi lại nhìn cha, bất mãn lắm lắm, “Bánh Bao cũng muốn hôn.” Nói xong đòi hôn Ô Thuần Nhã, mục tiêu rõ ràng là nhắm đến đôi môi nơi cha bé vừa mới hôn lên.

Tư Không Viêm Nghiêu một tay nhấc bé lên, giọng điệu hết sức nghiêm túc nói với bé, “Con này, về sau chỉ có cha mới có thể hôn môi với phụ thân, con không được hôn.” Dù trước kia có như thế, hiện tại bắt đầu giáo dục lại lần nữa.

Bánh Bao bất mãn duỗi chân, “Dựa vào cái gì!” Bé vẫn luôn hôn môi cha cơ mà. (ノ^_^)

Tư Không Viêm Nghiêu híp mắt, uy hiếp, “Nếu con còn dám hôn môi với phụ thân con, cha sẽ không cho con ăn đồ ngọt một tháng.”

Σ(° △ °|||) Bánh Bao kinh hãi, cha bé cư nhiên lấy lý do này ra uy hiếp bé, quá không biết xấu hổ! (ノ^_^)

“Nghe thấy không?” Nhéo nhéo mặt bé, Tư Không Viêm Nghiêu buồn cười nhìn bé càu giận bĩu môi.

Bánh Bao dẫu môi, cân nhắc một chút, cuối cùng vẫn là lựa chọn phúc lợi của bé.

“Dạ rồi, vậy sau chỉ thom lên mặt phụ thân thôi ạ.” (>_

“Ừ, ngoan lắm” Nam nhân cười thom mặt Bánh Bao, hết sức vừa lòng.

Ô Thuần Nhã tròn mắt há hốc mồm nhìn hai cha con, chỉ muốn xông lên tát cho mấy cái.

“Muốn dậy sao? Anh bảo phòng bếp làm ít cháo, ăn một chút nhé?” Tư Không Viêm Nghiêu nhìn cậu về mặt rồi rầm liên cười hỏi cậu, người này thật đúng là biệt nữ mà (biệt nữ = nghĩ 1 đằng nói 1 nẻo, hay mất tự nhiên, biệt nữ thụ là thể loại nổi tiếng lắm đó ~)

Gật gật đầu, Ô Thuần Nhã ngồi dậy, áo ngủ kia không có cổ áo, dấu vết nam nhân để lại ngày hôm qua hiện lên chói lọi.

“Phụ thân! Phụ thân bị côn trùng cắn!” Bánh Bao tròn to mắt, nhìn thấy ở xương quai xanh của phụ thân có vết màu hồng hồng, bé sợ hãi kêu lên.

.....Ô Thuần Nhã cảm thấy mình thực sự không có cách nào sống trên đời này nữa! Mất mặt quá mà!

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Cha! Phải biết lấy sòi xám làm gương a~

Tôn Dương cảm bản báo cáo mà mọi người thức đêm tăng ca để gấp gấp hoàn thành đi gõ cửa văn phòng tổng giám đốc, khi đi vào không khỏi sùng sốt.

Hắn đã nhìn thấy gì? Tổng giám đốc đại nhân anh minh thần võ, anh tuấn khí phách của bọn họ đang ngồi chơi xếp gỗ với tiểu thiếu gia trên bàn công tác.....Hơn nữa cái mông đầy thịt của tiểu thiếu gia đang ngồi lên một chồng văn kiện, hình như là báo cáo tổng kết và báo cáo tài vụ thì phải.....

Cha con hai người đang chơi vui vẻ, Tư Không Viêm Nghiêu cầm khối gỗ hình chữ nhật nói với con, “Bánh Bao, con đổi cho cha ba khối xếp hình hình vuông, được chứ?”

Bánh Bao lắc đầu, “Không đổi.” Nói xong bé vươn tay lấy hai khối hình vuông xếp ở nền nhà nhỏ bé đã lắp ráp ổn thỏa, ngửa đầu nói, “Cha, con thiếu một khối hình tam giác xếp thành nóc nhà, con lấy hai khối hình chữ nhật đổi với cha, có được không ạ?” Nói xong còn cười đến là đáng yêu, mưu đồ

hấp dẫn cha bé.

Tư Không Viêm Nghiêu lắc đầu, chỉ vào khối gỗ Bánh Bao mới đặt ở nền nhà làm ghế dựa, “Cha bây giờ cần ba khối hình vuông, nếu Bánh Bao muốn đổi, thì phải lấy ba khối hình vuông đổi, cha có thể đổi cho con một khối tam giác cộng thêm một khối hình chữ nhật.”

Bánh Bao bĩu môi, nhìn nhìn hai khối hình vuông bé đặt làm ghế dựa, sau đó lại nhìn nhìn khối hình chữ nhật Tư Không Viêm Nghiêu cầm trong tay, nghĩ nghĩ một lúc mới mở miệng, “Con chỉ dùng một khối tam giác thôi, nhưng cha phải đồng ý với con, lần sau chơi tiếp cha phải cho con một khối hình chữ nhật và hai khối hình tam giác để đền đáp lần này con giúp cha đó.”

Tư Không Viêm Nghiêu tươi cười mở rộng, “Đồng ý.” Con anh không tồi nha, còn biết tính đến lần hợp tác thứ hai nữa, có tổ chất kinh doanh.

Tôn Dương ngồi bên cạnh xem chắc lưỡi, tiểu thiếu gia này cũng thật thông minh, không phải nói mới có bốn tuổi thôi sao, đầu óc không ngờ lại linh hoạt như vậy. Không chỉ lấy được khối gỗ mình cần, lại còn lôi kéo được ông chủ hợp tác với bé lần sau kiếm lợi cho mình, thật sự là quá thông minh.

Chờ cha con hai người xếp gỗ xây nhà xong, Tôn Dương tiến lên cầm bản báo cáo đưa cho Tư Không Viêm Nghiêu, “Thưa sếp, anh xem bản kế hoạch mọi người đã làm, nếu có chỗ nào cần chỉnh sửa tôi lập tức báo họ chỉnh lại.”

Tư Không Viêm Nghiêu gật đầu, ôm con ngồi lên đùi mình, mở báo cáo ra xem.

Bánh Bao nhìn biểu đồ chữ viết trên giấy, không hiểu lắm, nhưng mà bé biết trên đó có số. Chỉ vào một dãy số liệu báo cáo, Bánh Bao non nớt đọc, “3, 3,4,2,5,3,5,6,7.”

Tư Không Viêm Nghiêu bị đáng về rung đùi đắc chí kia của bé chọc cười, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu bé, “Bánh Bao còn biết đếm số à.”

“Phụ thân dạy con đó.” Bánh Bao ngẩng đầu lên khoe khoang, nhưng bé vẫn không quên khen cả phụ thân của mình.

Nam nhân gật đầu, Ô Thuần Nhã dạy dỗ con hết sức nghiêm túc và cẩn thận, về sau nếu có thêm mấy đứa nữa anh liền để cậu chăm sóc, giao cho người khác anh sẽ lo lắng, vẫn là tự mình để ý sẽ tốt hơn, nhìn đứa con được cậu chăm sóc và dạy bảo, còn nhỏ như thế mà đã biết nhiều như vậy rồi.

Cầm bút viết lên tờ giấy trắng tinh tinh toán toán, Tư Không Viêm Nghiêu vừa lòng gật đầu, nói với Tôn Dương, “Không tồi.” Với con thì về mặt ôn hòa, với người khác thì lạnh lùng như băng.

Thấy anh gật đầu, Tôn Dương mới dám thả lỏng, tiếp nhận bản kế hoạch có chữ kí của anh không khỏi lại đưa mắt nhìn đứa nhỏ đang ngồi trên đùi anh, hôm nay có thể dễ dàng thông qua như vậy, không thể không nói tới một nửa là vì tiểu thiếu gia đồ sếp cao hứng a.

“Tổng giám đốc, không còn việc gì nữa vậy tôi ra ngoài,”

“Ừ.” Phất tay, Tư Không Viêm Nghiêu cầm đi động đưa cho con, nhướn mày nói, “Gọi cho phụ thân con,”

Hai bàn tay nhỏ trắng nõn mập mập bắt lấy đi động, bé ngẩng đầu nói, “Không gọi.” Bé mới không quấy rầy phụ thân đi học đâu.

Tư Không Viêm Nghiêu cũng không có biện pháp, bé con này mà nổi tính ngang ngạnh cổ chấp lên thì không thua kém Ô Thuần Nhã chút nào.

Anh lấy đi động qua, nhấn số.

Ô Thuần Nhã vừa mới tan học, cậu đang ngồi xem lại những điểm quan trọng trong sách của giờ lịch sử ngày hôm nay, không biết hai ngày nay Mạc Tuấn Nghị có chuyện gì mà lại xin nghỉ, không ai ở cạnh quây rầy cậu, cậu rất thích lịch sử cổ đại Trung Quốc, cho nên liền chọn môn học này, coi như có thể phổ cập ít chuyện lịch sử cho Bánh Bao đi.

Di động để trong túi quần đột nhiên vang lên, cậu lấy di động ra xem, là số lạ, do dự một lúc cuối cùng vẫn nghe máy, “Alo, xin chào, tôi là Ô Thuần Nhã, xin hỏi ngài là...?”

Tư Không Viêm Nghiêu nghe cậu mở miệng nói chuyện, vốn anh đang rất vui vẻ, nhưng khi vừa nghe đến nội dung cậu nói ra mặt anh liền đen sì, hừ lạnh, “Em cư nhiên không nhớ số điện thoại di động của anh?” (#) Người này đúng là thiếu dạy dỗ rồi.

Ô Thuần Nhã sững sốt, tuy mấy ngày trước hai người từng có tiếp xúc thân mật, nhưng thỉnh thoảng nhận được điện thoại của nam nhân cậu vẫn thấy có chút khẩn trương.

“...Ừm...quên mất...”

“Em!” Tư Không Viêm Nghiêu tức giận rồi đó, mình coi cậu như bảo bối, mỗi ngày không nhìn thấy liền cảm thấy tội tệ, hận không thể buộc cậu vào thắt lưng, đi đến đâu mang theo tới đó, vậy mà cậu thì giỏi lắm, ngay cả số điện thoại của anh cậu cũng không thèm nhớ.

“Có chuyện gì sao? Lẽ nào Bánh Bao bị thương?” Không nghe thấy nam nhân mở miệng, Ô Thuần Nhã không khỏi khẩn trương ngồi thẳng lưng, không phải cậu nghĩ nhiều, gần đây Bánh Bao bị chút tai nạn nho nhỏ, động hay không động cũng nhức đầu, cho nên giờ cậu như con chim sẻ, gió thổi cỏ lay đã thấy khẩn trương.

Nghe giọng cậu có chút biến đổi, Tư Không Viêm Nghiêu hào phóng tha thứ cho cậu, “Bánh Bao vẫn ổn, em lưu số của anh vào đi.”

“Ừm, biết rồi.” Nhẹ nhàng thở ra, Ô Thuần Nhã bĩu môi, trong lòng thầm nói một tiếng, bá đạo (^ ^)” “Bánh Bao không có việc gì sao anh lại gọi cho tôi?”

“Chút nữa đón em đi ăn cơm.” Nói xong Tư Không Viêm Nghiêu liền cắt điện thoại, anh cảm thấy mình đúng là không có việc gì làm liền tự đi tìm việc, tự dưng vô duyên vô cớ mang về một bụng tức giận.

Bánh Bao nâng vuốt vỗ vỗ bả vai của cha, chất giọng non nớt an ủi, “Cha đừng nổi giận, đôi khi dây thần kinh của phụ thân thường thô như thế đó.”

Tư Không Viêm Nghiêu vừa bắt đắc dĩ vừa buồn cười nhìn con như ông cụ non đang an ủi mình, không khỏi thờ dài, nhéo nhéo má bé, “Con à, về sau xem ít phim truyền hình lúc tám giờ cho cha đi được không?” Bé con này cứ đứng giờ liền canh giữ trước TV, bộ phim dài như thế mà một tập cũng không bỏ sót, vấn đề là, bé con này toàn học được cái gì đâu không!

Đảo mắt xem thường, Bánh Bao cong đầu ngón tay nhỏ nhỏ đầy thịt lên, móc lại thành hình hoa lan, đầu hơi nghiêng, ném một cái mị nhãn về phía cha mình, tay nhỏ còn nắm lấy tay anh, phun ra một câu, “Em đây hai tám cái xuân xanh, còn chưa kết hôn.” Sau khi nói xong nhìn về mặt khiếp sợ như bị sét đánh rồi lại khôi phục bình thường của cha, bé bỏ nhào về phía cha, nghi hoặc hỏi, “Cha ơi, em đây hai tám cái xuân xanh nghĩa là sao ạ? Hai tám là gì?”

Tư Không Viêm Nghiêu đặt con ngồi lên bàn làm việc, trịnh trọng nghiêm túc nói, “Từ hôm nay trở đi, ngoại trừ kênh thiếu nhi, thì tất cả các kênh khác đều không được phép xem.” Anh nghĩ nghĩ, nhìn thấy vẻ mặt chẳng sao cả của con, bổ sung, “Nếu bị cha phát hiện con lén xem, sẽ đánh đòn.”

Bánh Bao bĩu môi, “Con không thích xem Ultraman đâu.”

Tư Không Viêm Nghiêu không để ý tới bé, “Thế thì xem Cừu vui vẻ và Sói xám đi, không phải con thích sói xám lắm à.” Đã xem cùng bé mấy lần, anh đặc biệt ấn tượng sâu sắc với con sói xám kia cái gì cũng mù mờ nhưng lại siêu sợ bà xã đó.

Bánh Bao khoanh tay trước ngực, nghiêm trang nói với cha bé, “Đó là con muốn mai sau cha học theo sói xám, biết thương yêu bà xã.”

Tư Không Viêm Nghiêu cảm thấy, anh có nên kêu Tào quản gia đập vỡ cái TV không?

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: vị khách không mời

Cầm trong tay một túi sách to đùng vừa mới mua xong, Ô Thuần Nhã mỉm cười đầy xa cách, giọng nói nhẹ như nước, gật đầu chào thanh niên đang ngăn trở đường đi của cậu, “Xin chào, Tổng tiên sinh.”

Tổng Thụy gật đầu, “Ô tiên sinh, không biết có thời gian rảnh hay không, tôi có chuyện muốn nói với cậu.” Tuy nói lời này để trưng cầu ý kiến của người ta, nhưng nhìn dáng vẻ che cửa hiệu sách thì có thể thấy rõ là hắn không hề có ý như vậy. Hôm nay hắn cố ý đến gặp Ô Thuần Nhã, lúc này hỏi cũng chỉ là hình thức mà thôi.

Ô Thuần Nhã gật đầu đáp ứng. Bạn nhỏ Tư Không Cảnh Hoán cuối cùng đã khỏe và lại trở về trường học, Bánh Bao cũng đi nhà trẻ, cậu định đến hiệu sách mua ít sách về đọc, nhưng không ngờ mới ra cửa hiệu sách đã bị người chặn lại. Lúc này trong nhà ngoại trừ Tào quản gia và mấy nữ giúp việc cũng không còn ai khác, hơn nữa người trước mặt rõ ràng là lai giả bất thiện (đến không có ý tốt), mình lại không có cơ thoát thân, vậy chỉ bằng đi theo hắn nghe xem hắn muốn nói cái gì.

Hai người cũng không mất công cố ý tìm một nơi tào nhả thích hợp để tâm sự, đi khỏi hiệu sách đến tầng bốn của tòa nhà, chỗ đó bán thức ăn nhanh, chẳng qua đối với người có chất lượng cuộc sống cực cao như Tổng Thụy, thì các loại đồ ăn vặt qua cửa sổ như thế này là lần đầu tiên hắn thấy, có chút mới lạ, lại có chút không thể thích ứng. (đồ ăn vặt qua cửa kính như kiểu bánh mì doner kebab ấy, có một đồng thức ăn ngăn cách bởi một tấm kính)

Ô Thuần Nhã đi mua một ly sữa, rồi mua cho Tổng Thụy một tách cà phê, sau khi trở về lại đi tới cửa sổ bán bánh kẹp thịt mua hai cái bánh, xong mới trở về ngồi đối diện Tổng Thụy, cúi đầu ăn.

Tổng Thụy ánh mắt phức tạp nhìn cậu, cầm tách lên chỉ nhấp thử một ngụm, sau đó bĩu môi ghét bỏ bỏ qua một bên, nhìn cậu ăn đến phình cả hai má, hoàn toàn phá hủy khí chất thanh nhã, hắn không khỏi nhàu mày, “Cậu có thể nhả nhận một chút được không?” Người này đúng là quá bất lịch sự.

Ô Thuần Nhã một miệng nhồi đầy bánh kẹp thịt, cầm ly sữa uống một ngụm lớn, nuốt xuống, lúc này mới cảm thấy dạ dày trống trơn để chịu hơn một chút.

Cậu cười cười, “Ngại quá, giữa trưa vội, quên không ăn.”

Tổng Thụy bĩu môi, hần cũng không so đo với cậu, “Cậu... cậu và Viêm Nghiêu ca ca có quan hệ gì?” Hần đã hỏi rất nhiều người về chuyện này, nhưng không mấy ai biết Ô Thuần Nhã cả, nếu không phải hôm qua hần nhìn không được gọi điện hỏi Dực Dương ca ca thì hần vẫn sẽ không biết cậu ta sống chung với Viêm Nghiêu ca ca đâu. Còn cả đứa nhỏ kia nữa, nhưng Dực Dương ca không nói cho hần biết người này là ai, chỉ nói đứa nhỏ là con của Viêm Nghiêu ca ca.

Hơn nữa hần còn nghe rõ ràng đứa nhỏ gọi người này là phụ thân, cho nên hần ở nhà suy nghĩ kĩ lưỡng, cuối cùng hần quyết định vẫn là nên hỏi đương sự rõ ràng, cũng đỡ khiến mình miễn man suy nghĩ mà tự hù dọa bản thân.

Ô Thuần Nhã chớp chớp mắt, vẻ mặt ‘biết ngay là hỏi cái này mà’. Cậu cầm lấy cái bánh thứ hai, cúi đầu, cắn một miếng, hình trăng lưỡi liềm đúng tiêu chuẩn xuất hiện.

Ô Thuần Nhã nhai nhai, rồi nuốt, cuối cùng uống một ngụm sữa, rồi mới ngẩng đầu nhìn người sắc mặt đã bắt đầu xấu đi của hần, cậu mở miệng, “Anh cho rằng tôi và anh ta có quan hệ thế nào?” Kỳ thật hiện tại cậu cũng không rõ, nếu nói hai người đang yêu nhau thì chính cậu cũng sẽ không tin, hai người bọn họ căn bản đã tiến luôn vào quá trình đôi vợ chồng à không chồng chồng lâu năm mới đúng, mỗi ngày hai người lớn xoay quanh một đứa nhỏ, nếu không có Bánh Bao, hai người liền không còn cơ hội ở chung với nhau, cho nên bảo cậu và Tư Không Viêm Nghiêu có quan hệ gì? Ngay cả bản thân cậu cũng không biết.

Tổng Thụy suốt nửa phun ngụm cà phê kém chất lượng lên mặt Ô Thuần Nhã, người này nhìn thì nghiêm túc, cứ sao lại không phúc hậu đến như vậy cơ chứ.

“Cậu đừng đánh thái cực với tôi, tôi là muốn biết vì sao cậu lại sống chung với Viêm Nghiêu ca, hơn nữa cậu muốn nói gì cũng được, nhưng trước hết cậu che vết hôn ngăn trên cổ đi rồi hãy nói.” Ném khăn tay lên bàn, Tổng Thụy trừng to đôi mắt hoa đào của mình, trong đôi mắt kia loang loáng nước, nhìn như thể bị ai khi dễ.

Ô Thuần Nhã bưng tỉnh đại ngộ, hèn chi bạn học của cậu ai cũng hỏi có phải cậu đang yêu không, còn nhìn cậu cười đến ám muội, cái dấu vết tình ái này là nam nhân thừa cơ cậu ngủ mà ra tay! (#) Quyết định rồi, tối nay về cậu sẽ tự tay xuống bếp, khao mấy người Tư Không Viêm Nghiêu một bữa, làm cần tây xào củ hoa bách hợp, món gỏi thì phải cho thiệt nhiều cà rốt, còn có gần đây nam nhân hay phải chạy đến công trường, làm thịt xào mộc nhĩ quá hợp, lọc phổi.

Ho nhẹ một tiếng, Ô Thuần Nhã lau miệng dính dầu mỡ, “Sao anh không đi hỏi Tư Không Viêm Nghiêu?” Chẳng lẽ nhìn mình trông giống người dễ bắt nạt lắm à?

Nháy mắt trừng Ô Thuần Nhã, Tổng Thụy bĩu môi, “Anh ấy bận.” Hần đã đến tập đoàn Tư Không nhiều lần, nhưng lần nào đến cũng nghe tin nam nhân đang họp, hoặc là đến công ty chi nhánh thị sát, hần căn bản là không gặp được anh.

Bạn? Ô Thuần Nhã nghi hoặc nói, “Vừa rồi anh ta còn gọi điện cho tôi nói chiều muốn tự mình đi đón con, không nghe thấy anh ta nói bận mà?”

Tổng Thụy buồn bực, người này tuyệt đối là cố ý. ~~~~(>_

“Dù sao hôm nay cậu phải trả lời tôi, rốt cuộc hai người có quan hệ gì?” Tổng Thụy bĩu môi, hai mắt hồng lên. Hần từ nhỏ đã thích Tư Không Viêm Nghiêu, chỉ cần có cơ hội liền tiếp cận người nọ, không sợ khí thế lạnh như băng của anh, dù sao hần chính là thích, vốn tưởng rằng anh ấy sẽ không có ý định mờ ám gì với đàn ông, cho nên hần không dám để lộ tình cảm của mình ra ngoài, nhưng kể từ lần trước khi gặp được Ô Thuần Nhã, hần cảm thấy nguy cơ mãnh liệt, hần nhận ra được Viêm Nghiêu ca ca thực sự để ý đến người này, tuy rằng hần mới chỉ thấy hai người ở cùng nhau đôi lần, nhưng hần sẽ không nhìn lầm, khi Viêm Nghiêu ca ca nhìn người này, trong ánh mắt anh không hề che dấu ôn nhu và cưng chiều, đây là điều mà dĩ vãng chưa có bất cứ ai được nhận.

“Nếu tôi nói, chúng tôi đang yêu nhau, anh có tin không?”

Tổng Thụy vốn có khuôn mặt búp bê, chính là loại búp bê có khuôn mặt trắng nõn, nhưng nghe lời này của Ô Thuần Nhã xong sắc mặt còn trắng hơn nữa, hần cắn môi, thở phì phì trừng Ô Thuần Nhã, hung dữ nói, “Hừ, tôi mới không thèm tin đâu, Viêm Nghiêu ca ca sao có thể đi nói chuyện yêu đương với người khác, huống chi cậu còn là đàn ông, chắc chắn là cậu thấy anh ấy gia thế tốt tướng mạo tốt nên mới dùng biện pháp gì gì đó bám lấy anh ấy!”

Ô Thuần Nhã cũng không tức giận, chỉ cười châm biếm gật đầu, “Nói đúng lắm, vậy anh đi nói cho Viêm Nghiêu ca ca yêu dấu của anh, nói tôi ham hư vinh, ham tiền tài, thấy lợi quên nghĩa, ở bên anh ta chính là vì muốn tài sản của anh ta đi.” Nhìn sắc mặt hần đỏ tới đỏ lui, Ô Thuần Nhã lại càng cười vui vẻ, còn nâng cằm, cho hần một ánh mắt khinh thường, “Anh đi nói đi.”

“Cậu... cậu đúng là không thể nói lý lẽ!” Tổng Thụy buồn bực chỉ vào cậu, gào lên.

Ô Thuần Nhã quay đầu nhìn quầy bán thức ăn nhanh ồn ào náo nhiệt, tuy rất nhiều người, nhưng chả có mấy ai chú ý tới hai người bọn họ.

Ô Thuần Nhã nhún vai, cầm túi to đặt trên ghế lên, đứng lên nghiêng người đưa mắt nhìn Tổng Thụy, sắc mặt bình đạm nói, “Anh thích nói thế nào thì tùy, nhưng có chút chuyện anh cần nhớ kĩ, bất luận anh tính toán thế nào, hoặc là làm cái gì để tôi phải rời đi, cũng tuyệt đối không được phép thương tổn đến đứa nhỏ kia, bằng không cho dù Tư Không Viêm Nghiêu có buông tha cho anh, tôi cũng sẽ liều mạng với anh, anh tốt nhất nên nhớ cho kĩ.” Nói xong cậu xoay người rời đi.

Tổng Thụy tức giận ngồi tại chỗ thờ hồng học, hần từ trước tới giờ chưa từng bị đối xử như thế này, lấy điện thoại ra gọi cho Tuấn Nghị.

Điện thoại kết nối được tín hiệu hần liền nói, “Tuấn Nghị, đi uống rượu với tôi.”

Mạc Tuấn Nghị cầm điện thoại, khoát tay với người bên cạnh ý bảo gã đừng lên tiếng, hỏi, “Làm sao vậy?”

Bầu môi, Tống Thụy thờ phỉ phỉ nói, “Còn không phải do cái tên bên cạnh Viêm Nghiêu ca ca sao, cứ nhiên dám uy hiếp tôi!”

“Cậu nói ai?” Mạc Tuấn Nghị cả kinh, từ trên giường ngồi bật dậy.

“Chính là Ô Thuần Nhã chứ ai, cậu ta nghĩ mình là ai, hừ, tôi thật muốn nhìn xem cậu ta có cái năng lực gì!” Nghiến răng nghiến lợi nói, Tống Thụy ở trong lòng xóc lại tính toán, nghĩ làm cách nào để người kia tự tìm phiền phức.

Mạc Tuấn Nghị nhũm mày, hần cũng mấy hôm không đi học rồi, Thuần Nhã sao lại trêu chọc đến tiểu thiếu gia mồng manh này.

“Cậu đừng nghĩ loạn thất bát tao đi tính kế với cậu ấy, cẩn thận lại tự mình hại mình.” Đẩy người đàn ông đang sát lại gần mình, Mạc Tuấn Nghị trừng mắt, rời giường mặc quần áo.

“Không cần cậu quan tâm, mau đi uống rượu cùng tôi!”

Mạc Tuấn Nghị hừ lạnh, không quan tâm? Hần tất nhiên phải quan tâm rồi!

“Đó là bạn học của tôi, quan hệ rất tốt, nếu cậu gây phiền phức cho cậu ấy vậy chúng ta khỏi cần làm bạn bè nữa, tự cậu ngấm lại đi!” Mấy người bọn họ đều là con nhà gia thế, cho nên quan hệ khá gần gũi, nhưng tất cả đều có ngăn cách, Mạc Tuấn Nghị vốn không thích tính cách này của Tống Thụy, giờ lại càng thêm chán ghét không chịu nổi.

“Dựa vào cái gì một đám các người đều thích cậu ta, là cậu ta cướp Viêm Nghiêu ca ca của tôi trước mà!” Tống Thụy ồn ào, hần sắp ỳu khuất muốn chết rồi đây.

“A, mặc kệ cậu.” Mạc Tuấn Nghị trực tiếp cúp điện thoại, quay đầu trừng mắt với người còn đang ngồi trên giường, “Đều là do anh gây ra chuyện tốt này, nếu Thuần Nhã có chuyện gì, anh cứ chờ cho tôi!”

“Chắc, em lật mặt cũng nhanh thật đó, mới vừa rồi còn hưởng thụ như vậy, giờ lại như hận không thể nuốt chửng anh.” Nam nhân đứng dậy, lửa thể đi đến bên người Mạc Tuấn Nghị, kéo hần vào lòng, hôn lên đôi môi sưng đỏ.

“Cút ngay!” Mạc Tuấn Nghị đẩy gã, nhưng lại không cách nào thoát khỏi kim kẹp của gã.

“Đừng nóng giận được không. Viêm Nghiêu giờ coi người nọ như bao bồi, sao có thể có chuyện gì.” Nam nhân an ủi hần.

Mạc Tuấn Nghị mím môi, hần chính là tâm lý không thoải mái!

Tư Không Dục Dương thấy hần không nói gì, cũng không tiếp tục mở lời làm hần phiền lòng nữa, trong lòng lại suy nghĩ đến cuộc nói chuyện của hai anh em nhà mình tối qua, Viêm Nghiêu đã nói gì cơ chứ? Nó cứ nhiên tính đến lễ mừng năm mới sẽ đưa Ô Thuần Nhã quay về nhà chính, chắc chắn, xem ra em trai gã lần này thực sự nghiêm túc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Phụ thân! Phụ thân lại tạc mao rồi!

Trước cửa nhà trẻ Sao Kim, một bé gái mặc bộ váy công chúa buộc tóc hai bên đang nói chuyện với một bé trai mặc bộ tây trang nho nhỏ màu trắng, xa xa nhìn rất có vẻ thân sĩ cùng thực nữ, nhưng nội dung nói chuyện thật là khiến các cô giáo khóc không ra nước mắt.

Đối thoại như sau :

“Ô Trạch Vũ, sao cậu không mặc váy?” Hồ Ny Ny năm tuổi vươn bàn tay nhỏ bé túm lần váy của mình, đứng tại chỗ quay một vòng.

“Chỉ có con gái mới mặc thôi.” Bánh Bao bĩu môi, màu sắc lờ lợt như con bướm ấy, bé còn lâu mới thèm mặc.

“Mới không phải đâu! Em trai cũng mặc được mà.” Hồ Ny Ny bĩu môi, năm ngoái mẹ bé sinh cho bé thêm một em trai nhỏ, quần áo của trẻ con đều chỉ để bảo hộ thân thể, cho nên dùng tạm cái váy màu hồng nhạt bé đã từng mặc mặc cho em trai, nhưng cũng chỉ mặc một lần, lại bị bé nhìn thấy.

Bánh Bao quay đầu, về mặt thần bí nói, “Mẹ cậu lừa cậu đó, đấy là em gái.”

Hồ Ny Ny nghiêng đầu, có chút nghi hoặc.

Bánh Bao tiếp tục dạy dỗ, “Có tiểu JJ mới là em trai, không có tiểu JJ là em gái, em trai cậu có tiểu JJ không?”

Hồ Ny Ny chớp chớp mắt suy nghĩ, sau đó lắc đầu, thực chắc chắn nói, “Không có!” Bởi vì cho tới giờ bé chưa từng nhìn thấy tiểu JJ, cho dù lúc mẹ thay bỉm cho em bé cũng chưa thấy, cho nên bé cũng không biết đó là tiểu JJ!

Cô giáo Tiểu Tây dẫn hai nhóc ra cổng trường thực sự hết nói nỉ, mẹ Hồ Ny Ny là phó hiệu trưởng nhà trẻ, toàn bộ trường không ai không biết tin mừng nhà phó hiệu trưởng có công tử, nhưng cô có thể nói gì đây? Chẳng lẽ đi thảo luận vấn đề tiểu JJ với hai đứa nhỏ? Quên đi, tâm lý của cô còn chưa cường hãn đến độ đó, làm bộ như không nghe thấy gì là được.

Ô Trạch Vũ cời áo khoác tây trang, vo tròn nhét rồi vào balo, chiều nay nhà trẻ có một đoàn lãnh đạo đến thị sát, tối hôm qua Bánh Bao đã nói với Cảnh Hoán, nên hai nhóc con này liền săn lại một góc thi thẩm to nhỏ, cuối cùng hai nhóc quyết định sẽ mặc tây trang, Bánh Bao nhà ta khi mặc tây trang thì vừa đáng yêu vừa không kém phần đẹp trai, mặc bộ tây trang mà cha bé mua cho bé trước đó lại càng lộ vẻ khí độ bất phàm. Khụ... nếu để cho phụ thân bé thấy, nhất định sẽ nói anh không có việc gì tự tìm rắc rối, bộ quần áo này là Tư Không Viêm Nghiêu nhìn thấy Cảnh Hoán có lần mặc, dựa trên nguyên tắc cháu anh có thì dĩ nhiên con anh cũng phải có sao có thể không có nên liền đi mua, kết quả, anh cầm luôn bộ tây trang trẻ em do nhà thiết kế hàng hiệu nổi tiếng của nước F thiết kế, nghe nói toàn thế giới chỉ có duy nhất một bộ, đúng là lụi bại mà.

Tư Không Viêm Nghiêu lái xe tới đón Bánh Bao, vừa đến đã thấy con mình đứng cạnh một bé gái trông rất được, hai đứa còn nói nói cười cười.

Bánh Bao nhỏ tinh mắt, ngay lúc xe quẹo vào bé đã nhìn thấy, xe dừng bé liền đeo ba lô chạy đến.

Nam nhân mở cửa phoải, Bánh Bao liền nhấc chân chui vào xe, ngồi xong vẫy vẫy tay với cô giáo và Hồ Ny Ny, rồi đóng cửa xe lại.

“Nóng?” Nhìn trên trán con trai lấm tấm mồ hôi, Tư Không Viêm Nghiêu cầm khăn tay lau cho bé.

Gật gật đầu, Bánh Bao hai má đỏ bừng, “Cha, phụ thân đã về nhà chưa ạ?”

Nam nhân bình tĩnh lái xe, không cần nhanh, chỉ cần an toàn.

“Về rồi, nói là muốn tự mình xuống bếp.” Khóe miệng nam nhân mang theo ý cười rõ ràng, cứ như đại cô nương lần đầu lên kiệu hoa về nhà chồng vậy. Ô Thuần Nhã vậy mà lại chủ động gọi điện thoại cho anh đó.

(=) vừa nghe được phụ thân hôm nay tự mình xuống bếp, Bánh Bao liền chảy nước miếng. Bé gần đây ngoan ỏi là ngoan, chắc chắn là phụ thân thấy mình ngoan nên mới xuống bếp đích thân làm cho bé những món ăn bé thích nhất rồi.

.....Không thể phủ định rằng, Bánh Bao, suy nghĩ của bé cũng không tồi, nhưng sự thật vốn luôn tàn khốc vậy đấy.

Trong đầu cha con nhà này hiện lên một đồng tên thịt đủ loại, không chỉ Bánh Bao nao nao chảy nước miếng, ngay cả yếu hèn Tư Không Viêm Nghiêu cũng lên lên xuống xuống, tốc độ xe bắt đầu tăng dần...

Ô Thuần Nhã bụng ba đĩa đồ ăn tự tay mình làm để lên bàn, hai cha con ngồi nhìn trên mặt không giấu vẻ ghét bỏ. Không nói gì, cậu xới cơm cho Bánh Bao và Cảnh Hoán, sau đó cầm đĩa ăn cơm, còn không thèm liếc Tư Không Viêm Nghiêu một cái.

Nam nhân thực buồn bực.

Anh cau mày, đưa đĩa đến đĩa cần tây xào củ hoa bách hợp gắp đến gắp đi.

Thật sự nhìn không nổi nữa, anh ngừng đầu nhìn người đang ăn cần tây ngon lành hỏi, “Anh chọc giận em sao?” Anh tự hỏi, thấy mấy ngày nay biểu hiện của mình rất tốt, cũng không làm chuyện gì khiến cậu phải ghi hận mình như thế. Muốn nói có, cũng lắm chỉ có đêm qua anh lên chạy đến phòng cậu trộm tạo mấy cái dấu hôn thôi, nhưng cái này đâu phải chuyện gì lớn lắm đâu.

Ô Thuần Nhã nhướn mày, ừ ừ, người này còn biết tự mình hiểu lấy à. Cậu gắp một miếng mộc nhĩ cho Bánh Bao, mặc kệ vẻ mặt đáng thương cực kỳ của bé, nhìn bé bấu môi cho vào miệng nhai mới quay sang nhìn nam nhân.

“Nào có, ngài là sếp lớn, sao có thể chọc đến một người nhỏ nhoi như tôi chứ!”

Nam nhân nháy mắt mấy cái, chắc chắn, cái giọng điệu này nghe sao mà chua thế! Nghĩ nghĩ, thông minh như anh, lập tức đã tìm ra vấn đề.

“Có người tìm em?”

Ô Thuần Nhã híp mắt, sắc mặt cực kỳ không tốt, “Anh cư nhiên biết.” Người này sao có thể xấu xa như vậy chứ.

Tư Không Viêm Nghiêu buông đĩa, không dấu vết đẩy đĩa cần tây xào củ hoa bách hợp tỏa hương khiến đầu anh choáng váng qua một bên, thực bình tĩnh mà thực ngỡ ngàng trả lời, “Không biết.” Cho dù biết cũng không thể thừa nhận, anh tất nhiên nhìn ra, bảo bối của anh tâm tình đang không tốt, đang làm nũng với mình đây mà! Tuy rằng phương thức làm nũng có hơi khác thường, nhưng mà, anh có thể lý giải, lại càng có thể bao dung.

Suy nghĩ này của anh mà bị Ô Thuần Nhã biết, khẳng định một tháng sau ngày nào cũng ăn cần tây xào củ hoa bách hợp với thịt xào mộc nhĩ.

Tin anh mới là lạ! Ô Thuần Nhã dùng sức nhai cả rốt thái sợi, hận không thể lao qua cắn anh một ngụm.

Tư Không Viêm Nghiêu đi qua ngồi xuống cạnh cậu, duỗi tay kéo cậu lại gần, không để ý đến sự gầy dựa của cậu, biểu tình lạnh lùng nói, “Nói.”

(◉ ◯ ◉) A! Thật hoài niệm, loại phương thức nói chuyện mỗi câu phun ra một chữ đã lâu không xuất hiện giờ đã trở lại.

Ô Thuần Nhã tâm tình tốt hơn chút, nhìn Cảnh Hoán đang ăn ngon lành, lại nhìn sang Bánh Bao đang ăn đau khổ, cậu liền thấy vừa lòng. Gần đây tên tiểu tử thúi này không chịu nghe lời, cậu đã sớm muốn dạy dỗ bé một chút, hôm nay đúng lúc xử lý một thể luôn, dù sao hai cha con này toàn tính kế với mình.

“Người tên Tống Thụy kia có quan hệ gì với anh?”

Tư Không Viêm Nghiêu thật đúng là không ngờ tới Tống Thụy sẽ tới tìm cậu, hai ngày nay anh cũng không chỉ cự tuyệt mình Tống Thụy.

“Không có quan hệ gì.”

Không có quan hệ gì? Không có quan hệ gì lại có thể giương đôi mắt ngóng trông đến than phiền với tôi, không có quan hệ gì lại có thể bày ra khuôn mặt như người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ đến chất vấn tôi? Cái giọng kia nói cứ như tôi là tình nhân tham tiền. Nói không có quan hệ gì, muốn lừa ai chứ!

“Thật.” Buồn cười nhìn khuôn mặt thanh tú của cậu hiện rõ vẻ không thêm tin, nam nhân vươn tay捏 má cậu.

(ノ ^ ^) Ặc Ặc đầu né bàn tay to dày tóm má mình, Ô Thuần Nhã hừ một tiếng.

Bàn tay to dày của nam nhân gắt gao nắm lấy bàn tay hơi lạnh lạnh của Ô Thuần Nhã, anh nghiêm túc nhìn cậu, “Thực sự không có.”

Ô Thuần Nhã không biết vì sao đột nhiên bản thân lại có cảm giác khô nóng, mặt đỏ bừng lên. Cậu rút tay ra, lại phát hiện không rút được, không khỏi trừng nam nhân, “Buông ra!” Anh có thể không cần mặt mũi nhưng cậu vẫn cần! Không thấy hai nhóc con kia không ăn cơm nữa mà ngẩng đầu lên nhìn bọn họ sao!

Tư Không Viêm Nghiêu khẽ cười một tiếng, ghé sát vào tai cậu thổi khí, nhìn cậu rụt cổ lại, sắc mặt đỏ rực, đến cả cổ cũng phồng hồng, anh vừa lòng hôn lên vành tai tinh xảo của cậu.

“Ghen tị.”

Ô Thuần Nhã trừng to mắt, đẩy anh ra bỏ đi. Ghen tị em gái anh ấy! (≡) không thể nói lý lẽ!

Tư Không Cảnh Hoán nghi hoặc nghiêng đầu hỏi, “Nhị thúc, sao Ô thúc thúc không ăn nữa?”

Tư Không Viêm Nghiêu ngồi lại vị trí của mình, tâm tình không tồi cảm thấy ăn hai miếng mộc nhĩ, trả lời Cảnh Hoán, “Nhị thẩm của cháu ngưng rồi.” Chắc, mộc nhĩ này thật khó ăn.

Cảnh Hoán và Bánh Bao liếc nhau, đồng thời bĩu môi, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Bánh Bao giờ đã hiểu chút chút, vì sao hôm nay mình lại bị đối xử tồi tệ như vậy, chắc chắn là do cha chọc cho phụ thân tặc mao rồi, cho nên phụ thân mới giận chó đánh mèo xử luôn cả bé!

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tuấn Nghị! Cậu đang có bạn trai sao?

Mạc Tuấn Nghị bụng khay ăn đặt trước mặt Ô Thuần Nhã, ngồi về phía đối diện, sắc mặt mệt mỏi.

Cầm cái donut lên cắn một miếng, Ô Thuần Nhã khó hiểu ngẩng đầu nhìn hấn, quan tâm hỏi, “Có chuyện gì à? Sao sắc mặt cậu lại khó coi như vậy.” Khoảng một tuần không gặp, người trước mặt này hình như gặp phải chuyện gì suy sụp vậy, trước kia còn cảm giác được trên người hấn mang hương vị ánh mặt trời rực rỡ...lúc này, lại âm u mịt mù như thế.

Mạc Tuấn Nghị cong lưng nửa tựa vào bàn, có chút ai oán nhìn Ô Thuần Nhã đang ăn vui vẻ, đôi mắt đầy đau thương lắm lắm, “Cậu không quan tâm mình.”

Ô Thuần Nhã nuốt phun ngụm sữa lên mặt hấn, cậu mau chóng bịt miệng lại, nuốt nuốt ngực, nghiêng đầu sừng sốt cố gắng biểu đạt bản thân thực sự quan tâm hấn, thực sự thực sự quan tâm hấn, không tin sao? Không tin thì hãy nhìn vào đôi mắt đầy chân thành này của tui đi (-. -).

Mạc Tuấn Nghị ném viên chocolate còn chưa bóc vỏ về phía cậu, hữu khí vô lực oán giận, “Cậu bây giờ chỉ lo nghĩ tìm cách sống như thế nào với tên

Tư Không Viêm Nghiêu kia, căn bản là không quan tâm mình, mình một tuần không đi học cậu cũng không thèm gọi điện thoại cho mình hỏi thăm, nhờ đâu mình thực sự có chuyện gì thì biết làm thế nào!” Tuy rằng coi như chỉ có chút vấn đề nho nhỏ.

Ô Thuần Nhã dịch dịch mông, hơi ngồi thẳng lên, cực kì khản trương hỏi, “Thực đã có chuyện?Ừm...xin lỗi nhé.” Cảm thấy biểu tình của mình có chút vui sướng khi nhìn người gặp họa, cậu hắng hắng giọng, một lần nữa thay bằng biểu tình như sắp tận thế, vron người lại gần Mạc Tuấn Nghị mất trọn trắng, nói, “Tuấn Nghị, có chuyện gì có thể nói cho mình biết, cậu không giải quyết được có thể đến bàn bạc với mình.”

Mạc Tuấn Nghị cảm thấy hiện tại người này bắt đầu học xấu, trước kia còn lâu cậu mới có nhiều biểu tình như vậy, hơn nữa vẻ mặt chê cười hằn của cậu có thể dùng rõ ràng như thế được không! Hắn tôn trọng lắm có biết không hả!

“Thuần Nhã cậu học xấu.” Bất mãn bĩu môi, Mạc Tuấn Nghị lấy tập hồ sơ để bên cạnh đưa qua cho cậu, ý bảo cậu mở ra xem.

Cậu vron tay nhận lấy, “Cái gì vậy?” Lấy ra cậu liền sùng sốt, khó hiểu nhìn hắn, “Đây là cái gì?” Hợp đồng chuyển nhượng nhà ở? Còn cả giấy chứng nhận bất động sản? Vì sao đều là tên của cậu?

Mạc Tuấn Nghị uống một ngụm cà phê, nhấp nhấp giọng, vẻ mặt không được thoải mái lắm nói, “Vốn mình định để Minh Húc mua nơi đó, rồi tìm một thời điểm thích hợp giao cho cậu, bất quá lại bị tên Tư Không Viêm Nghiêu đoạt mất, khụ, cậu xem kĩ hạn cũng có thể biết, chuyện này từ khi cậu quyết định chuyển vào biệt thự của Tư Không Đặc Dương đã chuẩn bị tốt, tuy nhiên nhà ở lúc ấy còn chưa sang tên cho cậu. Dù sao căn hộ kia giờ là của cậu, cậu muốn bán đi hay cho thuê đều được, hoặc để làm nơi dưỡng lão nghỉ ngơi cũng không tồi.”

Ô Thuần Nhã nhủ mảy lạt hợp đồng mua nhà và hợp đồng chuyển nhượng bên trong, chữ kí kia rõ ràng không phải là của cậu, mà là chữ kí rồng bay phượng múa của Tư Không Viêm Nghiêu kí thay, nhưng bên trong đã có bản sao chứng minh nhân giấy khai sinh của cậu, ngày kí nếu nhớ không nhầm chính là cách ngày Tư Không Viêm Nghiêu đến nhà cậu không lâu.

Đặt túi hồ sơ qua một bên, Ô Thuần Nhã sắc mặt nghiêm túc, không còn chút vẻ đùa giỡn khi nói chuyện với Mạc Tuấn Nghị ban nãy.

“Mình không cần.” Đây là có ý gì? Bồi thường cho cậu vì giúp anh sinh con? Hay coi cậu là người tham tiền tài? Cho dù cậu tham tiền, chẳng lẽ chỉ ban chút ân huệ vậy đã là đủ? Trong đầu anh chẳng lẽ toàn rong biển thôi sao? Cậu càng nghĩ càng tức giận, càng nghĩ càng cảm thấy biểu hiện ôn nhu của nam nhân mấy ngày nay là có tình lừa gạt cậu.

Mạc Tuấn Nghị không biết trong đầu cậu đang nghĩ gì, chỉ thấy sắc mặt cậu ngày càng khó coi, còn là đáng vẻ thờ phỉ phỉ cuối cùng đã hiểu rõ, khó hiểu hỏi, “Sao lại không cần?” Kỳ thật nói trắng ra, Tư Không Viêm Nghiêu và Mạc Tuấn Nghị đều cùng là một loại người, bọn họ có gia thế tốt, từ nhỏ đến lớn chưa từng phải lo lắng về tiền bạc, cái loại đem ngàn vàng tặng giai nhân này ai đều chẳng làm rồi, trước kia khi chưa gặp Ô Thuần Nhã, thì Mạc Tuấn Nghị cũng coi như là một hoa hoa công tử (play boy) đó! Cho nên hắn không hiểu vì sao người này lại muốn cự tuyệt.

Ô Thuần Nhã lúc này nào có tâm tình giải thích vì sao mình cự tuyệt, cậu chỉ cảm thấy bản thân bị vũ nhục, cậu cảm tức lấy di động ra, dùng sức ấn bàn phím, thờ phỉ phỉ chờ bên kia tiếp điện thoại.

Tư Không Viêm Nghiêu đang họp, nhiệm vụ vốn dĩ là của anh hai anh giờ đều chuyển sang cho anh, hai người bọn họ hoán đổi thân phận, đổi thành anh chủ ở công ty, còn Tư Không Đặc Dương ngày ngày chạy ở bên ngoài, làm người bay lượn trên không.

Di động đặt trên bàn, ong ong chấn động, quản lý các phòng không dám thờ mạnh, họ vừa mới bị mắng cho cầu huyết lâm đầu, tuy rằng tổng giám đốc không nói nhiều, nhưng cái phương thức nói một hai chữ kia, thiệt tình đập cho bọn họ văng đầu hoa mắt.

Tư Không Viêm Nghiêu phiền lòng cảm di động định tắt máy, anh là người hết sức nghiêm túc khi làm việc, bình thường họp và vân vân đều tắt di động, nhưng kể từ một tháng đó lại đây điện thoại 24 giờ đều trong trạng thái mở máy.

Thấy màn hình hiện lên hai chữ “Bảo bối”, anh nâng tay ý bảo trưởng phòng tài vụ đang báo cáo im lặng, xoay ghế dựa đưa lưng về phía mọi người, tiếp điện thoại.

“Anh đang họp, muộn một chút sẽ về.” Giọng nói trầm thấp dễ nghe, ôn nhu căn bản không hề giống thứ có thể phát ra từ mồm nam nhân.

Ô Thuần Nhã mới không đếm xỉa đến nhiều như vậy, vừa bắt được tín hiệu liền xẵng giọng hỏi, “Tư Không Viêm Nghiêu, anh có ý gì! Anh coi tôi là cái gì hả!”

Tư Không Viêm Nghiêu bị cậu rống đến sùng sốt, đây là lần đầu tiên cậu trực tiếp hỏi anh coi mình là cái gì. Nam nhân còn nghiêm túc suy nghĩ, đáp lại một câu, “Bà xã của anh.”

.....Không riêng gì Ô Thuần Nhã nghe điện thoại bị bốn chữ kia làm cho ngơ ngác, mà tất cả những người trong cuộc họp đang đứng thẳng lỗ tai cũng sùng sờ.

Tư Không Viêm Nghiêu cầm điện thoại lên nhìn, phát hiện cuộc gọi còn đang kết nối, nhưng lại không nghe thấy cậu nói gì, liền trấn an nói, “Bảo bối, có việc gì chờ buổi tối rồi nói được không? Anh đang họp.” Anh cảm thấy nhất định Ô Thuần Nhã đang gặp chuyện gì không hài lòng mới có thể nổi giận làm nũng với mình, cho nên với suy nghĩ mình là người đàn ông của cậu, Tư Không Viêm Nghiêu chủ động thoái nhượng từng bước.

Ngữ khí nam nhân mang theo sùng nịch cùng dỗ dành, Ô Thuần Nhã bị làm cho xấu hổ mặt đỏ bừng, lập tức cúp máy.

Tư Không Viêm Nghiêu nhủ mảy nhìn màn hình điện thoại thông báo kết thúc cuộc gọi, gọi lại.

Ô Thuận Nhã cắn môi, tiếp điện thoại, giọng điệu buồn bực nói “Chuyện gì?”

“Sao vậy? Chờ anh xong việc sẽ đến đón em.” Tư Không Viêm Nghiêu lật xem giấy tờ tài vụ mà thư kí đặt trên bàn, giọng điệu ôn nhu hỏi Ô Thuận Nhã, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng liếc trường phòng tài vụ.

“Khỏi cần, tôi đang ở cùng Tuấn Nghị ở quán cà phê.” Đây Mạc Tuấn Nghị đang xán lại nghe lên ra, Ô Thuận Nhã đưa mắt nhìn tập hồ sơ khiến cậu phiền lòng, tức giận vì thẹn thùng ban nãy mà bị tạm thời áp chế giờ lại nổi lên.

“Anh cứ họp đi, tôi về tôi có chuyện hỏi anh.”

Tư Không Viêm Nghiêu nghe ra kiêu chế trong giọng nói của cậu, không tiếp tục dây dưa nữa, dứt khoát cúp máy.

Mạc Tuấn Nghị ở bên cạnh bĩu môi, trong lòng không thoải mái hỏi, “Cậu giờ như một đóa hoa được tưới mát, nhìn thật kiều diễm.”

Ô Thuận Nhã nửa nâng đầu liếc hần một cái, không mặn không nhạt phản bác hần, “Cậu giờ như một đóa hoa bị vùi dập, nhìn thật ảm đạm.”

Mạc Tuấn Nghị suyt sắc khí.

“Khụ khụ...khụ....” Mặt hần đỏ bừng.

“.....Thuận Nhã.....cậu học xấu.....” Châm chậm hỏi phục bình thường, Mạc Tuấn Nghị bắt mẫn lờm cậu một cái.

Ô Thuận Nhã uống một ngụm sữa tươi, liếm liếm môi, về mặt bà tám xán lại hỏi, “Tuấn Nghị, cậu có bạn trai đúng không?”

Mạc Tuấn Nghị sắc mặt trắng nhợt, cúi đầu nhìn tách cà phê sắp đến đáy, thề thốt phủ nhận, “Không có, ha ha, sao cậu lại cảm thấy mình có bạn trai chứ, muốn tìm cũng là tìm bạn gái, ha ha.”

Đây gọi là cái gì? Giấu đầu lòi đuôi?

Vươn tay kéo cổ áo sơ mi của hần xuống, lộ ra thật nhiều dấu hôn xanh xanh tím tím, “Gạt mình? Cô nào có thể hung tàn thế này hả? Còn cả dấu răng này, hơn nữa, Tuấn Nghị, hai bẹn mình ngồi ở đây mới hơn một tiếng, cậu không cách nào ngồi yên, tí lại dịch dịch, tí lại cọ cọ, đừng bảo mình là cậu bị trĩ nhé.” Ô Thuận Nhã về mặt ‘có quý mới tin lời cậu’.

“Thuận Nhã...không phải như cậu nghĩ đâu.....Mình....”

“Tuấn Nghị, bình tĩnh một chút.” Nhìn hần khấn trương nắm lấy tay mình, sắc mặt hần cũng càng thêm tái nhợt, Ô Thuận Nhã nhú mày, vươn tay sờ lên trán hần, “Cậu phát sốt?”

Mạc Tuấn Nghị đã sớm cảm thấy đầu choáng váng, nhưng hần vẫn muốn giải thích, “Thực sự không phải như cậu nghĩ đâu.....Mình không có bạn trai, Thuận Nhã.....Cậu biết mình....”

“Đừng nói nữa, mình hiểu, nhưng Tuấn Nghị à, cậu cũng biết đấy, chúng ta có thể làm những người bạn tốt nhất của nhau, nhưng không thể làm người yêu.” Ô Thuận Nhã đứng lên, cầm áo khoác đang vắt trên ghế, nói với Mạc Tuấn Nghị về mặt vô cùng đáng thương, “Đi thôi, mình cùng cậu đến bệnh viện.” Nghĩ nghĩ rồi nói thêm, “Mình lái xe, cậu cần nghỉ ngơi.”

Mạc Tuấn Nghị gật đầu, đưa chìa khóa xe cho Ô Thuận Nhã, “Cảm ơn.”

Mỉm cười, Ô Thuận Nhã kéo hần, ho nhẹ một tiếng, “Về sau đừng chơi điên cuồng như vậy nữa...”

Sắc mặt Mạc Tuấn Nghị lúc trắng lúc đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Bạn trai của Tuấn Nghị là Tư Không Dực Dương !!!

Ô Thuận Nhã lái xe không được mấy lần, bằng lái xe là do giáo sư bắt cậu đi thi, tốc độ xe cậu lái căn bản không khác gì tốc độ đi xe đạp. Cậu đi siêu rùa bò, so với việc lái xe không ổn định mà lo lắng, còn không bằng đi chậm một chút đến bệnh viện, dù sao Mạc Tuấn Nghị cũng nói hần không bị gì nghiêm trọng lắm.

Mạc Tuấn Nghị dựa trên băng ghế nghỉ ngơi, tai trái truyền nước.

Ô Thuần Nhã cúi đầu cẩn thận kiểm tra kết quả khám sức khỏe của Mạc Tuấn Nghị, thì thầm trong miệng, “Tiền đúng là vạn năng, bản kết quả này bình thường phải đến sáng mai mới có, giờ thì sao, một giờ đã có, ừm, các chỉ tiêu đều bình thường, chỉ là huyết áp hơi thấp, nhịp tim cũng không được ổn định lắm...” Quay đầu nhìn người đang nhắm mắt dưỡng thần, biểu tình cậu có hơi mất tự nhiên hỏi, “Mấy ngày nay không phải cậu lao lực quá độ đấy chứ?”

Mạc Tuấn Nghị trợn mắt, quăng cho cậu một cái nhìn khinh bỉ. Vừa rồi ở quán cà phê hẳn cảm thấy choáng váng đầu, nhưng từ lúc truyền nước lại bắt đầu thấy buồn ngủ.

Ô Thuần Nhã thấy hẳn nhắm mắt nghỉ ngơi, lấy di động gọi điện thoại ở nhà, báo Tào quản gia đi đón Bánh Bao.

Cậu ngồi xuống bên cạnh Mạc Tuấn Nghị, nghĩ nghĩ, lại cầm điện thoại gọi tiếp, “Tôi ngồi cùng Tuấn Nghị truyền nước, com tôi không cần chờ tôi.”

Tư Không Viêm Nghiêu đưa văn kiện đã kí xong cho thư kí, nhìn khung ảnh đặt trên bàn làm việc, là ảnh khi ngủ của Ô Thuần Nhã và Bánh Bao, Ô Thuần Nhã ôm Bánh Bao vào lòng, hai người mặt đối mặt ngủ say sưa. Khóe miệng mang theo mỉm cười, anh hỏi, “Cậu ta bị bệnh?”

Nhìn Mạc Tuấn Nghị có vẻ đang ngủ, Ô Thuần Nhã thấp giọng đáp, “Sắc mặt không tốt lắm, tôi đưa cậu ấy đến bệnh viện kiểm tra, không có việc gì.” Cẩn cẩn môi, cậu hơi lo lắng nói, “Không biết Mạc Tuấn Nghị hẹn hò với cái loại bạn trai gì, mấy ngày nay khẳng định gây sức ép với cậu ấy không ít.”

Anh không ngờ cậu lại nói với mình chuyện này, tuy rằng là quan tâm người khác, nhưng không thể phủ nhận, người này rốt cuộc đã biết than thở với mình.

“Không cần phải xen vào.” Anh dùng gót chân suy nghĩ cũng biết là ai gây sức ép với người ta như vậy, không phát hiện tên nào đó đạo này yên ắng lắm sao, cũng không đến nhắc nhở thờ than với anh bản thân bị bỏ rơi, lại còn ngoan ngoãn bay bay lượn lượn trên trời, nếu là trước kia? Chắc chắn, không biết sẽ âm ỉ thế nào đâu.

Ô Thuần Nhã bĩu môi, người này rõ ràng nếu không phải là chuyện của cậu và Bánh Bao, liền sẽ dùng cách nói chuyện ngắn gọn dứt khoát như vậy.

“Đó là bạn của tôi!” Cho dù chuyện này không liên quan đến cậu, nhưng cậu không thể mặc kệ được.

Tư Không Viêm Nghiêu cảm thấy không cần thiết phải để người ngoài ảnh hưởng đến cảm tình đang chuyển biến ngày càng tốt của bọn họ, cho nên lúc này không so đo với cậu, dù sao sau này cũng sẽ có cơ hội xử lí cậu.

“Bảo bối ngoan nào, đừng gây nữa, chút anh đến đón em.” Tư Không Viêm Nghiêu nhìn đồng hồ, cũng sắp đến giờ về rồi, cho dù còn vài việc chưa hoàn thành, nhưng anh là sếp, ai quy định sếp phải tăng ca chứ!

“Không được gọi như thế!” Ô Thuần Nhã mỗi lần nghe anh gọi mình như thế đều cảm thấy máu dồn lên mặt, mắc cỡ chết đi được.

“Cứ gọi.” Nam nhân rất thích cách xưng hô này, dựa vào cái gì mà không gọi.

Ô Thuần Nhã hờn dỗi, không nói nữa, không thể nói lý!

Tư Không Viêm Nghiêu chỉ cần nghe tiếng thờ phi phò của cậu là biết, bây giờ khẳng định cậu giống hệt Bánh Bao, bĩu môi tức giận rồi! Có thể do vấn đề di truyền, cho nên Bánh Bao có một số thói quen rất giống Ô Thuần Nhã.

“Đón em ở đâu?” Nghĩ nghĩ, anh cầm lấy chìa khóa xe chờ tan làm liền đi luôn, tận mắt nhìn thấy người này tạc mao còn thú vị hơn nhiều.

“Ở bệnh viện Nhân dân, lúc đi anh tiện đường mua ít táo, Bánh Bao ở nhà không hay ăn lắm.” Ô Thuần Nhã nhớ tới đạo này Bánh Bao khi đi vệ sinh không được thuận lăm (túm lại là dễ vào khó ra), mở miệng sai vật nam nhân.

“Không.” Mua táo? Mua thế nào? Chưa mua bao giờ.

Biết lời này của nam nhân tuyệt đối là thật, Ô Thuần Nhã cũng không yêu cầu nữa, chốc nữa về tiện đường tự mình mua vậy, miễn cho lúc đó nam nhân không biết lại mua về một đồng gì thì chết dở.

“Vậy anh đến đây đi, lái xe chậm thôi.”

“Ừ.” Nói xong hai người cúp điện thoại.

Ô Thuần Nhã xoay người thấy Mạc Tuấn Nghị mở to mắt nhìn mình, cậu mỉm cười, nhẹ giọng hỏi hẳn, “Cậu không ngủ à?”

Mạc Tuấn Nghị chớp mắt mấy cái, cảm thấy không còn choáng như nãy nữa, “Nếu cậu có việc thì cứ đi trước đi, mình không sao.”

Ô Thuần Nhã lắc đầu, kéo lại áo khoác đắp trên người vừa bị tuột xuống của hẳn, ngồi bên cạnh hẳn nói, “Mình gọi cho quản gia đi đón Bánh Bao rồi, chốc nữa Tư Không Viêm Nghiêu đến đón mình, giờ ở cùng cậu một lúc.”

“Cảm ơn.” Mạc Tuấn Nghị cười, dù cậu không chấp nhận tình cảm của hẳn, nhưng cậu cũng không đối xử xa cách với hẳn, vậy là đủ rồi.

Ô Thuần Nhã thấy hẳn không ngủ nữa, liền ở bên cạnh nói chuyện phiếm với hẳn, trò chuyện trò chuyện không khí liền thay đổi...

“Thuần Nhã, sao cậu còn gọi cả họ cả tên của Viêm Nghiêu vậy, anh ta không tức giận à?”

Mắt tự nhiên họ khẽ nhíu mày, Ô Thuần Nhã xấu hổ, “Không.” Trời biết cái tên mặt dày kia mà nghe được cậu gọi như thế sắc mặt đen thế nào.

Mạc Tuấn Nghị không tin như lời, nói, “Cậu quay đầu lại liền biết anh ta có tức giận hay không?” Vừa rồi lúc hắn hỏi câu này đúng lúc Tư Không Viêm Nghiêu đi đến chỗ họ, chẳng qua Ô Thuần Nhã đưa lưng về phía cửa nên không biết.

Ô Thuần Nhã quay mạnh về phía sau, liền thấy người đàn ông anh tuấn thân hình cao lớn đang xì mặt thối. ... Tuy rằng mặt anh chẳng có mấy biểu tình, nhưng Ô Thuần Nhã biết, lúc này nam nhân nhất định rất buồn bực.

Cố gắng kéo một nụ cười cứng nhắc, Ô Thuần Nhã đứng lên, thực tự nhiên đưa túi xách ôm trong lòng đưa cho nam nhân, nam nhân cũng thực tự nhiên tiếp nhận, động tác cứ như đương nhiên.

“Tối rồi.”

Tư Không Viêm Nghiêu đưa mắt nhìn Mạc Tuấn Nghị đang ngẩng đầu nhìn hai người, gật gật đầu xem như chào hỏi, sau đó quay đầu nhìn cậu, kéo tay cậu nắm ở trong tay mình, bất mãn nhíu mày, “Lạnh?” Tay người này lạnh như băng rồi.

Ô Thuần Nhã lắc đầu, có chút ngượng ngùng, đây là bên ngoài, sao anh lại động tay động chân rồi, cơ mà cậu cũng không rút tay về, bàn tay to dày của nam nhân rất ấm áp.

“Không lạnh.” Sau khi sinh Bánh Bao thân thể cậu vẫn luôn không ổn, cho nên một năm bốn mùa tay chân đều lạnh ngắt, lâu rồi cậu cũng quen.

Tư Không Viêm Nghiêu cởi tây trang khoác lên người cậu, “Bên ngoài nổi gió.”

Gật đầu, cậu thích kiểu quan tâm này, “Cảm ơn.”

Khoe miệng khẽ cong lên, nam nhân nheo nheo lòng bàn tay mềm mại, “Đi thôi.” Bánh Bao còn đang ở nhà chờ bọn họ về ăn cơm.

Ô Thuần Nhã có chút lo lắng khi để Mạc Tuấn Nghị ở lại đây, nhờ đâu lúc hắn ngủ kim chạy thì sao.

Mạc Tuấn Nghị lắc đầu tỏ vẻ không cần, nói, “Hai người cứ đi đi, mình không ngủ.”

Tư Không Viêm Nghiêu cúi đầu nhìn Mạc Tuấn Nghị, như lời, “Gọi điện cho anh ấy đi.”

Mạc Tuấn Nghị bĩu môi, “Khỏi cần.”

“Tùy cậu.” Tư Không Viêm Nghiêu cũng không nói thêm nữa, kéo Ô Thuần Nhã xoay người rời đi.

“Ài! Anh chậm lại chút đi!” Ô Thuần Nhã bị túm đi, quay đầu nói với Mạc Tuấn Nghị, “Bọn mình đi đây, có gì nhớ gọi điện thoại nhé.”

“Ừ, tạm biệt.” Mạc Tuấn Nghị phát phát tay, cảm thấy có chút chua xót.

Vừa rồi nhìn hành động của hai người, chút chờ mong còn sót lại trong lòng hắn đều mất sạch. Vốn dĩ hắn nghĩ chỉ cần Tư Không Viêm Nghiêu đối xử không tốt với Ô Thuần Nhã, thì mình sẽ còn cơ hội. Nhưng hiện tại xem ra, người đàn ông máu lạnh kia là thật lòng, bằng không sao có thể tự mình tới đón, lúc gần đi còn nhớ nhen không quên trừng mình một cái.

Ngồi vào xe Tư Không Viêm Nghiêu, Ô Thuần Nhã quay đầu liền hỏi, “Anh biết là ai à?”

“Ừ.” Cầm túi xách đặt xuống ghế sau, nam nhân gật đầu.

“Ài?” Nheo mắt, Ô Thuần Nhã không hài lòng cho lắm, người này có chút việc nhỏ này còn giấu cậu, lẽ nào nam nhân còn giấu cậu thật nhiều chuyện mà cậu không biết?

Tư Không Viêm Nghiêu nghiêng mặt, hôn lên chóp mũi lạnh lạnh của cậu, nói thẳng ra, “Anh trai anh.”

Ô Thuần Nhã suýt nữa cắn vào đầu lưỡi, như thế nào cũng không ngờ lại là Tư Không Dục Dương.

“Sao hai người bọn họ lại thành như vậy?” Ô Thuần Nhã khó hiểu nghiêng đầu, mắt to chớp chớp nhìn nam nhân, cậu không biết đáng về mình hiện tại có bao nhiêu câu nhân dụ dỗ.

Tư Không Viêm Nghiêu kể từ ngày đó được ném qua một lần liền tiếp tục bị cấm dục, cho nên lúc này y vô cùng có xúc động muốn hóa sói.

Nhìn thấy mắt anh lóe sáng rõ ràng, Ô Thuần Nhã co rụt về phía sau, về mặt cảnh giác, “Anh....anh đừng lại gần đây....Ừm....” Đáng tiếc, trong xe chật hẹp, cậu tránh không nổi.

Hôn một lúc lâu Tư Không Viêm Nghiêu mới buông cậu ra, vừa lòng nhìn hai má cậu ửng hồng, lại vươn người qua liếm lên cánh môi sưng đỏ.

Ô Thuần Nhã ngửa đầu, đôi mắt nửa mờ long lanh nước, ánh mắt mơ màng.

“Bảo bối.” Giọng nói nam nhân trầm thấp khàn khàn, lộ rõ giờ phút này anh có bao nhiêu kiềm chế.

Giật mình một cái, Ô Thuần Nhã đẩy đẩy anh, “Anh đừng thái quá.” Trong mắt người này hiện rõ dục vọng muốn nuốt sạch cậu vào bụng.

Tư Không Viêm Nghiêu hít sâu, lại găm hai phát lên làn da bóng loáng ở cổ cậu, rồi mới ngồi thẳng lưng khởi động xe.

Ô Thuần Nhã liếm môi, “Anh còn chưa trả lời tôi đâu!” Đầu đã bị chiếm tiện nghi rồi, vậy phải nói cho cậu điều cậu muốn biết chứ, không thì cậu chịu thiệt à.

Châm một liều thuốc, nam nhân hừ cười một tiếng, “Tuấn Nghị tự mình dâng lên.” Tư Không Dực Dương là người như thế nào anh hiểu rất rõ, bình thường có thể mặt dày không cần mặt mũi, để tiện đáng khinh, nhưng những chuyện như thế này sẽ tuyệt đối không chủ động.

“Hà?” Kinh ngạc mở lớn miệng, Ô Thuần Nhã khó hiểu, sao lại thế này?

“Quan tâm như vậy?” Bất cười vì vẻ mặt của cậu, Tư Không Viêm Nghiêu không hề có tiết tháo bán đứng anh mình, chỉ vì muốn dỗ cho Ô Thuần Nhã cao hứng.

“Nghe nói là cầu mà không được, lui từng bước.” Nói xong lời này, Tư Không Viêm Nghiêu nhướn mày nhìn Ô Thuần Nhã một cái, ý tứ chính là, người cầu mà không được là ai chẳng phải em đã rõ ràng?

Ô Thuần Nhã bị anh nhìn có chút tức giận, nâng tay đánh lên đùi của nam nhân một cái, bất mãn trừng mắt, “Không được nói lung tung.” Cậu và Mạc Tuấn Nghị là quan hệ nam nam thuần khiết.

Biểu môi, Tư Không Viêm Nghiêu cũng không để ý, nhưng loại hành động thân mật này anh thích.

“Dực Dương nói là Tuấn Nghị chủ động tìm anh ấy, cụ thể ra sao anh không hỏi.” Thể hiện rõ ràng thái độ không quan tâm.

Ô Thuần Nhã cảm thấy nếu nam nhân mở miệng hỏi, nhất định Tư Không Dực Dương sẽ nói cho anh.

“Em muốn biết?” Tư Không Viêm Nghiêu không đợi cậu mở miệng, quay đầu nhìn cậu.

“Ừ ừ.” Ô Thuần Nhã gật đầu, hào phóng thừa nhận mình cũng có tâm tư bất quá (tò mò tám chuyện).

Nam nhân gật đầu, nói, “Anh hỏi giúp em, tối ở cùng anh.” Ý tứ rất rõ ràng, muốn biết? Vậy thì dễ thôi, anh hỏi cho em, nhưng mà, em cũng phải cho anh chút ngon ngọt.

Ô Thuần Nhã lắc đầu, mặt nhăn mày nhu nói, “Không cần.”

Tư Không Viêm Nghiêu không nói gì, khoe miệng lại cong lên thành một nụ cười tà. Không cần? Đến lúc đó em không được phép không cần.

—————Đường ranh giới anh không đồng ý em không cần—————

Tiểu Bánh Bao Ô Trạch Vũ khoanh tay trước ngực ngồi trên sofa, bên cạnh là Tư Không Cảnh Hoán mặt không biểu tình.

Đối diện hai đứa bé là một người phụ nữ, ngoại hình rất khá, nâng tay nhắc chân đều có phong vị tiểu thư khuê các.

Bánh Bao tiến đến bên tai Cảnh Hoán, nhỏ giọng nói thầm, “Anh, cô này là ai?”

Tư Không Cảnh Hoán lắc đầu, “Chưa gặp bao giờ.”

Bánh Bao chớp mắt nhìn người phụ nữ, biểu môi hỏi, “Này di, di là ai, đến nhà của chúng tôi làm gì.”

Người phụ nữ nhìn về phía Bánh Bao, trong mắt lóe lên thần sắc yêu thương cưng chiều.

“Mẹ là mẹ của con đây!”

Bánh Bao choáng váng, Tư Không Cảnh Hoán choáng váng, hai người vừa vào cửa cũng choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Bảo bối tin tưởng anh

Tư Không Dục Dương vừa về liền gặp Giang Võ đến đưa thuốc cho Ô Thuần Nhã. Hai người ở cửa hàn huyên một lát, gã mới phát hiện ra Giang Võ đến giờ này có một phần nguyên nhân là muốn đi ăn chực.

Kết quả, vừa vào cửa liền nghe lời mà người phụ nữ kia nói với Bánh Bao, hai người choáng váng.

Bánh Bao choáng váng một chút, lúc người phụ nữ này vươn tay lại gần muốn ôm bé bé liền dùng sức đẩy cô ta ra, rống giận, “Cô là người điên ở đâu chạy tới đây vậy! Tôi có cha có phụ thân, chính là không có mẹ, cũng không cần phải có!” Lòng ngực nhỏ thở phì phò, bé ghét nhất loại người tùy tiện đến nhận là thân thích như thế này, chưa kể người phụ nữ này còn dám ngang nhiên phủ nhận sự tồn tại của phụ thân bé.

Tư Không Dục Dương mau chóng bước tới, ôm đứa nhỏ đang nổi giận dùng dùng vào lòng, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía người phụ nữ đang ngây ngốc ngồi đó, khẩu khí không giấu vẻ chán ghét nói, “Tịch Ngọc, vài năm không gặp cư nhiên lại có thêm tật xấu rồi.”

Người phụ nữ kia sau khi nhìn thấy Tư Không Dục Dương sắc mặt thay đổi rõ ràng, liền thay đổi thành biểu tình ‘tôi thấy thật thương xót’, đôi mắt rung rung phát ra vô văn tình mẫu tử với Bánh Bao.

“Cục cưng, mẹ thực xin lỗi con, mấy năm nay mẹ không gặp con, con bị người ngoài nuôi dưỡng, còn không nói cho con biết sự tồn tại của mẹ, nhưng mẹ là bị ép buộc con ơi, con phải tin tưởng mẹ, mẹ rất yêu con, cục cưng.” Nói xong, nước mắt cô ta chảy xuống, thật không phải là thê lương bình thường mà.

Giang Võ ở bên cạnh chặc chặc lưỡi, cảm thấy hôm nay mình đến đây là quá đúng đắn, tiết mục trình diễn trước mặt quả không tồi, ngay cả phim truyền hình lúc tám giờ cũng không kích thích bằng, nhưng mà hai diễn viên còn lại đâu rồi nhè!

Bánh Bao ở trong lòng Tư Không Dục Dương, tức giận đến chân đạp loạn xạ, bé híp mắt, ánh lục trong mắt không kiềm chế được hiện lên, phải lập tức đuổi người phụ nữ này đi, nếu không chờ cha và phụ thân trở về, tình cảm thân thiết gần gũi khó khăn lắm mới tốt lên của hai bọn họ nhất định sẽ bị người phụ nữ này phá hỏng!

Bánh Bao một tay túm lấy vai Tư Không Dục Dương, một tay chỉ vào người phụ nữ đang bày vẽ bi thương, “Cô rút ra ngoài cho tôi, đây là nhà của chúng tôi, không chào đón người đàn bà điên như cô!”

Giọng bé nói vô cùng bén nhọn, khiến lỗ tai Tư Không Dục Dương cũng ong ong chấn động.

Gã nghiêng đầu nhìn biểu tình hung ác của Bánh Bao, không khỏi cảm thán, đúng là huyết thống nhà mình mà, nhà Tư Không chưa từng dưỡng ra tiểu bạch thỏ, tất cả đều là sói hết, một con so với một con ngày càng thêm hung dữ.

Tịch Ngọc về mặt ‘sao con lại thành không hiểu chuyện như vậy, sao lại không đáng yêu như vậy, sao lại không ngoan không lương thiện như vậy, mẹ thực thương tâm’ vân vân các loại. . .

Tư Không Cảnh Hoán khẩn trương nhìn Bánh Bao sắp bị mấy câu của người phụ nữ kia chọc giận đến bất tỉnh, nhẹ nhàng mở miệng gọi bé, “Bánh Bao.”

Bánh Bao không nghe thấy, hoặc có lẽ đã nghe nhưng không muốn quay đầu lại, cứ như vậy trừng trừng nhìn Tịch Ngọc, đôi mắt vốn dĩ màu đen giờ chậm rãi bị một màu xanh lục thay thế.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Giọng nói thản nhiên như nước suối trong khiến lửa giận của Bánh Bao nháy mắt biến mất, bé nghiêng đầu nhìn Ô Thuần Nhã, bĩu môi, ồa một tiếng bật khóc.

Vừa khóc vừa vươn móng nhỏ về phía cậu, “Hu hu.phụ thân.hu hu.cô ta khi dễ Bánh Bao.”

Ô Thuần Nhã vừa nghe thấy tiếng bé khóc, tim liền như bị kéo căng, mau chóng buông túi nilon trong tay xuống, đi qua ôm lấy bé, lau nước mắt tèm nhem trên mặt bé, nhẹ giọng dỗ dành, “Ngao ngao, không khóc không khóc, nói cho phụ thân biết có chuyện gì nào.” Cậu không nghe thấy nội dung cuộc đối thoại của mấy người, chẳng qua ban nãy thấy không khí căng thẳng mới thuận miệng hỏi.

Sụt sà sụt sịt, Bánh Bao vừa hít nước mũi vừa nước mắt ràn rụa, nghẹn ngào mở miệng, “Cô ta.cô ta.giả làm mẹ của Bánh Bao.Bánh Bao không có mẹ.hu hu.phụ thân, đuổi cô ta đi đi.”

Ô Thuần Nhã trong lòng căng thẳng, đây là lần đầu tiên từ ‘mẹ’ phát ra từ miệng Bánh Bao, hơn nữa vừa rồi con cậu nói rất rõ ràng, người phụ nữ này giả làm mẹ của bé? Đây là sao?

Tư Không Dục Dương ôm Cảnh Hoán ngồi trên sofa, về mặt bội phục nhìn bé con kia khóc đến là thương tâm, vừa rồi đáng về hung hãn như sói con muốn lao vào ăn thịt người, giờ thì sao, nhìn cứ như tiểu bạch thỏ bị người ta khi dễ! Bé con này đôi mắt cũng nhanh ghê ha, chớp mắt cái đã khóc lóc thảm thiết được như vậy.

Giang Võ ngồi ở một góc xa xa vắng vẻ, chụm đầu với Tào quân gia xì xầm, “Bé con này thực sự là ba tuổi rồi?”

Quân gia Tào vừa đuổi mấy người giúp việc muốn bu lại hóng náo nhiệt đi, lúc này đầu cũng đầy mịt mù, “Không, tiểu tiểu thiếu gia còn hai tháng nữa là

được bốn tuổi rồi.” Cơ mà... này cũng thật kinh người, mới lớn có từng ấy đã biết ở trước mặt phụ thân tiên phát chế nhân (ra tay trước chiếm quyền chủ động – đánh đòn phủ đầu)

Tư Không Viêm Nghiêu lái xe vào gara, đến bây giờ mới khoan thai chậm rãi đi vào.

Anh vừa vào cửa đầu tiên là chú ý tới Ô Thuần Nhã đang ngồi ở sofa ôm Bánh Bao dỗ dành, sau đó là anh trai anh, ngay cả Giang Võ ngồi ở tít xa cùng quần gia đứng bên cạnh hẳn anh cũng nhìn qua, cuối cùng mới đưa mắt nhìn đến người phụ nữ vẻ mặt bi thương, lại không dấu được nét kinh hỉ kia.

Anh nhủ mày, sắc mặt đen kịt đến ngồi bên cạnh Ô Thuần Nhã, nhẹ giọng hỏi, “Sao vậy?”

Ô Thuần Nhã lắc đầu, nhưng sắc mặt cậu cũng rất khó coi, không ai nguyện ý để người phụ nữ khác chạy tới kêu gào cô ta là mẹ của đứa nhỏ chính mình vất vả sinh ra, đây là cái chuyện gì!

“Cô là?” Quay đầu nhìn người phụ nữ, Tư Không Viêm Nghiêu nheo mắt, không có ấn tượng.

Tư Không Dực Dương phụt cười, chắc chắn, em trai gã thật lợi hại, nhìn biểu tình của Tịch Ngọc kia, có vẻ gặp đã kích ghê lắm, cứ như sắp ngất xỉu tới nơi.

“Viêm Nghiêu, đó là Tịch Ngọc, em không nhớ à?” Tư Không Dực Dương nhanh nhẹn nhắc nhở một chút, gã còn chưa xem đã tiết mục này đâu!

Tịch Ngọc? À? Tư Không Viêm Nghiêu hung hăng nhíu mày, nghe rất quen, nhưng mà chả nhớ gì cả.

“Người ngoài rồi đi.” Những lời này nói ra, cũng coi như bao gồm cả Giang Võ.

Giang Võ nhún vai, mặt dày mày dạn tiến lại gần, đặt một túi to lên bàn trà, “Tôi là vợ và mang thuốc tới cho tiểu nữ nhân, không cảm ơn thì thôi, sao lại đuổi tôi đi.”

Lấy túi to lại nhìn nhìn thuốc Đông y bên trong, sắc mặt Tư Không Viêm Nghiêu tốt lên không ít, “Cảm ơn.”

Giang Võ nhướn mày, người này bắt đầu có ít thái độ giống con người rồi đấy.

Tịch Ngọc hai mắt sưng nước, như có như không đưa mắt ẩn tình nhìn người đàn ông anh tuấn lạnh lùng, “Nghiêu, anh mau giành lại con của chúng ta trong tay cậu ta đi! Sao anh có thể để kẻ khác nuôi con vậy!”

Tư Không Viêm Nghiêu nháy mắt tỏa ra khí lạnh đủ để đông chết người.

Đôi mắt chim ưng lợi hại lạnh như băng nhìn chằm chằm người phụ nữ, hung tợn nói, “Cầm miệng, cút.” Cái loại bám người này vốn có nhiều lắm, không ngờ giờ còn dám ngang nhiên giả làm mẹ của con anh? Tuy nhiên lúc này anh đã có chút ấn tượng, hình như mấy năm trước có một người phụ nữ mang thai con của anh định đến áp chế anh, nhưng anh cũng nhớ rõ đã xử lý xong xuôi rồi.

Ô Thuần Nhã sắc mặt âm u, ôm Bánh Bao nhỏ rời đi. Song cậu vừa đứng dậy đã bị nam nhân giữ chặt, ngã ngồi lại xuống sofa.

Bất mãn trừng anh, cậu thân nhiên nói, “Chuyện của anh anh tự giải quyết, đây là lần thứ ba.” Lần thứ ba, vì sinh hoạt cá nhân phóng túng của nam nhân, cậu và Bánh Bao phải chịu thương tổn ở nhiều mức độ. Lại còn vào đúng lúc cậu định sẽ chấp nhận người đàn ông đã cất giấu đi về lạnh lùng bên ngoài mà dịu dàng ôn nhu với cậu, không thể phủ nhận anh tính toán thật giỏi, cậu đã không thể trêu vào, vậy cậu muốn đi cũng không được sao!

Tư Không Viêm Nghiêu mím môi mòng, đều nói người mồm mòng là bạc tình nhất, nhưng hiện tại anh rất hữu tình, chính bởi vì người trước mặt này khiến anh cảm thấy ấm áp, khiến anh cảm thấy muốn gần gũi. Cho nên, anh không cho phép bất cứ kẻ nào phá hỏng tâm tình khó khăn lắm mới có thể bình ổn được của mình.

Nâng tay ôm lấy bả vai gầy yếu kia, kéo sát người vào lòng, cúi đầu hôn lên trán cậu, lại hôn lên mặt Bánh Bao, nam nhân cúi đầu giải thích, “Xin lỗi.”

Ô Thuần Nhã sững sốt, bàn tay vốn định đẩy nam nhân ra cũng biến thành bám vào sườn thắt lưng anh, một câu xin lỗi kia cậu nghe hiểu, nó bao hàm nhiều ý nghĩa lắm.

Ô Thuần Nhã bấu môi, mắt cậu hơi phấp phỏng, cậu không nói gì, chỉ là cánh tay ôm Bánh Bao lại thêm siết chặt. Được rồi, tha thứ cho anh một lần, dù sao ai cũng có quá khứ. Chẳng qua quá khứ của người này có nhiều lắm.....

Bánh Bao thừa dịp phụ thân không để ý liền cho Tư Không Viêm Nghiêu một ánh mắt “Cha, con ủng hộ cha”, Tư Không Viêm Nghiêu nháy mắt tỏ vẻ “Cảm ơn con!”

Trần an hai bảo bối xong, Tư Không Viêm Nghiêu quay đầu nhìn về phía người phụ nữ đang khóc bù lu bù loa, “Ai nói.” Anh biết người ở thành phố X rất nhiều, nhưng không có mấy ai biết anh ở đâu, vậy mà người phụ nữ này lại biết anh đã có con trai mà tìm tới, còn có thể chọn thời điểm anh và bảo bối không có ở nhà để nói những lời này với con hai người, tuyệt đối là có người ở sau lưng chỉ điểm cho cô ta.

Tịch Ngọc chớp mắt đã không duy trì nổi vẻ bi thương, khăn trương nắm chặt tay, cứng ngắc duy trì biểu tình thống khổ bị cả chồng và con đồng thời phản bội, đáng về có chút vụn vặt.

Tư Không Dực Dương mau chóng che mắt Cảnh Hoán lại, gãi sợ buổi tối con gặp ác mộng.

Cảnh Hoán lấy tay lay lay tay ba, bĩu môi tỏ vẻ ‘con muốn nhìn mà, muốn xem diễn mà’.

Tịch Ngọc tính toán đánh vào tình cảm mà lấy sự đồng tình, giọng nói nhu mì theo một tia chua xót, “Nghieu, anh xem cục cưng kìa, nó đáng yêu như vậy, lại còn nhỏ đã phải rời khỏi em, nó là đứa nhỏ em vất vả mới sinh ra, cho dù khi đó em ích kỉ để nó lại ở bệnh viện, nhưng bốn năm này em vẫn luôn nhớ về nó, cục cưng, mẹ thật là mẹ của con mà!”

Ô Thuần Nhã lạnh mặt nhìn người phụ nữ, lần đầu tiên có người làm trò trước mặt nhiều người nói thân thể Bánh Bao có vấn đề như vậy.

“Bánh Bao không có mẹ, nó chỉ có cha và phụ thân.” Vô nhẹ đứa con đang thờ phỉ phỉ, cậu lạnh nhạt tiếp tục nói, “Nó là do chính tôi sinh ra, không ở bất cứ bệnh viện nào, cũng không có người nào làm chứng, nếu cô còn tiếp tục dây dưa, tôi có thể đưa cô và Bánh Bao đi kiểm tra quan hệ huyết thống.” Đi đi chứ, không phải cô nói là con cô sao, vậy chúng ta liền đi kiểm tra xem, để coi đứa nhỏ này rốt cuộc là con ai!

Giang Vô ở bên cạnh sắc mặt có chút không đồng ý với Ô Thuần Nhã, hóa ra thân thể người này không tốt là vì lý do này, hẳn còn tưởng đó là di chứng của việc đàn ông sinh con! Hiện tại xem ra, có thể di chứng là một phần, nhưng tuyệt đối cũng không đủ để biến thân thể cậu trở nên suy nhược đến vậy.

Bánh Bao trong lòng Ô Thuần Nhã nghe được cậu nói vậy thì cả người liền cứng đờ, sau đó nâng đầu hôn lên mặt phụ thân, “Phụ thân đau đau.”

Lúc ấy bé tra tấn phụ thân gần năm tiếng, bé vẫn luôn nhớ rõ, phụ thân vì một thân một mình sinh bé ra mà đau đến suýt chết, sau còn gắng gượng chống đỡ thân thể hư nhược cần thận lau một thân đầy máu của bé, vài năm nay, phụ thân luôn yêu thương bé đến tận tâm can, tất cả những điều này bé đều nhớ rõ, cho nên bé không cho phép bất luận kẻ nào khi dễ phụ thân, không cho bất luận kẻ nào đến phá hỏng quan hệ của phụ thân và bé. (Bé tạo thì nhớ kiểu gì? Không lẽ là....? O.o)

Tịch Ngọc sắc mặt trắng bệch, cô ta không ngờ tới tình huống này, người kia căn bản không nói cho cô ta biết đứa nhỏ này là do hai người đàn ông sinh ra.

Ô Thuần Nhã cúi đầu nhìn đứa con trong lòng mình đang yên lặng rơi lệ, đau lòng hôn lên mặt bé, “Phụ thân không đau.”

Tư Không Viêm Nghiêu cảm thấy chút nữa mình phải hỏi cho rõ, cảm giác bị vợ con xa lánh đã qua một bên này thật sự không thoải mái chút nào.

“Cô có thể nói.” Áp chế xúc động muốn một cước đá bay người phụ nữ này, Tư Không Viêm Nghiêu lạnh buốt nói.

Tịch Ngọc run lên, vừa run lấy bẫy vừa giả ngu, “Nghieu, em không hiểu ý của anh.”

Tư Không Viêm Nghiêu cười nhạo một tiếng, Tư Không Dực Dương bên cạnh cũng cười lạnh.

“Tào quân gia, tiễn khách.” Người nói là chính là Tư Không Dực Dương, nếu cô ta không muốn nói, vậy khỏi cần nói.

Tào quân gia tận trách nhiệm vuron tay lễ độ với Tịch Ngọc, “Tiểu thư, mời rời đi.”

Tịch Ngọc cứng ngắc, ánh mắt đầy yêu thương say đắm nhìn Tư Không Viêm Nghiêu, đáng tiếc, lại bị nam nhân hoàn toàn ngó lơ.

Lúc này Tư Không Viêm Nghiêu nào còn lòng dạ chú ý đến thứ khác, anh liếc anh trai anh một cái, sau đó kéo Ô Thuần Nhã còn đang ôm Bánh Bao về phòng.

Hiện tại, thứ anh muốn biết nhất chính là, trước kia người này làm cách nào mà vượt qua được.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Hai người là bảo bối của anh

Bánh Bao nằm bò trên giường, bĩu môi về mặt ‘con đang rất không vui’.

Ô Thuần Nhã buồn cười vỗ mông bé, “Sao vậy?”

Bạn nhỏ Ô Trạch Vũ ngồi dậy bỏ nhào vào lòng phụ thân bé, non nớt than thở, “Phụ thân có thể nào không cần Bánh Bao nữa không?”

Ô Thuần Nhã cúi đầu kinh ngạc nhìn bé, cậu không biết sao con mình lại nói như thế.

Tư Không Viêm Nghiêu ngồi phía sau Ô Thuần Nhã, tựa cằm lên vai cậu, hai tay ôm lấy thắt lưng cậu, cũng như nhìn mày nhìn Bánh Bao trong lòng cậu.

Bánh Bao bĩu môi, có chút ủy khuất nói với phụ thân, “Chính là sợ phụ thân không cần Bánh Bao nữa.”

Ô Thuần Nhã dở khóc dở cười, bé con này chưa từng có cảm xúc tiêu cực như vậy, chẳng lẽ vì lời nói của người phụ nữ kia? Không đúng, không phải lúc ấy nó đã hùng hùng hổ hổ khóc ầm ĩ lên rồi đó thôi, vậy giờ là sao.

“Bánh Bao có yêu phụ thân không?” Cậu cảm thấy trước vẫn là nên giải quyết khúc mắc của bé thì hơn, cậu biết nam nhân có chuyện hỏi mình, nhưng thôi cứ kệ đi, con là quan trọng nhất.

Bánh Bao dùng sức gật đầu, bé đương nhiên yêu, rất yêu rất yêu nữa là khác.

Hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, Ô Thuần Nhã cười nói, “Nếu Bánh Bao yêu phụ thân, vậy sao có thể không tin tưởng phụ thân được! Phụ thân yêu Bánh Bao nhất, sẽ không không cần Bánh Bao đâu.”

Bánh Bao vẫn còn hơi hơi lo, ngẩng đầu nhìn ánh mắt ôn nhu sùng ái của phụ thân bé, trong lòng chua xót, “Nhưng Bánh Bao đã làm phụ thân rất đau.”

Nhất thời không hiểu được lời của con, Ô Thuần Nhã quay đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú đang tựa trên vai mình, khó hiểu nhưn mày.

Tư Không Viêm Nghiêu hiểu một chút, mở miệng giải thích, “Bánh Bao là nói khi sinh nó em rất đau.”

Bừng tỉnh đại ngộ, cậu không biết con cậu làm sao lại biết cậu đau, thờ dài, nhắc Bánh Bao lên, bé con này lại tăng cân, siêu nặng a, Ô Thuần Nhã luôn tay dưới nách bé nâng bé lên.

“Biết phụ thân đau thì về sau phải ngoan ngoãn nghe lời phụ thân, rõ chưa?”

Chớp mắt to, Bánh Bao nhỏ Ô Trạch Vũ mau chóng gật đầu, “phụ thân thả con xuống đi.”

Ôm con lại vào lòng, Ô Thuần Nhã cười khẽ, cúi đầu cọ cọ mũi Bánh Bao, vô cùng thân thiết thì thầm, “Con là bảo bối của phụ thân, là bảo bối quan trọng nhất của phụ thân.”

Tư Không Viêm Nghiêu khước miệng mang theo ý cười, ôm hai cha con vào lòng, hôn lên đỉnh đầu Ô Thuần Nhã, lại duỗi tay nheo nheo má Bánh Bao, chất giọng nam nhân trầm thấp mang theo ngữ điệu khiến người ta cảm thấy an tâm, nói với hai người, “Hai người là bảo bối của anh.”

Ô Thuần Nhã đỏ bừng mặt, người này gần đây càng ngày càng biết dỗ người khác vui vẻ.

Bánh Bao hết sức vừa lòng với lời này của cha, đảo mắt, ngẩng đầu cười với Ô Thuần Nhã.

Thấy con cười, Ô Thuần Nhã mới nhẹ nhàng thở ra, nheo nheo mũi nhỏ của bé, mắng, “Tiểu tử thú, không có việc gì đừng làm phụ thân lo lắng nữa.”

Bĩu môi nhưn lên hôn lên mà phụ thân bé, Bánh Bao chôn đầu vào ngực phụ thân, thỏa mãn cọ cọ.

“Bánh Bao, cha bế con xuống ăn cơm.” Ôm bé con kia lên, Tư Không Viêm Nghiêu đưa mắt nhìn Ô Thuần Nhã, nhưn mày, “Em chờ anh, có chuyện hỏi em.”

Ô Thuần Nhã gật gật, dù sao vừa rồi cậu đã cùng Mạc Tuấn Nghị ăn không ít đồ ngọt, cậu cũng không đói.

Tư Không Viêm Nghiêu bế Bánh Bao xuống lầu ăn cơm, để bé ngồi bên cạnh Cảnh Hoán, lại duỗi tay nhận lấy chén thuốc Tào quân gia phân phó người sắc cần thận, dặn Bánh Bao, “Hôm nay ngủ cùng ca ca.”

Bánh Bao gật đầu, nhu thuận đáp ứng.

Tư Không Dực Dương đặt ly rượu vang đỏ trong tay xuống, nhưn mày nhìn anh lên lầu, hỏi, “Không ăn cơm sao?” Cho dù vội, cũng phải có thể lực đã chứ, đúng không.

Tư Không Viêm Nghiêu sao có thể không nghe ra trêu chọc trong lời anh anh, anh không buồn để ý tới gã, bung thuốc trở về phòng.

Tư Không Dực Dương mất hứng bĩu môi, cảm thán sức quyến rũ của Ô Thuần Nhã quá lớn, cư nhiên có thể khiến đứa em trai không hiểu tình cảm là gì của gã đề tâm như thế, liền ngay cả chuyện săn sóc như đốc thúc người ta uống thuốc cũng tự mình làm.

Quay đầu nhìn Bánh Bao đang cúi đầu ăn cơm, gã nháy mắt mấy cái, “Bánh Bao, bác thấy cháu rất có năng khiếu diễn xuất, muốn đi theo con đường làm ngôi sao nhí không!”

Bánh Bao nhai miếng cơm, nuốt xuống, bé lắc đầu, biểu tình có chút khinh thường trả lời, “Bác quái vật, chẳng lẽ bác chưa từng nghe qua cái gọi là trẻ nhỏ không thể tùy tiện xuất đầu lộ diện sao?”

Tư Không Dực Dương khước miệng giật giật, lời này hình như không phải nói như thế thì phải!

Tư Không Cảnh Hoán cũng không ủng hộ nhìn ba nhóc, chỉ chỉ ly rượu cạn sạch, nhúu mày, “Ba uống ít rượu thôi, ăn nhiều cơm vào, phải lấy thân làm trọng chứ.”

“Dạ, đúng.” Nhắc tay đầu hàng, Tư Không Viêm Dục Dương bưng bát lên và com.

Giang Võ ngồi bên cạnh cười trộm, đây là lần đầu tiên hắn được chứng kiến đại thiếu gia nhà Tư Không bị hai nhóc con cường chế khinh thường như vậy đó, thật là thú vị mà!

Ô Thuần Nhã nhíu mày, ghét bỏ đẩy cái khay nam nhân bưng tới, “Không uống không được sao?” Không biết quản gia dùng phương thức nào sắc thuốc, vị đắng thì không đáng kể, nhưng cái mùi thật sự khiến người ta buồn bực.

Tư Không Viêm Nghiêu đồng tình nhìn cậu, nhưng vẫn lắc đầu, “Như vậy mới có lợi cho em.” Mấy ngày nay sắc mặt cậu hồng nhuận hơn không ít, tuy rằng thuốc này có mùi khó chịu, nhưng hiệu quả lại không tồi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đầy đau khổ, Ô Thuần Nhã lấy bát, ngira đầu một hơi cạn sạch, sau đó lập tức che miệng lại, miễn cho cậu không chịu nổi lại nở ra.

Nam nhân sẵn sọc không nói gì với Ô Thuần Nhã, bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên lưng cậu. Thấy thân mình cứng còng của cậu thả lỏng anh mới hỏi, “Có muốn uống nước không?”

Lắc đầu, cậu hít sâu, chậm rãi nói, “Đáng quá.” Biểu tình muốn có bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu.

“A.” Nam nhân cười nhẹ, xoay người hôn lên hai cánh môi hồng nhạt của cậu.

Ô Thuần Nhã hé miệng để nam nhân tùy ý linh hoạt càn quét như tuần tra địa bàn trong miệng mình, cánh tay tự nhiên vòng qua cổ anh, hình thức tiêu tốn nước bọt này dần dần được cậu ưa thích, thậm chí còn trở nên trầm mê.

Vừa lòng với thuận theo của cậu, Tư Không Viêm Nghiêu khẽ đẩy cậu một cái, Ô Thuần Nhã liền thuận thế ngã về giường lớn phía sau, động tác phối hợp của cậu khiến anh càng thêm vội vàng.

Cảm giác được động tác của nam nhân trên người mình trở nên thô bạo, Ô Thuần Nhã bất an muốn tránh, cậu vốn định quỵn rũ nam nhân, như vậy sẽ không bị anh hỏi những chuyện cậu không muốn nói, nhưng giờ sao cậu cứ có cảm giác bản thân như cừu tự chui vào miệng hổ vậy! Cậu hỏi hận có được không!

Tư Không Viêm Nghiêu nâng thân trên, quỳ gối chen vào giữa hai chân cậu, tay to dùng chút lực, áo sơ mi của Ô Thuần Nhã liền thành đồ bỏ.

Ô Thuần Nhã đảo mắt khinh thường, sao phải đã mạn như thế chứ!

Tựa như quý lễ, nam nhân nhẹ nhàng hôn lên khuôn ngực trắng nõn bóng loáng của cậu, ngậm hai viên đồ tươi kia vào miệng, vừa lòng nghe Ô Thuần Nhã phát ra tiếng rên rỉ ngọt ngào.

“A.....bỏ.....buông ra.....” Cắn môi dưới, Ô Thuần Nhã sắc mặt đỏ bừng.

Nam nhân vươn tay kéo chiếc quần của cậu, cả quần lót màu trắng cũng tụt xuống, chỉ vài động tác, cậu liền hạ thể trống trơn nằm đó.

Ô Thuần Nhã bất mãn kéo quần áo nam nhân xuống, dựa vào cái gì cậu thì bị còi sạch còn anh vẫn còn một bộ thông dong chín chu không rời loạn! (xin lỗi nhưng bọn Nhã ngu quá)

Tư Không Viêm Nghiêu cười nhẹ, nâng thân rất nhanh lột sạch chính mình, sau đó dán lên người cậu.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Bảo bối chúng ta là một gia đình!

Tư Không Viêm Nghiêu chịu đựng thân thể trưởng đau, vươn ngón tay sẵn sọc mở rộng động khẩu nhắm chặt của cậu.

“Bảo bối, nói cho anh biết, Bánh Bao sinh ra từ đâu?” Ti mi hôn lên mặt, lên cổ Ô Thuần Nhã, giọng nói nam nhân khàn khàn mang theo mê hoặc.

Ô Thuần Nhã xấu hổ sắc mặt đỏ bừng, cậu đã học sinh học, đương nhiên biết cấu tạo cơ thể nam nữ khác biệt, cho nên sau khi sinh Bánh Bao, cậu liền quyết định không bao giờ nói chuyện xấu hổ này cho bất cứ ai.

Chậm rãi tham tiến một ngón tay vào nơi dừng đạo chật hẹp ẩm áp, Tư Không Viêm Nghiêu thỏa mãn thở một hơi, tiếp tục thấp giọng ghé bên tai cậu quỵn rũ, “Bảo bối không nói sao? Vậy anh thử đoán xem, có phải ở đây không?” Anh vừa nói lời tán tỉnh, vừa bắt đầu chậm rãi di chuyển ngón tay, sau đó chen thêm một ngón nữa.

Cắn chặt miệng, Ô Thuần Nhã toàn thân phỉếm hồng, sắp mất cỡ chết mất rồi!

Cậu oán hận trừng nam nhân, đôi mắt óng ánh nước, “Anh muốn làm thì làm nhanh lên! Làm lắm chuyện vô nghĩa làm gì!”

Cười nhẹ một tiếng, không nói gì, nam nhân tiến thêm một ngón thành ba ngón, một bên chậm rãi quan sát sắc mặt cậu, một bên nhanh chóng tăng tốc độ di chuyển.

“A!.....a.....a.....” Ô Thuần Nhã giật mình, khoái cảm chớp mắt bùng nổ khiến cậu không nhận được kêu lên. Bàn tay tóm lấy cánh tay nam nhân cũng dùng sức nắm chặt.

Vừa lòng với phản ứng của cậu, nam nhân đưa thứ đã sớm sưng trướng nhẹ nhàng ma sát động khẩu vì ngón tay rời khỏi mà khẽ khấp mở, rồi chậm rãi tiến vào.

“Ừm.....đau.....” Tuy rằng đã làm tiền hi ỏn thỏa, nhưng của nam nhân này thực sự quá lớn, Ô Thuần Nhã vẫn không nhận nổi tái mặt.

Tư Không Viêm Nghiêu thấy đau dài không bằng đau ngắn, nhấn thắt lưng một cái, đem chính mình vùi sâu vào nơi mềm mại ấm áp kia, thỏa mãn tán thưởng, “Bảo bối thật chặt, thật nóng.”

“Ừm!.....Anh cầm miệng.....a.....” Ô Thuần Nhã cố gắng thả lỏng để bản thân thích ứng với thứ đang tạm ngừng chuyển động trong cơ thể mình.

Nam nhân cúi đầu hôn lên vàng trán đầm mồ hôi của cậu, đôi mắt lợi hại sắc bén giờ ngập tràn yêu thương say đắm, anh vuron lưỡi khẽ liếm lên cánh môi bị cậu cắn ra dấu, thấp giọng nỉ non, “Bảo bối, bảo bối của anh.”

Ô Thuần Nhã ngẩng đầu, đôi mắt đọng đầy hơi nước mờ sương, dường như bị cách xưng hô vô vàn thân thiết của nam nhân ảnh hưởng, cậu vô thức nâng tay vòng quanh cổ anh, nhẹ nhàng ở bên tai nam nhân khẽ thốt lên, “Viêm Nghiêu....”

Nam nhân kích động, dùng sức di chuyển thắt lưng, “Bảo bối, lại gọi tên anh lần nữa đi.”

“Ừm.....Viêm Nghiêu.....A.....Chậm.....Chậm một chút.....”

Nam nhân thỏa mãn với sự nghe lời của cậu, song động tác lại chẳng hề thoái nhượng.

Lúc này hai người kết hợp so với lần trước hoàn mỹ hơn rất nhiều, Tư Không Viêm Nghiêu quan sát sắc mặt của Ô Thuần Nhã, trong lòng thăm tán thưởng, cho dù cậu là đàn ông, hơn nữa còn từng dùng nơi này để sinh con, nhưng cảm giác gắt gao bao chặt lấy anh như vậy không ai có thể so bì được, người đàn ông này là của mình, và cũng chỉ có thể là của mình.

Ô Thuần Nhã đã sớm bị anh đỉnh đến ngoại trừ khoái cảm ra thì không còn cảm giác được bất cứ điều gì khác, nhưng đến khi cậu bắn lần thứ ba nam nhân mới tiết ra trong cơ thể cậu, lúc này cậu đã muốn mê man.

Xoay người nằm xuống bên cạnh cậu, vuron tay ôm cậu vào lòng, kéo chăn đắp lên cho hai người, Tư Không Viêm Nghiêu dán lên má cậu, nhẹ giọng hỏi, “Có khó chịu không?”

Ô Thuần Nhã vô lực lắc đầu, “Mệt.”

Hôn lên môi cậu, Tư Không Viêm Nghiêu hỏi, “Bé em đi tắm rửa được không?”

Ô Thuần Nhã tỉnh tỉnh mê mê, căn bản không biết nam nhân đang nói cái gì, chỉ hữu khí vô lực đáp ứng, “Ừ.”

Tựa hồ phát hiện cậu sắp ngủ, nam nhân ý xấu chớp mắt mấy cái, nghiêng người lấy di động trên tủ đầu giường, ấn ấn vài cái, bật máy ghi âm lên hỏi cậu, “Bảo bối thích anh đúng không?”

“Ừ....” Di động để sát lại, ghi âm rất rõ ràng.

“Bảo bối phải vĩnh viễn sống cùng anh.”

“Ừ.”

Khóe miệng Tư Không Viêm Nghiêu càng lúc càng cong lên, “Sinh cho Viêm Nghiêu thật nhiều bánh bao nhỏ.”

“Ừ.” Ô Thuần Nhã bất mãn nhũu mày, cảm giác như có một đồng ruồi bọ ong ong vù vù bay loạn bên tai.

Nhìn ra cậu mất kiên nhẫn, Tư Không Viêm Nghiêu không chọc cậu nữa, thỏa mãn hôn lên khuôn mặt cậu, đóng di động, ôm người vào lòng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ô Thuần Nhã rất lâu về sau mới biết đến sự tồn tại của đoạn ghi âm kia, lúc ấy cậu tức giận căm dục anh tận nửa năm mới chịu bỏ qua.

Tư Không Dục Dương ở thư phòng gọi điện cho Mạc Tuấn Nghị, nghe giọng hần khàn khàn thì không khỏi nhũu mày hỏi, “Sinh bệnh?”

Mạc Tuấn Nghị cuộn mình trong chăn bông thật dày, run lấy bầy, tối hắn truyền nước xong trở về nhà, hình như bệnh lại càng nghiêm trọng, hắn thấy mình lạnh muốn chết, có lấy chăn bông dày nhất trong nhà ra dùng cũng vô dụng.

“Có việc gì sao?” Không còn khí lực đối phó với người này, Mạc Tuấn Nghị mệt mỏi mất hai mắt.

“Không có gì, hỏi thăm em xem hai ngày nay thế nào, dù sao Mạc thiếu gia em cũng đã hiến thân rồi, tôi làm người đàn ông của em cũng phải quan tâm chút chứ”.

“Không có việc gì thì cúp máy đây.” Không muốn nghe giọng điệu trào phúng kia của gã, Mạc Tuấn Nghị cúp máy ném đi động qua một bên, rồi từ từ lâm vào bóng đêm.

Tư Không Dực Dương nhíu mày, cảm di động nghĩ nghĩ, cuối cùng đứng dậy, gã vẫn là lo lắng, đến nhìn một chút xem sao.

Tư Không Cảnh Hoán và Bánh Bao đang ngồi xem TV ở phòng khách, hai nhóc tập trung tinh thần xem Cừu vui vẻ và Sói xám, Bánh Bao ôm Cừu lười nhôi bông vào lòng, về mặt hâm mộ nói với Cảnh Hoán, “Ca ca, em cũng muốn làm Cừu lười.”

Cảnh Hoán gật đầu, “Cừu lười rất đáng yêu, Bánh Bao còn đáng yêu hơn cả Cừu lười nữa.”

Bánh Bao đắc chí, vươn qua thom chọt một cái lên mặt Cảnh Hoán, Cảnh Hoán chớp mắt mấy cái, ôm Bánh Bao vào lòng cũng thom chọt một cái lên mặt bé. Sau đó hai nhóc nhìn nhau, hô hô ha ha cười.

Tư Không Dực Dương đỡ trán, “Ba phải ra ngoài một lát, nếu nhị thúc có hỏi thì nói ba có việc.”

Cảnh Hoán gật đầu, “Tạm biệt ba.”

Bánh Bao vẫy tay, “Bye bye bác quái vật.”

Vẫy tay với hai nhóc, Tư Không Dực Dương cầm chìa khóa xe nhanh chân rời đi.

Ô Thuần Nhã ngủ thẳng đến nửa đêm mới bừng tỉnh, cậu mơ về cảnh tượng năm đó khi cậu bị cha mẹ mình đuổi khỏi nhà.

“Gặp ác mộng?” Tư Không Viêm Nghiêu ngồi bên cạnh cậu vươn tay bật đèn ngủ, nhìn sắc mặt cậu tái nhợt đầu đầy mồ hôi, tay chân đều lạnh lẽo, anh không khỏi lo lắng.

Ô Thuần Nhã lắc đầu, nằm xuống, tìm một vị trí thoải mái trong lòng nam nhân, còn quyen luyến cọ cọ.

Nam nhân vỗ nhẹ lên lưng cậu, giọng nói trầm ấm vang lên trên đỉnh đầu cậu, “Nói với anh.”

Liếm đôi môi khô khốc, Ô Thuần Nhã nhẹ giọng nói, “Mơ thấy ba mẹ em.”

Nam nhân không nói gì, chỉ nhẹ nhàng vỗ có tiết tấu trên lưng cậu.

“Em còn một người chị, ba mẹ rất thương chị ấy, trước kia em còn thấy bất công mà khóc hỏi ba mẹ, em có phải là do bọn họ ghét về không.” Cậu cúi đầu, nói có chút rầu rĩ. Chính là bởi từ nhỏ ba mẹ có vẻ không cần cậu, mới khiến cậu càng thêm hăng hái đọc sách, cậu vẫn nghĩ, chỉ cần mình cố gắng học thật tốt, lúc nhỏ thật nhu thuận sẽ khiến thái độ của ba mẹ với mình thay đổi, nhưng kết quả vẫn chỉ là như vậy.

Tư Không Viêm Nghiêu nâng cằm cậu lên, nhìn ưu thương nhàn nhạt trong đôi mắt cậu. Anh hôn lên trán cậu, “Bảo bối, nếu như em không phải là con bọn họ thì sao?” Anh vốn không định nói chuyện này cho cậu, nhưng về mặt của cậu khiến anh cảm thấy rất đau lòng.

Ô Thuần Nhã sững sốt, khó hiểu hỏi, “Anh có ý gì?”

Tư Không Viêm Nghiêu nửa ngồi dậy dựa vào đầu giường, châm một điếu thuốc, thấy cậu nhíu mày liền dập thuốc đi, anh bắt đầu suy xét liệu mình có nên bỏ thuốc hay không.

“Nói đi chứ.” Thấy nam nhân không nói gì, Ô Thuần Nhã tựa vào ngực nam nhân thúc giục.

Nam nhân vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má cậu, đầu ngón tay cảm nhận được làn da trắng mịn, anh sắp xếp lại ngôn từ, nhẹ nhàng nói, “Em có một người chú, nhưng hai mươi năm trước vì trong nhà làm pháo hoa mà bị nổ chết, em có biết chuyện này không?”

Ô Thuần Nhã mê mang lắc đầu, cậu không có ấn tượng.

Tư Không Viêm Nghiêu chăm chú nhìn cậu trong chốc lát, thấy cậu thực sự không nhớ gì cũng không nhiều lời, phỏng chừng lúc ấy cậu còn quá nhỏ, không nhớ được cũng là chuyện bình thường.

“Ông ấy chính là cha ruột của em, còn mẹ em không lâu sau khi sinh em liền bỏ chồng theo người đàn ông khác, cha em muốn nuôi em, cho nên chỉ có thể ở nhà làm pháo hoa kiếm tiền, ngày ấy gặp chuyện không may em đến nhà bác chơi, cho nên tránh được một kiếp.”

Ô Thuần Nhã kinh ngạc mở lớn miệng, cậu chưa từng nghe chuyện này.

Tư Không Viêm Nghiêu có chút cảm khái nhéo nhéo cằm cậu, “Một nhà bác em lúc trước cũng chỉ vì khoản tiền bảo hiểm của cha em cho nên mới đón em về nuôi, vì vậy em không cần để ý đến bọn họ.” Tuy họ cho Ô Thuần Nhã điều kiện sống bình thường, nhưng lại hẹp hòi không cho cậu một chút tình thương gia đình.

Ô Thuần Nhã mím môi, cậu cảm thấy thương tâm, tuy rằng đã sớm biết ba mẹ không thực sự thích mình, cậu vốn còn tưởng do bản thân làm chưa đủ tốt, nhưng hóa ra chân tướng là vậy, nói không khó chịu là giả.

“Bảo bối, giờ em đã có anh, có Bánh Bao.” Nhìn về mặt khổ sở của cậu, nam nhân cảm thấy rất không thoải mái.

Ngẩng đầu nhìn anh, Ô Thuần Nhã lần đầu chủ động hôn lên cánh môi mỏng của nam nhân. Dụi vào cổ anh, cậu nhẹ nhàng ní non, “Cảm ơn anh.” Người đàn ông nhìn như lãnh khốc này lại cho mình một gia đình ấm áp, khiến cậu từng bước từng bước chìm vào sự ôn nhu dịu dàng của anh.

Tư Không Viêm Nghiêu kích động, xoay người đặt cậu dưới thân, liền đem bộ vị nóng bỏng của mình tiến vào bên trong.

Ô Thuần Nhã trừng mắt, người này sao có thể tùy thời động dục vậy chứ!

Đẩy đẩy ngực nam nhân, cậu bắt khẩn bữu môi, “Một chết đi.” Người này lực kéo dài quá tốt, thân thể của cậu chịu không nổi.

Thong thả chuyển động, Tư Không Viêm Nghiêu cười khê một tiếng, “Bảo bối, chỉ một lần, nó rất muốn em.” (nó chính là cái đó đó ~)

“A.....chỉ một lần thôi.....” Hai mắt ướt sũng nước, Ô Thuần Nhã nhẹ giọng bắt anh phải cam đoan.

“Ừ, chỉ một lần.” Về phần là một lần của ai, cái này không phải do anh.

“Anh.....anh nhẹ chút.....còn có.....a.....Bánh Bao.....ngày mai anh phải mang Bánh Bao theo.....” Cậu phân tâm dằn dò, rước lấy nam nhân bắt khẩn đỉnh mạnh.

“Ngoan, bảo bối, anh nhớ rồi...”

Ngon đèn da cam chiếu bóng hai người giao triền hất lên tường, ấm áp mà nồng cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Con à! Phụ thân con lại then thùng rồi!

Sở Tây Tây về mặt âm trầm buồng điện thoại trong tay xuống, khuôn mặt vốn dĩ xinh đẹp vì hận ý mà trở nên vẩn vèo.

Cô ta như thế nào cũng không ngờ tới, đứa nhỏ kia không chỉ là thật sự là con ruột của Tư Không Viêm Nghiêu, lại còn do một người đàn ông khác sinh cho anh.

Sở Tây Tây nắm chặt tay, ngay cả lòng bàn tay bị bộ móng được tô vẽ tinh xảo làm cho bị thương cũng không hay biết, cô ta nhú mày suy tư bước tiếp theo nên làm thế nào.

Mấy hôm trước cô ta tới tìm Tịch Ngọc, vốn tưởng ả đàn bà kia mấy năm trước từng hoài thai một đứa nhỏ, ít nhất cũng có chút năng lực, không ngờ lại ngu xuẩn đến vậy! Cứ nhiên có thể đến tận cửa nhận con! Rốt cuộc là có não hay không đây! (#') Kháo

Cô ta chỉ nói đứa con của Tư Không Viêm Nghiêu mới trở về, ai ngờ ả đàn bà kia lại dám nghĩ là đứa nhỏ ả sinh hạ, chẳng lẽ ả không rõ, lúc trước ả hoài thai căn bản là một thai lưu, bằng không với mức độ coi trọng huyết mạch của nhà Tư Không, sao có thể bắt ả đi phá thai!

Cẩn chặt rằng, Sở Tây Tây lo sợ nếu Tư Không Viêm Nghiêu phát hiện ra mình, vậy anh tuyệt đối sẽ không để mình sống yên ổn. Càng nghĩ càng nóng ruột, cô ta cảm thấy mình không thể bị động như vậy được, phải hành động giành lại thể chủ động.

“Lưu thức, chuẩn bị xe, tôi muốn ra ngoài.” Sở Tây Tây cao giọng phân phó, cô ta muốn đến biệt thự của Tư Không Đặc Dương.

“Tiểu thư, lão gia đã phân phó nói cô không cần ra khỏi nhà, ngài ấy có chuyện muốn nói với cô.” Chú Lưu chắn trước người Sở Tây Tây, về mặt thần nhiên thuật lại.

Sở Tây Tây nhú mày, bất mãn hỏi, “Khi nào ba tôi về?”

Chú Lưu cúi đầu, “Lão gia chưa nói.”

“Biết rồi.” Sờ Tây Tây phát tay xoay về phòng mình, ba cô ta rất ít quan tâm tới chuyện gì ngoại trừ việc làm ăn, cho nên hiếm khi tìm cô ta nói chuyện như vậy.

Lưu thúc thúc nhìn Sờ Tây Tây rời đi, thở dài, gần đây hành động của tiểu thư quá lớn, lão gia đã không thể coi như không thấy nữa. Nhà Tư Không không phải nhà có thể để người như bọn họ trêu chọc, vậy mà tiểu thư lại cứ khư khư cố chấp, hy vọng lão gia có thể thuyết phục tiểu thư không tiếp tục sai lầm.

Tại Tư Không gia.

Ô Thuần Nhã hôm nay lại nằm bẹp giường.

parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu

Cậu trở mình nằm bò trên giường, miễn cưỡng không muốn động, trong lòng liên tục mắng chửi Tư Không Viêm Nghiêu là cái đồ nói chuyện không biết giữ lời.

Càng nghĩ càng giận, cậu cầm lấy điện thoại gọi cho giáo sư, hôm nay không đi học được, cậu phải xin phép nghỉ.

Tào quản gia khẽ gõ cửa, trong tay bưng bát cháo thịt băm mà phòng bếp vừa mới nấu xong, đây là do nhị thiếu gia trước khi đi đặc biệt dặn dò, nhất định phải hâm cháo cho thật nhừ mới được.

“Thuần Nhã thiếu gia, cậu đã dậy chưa?” Đã sắp tới giờ cơm trưa, hắn cũng đã tỉnh rồi.

Ô Thuần Nhã vốn còn định chợp mắt thêm chút nữa, nhưng khi nghe thấy tiếng gõ cửa của quản gia, cậu có chút xấu hổ, chịu đựng phần eo bủn rủn với lấy áo ngủ đặt sẵn ở tủ đầu giường, cậu hướng về phía cửa hồ, “Đợi chút.”

Một lát sau, Ô Thuần Nhã ra mở cửa, thấy quản gia Tào về mặt tươi cười đến mờ ám, cậu khẽ ho, khó hiểu hỏi, “Có chuyện gì sao?”

Đưa khay thức ăn cho cậu, Tào quản gia mở miệng nói, “Nhị thiếu gia trước khi đi làm đã dặn tôi hâm cháo cho cậu, để cậu tỉnh dậy rồi ăn. Còn tiểu thiếu gia thì đến công ty của ngài ấy, để cậu có thể nghỉ ngơi.”

Ô Thuần Nhã đỏ mặt nhận lấy, nói cảm ơn với hắn.

Ô Thuần Nhã vốn định ngủ thêm một lúc nữa lại bị mùi hương ngạt ngào quyến rũ khiến con buồn ngủ bay sạch, cậu đi rửa mặt rồi ăn cháo, ăn ăn một lúc không khỏi bật cười, cười đến ngọt ngào.

Đặt bát cháo qua một bên, cậu cầm lấy di động gọi cho nam nhân.

Tư Không Viêm Nghiêu đang đưa Bánh Bao đến căng tin của công ty ăn cơm, hai người ngồi ở băng ghế dài, trong phạm vi một thước xung quanh không có bất cứ sinh vật nào...

“Cha, cha hắn là nên cười nhiều hơn một chút.” Bánh Bao cầm trong tay thìa nhỏ chuyên dụng mà Tư Không Viêm Nghiêu cố ý mang từ nhà đến cho bé, múa máy tay chân.

Đem miếng thịt nạc trong khay ăn của mình nhét vào miệng Bánh Bao, nam nhân nhướn cặp lông mày dày rậm.

Bánh Bao miệng nhai thịt, đúng lý hợp tình nói, “Đẹp trai mà!”

“Phụt...”

“Khụ khụ....”

Đó là phản ứng của vài vị quản lý ngồi cách hai cha con nhà này không xa.

“Ăn cơm.” Tư Không Viêm Nghiêu lại đút cho Bánh Bao một miếng thịt, đã ăn rồi sao còn không ngoi mồm thế chứ!

Bầu môi, Bánh Bao chớp chớp mắt, tiến đến bên tai cha bé, nghi hoặc hỏi, “Có phải hôm qua cha lại bắt nạt phụ thân không?”

“Con nghe được cái gì rồi?” Ngày hôm qua gây sức ép cho cậu đến nửa đêm anh mới tận hưởng, nhưng trước đó anh đã đóng kín cửa rồi mà.

Bánh Bao lắc đầu, nhưng lời bé nói ra lại có chút vấn đề.

“Hôm qua ca ca bảo nghe thấy tiếng phụ thân khóc, nhưng mà nghe hơi kì kì.” Nói xong bé trừng mắt, “Cha bắt nạt phụ thân đúng không!”

Tư Không Viêm Nghiêu đen mặt, quyết định phải lập tức tìm một công ty thiết kế, sửa cho tường dày thêm, cửa làm bằng gỗ đặc hơn mới được!

“Cha tệ quá! Dám làm phụ thân khóc!” Đợi nửa ngày không nghe thấy nam nhân nói gì, Bánh Bao tức giận thả thìa xuống, không ăn nữa, bầu môi ngồi

một góc.

Nam nhân cảm thấy đáng vẻ hằm hằm hừ hừ của bé đáng yêu cực kì, anh nâng tay xốc bé lên ôm vào lòng, cúi đầu nói thầm vào tai Bánh Bao một câu.

Bánh Bao hai mắt sáng ngời, hưng phấn nhìn anh, “Thật ạ?”

Tư Không Viêm Nghiêu gật đầu, chỉ chỉ vào cái chén nhỏ, “Ăn com?”

Bánh Bao vui vẻ ngồi trong lòng bố, vui sướng cầm lấy muỗng, xúc một miếng com to thiệt to vào miệng.

Thấy bé ăn com, Tư Không Viêm Nghiêu vừa lòng xoa quả đầu ngắn ngủn của bé.

Hai cha con ăn com xong thì Ô Thuần Nhã gọi điện tới, Tư Không Viêm Nghiêu khước miệng mang ý cười bất mấy.

“Dậy rồi?” Buổi sáng lúc đi người này vẫn còn ngủ, không chừng vừa mới tỉnh dậy.

“Ừ.....anh và Bánh Bao đang ăn com à?” Ô Thuần Nhã nhẹ giọng hỏi.

Bánh Bao ngồi trong lòng Tư Không Viêm Nghiêu, nghe được giọng của Ô Thuần Nhã, lập tức kéo tay nam nhân xuống ghé mặt vào hô, “Phụ thân!”

“A, Bánh Bao có ngoan không?”

“Ng ngoan ạ, phụ thân là heo, giờ mới dậy.” Nam nhân đặt di động đến bên tai Bánh Bao, bé liền bịu môi nói với phụ thân.

Ô Thuần Nhã bị Bánh Bao ngây thơ nói làm cho mặt đỏ bừng, càng thêm tức giận Tư Không Viêm Nghiêu không có chừng mực!

“Khụ....Chỉ có con được ngủ nướng à còn phụ thân không được lười biếng sao!”

Bánh Bao mắt to xoay tròn, lăm lăm hai tiếng, “Mới không phải đâu! cha nói vì phụ thân muốn cho Bánh Bao thiệt nhiều em trai em gái nên mới ngủ dậy muộn.”

Ô Thuần Nhã thật sự vô cùng muốn phun một ngụm máu lên mặt tên Tư Không Viêm Nghiêu đáng chết kia!

Hít sâu, cậu tận lực duy trì lý trí hỏi Bánh Bao, “Bánh Bao, trưa đã ăn no chưa?”

Nhóc gật đầu, sau đó mới nhớ cha không nhìn thấy, non nớt nói, “No rồi ạ, nhưng com chẳng ngon tẹo nào, cứng lắm” Com ở nhà nấu cho bé và Cảnh Hoán đều hơi nhão, để hai nhóc dễ tiêu hóa, còn đồ ăn công ty là dựa theo khẩu vị của người lớn, cho nên Bánh Bao không thích lắm.

“Con đưa điện thoại cho cha.” Nghĩ nghĩ, Ô Thuần Nhã cảm thấy nên chuyển điện thoại cho Tư Không Viêm Nghiêu sẽ tốt hơn.

Nam nhân nhận điện thoại, néo néo mặt con, “Chốc nữa anh bảo người đi mua sữa cho con uống.”

“Không cần đâu, Bánh Bao uống sữa lạnh sẽ đau bụng.” Nhìn thời gian cậu bổ sung, “Đợi lát nữa em đi đón nó.”

Ôm Bánh Bao vào lòng, Tư Không Viêm Nghiêu vừa nghe điện thoại vừa đi vào thang máy.

“Đề quản gia đưa em đi.” Bước vào thang máy chuyên dụng, Tư Không Viêm Nghiêu đặt Bánh Bao xuống đất, nắm lấy bàn tay be bé của Bánh Bao. Đạo này anh đọc không ít sách về nuôi dạy trẻ con, có một cuốn viết không nên lúc nào cũng bế trẻ nhỏ, vào thời gian thích hợp nên để nó tự mình đi lại chạy nhảy, tuy anh cảm thấy con nhà mình rất hiếu động vốn dĩ không cần lưu tâm đến vấn đề này, nhưng anh vẫn thực chú ý.

“Em biết rồi, anh đừng nói linh tinh với Bánh Bao.” Ô Thuần Nhã oán giận, anh không biết xấu hổ nhưng cậu thì biết đó!

Nam nhân nhướn mày, đây là dạy bảo anh sao?

“Ừ, không nói.” Biết cậu da mặt mỏng, nam nhân cười đáp ứng.

“ㄟ(ˊ ˋ)ㄏ, cúp máy đây.” Nghe thấy cung chiều trong giọng nói của nam nhân, Ô Thuần Nhã mau chóng cắt điện thoại, cậu sờ sờ hai má nóng bừng của mình, khề hừ một tiếng.

Bật cười bỏ điện thoại vào túi quần, nam nhân cúi đầu nhìn Bánh Bao, còn vô cùng nghiêm túc nói với bé, “Con à, phụ thân con lại thẹn thùng rồi.”

ㄟ(ˊ ˋ)ㄏ Bánh Bao tỏ vẻ lý giải, đàn ông ấy à, thỉnh thoảng lại có vài ngày ngạo kiều như vậy đấy.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Bánh Bao! Cha con sắp kết hôn rồi

Dạo này Tư Không Viêm Nghiêu hóa thân thành một tên cuồng công việc, mỗi ngày ngoại trừ thời gian làm việc, đến thời gian nghỉ anh cũng ở công ty tăng ca suốt. Vốn dĩ được nghỉ ba ngày tháng Mười, (Quốc khánh Trung Quốc) song toàn bộ nhân viên tập đoàn Tư Không thấy sếp mình liêu mạng như vậy cũng đành phải chịu một nhọc tăng ca theo, cơ mà được tăng tiền lương gấp ba nên bọn họ không có tâm lý bất bình.

Khúc Tân cảm văn kiện cần được kí tên đứng trước cửa phòng tổng giám đốc lưỡng lự. Không phải cô không muốn làm việc xong nhanh chút để được về nhà ngủ, nhưng mà vì sắc mặt của sếp càng ngày lại càng lạnh, vốn bọn họ còn tưởng sếp đang yêu, biểu tình cũng lộ vẻ nhu hòa, tuy nói chuyện vẫn chỉ có mấy chữ, nhưng ít nhất sẽ không vô duyên vô cớ dùng một thân hàn khí lạnh như băng đi đông chết bọn họ, bọn họ còn chưa kịp thích ứng với sự áp áp của sếp, sếp đã biến về như cũ, không đúng, phải nói là càng khiến người ta khiếp sợ không dám lại gần hơn.

Hiện tại mọi người trước khi vào văn phòng tổng giám đốc đều tự mình cổ động tinh thần, mỗi lần mở miệng đều nom nớp lo sợ, chỉ sợ nói sai một câu liền mất bát cơm.

Những trưởng phòng các ngành coi như đỡ hơn nhiều, năm trợ lý thư kí Khúc Tân bọn họ mới là người trực tiếp chịu ảnh hưởng. Vốn khi đi làm còn có lúc nhàn rỗi mà click vào cái con chim cánh cụt (QQ – mạng chat của Trung Quốc) lên diễn đàn công ty tâm sự tám chuyện chút chút, thế mà dạo này bọn họ đâu dám nhàn hạ, cả năm người không có việc gì đều cố mà tìm việc, hiệu suất làm việc từ từ tăng lên.

Mạnh Đình là thư kí thực tập mới tới, là lính mới dưới tay Khúc Tân, giờ nhìn thấy sư phụ mình cảm văn kiện đi đi lại lại trước cửa văn phòng, nghi hoặc hỏi cô, “Chị Tân, sao chị còn chưa đem vào cho tổng giám đốc đi.”

Khúc Tân gật đầu với Mạnh Đình, hít sâu, gõ cửa phòng.

“Vào đi.” Tư Không Viêm Nghiêu nói lạnh như băng, cách ván cửa đã đủ làm Khúc Tân giật mình.

“Thưa sếp, đây là bản kế hoạch hạng mục với công ty giải trí Tây Hải.” Trên môi nở nụ cười khéo léo, Khúc Tân đặt văn kiện trong tay lên bàn làm việc của Tư Không Viêm Nghiêu.

Tư Không Viêm Nghiêu vươn tay lấy văn kiện xem nhanh một lần, bất mãn nhíu mày, “Làm lại.” Bộp một tiếng ném văn kiện lên bàn.

Khúc Tân suýt nữa tông cửa xông ra ngoài, vừa rồi sếp làm như thế là có ý gì, cứ như định ném văn kiện lên mặt cô như thế.

Tư Không Viêm Nghiêu nhướn mày liếc về phía Khúc Tân còn đứng một bên chưa rời đi, lạnh lùng hỏi, “Có việc?”

Khúc Tân lập tức lắc đầu, cảm văn kiện trên bàn rời đi, có việc cũng biến thành không có việc, lại nói, sếp dạo này có vẻ cấu kình ghê quá!

Khụ... kì thực Tư Không Viêm Nghiêu cũng không hẳn là cấu kình, ai biểu anh đắc tội hai bảo bối chứ!

Sự tình là như vậy, Quốc Khánh lần này được nghỉ dài hạn, trường học của Ô Thuần Nhã và nhà trẻ của Bánh Bao đều được nghỉ nguyên tuần, nam nhân vốn đã lên kế hoạch đưa hai người ra nước ngoài chơi, cũng đã làm cho Ô Thuần Nhã buồn lòng cảnh giác, đáng tiếc, một ngày trước khi đi, anh nhận được điện thoại của bố già nhà mình gọi tới, sống chết đòi Tư Không Viêm Nghiêu về nhà chính một chuyến.

“Nói qua điện thoại đi.” Tư Không Viêm Nghiêu cầm điện thoại, ánh mắt ôn nhu nhìn Ô Thuần Nhã đang thu xếp hành lý, máy bay khởi hành vào chiều ngày mai, có lẽ tối nay có thể vận động chút.

Ô Thuần Nhã bị ánh mắt nóng rực của anh nhìn đến mặt cũng nóng theo, quay đầu trừng nam nhân một cái. Người này nhận điện thoại cũng không nhàn rỗi!

“Viêm Nghiêu, hôm qua Tống thúc thúc đến nhà chúng ta.” Tư Không Khải đối với giọng điệu mất kiên nhẫn của con trai cứ như không nghe thấy, vẫn vui tươi hơn hờ nói vào điện thoại.

“Vâng.” Tư Không Viêm Nghiêu cầm di động đến phía sau Ô Thuần Nhã, Ô Thuần Nhã đang khom lưng xếp quần áo, cái mông cong vênh kia thực sự vô cùng hấp dẫn nam nhân.

Đẩy bàn tay đang quấy rối mông mình ra, Ô Thuần Nhã đỏ mặt trừng anh, “Tránh ra!” Cậu thấp giọng mắng anh (#!).

Tư Không Khải tiếp tục nói, “Ông ấy nói muốn cùng chúng ta thực hiện một quá trình để trở nên thân thiết hơn.” Lời nói rất không liên quan khiến Tư Không Viêm Nghiêu nghe không hiểu gì.

“Gi à?” Bàn tay to tiến vào vạt áo bảo bối, nhẹ nhàng vuốt ve làn da bóng loáng co giãn nơi eo. Xong rồi, anh cứng.

Ô Thuần Nhã cắn môi, cậu cảm giác được một vật cứng đang đỉnh phía sau mình, cứng đờ người nửa quay đầu lại, “Lưu manh!”

Tư Không Viêm Nghiêu khẽ cười một tiếng, kéo điện thoại ra xa một ít, cúi người hôn lên môi cậu, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên cánh môi hồng nhợt.

“Ai nha, con nghe không rõ à? Nói chính xác là nhà họ Tống bọn họ muốn gả bảo bối tiểu thiếu gia Tống Thụy kia cho con, đứa nhỏ đó không phải từ nhỏ đã dính lấy con sao, ba nghe nói dạo này nó không có việc gì đều chạy đến chỗ con, con cũng không phải chán ghét, hơn nữa Viêm Nghiêu à, con đã sắp ba mươi đến nơi rồi, dù thế nào cũng phải lập gia đình đi thôi, cho dù không lập gia đình, ít nhất phải cho ba một đứa cháu chứ!

Alo? Viêm Nghiêu? Con nói gì đi chứ? Có đồng ý hay không? Ba thấy Tống Thụy cũng không tồi, tuy nó là nam, nhưng khoa học kỹ thuật giờ phát triển như thế, đàn ông không phải là không thể sinh con, cho dù nó không thể sinh, cũng có thể tìm người khác mang bầu hộ!

Ba và Tống thúc thúc của con làm bạn nhiều năm rồi, nếu hôn sự lần này có thể thành, coi như là thân lại càng thêm thân. Alo! Con đâu rồi!?”

Tư Không Khải là một ông lão tuy hơn 60 nhưng thân thể vẫn không tồi, nghe giọng ông liền biết ông có bao nhiêu lo lắng, hơn nữa lúc này Tư Không Viêm Nghiêu đang mãi mê quần lấy Ô Thuần Nhã hôn hôn thơm thơm, lời nói của ông xuyên qua ống nghe đều được Ô Thuần Nhã nghe thấy một chữ cũng không bỏ sót.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, Ô Thuần Nhã dùng sức đẩy nam nhân đang đè trên người mình ra, xoay người bỏ đi.

Tư Không Viêm Nghiêu sùng sốt, cứ ngo ngắc vài giây, bà xã của anh bỏ chạy về phòng mình, còn khóa luôn cửa.

“Bảo bối, em mở cửa ra đi, việc này anh cũng chỉ mới biết thôi.” Tư Không Viêm Nghiêu đứng bên ngoài cửa phòng Ô Thuần Nhã nhẹ giọng dỗ dành.

Ô Thuần Nhã trong phòng lạnh lùng nói, “Cút, tôi không muốn nhìn thấy anh.”

Tư Không Viêm Nghiêu nhìn điện thoại vẫn đang kết nối cuộc gọi, con tức dâng lên.

“Ba, cháu trai và con dâu ba đều đã đi mất, như nguyện của ba rồi đó.” Anh nói xong liền cúp máy.

Tư Không Khải bị giọng nói lạnh lẽo của Tư Không Viêm Nghiêu truyền qua từ đầu dây bên kia đông lạnh đến run run, ông nghe xong nội dung thì giật mình, quay đầu nhìn lão quần gia ở bên cạnh, “Viêm Nghiêu nó có ý gì? Cái gì mà cháu trai con dâu? Sao ta không hiểu?”

Lão quần gia cả đời đều dâng hiến cho nhà Tư Không, ở nhà Tư Không có địa vị rất cao, được nhiều người tôn kính, ít nhất ông là một trong số không nhiều lắm những người được nhà Tư Không dùng có thể coi là bình thường. Ông có nhiều tình cảm với nhà Tư Không, đặc biệt là hai thiếu gia, những người mà ông đã tận mắt chứng kiến họ lớn lên.

Thờ dài, lão quần gia chậm chậm nhấp một ngụm trà bạch quả, “Đã sớm nói với lão gia rồi, hôn sự với nhà họ Tống không thể đáp ứng, ông còn hoan hô, cũng không nghe lời khuyên, hiện tại hẳn là chọc nhị thiếu gia tức giận rồi!” Nhìn vẻ mặt đau khổ của Tư Không Khải, thấy một bộ ‘ta là muốn tốt cho nó’, ông liền tiếp tục nói, “Lần trước khi đại thiếu gia đưa tiểu thiếu gia về thăm ngài đã nói với tôi nhị thiếu gia có vợ con rồi.”

Tư Không Khải vẻ mặt buồn rười rượi, “Ông biết sao không nói sớm!”

Lão quần gia mặt trợn trắng, “Tôi nói với ngài rồi ngài còn không tin, không phải nói chúng ta kết phùng trên chọc lừa gạt ngài đó sao, giờ thì hay rồi, sớm muộn gì nhị thiếu gia cũng sẽ đưa ngài đến đảo không người, cho ngài khỏi không có việc gì cũng đi gây phiền phức!”

Tư Không Khải lúc này thật sự là sắp khóc đến nơi, bao năm ông uy phong một cõi cũng được coi là một đại nhân vật có uy tín danh dự, nhưng từ khi hai đứa con tiếp nhận sản nghiệp xong, ông chỉ biết ở nhà nuôi mỡ, mỗi ngày chăm hoa cỏ chăm chim chóc, cộng thêm vui đùa với cháu, kỳ thật cuộc sống thế này không tồi, nhưng cháu nó mới được bốn tuổi đã bị thằng con cả mang đi, nói là sợ ông dạy hư cháu. Hừ! Hai đứa nhà nó cũng là ông dạy chứ ai! (thế nên 2 thằng con mới nát bét như vậy đó)

Không có cháu ở bên mỗi ngày, ông lại bắt đầu nghĩ chuyện nói dây tơ hồng cho thằng con thứ, nhưng thằng con thứ hai của ông chẳng phải là đứa tốt lành ngoan ngoãn gì, căn bản không thèm để ý tới ông. Vất vả lắm mới có người tới cửa nhắc chuyện hôn nhân, lại còn định đem đứa con bảo bối nhà người ta tới gả cho thằng con như núi băng kia của ông, sao mà ông không đồng ý cho được?

Nhưng giờ thì sao? Cháu trai ông không có, con dâu cũng không nốt, quan trọng nhất là, thằng con thứ nó ghi hận ông! (TAT) ông thiệt là đáng thương mà.

Lão quần gia tiếp tục họa vô đơn chí, lấy di động ra, bấm bấm vài cái, tiến đến trước mặt Tư Không Khải, vẻ mặt kẻ trộm đắc chí nói, “Lão gia, ngài xem, đây là tin nhắn hôm trước đại thiếu gia gửi cho tôi, là tiểu tiểu thiếu gia, có đáng yêu không này?”

Đôi mắt hình tam giác của Tư Không Khải lóe sáng dữ dội, ông vươn người lại gần xem xét tỉ mỉ, hận không thể chui đầu vào di động.

“Hở? Nhóc con này nhìn thật khỏe mạnh, ông xem, trắng trẻo non mềm, đôi mắt to này, ừm, rất có thần, giống ta! Nhìn tay chân thế này, mai sau nhất định sẽ rất cao to, giống cha nó! Cười đến là ngọt ngào, vừa nhìn đã biết là đứa bé ham ăn. Mẹ nó khẳng định rất xinh đẹp, bằng không sao có thể sinh một đứa nhỏ bụ bẫm đáng yêu như vậy, nhưng mà di truyền nhà ta đúng là quá tốt, bé con này cực kỳ giống Viêm Nghiêu hồi nhỏ!” Vừa nhìn ông vừa nói thầm, ôm di động không rời tay. Nhưng ông vẫn chưa chắc chắn lắm, “Đây đúng là cháu cưng của ta?”

Lão quần gia gạt đầu, “Đương nhiên rồi.” Huyết thống nhà Tư Không bọn họ có thể tùy tiện lẫn lộn sao!

Tư Không Khải nháy mắt mấy cái, vẻ mặt gian xảo cực kỳ, “Sao ông rõ thế?”

“Hôm qua tôi đã đi nhìn xem rồi, đến nhà trẻ xem.” Giành lại di động, lão quần gia đứng dậy rồi đi, cứ để cho lão gia phiền não một mình thôi!

Ô Thuần Nhã bế Bánh Bao về phòng trọ nhỏ trước kia, đương nhiên, là thừa dịp nam nhân vào thư phòng gọi điện thoại mà lên lút trốn đi.

Bánh Bao khó hiểu nhìn phụ thân, lo sợ một thân áp suất thấp của cậu mà không dám mở miệng hỏi, bé sợ phụ thân bé lại chạy mất, đến lúc đó thì to chuyện rồi.

Trở về nhà, Ô Thuần Nhã tắm rửa sạch sẽ cho Bánh Bao, sau đó liền bế Bánh Bao còn đang ngơ ngác ngồi trên giường, trên TV chiếu bộ phim truyền hình ngôn tình luân lý gia đình cũng không thu hút được sự chú ý của bé, bé lắc lắc thân mình béo múp hỏi cha, “Phụ thân, phụ thân giận sao?”

Ô Thuần Nhã chớp mắt mấy cái, cười cực kì thảm thương.

“Con à, cha con sắp kết hôn rồi.”

“.....Dạ?.....” Bánh Bao kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: cha ! con sẽ làm ‘nội gián’ cho cha

Bánh Bao há to miệng, đến độ có thể nhìn thấy cái lưỡi hồng nhật ẩn sau hàm răng trắng đều tăm tắp.

“Phụ thân, phụ thân nói gì vậy?” Nhất định vừa nãy bé đã nghe lầm rồi.

Ô Thuần Nhã xoa đầu bé, cười chua xót, “cha con sắp kết hôn.”

“Cùng ai ạ?” Bánh Bao nhăn mặt, sao bé không biết chuyện này.

“Con đã gặp rồi, là chàng trai từng đến văn phòng cha con ấy.” Ô Thuần Nhã cảm thấy lúc này ngay cả hô hấp của mình cũng không thể thông thuận. Vốn tưởng rằng giờ đã có người hiểu cậu, thương cậu, nhưng hóa ra, là do cậu đã suy nghĩ quá nhiều.

Bánh Bao chớp mắt, bàn tay nhỏ nhoi gặt gao nắm chặt, bé nhớ lại người suốt ngày cứ quán lấy cha bé kia. Đau lòng ôm cổ phụ thân, bé non nớt an ủi, “Nhất định là phụ thân hiểu lầm cha rồi.”

Ô Thuần Nhã ánh mắt phức tạp nhìn Bánh Bao, cậu có thể cảm giác được Bánh Bao rất thích Tư Không Viêm Nghiêu, còn có thể cảm giác được một tháng này Bánh Bao vô cùng vui vẻ. Nhưng mà có những chuyện, không phải họ cứ muốn thế nào là sẽ được thế ấy.

“Ông nội gọi điện tới nói vậy.” Từ cổ chí kim hôn nhân đều do cha mẹ làm chủ, tuy cậu chưa từng gặp Tư Không Khải, nhưng có thể sinh ra hai anh em như Tư Không Đặc Dương và Tư Không Viêm Nghiêu, phỏng chừng ông cũng là người không dễ chung sống, hơn nữa không phải mấy nhà quyền thế đều chú ý cái gọi là môn đăng hộ đối sao!

Bánh Bao hí hóp mắt, Tư Không Khải gọi điện tới? Ông lão đó lại đi gây sức ép gì đây!

Móng thịt nhỏ vỗ vỗ mu bàn tay lạnh lẽo của phụ thân, bé an ủi nói, “Phụ thân đừng thương tâm, con tin rằng cha sẽ không lấy ai ngoài phụ thân đâu.” Thấy phụ thân bé về mặt không tin nhiệm, bé nhanh miệng bồi thêm một câu, “Dù có là đàn ông hay phụ nữ, phụ thân, phụ thân cũng phải tin tưởng cha.” Cho dù không tin cha cũng phải tin vào bé chứ! Bé mới không thêm mẹ kế đâu! Mẹ ruột vẫn là tốt nhất, có mẹ ruột Bánh Bao mới có thể ăn no.

“Chắc chắn vậy sao?” Thực ra Ô Thuần Nhã cảm thấy việc mình cùng đưa con gần bốn tuổi đi thảo luận vấn đề tình cảm là một chuyện quá sức kì dị, nhưng nếu hiện tại cậu cứ ngây ngốc ngồi không, đảm bảo hiệu quả còn không bằng luyện thuyên nói chuyện với con! Trời biết lúc này cậu đang rối loạn biết bao nhiêu.

“Dạ!” Dùng sức gật đầu, bạn nhỏ Ô Trạch Vũ quyết định lát nữa chờ phụ thân ngủ bé liền đi gọi điện cho cha, bé phải giúp cha coi chừng bà xã!

Ô Thuần Nhã khẽ cười, hít sâu thả lỏng chính mình, cậu không thể để con lo lắng.

“Ngày mai phụ thân mang con ra ngoại ô chơi, chịu không?” Bánh Bao chưa từng về nông thôn, cậu muốn đưa bé con này đi xem, coi như là tiếp xúc với thiên nhiên.

Bánh Bao gật đầu, cơ mà vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi, “Không nói cho cha ạ?” Chẳng lẽ phụ thân vì chuyện này mà phủ nhận toàn bộ những việc cha đã làm?

“.....phụ thân không định nói cho anh ấy.” Ô Thuần Nhã thân nhiên nói, ánh mắt nghiêm túc nhìn con.

Bánh Bao lập tức thẳng sống lưng, gờ móng nhỏ cam đoan, “Con sẽ không nói cho cha đâu!”

Phụ thân nhóc nở nụ cười, cười đến xinh đẹp, “Ngoan lắm.”

Tư Không Viêm Nghiêu vào thư phòng gọi điện cho anh trai anh, để anh trai anh đến công ty trấn thủ một thời gian, anh định mang vợ con đi du lịch, còn chưa gọi xong, thì Tào quản gia đã vội vàng vàng xông vào.

“Nhị thiếu gia, Thuần Nhã thiếu gia mang theo tiểu tiểu thiếu gia rời đi rồi!”

“Cái gì?” Tư Không Viêm Nghiêu ngây người.

“Mới vừa đi, Thuần Nhã thiếu gia nói muốn mang tiểu tiểu thiếu gia ra ngoài vài ngày, để có thể bình tĩnh suy nghĩ.” Tuy rằng không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng ánh mắt Tào quản gia nhìn Tư Không Viêm Nghiêu có chút không tán thành, tính tình Thuần Nhã thiếu gia an tĩnh hiền hòa, người giúp việc trong biệt thự đều rất quý cậu, còn cả tiểu tiểu thiếu gia nữa, đáng yêu biết bao nhiêu, nhất định là nhị thiếu gia ăn hiếp người ta.

“Alo! Viêm Nghiêu? Sao thế!” Ở đầu dây bên kia Tư Không Đặc Dương cao giọng gầm rú, hy vọng có thể khiến em trai gã chú ý.

Tư Không Viêm Nghiêu nhắm mắt, che dấu đi vẻ bạo ngược trong mắt, phát tay với Tào quản gia ý bảo hắt rời đi, sau đó nhấc chân đạp một cước, loảng xoảng một cái, bùm bùm... Cái bàn gỗ lim bị anh đạp lật ngược đổ xuống đất, toàn bộ đồ đạc trên bàn đều rơi xuống.

Tào quản gia ở ngoài cửa sợ đến mức run run, đã lâu chưa thấy Nhị thiếu gia phẫn nộ như vậy, từ khi nhị thiếu gia trở về X thị sống thì chưa từng thấy, anh sẽ không phá hủy thư phòng đây chứ!

“...” Tư Không Đặc Dương qua điện thoại quả nhiên cũng nghe thấy một tràn ầm ầm, khoa trương nuốt nước miếng, gãi run rẩy nói, “Em trai, bớt giận bớt giận, có gì từ từ rồi nói,” Tên này sẽ không nổi điên đá văng cả con gã chứ! Không được, gã phải lập tức về nhà.

Tư Không Viêm Nghiêu không để ý đến âm thanh truyền ra từ điện thoại, nâng tay ném một phát lên tường, điện thoại liền chia năm xẻ bảy.

Ném xong anh mới sừng sốt, lập tức đi nhanh tới lấy sim điện thoại trong đồng sắt vụn, mở cửa thư phòng, ra lệnh với Tào quản gia mặt trắng bệch đứng đó, “Di động.”

Tào quản gia mau chóng lấy di động của mình ra, trộm đưa mắt nhìn bên trong thư phòng, tự an ủi chính mình, còn may còn may, cái bàn gỗ lim trăm tuổi mà lão gia thích chỉ mất một chân thôi, trên mặt đất còn một đồng mảnh nhỏ, nhìn hẳn là điện thoại di động của nhị thiếu gia.

Lắp sim vào điện thoại xong xuôi, Tư Không Viêm Nghiêu ấn dây số đã khắc sâu trong trí nhớ, như dự đoán bên kia tắt máy.

“Cậu ấy cầm bao nhiêu đồ đi?”

Quản gia Tào lập tức trả lời, “Không nhiều lắm, chỉ có một vali nhỏ.”

Tư Không Viêm Nghiêu vẻ mặt âm trầm, một vali nhỏ? Thời điểm hai cha con vào đây sống cũng chỉ mang một vali đó mà thôi.

Anh xoay người quay vào thư phòng, sầm một tiếng đóng cửa lại, cánh cửa chạm đúng vào chóp mũi Tào quản gia.

Điện thoại kết nối được tín hiệu, Tư Không Viêm Nghiêu không nói gì, đầu bên kia vang lên một câu vui vẻ, “Đại ca à!”

“Người đâu!” Anh ngồi lên ghế, trong tay cầm ống đựng bút hình con thỏ bằng đất nặn mà Bánh Bao từng làm, vừa rồi phát tiết sự tức giận đã ném hòng nó, may mà thứ này đủ bền chắc.

“Đang ở phòng trọ trước kia.” Nghe ra khẩu khí anh không tốt, người đàn ông đầu bên kia cũng mau chóng thu lại sự vui vẻ của mình.

“Tôi đến.”

“Khoan đã, khoan đã, anh hai, chị dâu tức giận rồi nhà trốn đi anh lo lắng em có thể lý giải, nhưng anh không biết trong chuyện này vốn dĩ là sai ở anh sao?”

Tư Không Viêm Nghiêu lạnh mặt, “Không biết.” Đây vốn không phải là vấn đề của anh.

Người đàn ông bên kia mặt trắng trợt, châm một điếu thuốc, “Đại ca, trước tiên anh hẳn là nên giải quyết vấn đề, sau đó mới đổ dành chị dâu trở về”

Nghe hẳn một câu chị dâu hai câu chị dâu, Tư Không Viêm Nghiêu lửa giận ngập đầu giờ mới giảm bớt một chút.

“Còn có đại ca à, dù sao em cũng sẽ giúp anh đi theo chị dâu và cháu trai nhỏ, cho nên anh cứ yên tâm giải quyết vấn đề đi.” Trong lòng thầm làm một động tác cầu chúa phù hộ, người bên kia cong miệng cười không ra tiếng, hẳn thích nhất là xem đại ca đi xử lý người khác.

Tư Không Viêm Nghiêu vẫn còn lo lắng, nhưng đúng là không có cách nào khác để giải quyết chuyện này, tuy rằng thời gian ở chung với Ô Thuần Nhã không nhiều lắm, nhưng anh biết tính cách cậu vừa quật cường lại vừa cố chấp, có một số việc không chạm đến điểm mấu chốt của cậu thì thế nào cũng được, còn những chuyện thế này, haiz, xem ra anh phải tự kiểm điểm bản thân, lại khiến bảo bối không tin tưởng mình như vậy!

Cúp máy, Tư Không Viêm Nghiêu trở về phòng ngủ, anh đứng ở cửa nhìn vali mở ra mà ngẩn người, bên trong là quần áo của anh và một ít vật dụng sinh hoạt của cả ba người bọn họ. Thờ dài, anh cười khổ một tiếng, rồi nâng tay che mặt, lần này đúng là oan uổng mà.

Bánh Bao chống hông nằm bò trên giường, cứ cách năm phút đồng hồ lại nghiêng đầu nhìn phụ thân ngủ bên cạnh, bé cũng buồn ngủ lắm rồi, nhưng vì cuộc sống hạnh phúc của cha mẹ sau này, một chút buồn ngủ này có tính là cái gì!

“Phụ thân~” Nhỏ giọng ở bên tai Ô Thuần Nhã gọi một câu, “Phụ thân~” Gọi gọi thêm câu nữa.

Ô Thuần Nhã kỳ thật còn chưa ngủ, lần đầu tiên bé gọi cậu đã định đáp lại bé rồi, nhưng cậu cảm thấy con mình thực kì quái, cho nên tiếp tục giả bộ ngủ, quả nhiên...

“Phụ thân sẽ không tỉnh lại đúng không?” Bánh Bao vừa ngo ngoáy thân mình béo múp trèo xuống giường, vừa nhỏ giọng nói thầm.

Ô Thuần Nhã đảo mắt, không tỉnh.

Hai bàn tay thịt lén lút cầm lấy điện thoại di động để ở bên cạnh, bé lặng lẽ đi đến một góc cách xa xa Ô Thuần Nhã, mở khóa...

“Mật mã là gì nhỉ?” Bánh Bao nhú mồm, bĩu môi, đầu ngón tay beo béo ấn ấn vài cái, trừng mắt nhìn, lại ấn ấn, đúng rồi.

“Biết là phụ thân yêu Bánh Bao nhất mà.” Mật mã mở máy là sinh nhật Bánh Bao, 1112.

Đầu ngón tay beo béo lại ấn một dãy số, chính là số điện thoại của cha mà bé đã thuộc lòng từ lâu!

Tư Không Viêm Nghiêu lúc này đang nửa dựa nửa ngồi trên giường, nhìn ảnh chụp Ô Thuần Nhã và Bánh Bao trong tay, đây là những bức ảnh anh bảo người giúp việc chụp khi cậu ở nhà, chuyện này ngay cả chính Ô Thuần Nhã cũng không biết.

Thời điểm di động vang lên anh còn sững sốt, muộn như vậy bình thường sẽ không có ai gọi đến quấy rầy giấc ngủ của anh, những người quen anh đều biết quấy rầy anh ngủ thực sự không phải là một việc làm sáng suốt.

Đưa mắt nhìn số di động, anh lập tức bắt máy, giọng nói ần ần khàn trương, “Bảo bối?”

Bánh Bao sững sốt, bĩu môi, khề kêu lên, “Cha, là Bánh Bao!”

Tư Không Viêm Nghiêu có chút không hài lòng, nhưng con có thể gọi cho anh anh cũng thấy vui rồi.

“Còn chưa ngủ sao?” Đã mấy giờ rồi, bé kia bình thường tầm này đã sớm lên giường ngáy khò khò.

“Hừ, còn không phải vì cha, cha làm phụ thân không vui.” Bánh Bao bĩu môi, bĩu đến có thể treo một cái bình lên luôn rồi.

“Ừ.” Nam nhân thừa nhận, tuy rằng anh cũng mới biết chuyện này, “Giúp cha.”

“Hỏi lộ con đi.” Bánh Bao nhân cơ hội kiếm lợi.

Tư Không Viêm Nghiêu cười khế, “Muốn gì?”

“Còn chưa nghĩ ra à!” Bánh Bao bĩu môi, “Chờ tới khi nghĩ ra sẽ nói với cha!”

“Được.” Nam nhân gật đầu đáp ứng, dù sao giờ để bà xã quay trở về là quan trọng nhất.

Bánh Bao trộm quay đầu nhìn Ô Thuần Nhã đang giả bộ ngủ trên giường, hạ thấp giọng,

“Cha ơi, phụ thân nói mai muốn dẫn con đến một thôn nhỏ ở ngoại ô để trải nghiệm cuộc sống.” Tuy rằng đã hứa với phụ thân không nói cho cha biết, nhưng mà.....nhưng mà....bé là đứa trẻ ngoan, không thể giúp mẹ gạt cha được. Đúng không?

Tư Không Viêm Nghiêu nghe tiếng động nho nhỏ bên kia là biết con đang lừa bảo bối lén gọi điện cho mình, trong lòng có chút cảm động.

“Ừ, cha biết rồi, con chăm sóc phụ thân cho tốt, bao giờ về bố sẽ đi đón hai người.” Nếu bảo bối muốn được yên tĩnh, vậy sẽ không gây áp lực cho cậu ấy. Vừa lúc cũng đi xử lý chút việc cần thiết, vì cái chiến tích huy hoàng trước kia của mình...

“Dạ, vậy con đi ngủ đây.” Bánh Bao dụi dụi mắt, bé đã buồn ngủ từ lâu lắm rồi.

“Ừ, hôn chúc cha ngủ ngon đi.” Nam nhân cười nói.

“Chụt~ chúc cha ngủ ngon.”

“Ừm! Con cũng ngủ ngon.” Nam nhân thỏa mãn cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Bánh Bao đến nông thôn

Bạn nhỏ Ô Trạch Vũ hớn hờ đắc ý cúp máy, xoay người chuẩn bị trở về ngủ.

Quay người lại, bé kinh ngạc, “Phụ thân...phụ thân!” (◉ ◉ ◉)

Ánh trăng ngoài cửa xuyên qua tấm rèm mỏng chiếu vào nhà, cả người Ô Thuần Nhã vốn đã trắng, giờ lại thêm ánh trăng bàng bạc rọi xuống, càng khiến khuôn mặt như không có huyết sắc.

Miệng cậu khẽ nhếch lên, mang theo ý cười thần nhiên, trong mắt không chút mông lung nào khi buồn ngủ, hai tròng mắt đen bóng biểu hiện rõ lúc này cậu tỉnh táo nhường nào.

Bánh Bao chớp chớp mắt, lắc lắc thân mình béo múp đi lên bên giường, vừa đi vừa nhỏ giọng nói thầm, “Mình xuống giường lúc nào nhỉ, mình cũng không biết nữa, chắc là mộng du rồi...” Nói thầm chưa đủ, bé còn trộm để ý sắc mặt của phụ thân.

Mới vừa đi được một nửa, mông nhỏ cong lên, chợt nghe giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của phụ thân vang lên, đầu óc bé liền ảm một tiếng nổ tung.

“Ô Trạch Vũ, con học được cách nói dối rồi?”

Bánh Bao sợ tới run run, không trèo lên giường nữa, cánh tay beo béo khua khoắng rồi ngã ngồi xuống đất. Bé chớp chớp mắt, vốn bởi vì mông bị ngã đau mà muốn há miệng khóc ầm lên, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt không sao cả của phụ thân, tiếng khóc lên tới cổ họng lại bị nuốt về.

Bánh Bao nâng móng nhỏ lên dụi mắt, tội nghiệp nhìn Ô Thuần Nhã, bé cũng không dám khóc, liền cứ như vậy ngồi dưới đất ngẩng đầu nhìn phụ thân.

Ô Thuần Nhã cúi đầu nhìn bé, nhíu mày, “Đứng lên.” Dưới đất lạnh như thế, tên tiểu tử thối này là muốn lấy sự thương cảm của cậu sao? Muộn rồi!

Bánh Bao chống hai tay, chống mông đứng lên, thành thành thật thật đứng trước mặt phụ thân bé, hai móng thịt đặt trước người, đầu ngón tay nho nhỏ xoắn qua xoắn lại.

“Đứng cho tốt vào.” Ô Thuần Nhã trừng mắt.

Bánh Bao lập tức đứng thẳng lưng, ưỡn ngực, hai móng lại chuyển về phía sau xoắn qua xoắn lại.

Ô Thuần Nhã bật đèn ngủ ở đầu giường, ánh đèn mờ mờ chiếu sáng cả căn phòng, cậu biểu tình nghiêm túc hỏi Bánh Bao, “Học được lá mặt lá trái rồi?”

Bánh Bao chớp mắt mấy cái, khó hiểu nghiêng đầu, “Phụ thân, lá mặt lá trái là gì ạ?”

“Là nói một đằng làm một nẻo.” Ô Thuần Nhã giải thích, cậu cảm thấy nói như vậy con mình có thể hiểu.

Bánh Bao bĩu môi, có chút ủy khuất, “Mới không phải đâu!”

“Vậy thì là cái gì?” Dù lúc này có không nổi với Bánh Bao, nhưng cậu phải dạy cho Bánh Bao hiểu được các nguyên tắc cơ bản nói được thì phải làm được, hôm nay là vì cậu và Tư Không Viêm Nghiêu, vậy mai này thì sao? Nếu như tạo thành thói quen trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu khác, vậy đứa nhỏ này không phải lớn lên sẽ trở nên rất tồi tệ sao.

Bánh Bao chớp mắt, trong lòng không thoải mái.

“Con chỉ là muốn phụ thân và cha ở bên nhau thôi.”

“Bánh Bao, phụ thân vẫn dạy con làm người phải trung thực, phụ thân biết con vì muốn tốt cho phụ thân, nhưng con không thể hứa với phụ thân rồi còn đi làm như vậy, đó là thất hứa.” Tuy rằng cậu không chắc con có thể hiểu hay không, nhưng cậu vẫn muốn nói ra những lời này.

Vươn tay kéo con lại gần, cúi đầu nhìn vẻ mặt bĩu môi ủy khuất của con, Ô Thuần Nhã thở dài, “Phụ thân giận không phải vì việc làm của Bánh Bao là đúng hay sai, mà là giận Bánh Bao gạt phụ thân.”

Bánh Bao tiến về phía trước, òa vào lòng cậu, giọng nói mềm nhẹ mang theo tiếng nức nở, “Xin lỗi phụ thân.”

Ô Thuần Nhã ôm bé ngồi lên đùi, cúi đầu hôn lên trán bé, “Làm người phải biết giữ chữ tín, phụ thân không đòi hỏi con mai sau phải làm người xuất sắc, những những nguyên tắc làm người cơ bản con phải nhớ kỹ.”

Những lời này cậu nói có hơi sớm, dù sao Bánh Bao cũng mới gần bốn tuổi mà thôi.

Bé con kia cái hiểu cái không gật đầu, “Bánh Bao nhớ rồi ạ.”

Có nhớ hay không chỉ có mình bé biết, Ô Thuần Nhã thở dài, nhéo nhéo mặt con, “Từ mai không được gọi điện cho cha nữa, biết chưa?”

“Dạ.” Phụ thân tức giận lên thật đáng sợ, bé cũng không dám gật phụ thân nữa đâu. ~~~~(>_

Cơ mà đã đáp ứng cha rồi, làm thế nào bây giờ...

“Vậy khi nào chúng ta về nhà ạ?” Bé bắt đầu nhớ Cảnh Hoán ca ca, nhớ bác quái vật, nhớ nhất nhớ nhất chính là cha rồi.

Cậu cúi đầu, thấy trong mắt con là mong nhớ sáng ngời, mới chỉ đi một buổi tối, vậy mà bé con này đã bắt đầu nói muốn về nhà, nhưng nơi đó sao có thể coi là nhà của bọn họ?

Mím môi, Ô Thuần Nhã nhẹ giọng hỏi, “Bánh Bao thấy như thế nào mới là nhà?”

Bánh Bao sùng sốt, bé cảm giác phụ thân như sắp khóc tới nơi, kinh hách ngẩng đầu nhìn kỹ về mặt phụ thân, thấy trong mắt phụ thân là ưu thương không cách nào che dấu.

“phụ thân?” phụ thân bé làm sao vậy? Bé đã nói sai câu nào gọi lên chuyện thương tâm của phụ thân ư?

“Ồ trong lòng Bánh Bao, nơi đó là nhà sao?” Khóe miệng mang ý cười thần nhiên, Ô Thuần Nhã có vẻ chấp nhất muốn nghe câu trả lời của bé.

Bánh Bao nhất thời không biết nói gì, bé lo lắng, phải nói thế nào mới khiến phụ thân vui đây, còn có thể giúp cha đỡ phụ thân trở về.

Thấy con không nói lời nào, Ô Thuần Nhã tiếp tục, “Nơi đó có ca ca, có bác, có cha, có lẽ còn có phụ thân nữa, nhưng ở trong lòng phụ thân, đó không phải là nhà.”

Bánh Bao run lên, lời này của phụ thân là có ý gì? Chẳng lẽ phụ thân thực sự định rời khỏi cha? Không được! Cha bé sẽ phát điên mất!

Có lẽ ý thức được lời của mình đã dọa đến Bánh Bao, Ô Thuần Nhã nhẹ nhàng vươn tay ôm lấy thắt lưng bé, “Bánh Bao, phụ thân chỉ cần có con là đủ rồi.”

Bánh Bao muốn khóc, bé không thích nhìn thấy phụ thân như vậy, “Vậy còn cha thì sao?”

Ô Thuần Nhã thần sắc phức tạp nhìn con, hít sâu, “Anh ấy không thuộc về phụ thân, Bánh Bao à, chỉ có con là dung nhập vào máu thịt của phụ thân, mãi mãi, con có hiểu không?”

“Dạ hiểu.” Nhẹ nhàng đáp lại, Bánh Bao suy nghĩ, bây giờ gay go rồi, sao nhìn phụ thân bé lại có cảm giác như tâm tàn ý lạnh vậy!.....phụ thân bé làm sao vậy!

Nhìn đồng hồ treo trên tường, Ô Thuần Nhã đặt bé nằm xuống giường, “Ngủ đi, mai sẽ về nông thôn trải nghiệm cuộc sống.”

Bánh Bao ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ, cơ mà bé vẫn ngẫm nghĩ, rốt cuộc bé có thể làm gì để giảm bớt sự căng thẳng giữa cha và mẹ bé đây?

Ô Thuần Nhã nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu con, thấy con ngủ say thì cảm đi động nhìn một chút, sau đó tắt đi động ném vào ngăn kéo.

Ngày đầu tiên của tháng mười, Ô Thuần Nhã đưa Tiểu Bánh Bao đến thôn sinh thái ở ngoại ô thành phố X (ở đây nó ghi là thôn trải nghiệm, tức là cái thôn mà mình có thể đến tham quan, thử làm việc và sinh hoạt cùng người dân, người dân vừa làm nông vừa kết hợp với du lịch, nhưng mình ko biết dịch ra tiếng việt nó là gì mới đúng nữa)

Từ lúc xe tiến vào thôn Bánh Bao bắt đầu ngồi không yên, lắc lắc đầu nói với Ô Thuần Nhã, “Phụ thân, nơi này lớn ghê!”

Ngoài cửa sổ là cảnh sắc ngày mùa thu hoạch lúa, rất nhiều người mặc quần áo lao động đang bận rộn chân tay, bé chưa được thấy qua, vô cùng mới lạ.

Ô Thuần Nhã khóe miệng mang ý cười, giải thích cho bé biết thu hoạch là thế nào.

Thôn sinh thái có một đặc điểm, nơi này cây trồng không chỉ dựa theo mùa vụ sinh trưởng, ngoài ra còn một số cây trồng phân mùa, cho nên không những nhìn thấy sắc lúa vàng ươm, mà còn có thể thấy màu xanh của hạt lúa mới nhú mầm vốn chỉ có vào độ xuân.

“Phụ thân, chúng ta ở đây sao?” Bánh Bao bước bước, đi theo phụ thân đến dãy nhà mái bằng.

Ô Thuần Nhã nắm lấy bàn tay nhỏ bé của bé, chậm chậm đi, “Ừ, chúng ta sẽ ở đây một tuần.” Khi học trung học cậu đã đến đây một lần, cảm giác không tồi, có thể tách khỏi cuộc sống thành thị vốn vấp vấp, là một chốn nghỉ chân an tĩnh bình dị.

Đăng kí xong thủ tục ở khách sạn, Ô Thuần Nhã đưa Bánh Bao vào phòng rồi cúi người nhìn bé, cười hỏi, “Sao vậy?”

Bánh Bao mắt sáng long lanh, chỉ ra mặt cỏ xanh mượt bên ngoài, “Thỏ.”

Ô Thuần Nhã nhìn theo hướng bé chỉ, có một con thỏ trắng thực béo thực to đang ăn cỏ ở chỗ cửa sổ sát đất, hai cái tai dài còn vẫy vẫy trong không khí, thoạt nhìn hết sức nhân nhả.

Nhìn hàng rào tre cách đó không xa, phát hiện ở đó cũng có vài con thỏ khác, có trắng có xám, chắc là để cho khách nghỉ tại chơi đùa.

“Nếu thích thì con ra chơi cùng đi, nhớ cẩn thận đừng để bị thương.”

Bánh bao nhỏ Ô Trạch Vũ gật đầu, khăn cấp chạy ra ngoài, bé chưa bao giờ gặp được con thỏ to như thế đâu, nhất định phải lấy máy ảnh chụp lại, bao giờ về đưa cho anh xem!

Ngày đầu tiên, Ô Thuần Nhã đưa Bánh Bao đi tham quan chung quanh, nhìn cây nông nghiệp đã đến độ chín muồi, cậu nói cho Bánh Bao biết đây chính là gạo và dầu mà bình thường Bánh Bao vẫn hay ăn, bé liền hưng phấn chỉ vào cây kê gọi to cô lau cô lau...

Ngày hôm sau, Ô Thuần Nhã đưa Bánh Bao đến hồ nước phía sau thôn, nơi đó nuôi không ít cá, hai cha con nán lại từ sáng tới tận chiều muộn, thu hoạch được hai cân cá trắm cỏ xong mới vừa lòng đi về, Bánh Bao phơi nắng thỏa thê khiến hai má đỏ bừng, nhưng tâm tình bé lại cực kì cực kì tốt.

Ngày thứ ba, trời mưa, Bánh Bao ở trong phòng nói chuyện phiếm với hai bạn thỏ, bàn luận tại sao bạn thỏ lại béo như vậy? Thịt bạn thỏ có phải là ăn ngon lắm hay không?

Ngày thứ tư, trời quang mây tạnh, bầu trời xanh trong không gợn đám mây. Ô Thuần Nhã đưa Bánh Bao đến vườn trái cây, Bánh Bao ngồi dưới gốc táo bị một trái táo chín rơi trúng đầu, may mà không bị trái táo đập ra cục u. Ô Thuần Nhã nhân cơ hội này giải thích cho bé thế nào là lực hút trái đất, táo chín sẽ rơi xuống đất chứ không bay lên trời. (em nó mới chỉ có bốn tuổi thôi mờ...)

Ngày thứ năm, Ô Thuần Nhã thuê của khách sạn một cái lều trại, đưa Bánh Bao đến ngọn núi cách đó không xa, núi tuy không cao, nhưng lại có rất nhiều cây, còn có một dòng suối nhỏ, Ô Thuần Nhã chọn một chỗ thích hợp rồi dựng lều, nướng cho Bánh Bao một con gà rừng, bé con này liền ăn đến miệng dính đầy dầu mỡ.

Sáng sớm ngày thứ sáu, Ô Thuần Nhã đánh thức Bánh Bao còn đang trong giấc mộng, đưa Bánh Bao đi ngắm mặt trời mọc.

Ngày thứ bảy, Bánh Bao chơi còn chưa đã, bữu môi yêu cầu lần sau có thời gian lại đến đây chơi, Ô Thuần Nhã gật đầu đáp ứng, về sau hàng năm đều dẫn bé đến đây.

Bánh Bao được thừa hưởng làn da trắng nõn của Ô Thuần Nhã, mấy ngày nay chạy loạn bên ngoài cũng không đen đi, khuôn mặt nhỏ nhắn mượt mà khiến người ta muốn cắn một ngụm.

Lúc trở về nhà trọ Bánh Bao còn âm ỉ ồn ào một tuần này bé vui thiệt là vui.

Nhưng Bánh Bao đã quên chuyện quan trọng nhất...

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Tổng Thụy cậu thật phiền phức

Tại văn phòng tổng giám đốc tầng 29 tập đoàn Tư Không.

Tư Không Viêm Nghiêu nhìn sắc trời u ám ngoài cửa sổ, khung cảnh bên ngoài chính là thứ khắc họa rõ nét nhất tâm trạng của anh lúc này.

Anh đợi mấy ngày nay, vốn nghĩ con sẽ gọi điện cho mình, nhưng đợi cũng sắp hết một tuần rồi mà vẫn không có động tĩnh gì, anh nhịn không được gọi điện lại, đáng tiếc ngày nào đối phương cũng tắt máy.

Được rồi, anh tự an ủi mình rằng bảo bồi đưa Bánh Bao đi chơi, bé con kia nhất định là hưng phấn quá mà quên mất, không có việc gì, con rồi sẽ mau nhớ tới anh thôi.

Nhưng đợi mấy ngày, càng đợi càng nôn nóng, càng đợi càng cáu kỉnh, hiện tại nếu không phải có chuyện thực sự cần thiết, ngay cả anh trai của anh cũng trốn tránh anh, chỉ sợ anh bắt được sai sót gì sẽ bị tóm lại hung hăng dạy bảo.

Thật sự không nhịn nổi nữa rồi, anh gọi cho Hạ Dương, đối phương nói cho anh biết, Ô Thuần Nhã có vẻ sẽ không lên máy bay, mấy ngày gần đây cậu cũng không dùng di động, mỗi ngày đều đưa Bánh Bao đi chơi, thật sự là đáng về của người ra ngoài giải sầu.

Cúp điện thoại xong anh liền cứ ngồi yên như vậy ngắm phong cảnh...phong cảnh âm u.....

“Tổng giám đốc, Tổng tiên sinh đến.” Khúc Tân ngăn Tống Thụy ngoài cửa văn phòng, cô không dám tùy tiện để người vào quấy rầy sếp.

Tư Không Viêm Nghiêu gạt đầu cho Khúc Tân để Tống Thụy tiến vào.

Khuôn mặt Tống Thụy mang ý cười chói lọi, mấy ngày nay tâm tình hẳn rất tốt, từ ngày cha đến nhà Tư Không nói chuyện hôn sự của hai người, còn được sự chấp thuận của Tư Không Khải hẳn liên tục duy trì nụ cười vui vẻ.

“Viêm Nghiêu ca ca!” Vừa vào cửa, Tống Thụy đã mở miệng gọi.

Tư Không Viêm Nghiêu lạnh mặt liếc hẳn một cái, hắt cằm với Khúc Tân ra hiệu cho cô ra ngoài.

Khúc Tân lập tức rời đi, cô cảm thấy chốc nữa sẽ phát sinh chuyện gì đó mà cô không chịu nổi, lại nói, mấy ngày nay không thấy tiểu thiếu gia đâu! Chúng tôi rất nhớ tiểu thiếu gia, à, còn cả chàng trai khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái cũng không tới nữa. Chẳng lẽ điều này có liên quan đến tâm tình siêu tột tể của sếp? Khúc Tân chợt cảm thấy mình đã ngộ ra chân tướng.

Tống Thụy thấy Khúc Tân đi rồi, ý thức được giờ chỉ còn hai người họ, có chút ngượng ngùng đỏ mặt, bước đến bên cạnh Tư Không Viêm Nghiêu, vươn tay muốn kéo cánh tay anh.

“Bản.” Nam nhân phát tay né đụng chạm thân mật của hẳn, không chút lưu tình nói ra một chữ.

Sắc mặt Tống Thụy trở nên tái nhợt, Viêm Nghiêu ca ca của hẳn nói hẳn bản?

“Viêm Nghiêu ca ca, anh vừa nói gì vậy....Em...”

“Câm miệng.” Tư Không Viêm Nghiêu không kiên nhẫn nhún mày nhìn hẳn, tên này cứ một câu lại một câu gọi Viêm Nghiêu ca ca khiến anh rất khó chịu! Tư Không Viêm Nghiêu đột nhiên thấy vô cùng chán ghét hẳn, bày ra vẻ mặt bị người khi dễ là muốn thế nào đây?

Tống Thanh bị giọng nói lạnh như băng của Tư Không Viêm Nghiêu dọa cho trong lòng căng thẳng, hẳn không biết mình đã làm gì sai, tuy rằng anh trước kia không đối với mình ôn nhu dịu dàng gì, nhưng cũng chưa từng dùng giọng điệu thế này để nói với hẳn, không chỉ vậy, chán ghét rõ ràng trong mắt anh khiến hẳn tổn thương.

Tư Không Viêm Nghiêu lấy túi văn kiện bên cạnh ném lên người hẳn, “Tự xem đi.” Nếu chỉ để cha hẳn đến chỗ ông già nhà mình làm mai anh sẽ không gai mắt đến vậy, nhưng hẳn cư nhiên ngu xuẩn đến độ dám liên thủ với kẻ khác đối phó bảo bối của anh.

Bảo bối đã mang con đi bấy ngày rồi, tối nay mới trở về, anh cảm thấy vô cùng vô cùng cô đơn tịch mịch. Mà tên đầu sỏ khiến anh trở nên cô đơn tịch mịch chính là nam nhân bày vẻ đáng yêu trước mặt anh đây.

Tống Thụy mím môi mở văn kiện, lấy ra ảnh chụp và một số tư liệu.

Thấy ảnh chụp rõ ràng là cảnh mình cùng Tích Ngọc và Sở Tây Tây chạm mặt, tay hẳn hơi run rẩy, hẳn quét mắt qua tư liệu, bên trong còn ghi đầy đủ chi tiết thời gian, địa điểm và nội dung cuộc nói chuyện.

“Không phải.... Viêm Nghiêu ca ca hãy nghe em giải thích....Đây là vu khống, em chưa bao giờ làm chuyện này....” Đôi mắt hoa đào rung rung, Tống Thụy đáng thương nhìn nam nhân, hy vọng có thể làm anh nghe hẳn biện giải.

Tư Không Viêm Nghiêu thấy người này thật biết diễn kịch, sao trước kia anh lại không biết nhỉ? Chứng cứ chính xác rành rành trước mắt, vậy mà hẳn vẫn có thể nói mình bị oan, da mặt đúng là đủ dày.

Đột nhiên Tư Không Viêm Nghiêu cảm thấy nói chuyện với người này dù chỉ một giây nữa thôi cũng làm anh cảm thấy ghê tởm, phát tay, “Cậu đi đi.” Coi như cho người lớn chút mặt mũi, cũng chỉ có một lần duy nhất.

Tống Thụy đứng tại chỗ, không dám tin nhìn Tư Không Viêm Nghiêu, nước mắt chảy xuống.

“Viêm Nghiêu ca ca, sao anh có thể vì một đứa nhỏ lai lịch bất minh mà đối xử với em như vậy, em yêu anh mà, từ nhỏ đến lớn em chỉ thích mình anh, cho dù em có làm gì sai cũng chỉ vì muốn anh là của em thôi Viêm Nghiêu ca ca! Về sau nhất định em sẽ sửa, anh đừng đuổi em đi được không?” Thanh âm khàn khàn, Tống Thụy ném ảnh chụp trong tay xuống, nghĩ muốn bổ nhào vào lòng nam nhân.

Tư Không Viêm Nghiêu vươn tay đẩy hẳn ra, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm hẳn.

“Lai lịch bất minh?” Hóa ra trong lòng những người này, con trai của anh là lai lịch bất minh. Vậy còn bảo bối của anh thì sao? Có phải cũng chỉ là một người anh tùy tiện chơi đùa, dùng chán thì vứt bỏ sao?

“Lẽ nào không đúng sao? Còn cả tên Ô Thuần Nhã nữa, anh ta có gì tốt! Trừ bỏ khuôn mặt đẹp hơn em một chút, anh ta mọi thứ đều không bằng em!” Bị đẩy ra Tống Thụy bất mãn gào rú.

“À, cậu ấy là bảo bối của tôi.” Nam nhân cười lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn Tống Thụy mang theo ác ý, “Bảo bối duy nhất.” Được lắm, anh lắm rồi, thật

sự đã làm rồi, không nên nghĩ rằng chỉ mình anh cảm thấy có thể là đủ, hẳn là phải khiến bảo bối có một địa vị nhất định trong lòng những người này, bằng không thật quá ủy khuất cho bảo bối của anh.

Bảo bối? Anh Viêm Nghiêu còn nói người kia là bảo bối của anh? Vậy còn hẳn? Hẳn tính là cái gì?

“Vậy còn em? Em vì anh ra nước ngoài học quản trị kinh doanh, vì anh cự tuyệt tình yêu của biết bao người, còn mặt dày mày dạn nhờ ba em đến nhà anh làm mai, ở trong lòng anh, rốt cuộc em là gì?”

Vì anh? Nói ra lời này đến là đường hoàng, chẳng lẽ hẳn còn muốn mai sau có thể làm chủ tập đoàn Tư Không? Nhà họ Tống này tâm cũng đủ lớn ha!

Tư Không Viêm Nghiêu cúi đầu, tiến sát lại một chút, giọng nói lạnh như băng đầy khinh thường, “Cậu? Chỉ là người ngoài mà thôi.” Trừ bỏ bảo bối ra thì tất cả những kẻ bên ngoài khác đều không có quan hệ với anh, cho dù cả nam lẫn nữ trước kia cùng lắm cũng chỉ là công cụ để anh phát tiết sinh lý mà thôi, không hơn.

“.....Người ngoài?” Tống Thụy ngưng ngắc lập lại, rõ ràng đã bị đá kích quá lớn, cả người run rẩy lung lay sắp đổ.

“Đứng, người ngoài.” Thực xác định gật đầu, Tư Không Viêm Nghiêu cúi đầu ánh mắt ôn nhu nhìn ảnh chụp Ô Thuần Nhã trên bàn làm việc, “Cậu ấy là bà xã của tôi.”

.....Một câu bà xã khiến Tống Thụy hồi thần, “Em mới là bà xã tương lai của anh! Bác Tư Không đã chấp thuận em gả cho anh rồi!” Đây là lợi thế cuối cùng của hẳn, hoặc là hy vọng nam nhân có thể tôn trọng quyết định của cha anh một chút.

Trào phúng nhìn hẳn, Tư Không Viêm Nghiêu gật gật đầu, “Ai đáp ứng cậu, thì cậu đi gả cho người đó.” Sau khi nói xong cho rằng lời này chưa đủ khắc sâu, còn bổ thêm một câu, “Tôi không ngại có mẹ kế ít tuổi hơn mình đâu.” Muốn lấy cha ra trấn áp anh? Vậy cũng phải xem cái chỗ dựa kia có đủ vững chắc hay không!

Nói xong lời này anh liền nhấn phím điện thoại nội tuyến, phân phó Khúc Tân vào tiễn khách, anh thật là không muốn nhìn hẳn thêm một giây nào nữa.

Tống Thụy mắt tròn bị Khúc Tân mang theo hai gã bảo an mời ra ngoài.

Tư Không Viêm Nghiêu ôn nhu vuốt ve ảnh chụp, anh cảm thấy mình sắp không chịu nổi nữa rồi.

“Hạ Dương, chị dâu cậu đâu?” Gọi điện, anh nghĩ mình phải làm gì đó.

Hạ Dương về mặt uể oải ngồi trên xe bus, hẳn cảm thấy mình quá mệt mỏi, vì sao chị dâu của hẳn lại có nhiều tinh lực thế không biết? Mỗi ngày chăm sóc Bánh Bao lại còn chơi đùa cùng bé, đến tối khi Bánh Bao đi ngủ thì giặt sạch quần áo của cả hai, mỗi ngày bận bịu vùi vãi, nhưng anh ấy vẫn rất có tinh thần!

“Bọn em đang ngồi trên xe bus trở về, anh hai, em muốn chuyển chức.” Một tuần nay hẳn còn chưa được ngủ một giấc đúng nghĩa, chỉ sợ lúc mình ngủ hai cha con kia lại chạy mất.

“Mấy giờ đến?” Chuyển chức? Chuyện này về sau rồi hãy nói.

“Phòng chừng khoảng một tiếng nữa.” Hạ Dương nhắm mắt lại, hẳn buồn ngủ quá.

“Rồi.” Biết được điều mình muốn biết rồi, Tư Không Viêm Nghiêu cúp điện thoại.

Nghĩ nghĩ, anh lại gọi cho ba anh.

Lão quân gia gõ cửa phòng chơi cờ, cầm điện thoại không dây tới, “Lão gia, là nhị thiếu gia gọi điện thoại tới.”

Tư Không Khải buông quân cờ trong tay xuống, lập tức đi nhận điện thoại, giọng nói mang theo lấy lòng, “Viêm Nghiêu à, mấy ngày nay có ổn không?”

“Không ổn.” Ông ấy còn dám hỏi mình có ổn không?

“.....À... ừm.... Khụ..... Cháu ba đâu?” Tư Không Khải ho khan một tiếng.

“Cùng phụ thân nó rời nhà đi ra ngoài rồi.” Tư Không Viêm Nghiêu lạnh giọng nói cho ông, cũng không chờ đến khi ông sợ hãi kêu lên, tiếp tục nói, “Chuyện ba đáp ứng tự ba giải quyết, giải quyết không xong thì tự ba lấy.” Nói xong trực tiếp cúp máy.

Tư Không Khải nghi hoặc nghiêng đầu nhìn quân gia, “Viêm Nghiêu nó có ý gì? Cái gì mà giải quyết không xong thì tự ba lấy?”

Lão quân gia bên cạnh xấu xa cười ra tiếng, “Lão gia, ý của nhị thiếu gia là, nếu tiểu thiếu gia nhà họ Tống kia còn muốn bước chân vào nhà Tư Không ta, vậy tự ngài lấy làm phụ nhân đi.”

Tư Không Khải nét mặt già nua vằn vẹo, con của ông quá bất hiếu! Cưng nhen dám nói với ông như thế!

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Chị dâu! Mau về nhà đi

Quay lại trên xe bus, Tiểu Bính Bao Ô Trạch Vũ được phụ thân bế ôm vào lòng, ngủ đến hôn thiên ám địa.

Ô Thuần Nhã cúi đầu, ánh mắt ôn nhu nhìn Bính Bao, khóe miệng mang theo ý cười thần nhiên.

“Tiên sinh ngài đã đi theo chúng tôi vài ngày rồi, có chuyện gì sao?” Quay đầu đối diện với người đàn ông ngồi ngay sau bọn họ, Ô Thuần Nhã biểu tình lạnh lùng hỏi hần.

Hạ Dương không ngờ tới cậu sẽ quay đầu trực tiếp hỏi mình, vốn dĩ hần còn đang ở chỗ này lén lút theo dõi người ta mà!

Nuốt nước miếng, hần giả ngu, “Cậu nhận nhầm người rồi!”

Ô Thuần Nhã nghiêng người, đặt Bính Bao sang ghế ngồi bên cạnh, để bé tựa nửa người trong lòng mình.

“Ngay từ ngày đầu tiên anh đã đi theo chúng tôi, còn cầm máy ảnh chụp ảnh, ban đầu tôi tưởng là vô tình gặp, nhưng một tuần nay tôi chỉ cần ra cửa là thấy anh, có phải quá trùng hợp rồi hay không?” Ô Thuần Nhã hạ thấp giọng, về mặt đề phòng nhìn Hạ Dương.

Hạ Dương cứ ngơ ra nhìn Ô Thuần Nhã, không khỏi tán thưởng, làn da chị dâu thật mịn màng nha, cả lỗ chân lông cũng gần như không nhìn thấy! Hơn nữa còn trắng ối là trắng, mấy ngày nay hần chạy theo chị dâu và Bính Bao, đã sớm bị phơi nắng thành đen thui, nhìn hai cha con này xem, chắc chắn, vẫn trong veo như nước.

Ô Thuần Nhã nhíu mày, hơi nâng giọng, “Này! Sao anh lại bất lịch sự như vậy!”

Hạ Dương chớp mắt mấy cái, ngu si nhìn Ô Thuần Nhã, “Chị dâu đẹp ghê.”

“....” Ô Thuần Nhã chợt nghĩ có phải người này có bệnh hay không? Cậu là một người đàn ông trưởng thành, vậy mà hần gọi cậu là chị dâu? Còn nói cậu đẹp? Được rồi, cậu thừa nhận vẻ ngoài của mình có hơi thanh tú, nhưng cũng không thể nói cậu như thế!

“Nói cái gì thế hả!”

Hạ Dương xấu hổ khụ một tiếng, cũng thấy có chút mất mặt, lập tức bày ra vẻ mặt ‘anh nghe lầm rồi, anh không nghe thấy gì đâu’ rồi lại cười ngây ngô với Ô Thuần Nhã.

“...” Ô Thuần Nhã quay đầu nhìn Bính Bao, thấy bé vẫn ngủ, liền đem chăn mỏng đắp lên người bé, sau đó cậu lại quay đầu nhìn về phía Hạ Dương, nghĩ một chút, về mặt thần nhiên nói, “Có phải Tư Không Viêm Nghiêu bảo anh đi theo chúng tôi không?” Kỳ thật khi hỏi câu này cậu cũng chỉ muốn thử xem, nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt của Hạ Dương liền khẳng định.

Hạ Dương cảm thấy chị dâu của mình thông minh quá xá.

“Khụ, chị dâu, đại ca em không phải là lo lắng cho anh sao! Chị dâu và cháu quăng anh ấy một thân một mình rồi đi ra ngoài chơi, làm anh ấy nhớ thương lo lắng lắm đó!” Không ngờ chị dâu có thể đoán ra được, dù sao đại ca đâu có nói phải giữ bí mật đâu, vậy thừa nhận cũng không có vấn đề gì. Vốn là người ta tự mình đoán được, cũng không phải hần chủ động nói ra.

Ô Thuần Nhã gất gao mím môi, thần sắc có chút tức giận, người này cứ một câu chị dâu hai câu chị dâu, chẳng lẽ coi cậu là phụ nữ à?

“Câm miệng, ai là chị dâu của anh!”

Hạ Dương chớp mắt mấy cái, nói đến là rõ ràng, “Anh đó, đại ca em nói, anh là chị dâu của em.”

“Tôi là đàn ông!” Ô Thuần Nhã nghiêng răng nghiêng lợi, hiện tại thật muốn một cước đạp chết cái người đang ở thành phố X kia.

Rốt cuộc Hạ Dương đã hiểu vì sao người này lại tức giận, hóa ra là thế.

“Em biết anh là đàn ông, nhưng không phải anh là bà xã của đại ca em đó sao, gọi chị dâu cũng không có gì không đúng.” Nhất là đại ca mình có vẻ rất thích cách xưng hô này.

Ô Thuần Nhã hít sâu, thầm nói với bản thân thế giới tốt đẹp như vậy, mỗi ngày đều có không ít bệnh nhân tâm thần không chạy ngoài đường! Đùng so đo, đùng so đo.

Thấy cậu quay đi không buồn phản ứng với mình, Hạ Dương liền bám vào chỗ tựa lưng nhòm lên nhìn Bính Bao nhỏ.

“Ừm...có thể cho em sờ bé được không?” Bánh Bao nhìn rất đáng yêu, khiến hấn thấy ngứa ngáy chân tay.

Ô Thuận Nhã lắc đầu, “Không được, phải chờ đến lúc nó tỉnh mới được.” Bánh Bao mấy ngày nay hưng phấn chạy nhảy, vừa lên xe liền ngủ.

Hạ Dương bấu môi, vuron tay sờ sờ móng thịt nhỏ nhỏ non mềm trắng nõn của Bánh Bao, cười khúc khích nói thầm, “Mềm quá!”

Ô Thuận Nhã buồn cười nhìn hấn một cái, hỏi, “Anh và anh ấy có quan hệ thân thích?”

Hạ Dương sừng sốt, một lúc mới ngộ ra ‘anh ấy’ ở đây là ai, gật đầu nói, “Em là Hạ Dương, mẹ em là dì của anh ấy.” Thấy cậu gật đầu tỏ vẻ đã biết, cũng không hỏi gì khác, hấn không nhịn được nói tiếp, “Chuyện lần này thực sự không liên quan đến đại ca của em đâu, là do bác tự quyết định, anh đừng vì chuyện này mà không đề ý đến anh ấy.”

“Không phải vì lý do này.” Lắc đầu, Ô Thuận Nhã nhìn hấn, “Cuộc sống của hai người chúng tôi quá khác biệt.” Mấy ngày này cậu đã suy nghĩ rất nhiều, từ lúc ban đầu mới gặp nhau cho đến khi vì Bánh Bao mà quyết định thử ở bên nhau, những thay đổi của Tư Không Viêm Nghiêu cậu đều nhìn thấy, cũng thực cảm động vì sự chăm sóc của anh, nhưng như vậy cũng không có nghĩa hai người thích hợp sống bên nhau.

Hạ Dương cảm thấy mình lúc này có nói gì cũng không đúng, tốt nhất vẫn là không nói gì thì hơn, miễn gây trở ngại cho đại ca.

Bấu môi quay về chỗ ngồi, hấn bất lịch sự ngáp ra tiếng một cái, “Chị dâu em đi ngủ tí nhá, mấy ngày nay em mệt chết đi được, nếu Bánh Bao tỉnh nhớ gọi em, em chính là tiêu thức của bé đó!”

Ô Thuận Nhã gật đầu, không nói gì. Nhả Nhả à, lẽ nào trong lòng cậu đã coi mình là bà xã của Tư Không Viêm Nghiêu? Hơn nữa...bị người ta gọi là chị dâu lần nữa, cũng không có phản ứng gì quá lớn, lẽ nào đã ngầm thừa nhận rồi?

Bánh Bao ngủ hai tiếng, giờ tỉnh lại, móng nhỏ dụi dụi mắt, mềm nhẹ than đối với phụ thân.

“phụ thân, đói...”

Ôm con vào lòng, Ô Thuận Nhã bật cười nheo nheo cái bụng nhỏ của bé, “Tỉnh ngủ liền kêu đói, ham ăn.”

Chóp chóp mắt, Bánh Bao bỏ nhào vào lòng cậu, “Mới không phải đâu, là buổi sáng ăn chưa no chứ bộ!”

Cậu lấy bánh ngô mang về từ trong thôn ra, đưa cho Bánh Bao, “Đây, chỉ được ăn một cái, về nhà hâm nóng rồi ăn tiếp.”

Hai móng cầm bánh ngô, Bánh Bao gật đầu, cắn một miếng lại hỏi, “Phụ thân, người kia là ai ạ?” Chỉ chỉ vào Hạ Dương ngồi đằng sau đang ngửa đầu ngoác miệng ngáy o o.

“Em họ của cha con.” Vỗ vỗ mông bé, Ô Thuận Nhã nói cho bé biết.

Trợn mắt nhìn, Bánh Bao gật đầu, em họ là gì bé không biết, nhưng bé biết em là gì.

Mắt to nhìn nửa ngày, bé đảo mắt, cầm bánh ngô trong tay bẻ ra một phần ba, đứng trên chỗ ngồi, tay nhỏ vuron qua ghế dựa nhét vào cái miệng đang há to kia.

Tiếng ngáy ngừng.

Hạ Dương chép chép miệng, đem đồ ăn trong miệng nhai nhai rồi nuốt xuống, mở mắt ra liền thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đang cười ngọt ngào với mình.

“A, Bánh Bao ngoan lắm, còn biết dứt đồ ăn cho thức nha.”

Bánh Bao bấu môi, cắn một miếng bánh ngô của mình đưa cho Hạ Dương, “Thức ngáy thiệt là lớn, làm ồn đến con, con cho thức ăn.”

Hạ Dương cũng không ghét bỏ, cầm lấy nhét kín miệng, chưa nói, hấn thật sự rất đói bụng.

Ô Thuận Nhã lấy bánh khoai lang, bánh bí đỏ, bánh ngô, bánh khoai tây mang về đưa cho hấn, “Đặc sản, coi như là phí dịch vụ cho cậu.” Nếu không nhắc tới mục đích của hấn, thì mấy ngày nay nhất định hấn cũng thực vất vả.

Hạ Dương hai mắt đầm lệ nhận lấy, vô vản cảm động nói lời cảm ơn với Ô Thuận Nhã, “Chị dâu, anh đúng là người tốt!”

“.....” Ô Thuận Nhã hời hợt, chẳng ra nên để hấn đói chết.

Bánh Bao ở bên cạnh vui vẻ cực kì, vuron tay béo cầm một cái bánh khoai lang ăn, vị thức thức này cũng hoạt bát nhanh nhẹn ghê!

Ăn hai cái bánh xong Hạ Dương cầm khăn tay lau sạch tay, ôm Bánh Bao đến ngồi cùng hấn, cúi đầu thì thầm với bé, “Bánh Bao sao con không gọi điện cho cha con thế?”

Bánh Bao ngẩng đầu nhìn cha đang xem phim chiếu trên xe, nhỏ giọng nói, “Phụ thân giấu điện thoại mất rồi.” Bé tìm thử mấy lần mà không thấy đâu, nhất định là phụ thân giấu đi rồi, sợ bé lại gọi cho cha.

Hạ Dương lý giải gật đầu, chắc là để ở nhà không mang theo, dù sao mấy ngày này hấn chưa thấy cậu cầm điện thoại.

“Thức ngủ ngáy to ghê, siêu ồn ào! Phụ thân với cha ngủ không ngáy đâu.” Bánh Bao bắt mẫn bữu môi, bé vừa rồi ngủ say sưa là thế, đều vì tạp âm bên tai quá lớn nên mới bị đánh thức.

Hạ Dương nhướn môi, “Không phải vì thức mệt chứ sao?”

“Vì sao ạ?” Bánh Bao nghiêng đầu, mấy ngày nay bé đều vui muốn chết, vì sao thức lại mệt?

Hạ Dương bữu môi, không nói. Nói cho bé thế nào đây? Chẳng lẽ nói vì theo hai người chạy đông chạy tây, còn phải lo lắng hai người có gặp nguy hiểm gì hay không? Trời biết ngày đó khi hấn phải ăn ngủ ở rừng cây bên ngoài, cái cảm giác màn trời chiếu đất ấy là thế lương cỡ nào, hấn không bị đông lạnh cảm mạo chắc chắn là nhờ thân thể hấn đủ cường tráng.

“Cha con lo lắng cho hai người, nên để thức đi chăm sóc một chút.”

“Dạ.” Cúi đầu, Tiểu Bánh Bao lên tiếng, móng thịt nghịch nghịch máy ảnh trước ngực, mở không được, bé ngẩng đầu nhìn Hạ Dương, “Cái này dùng thế nào ạ?”

Hạ Dương ôm bé vào lòng, cầm lấy máy ảnh khởi động rồi cho bé xem những bức ảnh hấn chụp mấy ngày nay.

Bánh Bao hé mắt xem, kinh ngạc mở lớn miệng, chỉ vào ảnh chụp bên trong, “Đây là con và phụ thân mà!”

“Suyt...” Hạ Dương che miệng nhóc, thấy Ô Thuần Nhã hình như không nghe thấy hai người đang nói gì, cũng không quay đầu lại nhìn, nhẹ nhàng thở ra, dán vào tai Bánh Bao nhỏ giọng nói, “Đây là cha con bảo thức chụp đó, anh ấy muốn biết cuộc sống mỗi ngày của hai người.”

Bánh Bao gật đầu, bé chỉ vào bức ảnh hai cha con đứng trên đỉnh núi ngắm mặt trời mọc, “Bức này đẹp.”

Hạ Dương cúi đầu xem, cũng đồng ý, “Rất đẹp.” Đứa nhỏ đáng yêu, người lớn thanh nhã, cảnh mặt trời mọc làm nền, khiến mọi thứ có cảm giác không quá chân thật.

Thực ra Ô Thuần Nhã nghe thấy hết đối thoại của hai người, nhưng cậu không đi quấy rầy.

Lấy di động từ túi áo ra, cậu mở máy. Vốn không định mang đi, nhưng trước lúc ra khỏi nhà cậu lại bị ma xui quỷ khiến mà cầm di động đặt trong ngăn kéo đi theo, song mấy ngày nay cậu không đều không mở máy.

Khởi động máy khoảng chừng hai phút xong, tiếng chuông báo không ngừng vang lên.

Qua ước chừng năm phút mới ngừng lại.

Mở ra thì thấy, điện thoại thông báo có hơn một trăm cuộc gọi đến, trong đó chỉ có một lần là Mạc Tuấn Nghị gọi, một lần là của giáo sư, còn lại tất cả đều là cuộc gọi nhờ của Tư Không Viêm Nghiêu, mỗi ngày đều có, cơ hồ cứ cách một tiếng lại gọi một lần.

Cậu nín môi, trong lòng ề ảm.

Còn có mười ba tin nhắn, có một tin là Mạc Tuấn Nghị nhắn hỏi cậu gần đây đang bận gì sao, còn lại đều là của Tư Không Viêm Nghiêu gửi tới.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Bảo bối! Em hãy tin tưởng anh

Ô Thuần Nhã ngây ngốc nhìn di động, các tin nhắn nam nhân gửi tới cơ hồ đều có nội dung giống nhau.

Tin thứ nhất : Bảo bối.

Tin thứ hai : Bảo bối.

Tin thứ ba : Bảo bối.

Tin thứ tư : Bảo bối.

Tin thứ năm : Bảo bối.

Tin thứ sáu : Bảo bối, anh nhớ em

Tin thứ bảy : Bảo bối, anh rất nhớ em

Tin thứ tám : Bảo bối, trở về đi, anh nhớ em

Tin thứ chín : Bảo bối, trở về đi, anh rất nhớ em

Tin thứ mười : Bảo bối, tin tưởng anh.

Tin thứ mười một : Bảo bối, xin em hãy tin tưởng anh.

Ô Thuần Nhã ngơ ngốc ấn phím tiếp theo, nhìn đến tin cuối cùng cậu không kiểm được mà lệ rơi đầy mặt.

Cậu chưa bao giờ nghĩ đến nam nhân gửi tin nhắn đến, lại như thể nhẹ nhàng ní non bên tai cậu, một tiếng bảo bối kia như chạm vào trái tim cậu, khiến tim cậu đau đến lợi hại.

Ô Thuần Nhã gắt gao nhìn chăm chăm vào màn hình di động, nước mắt nhỏ giọt rơi xuống màn hình đã chuyển đen.

Cậu kích động vươn tay lau đi nước mắt đang trào ra, chú ý nghe động tĩnh phía sau, thấy hai người kia không để ý đến mình mới lặng lẽ thở phào một hơi.

Lúc này tiếng chuông di động vang lên, là giọng nói non nớt mềm mềm của Bánh Bao, “Phụ thân ~ cha gọi điện tìm phụ thân nè ~ mau nghe điện thoại ~ cha gọi điện tìm phụ thân nè ~ mau nghe điện thoại ~”

Chuông lặp lại hai lần, Ô Thuần Nhã mới lúng cuống bắt máy, khuôn mặt xấu hổ đỏ bừng. Sao cậu lại không biết chuông điện thoại của mình đã chuyển thành thế này. Cậu tất nhiên không biết, đây chính là do Tư Không Viêm Nghiêu cố ý ghi âm lại giọng của Bánh Bao, chọn làm nhạc chuông báo riêng của anh.

“...Bảo bối?” Trong thanh âm của Tư Không Viêm Nghiêu mang theo một chút quyến luyến, một chút khẩn trương, còn có một chút không dám xác định.

“...Ừ.” Ô Thuần Nhã nhẹ giọng đáp lại.

Nghe được giọng nói của cậu, cho dù chỉ là một từ, nam nhân cũng thực vui vẻ, khó chịu trong lòng bấy lâu nay đến giờ mới chân chính tiêu tan đi không ít.

“Bảo bối, anh đi đón hai người được không?” Nghe thì như thương lượng, nhưng kỳ thật nam nhân đã sớm đứng chờ ở bến xe, chẳng qua lộ trình xe khá dài.

Ô Thuần Nhã nghiêng đầu nhìn Bánh Bao đang ngồi xem phim với Hạ Dương, cự tuyệt, “Không được.”

Tư Không Viêm Nghiêu có chút sốt ruột, nếu vẫn không gặp mặt, vậy vấn đề của hai người làm cách nào mới giải quyết được?

“Bảo bối hãy nghe anh nói, chuyện kia thực sự anh cũng không rõ ràng lắm, anh...”

“Chờ gặp rồi nói sau.” Ô Thuần Nhã cắt ngang lời giải thích của Tư Không Viêm Nghiêu, cậu cũng muốn gặp mặt nam nhân nói cho rõ ràng.

Nam nhân nghe thấy cậu nói có thể gặp mặt, biểu tình trên khuôn mặt lập tức nhu hòa đi rất nhiều, khóe miệng cong lên, “Vậy anh đi đón hai người.”

“Không cần.” Ô Thuần Nhã lại cự tuyệt, cậu cũng không biết rốt cuộc bản thân đang rối rắm điều gì.

“....Vậy....anh đến nhà trọ chờ hai người nhé?” Thử hỏi, Tư Không Viêm Nghiêu lúc này thiết tình không biết nên làm cái gì bây giờ, anh chưa từng theo đuổi ai, trước kia cả nam lẫn nữ đều tự mình dâng lên, cho nên hiện tại anh có chút vô thức.

“Được.” Ô Thuần Nhã không quen nghe thấy lo lắng rụt rè trong giọng nói nam nhân, ở trong lòng cậu, nam nhân vốn luôn thực khốc thực lạnh lùng.

Tư Không Viêm Nghiêu kích động, không chú ý đến dòng xe cộ phía trước, dẫm chân ga....Ầm...

Ô Thuần Nhã bên kia điện thoại nghe được tiếng chấn động vang dội, trong lòng chợt căng thẳng.

“Viêm Nghiêu? Alo?.....Viêm Nghiêu?” Giọng nói mang theo một tia run rẩy, sắc mặt cậu trắng bệch.

Hạ Dương ở phía sau nghe thấy giọng nói như sắp khóc của Ô Thuần Nhã, Bánh Bao cũng nghe thấy, úp lên lưng ghé hỏi, “Phụ thân, phụ thân làm sao thế?”

Ô Thuần Nhã quay đầu, biểu tình trên mặt khiến Hạ Dương và Bánh Bao đều bị dọa sợ, sao người này lại có vẻ mặt như có người đã chết vậy, thực sự vô cùng vô cùng bi thương!

“Hạ Dương, hình như đại ca cậu xảy ra chuyện rồi.”

“Dạ?” Hạ Dương ngây người, không phải mới nãy hai người còn nói chuyện qua điện thoại sao, tuy rằng Ô Thuần Nhã không để ý, nhưng hắn vẫn luôn chú ý đến nhất cử nhất động của cậu.

“Hai bọn tôi nói chuyện, hình như anh vừa nói chuyện với tôi vừa lái xe, sau đó tôi nghe thấy một tiếng vang rất lớn, anh sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Ô Thuần Nhã sắc mặt trắng bệch, tim như bị ai nắm chặt xoắn lại.

Bánh Bao nghe phụ thân nói sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, bé khẩn trương nhìn phụ thân mình, nhỏ giọng hỏi, “Cha sẽ không chết đúng không ạ?”

Ô Thuần Nhã bị lời con của con dọa, nước mắt trào ra.

“Chị dâu, haiz! Anh đừng vội khóc, đợi lát nữa xuống xe chúng ta sẽ biết thôi.” Hạ Dương hoảng hốt, hắn từng dỗ phụ nữ, nhưng đã bao giờ dỗ đàn ông đâu!

Cơ mà đại ca mạng lớn như thế, chắc sẽ không chết trẻ đi? Tuyệt đối không, không phải người ta nói, tai họa lưu ngàn năm, anh ấy mới gây tai họa hai mươi mấy năm thôi, lúc này mới được bao nhiêu chứ, tuyệt đối sẽ không xuống địa ngục sớm như thế đâu.

Kỳ thật Tư Không Viêm Nghiêu đúng là mạng lớn, chiếc xe đối diện chỉ là hàng phổ thông sản xuất trong nước, đâu có thể so được với chiếc Wrangler toàn thân bao sắt lá của anh chứ!

Chẳng qua chiếc xe đối diện kia đi ngược chiều, có lẽ do lái xe say rượu, tốc độ nhanh hơn bình thường, còn anh cũng là vội trở về, cho nên mới không chú ý xảy ra va chạm, anh đã được túi khí an toàn phóng ra bảo hộ tốt lắm, nhưng trên trán vẫn bị trầy da, cộng thêm va chạm mạnh nên có chút choáng váng, chỉ có từng ấy thôi.

Nhắm mắt lại hòa hoãn một chút, anh xoay người nhấc điện thoại đã rơi xuống, phát hiện di động tắt máy, lập tức khởi động lại máy rồi gọi cho Ô Thuần Nhã.

Hạ Dương khổ sở nhìn một lớn một nhỏ nước mắt ngăn nước mắt dài, hắn không thể không ngừng niệm a di đà phật trong lòng, dù rằng hắn vốn không tin thứ này.

Đang lúc ba người miên man suy nghĩ, điện thoại Ô Thuần Nhã lại vang lên nhạc chuông tiếng Bánh Bao, đến khi nghe được thanh âm của Tư Không Viêm Nghiêu tâm Ô Thuần Nhã mới có thể buông lòng.

“Bảo bối.”

“Sao rồi? Anh có bị thương không?” Ô Thuần Nhã khẩn trương hỏi.

“Không có việc gì.” Tư Không Viêm Nghiêu nhíu mày nhìn mọi người vây xem ngoài cửa sổ, hiện tại chỗ này đang rất rối loạn, đầu anh choáng váng không kịp.

“...Em đưa Bánh Bao về trước, sau đó sẽ đến tìm anh.” Ô Thuần Nhã không yên lòng để nam nhân ở lại một mình.

“Ừ.” Đáp lại một tiếng, nam nhân tắt di động, hiện tại đầu hắn choáng váng đến buồn nôn, nhìn đồ vật này nọ cũng không được rõ ràng. Mở cửa xuống xe, anh dựa vào thân xe chậm rãi điều chỉnh hô hấp của mình.

“Vị tiên sinh này, ngài không sao chứ?” Đúng lúc cảnh sát giao thông đi tới nhìn thấy anh từ trong xe bước xuống, mặt chảy máu, bộ dáng vô cùng kinh khủng.

Phát tay, Tư Không Viêm Nghiêu lấy di động gọi cho Giang Hán, để hắn đến đón mình.

“Tiên sinh, bởi vì đối phương không chỉ say rượu còn đi ngược chiều, cho nên lần này trách nhiệm hoàn toàn thuộc về bên đối phương, ngài hiện tại trước cần đến bệnh viện xử lý.” Cảnh sát đỡ Tư Không Viêm Nghiêu trán chảy đầy máu sắc mặt tái nhợt, giọng điệu lo lắng nói.

“Ừ.” Biết giờ không phải là lúc để mình cựa mạnh, Tư Không Viêm Nghiêu gật đầu, nhưng vẫn khua tay từ chối sự giúp đỡ của hắn. Anh không có thói quen động chạm với người xa lạ.

Giang Hán nhận được điện thoại của anh rất nhanh đã tới, nhà hắn vốn cách đây không xa, hôm nay còn là ngày nghỉ, cho nên không đến mười phút đã tới hiện trường.

“Chắc chắn, va chạm này cũng đủ dữ dội đấy.” Đầu xe bị lõm một góc lớn, Giang Hán nhìn Tư Không Viêm Nghiêu bên cạnh, “Cậu cứ nhiên không có việc gì.” Lái xe của chiếc xe đối diện đã sớm được xe cứu thương đưa đi, người này giờ còn có thể dựa vào cửa xe hút thuốc lá, nhìn cái mặt be be máu kia xem, đúng là dọa người mà.

Tư Không Viêm Nghiêu mặt không chút thay đổi liếc Hán Giang một cái, xoay người đi vào xe hân.

Giang Hán bị anh liếc làm da gà da vịt nổi hết cả lên, chạy nhanh tiến vào xe, kiểm tra kỹ miệng vết thương đã ngưng chảy máu của Tư Không Viêm Nghiêu nói, “Không có việc gì, qua một lúc là ổn, cũng sẽ không để lại sẹo.”

Nam nhân nhắm mắt gật đầu tỏ vẻ mình đã nghe được.

Giang Hán hạ cửa kính xe nói với cảnh sát giao thông đã làm tròn bốn phân, “Anh đẹp trai, chúng tôi đi trước, chiếc xe của anh ấy lát nữa sẽ có người đến kéo đi, có chuyện gì có thể liên hệ với luật sư của cậu ta.” Nói xong đưa ra một tấm danh thiếp, là của Tư Không Viêm Nghiêu.

Cảnh sát giao thông gật gật đầu, đến khi xe đi rồi mới cúi đầu nhìn danh thiếp trong tay, sùng sốt.

“Phó chủ tịch kiêm tổng giám đốc tập đoàn Tư Không...Cư nhiên lại là anh ấy a, vừa rồi cũng không chú ý nhìn.” Đặt danh thiếp vào túi áo, hân xoay người sơ tán quần chúng vây xem.

Thời điểm mấy người Ô Thuần Nhã xuống xe đã hơn tám giờ tối, vốn khi cậu nói điện thoại với Tư Không Viêm Nghiêu xong khoảng nửa tiếng sẽ đến X thị, nhưng không ngờ chiếc xe họ đi đến đường cao tốc lại bị hỏng, lái xe chỉ có thể liên hệ với công ty phái một chiếc xe khác tới thay thế, vì vậy bị trễ giờ.

Bánh Bao được Ô Thuần Nhã ôm trong ngực, nghiêng người hỏi, “Cha chắc không có chuyện gì phải không ạ?”

Ô Thuần Nhã hôn lên má bé, khoe miệng mang theo ý cười miễn cưỡng, “Không có chuyện gì, cha con cường tráng khỏe mạnh như vậy sao có thể xảy ra chuyện?” Lời này chỉ có thể an ủi Bánh Bao, vừa rồi cậu nghe thanh âm nam nhân yếu ớt như thế, khẳng định đã bị thương rất nghiêm trọng.

Hạ Dương nhìn dáng vẻ cậu, có chút không xác định hỏi, “Chị dâu, hay là chút nữa em đưa hai người về xong thì em ở nhà với Bánh Bao, còn anh đến xem đại ca em?”

Ô Thuần Nhã nghe hân nói vậy lập tức gật đầu, cậu cũng có quyết định này, chẳng qua ngại mở miệng.

Cha con hai người ngồi lên xe Hạ Dương, Bánh Bao nhỏ ngồi trên đùi phụ thân bé, vẻ mặt lo lắng.

Ô Thuần Nhã nhéo nhéo thịt trên móng nhỏ béo múp của bé, “Bánh Bao, chốc nữa ngoan ngoãn ở nhà được không?” Nơi như bệnh viện trẻ nhỏ ít đi sẽ tốt hơn.

“Con cũng muốn đi.” Bé rất lo cho cha.

Ô Thuần Nhã biết tâm tình hiện tại của bé, nhưng cậu vẫn không đồng ý, “Không được, phụ thân cũng rất lo cho cha, nhưng bệnh viện nhiều người, vì khuẩn cũng nhiều, con ngoan ngoãn ở nhà chờ phụ thân, chỉ cần phụ thân nhìn thấy cha sẽ lập tức gọi điện cho con.”

Bánh Bao bĩu môi, không tình nguyện gật đầu.

Đi ngang qua con phố mà Tư Không Viêm Nghiêu phát sinh tai nạn giao thông kia, Ô Thuần Nhã như có cảm ứng quay đầu nhìn về phía hiện trường sự cố đã được xử lý sạch sẽ, nơi đó lúc này đến một mảnh thủy tinh cũng không có, nhưng khi cậu nhìn đến, trong lòng lại thấy sốt ruột. Từ này đến giờ đều không gọi được cho nam nhân, điện thoại của anh vẫn trong trạng thái tắt máy, cậu cũng không rõ anh đang ở bệnh viện nào.

Hạ Dương chậm rãi lái xe, hân không dám phân tâm dù chỉ một chút, đại ca hân giờ còn chưa rõ thế nào, nếu hân mà nhờ lái xe chở chị dâu và cháu lao xuống nương, vậy lỗi của hân to quá rồi. Đại ca hân dù có xuống địa ngục cũng tra tấn hân mất.

Về đến nhà Ô Thuần Nhã nhờ Hạ Dương hỏi vị trí hiện tại của Tư Không Viêm Nghiêu, không có biện pháp, cậu đến cả số điện thoại của Tư Không Dục Dương cũng không có.

Tay chân lạnh lẽo làm hai bát mì thịt cho Bánh Bao và Hạ Dương, nhưng Ô Thuần Nhã lại không nấu cho mình, lúc này cậu không có chút hứng thú muốn ăn nào.

“Hạ Dương, hỏi được Viêm Nghiêu ở bệnh viện nào chưa?”

Hạ Dương nuốt miếng mì trong miệng, gật đầu, “Ồ ngay tại bệnh viện Nhân dân thôi, chị dâu, anh đừng quá lo lắng.”

Ô Thuần Nhã gật đầu, nhưng cậu vẫn rất lo lắng, nếu còn chưa nhìn thấy tận mắt Tư Không Viêm Nghiêu hoàn hảo không hao tổn gì, cậu vẫn không cách nào yên tâm cho được.

“Phụ thân, ăn cơm.” Bánh Bao nhỏ gơ dũa, cố gắng gấp một sợi mì đưa đến miệng phụ thân bé.

“Ng Sloan, tự mình ăn, phụ thân không ăn đâu.” Nhéo nhéo má con, Ô Thuần Nhã lắc đầu. Lúc này đã biết vị trí của nam nhân, cậu bắt đầu đứng ngồi không yên.

Hạ Dương nhếch mắt lên nhìn cậu, hút hút sợi mì, “Chị dâu anh cứ đi trước đi, lát nữa để em dọn cho.”

“Được.” Ô Thuần Nhã cảm kích gật đầu với hắn, cảm di động, ví và chìa khóa, cúi người nhìn Bánh Bao, “Ngoan ngoan nghe lời chủ.”

Bánh Bao nhô nhai mì, hai má phồng to, “Phụ thân đi đường cẩn thận.”

“Ừ, chờ điện thoại của phụ thân.” Nói xong cậu liền mở cửa rời đi, cậu thực sự đang vô cùng sốt ruột.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Bảo bối! Anh không sao! Đừng lo lắng!

Ô Thuần Nhã lúc ra cửa bị Hạ Dương gọi lại, cậu quay đầu khó hiểu nhìn hắn.

Hạ Dương cầm áo gió vắt bên cạnh đưa cho Ô Thuần Nhã, “Chỉ dẫu mặc ít như vậy nếu ra ngoài bị cảm sẽ khiến đại ca em đau lòng, còn nữa, anh ấy ở phòng VIP số 3 tầng 15.”

Ô Thuần Nhã nhận chiếc áo, “Cảm ơn.”

Lúc Tư Không Dục Dương nhận được điện thoại của Giang Hán là khi gã vừa xuống máy bay, hôm nay từ khi gã lên máy bay bay từ S thị quay về X thị mất phải cứ giật giật, trợ lý còn nói đùa gã ngủ không ngon, bị suy nhược thần kinh.

Gã hoang mang rối loạn đi tới bệnh viện, có hơi giống ruồi bọ lao thẳng vào phòng cấp cứu, kết quả không thấy ai, lúc ấy mặt gã liền trắng bệch, nghĩ em trai mình thực sự xảy ra chuyện không may, không có biện pháp, ai biết khi đó Giang Hán đã nói, “Anh mau tới bệnh viện, Viêm Nghiêu bị tai nạn giao thông.” Nói trầm trọng như thế, gã không muốn nghĩ vớ vẩn cũng không được.

Lấy điện thoại gọi lại cho Giang Hán, kết quả bên kia nửa ngày không có ai nghe máy, xong, gã hoảng sợ hoàn toàn, may mà trợ lý Sở đi cùng giữ chặt lời gã đến quấy lể tân hỏi, tìm được phòng bệnh của Tư Không Viêm Nghiêu.

Tư Không Viêm Nghiêu gọi điện cho Giang Hán xong thì điện thoại hết pin, anh đi làm kiểm tra, trừ bỏ ít trầy xước bên ngoài và bị chấn động não rất nhỏ thì không có vết thương nào khác, có thể coi là trong cái rủi có cái may. Chỉ là lúc này anh văng đầu khủng khiếp, còn buồn nôn, cả người không còn tinh thần gì nằm trên giường bệnh, tay phải đâm kim truyền, khuôn mặt tuần tú tái nhợt không huyết sắc.

Tư Không Dục Dương cau mày nhìn anh, giọng điệu lo lắng nói, “Em coi cái xe kia của em là xe tăng cốt thép sao! Tránh không tránh còn lao thẳng lên!” Vừa rồi luật sư gọi tới nói, công ty bảo hiểm xem xét hiện trường, phát hiện nhị thiếu gia không có dấu hiệu tránh né hay phanh lại, cho nên, căn bản là hai chiếc xe lao thẳng đâm sầm vào nhau. Gã nghe luật sư nói xong liền nổi giận, em trai gã muốn tìm chết à!

Tư Không Viêm Nghiêu vốn đầu óc đã choáng váng khó chịu, vậy mà còn bị anh trai rống, anh phiền phức cau mày, “Ồn muốn chết.”

Tư Không Dục Dương khoe miệng rúm rỏ, không nói nữa, ngồi xuống sofa bên góc hờn dỗi. Gã thì lo lắng muốn chết, thế mà còn ghét bỏ gã!

Ô Thuần Nhã lên taxi đi đến bệnh viện, hỏi rõ ràng vị trí thang máy đi lên phòng VIP, chạy nhanh đi chờ thang máy. Cậu một đường chạy tới phòng VIP số 3, trực tiếp đẩy cửa tiến vào. Nếu đổi lại bình thường, nhất định cậu sẽ lễ độ gõ cửa, nếu chẳng may mà đi nhầm phòng sẽ xấu hổ biết bao nhiêu, nhưng giờ cậu không suy nghĩ được nhiều như vậy.

Cửa mở, cậu ngơ ngác nhìn Tư Không Viêm Nghiêu nhắm mắt nằm trên giường bệnh, trên đầu anh quần băng gạc, là do Giang Hán quấn, nói là dù sao cũng chảy máu, cần phải phòng trừ miệng vết thương lại vỡ ra.

Nghe thấy cửa mở, hai anh em trong phòng cộng thêm Sở Nam đều tưởng là Giang Hán, kết quả vừa quay đầu lại, tất cả đều sững sốt.

Tư Không Viêm Nghiêu vốn đang cau mày liền trên mặt liền hiện lên tươi cười khó có được, khàn giọng gọi cậu, “Bảo bối?”

Tư Không Dục Dương bên cạnh ghen tị chưa xót đến răng cũng thấy đau.

Sở Nam thì ngây ngốc, đây không phải là Ô Thuần Nhã sao, như thế nào lại thành bảo bối của nhị thiếu gia?

Ô Thuần Nhã nghe thấy giọng nam nhân, nước mắt liền chảy xuống, cậu chạy vội tới bên giường, cúi đầu nhìn anh, “Thế nào rồi?” Cậu muốn vươn tay chạm lên mặt anh, lại sợ động đến vết thương của nam nhân, chỉ có thể ngăn người đứng bên giường.

Tư Không Viêm Nghiêu nâng tay trái kéo cậu ngồi xuống giường, nhủ mày, “Sao lại lạnh thế này?” Lòng bàn tay người này đã chảy một lớp mồ hôi lạnh.

Lắc đầu, Ô Thuần Nhã lau nước mắt, “Không sao, thương thế của anh thế nào rồi?”

“Cậu ta ổn lắm, các chức năng cơ thể đều tốt vô cùng, chỉ va chạm một chút, bị chấn động não rất nhỏ, nghỉ ngơi hai ngày sẽ không có vấn đề gì.” Người

nói chính là Giang Hán từ ngoài cửa mới vào, giờ giờ báo cáo sức khỏe của Tư Không Viêm Nghiêu trong tay lên, khoe miệng mang theo ý cười trêu chọc.

Ô Thuần Nhã đang định đứng dậy cảm ơn hắn, kết quả lại bị nam nhân kéo không cho đi, cậu không dám lộn xộn, chỉ có thể cảm kích cười cười với hắn.

Tư Không Dục Dương lấy báo cáo sức khỏe qua xem một lượt, lúc này mới hoàn toàn yên tâm.

Giang Hán cẩn thận đánh giá Ô Thuần Nhã một chút, cảm thấy người này đúng như em hắn Giang Vô đã nói, khiến người ta cảm thấy rất thoải mái, “Vậy thì tôi đi trước, nếu có vấn đề gì nhớ gọi cho tôi.” Phất tay rồi đi, hắn cũng không muốn ở lại đây làm bóng đèn.

Tư Không Dục Dương gật đầu, “Được rồi, anh cũng về đây.” Nói xong nhìn về phía Ô Thuần Nhã, “Bánh Bao đâu?” Người này chạy tới đây, sẽ không bỏ Bánh Bao ở nhà một mình đấy chứ, gã đã nghe chuyện Ô Thuần Nhã mang theo Bánh Bao trốn nhà rồi đi rồi.

“Hạ Dương ở nhà cùng nó.” Ô Thuần Nhã nói với Tư Không Dục Dương, rồi sau đó quay đầu nhìn Tư Không Viêm Nghiêu, nhướn mày.

Tư Không Viêm Nghiêu chớp mắt mấy cái, không nói gì.

“Hạ Dương? Viêm Nghiêu em gọi nó trở lại à?” Thăng nhóc kia chạy nhảy bên ngoài bao nhiêu năm, cũng không làm việc gì nghiêm túc đứng đắn, mỗi ngày cứ như tên điên chạy đông chạy tây ngắm nhìn thế giới, di trẻ của gã vì lo cho đứa con này mà buồn sâu muốn chết.

“Ừ.” Tư Không Viêm Nghiêu thản nhiên trả lời, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Ô Thuần Nhã.

Bị người ta không thèm nhìn, Tư Không Dục Dương co quắp khoe miệng, không biết nói gì về thằng em nhà mình, “Được, hai người cứ ở đây đi, tôi không làm hai người chường mắt nữa.”

Sở Nam thần sắc phức tạp nhìn Ô Thuần Nhã, thấy sắp sắp đi, hắn nhìn không được hỏi.

“Thuần Nhã, em còn nhớ anh không?”

Ô Thuần Nhã sững sốt, đến lúc này cậu mới để ý tới người đứng bên cạnh Tư Không Dục Dương, cậu khó hiểu nghiêng đầu, người này là ai? Không có ấn tượng gì cả.

Tư Không Viêm Nghiêu bắt mắt nhìn Sở Nam, người này đã đi theo anh trai anh cũng được ba bốn năm, anh cũng coi như hiểu biết về hắn, là một kẻ an phận, năng lực làm việc không tồi, vậy mà ánh mắt của hắn lúc này sao lại khiến người ta căm ghét vậy? Biểu tình thương tâm kia là có vấn đề gì? Bảo bối nhà mình không nhớ hắn, làm cho hắn thương tâm?

Ô Thuần Nhã lắc đầu, tỏ vẻ mình không nhớ.

Sở Nam vẻ mặt như bị đá kích rất lớn, tự giễu cười cười, “Anh là anh Sở đây!”

Ô Thuần Nhã đầu tiên là sững sốt, sau đó mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn Sở Nam, “Là anh Sở ở cạnh nhà em sao?”

Nghe cậu gọi một câu anh Sở, Tư Không Viêm Nghiêu bắt mắt nhéo nhéo lòng bàn tay trắng nõn vì được nắm mà mới ấm lên của cậu, Ô Thuần Nhã khó hiểu quay đầu nhìn anh, anh liền bĩu môi.

“Thuần Nhã em...” Sở Nam nhìn động tác của cậu và Tư Không Viêm Nghiêu, trong lòng rầu rĩ.

Ô Thuần Nhã khoe môi mang nụ cười xa cách, rời nhà bốn năm, hiện tại thấy hàng xóm trước kia, cậu không biết nên đi đổi mặt thế nào, lúc ấy mọi người trong thôn đều ác mồm ác miệng với cậu, ở thời điểm cậu bất lực nhất không một ai tới giúp, tuy rằng người này không giống những người khác nói này nọ với cậu, nhưng ánh mắt hắn nhìn cậu cũng mang ý khinh thường.

“Đã lâu không gặp.” Vươn tay vỗ vỗ bàn tay đang nắm chặt lấy tay mình, Ô Thuần Nhã trấn an anh.

Tư Không Dục Dương nhìn nhìn trợ lý của mình, lại nhìn nhìn em dâu đang ngồi trên giường bị em mình nắm tay, chắc chắn lười, trong lòng thầm nghĩ, đây là tình nhân cũ gặp mặt? Nhưng mà nhìn tình huống này coi bộ không giống lắm a.

Sở Nam thần sắc phức tạp gật đầu, sau đó ánh mắt liền nhìn chằm chằm vào bụng Ô Thuần Nhã.

Cảm giác được tầm mắt hắn, Ô Thuần Nhã nhiu mày, người này có ý gì?

Tư Không Viêm Nghiêu nằm ở đó, ánh mắt lạnh lùng nhìn chòng chọc Sở Nam, “Cậu nhìn cái gì?”

Giọng nói và ánh mắt của nam nhân đều lạnh như băng, Sở Nam hỏi thần, mím môi, hỏi Ô Thuần Nhã, “Bụng của em...” Lúc ấy người trong thôn đều nói cậu bị yêu ma nhập thân, bằng không một người đàn ông sao có thể mang thai được!

Thân thể Ô Thuần Nhã cứng đờ, được Tư Không Viêm Nghiêu ngồi dậy ôm vào lòng, anh hôn lên đỉnh đầu cậu, “Bảo bối, đừng buồn.” Biết cậu nhớ tới một số chuyện không vui, nam nhân nhiu mày nhìn về phía anh trai.

“Mang người của anh ra ngoài.”

Tư Không Dục Dương giật giật khoe miệng, rất muốn phản bác cái câu ‘người của anh’, nhưng mà nhìn biểu tình của em gã, ngấm lại vẫn là quên đi.

“Chúng ta đi, em nghỉ ngơi cho tốt vào.” Nói xong kéo Sở Nam còn muốn nói thêm rồi đi.

Sở Nam bị Tư Không Dục Dương kéo ra ngoài, có chút mất tự nhiên hỏi, “Sếp, nhị thiếu gia và Thuần Nhã có quan hệ gì?”

Tư Không Dục Dương quay đầu nhưn mày nhìn hấn, hỏi ngược lại, “Cậu và Thuần Nhã có quan hệ gì?” Nói hai người bọn họ chỉ là hàng xóm? Cái này gã không tin tưởng được, nhất là khi người trước mặt mày nhú chặt lại, nhìn thấy thế nào cũng giống như bị người khác đoạt người trong lòng mà buồn bực.

“Cậu ấy là người xinh đẹp nhất trong thôn chúng tôi, nam hay nữ đều thích chơi cùng cậu ấy, nhưng cậu ấy luôn an tĩnh, khiến người ta có cảm giác không cách nào thân cận được. Lúc tôi tốt nghiệp đại học về thì nghe tin cậu ấy có thai, lúc ấy...” Nhếch miệng, hấn không nói được gì nữa. Hấn thừa nhận lúc ấy mình có tâm tư khác với Ô Thuần Nhã, mà khi hấn biết cậu là nam vậy mà có thể mang thai, cũng đã coi cậu là quái vật như những kẻ khác.

Tư Không Dục Dương thấu hiểu gật đầu, đối với người sinh sống ở một thôn nhỏ, loại chuyện này chuyện này nhất định sẽ bị coi là dị tặc, nhưng mà dù như thế, cũng không thể trở mặt nhìn người ta đang có thai mà bị đuổi đi được.

Thờ dài, gã vỗ vỗ vai hấn, “Đó chuẩn bị là em dâu của tôi, cậu tốt nhất là thu hồi tâm tư thất loạn bát tao này của cậu đi.”

Em dâu? Sở Nam hít một ngụm khí lạnh, hóa ra hai người kia thực sự là kiểu quan hệ này ư.

“Vậy đứa nhỏ mà Ô Thuần Nhã mang cũng là con của nhị thiếu sao?”

“Đương nhiên, đứa bé kia rất thông minh, chắc, tôi hấn là nên đi đón nó về trước.” Câu sau cùng là gã tự nói thầm với mình, nếu gã đón Bánh Bao về trước, đến lúc đó Ô Thuần Nhã dù không muốn về với Viêm Nghiêu cũng không được.

Ừ, cứ làm thế đi.

Lấy di động gọi về nhà, gã báo trước với Cảnh Hoán trước là mình đi đón Bánh Bao, sau đó sẽ trở về nhà.

Con của gã vì Bánh Bao không có ở nhà mấy ngày, liền trà không nhớ com không nghĩ, ngủ cũng không được ngon, gây đi mất rồi.

Trong phòng bệnh, Ô Thuần Nhã nhìn hai người rồi đi xong thân thể cứng còng mới mềm lại, nhớ tới vết thương của nam nhân, lập tức quay đầu khăn trương hỏi người đang ôm lấy mình, “Có thấy choáng đầu không?”

Nam nhân chôn mặt vào cổ cậu, cọ qua cọ lại, lắc đầu tỏ vẻ mình không choáng, có choáng cũng không nói cho cậu.

Anh thanh âm rầu rĩ mở miệng, “Bảo bối, đừng giận nữa có được không?”

Ô Thuần Nhã bấu môi, vươn tay đẩy đẩy nam nhân, “Em không giận.”

Tư Không Viêm Nghiêu nhìn biểu tình của cậu liền biết người này nói dối, càng thêm ôm chặt cậu, tiến lại gần hôn lên môi cậu, “Anh sai rồi.”

“Sai cái gì?” Nhưn mày nhìn anh, Ô Thuần Nhã trừng mắt.

Nhìn người đang trừng mắt, khoe miệng Tư Không Viêm Nghiêu cong lên, “Sai ở chỗ dễ dàng để em rời nhà đi ra ngoài!”

Ô Thuần Nhã tức giận đến làm bà làm bầm, nam nhân này căn bản là không chịu hối cải!

Tức giận muốn đẩy anh ra, nhưng nam nhân lại không chịu buông tay, cậu lại sợ đụng phải những vết thương trên người anh, chỉ có thể hằm hừ quay đi không nhìn anh nữa.

“Anh thực sự ý thức được bản thân có bao nhiêu sai lầm.” Nam nhân dùng chất giọng trầm thấp nhẹ nhàng nói bên tai cậu, “Anh hấn là phải cho tất cả mọi người biết sự tồn tại của em, biết trong lòng anh em có bao nhiêu quan trọng.”

Ô Thuần Nhã đỏ mặt, quay đầu nhìn nam nhân, trong mắt anh ánh nước.

“Em nghĩ chỉ cần có Bánh Bao là đủ, nhưng khi anh xảy ra tai nạn giao thông, em cảm thấy như trời sắp sụp tới nơi, còn ném Bánh Bao ở nhà, tuy nói Hạ Dương là em họ của anh, nhưng vẫn chưa đủ yên tâm, song để có thể sớm đến xem thương thế của anh, em vẫn làm như vậy.” Tay gắt gao nắm lấy bàn tay to của Tư Không Viêm Nghiêu, cậu nhìn thẳng vào mắt cậu, giọng nói khàn khàn mang theo nghẹn ngào, “Em sợ sẽ không còn được gặp lại anh nữa.” Nói xong nước mắt cậu lăn rơi xuống.

Tư Không Viêm Nghiêu ôm cậu vào lòng, cúi đầu hôn lên mặt cậu, “Xin lỗi bảo bối, đã khiến em phải lo lắng, về sau sẽ không, thật sự, không bao giờ để em lo lắng nữa, cũng sẽ không để em phải chịu ủy khuất.”

Tai nạn giao thông lần này không chỉ khiến Ô Thuần Nhã biết được suy nghĩ trong lòng mình, mà anh cũng vậy, thời điểm trước mắt tối sầm lại anh chợt cảm thấy khủng hoảng, anh sợ sẽ không bao giờ được nhìn thấy bảo bối một lần nữa.

“Ừm.” Ở trong lòng nam nhân cọ cọ, Ô Thuần Nhã gật gật đầu. Mùi hương cùng độ ấm trên thân thể nam nhân khiến cậu quẩn luyến, cậu không muốn bởi vì những chuyện này mà lại tách rời anh nữa.

“Bảo bối, anh thích em. .không, anh yêu em” Từ Không Viêm Nghiêu cảm thấy cứ lảm nhảm yêu đến yêu đi rất giả tạo rất giả mồm, nhưng nếu vào thời điểm đúng nhất định phải nói cho đối phương biết, đây là lần đầu tiên anh nói lời yêu, có chút khấn trương.

Ô Thuần Nhã kinh ngạc há hốc miệng, tròn to mắt nhìn y, “Em. .Em không biết. .” Cậu không biết như thế nào mới được coi là yêu, nhưng cậu biết mình thật sự không muốn rời khỏi người đàn ông này.

“Không sao, em có thể từ từ nghĩ.” Anh cúi đầu hôn lên môi cậu, thấy cậu không cự tuyệt mình, liền làm sâu sắc thêm nụ hôn này.

Hai người triền miên hôn một lúc, điện thoại Ô Thuần Nhã vang lên.

“Ừm. . .nghe. . . .nghe điện thoại. . .” Kéo bàn tay to đang mò vào quần áo của mình ra, Ô Thuần Nhã trừng mắt liếc anh một cái.

Từ Không Viêm Nghiêu còn chưa thỏa mãn liếm môi, bắt mắt nhìn cậu.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Từ Không Viêm Nghiêu! Đây là bệnh viện đó!

Đây nam nhân đang ở trên người mình ra, Ô Thuần Nhã lấy điện thoại di động xem, là số lạ.

“Alo?”

“Phụ thân!” Giọng Bánh Bao ở đầu dây bên kia vang lên, lúc này cậu mới ý thức được mình đã quên gọi điện cho con.

Có chút mất tự nhiên đưa mắt nhìn nam nhân, cậu nói, “Bánh Bao, cha con không có việc gì.”

Bánh Bao bĩu môi, trong lòng nói thầm, nhất định là phụ thân thấy mặt cha liền quên luôn bé rồi.

“Thật sự không có việc gì ạ?” Bé không tin lắm, nếu không có việc gì sao lâu như vậy rồi còn chưa gọi điện cho bé chứ.

Ô Thuần Nhã thấy con không tin, liền đưa di động lại gần nam nhân, “Này, tự anh nói với nó đi.”

Từ Không Viêm Nghiêu tiếp nhận điện thoại, “Bánh Bao, cha không sao.”

Tiểu Bánh Bao nghe thấy tiếng Từ Không Viêm Nghiêu, lúc này bé mới cảm thấy yên tâm, “Dạ, cha có đau không ạ?”

Nghe được giọng nói đầy quan tâm của Bánh Bao, nam nhân cảm thấy choáng váng đầu của mình giờ đã tốt lên nhiều, “Không đau, con ở nhà cùng thúc thúc phải ngoan ngoãn nghe lời nhé.”

“Bác quái vật vừa gọi điện muốn đón con về, con cũng rất nhớ ca. . .” Bĩu môi, bé liếc mắt nhìn Hạ Dương ở phía cửa, lại hỏi, “Cha, con không được trở về cùng bác quái vật đúng không?”

Từ Không Viêm Nghiêu nhìn Ô Thuần Nhã bên cạnh, nháy mắt mấy cái, sau đó nói với Bánh Bao, “Đương nhiên có thể rồi, trở về sống cùng ca ca của con.”

“Thật ạ? Phụ thân sẽ không giận chứ!” Bé con tinh thần phấn chấn, nhưng vẫn không quên hỏi tới phụ thân mình.

“Sẽ không.” Giương mắt thấy bảo bối nhưn mày với mình, anh nhưn môi, như là đang nói, còn rời nhà trốn đi sẽ đánh đòn!

Ô Thuần Nhã mắt tròn trắng, cam chịu lời anh nói, Bánh Bao ở một mình với Hạ Dương cậu cũng không yên tâm, nếu có Từ Không Dục Dương đón bé về sẽ ổn hơn, đỡ khiến mình phải lo lắng.

Bánh Bao vừa lòng, cười tủm tỉm với Từ Không Dục Dương đang vẫy tay, “Cha với phụ thân khi nào thì trở về?”

“Ngày mai.” Anh chán ghét mùi thuốc sát trùng ở bệnh viện, nếu không có vết thương gì nghiêm trọng việc gì phải ở đây chịu tội, hôm nay có thể miễn cưỡng ở lại đây một đêm đã là cực hạn.

Ô Thuận Nhã ở bên cạnh nghe anh nói liên nhủ mày, không đồng tình nhìn anh một cái, vừa định mở miệng nói đã bị nam nhân vươn tay che kín miệng.

“Trò về thì ngủ sớm đi.”

Bánh Bao gật đầu nghe lời, sau đó trả lại di động cho Hạ Dương.

Bé quay đầu nhìn Tư Không Dục Dương đang ngồi một góc, nhấc hai mẩu chân ngắn ngủn chạy tới, ngửa đầu ngọt ngào gọi, “Bác quái vật! Bánh Bao nhớ bác lắm đó!”

Tư Không Dục Dương bế bé ngồi lên đùi mình, nhéo nhéo mặt bé, cười ha hả nói, “Tiểu tử thú con lại béo ra không ít.” Con của gã mấy ngày nay không thấy Bánh Bao liền không thiết ăn uống, mắt thấy gầy đi bao nhiêu, vậy mà bé con này thì giỏi lắm, cứ nhiên còn ăn đến béo ra.

Bánh Bao bĩu môi, bé mới không béo đâu!

“Con là khỏe mạnh! Mới không béo đâu!” Múa may móng béo, bé quay đầu nhìn sang bên cạnh, chớp mắt mấy cái, lại nhìn về phía Tư Không Dục Dương, “Đây là ai thế ạ?”

Tư Không Dục Dương cúi đầu nhìn Bánh Bao, cười nói, “Đó là trợ lý của bác, đi thôi, chúng ta về nhà.” Không giới thiệu về Sở Nam nhiều, dù sao Bánh Bao cũng không cần phải biết hẳn.

Khuôn mặt tuần tú của Sở Nam tái nhợt, lần đầu tiên nhìn thấy Bánh Bao hẳn đã biết mình không còn cơ hội, từ khi hắn bắt đầu thờ ơ lạnh nhạt, cũng đã bỏ lỡ người nọ rồi.

Hạ Dương ở bên cạnh cầm vali còn chưa kịp thu xếp của Ô Thuận Nhã, nói với Sở Nam, “Anh về trước đi.”

Tư Không Dục Dương gật đầu, có Hạ Dương ở đây, không cần Sở Nam đưa bọn họ về nữa.

Sở Nam gật đầu, không nói gì, xoay người rời đi. Hắn cảm thấy chỉ cần nhìn Bánh Bao thêm một chút cũng khiến bản thân càng thêm thương tâm.

Bánh Bao chớp mắt nhìn Sở Nam rời đi, ngửa đầu hỏi Tư Không Dục Dương, “Chú ấy quen phụ thân con sao?”

Nắm lấy móng nhỏ của Bánh Bao chậm rãi dắt bé ra ngoài, Tư Không Dục Dương nhướn mày nhìn bé, “Vì sao lại hỏi vậy?”

Bánh Bao nghiêng đầu, cực kì đắc chí nói, “Trực giác của đàn ông!” (ノ ^ ^)ノ

“Phụt...ha ha ha ha...” Hạ Dương ở bên cạnh cười văng lên, còn trực giác của đàn ông nữa chứ, bé có biết cái gì gọi là đàn ông không vậy!

Tư Không Dục Dương cũng bị đáng về ông cụ non của bé chọc cười, xoay người ôm bé lên, nhéo nhéo cái mông tròn tròn của bé, “Rồi, rồi, bé đàn ông, chúng ta mau về nhà thôi! Ca ca con còn đang chờ con ở nhà đó!”

Bánh Bao vừa nghe Cảnh Hoán đang ở nhà chờ mình, liền có chút nóng vội, tay nắm lại giờ ngón trở lên, hướng về phía cửa hô, “Xông lên! Vì thắng lợi cách mạng! Đi tới!”

Tư Không Dục Dương và Hạ Dương biểu tình đều đặc biệt ㄟ(ㄒ)ㄟ, không biết nói gì.

Bọn họ thực sự không thể lý giải nổi, trong đầu bé con này chứa cái gì, bọn họ già rồi, cùng đứa nhỏ này có sự khác biệt quá lớn.

Ô Thuận Nhã để điện thoại di động lên bàn cạnh đầu giường, nghiêng người nhủ mày nhìn nam nhân về mặt vô tội, “Anh cần nằm viện!” Chấn động não dù rất nhỏ cũng là chấn động, sao anh có thể tự tiện quyết định thời gian xuất viện vậy chứ.

Tư Không Viêm Nghiêu dựa vào đầu giường, vươn tay kéo cánh tay cậu, lại bị tránh né, bất mãn nhủ mày, “Ngủ cùng anh.”

Ô Thuận Nhã hít sâu một hơi, tự nói với bản thân anh là bệnh nhân, không nên chấp nhặt với bệnh nhân.

“Em trở về!”

Nam nhân hơi hơi hí mắt, đứng dậy giữ chặt cậu túm cậu ngã vào lòng mình, Ô Thuận Nhã không phòng bị bị anh đột nhiên ra tay, ngã bổ nhào vào người nam nhân, cậu gắng đầu lên trừng anh, “Anh làm gì thế hả! Bị thương rồi mà còn lộn xộn.”

Anh thỏa mãn ôm cậu vào lòng, cọ cọ mặt cậu, than thở, “Cởi giày, lên giường, ngủ.” Thấy cậu còn muốn cự tuyệt, ngay lập tức bồi thêm một câu, “Đầu anh rất choáng váng.”

Ô Thuận Nhã nguyên bản còn muốn giãy dụa, nhưng nghe nam nhân nói xong đành mím môi cởi giày trèo lên giường, may mắn giường phòng VIP rộng hơn giường phòng thường nhiều, nếu không hai người đàn ông cùng nằm khẳng định sẽ rất chật.

Thấy cậu ngoan ngoãn cởi giày, Tư Không Viêm Nghiêu liếm môi, lại gần cắn cắn vành tai cậu, “Cởi quần áo.”

Chất giọng nam nhân trầm thấp khàn khàn, trong đó có ẩn giấu dự vọng mà không cần ai nói cũng biết, Ô Thuần Nhã đỏ mặt, thở phì phì nói anh, “Anh có thể bình thường một chút được không! Đây là bệnh viện!”

Mới đầu anh còn không hiểu ý cậu, buồn bực mình thì có chỗ nào không bình thường chứ, cúi đầu nhìn khuôn mặt đỏ rực của cậu, anh mới có phản ứng, người này hiểu nhầm.

Bật cười lắc đầu, anh hôn lên môi cậu, “Bảo bối, cho dù bây giờ em có muốn, anh cũng không có đủ thể lực làm việc kia với em đâu, đầu anh thực sự bị choáng.”

Ô Thuần Nhã òn ào đỏ mặt tía tai, tức giận hừ hừ hai tiếng, sau đó cởi áo khoác và quần dài, chỉ mặc áo sơ mi và quần mùa thu chui vào chăn với nam nhân, chớp mắt mấy cái, thật âm áp. Cậu lo lắng hãi hùng mấy giờ, đến lúc này trầm tĩnh lại mới thấy mệt, hơn nữa gần đây đều ngủ không ngon, đêm nào cũng mất ngủ, càng khiến cậu mệt mỏi không chịu nổi.

Ôm cậu vào lòng, Tư Không Viêm Nghiêu thở dài một hơi, mấy ngày nay anh vẫn luôn có cảm giác nặng trĩu trong lòng, hiện mới có thể nhẹ nhàng thở ra.

“Bảo bối, về sau dù có tức giận thế nào cũng đừng rời nhà bỏ đi được không?” Cúi đầu nhẹ nhàng nâng tay vén tóc trên trán Ô Thuần Nhã, ánh mắt anh chuyên chú nhìn cậu.

Ô Thuần Nhã chôn mặt trước ngực nam nhân cọ cọ, nhẹ nhàng gật đầu, “Được.”

Nghĩ nghĩ, Ô Thuần Nhã ngẩng đầu, thấy nam nhân đang nhìn mình, cậu chớp mắt mấy cái, mở miệng nói, “Em sẽ coi nơi có anh và Bánh Bao là nhà.” Nói xong tự cậu xấu hổ đỏ bừng mặt.

Làm như không quá vừa lòng, nam nhân nheo nheo cằm cậu, trầm giọng nói, “Không phải coi như, mà là chắc chắn.”

Lời nói của nam nhân quá bá đạo quá quyết tuyệt, Ô Thuần Nhã sửng sốt, sau đó gật gù gật đầu, sửa lại, “Nơi có anh và Bánh Bao chắc chắn sẽ là nhà.”

Khóe miệng cong lên, Tư Không Viêm Nghiêu hôn lên đôi mắt đen bóng ánh nước của cậu, “Ngủ đi, ngày mai chúng ta về nhà.”

“Ừ.” Đồng dạng ním cười, cậu ngẩng đầu hôn lên cái cằm khiêu gọi của nam nhân, rồi tìm một vị trí thoải mái trong ngực anh, nhắm mắt, chỉ chốc lát sau đã ngủ.

Tư Không Viêm Nghiêu nhìn chăm chú bảo bối ngủ say cả nửa ngày, yêu say đắm hôn lên hai má nhũn nhụi của cậu, thỏa mãn nhắm mắt ngủ.

Bảo bối của anh đã trở lại, tìm anh cũng đã trở về vị trí vốn có của nó, loại cảm giác an tâm này thật tốt.

Tư Không Cảnh Hoán đã sớm chờ ở phòng khách, TV đang chiếu Thế giới động vật, đây vốn là chương trình nhóc thích xem nhất, nhưng lúc này nhóc nào còn hứng thú để xem, cứ nửa phút lại đưa mắt nhìn đồng hồ trên tường, xong lại đưa mắt nhìn về phía cửa.

Tào quần gia đặt donut và khoai tây chiên đầu bếp mới làm lên bàn trà, nhìn nhóc đứng ngồi không yên không khỏi bật cười, “Tiểu thiếu gia, đừng sốt ruột, tiểu thiếu gia lập tức sẽ trở lại.”

Tư Không Cảnh Hoán cầm donut lên cắn một miếng, gật gù gật đầu.

Bánh Bao đã đi một tuần rồi, nhóc mỗi ngày chẳng muốn ăn uống gì, lúc này biết Bánh Bao sắp về, lại cảm thấy hơi đói bụng.

Tư Không Dực Dương ôm Bánh Bao về nhà, liếc mắt nhìn đã thấy con mình đang ngồi trên sofa. Lắc đầu thở dài, con gà còn chưa bao giờ nghênh đón gã như thế đâu.

Bánh Bao nhỏ cũng thấy Cảnh Hoán, mắt to trong suốt chớp cái đã lóe sáng, bé nhảy xuống, hai mẩu chân ngắn đập đập, bỏ nhào vào lòng Cảnh Hoán, ngửa đầu gọi nhóc ấy, “Ca ca, Bánh Bao rất nhớ rất nhớ ca ca!” o(≥w≤)o

Hai tay ôm lấy bé con béo mập, dùng sức ôm vào lòng, Cảnh Hoán cũng có chút kích động, “Bánh Bao, ca ca cũng rất nhớ em!” o(≥w≤)o

Hạ Dương mới đi theo vào run lên, há to miệng nhìn hai đứa nhóc buồn nôn hết sức kia, ở chỗ này cọ tới cọ lui, Bánh Bao làm nũng hẳn còn có thể lý giải, nhưng Cảnh Hoán thì sao? Đứa nhóc mặt than như phiên bản mini của đại ca cư nhiên cũng có vẻ mặt đáng yêu như vậy? Không thể nào, nhất định là phương thức vào cửa của hắn không đúng, hẳn hoa mắt rồi! (￣□￣)

Tư Không Dực Dương ghen tị tặc tặc lưỡi, một trái một phải ôm lấy hai nhóc, “Con, ba ghen tị!”

Cảnh Hoán ngồi ở tay trái gã ghét bỏ đẩy khuôn mặt đang sát tới của gã ra, mặt không chút thay đổi nhìn ba mình, “Ba, người ba thú quá!”

Hạ Dương ngồi trên sofa suýt phun miếng trà trong miệng. Anh cả mới từ bệnh viện trở về tất nhiên sẽ mang theo mùi hương không dễ ngửi gì rồi.

Tư Không Dực Dương về mặt bị thương, quay đầu nói với Hạ Dương, “Này, gọi cho mẹ chú đi.”

Hạ Dương bĩu môi, không nguyện ý cho lắm.

“Chú dám chống đối!” Hai đứa nhỏ kia gã không làm gì được chỉ có thể trừng mắt, nhưng Hạ Dương thì không thể, không nghe lời? Không nghe lời tôi đập chết chú! Nhắc chân hất dép lê bay qua, bị Hạ Dương giơ tay bắt lấy.

“Anh cả, hẳn nào chị dâu không cần anh, anh tuyệt đối có khuynh hướng bạo lực.” Quăng dép lê trở lại, Hạ Dương mắt lê nhìn gã, hẳn không sợ anh cả tạc mao, hẳn sợ nhất là đại ca cơ.

Tư Không Dục Dương điên lên trán nổi gân xanh, thằng nhãi này muốn ăn đập đây mà!

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Hạ Dương! Cậu là tạc mao thụ a~

Tư Không Dục Dương nhìn Hạ Dương vẹo người ngồi bất động trên sofa, không thèm đi gọi điện thoại, gã càng điên tiết.

Mấy ngày trước đi trẻ còn gọi điện nói với gã, thằng con của đi lớn rồi đi không quản nổi, nói gì cũng không chịu nghe, mới bảo một câu đừng chạy loạn lung tung nữa, chắc, ngày hôm sau đảm bảo không nhìn thấy bóng dáng nó đâu, hồi thư, là chạy tới Bắc cực xem gấu! Không được vài ngày lại gọi điện, chắc chắc, là chạy tới Nam cực ngắm chim cánh cụt!

Đi trẻ của gã tức giận, con nhà khác ý thế hiếp người khiến cha mẹ chạy sau bận tâm, còn nó? Nó cả ngày nhảy nhót không thấy bóng dáng khiến cha mẹ hần lao tâm khổ trí, hai mươi tám tuổi rồi vẫn một thân một mình, đi trẻ của gã nói thế nào?

“Dục Dương à, con mau tìm một đối tượng cho Dương Dương nhà chúng ta đi, cho dù là nam cũng không có vấn đề gì, đi chỉ sợ thằng bé này nó có bệnh gì thôi!”

Lúc ấy cái mặt của Tư Không Dục Dương, chắc chắc, đen thui lù.

Bánh Bao được Cảnh Hoán ôm vào lòng, hai nhóc con kia đút cho nhau donut, lại còn vận vận vẹo vẹo chụm đầu, vừa ăn vừa xem ảnh chụp Bánh Bao mang về.

Tư Không Dục Dương đưa mắt nhìn hai nhóc, cảm thấy mình không đủ trình độ để lý giải cái kiểu đối thoại của hai đứa nhóc này, cho nên vươn tay kéo cánh tay Hạ Dương, “Đi, vào thư phòng.”

Hạ Dương không tình nguyện bị kéo đi, quay đầu lại còn ồm ồm với hai nhóc, “Một chút nữa thúc lại ra chơi với hai đứa nhá!”

Bánh Bao ngẩng đầu, khua khua móng thịt, “Khỏi cần, chừng mắt lắm.”

Hạ Dương co quắp khóe miệng, đứa nhỏ xấu xa này thật không biết chừa mặt mũi cho người khác!

“Hai đứa quay về phòng đi, chốc nữa ba tắm rửa cho hai đứa.” Tư Không Dục Dương vừa đi vừa dặn dò.

Tư Không Cảnh Hoán lắc đầu, “Không cần đâu, con tắm cho Bánh Bao.” Nhóc lớn như vậy rồi, mới không cần ba tắm cho. Hơn nữa nhóc còn mít mới để người khác nhìn thấy thân thể trần truồng của Bánh Bao nhé! ㄟ(ˊ ˋ)ㄏ (Oh no...)

Bánh Bao gật đầu đồng ý với Cảnh Hoán, “Con cũng có thể tắm cho anh!” Bé có thể để phụ thân và cha tắm rửa cho mình, nhưng để bác quái vật tắm cho bé? Miễn đề! Ai mà biết bác ấy có nhéo gà con của mình hay không. (Ặc....)

Tư Không Dục Dương đành phải gật đầu, con nó lớn rồi, không thèm gần gũi với người cha này nữa. ~~~~(>_

Hạ Dương ghét bỏ nhìn gã, bĩu môi, “Biểu tình của anh thật đáng khinh, nhìn kiểu gì cũng thấy giống yêu râu xanh dụ dỗ trẻ em.”

Gã quay đầu trừng mắt nhìn hắn, hai người lên lầu đi vào thư phòng.

Mới vào cửa Tư Không Dục Dương liền lạnh mặt, lác lác lư lư đi đến chỗ Hạ Dương vừa ngã xuống sofa, “Có phải chú có chuyện gì với ba mẹ chú không?”

Hạ Dương sừng sốt, lắc đầu, “Không có.”

Tư Không Dục Dương nheo mắt, không có? Không có sao mẹ hắn lại gọi điện cho gã nhờ gã tìm giúp thằng con?

“Nói thật.”

“Không có mà, anh có thấy phiền không vậy.” Hạ Dương nhú mày tròn mắt.

Ngồi lại gần hẳn, Tư Không Dực Dương nâng tay vỗ đầu hắn, “Tin chú mới là lạ! Mẹ chú gọi điện nói đã hai tháng chú vẫn chưa gọi về nhà báo tin bình an, chú còn dám nói là không có việc gì?”

Hạ Dương nằm bò lên sofa, đem mặt chôn vào gối dựa, hờn dỗi buồn bực nói, “Ấn ấn lưng cho em cái, mấy ngày nay chạy mệt chết em rồi.” Trước kia lúc lên núi tuyết hay sa mạc hắn cũng chưa thấy mệt thế này.

Tư Không Dực Dương cắn răng, thẳng nhóc này coi gã là người mát xa thuê à! Bất quá vẫn vươn tay nhéo nhéo thắt lưng cho hắn vài cái, rồi vỗ mông hắn, bộp một tiếng.

“Chắc chắc, xúc cảm không tồi.”

Hạ Dương quay đầu nhìn gã, “Anh cả, anh lưu manh quá đấy.”

“Lưu manh cái rắm! Nói mau rốt cuộc chú với người trong nhà có chuyện gì, chú không nói anh biểu Viêm Nghiêu đến hỏi!” Biết hắn không sợ mình, Tư Không Dực Dương cũng không có biện pháp gì.

Vừa nghe gã nói như vậy, Hạ Dương mặc kệ, cọ cọ một chút nhồm dầy, quỳ gối trên sofa về mặt khăn trương nhìn gã, cắn cắn môi, lại thở dài, nằm úp xuống.

“Văn Nhân Minh Húc.”

Tư Không Dực Dương nháy mắt mấy cái, nghe không hiểu. Hắn không trở về nhà thì có liên quan gì tới Văn Nhân Minh Húc.

“Có ý gì?”

Cọ cọ một cái hắn lại nhồm lên, tức giận gào, “Có ý gì có ý gì, cái tên quá quắt kia tự dưng chạy đến nhà em nói với mẹ em em với cậu ta hai người như thế nào như thế nào tình đầu ý hợp, như thế nào như thế nào yêu em, như thế nào như thế nào không thể tách khỏi em, sau đó cầu xin ba mẹ em, muốn bọn họ đưa em đến nhà Văn Nhân, nếu không ở rể cậu ta cũng chơi luôn, em với cậu ta còn chưa gặp mặt quá hai lần, lại còn là bao nhiêu năm về trước hồi học đại học, cậu ta đúng là có bệnh mà, chạy tới nhà ba mẹ em nói bậy nói bạ! Thật muốn dùng một cái gậy đập chết cậu ta!”

Rống xong, hắn chép chép miệng, cảm thấy thoải mái chút chút, lại ập một phát nằm úp trở lại.

Hắn thoải mái, còn Tư Không Dực Dương thì bị hắn rống đến sừng sốt, trừng mắt nhìn, gã cố tiêu hóa nội dung thông tin mình vừa nghe được, sau đó biểu tình từ $___$ biến thành $\geq \Delta \leq$ cuối cùng thành $O___O$.

Nhấc tay ngoáy ngoáy lỗ tai, vừa rồi tiếng của đứa nhỏ lụn bại này quá lớn, chấn động đến nỗi tai gã đau quá trời.

“Chú sao lại gây đến hắn?” Văn Nhân Minh Húc nhìn bề ngoài thì ôn nhu nho nhã, kỳ thật là một con sói xám, siêu độc!

Trở người nằm trên sofa, Hạ Dương bấu môi, giơ cánh tay lên che mặt, chắn ánh đèn chói mắt, “Em sao mà biết, lúc ấy em còn đang ở Nam cực ngắm chim cánh cụt, mẹ em gọi điện cho em bảo em mau chóng trở về, em hỏi ra thì mẹ nói với em mấy câu em mới nói với anh, chẳng qua còn buồn nôn hơn nhiều.”

Nghĩ lại càng thấy tức giận, đáng tức giận nhất chính là mẹ hắn, là mẹ ruột của hắn! Cư nhiên đồng ý! Đồng ý khuan hắn đến nhà Văn Nhân, gọi điện cho hắn suốt một tuần liền, ngày ngày nói với hắn về nhà đó có bao nhiêu chỗ tốt, vừa tức vừa phiền hắn liền ném điện thoại xuống biển, thế giới liền yên lặng.

Tư Không Dực Dương nhìn đáng vẻ vừa phẫn nộ vừa bất đắc dĩ lại vừa xấu hổ buồn bực của hắn, không khỏi nhe răng cười.

“Thực chưa gặp qua?” Khóe miệng mang theo ý cười chói lóa, nếu kéo thêm chút nữa, không khéo có thể kéo miệng lên đến tận lỗ tai!

“Vô nghĩa!” Mấy năm nay hắn bay nhảy khắp nơi, hơn nữa căn bản hắn toàn du lịch ở nước ngoài, nào có cơ hội nhìn thấy đại thiếu gia nhà Văn Nhân! Cho nên hắn mới cảm thấy có lẽ nào Văn Nhân Minh Húc bị quỷ ám thân, nếu không sao lại đi gây sự làm trò với hắn!

“Chắc, nhìn kỹ dáng vẻ của chú cũng khá là thụ.” Kéo cánh tay đang che mặt của hắn, Tư Không Dực Dương ghé sát lại quan sát cẩn thận nửa ngày, cuối cùng phun ra một câu như vậy.

“Thụ em gái anh ấy! Em là công! Cường công!” Rống xong mới cảm thấy không ổn, hắn sắc mặt đen sì gào lại, “Ông đây thích nữ nhân! Nữ nhân 38D! Ông đây không thèm đi ngủ ôm đàn ông cứng rắn đâu!”

Tư Không Dực Dương gật gật đầu, lại ném cho hắn một câu, “Tạc mao thụ điển hình!”

Hạ Dương ngồi dậy, trừng mắt nhìn gã nửa ngày, hừ lạnh, “Anh đừng có gặp được một tên tạc mao rồi thì coi tất cả mọi người đều giống như thế!”

Lúc này đổi lại Tư Không Dực Dương không phản đối gì, khuôn mặt vốn dĩ còn mang theo trêu đùa lập tức trầm xuống.

“Miễn bàn đến cậu ta.”

Hạ Dương thấy biểu tình ghét bỏ kia lập tức có hứng thú, ồ ồ ô, anh cả của hắn còn chưa có vẻ mặt ghét bỏ như vậy với ai đâu, lại còn là một người đã từng lên giường với ông nữa chứ, quả là không dễ dàng gì!

Hạ Dương đề tiện đáng khinh sát lại gần, khoác tay lên vai Tư Không Dục Dương, hấn hỏi, “Anh cả, nào, chia sẻ chia sẻ tí chút về cuộc sống tình dục không vui vẻ của anh cho anh em vui vẻ cái đi.”

Vươn tay đẩy hắn ra, Tư Không Dục Dương đứng dậy đi đến bàn làm việc, châm một điếu thuốc, dựa vào bàn, “Hỏi nhiều như vậy làm gì.”

Hạ Dương cũng vươn tay châm một điếu, nghiêng đầu nhìn về mặt âm u của gã, có chút lo lắng hỏi, “Anh, anh sẽ không thực để bụng đó chứ?”

Tay Tư Không Dục Dương run lên, tàn thuốc nóng bỏng rơi xuống.

“Sao có thể?”

Hạ Dương bĩu môi, “Sao lại không thể? Vậy anh nói thật coi, về mặt như oán phụ này của anh là sao?”

Tư Không Dục Dương vươn tay phi gạt tàn thuốc lá đặt trên bàn làm việc qua.

“...” Hắn thân thủ linh hoạt đỡ được, ngay cả tàn thuốc cũng không bay ra, “Anh đây là ngạo kiều đó à?”

Quay đầu nhìn trên bàn không còn ám khí gì khác, Tư Không Dục Dương phát hiện... Từ lần trước sau khi em gã ở trong phòng này phá hoại một lần, hiện tại trên bàn còn bày ảnh chụp của Ô Thuần Nhã và Bánh Bao, cộng thêm ống đựng bút mà Bánh Bao tự làm. Hai đồ vật đặc biệt này gã cũng không dám đụng, nhưng mà...

“Anh cả, anh mà dám phi em liền dám mách đại ca, để anh khi dễ anh!” Về mặt tiểu nhân đắc chí cười cợt, Hạ Dương cảm thấy bức tức ban nãy của mình lập tức hóa thành hư không!

“... Thăng nhãi này mày muốn tìm chết hả!” Tư Không Dục Dương nổi giận, từ nhỏ thăng nhãi này đã không sợ gã, lúc nào cũng cãi lộn với gã! Hiện tại cư nhiên còn dám lấy em gã ra hù dọa gã!

Hạ Dương nhún vai, “Ai biểu anh chê cười em trước!”

“Được rồi, chúng ta đổi đề tài.” Tư Không Dục Dương đuối lý bĩu môi, hừ, đánh không lại, vậy thì làm thế nào? Đổi đề tài chứ gì nữa.

“Không đổi, em nghĩ em đã biết anh và tam thiếu gia nhà họ Mạc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi, tuy rằng đại ca cũng chưa từng nói với em.” Dù anh cả của hắn chưa từng thiếu bạn giường, nhưng cũng chỉ là mấy tên MB tùy tiện tìm mà thôi. Thế loại dây dưa cùng thiếu gia thế gia như vậy là lần đầu tiên, cho nên hắn thực sự vô cùng kinh ngạc.

Phả một hơi khói, Tư Không Dục Dương hí mắt nghĩ nghĩ, “Chắc, cậu ta thâm mến chị dâu của đại ca chứ...”

“Cái gì?” = □ =

“Be bé cái mồm thôi! Gì mà kinh ngạc đến thế!” Trùng mắt liếc hắn một cái, Tư Không Dục Dương dụi điếu thuốc tàn, cúi đầu nhìn hắn, “Chị dâu của chú rất được người yêu thích, có một hai người thâm mến cậu ấy cũng là bình thường.”

Hạ Dương chớp mắt mấy cái, lại chớp mắt mấy cái, sau đó gạt đầu, “Cũng phải, chị dâu lớn lên dễ nhìn như vậy, làn da cũng rất đẹp.” Non non mị mị, trách không được anh hai của hắn triệt để hãm sâu.

Tựa phi tựa tiểu liếc hắn, gã nói tiếp, “Chị dâu của chú không chấp nhận, hắn đi đến quán bar tìm say, gặp gỡ anh vài lần, sau đó hắn chủ động gọi điện cho anh, nói muốn 419 (for one night), anh cũng không cự tuyệt.”

Hạ Dương bĩu môi, lời này nói ra ai mà tin? Coi hắn là đồ ngốc chắc?

Thấy hắn không tin, Tư Không Dục Dương nhún vai tỏ vẻ không tin cũng thế thôi, dù sao cũng chỉ có thể nói cho hắn nghe mấy câu như thế. Ai quan tâm là thật hay giả chứ!

Đứng lên duỗi thắt lưng, hắn nói, “Em đi ngủ đây, à đúng rồi, em ngủ ở phòng nào?” Biệt thự này tuy lớn, nhưng chỉ có mấy căn phòng, tuyệt đối không có phòng cho hắn ở, hắn cũng không muốn phải ngủ ở sofa.

Tư Không Dục Dương cúi đầu nghĩ, nói với hắn, “Chú vào phòng của Ô Thuần Nhã đi, Bánh Bao hôm nay chắc chắn sẽ ở phòng của Cảnh Hoán.”

Hạ Dương lắc đầu, “Đại ca sẽ giết em.”

“Sẽ không, đại ca chú không tính toán thế đâu.” Lời này nói ra gã cũng có chút lo lắng, ai mà biết em gã có lòng dạ hẹp hòi hay không, nghĩ nghĩ nói thêm, “Hay chú ngủ cùng anh?”

Hạ Dương lắc đầu càng mạnh, “Thôi thôi! Em sợ nửa đêm anh lại biến thân cường bạo em!” Nói xong làm bộ như khuê nữ còn tân nắm chặt áo, kéo cổ áo để lộ lên cao một chút.

Hít sâu, Tư Không Dực Dương nói mình không cần phải đi so đo với thằng nhãi suốt ngày thích chọc giận mình làm vui này.

“Vậy chú ở phòng chị dâu của chú đi, không chừng lần này trở về chị dâu và đại ca của chú có thể chính thức ở chung.”

Hạ Dương đảo mắt, gật đầu đồng ý.

Dù sao đối với việc ngủ ở sofa và bị đại ca dùng khí lạnh đông cứng, hắn vẫn là chọn về sau, mấy ngày nay hắn mệt đến xương sống thắt lưng chân tay đều đau ê ẩm, ngủ sofa nữa hắn khẳng định chịu không nổi, dù rằng sofa cũng rất mềm mại.

Hai người nói chúc ngủ ngon, Hạ Dương vừa ngáp vừa rời khỏi thư phòng.

Tư Không Dực Dương một mình ngồi trên sofa hút thuốc, sau đó cầm di động gọi cho Mạc Tuấn Nghị.

“Có chuyện gì?” Mạc Tuấn Nghị cũng vừa nằm xuống chuẩn bị ngủ, buồn bực nam nhân đã trẻ thế này còn gọi điện cho mình.

“Ở nhà sao?”

“Hỏi thừa!” Đã mấy giờ rồi, người bình thường đã đi ngủ hết, hắn không ở nhà thì ở đâu? Ngày mai hắn còn phải đến trường đi học đó!

“Vậy không có việc gì.” Nói xong gã liền cúp máy.

Mạc Tuấn Nghị ngờ ngác nhìn di động nửa ngày, sau đó để di động qua một bên, nhắm mắt ngủ.

“Có bệnh!”

Tư Không Dực Dương cũng không biết mình bị làm sao, khó chịu muốn chết. Gã buồn bực, chẳng lẽ khó chịu có thể lây lan? Mấy ngày trước là em trai gã, giờ lại đổi thành gã rồi sao?....

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Bảo bối! Anh là nhện không nổi a!

Tư Không Khải đang ở nhà xem thời sự buổi đêm, kênh Thành phố đang chiếu tin tức tai nạn giao thông lúc chiều kia.

Ông cụ còn nói với lão quản gia bên cạnh, “Giờ mấy người trẻ tuổi chẳng coi trùng sinh mệnh của mình gì cả, ở trên đường cứ chạy loạn như bay, coi coi, đâm nhau nát cả xe!”

Lão quản gia đưa mắt liếc TV một cái, sững sốt nói, “Lão gia, đó là xe của nhị thiếu gia.”

“Cái gì?” Tư Không Khải quay đầu nhìn TV, song tin tức đã qua, bởi vì không có thương vong nặng nề này nọ, cho nên chỉ là một mẫu tin ngắn nói qua tình huống lúc ấy.

“Ông nhìn kĩ không đấy?” Quay đầu hỏi lão quản gia đang cầm điện thoại, ông có chút hoài nghi, con thứ hai của ông bình thường lái xe luôn chú ý an toàn.

Lão quản gia kỳ thực cũng không dám chắc, cầm điện thoại gọi cho Tư Không Viêm Nghiêu, kết quả tắt máy, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

“Nhị thiếu gia tắt máy.”

Tư Không Khải lòng nói, sẽ không thực sự là đứa con thứ hai của ông chứ...Không trùng hợp như vậy chứ!

“Gọi cho Dực Dương.” Đứa con thứ hai gọi không được vậy đứa con cả chắc sẽ được đi!

Kết quả khi lão quản gia gọi cho Tư Không Dực Dương, vẫn là tắt máy.

Tư Không Khải hé ra khuôn mặt già nua, bắt đầu ngồi không yên.

“Đi, chúng ta đi xem thế nào.”

“Không được đâu, lúc này đã mấy giờ rồi, bác sĩ nói ông phải nghỉ ngơi đúng hạn.” Không đồng ý với quyết định đến nhà Tư Không Dực Dương của ông, lão quản gia lắc đầu, “Vừa rồi trên TV cũng không đưa tin có người thương vong, cho nên chắc chỉ là sự cố giao thông bình thường thôi, sáng mai chúng ta sẽ đến nhà đại thiếu gia xem.”

Tư Không Khải gật đầu, cũng chỉ có thể như vậy. Ông lại chỉ chỉ điện thoại, “Ông thử gọi lại cho Dực Dương mấy lần nữa xem sao.”

Lão quản gia tần trách ngồi trên sofa quay số gọi điện, thẳng đến lần thứ năm rốt cuộc kết nối được tín hiệu.

Tư Không Dực Dương vừa đi tắm rửa, gọi điện cho Mạc Tuấn Nghị xong điện thoại của gã tự động tắt máy, gã cũng không chú ý, tắm xong mới nhìn điện thoại, lập tức khởi động máy, máy mau chóng thông báo mấy cuộc gọi nhỡ.

“Alo? Ba à?” Vừa thấy là điện thoại ở nhà chính, gã lập tức nghe máy.

“Đại thiếu gia, là tôi.” Lão quản gia nghe thấy giọng gã không có gì khác thường, ông yên tâm hơn một chút.

“Ngủ thức? Đã trễ thế này còn chưa ngủ, có việc?” Nhìn đồng hồ đặt trên tủ đầu giường, đã hơn 11 giờ.

Lão quản gia tên là Nghiêm Võ, mọi người đều gọi ông là ngũ thức.

“Ack... Vừa rồi cùng lão gia xem thời sự, thấy được tin nhị thiếu gia bị tai nạn giao thông, tôi và lão gia rất lo lắng cho cậu ấy.”

Tư Không Dực Dương gật đầu, phỏng chừng là ông cụ nhà mình đang lo lắng lắm.

“Không có việc gì đâu, chỉ bị chút trầy xước ngoài da, không cần phải lo lắng.”

Tư Không Khải đoạt lấy điện thoại, đặt mông ngồi bên cạnh lão quản gia, nửa người đều dựa vào người người ta, may mà Nghiêm Võ trước kia từng luyện võ, thân thể cường tráng, nếu không bị ông đè lên người quá là vấn đề lớn.

Nghiêm Võ vươn tay đỡ thắt lưng Tư Không Khải, miễn cho ông kích động mà làm đau cái thắt lưng già. Tạng hình của ông cụ giờ này có chút..... khiến người ta mơ màng suy nghĩ vẩn vơ. Chông mông áp nửa người lên người người ta nghe điện thoại.....

“Dực Dương! Viêm Nghiêu không có việc gì chứ!” Rống lên với điện thoại, ông cụ giọng đến là khỏe.

Tư Không Dực Dương để điện thoại ra xa một chút, hôm nay màng nhĩ của gã đã phải chịu hai tầng tàn phá.

“Ba, thực sự không có vấn đề gì, đã làm kiểm tra rồi, chỉ chấn động não rất nhỏ, hiện tại còn nằm viện, ngày mai...”

“Cái gì? Chấn động não?” Tư Không Dực Dương còn chưa nói xong đã bị giọng rống của ba gã cắt ngang.

“Ba, ba có thể nghe con nói hết được không?” Thở dài, gã nâng tay nheo mi tâm, hôm nay gã thật mệt mỏi mà, “Viêm Nghiêu thực sự không sao, không tin mai ba có thể tự mình đến xem.”

“Được, mai ba qua.” Tư Không Khải lập tức mở miệng đáp ứng, kỳ thực là ông là muốn đi xem con dâu với cháu, lo lắng cho con chỉ là thứ yếu. (Ồi cuộc đời bạc bẽo...)

Tư Không Dực Dương vừa phun ra câu kia liền hồi hận, đáng tiếc ông cụ đáp ứng quá nhanh, gã muốn đổi ý cũng không được.

“Vâng, ngày mai con sẽ cho người đón ba và ngũ thức.” Quên đi, đến thì đến vậy.

Tư Không Khải đắc chí cúp điện thoại, vừa ngẩng mặt lên đã thấy mặt lão quản gia, lẩm bẩm, “Mai tôi có thể gặp cháu trai rồi.”

Lão quản gia gật gù đầu, sau đó vô cùng bình thản nói, “Lão gia, ông nên giảm béo, nặng muốn chết.”

Đảo mắt xem thường, Tư Không Khải ngồi dậy, nghĩ nghĩ nói, “Mai ông không được nói gì đâu đó, để tôi đi gặp cô gái kia.”

Lão quản gia có chút không biết nói gì, người ta đã sinh cho nhà Tư không một đứa cháu rồi vậy mà còn định gây khó khăn với người ta. Nhưng ông không phản đối, cần phải xem nhân phẩm thế nào, nếu nhân phẩm không tốt, nhà Tư Không cũng sẽ không nhận.

Tư Không Dực Dương cúp máy, nằm trên giường bắt đầu buồn ngủ, nghĩ nghĩ lại mở mắt cầm di động gửi cho em gã một tin, “Mai ông cụ đến thăm em” Gửi xong gã chớp mắt mấy cái, gửi thêm một tin nữa, “Chắc là muốn đến xem Thuận Nhã và Bánh Bao.”

Gửi tin nhắn xong gã liền ngủ luôn, hỏi gã vì sao không gọi điện thoại? Gã sao mà dám quấy rầy giấc ngủ của em gã, tên kia là đại ma vương huyết áp thấp, rồi giường sẽ vô cùng vô cùng khó chịu.

Ngày hôm sau, Ô Thuận Nhã theo đồng hồ sinh học đúng giờ tỉnh lại, mơ mơ màng màng định đứng lên đi làm bữa sáng cho Bánh Bao, nhưng cậu mới vừa động đã có người bên tai nói cậu ờ lại ngủ thêm một lúc, giờ còn quá sớm. Giọng nói kia trầm thấp dễ nghe, khiến cậu có cảm giác an tâm, sau đó cậu chôn mặt vào một vùng ấm áp, cọ cọ, tiếp tục ngủ.

Tư Không Viêm Nghiêu cúi đầu nhìn dáng vẻ thỏa mãn của cậu thì không khỏi bật cười nheo nheo má cậu, ôm cậu tiếp tục ngủ. Đêm qua là đêm anh có giấc ngủ ngon nhất, giờ ai tới cũng mặc, anh phải ngủ thêm một giấc.

Chờ hai người tỉnh ngủ đã sắp đến mười giờ, Ô Thuần Nhã mở mắt, cậu cảm thấy có chút choáng váng đầu, ngủ nhiều quá.

“Không thoải mái?” Tư Không Viêm Nghiêu thấy cậu nhíu mày, cúi đầu hỏi.

Chớp mắt mấy cái, Ô Thuần Nhã ngẩng đầu nhìn nam nhân, mỉm cười, “Đã lâu chưa ngủ nhiều như vậy, có chút không quen.”

“Tỉnh ngủ chưa?”

“Ừ, anh có cảm thấy khó chịu chỗ nào không?” Cậu ngồi dậy nhìn nam nhân, phát hiện hôm nay sắc mặt của anh tốt hơn nhiều, ít nhất không giống hôm qua không có huyết sắc.

“Không.” Anh cong khóe môi cười với cậu, “Đi rửa mặt.”

“Ừ.” Ô Thuần Nhã gật đầu xuống giường mặc quần áo, sau đó vào phòng vệ sinh, phát hiện bên trong không ngờ lại có thể tắm rửa, hơn nữa còn có đủ đồ dùng rửa mặt đánh răng, cậu chắc lưỡi, nói thầm, “Đúng là thể giới của kẻ có tiền.”

Vừa đánh răng vừa nghĩ đến chiều nay có tiết học, cậu quay đầu nhìn nam nhân phía sau, “Buổi chiều em còn phải đi học, Bánh Bao chờ khi em về sẽ đi đón nó.”

Tư Không Viêm Nghiêu hai tay ôm lấy thắt lưng cậu, đem cằm lún phún râu cọ cọ vào vùng da cổ non mịn trơn nhẵn lộ ra ngoài cổ áo của cậu, “Ừ, chiều ba anh sẽ đến.” Vừa này anh mở điện thoại ra xem đã thấy tin nhắn anh trai gửi tới.

Sợ ngứa rứt rứt cổ, Ô Thuần Nhã cúi người súc miệng, “Anh như thế em rửa mặt kiểu gì!” Người này cứ bám dính như sâu róm ấy.

Tư Không Viêm Nghiêu nằm úp lên lưng cậu, bị động tác cúi người của cậu tác động, cặp lông cong vênh đầy đặn vừa vịn ma sát lên dục vọng của anh.

Buổi sáng dần ông đều thực có tinh thần, cho nên Ô Thuần Nhã cảm giác được có thứ gì cương cứng đang đỉnh lên trong mình.

“Sáng ra anh lại phát cái quái gì tình hả!” Quay đầu lại trừng anh, trong đầu nam nhân này không khéo chỉ toàn tình tròng!

Tư Không Viêm Nghiêu không nói gì, dán lại gần hôn lên cổ Ô Thuần Nhã, hai tay cũng không an phận rời bỏ.

Tay trái vói vào áo sơ mi tìm tòi, nhẹ nhàng vuốt ve vùng bụng trắng mịn co giãn của Ô Thuần Nhã, sau đó chậm rãi chuyển qua trước ngực, xoa nắn vân vân hai viên đậu đỏ kia.

Tay phải tiến vào quần của Ô Thuần Nhã, từ từ dịch xuống, nắm lấy tiểu nhả nhả mềm nhũn kia.

Ô Thuần Nhã bị anh trêu chọc từ trên xuống dưới, ngứa đầu tựa vào lồng ngực nam nhân, híp mắt thờ dốt.

“Ưm... đau...” Nam nhân khẽ đem một ngón tay đâm vào nếp uốn phía sau của cậu, khiến cậu hừ nhẹ một tiếng.

Ngâm vành tai cậu cắn mút, Tư Không Viêm Nghiêu dùng bàn tay to dày nhẹ nhàng trấn an tiểu nhả nhả đã muốn đứng lên, “Bảo bối, thả lỏng.”

Ô Thuần Nhã cắn răng, anh nói thì đơn giản lắm, nếu có thể dễ dàng thả lỏng như vậy chẳng lẽ còn cho cậu đi làm thợ chày! Nhưng lúc này cậu cũng hết cách, nam nhân đã túm cả quần dài lẫn quần lót màu trắng của cậu xuống, giờ phút này cậu chỉ mặc mỗi áo sơ mi màu trắng, còn phần dưới đã trống trơn hoàn toàn!

Tư Không Viêm Nghiêu bóp một ít kem dưỡng da tay để ở bên cạnh vào lòng bàn tay, chà xát hai tay để phần kem ấm hơn, sau đó chậm rãi tiến tới động khẩu nhắm chặt, tham tiến một ngón tay.

Ngón tay vừa tiến vào đã lập tức được tràng thịt nóng hằm hạp bao lấy, còn không ngừng co rút mút lấy tay anh.

“Bảo bối, em thật chặt.” Tư Không Viêm Nghiêu có chút kích động, thân thể này là thứ hoàn mỹ nhất anh từng thấy, có thể mang đến cho anh khoái cảm tuyệt vời nhất.

Ô Thuần Nhã xấu hổ gât gao nhắm mắt lại, bị nam nhân đè thắt lưng nhào về phía trước bồn rửa tay, nhẹ giọng rên rỉ.

Tư Không Viêm Nghiêu hết lòng vì cậu khuếch trương, ba ngón tay đã có thể thuận lợi ra vào nơi dừng đạo ấm áp kia, anh rút ngón tay, đem thứ đã sớm trương đến phát đau, nộ khí ùng ùng dựng thẳng của mình đâm vào động khẩu bởi vì ngoại vật rời đi mà khẽ co rút, nhẹ nhàng nghiền nát.

“Bảo bối, ngừng đầu.”

Ô Thuần Nhã bị anh gây sức ép lúc tiền hí mà sắc mặt phấm hồng thờ dốt, nghe được tiếng nam nhân liền mờ mịt ngừng đầu, tròn mắt nhìn hai người

trong gương.

“Anh muốn chết hả!” Xấu hổ buồn bực quay đầu rống nam nhân, cậu mặc cỡ đến cỡ cũng đỏ bừng.

Nam nhân thấp giọng cười, thẳng lưng, tiến mạnh vào.

“A!” Ô Thuần Nhã bị anh bất ngờ đâm mạnh vào ngằng đầu hét một tiếng, tuy rằng không đau, nhưng nam nhân thực sự quá lớn.

“Chậm.....chậm một chút.....A.....” Hai tay bám lấy bồn rửa ngọc thạch, cậu cố kiềm nén không rên thành tiếng.

Hai tay đè lại thắt lưng muốn né tránh, nam nhân làm như không nghe thấy dùng sức đâm lộn.

Hai người ở trong toilet chật hẹp vận động gần ba mươi phút, Tư Không Viêm Nghiêu mới gào nhẹ một tiếng phun tinh hoa vào nơi ẩm ướt kia.

“...” Ô Thuần Nhã nhũn mảy từng mắt lờm nam nhân một cái.

Tư Không Viêm Nghiêu nháy mắt nhìn xuống, “Khụ, nhìn không nổi.”

“.....” Nếu không phải lúc này Ô Thuần Nhã lưng eo chân mềm nhũn, nhất định sẽ một cước đạp chết anh.

“Đừng tức giận, anh giúp em lấy ra.” Mang theo ý tứ lấy lòng, anh ôm thắt lưng cậu.

“Ừ.” Cậu thực sự là lười cử động.

Nam nhân sung sướng vươn tay cởi hết quần áo hai người ra, đến khi giúp Ô Thuần Nhã tắm lại không nhìn được mà hóa sói, bỏ nhào về phía cậu.

Kết cục Ô Thuần Nhã đáng về bị người ta hung hăng chà đạp, trên cổ cũng bị nam nhân cắn vài cái ra dấu vết, cậu đẩy anh ra, trừng mắt, “Cút xa một chút!”

Tư Không Viêm Nghiêu cười cười lại gần mặt quần áo cho cậu, về mặt ăn uống no đủ hết sức vừa lòng thỏa mãn.

“Ngoan nào, mặc quần áo.”

Ô Thuần Nhã nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh liền hận đến ngứa răng, nhưng lúc này cậu thực không đủ sức lực gây sự với nam nhân, cho nên đành phải nhắc chân nhắc tay để anh sẵn sàng giúp cậu mặc quần áo. Trong lòng còn tự an ủi chính mình, “Có thể để đại gia Tư Không Viêm Nghiêu anh tuấn ngang ngược ngông cuồng bá đạo giúp mình mặc quần áo cũng coi như kiếm lời, bao nhiêu người cầu còn không được đâu!”

Tay chân vụng về mặc quần áo cho cậu, Tư Không Viêm Nghiêu chắc chắn lưỡi, phun một câu, “Còn phiền toái hơn cả cởi quần áo.”

“.....” Hiện tại Ô Thuần Nhã đến cả nhìn cũng không muốn nhìn anh. Quá đáng giận mà!

=====

Màng kịch thứ nhất :

Đây là chuyện xảy ra khi Ô Thuần Nhã mang Bánh Bao rời nhà trốn đi, vào ngày thứ ba ở thôn sinh thái.

Ngày đó trời mưa, Bánh Bao nhờ Phụ thân bé hai bạn thỏ trắng vào phòng làm bạn với mình.

Dưới đây là đoạn đối thoại giữa Bánh Bao và hai bạn thỏ :

Bánh bao : Thỏ à, cậu trắng thiệt đó! ◡◡◡

Bạn thỏ : ...

Bánh bao : Thỏ à, cậu béo thiệt đó! >▽

Bạn thỏ : ...

Bánh bao : Thỏ à, nhìn cậu có vẻ nhiều thịt thiệt đó! `▽`

Bạn thỏ : ...

Bánh bao : Thỏ à, thịt của cậu trông có vẻ ngon thiệt đó! (≡)

Bạn thỏ : ...

Bánh bao : Phụ thân, buổi tối chúng ta ăn món thỏ hầm được không ạ! (≡)

Ô Thuần Nhã : ...

Bạn thờ : ...

Ở trong lòng bánh bao, không trả lời chính là đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Bảo bối! Em thực là bạo lực nha!

Buổi sáng Tư Không Dực Dương bảo Sở Dương đi đón người, kết quả ông cụ không vừa ý, nhìn thấy không phải thẳng con cả tự mình đến đón còn cái kinh không chịu đi. Không có biện pháp, Tư Không Dực Dương bận bịu ở công ty xong đành phải tự mình đến đón, khổ qua khổ lại một hồi cũng đến trưa.

Tư Không Khải hàm hừ ngồi trong xe, lão quản gia Nghiêm Võ ngồi bên cạnh, Tư Không Dực Dương ngồi ở ghế phó lái, Sở Nam lái xe.

Nghiêng người ngồi, Tư Không Dực Dương xoay qua nói với ông. “Ba, không phải là ba rảnh rồi quá đó chứ?” Đêm qua rống lên ồn ào nói muốn tới, hôm nay buổi sáng đã sai người tới đón ông, ông còn không vui.

Tư Không Khải mặt âm trầm, đừng nói, tuy ông cụ đã sáu mươi nhưng trông cũng chỉ tầm hơn năm mươi một chút, nhìn về ngoài hai anh em bọn họ cũng biết khi còn trẻ nhất định ông là một người rất ưa nhìn.

Khi ông không cười đùa trên người cũng có khí thế cực dọa người. Sở Nam lái xe chỉ vì buổi sáng hắn nói với ông cụ là Tư Không Dực Dương bảo mình tới đón ông liền không thêm phản ứng với hắn, đã thế còn mặt không đổi sắc trừng hắn, khiến cho Sở Nam có chút luống cuống hoảng sợ.

“Đồ bất hiếu.” Quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, ông cụ nói thảm một tiếng.

“...” Tư Không Dực Dương giật giật khóe miệng, nhìn lão quản gia lắc đầu với gã, gã xoay người nhắm mắt dưỡng thần. Không trông thấy gã còn bắt gã đi đón, gã thiệt là bẽ bộn nhiều việc đó có được không.

“Hừ!” Ông cụ thấy gã không để ý đến mình, lạnh mặt hừ một tiếng.

Tư Không Dực Dương mở mắt, chớp chớp, lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Ở bệnh viện, Tư Không Viêm Nghiêu bị Ô Thuần Nhã ghét bỏ, tránh tuốt ra xa không cho anh lại gần.

“Bảo bối, lại đây.” Tư Không Viêm Nghiêu ngồi trên giường bệnh, nhú mảy.

Ô Thuần Nhã mặt thối, “Thay quần áo nhanh lên.”

“Em giúp anh thay, có qua có lại.” Tư Không Viêm Nghiêu nhướn mày yêu cầu.

Cậu cầm lấy ly nước thủy tinh trên bàn trà ném qua, bị nam nhân bắt được, “Bạo lực.”

Thêm một ly khác bay qua, lại bị bắt lấy.

Nam nhân đứng lên đi đến trước mặt cậu, vươn tay nâng cằm cậu lên, dán lại gần, hô hấp nóng bỏng phả vào mặt cậu, “Giận rồi?”

“Ba anh đến anh còn muốn giày vò tôi, anh an cái gì tâm thế hả!” Ô Thuần Nhã tức giận chính là vì cái này, người này biết rõ mình khăn trương mà còn quần lấy mình làm vận động thể lực hai lần, buổi chiều có tiết học cậu còn không đi được, cả người mềm nhũn không có tí sức nào, vừa rồi cậu đột nhiên nhớ tới câu anh mới nói lúc đầu là ba anh tới, con tức liền bùng lên.

Ngồi trên tay vịn sofa, Tư Không Viêm Nghiêu nghiêng người ôm cậu vào lòng, “Không cần để ý đến ông ấy.”

Ô Thuần Nhã đẩy đẩy nam nhân, đẩy không ra, chỉ có thể trợn mắt sinh hồn dỗi. Cậu đang khăn trương muốn chết có được không, đây chính là gặp mặt cha mẹ chồng trong truyền thuyết đó, chỉ nhìn tính cách anh em hai người này đã đủ biết, người lớn nhà họ nhất định cũng không dễ chung sống.

“Lo lắng lắm sao?” Thấy Ô Thuần Nhã không nói lời nào, Tư Không Viêm Nghiêu mới tính đứng đắn chút.

“Ừ.” Thở dài, Ô Thuần Nhã thả lỏng người dựa vào nam nhân.

“Lo lắng cái gì?” Ngón tay mon trón tóc cậu, cảm giác sợi tóc lướt qua ngón tay khiến nam nhân thoải mái nheo mắt lại. Mỗi một góc trên người này đều hấp dẫn anh, khiến anh yêu say đắm thật sâu thật sâu.

Lắc đầu, Ô Thuần Nhã rầu rĩ, cậu không có chỗ nào không lo lắng cả, dù sao đó cũng chính là ba của người này.

“Mẹ anh đâu? Chưa nghe mấy người nhắc tới bao giờ.” Liền ngay cả Cảnh Hoán cũng chỉ nói về nhà chính thăm ông nội, hơn nữa hình như cậu chưa từng nghe anh nhắc tới mẹ.

Tur Không Viêm Nghiêu mặt không đổi sắc không cảm xúc nói hai từ, “Chết rồi.”

Ô Thuần Nhã hô hấp tạm dừng hai giây, “Em rất tiếc...” Hóa ra bọn họ không nhắc tới là không muốn nhớ lại chuyện thương tâm

Nâng tay xoa nắm cằm cậu, Tur Không Viêm Nghiêu cười nhẹ một tiếng, “Chưa thấy mặt bao giờ.” Từ khi anh có kí ức, người nhà bên cạnh anh đã đều là đàn ông, lúc đầu trong nhà chính còn có thể có phụ nữ đi qua đi lại, nhưng về sau ngoại trừ nữ đầu bếp theo đến biệt thự nhà anh cả ra thì ngay cả sinh vật giống cái cũng không có, hơn nữa từ nhỏ anh đều theo ông nội và cụ, có khi ra sau núi xem lão yêu quái bắt từ kia, lúc ấy cha bận bịu, muốn gặp mặt một lần cũng không được.

Chớp mắt mấy cái, cậu có chút không hiểu nghiêng đầu, chưa thấy mặt bao giờ? Chẳng phải đối với một đứa nhỏ bình thường chưa từng gặp mẹ sẽ thực khao khát sao? Chẳng lẽ người trong nhà cũng không nhắc tới? Sao giọng điệu nam nhân nói chưa gặp bao giờ lại đơn giản như vậy.

Nhìn ra nghi hoặc của cậu, Tur Không Viêm Nghiêu chỉ thản nhiên nói, “Phụ nữ nhà Tur Không đều đoản mệnh.”

“Hả?” Đây là cái lý do gì vậy?

“Những người phụ nữ vào cửa đều đã chết.” Thấy vẻ mặt cậu vẫn mờ mịt, Tur Không Viêm Nghiêu đổi cách nói dễ hiểu hơn.

“.....Anh không định lấy em đó chứ?” Hồ nghi nhìn nam nhân, Ô Thuần Nhã trông lòng thảm niệm a di đà phật, tui cũng không muốn còn trẻ đã phải đi châu Diêm vương đầu.

Bị vẻ mặt ‘em sợ chết, anh đừng có ý định không đứng đắn gì đấy nhá’ của cậu chọc cười, nam nhân hôn lên môi cậu, trấn an, “Em là phụ nữ sao?”

Giận! “Ông đây là đàn ông!”

Nhướn một bên mày, vẻ mặt nam nhân đầy tà khí, “Càng ngày càng thô lỗ.” Thấy cậu có dấu hiệu xù lông, lập tức vuốt ve, “Nhưng mà anh thích.”

“Hừ!” Ai kia hất đầu qua một bên, hai má trắng nõn chậm rãi biến đỏ.

“Ha ha, anh nói thật, phụ nữ nhà Tur Không đều chết sớm, trên cơ bản ngoại trừ chị dâu cả vừa kết hôn đã bỏ chồng chạy đi của anh, toàn bộ đều đã chết, tuy nhiên nghe nói hiện tại cô ta cách cái chết cũng không xa.” Nghĩ nghĩ, nam nhân tiếp tục giải đáp nghi hoặc cho cậu.

“Vi sao?” Càng nghe càng mơ hồ, Ô Thuần Nhã càng thêm kinh ngạc.

Nghiêng đầu nghĩ nghĩ, Tur Không Viêm Nghiêu lắc đầu, “Không nói rõ được, có lẽ có liên quan đến di truyền.”

Di truyền? Vậy chết không khéo là do huyết thống của gia đình các anh rồi! Lời này cậu không dám nói, sợ nam nhân tức giận.

Cậu nhú mày nghĩ nguyên nhân, cuối cùng kết luận như vậy, vì chỉ có những người phụ nữ sinh con cho nhà Tur Không mới chết, nếu không các cô đã từng phát sinh quan hệ cùng anh sao lại không có chút xíu dấu hiệu sắp chết nào? Dù sao cậu cũng gặp qua hai cô vui vẻ nhảy nhót rồi!

“Chỉ có phụ nữ?” Suy nghĩ này vừa xuất hiện, cậu còn có chút lo lắng liệu mình có sắp tèo rồi hay không.

Nam nhân khẳng định gật đầu, “Chỉ có phụ nữ.” Đây là lý do anh trai anh không định tái hôn mà anh cũng không tính kết hôn, tuy rằng bình thường bọn họ chẳng phải người tốt lành gì, nhưng bọn họ cũng không muốn gánh trên lưng cái danh khắc vợ. May mắn anh tìm được người mình yêu, hơn nữa càng đáng mừng chính là, bảo bối của anh là đàn ông, một người đàn ông có thể sinh cho anh thật nhiều thật nhiều bánh bao nhỏ.

Được rồi, nếu nam nhân nói chắc chắn như thế, vậy mình tạm tin anh.

“Ba anh khi nào thì đến?” Nghĩ nghĩ, cậu hỏi chuyện mình lo lắng.

Tur Không Viêm Nghiêu cầm di động xem giờ, đã bốn giờ chiều.

“Tới rồi.” Giữa trưa anh trai anh đã gọi điện thoại tới, phỏng chừng lúc này đã về đến nhà.

“Vậy khi nào chúng ta trở về? Tiện đường đi đón Bánh Bao lun.” Một ngày không gặp Bánh Bao, cậu thấy nhớ nó quá.

Tur Không Viêm Nghiêu đứng lên, cầm quần áo cũ đã được thay bằng bộ quần áo mới Tur Không Dực Dương bảo người đem đến, “Bây giờ đi.” Nếu không phải vừa rồi bảo bối hỏi chuyện của mình, anh đã sớm muốn đi.

Ô Thuần Nhã đứng dậy cầm bộ quần áo nam nhân đã thay bỏ vào túi, cậu ngừng đầu nhìn anh, quan tâm hỏi, “Thật sự không chóng mặt?”

Tư Không Viêm Nghiêu gật gù đầu, vươn tay khoác lên vai cậu, ôm cậu đi ra ngoài.

“Đã ổn rồi.”

Từ nhà chính nhà Tư Không đến biệt thự của Tư Không Dục Dương chỉ mất nửa tiếng, nhưng ông cụ trên đường còn gây phiền phức, nói mình bị choáng đầu, để xe đi chậm lại. Kết quả, khi bọn họ đi tới biệt thự của Tư Không Dục Dương, xe của Tư Không Viêm Nghiêu và Ô Thuần Nhã cũng tới nơi.

Giang Hán quay đầu lại nhìn Tư Không Viêm Nghiêu, “Đó là ông cụ nhà anh à?”

Tư Không Viêm Nghiêu gật đầu, không nói gì.

Ô Thuần Nhã tò mò nhìn ngó, trông thân thể ông rất cường tráng, khí sắc cũng tốt lắm.

“Giang Hán, cảm ơn anh đã đưa chúng tôi về.” Thấy nam nhân xụ mặt ngồi kia, không xuống xe cũng không nói gì, Ô Thuần Nhã đành phải mở miệng cười cảm ơn với Giang Hán.

Giang Hán phát tay, “Đừng khách khí, tôi còn phải nhờ cậy Viêm Nghiêu tài trợ thiết bị cho bệnh viện mà.” Viện trưởng bệnh viện của bọn họ sắp nghỉ hưu, các trưởng khoa đều đang nhìn chằm chằm vào cái vị trí đó, đương nhiên hắn cũng không ngoại lệ.

Tư Không Viêm Nghiêu nâng mắt, liếc hắn một cái, Giang Hán vốn đang cười ngu về phía này, kết quả bị anh liếc một cái mà tóc gáy dựng thẳng hết cả lên.

“Khụ. ừm, tôi không vào đâu, vết thương trên trán anh nhớ chú ý một chút, khi tắm đừng để dính nước.” Dựa trên chức trách của một bác sĩ, hắn vẫn là dặn dò đôi câu, tuy rằng hắn cho rằng nam nhân không nhất định sẽ nghe.

Ô Thuần Nhã gật đầu đáp ứng thay nam nhân, cho dù Tư Không Viêm Nghiêu không thêm đề ý cậu cũng sẽ thời thời khắc khắc chú ý đến.

Bánh Bao ngồi trong lòng Tư Không Viêm Nghiêu gật gù như gà mổ thóc, bé chớp mắt, non nớt nói, “Phụ thân, Bánh Bao buồn ngủ quá.” Bé vì mấy hôm không gặp Cảnh Hoán, cho nên đêm qua có chút hưng phấn quá độ, kết quả mới lên xe đã thấy buồn ngủ, dù sao hai nhóc này hôm qua ở trong phòng lẫn qua lộn lại đến nửa đêm mới đi ngủ.

Tư Không Viêm Nghiêu ôm Bánh Bao vào lòng, Bánh Bao không thoải mái vịn vẹo vài cái, bĩu môi nói, “Cứng.” Người cha bé cứng quá đi mất!

“...” Ô Thuần Nhã dở khóc dở cười nhìn sắc mặt âm u của nam nhân, vươn tay điều chỉnh vị trí của Bánh Bao một chút, thấy bé mơ mơ màng màng ngủ, mới hỏi, “Còn không xuống xe?”

Anh lắc đầu, hất cằm ý bảo cậu nhìn về phía trước.

Ô Thuần Nhã và Giang Hán đồng thời ngừng đầu lên, xuyên qua kính chắn gió thủy tinh phía trước nhìn ra bên ngoài.

Một chiếc xe màu đen có rèm che chậm rãi tiến đến, vừa đứng dừng lại trước cổng biệt thự.

Ô Thuần Nhã khó hiểu quay đầu nhìn nam nhân, nhướn mày, ý là hỏi, ai vậy?

Nam nhân nhếch môi cười, chẳng qua nụ cười này lại khiến Giang Hán vừa quay đầu nhìn thấy da đầu khẽ run lên.

Ô Thuần Nhã chớp mắt mấy cái, nhìn ra ngoài cửa sổ, sau khi thấy mấy người từ xe bước xuống thì sững sốt, sau đó nhủ thầm.

Giang Hán thấy biểu tình này của cậu, cũng rất kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Nhà họ Tống các người là không có việc gì làm à?

Tư Không Viêm Nghiêu một tay ôm Bánh Bao vào lòng, một tay ôm lấy thắt lưng Ô Thuần Nhã, “Bảo bối?”

Ô Thuần Nhã cau mày quay đầu nhìn anh, “Bọn họ biết hôm nay ba anh sẽ đến, cho nên mới bàn bạc với nhau tới đây góp vui sao?”

Nam nhân cười nhẹ một tiếng, bàn tay đặt trên lưng cậu nhẹ nhàng vỗ về, anh thấp giọng nói, “Em coi như xem diễn đi.”

Lúc này nếu không phải có Giang Hán ngồi ở phía trước, hơn nữa hắn còn vô cùng quang minh chính đại dựng thẳng lỗ tai nghe lén hai người; cộng thêm việc Ô Thuần Nhã không muốn trước mặt người ngoài nổi cáu với anh, và cả đứa con đang nằm trong lòng anh vù vù ngủ, thì cậu nhất định sẽ nâng tay lên đánh anh, ai biết anh có thể nói nhẹ nhàng như thế chứ!

Xem diễn? Chỉ cần chớp mắt cũng nhìn ra, mấy người đi vào kia không ai là không nhắm vào cậu, không đúng, phải nói là không ai không nhắm vào người đàn ông của cậu.

Nếu cậu đã quyết định sống cùng với anh, vậy có nghĩa người này chỉ có thể là của cậu, người khác phần ra ngoài! Cái loại cảm giác bản thân bị một đám bút rút không yên không ngừng nhớ thương không hay ho chút nào, hơn nữa đám người này còn thường xuyên đến trước mặt cậu khoe này khoe nọ, rằng thì là mà bọn họ đã từng có cơ hội tiếp xúc gần gũi với anh thế nào, đúng là một lũ phá hoại!

Cậu đúng thực không thích bạo lực, không thích tranh đoạt, nhưng không có nghĩa cậu có thể dễ dàng tha thứ, làm người ai cũng có điểm mấu chốt, chọc cậu xù lông cậu cũng rất đáng sợ đó có biết không (#’). Toàn coi cậu là quả hồng mềm, còn bóp đến nghiền!

Nếu hôm nay bọn họ còn khiêu chiến điểm mấu chốt của cậu, vậy cũng chả cần giữ mặt mũi cho mấy kẻ có tiền nữa, tốt nhất làm họ tức giận đến hộc máu mà đi tìm chết đi, bọn họ tiêu sạch xong cuộc sống sẽ liền khôi phục yên ả, khỏi cần phiền lòng vì ba cái chuyện này nữa.

Lúc này sắc mặt Ô Thuần Nhã vô cùng âm u, khí chất thanh nhã lạnh nhạt vốn có giờ mất sạch không thấy bóng dáng. Bình thường khi cậu cười khoe mặt hơi cong xuống, khoe miệng hướng lên, khiến người ta nhìn sẽ cảm thấy thân thiết, tuy rằng cậu luôn tạo cảm giác đậm đặc, nhưng chẳng có mấy ai là không thích nụ cười khi cảm ơn của cậu.

Mà lúc này, cặp mắt đen kia hơi nheo lại, môi mỏng cũng mím thành một đường thẳng, nếu cẩn thận lắng nghe còn có thể nhận ra tiếng nghiền răng ken két rất nhỏ....

Giang Hán nhìn gương chiếu hậu trộm quan sát, kết quả đưa ra kết luận — con thỏ nóng nảy cũng có thể cắn người. Nhưng lần biến dị này quả thực là quá hung hãn ...

“Khụ, hay là, chúng ta tìm một chỗ ăn chút gì đi?” Loại bùng nổ trong trầm lặng, ngay trong bầu không khí yên tĩnh mà điên cuồng này khiến hắn cảm thấy áp lực thật lớn, cho nên hắn đành phải kiên trì chống đỡ ánh mắt lạnh lẽo mà mở miệng đánh vỡ các hình ảnh bạo lực huyết tinh không êm dịu trong đầu Ô Thuần Nhã.

Ô Thuần Nhã lấy lại tinh thần, có chút xấu hổ, cậu vừa rồi muốn làm gì vậy! Quá bạo lực! Nhất định là bị lây bệnh rồi!

Nghĩ thế, cậu ngẩng đầu hung hăng lườm Tư Không Viêm Nghiêu một cái, “Hừ!” một tiếng thật mạnh, sau đó quay đầu đi không thèm nhìn anh.

Bị cậu giận chó đánh mèo nam nhân về mặt mặc danh kì diệu (không hiểu vì sao), bảo bối mắt bị co giật à?

Còn Giang Hán thì nhin không nổi nằm úp lên tay lái, bả vai run run cố nén cười, ôi, người này buồn cười thật đấy, đây chắc là ghen tị đi? Đây là ghen xong chuyển qua giận chó đánh mèo đi? Cái dáng vẻ mặt tự nhiên nghĩ một đằng làm một nẻo này quả thực rất thú vị.

Kết quả Giang Hán mời bữa tối cũng không ai đi, Tư Không Viêm Nghiêu thấy Ô Thuần Nhã hằm hừ không thèm nhìn mình thì có chút buồn bực, anh mở cửa bé con còn đang ngủ xuống xe, Ô Thuần Nhã cũng xách túi đi xuống.

Giang Hán thấy hai người xuống xe xong nói câu hẹn gặp lại, sau đó lái xe rời đi, hắn phải đi tìm em trai để chia sẻ cái câu chuyện vui về này.

“Sao vậy?” Nam nhân quay đầu lại, phát hiện Ô Thuần Nhã chỉ đứng ở đó chứ không đi, liền quay trở lại, cúi đầu nhìn cậu.

Ô Thuần Nhã nhú mi, do dự, nhỏ giọng nói thầm, “Nhờ làm mấy người ấy tức chết thì sao?” Nói xong còn ngẩng đầu nhìn nam nhân.

Bật cười lắc đầu, nam nhân mở miệng, “Tức chết thì tức chết, anh chịu.” Vừa nãy bảo bối ngạo kiều như vậy, rất đáng yêu, hơn nữa còn là một bộ tư thế hùng hổ muốn đi tìm người liều mạng, hiện tại sao lại có kị thế?

Nhìn ra ánh mắt trêu chọc của nam nhân, Ô Thuần Nhã bĩu môi, vươn tay ôm lấy Bánh Bao trong lòng Tư Không Viêm Nghiêu đi, để bé tựa lên vai mình ngủ, cái móng vù vù thịt ngồi trên hai cánh tay giao nhau của cậu. Hai cánh tay béo tự động vòng quanh cổ phụ thân, đầu cọ cọ, than thở, “phụ thân ơi, thơm quá đi.”

Ô Thuần Nhã nghiêng đầu nhìn cái miệng nhỏ đỏ au, hai má hồng hồng của bé, không khỏi bật cười, tên tiểu tử thối này không chừng lại mơ thấy đồ gì ngon rồi!

Tư Không Viêm Nghiêu ôm lấy bả vai cậu, hỏi, “Có khăn trang không?” Tuy cậu không biểu hiện ra bên ngoài, nhưng nam nhân biết lúc này bảo bối nhất định rất khăn trương.

Bĩu môi, Ô Thuần Nhã gật đầu, là lần đầu tiên gặp cha chồng đó, lần đầu tiên gặp cha chồng sẽ gặp bao nhiêu yêu ma quỷ quái, cậu đương nhiên thực khăn trương!

“Đã có anh rồi.” Nam nhân nhéo nhéo cằm cậu, ôm vai cậu đi về phía biệt thự.

Trong biệt thự, Tư Không Dực Dương bảo Sở Nam vào thư phòng lấy văn kiện cần dùng rồi rời đi trước, còn gã phải ở lại xem diễn, dù sao cũng sắp tới giờ tan tầm, mấy thứ tăng ca làm thêm gì đó khỏi cần lo!

Tư Không Khải cười ha hả với bốn người nhà họ Tống không mời mà đến, nâng tay ra hiệu, “Ngồi đi, không cần khách khí.” Kỳ thật trong lòng ông cụ đang buồn bực, ông thật vất vả mới có cơ hội đi gặp cháu, còn chưa được nhìn thấy mặt con dâu và cháu, đám người mặt dày vô liêm sỉ các người đến xem nào nhiệt gì!

Văn Nhân Minh Húc vừa mới tới đã sấm nhảy lên lầu tìm Hạ Dương, nhưng Hạ Dương lại không có ở đây, nghe nói là buổi sáng từ khi mới dậy mắt hần đã nháy liên tục, cho nên hần đi vào miếu lánh nạn.

Văn Nhân Minh Húc như cười như không nhìn vào mắt Tào quân gia đang nói với mình, gật đầu, “Có nói khi nào thì trở về không?”

Tào quân gia lắc đầu, hần cảm thấy áp lực rất lớn, trước kia đã gặp qua vị đại thiếu gia nhà Văn Nhân này vài lần, sao không phát hiện hần cũng có loại khí thế này nhỉ.

Văn Nhân Minh Húc gật đầu, “Cảm ơn, phiền toái cho tôi một tách cà phê đen.” Nói xong xoay người đi vào phòng khách, nếu không thấy người, vậy hần cũng đi xem diễn.

Lại nói bên này.

Lão gia nhà họ Tống Tống Nam Phong tạm coi là một đại nhân vật, khi còn trẻ dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, hơn bốn mươi tuổi cuối cùng cũng có sản nghiệp đủ để đời sau tiêu xài hoang phí không cần lo nghĩ, nhưng điều khiến ông ta vui mừng nhất chính là, đứa con trai lớn Tống Huy không chịu thua kém, tuy không đủ khôn khéo như Tư Không Dực Dương, song cũng là một người ổn định vững chắc, đứa con gái lớn Tống Nhị vài năm trước đã gả đi, nhà chồng rất môn đăng hộ đối, không cần ông ta phải bận tâm. Đứa thứ hai mặc dù không hứng thú làm kinh doanh, mỗi ngày đều chôn mình trong xưởng vẽ tranh, nhưng có thể tự nuôi sống bản thân, ông ta cũng không lo. Chỉ có đứa con út Tống Thụy, là bảo bối khi ông ta hơn bốn mươi mong mỏi mãi mới có được, từ nhỏ đã được cưng chiều, muốn cái gì thì cho cái đó, lần này để con trai nhỏ được vui, ông ta còn phải ưỡn cái mặt già này đến cửa nhà Tư Không cầu thân. Bất quá có thể bám víu kết thân với nhà Tư Không cũng là phúc của bọn họ.

Gia tộc Tư Không cơ nghiệp đã hơn trăm năm. Nếu năm đó không phải Tư Không Lâm không có hứng thú với chính trị mà đi theo kinh doanh, có lẽ cái ghế ở kinh đô kia liền biến thành của người nhà bọn họ. Song cả chính trị và kinh doanh đối với nhà Tư Không mà nói, con cháu nhà bọn họ dù có ở lĩnh vực nào cũng không có sự khác biệt.

Loại người có tiền có quyền như vậy, bao nhiêu người tranh đoạt muốn chạy tới làm thân, huống chi là bọn họ? Cho nên ý nguyện thật sự của Tống Nam Phong chính là, đây là con trai ông, nếu nó mà vào được nhà này, như vậy về sau một nửa nhà Tư Không còn không phải là của con ông sao? Tuy rằng bên ngoài đều truyền rằng đàn ông nhà Tư Không đều khắc vợ, nhưng cái này cũng chỉ là đồn đại mà thôi, sự thật như thế nào đâu ai rõ, hơn nữa, có đại gia tộc nào không có những chuyện riêng tư ẩn chứa bên trong?

Tống Nam Phong mang theo một đám con trai con gái, chiếm cứ sofa đối diện Tư Không Khải. Văn Nhân Minh Húc nâng tách cà phê ngồi ở bên cạnh Tư Không Dực Dương, lễ độ chào hỏi, “Thật ngại, hôm nay đã đến quây rầy bác Tư Không rồi.” Lại gật gật đầu với Tống Nam Phong, “Bác Tống thật sự là càng ngày càng dẻo dai.”

Tống Nam Phong phát tay, hào khí cười nói, “Minh Húc quả là ngày càng mạnh mẽ.”

Tư Không Khải có chút không hài lòng, người này đang coi mình là chủ nhà hay sao? Minh còn chưa nói chuyện mà ông ta đã chõ mồm vào rồi!

Quay đầu nhìn Tư Không Dực Dương, ông nhiu mày hừ nói, “Viêm Nghiêu đâu! Không phải đã nói với nó buổi chiều ba tối sao, sao còn chưa về!”

Tư Không Dực Dương nhún vai, “Con không rõ lắm, không thì ba tự mình gọi điện hỏi chút đi?” Ông cụ nhà gã đây chẳng phải vì đang bị quấy rầy mà không hài lòng ư, không hài lòng thì đi tìm người khiến ba không hài lòng ấy, lại còn giận chó đánh mèo lên người con!

Tư Không Khải nghẹn lời, ông nào dám gọi, lúc này nếu thằng con thứ hai mà trở về, nhìn thấy mấy người đang xuất hiện đây, còn không trở mặt với ông sao? Lại nói hình như ông vẫn chưa giải quyết xong chuyện gì đó đâu. . .

Nghĩ như vậy một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán ông chảy xuống, ngày đó cái giọng điệu của thằng con không phải là muốn nói đùa với ông đâu! Nhờ đâu nó điên lên thực sự đưa ông ra đảo không người nghỉ ngơi thì ông biết tìm ai mà kêu khóc đây!

Nghĩ đến đó ông lập tức xóc lại tinh thần, nhìn về phía Tống Nam Phong, hỏi, “Lão Tống, hôm nay ông đến là có việc gì vậy?” Đem cả nhà ông đến đây làm gì! Đi thi hoa hậu chắc!

“Lão ca ca (=anh già =) à, vốn chúng tôi định đến nhà chính thăm hỏi, nhưng trước khi đi thằng con cả nhà tôi đã gọi điện hỏi trước, thế nên mới biết các người đến đây.”

Lão ca ca? Tôi so với ông còn nhỏ hơn một tuổi lận đó! Tư Không Khải thầm nghĩ, nhưng trên mặt lại không thể hiện bất mãn gì.

“Có việc?” Tên này sao lại lằng nhằng như vậy, có việc thì nói, không có việc thì cút nhanh đi.

Tổng Huy ở bên cạnh nhìn cha mình có chút ngượng ngùng, chuyện này bọn họ đi là muốn gửi con gửi em.

“Bác Tư Không, là như vậy, lần trước ba cháu đã tới tận cửa nói với ngài rồi, chính là chuyện của em út nhà cháu và con thứ hai của ngài.”

Tư Không Khải vô thức ngồi thẳng lưng hơn chút, trầm nghĩ, tới rồi!

Tư Không Khải gật đầu, không tiếp lời, ông còn chưa kịp sàu xong chuyện này đâu, sao có thể để cho các người nói tiếp.

Tổng Huy thấy ông chỉ gật đầu không nói, trong lòng không biết làm sao.

Thực ra ngày đó cha hắn đi đến nhà Tư Không một mình, người ta trả lời như thế nào hắn cũng không rõ, cha chỉ về nhà nói họ đã đồng ý, nhưng biểu hiện của ông cụ này có chỗ nào giống đồng ý đâu!

Hắn nghi hoặc quay đầu nhìn Tổng Nam Phong — sao lại thế này ba? Không phải đã đồng ý rồi hay sao?

Tổng Nam Phong cũng không chắc chắn, ngày đó Tư Không Khải nói đưa út nhà ông ta không tới, cũng rất vui vẻ với lời đề nghị này, ông ta tưởng người ta đồng ý, trực tiếp về nói với người nhà, nhưng giờ ngẫm lại, quả thực người này chưa cho mình câu trả lời chính xác, mà nói là không phản đối, còn muốn xem ý của Tư Không Viêm Nghiêu.

Giờ thấy con chớp mắt nhìn mình, ông cũng chỉ biết cứng da đầu.

“Ừm, lão ca ca à, mấy hôm trước không phải đã định rồi sao, chính là hôn sự của con út nhà tôi và Viêm Nghiêu đó.”

Tư Không Khải lại gật đầu, nhưng lần này ông nói, “Việc này ấy à, kỳ thật tôi cũng không phản đối, cần phải xem ý của Viêm Nghiêu đã, giờ là thời đại nào rồi, chúng ta không thể bức hôn được.”

Mấy người nhà họ Tổng đều nghẹn lời, nhất là Tổng Thụy, từ ngày Tư Không Viêm Nghiêu đuổi hắn ra khỏi văn phòng, hắn liền trà không thiết com không nhớ, cả người gầy đi một vòng. Mọi người trong nhà hỏi cũng không ra nguyên nhân, chỉ có thể lo lắng suông. Cơ mà hiện tại nhìn khuôn mặt cảm thon nhọn mắt hoa đào thật to kia, quả thật có thể khơi dậy tình thú của một số người.

Tư Không Dực Dương hai mắt lên lút lút qua biểu tình của nhà họ Tổng, vươn tay nâng một tách cà phê trên bàn trà, bùng lên nhấp một ngụm, sau đó bị đắng đến là lười, gãi quay đầu nhìn Tào quân gia, “Là thuốc độc đấy à, đáng muốn chết, còn có mùi kì kì.” Gãi ghét bỏ đặt lại xuống bàn trà, bỏ một miếng quả khô vào miệng nhai.

Tào quân gia đúng là vô tội, nhỏ giọng tiến lại bên tai gã nói, “Vừa rồi có người thấy nhị thiếu gia và Thuần Nhã thiếu gia đã trở lại, đây là thuốc chuẩn bị cho Thuần Nhã thiếu gia, cậu ấy đã vài ngày chưa uống thuốc rồi.”

Tư Không Dực Dương lúc này mới nhớ tới thân thể em dâu không tốt, phải uống thuốc Đông y để điều dưỡng!

Lão quân gia cũng biết một chút về Đông y, cầm tách thuốc bị Tư Không Dực Dương ghét bỏ lên ngửi ngửi, cúi đầu nghĩ, sau đó ông sùng sốt, quay đầu hồ nghi nhưn mày nhìn về phía gã.

Tư Không Dực Dương nháy mắt mấy cái, nở nụ cười.

Lão quân gia thấy nụ cười hồ ly này của gã cũng cười theo, ai chà, xem ra bọn họ hiểu lầm lớn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Bảo bối ! em thực lợi hại nha!

Ô Thuần Nhã mất tự nhiên, quyết không đi cửa chính mà đi vào bằng cửa bên của biệt thự, Tư Không Viêm Nghiêu không có biện pháp, đành phải theo cậu đi qua sân trước đến hoa viên nhỏ, sau đó đi cửa bên qua phòng khách lên lầu hai.

Lúc đi ngang qua phòng khách Ô Thuần Nhã còn bế Bánh Bao thăm dò, vừa vặn đối mắt với lão quân gia, cậu sùng sốt, sau đó mỉm cười, rồi ôm Bánh Bao chạy nhanh lên lầu.

Tư Không Viêm Nghiêu còn xách túi đứng sau cậu che chở, sợ cậu kích động mà ngã mất.

Lão quân gia thấy Ô Thuần Nhã cười với mình, hơi sùng sốt rồi cũng khẽ cúi đầu mỉm cười lễ độ với người ta, nhưng chờ đến khi ông lấy lại tinh thần đã chẳng thấy bóng dáng cậu đâu.

Ông quay đầu nhìn Tư Không Dực Dương, thấp giọng hỏi, “Chính là vị kia?”

Tư Không Dực Dương lúc đầu còn không hiểu ý, cơ mà khi lão quản gia nhướn mày ý bảo trên lầu hai, gã đã có phản ứng, gật đầu, “Ừ, là bảo bối của Viêm Nghiêu đó.”

Không chỉ lão quản gia thấy Ô Thuần Nhã lén lút lên lầu, Tống Thụy cũng thấy. Thực ra là hắn nhìn thấy lão quản gia sừng sốt nên mới dòi tầm mắt nhìn theo, sau đó phát hiện ra người đã khiến mình chột vật kia.

Hai tay hắn đặt trên đầu gối nắm chặt, sắc mặt trắng bệch không huyết sắc.

Tống Nam Phong ngồi bên cạnh đang mải tán gẫu việc nhà với Tư Không Khải không chú ý tới, nhưng Tống Huy và Tống Nhị đã nhận ra sự khác thường của hắn.

Tống Hâm là bị bắt buộc đến đây, hắn vẫn luôn cảm thấy nhà mình tự tới cửa nhà người ta làm thân là chuyện hết sức mất mặt, vừa rồi có người gọi điện muốn tới xường vẽ mua tranh, hắn đã lập tức lấy cớ có việc rời đi.

“Tiểu Thụy, em làm sao vậy?” Tống Nhị vươn tay phủ lên bàn tay Tống Thụy, cả kinh, “Sao lại lạnh như thế!”

Âm thanh có hơi lớn, mọi người xung quanh đều quay ra nhìn cô ta.

Tuy có chút ngượng ngùng, nhưng Tống Nhị vẫn quan tâm đến em trai mình, cô ta nói với cha, “Ba, hình như Tiểu Thụy bị ốm.”

Tống Nam Phong nhìn về phía con út, vẻ mặt lo lắng, “Sao lại vậy? Vừa rồi vẫn tốt mà?” Tuy lời của Tư Không Khải khiến bọn họ mất mặt, nhưng bọn họ cũng phải biết tranh thủ một chút, nhất là đứa con út nhà họ còn thích nhị thiếu gia nhà Tư Không như thế.

Lắc đầu, Tống Thụy cắn môi, nâng lên đôi mắt to ngập nước nhìn mọi người, nhẹ giọng nói, “Con.con thấy Viêm Nghiêu ca ca đem một người đàn ông trở lại.”

Tư Không Dực Dương và Văn Nhân Minh Húc liếc nhau, đồng thời nhướn mày. Chà, tên nhóc này cũng có tâm tư ghê.

Tư Không Khải vừa nghe tin con thứ hai của mình đã về lập tức quay đầu nhìn lão quản gia, “Đi gọi nó tới gặp tôi! Thằng bất hiếu!” Coi biểu tình nghiêm túc này xem, người không biết còn tưởng ông đang tức giận!

Lão quản gia gật đầu, đứng dậy đi lên lầu.

Tào quản gia đứng một bên thêm nước trà cho mọi người, mờ mịt nhướn mày nhìn Tư Không Dực Dương, ý tứ là hỏi, “Làm thế nào giờ đại thiếu gia?”

Tư Không Dực Dương lắc đầu, tỏ vẻ không sao cả. Em trai gã có thể nói đã không ít lần trêu chọc ông cụ, nhưng không phải lần nào nó cũng thắng đó thôi? Ông cụ nhà bọn họ trước mặt người ngoài còn có thể giả bộ hồ đồ, đến trước mặt anh em bọn họ ấy à, chắc, lập tức biến thành giấy, hơn nữa với em gã lại càng mềm nhũn, một chút uy nghiêm của người làm cha cũng không có.

Trên lầu, Ô Thuần Nhã định bế Bánh Bao về phòng mình, lại bị nam nhân ngăn cản, kéo vào phòng của anh.

“Về sau ở cùng anh.” Hai người vừa hiểu lòng nhau, vậy mà còn muốn ở riêng phòng.

Ô Thuần Nhã liếc nam nhân, bế con về phòng.

Cậu vừa đặt đứa con đang ngủ vù vù lên giường, Tư Không Cảnh Hoán liền thò đầu ở cửa nói, “Ô thúc thúc, thúc đã về rồi!”

Một tuần không gặp Cảnh Hoán, Ô Thuần Nhã cũng rất nhớ tiểu băng sơn, cậu cười vẫy tay với nhóc, “Vài ngày không gặp Cảnh Hoán lại cao lên rồi.”

Tư Không Cảnh Hoán đỏ mặt, cười với cậu, “Ô thúc thúc lần này trở về rồi sẽ không đi nữa đúng không ạ?” Nhóc không muốn mình và Bánh Bao phải tách nhau một thời gian dài như thế nữa đâu.

Ô Thuần Nhã gật đầu, vươn tay xoa đầu nhóc.

Tư Không Viêm Nghiêu ghé sát vào tai Ô Thuần Nhã, thấp giọng nói, “Còn rồi nhà trốn đi sẽ đánh đòn!” Vừa nói vừa đem bàn tay to dày mờ ám nhéo cái mõng cong vênh của cậu.

Ô Thuần Nhã thân thể cứng đờ, quay đầu trừng anh —— Đồ lưu manh! (#’)

Nam nhân cong cong khoe miệng cười khê.

Cộc cộc hai tiếng, Ô Thuần Nhã và nam nhân cùng quay đầu lại, bạn nhỏ Tư Không Cảnh Hoán đã sớm đi đến bên giường nhìn Bánh Bao đang ngủ tít thò lò.

“Ngủ thức.” Tư Không Viêm Nghiêu thực nể tình chào hỏi.

“Nhị thiếu gia.” Nghiêm Võ đứng ở cửa, hơi cúi đầu cười với Tư Không Viêm Nghiêu, sau đó quay đầu nhìn Ô Thuần Nhã, “Vị này chính là nửa kia của thiếu gia?”

“Ừm.” Tư Không Viêm Nghiêu nâng tay khoác lên vai Ô Thuần Nhã, gật đầu.

Ô Thuần Nhã có chút khần trương, hơi thờ dốc, sau đó cảm giác được nam nhân đang xoa xoa vai mình, cậu hít sâu, khẽ mỉm cười gật đầu với Nghiêm Võ, “Ngũ thúc, cháu tên là Ô Thuần Nhã.”

Nghiêm Võ cười với cậu, mịt mờ đánh giá cậu từ trên xuống dưới, vui vẻ nói, “Thuần Nhã thiếu gia, tôi là lão quản gia nhà Tư Không, Nghiêm Võ.” Nói xong ông quay đầu nhìn Bánh Bao nhỏ ngủ trên giường, ánh mắt lóe sáng, ông lại gần cúi đầu nhìn bé, “Tiểu thiếu gia thật bụi bặm.”

Tư Không Cảnh Hoán gật gật đầu, đáp cho Bánh Bao cái chần nhỏ, “Gọi là Bánh Bao ú.”

Nghiêm Võ gật đầu đồng ý, thật đáng yêu.

“Nhị thiếu gia, lão gia gọi cậu.” Kiềm nén xúc động muốn vươn tay nheo má non mềm tròn vo của Bánh Bao, ông nói với Tư Không Viêm Nghiêu.

Nam nhân gật đầu, đi xuống xử lý thôi.

Ô Thuần Nhã ngẩng đầu nhìn nam nhân, lại nhìn sang Nghiêm Võ, nghĩ nghĩ nói, “Chúng tôi lập tức đi đây.” Dù sao sớm muộn gì cũng phải đối mặt, còn không bằng làm cho sớm.

Nghiêm Võ gật đầu, cuối cùng vẫn là nhìn không được nhẹ nhàng nheo má Bánh Bao, Bánh Bao bĩu môi, chui vào chăn giấu kín mặt.

Cảnh Hoán có chút bất mãn, ngẩng đầu nhìn ông, “Bánh Bao không thích bị nheo đầu.” Bánh Bao đáng yêu như vậy, ai nhìn thấy cũng đi nheo má em ấy.

Lão quản gia cười, lại vươn tay nheo má Cảnh Hoán.

Cảnh Hoán bĩu môi.

Ô Thuần Nhã ở bên cạnh kéo nam nhân, “Đi thay quần áo đi.” Dù sao cũng mới từ bệnh viện về, người dưới lầu nói như thế nào cũng là trường bối.

Nam nhân không hề thấy phiền toái, còn tâm tình vui vẻ nói với Nghiêm Võ, “Ngũ thúc, thúc cứ xuống trước đi.”

Nghiêm Võ kinh ngạc nhìn Ô Thuần Nhã, gật đầu rồi đi.

“Nhị thiếu gia thay đổi nhiều quá, mới không gặp một thời gian thôi mà...” Ông vừa xuống lầu vừa nói thầm.

Dưới lầu, Tống Thụy hai mắt đầy trông mong nhìn chằm chằm cầu thang, thấy bóng dáng Tư Không Viêm Nghiêu ánh mắt liền sáng rực, kêu lên, “Viêm Nghiêu ca ca!”

Tư Không Viêm Nghiêu nhú mày, vươn tay kéo Ô Thuần Nhã cùng xuống.

Thời điểm Tống Huy nhìn thấy Ô Thuần Nhã thì nhú mày, sau đó nhìn cha hắn — Ai vậy ba?

Tống Nam Phong lắc đầu — Chưa thấy bao giờ.

Tống Nhị cũng nhú mày, đúng là một tên hồ ly tinh, cư nhiên dám cướp người của em trai cô ta.

Tư Không Khải ngẩn cổ nhìn, lúc thấy là đàn ông thì sùng sốt, ông vẫn nghĩ con dâu ông là nữ nhân, nhưng giờ nhìn kiểu gì cũng thấy là đàn ông ngực phẳng a! Song dáng vẻ của người này rất đẹp. Ông nhú mày, sau đó mở to hai mắt, quay đầu nhìn Nghiêm Võ đứng bên cạnh, “Cậu ta?”

Nghiêm Võ gật đầu, nghiêm túc nói, “Là cậu ấy.”

“...” Tư Không Khải giật giật khóe miệng, ông đúng là tự kiểm việc làm mà, đàn ông có thể sinh con cho nhà Tư Không, ở nhà bọn họ có địa vị vô cùng cao.

Tư Không Viêm Nghiêu đưa mắt quét biểu tình của mọi người, ngoại trừ anh trai anh và Văn Nhân Minh Húc vẻ mặt ý cười, còn những người khác có vẻ không trong lòng sẽ nhìn thấy cậu cho lắm.

“Ba.” Lôi kéo Ô Thuần Nhã đứng trước mặt Tư Không Khải, Tư Không Viêm Nghiêu mặt không đổi sắc gọi.

Ô Thuần Nhã kéo tay Tư Không Viêm Nghiêu, đây là cách gọi ba anh sao? Đây căn bản là cách gọi kẻ thù đi. ...

“Cháu chào bác, cháu là Ô Thuần Nhã.” Cậu mỉm cười chào ông.

“Ừ, ngồi đi.” Chỉ chỉ vào chiếc sofa đơn còn lại duy nhất, Tư Không Khải hất cằm.

Tư Không Viêm Nghiêu xoay người kéo Ô Thuần Nhã ngồi xuống, thấy cậu có chút xấu hổ nhìn mình, anh nâng tay đẩy khẽ cậu để cậu ngồi xuống, còn anh thì ngồi ở tay vịn.

Tư Không Khải nhưn mày, sao ông không biết thằng con nhà mình lại có một mặt săn sóc ân cần thế này nhỉ.

Tổng Nam Phong có chút mất hứng, đã biết còn một người lớn nữa ở chỗ này, sao không chào hỏi.

“Khụ khụ!” Ông ta giả ho hai tiếng ý nhắc nhở.

Tư Không Viêm Nghiêu nheo mắt nhìn ông ta, sau đó quay đầu nhìn Tào quản gia, “Thuốc đâu?” Mấy ngày nay bảo bồi đều chưa uống thuốc, anh rất lo.

Tào quản gia nhanh chóng bưng thuốc đã được sắc tốt đem đến cho nam nhân.

“Uống đi.” Bưng bát sứ nhỏ đến trước mặt Ô Thuần Nhã, nam nhân thấp giọng nói.

Liếc mi, Ô Thuần Nhã tiếp nhận một hơi uống cạn. Làm trò này trước mặt nhiều người như thế, sao anh có thể không biết xấu hổ vậy! Quá đáng giận!

“Nhị thiếu gia, bác sĩ Giang nói chỉ cần kiên trì dùng tiếp một tháng là có thể dừng, cậu ấy bảo tuy là thuốc bổ, nhưng thuốc nào cũng có ba phần độc, cậu ấy đã để lại đơn, tôi đã đưa cho đầu bếp để sắp xếp lại chế độ ăn uống rồi.” Đứng ở bên cạnh Tư Không Viêm Nghiêu, Tào quản gia nhẹ giọng nói.

Tư Không Viêm Nghiêu vừa lòng gật đầu, “Ừ.”

Ô Thuần Nhã nghe được, thầm thở phào một hơi, rốt cuộc không cần phải uống tiếp thứ kỳ dị này nữa.

“Chắc, nhị thiếu gia nhà Tư Không quả là săn sóc ghê ha, trong mắt chỉ có cậu ta, chẳng lẽ chúng tôi đều không có mặt ở đây sao?” Tổng Nhị là một người nóng nảy, thấy mình hoàn toàn bị ngó lơ, nhin không được châm chọc nói.

Tư Không Viêm Nghiêu cũng không thèm nhìn cô ta, quay đầu nhìn ba mình đang trừng mắt lườm bọn họ, “Ba, đây là bà xã của con.”

“Khụ khụ...” Ô Thuần Nhã sắc, ngẩng đầu trừng nam nhân — Anh bệnh à! Ông đây là đàn ông!

“Mất không thoải mái sao?” Nam nhân không nhìn ra cậu tức giận, nâng tay nắn nắn vành tai mềm mại của cậu.

Tổng Nam Phong ngồi không yên, thắt lưng già dựng thẳng, “Cái kia, Viêm Nghiêu à, chú đã nói với ba cháu, để Tiểu Thụy đến nhà các người, này....Cháu như vậy chủ rất khó xử.”

Tư Không Khải nghe ông ta nói vậy mặt trầm xuống, người này da mặt quả là dày, vừa rồi ông đã nói hết thấy đều để con mình quyết định, sao ông ta còn cố tranh thủ như vậy.

“Ba?” Quay đầu nhìn ông, Tư Không Viêm Nghiêu nhưn một bên mày.

Lắc đầu, Tư Không Khải lập tức phủ định, “Đương nhiên không phải, ba đã nói hết thấy do con quyết định.”

Văn Nhân Minh Húc một bên cúi đầu cười, cố nén không cười ra tiếng, sao trước kia hắn không nhận ra bác Tư Không sợ anh Viêm Nghiêu nhỉ, thật thú vị.

Tư Không Dực Dương bên cạnh suýt nữa che mặt, quá mặt mặt, ba gã tốt xấu gì cũng phải giả bộ một chút chứ.

Tổng Huy quay đầu nhìn em trai đang nhếch môi, tuy rằng người ta có ý không vui, nhưng bọn họ đã đến đây, dù sao cũng phải giả vờ đến cuối cùng.

“Tổng Thụy từ nhỏ đã ngưỡng mộ cậu, hơn nữa hai nhà ta kết thông gia sẽ rất có lợi cho hoạt động làm ăn, dù cho bên ngoài cậu có người khác, chỉ cần Tiểu Thụy nguyện ý thì cũng có thể.” Ý tứ chính là, kết hôn xong cậu có thể tùy tiện chơi bời, chúng tôi sẽ không hỏi đến.

Tổng Thụy ở bên cạnh gật đầu, ghen ngào nói, “Viêm Nghiêu ca ca, em...em không để tâm anh có người khác.....”

Ô Thuần Nhã nghe xong hừ lạnh một tiếng, trên mặt vẫn tươi cười như lúc ban đầu, nói xen vào, “Cậu không để tâm nhưng tôi để tâm.”

Tổng Thụy cắn môi, vẻ mặt như bị người ta khi dễ.

Tổng Nhị không vui, ở bên cạnh vỗ vỗ vai Tổng Thụy an ủi, trào phúng nói với Ô Thuần Nhã, “Cậu cho rằng cậu là ai? Cậu có cái năng lực gì mà đi tranh đoạt với Tiểu Thụy nhà chúng tôi?”

Ô Thuần Nhã vui vẻ, nhìn nam nhân cúi đầu nhìn mình cổ vũ, cậu chớp mắt, sau đó lại nhìn sang hai người lớn ngồi ở hai bên, trong lòng bót căng thẳng đi hơn nữa, trước thu phục người ngoài rồi nói sau, về phần ba của nam nhân, cũng phải chờ mấy người ngoài này rồi đi mới tính.

“Lời này của cô sai rồi, là em trai cô đi tranh với tôi.” Nói xong cậu nâng tay chỉ nam nhân, “Chẳng lẽ cô không nhìn ra sao, trong mắt anh ấy chỉ có mình tôi mà thôi, gã con không phải chuyện mua bán, lời này từ cổ chí kim đều có lý.”

Tổng Nhị không ngờ trước mặt lão gia nhà Tư Không mà Ô Thuần Nhã có thể dám nói với mình như vậy, lập tức muốn phun ra lời hung ác, lại bị Tổng Huy trừng mắt nhìn, cô ta đành cắn chặt răng nín nhịn.

Tổng Huy nhìn về phía Ô Thuần Nhã, lễ độ gật đầu, “Vị tiên sinh này, ngài nếu cần cái gì có thể nói ra, hơn nữa Tiểu Thụy cũng sẽ chấp nhận cậu.”

Ô Thuần Nhã suýt nữa tròn mắt, mấy người này nghe không hiểu tiếng người à?

“Cậu ta sẽ chấp nhận? Cậu ta lấy thân phận gì mà chấp nhận?” Cậu khinh bỉ không chút che giấu, sau đó liếc mắt nhìn nam nhân, nhướn mày, “Dám lăng nhăng em sẽ mang theo Bánh Bao rời đi!”

“Đánh đòn!” Tư Không Viêm Nghiêu nghe thấy cậu uy hiếp mình, xấu xa cười dán bên tai cậu nói.

“Hừ!” Mặc kệ anh, dù sao nếu anh ấy dám lăng nhăng, mình liền mang Bánh Bao bỏ đi, cứ để cho anh ấy tìm đi!

“Vị lão tiên sinh này, ngài đừng trừng mắt nhìn như vậy, còn trừng nữa trông mắt sẽ rớt xuống đó.” Ô Thuần Nhã nhấp một ngụm trà, ngẩng đầu nói với Tổng Nam Phong vẫn luôn trừng mắt nhìn mình. Nói xong còn thâm mặc niệm trong lòng, a di đà phật, tui là thực tôn kính người già, tui chỉ là muốn tốt cho ông ấy thôi.

Tổng Nam Phong bị cậu nói làm tức giận đỏ bừng mặt, lập tức hít sâu kiềm chế, lạnh lùng nói, “Cậu thật không hiểu lễ phép, một chút giáo dưỡng cũng không có.”

Ô Thuần Nhã cảm thấy mệt chết đi được, không muốn tiếp tục dây dưa với bọn họ nữa, nam nhân buổi sáng quần lấy mình làm hai lần vận động thể lực đã đủ làm cậu mệt lắm rồi.

Cậu nâng tay đề thất lưng có chút bủn rủn, lập tức liền bị bàn tay to của nam nhân thay thế, giúp cậu nhẹ nhàng xoa bóp.

Nam nhân mỉm cười nhìn cậu, cậu nhìn kiểu gì cũng thấy nụ cười này không có tí ý tốt nào.

Lập tức trừng mắt nhìn anh!

Cậu quay đầu nói với Tổng Nam Phong, “Thưa ngài, nhà ngài hẳn là giáo dục ra đứa con tốt hơn tôi, tôi chỉ là người đến từ một thôn nhỏ, chưa thấy đủ cảnh đời, nhưng có một việc tôi rất hiểu, ngài có biết là cái gì không? Chính là, tôi sẽ không cướp thịt trên miệng cậu, không phải không dám cướp, mà là chán ghét.” Thấy mấy vị kia sắc mặt đều thay đổi, chẳng qua biểu đạt các ý tứ khác nhau, cậu nói tiếp, “Đứa con có gia giáo của ngài cũng không nhất định có tài cán vì anh ấy mà sinh một đứa nhỏ mập mập đi? Nhưng tôi lại có thể, con tôi đã sắp đến bốn tuổi rồi, ngài thử nói xem, có chuyện nào mà không theo thứ tự trước sau? Ngài thử tự mình tính xem rốt cuộc là ai trước ai sau?”

Nghe cậu nói lời này, Tổng Thụy ngồi không yên, giọng the thé nói, “Anh nói dối! Anh là đàn ông sao sinh con được! Cho dù hiện tại xã hội cũng có chuyện đàn ông sinh con, nhưng đó chỉ là tỉ lệ một phần vạn! Đứa nhỏ kia căn bản không có bất cứ chứng minh nào cả!”

Ô Thuần Nhã nhún vai, “Tiếc quá, tôi chính là một phần vạn đó.”

“Tôi không tin!” Cảm xúc của hắn có chút kích động, nếu không phải bị anh hắn ngăn lại, không chừng sẽ bỏ nhào về phía Ô Thuần Nhã.

“Cậu tin hay không thì có liên quan gì đến tôi? Anh ấy tin tưởng là được.” Nói xong còn chỉ chỉ nam nhân.

“Viêm Nghiêu ca ca, anh nói cho em biết đi, đây không phải là sự thật, đúng không?” Đôi mắt hoa đào thật to của Tổng Thụy đầm nước mắt.

Tư Không Viêm Nghiêu chán ghét nhử mày nhìn hắn, “Phiền quá, đừng quần quýt lấy tôi nữa.”

Hai lần bị nam nhân ghét bỏ như thế, Tổng Thụy không chịu nổi, hôn mê.....

Xong, người nhà họ Tổng nào còn tâm tình tiếp tục ở lại dây dưa, lập tức ôm tiểu thiếu gia nhà mình rời đi, trước khi đi Tổng Nam Phong còn ác độc trừng mắt nhìn Ô Thuần Nhã, lạnh lùng hừ một tiếng.

Tư Không Viêm Nghiêu lạnh mặt, cũng không quan tâm bọn họ đã đi hay chưa, nói với anh trai anh, “Cự tuyệt qua lại, ngừng tất cả các hạng mục hợp tác.”

Tư Không Dực Dương gật đầu, “Ừ, cho chút giáo huấn.” Chắc chắn, trước mặt em trai gã đã dám làm vậy, sau lưng không biết còn thế nào, trước cái gì nên ngừng thì cho ngừng luôn, miễn cho về sau lại có cái gì không rõ ràng.

Tư Không Viêm Nghiêu vươn tay nheo nheo cầm Ô Thuần Nhã, “Mệt mỏi?”

Ô Thuần Nhã có chút ngượng ngùng, người lớn nhìn thấy đó!

“Ba, bọn con đi nghỉ ngơi đây.” Nói xong y kéo Ôn Thuần Nhã định đi.

“Cháu ba đâu!” Ông cụ ngồi không yên, ông đã hóng mấy ngày rồi.

“Còn đang ngủ, bữa tối cho ba gặp.” Tư Không Viêm Nghiêu nói xong liền kéo người rời đi. Xét thấy biểu hiện của ba anh khi này rất phối hợp, vậy để ông ấy gặp cháu.

Ô Thuần Nhã mặt đỏ ửng khom người nói với Tư Không Khải, “Xin lỗi bác.” Vừa nói xong một câu đã bị Tư Không Viêm Nghiêu nửa ôm nửa kéo lôi lên lầu.

Tư Không Dực Dương thấy biểu tình rồi rầm trên mặt ba gã, không khỏi nở nụ cười, “Ba, ba giật mình thế cơ à?”

Tư Không Khải thấy thẳng con thứ hai lên lầu, quay đầu cả giận nói, “Sao con không nói người ta là đàn ông!”

“Đàn ông thì sao? Cụ cũng là do đàn ông sinh ra, à đúng rồi, còn nữa, bé trai mà cậu ấy sinh ra ở eo cũng có ấn ký, ánh mắt cũng biến sắc, là màu xanh lục đó!” Nói xong càng thêm vui vẻ, nhìn coi nhìn coi, ba gã há hốc mồm rồi, có thể nhét vào cả một quả trứng gà!

“Thật à?” Lúc này không chỉ riêng Tư Không Khải, mà cả lão quân gia Nghiêm Võ bên cạnh cũng mất bình tĩnh, tin tức này quả thật hơi quá sức chịu đựng của trái tim hai người.

Văn Nhân Minh Húc nhướn mày, hóa ra bí mật về ấn ký và đồng tử biến sắc của nhà Tư Không là có thật.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Lão tổ tông! Là người thật sao!?

Hai người lên lầu thì thấy ở trên giường lớn, Cảnh Hoán đang tựa vào một góc đọc sách, Bánh Bao thì vẫn ngủ khì, hai mẩu chân ngắn ngắn beo beo giấu trong chăn, thậm chí bé còn phát ra tiếng ngáy khe khẽ nữa.

Ô Thuần Nhã đi qua lật người Bánh Bao lại, đắp chăn lại ngay ngắn cho bé.

“Cảnh Hoán con không ngủ một lát sao?” Cậu cúi đầu hỏi tiểu băng son đang ngửa đầu nhìn mình.

Tư Không Cảnh Hoán lắc đầu, đưa mắt nhìn sắc mặt của Tư Không Viêm Nghiêu, thấy khuôn mặt tuấn tú của anh vẫn không có biểu tình gì mới nhẹ nhàng thở phào một hơi. Đây là lần đầu tiên nhóc ngồi trong phòng nhị thúc lâu như thế, trước kia nhóc còn không dám vào nữa là.

Ô Thuần Nhã quay đầu nhìn Bánh Bao đang say giấc ngủ, vươn tay nhéo nhéo cái bụng đầy thịt của bé, Bánh Bao không hài lòng bấu môi hừ hừ, lắc lắc trở mình, úp bụng giấu xuống giường, ngủ tiếp, Ô Thuần Nhã lại nhéo nhéo mông bé, Bánh Bao rầm rì xoay trở về. Cứ như thế lặp lại hai lần, Ô Thuần Nhã cười nhéo mặt bé một cái, “Tỉnh rồi?”

Tư Không Cảnh Hoán ở bên cạnh kinh ngạc mở to mắt, trầm nghĩ, Ô thúc thúc thật xấu, cư nhiên nhéo nhéo thịt Bánh Bao, nhóc cũng muốn nhéo quá.

Tư Không Viêm Nghiêu lắc đầu, người này lại gây vò con.

Bánh Bao bấu môi trợn mắt, mắt to đầy bất mãn nhìn cậu, “Phụ thân ~”

Ô Thuần Nhã vươn tay nhéo môi bé, “Không được ngủ, đến tối lại náo loạn.”

Bánh Bao nâng tay dùng sức dụi mắt, bé muốn ngủ.

Tư Không Cảnh Hoán nằm úp sấp bên cạnh, “Bánh Bao sắp gặp được ông nội đó.”

Bánh Bao buông mống, “Gì cơ à?”

Nghiêng đầu, nghĩ bé nghe không rõ, tiểu băng son ghé sát vào một chút, “Ông nội đến, ở ngay dưới lầu ấy.” Nhóc còn chưa thấy ông, nhưng đã nghe thấy tiếng rồi.

“Ông nội? Tiểu lão đầu đó á?” Bé còn nghĩ phải một thời gian nữa mới gặp, không ngờ ông đã trực tiếp chạy tới. Bé ngẩng đầu nhìn phụ thân, “Phụ thân, phụ thân đã gặp ông nội của Bánh Bao chưa ạ?” (tiểu lão đầu ...phụha haha..)

Ô Thuần Nhã gật đầu, “Vừa mới gặp qua rồi.”

Bánh Bao khẩn trương ngồi dậy bổ nhào vào lòng phụ thân, “Ông ấy có hung dữ với phụ thân không?”

Cậu lắc đầu, “Không, ông hiền lắm.” Dù sao ông cũng không từng mất thối râu với cậu, lại nói, hình như ông cụ không có râu, kỳ thật hồi xưa Tư Không Khai vốn có râu, lúc ấy nghe nói là ông muốn tạo cho mình khí chất tiên phong đạo cốt, kết quả râu bị cạo sạch.Cụ thể là ai cạo, không nói cho mấy người biết đâu.

Bánh Bao bấu môi, chớp mắt nhìn Tư Không Viêm Nghiêu, âm thầm gật đầu, phỏng chừng là ông nội bé không dám trước mặt cha bé mà hung dữ với phụ thân.

“Ca ca, buổi tối em muốn ngủ cùng với ca.” Vươn móng múa may trước mặt Tư Không Cảnh Hoán, mấy ngày này bé muốn ngủ cùng với ca ca.

Ô Thuần Nhã ôm con đứng lên giường, nhéo nhéo cái bụng tròn của bé, “Không được, tối con không ngủ được quấy ca ca thì sao, mai Cảnh Hoán còn phải đi học.” Giờ đi học của Bánh Bao muộn hơn nhiều, nhưng Cảnh Hoán đã học đến năm ba tiểu học rồi.

“Không đâu ạ, Bánh Bao ngoan lắm mà.” Cảnh Hoán bấu môi ôm Bánh Bao vào ngực, ngẩng đầu nhìn Ô Thuần Nhã, vẻ mặt còn nghiêm túc hết sức nói.

Tiểu Bánh Bao gật đầu lia lịa, bé còn lâu mới thêm làm bóng đèn giữa cha với phụ thân nhà!

Tư Không Viêm Nghiêu lại gần nhéo nhéo cái cằm đầy thịt của Bánh Bao, “Có đói bụng không?”

Ô Thuần Nhã liếc nam nhân một cái, không quá hài lòng, người này rõ ràng đang chuyển đề tài.

Bánh Bao ngẩng mặt, lắc đầu, “Chưa đói ạ.” Mới vừa tỉnh ngủ, bé không muốn ăn uống đâu.

“Đi vào phòng ca ca của con đi, để phụ thân con nghỉ ngơi một lát.” Cũng sắp đến bữa tối, trước nằm nghỉ một chút, vừa rồi bảo bối ở dưới lầu đã phải lãng phí không ít nước miếng rồi.

Ô Thuần Nhã dở khóc dở cười bị Tư Không Viêm Nghiêu ấn lên giường, “Đều là do anh chiều hư nó.” Giờ Bánh Bao còn không sợ cậu nữa, điều do nam nhân này cưng chiều quá mà.

Tư Không Viêm Nghiêu nhướn mày, đó là con của anh nha!

Ô Thuần Nhã lười nói nhảm với anh, cậu nghiêng người nằm trên giường, nhìn thấy nam nhân ngồi xuống đầu giường, hỏi, “Anh không thân với ba à?”

Nam nhân vươn tay nhéo nhéo vành tai cậu, cậu sợ ngứa rút cổ, trừng anh một cái.

Cười lại gần hôn lên trán Ô Thuần Nhã, Tư Không Viêm Nghiêu gật đầu, “Trước đây không ở cùng nhau.” Cơ mà với cái tính tình này của anh, cho dù ở cùng chắc cũng chẳng có biến hóa gì quá lớn.

“Vi sao?” Không có mẹ chẳng phải ba bọn họ sẽ càng thương bọn họ hơn sao?

“Ông ấy bận.” Trẻ con nhà Tư Không từ nhỏ đã trải qua nhiều huấn luyện, bất luận là thể lực hay trí lực, những người có vị trí cao càng phải học nhiều hơn, thực ra lúc ấy không chỉ có ba anh bận, mà anh cũng bề bộn nhiều việc, mỗi ngày đều vội vàng ngậm đầu với mấy lão nhân. Giờ ngậm lại, có lẽ là do hồi ấy không nói chuyện với ai, mới biến anh thành ra lười nói chuyện như thế này. Cảnh Hoán ở điểm này có chút giống anh, nhưng hiện tại đã có Bánh Bao ở đây, tình hình của nhóc ấy có thể chậm rãi chuyển biến tốt đẹp.

Ô Thuần Nhã bấu môi, bận thì không đề ý đến con nữa sao! Nhưng nghĩ lại cũng thấy, bản thân cậu còn không bằng người ta. Tốt xấu gì người ta còn có ba, cậu ngay cả ba nhìn như thế nào cũng đã quên.

Tư Không Viêm Nghiêu nhìn ra cảm xúc của cậu đang tụt giảm, nghiêng người nằm xuống ôm cậu vào lòng, “Bảo bối có nhớ bọn họ không?”

“Ừ, có.” Tuy rằng đã bị đuổi ra ngoài, nhưng họ cũng đã nuôi cậu nhiều năm như vậy.

“Tết trở về.” Cúi đầu hôn lên trán cậu, Tư Không Viêm Nghiêu ôn nhu nói.

Ô Thuần Nhã ngẩng đầu, nhìn đôi mắt đen như mực của nam nhân, lắc đầu, “Không được, bọn họ sẽ không gặp em.” Vài năm này cậu cũng gọi điện về nhà, nhưng mỗi lần nghe thấy giọng nói của cậu bọn họ liền lập tức cúp máy, nếu Tết cậu trở về, rồi sẽ lại bị đuổi đi thôi.

Tư Không Viêm Nghiêu nhíu mày, “Anh đi cùng em.”

“Để sau hẵng nói.” Nâng tay vòng lên lưng nam nhân, Ô Thuần Nhã thả lỏng thân thể chui vào lồng ngực anh cọ cọ.

Được rồi, nếu bảo bối nói như vậy, anh cũng sẽ không cưỡng cầu.

Dưới lầu, Tư Không Khai ngồi không nổi, ở trong phòng khách phòng bếp đi loạn cào cào.

Nghiêm Vô giữ chặt ông, “Lão gia, yên tĩnh một lát.”

“Yên tĩnh không nổi a.” Ông muốn gặp cháu, muốn đến chân ngựa ngáy khó chịu.

Nghiêm Võ thở dài, “Lão gia, ông là muốn xác nhận tính chân thực của chuyện đó sao?”

Tư Không Khải cũng thở dài, gật đầu, “Đúng, tuy nói nhà Tư Không hai trăm năm mới xuất hiện hiện tượng này một lần, nhưng ta còn chưa được thấy qua đâu.” Cho nên ông mới kinh ngạc đến thế đó!

“Lão gia, ông thật sự tin rằng tiểu tiểu thiếu gia là chuyển thế của lão tổ tông sao?” Mang theo một chút không xác định, Nghiêm Võ nháy mắt mấy cái, ông cũng rất kinh ngạc. Lại nói thời điểm lão tổ tông qua đời quả thật nghe quá dọa người, không phải ngoại hình trở nên kì quái khó coi, mà người ta là cái lão hoàn đồng, càng sống càng trẻ.

“Không tin, cho nên ta mới nóng ruột thế này!” Tư Không Khải chắc lưỡi, quay đầu nhìn Tào quân gia, hai mắt tỏa sáng, “Bé con kia trông có đáng yêu không?”

Tào quân gia gật đầu.

“Trông rất giống Viêm Nghiêu sao?”

Tào quân gia lại gật đầu.

“Nói chuyện!” Xị mặt, Tư Không Khải trừng hấn.

Tào quân gia chớp mắt mấy cái, chỉ chỉ phía sau ông, “Tiểu tiểu thiếu gia vừa rồi mới đứng ở cầu thang, nhưng lại quay đi rồi.”

Ông cụ lập tức quay đầu nhìn, chỉ thấy một bóng dáng nho nhỏ mặc quần đỏ áo len trắng.

Ông nóng nảy, hét lớn một tiếng, “Đứng lại! Không được nhúc nhích!”

Bánh Bao nhăn mày, xoay người, cúi đầu, chớp chớp mắt to, đôi môi đỏ tươi mở ra, dùng giọng nói non nớt của mình quát, “Câm miệng! Tiểu lão đầu kia!” Lớn tiếng như thế nếu làm ồn đến phụ thân thì làm sao hả!

Tư Không Khải theo phản xạ câm miệng, sau đó nét mặt già nua đỏ bừng, “Bé con hư đồn này sao lại nói thế chứ!”

Bánh Bao nheo mắt, “Hừ, tiểu lão đầu.”

Ông vươn tay chỉ Bánh Bao, nghĩ nửa ngày không cãi lại được, không có biện pháp, đây là cháu của ông, nói không có gia giáo? Không được, như vậy sao còn làm ông nội được nữa, nói không hiểu chuyện? Đứa nhỏ dám đánh rắm với người lớn này là đang cố tình trêu tức chứ gì nữa!

“Ta là ông nội con!” Nửa ngày, mới nghẹn ra một câu như vậy.

Bánh Bao tròn mắt, “Ông nội thì ông nội, vẫn cứ là tiểu lão đầu.”

“Phụt...” Tào quân gia không nhịn được bật cười, lúc ông cụ quay ra nhìn hấn vội xoa tay chạy đi. Hấn phải đi xem cơm tối làm đến đâu rồi.

Văn Nhân Minh Húc quyết định phải ở lại ăn ké, vẫy tay với Bánh Bao, “Còn nhớ thúc không?”

Tiểu Bánh Bao mắt sáng lên, chân ngắn lập tức chạy xuống lầu, chạy đến trước mặt Văn Nhân Minh Húc, ngẩng đầu nói, “Ca!”

Văn Nhân Minh Húc đưa tay bế bé ngồi lên đùi mình, sửa lại, “Gọi là thúc.” Vốn hấn đã nhỏ hơn Hạ Dương một tuổi, không thể lại ít tuổi thêm được.

Bánh Bao bĩu môi, “Thúc.”

Tư Không Khải nghe tiếng Bánh Bao lòng liền ngứa ngáy, mau chóng sán lại gần, “Gọi ông nội đi, ông nội cho đường ăn.”

Bánh Bao quay đầu nằm sấp trên vai Văn Nhân Minh Húc, “Tiểu lão đầu!”

“...” Ông cụ tổn thương.

“...” Lão quân gia Nghiêm Võ ngồi bên nhìn cười đến là vất vả, bất quá lão tổ tông trước kia cũng gọi lão gia là tiểu lão đầu, lẽ nào là trùng hợp?

Tiểu Bánh Bao dường như cảm giác được ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của lão quân gia, ngẩng đầu nhìn ông, khoe miệng cười quỷ dị, “Nghiêm tiểu tử!”

Thanh âm không lớn, theo lý thuyết ngoại trừ Văn Nhân Minh Húc đang bế Bánh Bao thì không ai khác nghe được, nhưng lão quân gia lại ngay ngắn cả người, còn có chút kích động run rẩy, “Lão...lão...”

“Lão cái gì mà lão! Ta còn trẻ thế này!” Tư Không Khải cả giận quay đầu nói, ông nghĩ Nghiêm Võ gọi ông lão gia.

Bánh Bao tròn mắt, trong mắt chột lóe màu xanh biếc, lão quân gia thấy rõ ràng, ông trong lòng khiếp sợ nhưng không dám nói thẳng ra, vốn là, loại chuyện này mà nói ra sẽ bị coi là yêu quái! Năm đó lão tổ tông cũng bị coi là yêu quái, nếu không sao có thể khó ra ngoài gặp người khác như vậy!

Lúc này Cảnh Hoán từ trên lầu đi xuống, nhóc vừa đi thay quần áo, Bánh Bao uống sữa rót đầy lên người nhóc, nhưng nhóc biết không phải em ấy cố ý.

“Ông nội, ông Nghiêm, Minh Húc thúc thúc.” Xuống tới lầu Tư Không Cảnh Hoán gọi mọi người.

Tư Không Khải cảm thấy vết thương như được chữa khỏi, vẫn là cháu lớn nó nghe lời, đứa cháu nhỏ ương bướng quá.

“Cảnh Hoán à, có nhớ ông nội không!” Ông cụ sắp lại, từ trong túi áo kiểu Tôn Trung Sơn lấy một lì xì đưa cho nhóc, “Tiền tiêu vặt đi học này.”

Tư Không Cảnh Hoán vươn tay tiếp nhận, “Cảm ơn ông nội.” Sau đó nhóc bước đến trước mặt Văn Nhân Minh Húc, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nói với Bánh Bao, “Xuống, ca bế em.”

Bánh Bao lập tức vươn hai cánh tay đầy thịt vòng quanh cổ Cảnh Hoán, được tiểu ca ca của bé vững vàng ôm vào ngực.

Văn Nhân Minh Húc chớp mắt mấy cái, buồn cười nhìn hai đứa nhỏ đang bế nhau kia, chắc chắc lười, cái tình huống gì đây?

Tư Không Dực Dương từ thư phòng đi ra, gãi đầu.

“Tào quân gia, ăn cơm đi.”

Tào quân gia ra khỏi phòng bếp, “Mười phút nữa là có thể ăn cơm, để tôi đi gọi nhị thiếu gia và Thuần Nhã thiếu gia.”

Tư Không Dực Dương gạt đầu, ngồi bên cạnh con gà, ngẩng đầu nhìn cha già, “Ba, đây chính là con của Viêm Nghiêu, tên thật là Ô Trạch Vũ, ở nhà gọi là Bánh Bao.”

Ông cụ nhướn mày, “Sao lại không mang họ Tư Không!”

Bánh Bao được Cảnh Hoán ôm trong ngực nghênh cổ, “Cha còn chưa lấy phụ thân tui đâu!”

Ông cụ không phản đối, vừa nãy ông cũng đã hỏi ít chuyện, bản thân cảm thấy rất có lỗi với Ô Thuần Nhã người ta, may mà thằng con thứ hai của ông lần này là thực sự nghiêm túc, không như trước kia quan hệ nam nữ tùm lùm, làm ông tức muốn chết.

“Vậy để nó lấy đi!” Cháu của ông sao có thể mang họ khác được.

Bánh Bao ngoe nguẩy đầu, “Lấy cũng không đổi tên!” Đây là tên phụ thân tự mình đặt cho bé, bé rất thích!

“...” Tư Không Khải nóng ruột, nhưng chuyện này cũng không còn cách nào, dù sao phải để đương sự người ta đồng ý đã. Đợi lát nữa hỏi Viêm Nghiêu xem nó có ý kiến gì.

Ô Thuần Nhã và Tư Không Viêm Nghiêu xuống lầu thấy một đám người ngồi ở sofa.

Liếc mắt thấy Văn Nhân Minh Húc ngồi chưa đi, nam nhân nhướn mày, “Nhà cậu phá sản rồi?”

Văn Nhân Minh Húc nhún vai, “À không, cơm nhà em không thể ăn.”

Tư Không Viêm Nghiêu hiểu biết gạt đầu, không nói gì nữa, không phải chỉ là ăn ké một bữa cơm sao, hơn nữa coi bộ cũng không phải vì ăn ké mà tới. Lại nói hôm nay không thấy mặt Hạ Dương đâu nha!

Ô Thuần Nhã thấy Văn Nhân Minh Húc có cảm giác không tốt lắm, lần đầu tiên hai người gặp mặt tình cảnh có chút cẩu huyết.

“Lần đó cảm ơn anh, là do tôi sốt ruột quá.” Mím cười, cậu nói.

Văn Nhân Minh Húc phát tay, “Không có việc gì, lúc ấy tôi còn tưởng cậu đầu óc có vấn đề chứ!”

“Ha ha.” Ô Thuần Nhã cười gượng, cậu cũng hiểu được lúc ấy đầu óc mình đúng là có vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Bảo bối ! chúng ta kết hôn đi!

Ô Thuần Nhã múc một bát canh vịt hầm nhân sâm cho ông cụ, “Bác, đây là vịt cháu mang về từ nông thôn, mời bác nếm thử.”

Tư Không Khải gạt đầu, ra hiệu cho cậu để sang một bên, ông hiện tại không còn lòng dạ nào để uống canh, ánh mắt cứ nhìn chăm chăm Bánh Bao.

Bánh Bao ngồi bên cạnh Tư Không Cảnh Hoán, nâng cánh tay mập mạp cầm muống nhỏ của mình, xúc từng miếng từng miếng com cho vào miệng, nhồi đến khi không nhồi nổi nữa mới bắt đầu nhai.

Ô Thuần Nhã ngồi bên cạnh Tư Không Viêm Nghiêu, quay đầu nhìn bé, “Bánh Bao, nhai chậm lại.” Mấy ngày nay không quản bé, bé lại bắt đầu ăn com không ngoan rồi.

Bánh Bao phồng má, như con chuột cổ chiếm kho thóc, chớp mắt to nhìn phụ thân. Đến khi nuốt xong miếng com mới nói, “Như thế mới ngau ạ.” Bé không phải con gái, nam tử hán tất nhiên phải ăn miếng to rồi.

“Dạ dày đau thì đừng kêu!” Trùng mắt, Ô Thuần Nhã gấp một miếng rau chân vịt bỏ vào bát của bé, “Ăn rau!” Bé con này chỉ biết nhìn chăm chăm vô thịt.

Bữa mới, Bánh Bao không cam lòng nhét rau chân vịt vào miệng, rồi lại đầu môi nhìn phụ thân.

Ô Thuần Nhã nheo nheo mắt bé, quay đầu nhìn về phía Tư Không Khải, “Thưa bác, bác muốn hỏi gì ạ?” Ông không ăn com mà cứ nhìn chăm chăm bọn họ, cậu dù có đói bụng cũng không thể không biết xấu hổ ăn được.

Tư Không Khải nhìn Ô Thuần Nhã, lại trộm nhìn thẳng con thứ đang cúi đầu ăn com, thấy anh không có phản ứng gì mới hơi hơi thả lỏng, nghĩ nghĩ rồi mở miệng, “Cháu và Viêm Nghiêu khi nào thì kết hôn?”

Ông vừa nói xong, trên bàn ngoại trừ hai đứa nhỏ còn lại tất cả đều ngẩng đầu lên nhìn ông.

Ông nghiêng cổ trùng mắt, “Sao nào? Chẳng lẽ không định cho cháu ta có một cái họ khẩu chính thức hả!” Đứa nhỏ mà ba mẹ không cùng họ khẩu thì đều là con riêng, đây chính là nhận thức trong lòng ông cụ.

Kỳ thật Ô Thuần Nhã đúng là không nghĩ tới chuyện này, ở trong nhận thức của cậu, hai người đàn ông kết hôn vẫn là chuyện quá quái dị. Cho nên giờ bị cha người ta hỏi trực tiếp như vậy khiến cậu hơi mất tự nhiên, ngẩng đầu nhìn nam nhân bên cạnh đang gặm một miếng sườn.

“...” Ô Thuần Nhã hết nói, tuy là ở nhà, nhưng dù sao cũng phải chú ý hình tượng một chút chứ.

Tư Không Dục Dương ở bên cạnh bình tĩnh gặm chân gà, bình thường ở bên ngoài giả bộ nhả còn chưa tính, đây là ở nhà, lại không có người ngoài, đương nhiên, tuy là có Văn Nhân Minh Húc ở đây, nhưng về sau chắc cũng thành người một nhà thôi, còn cần chú ý hình tượng làm quái gì. Cho nên gã có thể hiểu được hành động tùy ý của em trai mình.

Tư Không Viêm Nghiêu bị Ô Thuần Nhã nhìn đến mặt đỏ kìa, “Sao thế?”

“Không có gì.” Ô Thuần Nhã lắc đầu nhìn ông cụ, nghĩ nghĩ nói, “Chuyện này...hai chúng cháu còn chưa tính đến.”

Ông cụ sốt ruột, còn chưa tính? Như vậy sao được! “Hai đứa lại muốn có con trước khi kết hôn lần nữa à!”

Lời này đều đã nói trắng ra, Ô Thuần Nhã da mặt mỏng, một chút liền đỏ mặt, không biết nên trả lời thế nào.

Tư Không Viêm Nghiêu thì vô cùng nghiêm túc tự hỏi vấn đề này, anh muốn có thật nhiều thật nhiều bánh bao nhỏ, nhưng lần này không thể lại làm bà xã tương lai của anh chịu ủy khuất được.

Anh biểu tình nghiêm túc nhìn ba mình, nói, “Hết năm.”

Ông cụ tính ngày, ừm, còn khoảng hơn ba tháng nữa là đến tết, giờ bắt đầu chuẩn bị cũng coi như dư dả thời gian.

Tư Không Dục Dương gạt gạt đầu, nói với em trai gã, “Chờ hết năm rồi chọn ngày tốt tổ chức, đừng kéo dài.” Theo như gã quan sát được, em trai gã dạo này mặt mày hồng hào, vừa nhìn đã biết là được cho ăn no. Vì thế nhất định phải kết hôn thật sớm, nếu không đợi đến khi Ô Thuần Nhã mang thai lần hai mới tính, vậy thì đã quá muộn rồi.

Ô Thuần Nhã đỏ mặt, quay đầu trùng nam nhân, cậu còn chưa đáp ứng đâu!

Bánh Bao lúc này thật ra đang đứng thẳng lơ tai chăm chú nghe ngóng, nghe được tết năm sau phụ thân bé sẽ lập gia đình, liền hơi không hài lòng bĩu môi, “Sao nhanh vậy!”

Tư Không Viêm Nghiêu nhướn mày, con của anh sợ nhanh? Anh còn muốn ngay sáng mai lên cục dân chính làm thủ tục luôn đây!

Tư Không Cảnh Hoán nâng muống nhỏ đút vào miệng Bánh Bao một miếng thịt bò viên, nói với bé, “Người lớn nói trẻ con không được nói chen vào đâu.”

Bánh Bao bĩu môi, ngoan ngoãn ăn com, được rồi, bé là trẻ con.

Tư Không Khải thấy Ô Thuần Nhã có vẻ còn chút không muốn, liền hỏi, “Cậu có điều kiện gì? Hay là không hài lòng với con ta?” Nói xong còn trùng

mất.

Ô Thuần Nhã lắc đầu, “Không phải ạ.” Cậu có thể có điều kiện gì? Hơn nữa cậu cũng không phải loại người vì tiền mà ở cùng Tư Không Viêm Nghiêu, cậu chính là thích nam nhân chỉ đối xử ôn nhu với duy nhất mình cậu.

Ông cụ trong lòng vội quá trời vội, còn giả bộ bình tĩnh, “Vậy cậu còn chưa đồng ý điểm nào?”

Ô Thuần Nhã lại lắc đầu, cậu cũng không biết mình còn đang cự nự điều gì.

Tư Không Viêm Nghiêu nhìn bảo bối đang cúi đầu, nghĩ nghĩ, ngẩng đầu nhìn ba mình, “Ba.” Ý tứ chính là bảo ông cụ ngậm miệng lại ăn com đi.

Tư Không Khải bị thằng con thứ trùng, haiz, thôi được rồi, con nó đã lớn, người làm cha như ông quản không được.

Lão quản gia Nghiêm Vô gấp cho lão gia chút đồ ăn, lại gần tai ông thấp giọng nói, “Lão gia, nhị thiếu gia tự có chừng mực.”

Tư Không Khải nheo mắt, cúi đầu ăn com, được rồi được rồi, là ông không có chừng mực, đây chẳng phải là vì ông sốt ruột quá hay sao!

Thấy ông cụ không hỏi mình nữa, Ô Thuần Nhã lặng lẽ thở ra, nghiêng đầu nhìn về phía nam nhân, nhẹ giọng nói, “Cảm ơn.”

Tư Không Viêm Nghiêu nhướn mày, ý bảo cậu ăn com, tuy nhiên có một số việc hai người lát trở về phòng phải câu thông một chút.

Bánh Bao nhìn phụ thân, rồi lại nhìn cha, xong chuyển qua nhìn nhìn ông cụ, đảo mắt một vòng, cuối cùng quyết định, lát nữa com nước xong bé và ông già này phải cùng câu thông một chút.

Bữa tối xong Văn Nhân Minh Húc thấy Hạ Dương còn chưa trở về, biết hôm nay mình đã đi một chuyến vô ích, có chút thất vọng rồi đi, nhưng coi như hôm nay hẳn cũng xem được trò hay, ít nhất đã biết được Ô Thuần Nhã không phải là một tên nào tàn, mà lại rất biết cách ăn nói a.

Tư Không Dực Dương lấy có công ty có việc, com nước xong cũng ra ngoài, gã hôm nay không định ở nhà, phòng của gã đã để cho ba gã và lão quản gia Nghiêm Vô, về phần hai vị lớn tuổi này ở cùng như thế nào thì không liên quan đến gã, dù sao ngũ thức cũng không phải chưa từng ở chung một phòng với ba gã, cơ mà gã cảm thấy mình cần phải tính xây thêm mấy phòng ở, hiện tại có vẻ càng ngày càng không đủ chỗ ở, hay là mua luôn cả mấy căn biệt thự bên cạnh? Để mai tìm Viêm Nghiêu thương lượng coi.

Tiểu Bánh Bao ăn com xong còn muốn ăn điểm tâm ngọt, Tào quản gia đã đáp ứng rồi, nhưng lại bị Ô Thuần Nhã cản lại.

“Cho Bánh Bao và Cảnh Hoán uống nước hoa quả đi.” Thấy Bánh Bao không hài lòng dẫu môi, Ô Thuần Nhã xoay người nheo nheo mắt bé, “Con ăn nhiều com vậy rồi, còn ăn thêm điểm tâm ngọt sẽ căng nứt bụng mất.”

Bánh Bao ngẩng đầu nhìn phụ thân bé, bĩu môi gật đầu, được rồi, không ăn thì không ăn, “Con muốn ăn thanh long.” Lời này đúng là nói cho Tào quản gia.

Tào quản gia gật đầu, “Tiểu thiếu gia chờ một chút.”

“phụ thân,cha, hai người cứ lên lầu trước đi, con cùng ông nội nói chuyện phiếm.”

Ông cụ vừa nghe thấy Bánh Bao nói, lập tức phát tay đuổi người, “Đứng, các người đi đi, vội cái gì thì đi làm cái đó đi, ta có cháu trai chơi cùng rồi, không cần các người ngồi ì ở đây đâu.”

Hai người bị ghét bỏ đành phải rời đi trước, nhưng Ô Thuần Nhã lại cảm thấy rất tốt, dù sao cậu cũng không có kinh nghiệm ở chung với ông cụ, để cậu ở dưới lầu mất to trùng mất nhỏ với ông, thật sự là quá căng thẳng.

“Ông nội, con đi chuẩn bị sách vở ngày mai đi học, chốc nữa sẽ xuống với ông.” Cảnh Hoán nói với ông nội, rồi quay sang nhìn Bánh Bao, “Ca sẽ xuống ngay.”

“Dạ.” Bánh Bao ngoan ngoãn gật đầu.

Thấy Tư Không Cảnh Hoán cũng đã rời đi, Bánh Bao nhìn nhìn Nghiêm Vô đứng bên cạnh, lại nhìn nhìn Tư Không Khải đang tiến lại gần mình, chớp mắt to, ngọt ngào nói, “Tiểu lão đầu người thay đổi rồi ~~~~~”

“...” Dây thần kinh Tư Không Khải run lên, lời này sao lại quen tai như vậy.

Vốn còn chút không chắc Nghiêm Vô lúc này thực sự xác định kêu lên, “Lão tổ tông!”

Bánh Bao bĩu môi, lão tổ tông? Đó là cái gì? Có thể ăn sao?

“Ông nói cái gì?” Tư Không Khải quay đầu nhìn Nghiêm Vô phía sau, trừng lớn mắt hỏi.

Nghiêm Vô liếc nhìn Bánh Bao đang cầm miếng nhỏ ăn thanh long, thấy bé không có phản ứng gì khác, hẳn là ngầm chấp thuận cách xưng hô của ông, vậy chắc là không tính lừa gạt hai ông già bọn họ, lúc này mới yên tâm nói với Tư Không Khải, “Lão gia, cháu trai nhỏ của ngài chính là lão tổ tông

chuyển thế.”

Tư Không Khải há hốc mồm, quay đầu nhìn Bánh Bao. Trên khuôn mặt trắng trẻo mềm mại là một nụ cười chói lọi, nhưng nụ cười này giờ trong mắt ông trở nên khủng bố ma quỷ.

“!!”

“Không được kêu!” Thừa dịp ông hít sâu, Bánh Bao trùm mắt cảnh cáo.

Ông cụ nghẹn khí, mặt đỏ bừng, “Khụ khụ ~ khụ khụ khụ khụ ~!!!”

Nghiêm Võ ở bên cạnh nhẹ nhàng vỗ lưng cho ông, giúp ông thuận khí.

“Lão gia, uống ngụm trà đi.” Đưa tách trà đặt trên bàn qua cho ông, Nghiêm Võ ở cạnh có chút lo lắng vỗ nhẹ.

Tư Không Khải ho như muốn rơi cả tim, uống một ngụm trà nóng hòa hoãn lại, ngẩng đầu nhìn Bánh Bao một tay nâng cằm, một tay để trên đùi nhẹ nhàng gõ. Thực ra hành động này của bé nếu đổi là người lớn làm nhất định sẽ rất đẹp trai, nhưng hiện tại...

Ông cụ có xúc động muốn che mặt.

“Thật là cụ?”

Bánh Bao bĩu môi, “Ai là cụ người!” Cũng không xem mình là bao nhiêu tuổi, còn ông là bao nhiêu tuổi, gọi như thế nếu phụ thân nghe thấy còn không bị dọa cho ngất xỉu sao.

“Người còn không thừa nhận!” Ông cụ buồn bực.

“Ai muốn bị trở thành yêu quái chứ!” Bánh Bao bất mãn, lắc lắc đầu, bé đã chịu đủ chỉ trích của người đời rồi.

Được rồi, nói cũng khá là hợp lý. Tư Không Khải nhếch miệng, nói, “Hóa ra truyền thuyết là thật sao?”

Bánh Bao chìa tay hai sang bên, nhún vai, “Cũng không phải tất cả đều là thật.” Khi bé hai tuổi thì khôi phục trí nhớ, tuy chỉ là những mảnh kí ức nhỏ vụn, nhưng chùng đó cũng đủ khiến bé biết mình đã nghịch thiên, gặp được Tư Không Viêm Nghiêu có thể là do quan hệ huyết thống, trí nhớ của bé càng ngày càng rõ ràng, nhưng bé không muốn dọa phụ thân, cho nên bé thông minh làm một cục cưng ngoan.

Nghiêm Võ thở dài, nhẹ giọng nói thầm, “Lão tổ tông già bộ trẻ con quả rất thành công.” Nếu không phải lão tổ tông có ý lộ sơ hở, bọn họ sẽ không thể đoán ra được.

Bánh Bao không hài lòng, cá giận nói, “Cái gì mà già bộ trẻ con! Gia đây đúng là trẻ con!” Nghĩ nghĩ lại bổ sung, “Gia còn chưa tới bốn tuổi đâu!”

“...Đáng vẻ của người đâu có giống trẻ con chưa tới bốn tuổi chứ!” Tư Không Khải sắp phát điên đến nơi, tại sao, đứa cháu đáng yêu của ông lại biến thành lão tổ tông chuyên môn khi dễ ông làm vui, đã kích quá lớn mà!

Như thế cảm giác được tâm tình tụt dốc của ông, Bánh Bao chớp mắt đưa tình, bĩu môi nói, “Người có thể không cần coi ta là cụ!” Ai muốn bị coi là cụ chứ!

“Thực sự có thể sao?” Tư Không Khải chớp mắt, vẻ mặt mong chờ.

“...” Bánh Bao bị biểu tình vô tội đáng thương kia của ông cụ làm cho không biết nói gì, tiểu lão đầu này còn có thể đáng kính hơn nữa được sao!

“Thật!”

“Ai u ~ cháu cưng của ta, mau lại ôm ông nội một cái nào ~” Ông cụ nháy mắt tinh thần chấn hưng, vươn tay ôm Bánh Bao ụ thịt vào lòng, mặt dán mặt cọ cọ.

“...Người cút ra một chút cho ta!” Tuy Tư Không Khải cũng là một tên dễ nhìn, nhưng đó là đã từng! Là đã từng đó!

“Không chịu, sớm đã muốn ôm cháu, để ta ôm cho đã nghiền đi.” Ôm chặt không chịu buông tay, ý vào mình sức lực lớn hơn Bánh Bao, ông cụ hăng say sờ mó.

Nghiêm Võ cười trộm, có thể nhìn thấy biểu tình chán ghét buồn bực như vậy của lão tổ tông quả là hiếm có!

Giấy dựa không có kết quả Bánh Bao chỉ có thể sinh hồn đổi, quên đi, cho tiểu lão đầu này vui vẻ một lúc.

“Chuyện này chỉ hai người các người biết thôi đó, không được để lộ ra cho người khác.” Bé lo nhất là chính là phụ thân mình.

“Yên tâm, vì vấn đề thể diện của ta, sẽ không để cho ai khác biết.” Bảo ông gọi một đứa nhỏ gần bốn tuổi là cụ? Không được, quá mất mặt.

Nghiêm Võ gật đầu, không có việc gì ai lại tự dưng đi tìm cho mình một lão tổ tông chứ!

“Ừm, còn có, không được gây khó dễ cho phụ thân ta!” Nghĩ nghĩ, Bánh Bao lại nói.

“Nào dám a! Chưa nói đến quy củ nhà Tư Không chúng ta, chỉ riêng thằng nhóc Viêm Nghiêu kia thôi ta cũng đã không dám rồi.” Nghĩ đến cái liếc mắt hàm chứa cảnh cáo của thằng con thứ vừa dành tặng cho mình, Tư Không Khải lại cảm thấy ỳ ỳ khuất.

“Đó là cha yêu phụ thân.” Dáng vẻ dạt dào đắc ý của bé khiến ông cụ không kiềm được lại lao vào ôm Bánh Bao cọ cọ.

Nghiêm Võ có chút kinh hãi, lão gia giờ tuy đang cao hứng, nhưng nhờ đến một ngày nào đó lão tổ tông không hài lòng chuyện gì, vậy lão gia nhất định sẽ là người đầu tiên chịu hi sinh a...

Bánh Bao bị cọ qua cọ lại con tức bắt đầu phình to, may mà Cảnh Hoán xuống lầu, không thì... Chắc chắc....

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Bảo bối ! anh sẽ gả cho em!

Ô Thuần Nhã dựa ngò ở đầu giường, trong tay cầm một quyển sách tiếng Pháp.

Tư Không Viêm Nghiêu tắm rửa xong, quần khăn tắm quanh hông từ phòng tắm đi ra, một thân đầy hơi nước.

Nam nhân bước đến bên giường cúi người nhìn Ô Thuần Nhã, hơn nửa ngày cũng không thấy cậu ngẩng lên nhìn mình, anh không hài lòng, vươn tay nâng cằm cậu, hôn lên môi cậu, “Bảo bối.”

Ô Thuần Nhã chớp mắt mấy cái, nhìn thấy nam nhân lúc này chỉ quần mỗi khăn tắm thì mặt đỏ rực lên, “Đừng quấy rối.” Cậu định mấy tháng cuối năm này đi tìm một nơi thực tập.

“Cái gì đây?” Lên giường nằm bên cạnh cậu, nam nhân duỗi tay vòng quanh eo cậu, gối đầu lên vai cậu, thử nhìn nhìn, là một đồng chữ như lời ma quỷ.

Ô Thuần Nhã lật sách, thản nhiên nói, “Em muốn tìm một công việc, đây là sách tiếng Pháp chuyên môn giáo sư đưa cho em.”

Vừa nghe cậu nói muốn tìm việc, nam nhân ngồi dậy lạnh mặt nhìn cậu, “Tìm việc gì?”

Ô Thuần Nhã bĩu môi, lắc đầu nói, “Không biết nữa, nhưng chuyên tiếng Pháp cũng không có nhiều công việc thích hợp, chắc là làm phiên dịch viên.”

“Đến chỗ anh đi.” Vốn định nói mình có thể nuôi cậu và Bánh Bao, nhưng lời nói đến miệng lại sửa.

Ô Thuần Nhã nghiêng đầu nhìn nam nhân, buông sách, “Không đi.”

Nam nhân bắt mặn, áp đảo lên người cậu.

Ô Thuần Nhã đẩy đẩy anh, trừng mắt, “Xuống.”

Nam nhân hai tay gắt gao vòng quanh eo cậu, “Ôm một cái đi.”

Thở dài, cậu nâng tay vòng quanh cổ anh, để cho nam nhân dựa cả người lên người cậu.

“Đến công ty làm đi.” Nam nhân lại mở miệng đề nghị.

Ô Thuần Nhã cúi đầu, trừng mắt, “Không đi đâu!”

“Vi sao!” Sắc mặt nặng nề, Tư Không Viêm Nghiêu nhủ mày trừng mắt, khí lạnh bay ra...

Đáng tiếc Ô Thuần Nhã không sợ chút nào, còn vươn tay chọc chọc quai hàm của anh, chọc a chọc a chọc...

“Phụt.....Khụ.....” Ô Thuần Nhã bị dáng vẻ của nam nhân chọc cười, không nhịn được mà bật cười.

Tư Không Viêm Nghiêu nhủ mày, gắt gao ôm lấy thắt lưng cậu.

“Làm phản!”

“Không, không phải cố ý mà....Khụ, đau!” Được rồi, vừa nãy cậu cố ý, nhưng lực tay của người này cũng lớn quá đi. Véo véo tay nam nhân đang ôm thất lưng mình, Ô Thuần Nhã bủi môi.

Tư Không Viêm Nghiêu thả lỏng cánh tay, tựa vào trước ngực cậu buồn bực nói, “Đi làm thư kí cho anh đi.”

“Hà?”

“Lo lắng cho em” Nam nhân giọng rầu rĩ, còn có chút cảm giác làm nũng.

Ô Thuần Nhã hé miệng cười khế, nhìn đỉnh đầu nam nhân, “Em cũng không học mấy thứ đó, sao có thể làm thư kí cho anh được.”

“Vậy thì học.” Ngừ khí nam nhân thoải mái, anh lại không ngần, hiện tại bên cạnh anh đã đủ nhân số thư kí trợ lý, hơn nữa người ta còn nghiêm túc làm việc, chẳng lẽ là lợi dụng chức quyền đuổi việc người ta rồi để bảo bối nhà anh thay vào? Nếu để Ô Thuần Nhã biết, cậu tuyệt đối sẽ trở mặt.

Ô Thuần Nhã lắc đầu, “Để tính sau, công ty của anh quá lớn, không thích hợp với em.” Cậu chỉ muốn tìm một nơi để thực tập, dù sao khoảng nửa học kì nữa là cậu có thể rời trường đi tích lũy kinh nghiệm công tác, cậu không muốn về sau việc gì cũng phải dựa vào anh, như vậy cậu sẽ khinh thường chính bản thân mình.

Tư Không Viêm Nghiêu gật đầu, không tiếp tục đề tài này nữa, nhưng anh thực ra không hề thay đổi chủ ý, bảo bối của anh đương nhiên anh phải tự mình chiều cổ, nếu bảo bối không muốn làm sâu gạo (ăn bám, ở nhà để anh nuôi), vậy anh phải thả người ở nơi anh có thể nhìn thấy.

“Vì sao không chịu gả cho anh?” Nếu đề tài này không được vậy đổi cái mới.

Ô Thuần Nhã sừng sốt, sau đó tức giận nói, “Em là đàn ông!” Cậu đường đường là một người đàn ông trưởng thành, nói gả đi nghe chừng tai biết bao nhiêu.

Tư Không Viêm Nghiêu chớp mắt mấy cái, hỏi, “Không có nguyên nhân gì khác?”

Ô Thuần Nhã lắc đầu, còn có thể có nguyên nhân gì nữa, con cũng sinh cho anh rồi, cái gì nên làm cái gì không nên làm cũng đã để nam nhân này làm hết trơn rồi, cậu còn nguyên nhân gì khác hả!

Nam nhân vui vẻ, biểu tình xán lạn của anh khiến cho lòng Ô Thuần Nhã hơi dao động (rung rinh) một chút. Lại chẳng, cái tên bất lịch sự này lúc cười thực sự rất dễ nhìn.

“Vậy anh sẽ gả cho em” Không phải chỉ là vấn đề tên chủ hộ khẩu là ai thôi sao, anh không cần thứ này, chỉ cần mình và người này cột chặt lại với nhau, ai quan tâm anh có phải là chủ hộ khẩu hay không.

“.....Thật á?” Ô Thuần Nhã kinh ngạc mở lớn miệng.

“Ừ.” Anh còn nghiêm túc gật đầu, đương nhiên là thật, cho dù là anh gả đi, thì anh vẫn là người nằm trên!

“Ngéo tay, không được đổi ý.” Vươn ngón tay út, Ô Thuần Nhã vẽ mặt đắc chí cười cười.

“.....Ấu trĩ.” Tuy nói như vậy, nhưng nam nhân vẫn vươn ngón út ngéo tay với cậu.

Ô Thuần Nhã còn lắc lắc hai ngón tay đang móc vào nhau, cười hắc hắc không ngừng, “Ai đổi ý sẽ là con cún con.”

Con cún con? Em cho là đang nói chuyện với Bánh Bao đó hả! Nói nhiều cũng vô dụng, vũ lực trấn áp! Nam nhân kéo một tay cậu xuống, cắn lên.

Ô Thuần Nhã phản kháng vô hiệu, trong vòng một ngày bị ăn luôn ba lần.

Tư Không Dực Dương lái xe ra khỏi nhà xong định đi đến công ty, kết quả nửa đường liền quay lại, chạy đến dưới lầu nhà Mạc Tuấn Nghị.

Ngẩng đầu nhìn nhà Mạc Tuấn Nghị, đèn tắt.

Lấy điện thoại di động ra, điện thoại kết nối được tín hiệu gã liền há mồm hỏi, “Em ở đâu! Hơn nửa đêm còn chưa về ngủ mà lại chạy đi đâu buông thả.”

Mạc Tuấn Nghị không nói gì, trực tiếp cúp máy.

Mạc Xuyên nhíu mày nhìn hấn, “Con suốt ngày chơi bời với loại bạn gì đây!”

Mạc Tuấn Nghị cúi đầu nhìn di động, hôm nay hấn vừa tan học đã bị lái xe trong nhà đón trở về đây, cơm chưa kịp ăn đã bị ba hấn mắng té tát, lăn qua lộn lại cũng chỉ mấy câu thế này.

Mạc Xuyên thấy đáng về cứng đầu cứng cổ của hấn thì hận không thể lấy roi oánh hấn một trận. Nhưng đối với đứa con này, kỳ thật là ông thấy áy náy.

“Tuấn Nghị, con không còn nhỏ nữa, cho dù không muốn theo ta làm việc cũng phải đi làm việc gì đứng đắn một chút chứ, có thể để ba bớt lo được không?”

Mạc Tuấn Nghị cười nhạo một tiếng, ngẩng đầu, từ khi tiến vào thư phòng suốt ba tiếng đây là lần đầu tiên hắn mở miệng. “Ba, tôi đã đủ để ba bớt lo rồi. Tôi không như anh cả ra ngoài tìm nữ tiếp rượu về làm vợ, ngài không đồng ý anh ấy sẽ đòi sống đòi chết. Cũng không như anh hai tốt nghiệp xong ra nước ngoài, đến giờ vẫn chưa về.”

“Cho dù anh cả con có điểm đáng thất vọng, nhưng đó cũng chỉ trên phương diện quan hệ nam nữ, các chuyện khác nó đều làm rất tốt, về phần anh hai con, nó ở nước ngoài đã tự tạo lập công ty của riêng mình, còn con thì sao? Lên đại học liền dọn ra ở riêng, này cũng không có gì, ta biết từ nhỏ con đã không gần gũi với ta, con muốn ra ngoài ta đồng ý, nhưng con không thể coi như không có người ba này được! Con tính xem, tính xem đã bao lâu con không về đây gặp ta rồi!” Mạc Xuyên vỗ bàn rống giận.

Mạc Tuấn Nghị bĩu môi, “Không phải là ba đuổi tôi đi sao? Thế nào lại thành tôi tự dọn ra khỏi nhà vậy?”

Mạc Xuyên trừng mắt, “Ta để con ra ngoài con liền không trở về hả!” Thằng nhãi con này đúng là đang muốn chọc giận ông mà.

Gật đầu như lễ đương nhiên, Mạc Tuấn Nghị nói, “Ba đã khiến tôi vĩnh viễn khỏi cần trở về, tôi còn phải vội vàng tranh thủ trở về gặp ba làm gì?” Năm ấy sau khi phát hiện ra tính hướng của bản thân, hắn quyết định ngả bài với ba, kết quả Mạc lão gia là một người bảo thủ, chết cũng không chịu đồng ý, nói gì cũng không chấp nhận được con mình là một tên đồng tính luyến ái, dứt khoát đoạt tuyệt quan hệ với hắn, đuổi người ra khỏi nhà.

Mạc Xuyên há to mồm hô hấp, huyết áp tăng cao.

“Con không thể tìm một người phụ nữ bình thường nói chuyện yêu đương được sao? Con nhìn con xem vài năm nay đều chơi với loại bạn bè gì!” Ông ném một xấp ảnh lên bàn, ngón tay chỉ ảnh chụp cảm giận nói.

Mạc Tuấn Nghị liếc mắt một cái, đều là ảnh hắn ở quán bar uống rượu nhảy nhót. Bên trong có rất nhiều người mà hắn đã quên mất là ai, tuy nhiên có một tấm ảnh cư nhiên là Tư Không Dực Dương, thật là không ngờ được.

“Chỉ là uống rượu mà thôi.” Hắn luôn giữ mình trong sạch.

“Uống rượu?” ‘Bộp’ một tiếng, lại ném xuống một tấm ảnh, Mạc Tuấn Nghị đưa mắt nhìn, chắc chắn, là ảnh hắn uống say hôn môi một người đàn ông xa lạ, hóa ra hôm nay gọi hắn về là vì chuyện này, vậy nói thẳng không phải là xong sao, bắt hắn lãng phí từng ấy thời gian nghe ba hắn mắng nhiếc.

Mạc Xuyên thấy hắn không nói gì, tức giận lắm bầm.

“Vừa rồi là ai gọi cho con? Con có thể khiến ta yên lòng một chút được không, đừng làm những chuyện dọa người như thế cho ta?”

Mạc Tuấn Nghị cầm ảnh chụp, phát hiện không phải là người quen, âm thầm thở phào một hơi, ngẩng đầu nhìn ba hắn, “Ba, việc tôi là đồng tính luyến ái không có cách nào thay đổi, đối với phụ nữ tôi không cứng lên nổi.”

“.....Thằng nhóc này mày lặp lại lần nữa cho tao!” Mạc Xuyên hít thở không thông, cầm đồng ảnh chụp rơi vãi trên bàn ném về phía Mạc Tuấn Nghị.

Mạc Tuấn Nghị cũng không tránh, để ảnh chụp đập vào mặt, góc cạnh của tấm ảnh rạch thành một vết nhỏ trên mặt hắn.

Nhú mi, Mạc Tuấn Nghị thần nhiên nói, “Nói bao nhiêu lần cũng thế thôi, tôi thích đàn ông, nếu muốn tôi lấy phụ nữ về nhà vậy thì thôi đi, đừng làm lỡ dở con gái nhà người ta.”

Ngón tay Mạc Xuyên run rẩy chỉ vào hắn, “Cút! Mày cút cho tao! Coi như tao không sinh ra đứa súc sinh như mày!”

Mạc Tuấn Nghị thấy ba hắn như vậy thì có chút lo lắng, nhưng chuyện này không phải thứ hắn có thể thay đổi, chỉ có thể thờ dài, “Ba, ngài đừng kích động, cẩn thận tăng huyết áp, tôi đi về trước, có thời gian sẽ quay về thăm ba.” Nói xong xoay người rời đi.

Mạc Xuyên tức giận hất toan bộ đồng ảnh chụp về phía bóng dáng hắn rời đi, vươn tay cầm lấy một viên thuốc hạ huyết áp bỏ vào miệng, nói lầm bầm với quần gia đứng bên cạnh như người trong suốt.

Quần gia tiến lên đưa một ly nước ấm cho ông, an ủi, “Lão gia, tội gì ngài phải làm vậy?” Hiện tại đồng tính luyến ái đối với xã hội đã là một chuyện bình thường, nhất là sau khi đàn ông cũng có thể sinh con. Tuy rằng tỷ lệ còn khá thấp, nhưng giới y học đã cam đoan tỷ lệ đàn ông sinh con sẽ tăng lên rất nhiều. Theo lý thuyết lão gia hắn là sẽ không phản ứng kích động như vậy, thiếu gia trước kia không phải chưa từng ở cùng đàn ông, thường thường cũng bị mắng một trận, nhưng thời gian dài giống hôm nay thì quả là hiếm có.

Mạc Xuyên thờ dài, từ ngăn kéo lấy ra một tấm ảnh, đưa cho quần gia.

Quần gia nhận xem, hít một hơi khí lạnh, đầu ngón tay run rẩy ngẩng đầu hỏi, “Đây là đại thiếu gia nhà Tư Không?”

Mạc Xuyên nhắm mắt gật đầu, môi mấp mí thường.

Trong ảnh chụp cảnh Mạc Tuấn Nghị ngả vào lòng Tư Không Dực Dương, hai người cùng uống một ly rượu, dùng miệng mớm rượu cho nhau. Còn cả ảnh Tư Không Đặc Dương đứng dưới lầu nhà Mạc Tuấn Nghị, gã ở dưới hiên nhà ôm người cần lên cổ hắn. Còn cả ảnh hai người trong thang máy chưa kịp khép kín cửa mà hôn sâu. Về những cái khác, không cần nghĩ cũng rõ ràng đã xảy ra chuyện gì.

“Vương Hi à, ông nói Tuấn Nghị tìm ai không tìm, sao lại tìm đến cậu ta chứ!” Nhà Tư Không tuy nhìn là kinh doanh, nhưng người ta là đầu lĩnh đứng đầu trong nước, tục ngữ nói dân không cùng quan đầu, mà người ta có là dân chúng bình thường sao! Nhà Tư Không bọn họ có thể đứng ở vị trí đó suốt trăm năm lẽ nào có thể chỉ do may mắn?

Vương Hi buông tấm ảnh chụp trong tay xuống, nghĩ nghĩ nói, “Không lẽ là trùng hợp?”

Mạc Xuyên đương nhiên hiểu được từ ‘trùng hợp’ này mang ý khác, nhưng vừa rồi thằng con nhận được điện thoại, tám phần mười là Tư Không Dục Dương gọi tới, đã mấy giờ rồi, có thể gọi tới chất vấn chẳng lẽ còn là trùng hợp? Nói ra ai tin?

“Haiz, một đám không đưa nào làm ta bết lo!” Mạc Xuyên nhìn ảnh chụp trên bàn, hung hăng nhủ mảy.

Mạc Tuấn Nghị về đến nhà cũng gần tới mười hai giờ, hắn vừa đi ăn một chút, dạ dày ban này có hơi không thoải mái.

Không ngờ về tới dưới lầu lại thấy xe của Tư Không Dục Dương, hắn khẽ giật mình, nghĩ nghĩ cuối cùng vẫn quyết định đi tới gõ cửa kính xe.

Cửa kính hạ xuống, Tư Không Dục Dương sắc mặt âm trầm. Gã đã đợi người này hai tiếng.

“Sao anh lại tới đây?” Mạc Tuấn Nghị nghiêng đầu hỏi.

Tư Không Dục Dương mở cửa vị trí phó lái, ý bảo Mạc Tuấn Nghị ngồi vào.

Mạc Tuấn Nghị vừa mới ngồi xuống, Tư Không Dục Dương lập tức nhấn chân ga phóng đi. Mạc Tuấn Nghị sợ tới mức giật mình, bật thốt một câu, “Anh có bệnh à!” Hắn còn chưa kịp ngồi vững, may mà chưa bị cụng đầu.

Tư Không Dục Dương lạnh mặt không nói lời nào, tốc độ xe lên đến 140 km/h.

Mạc Tuấn Nghị lập tức thắt dây an toàn, quay đầu nhìn gã, “Anh muốn chết cũng đừng mang tôi theo, tôi còn chưa sống đủ đâu.” Không biết là tên này lại uống nhầm thuốc gì.

Tư Không Dục Dương vẫn không nói lời nào, sắc mặt càng ngày càng lạnh lẽo thâm trầm.

Mạc Tuấn Nghị nhấp đôi môi hơi khô khốc, đây là lần đầu tiên hắn thấy mặt gã sa sầm như thế này, khỏi cần nói, thực sự là có chút hoảng.

“....Rất cuộc là anh làm sao vậy? Có tức giận cũng đừng tìm đến tôi...”

“Câm miệng.” Tư Không Dục Dương quay đầu trừng hắn, giọng điệu lạnh lẽo.

Mạc Tuấn Nghị rất muốn đi qua lớp da mặt của gã xuống, người này chắc không phải Tư Không Dục Dương rồi, hẳn là Tư Không Viêm Nghiêu hóa trang đi! Mặc dù có chút nổi điên, nhưng vì mạng nhỏ của chính mình, hắn vẫn là ngoan ngoãn câm miệng.

Xe chạy đến bờ biển thì ngừng lại, bốn phía tối đen như mực.

Mạc Tuấn Nghị chớp mắt mấy cái nhìn khung cảnh ngoài cửa xe, nuốt nước miếng, khẽ run.

“Anh muốn làm chi?” Nơi này tối thui lại không có người, gần đây mình không chộc gì anh ta, chắc không bị giết người diệt khẩu đúng không.

Tư Không Dục Dương còi dây an toàn, đi ra ngoài vòng qua mở cửa xe phó lái, thò người vào mở dây an toàn của hắn, sau đó vươn tay kéo người ra, dùng sức ấn hắn trước đầu xe.

Không nói hai lời liền kéo quần của hắn xuống.

Mạc Tuấn Nghị bắt đầu còn sững sốt, sau đó liền kịch liệt giãy dụa.

“Tư Không Dục Dương anh phát điên cái gì thế! Ông đây không chơi dã chiến với anh!”

Tư Không Dục Dương mặc kệ hắn có muốn chơi hay không chơi, lập tức kéo quần lót của hắn xuống, xoay hắn rồi ép hắn trước xe, hai chân dùng sức chen vào giữa hai chân hắn, một tay đè lại thân thể giãy dụa của hắn, một tay tách hai cánh mông trắng bóng ra, động thân một cái, đã đem bộ vị cứng rắn thẳng tiến vào trong động khô khốc, lập tức dùng hết khí lực mạnh mẽ ra vào.

“A a a!Đau.” Mạc Tuấn Nghị kêu lên, hai tay trắng bệch cào ra dấu trên xe, môi cắn rí ra một tia máu.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: TỰ KHÔNG DỤC DƯƠNG ! CÁI ĐỒ CÀM THÚ NHÀ ANH !

Mạc Tuấn Nghị gắt gao cắn chặt môi, chỉ có lúc đầu khi gã nam nhân này đã mạn va chạm mới kêu lên một tiếng, sau đó liền cắn môi quyết không rên không hừ. Nhưng hắn không biết, nam nhân này không nghe thấy tiếng rên của hắn lại càng như mất lý trí, hai tay bấu chặt móng thịt của hắn, hung hăng đem phân thân chính mình tiến vào thân thể hắn, lực độ kia như muốn xuyên thủng hắn.

“Ừm...” Mạc Tuấn Nghị đau đến văng đầu hoa mắt, khẽ hừ một tiếng.

Động tác bạo ngược đột nhiên dừng lại, Tự Không Dục Dương cúi đầu nhìn nơi bị gã động đến phỉm máu, khẽ nhủ mày. Vươn tay trở người hắn nằm trên xe, nâng hai đùi hắn gác lên vai mình, thẳng lưng, lại bắt đầu vận động pít tông.

“A a a a! Đau quá.....” Thật sự chịu không nổi, Mạc Tuấn Nghị kêu ra tiếng.

Tự Không Dục Dương giương mắt nhìn hắn, vươn tay.....
.....

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Người vừa ngược đãi tôi chẳng phải là anh sao? Giờ lại tỏ ra ôn nhu là muốn diễn cho ai xem?

Văn Nhân Minh Húc đưa Mạc Tuấn Nghị về nhà, vốn còn định lên lầu xử lý vết thương giúp hắn, đáng tiếc lại bị Mạc Tuấn Nghị cự tuyệt.

Chỗ kia là nơi có thể để người khác tùy tiện xem sao? Cho dù Văn Nhân Minh Húc có không thêm để ý, nhưng chính bản thân hắn cũng không chịu nổi!

Vào cửa không bật đèn, hắn cầm túi thuốc trị thương và thuốc mỡ tiêu viêm mua ở cửa hàng 24 giờ đi vào nhà tắm.

Xả đầy nước ấm vào bồn tắm, Mạc Tuấn Nghị cởi quần áo, ngâm cả thân mình vào trong nước.

“Ừm...” Nước ấm khiến cả cơ thể nháy mắt căng cứng, nhất là chỗ phía sau kia, đau đón nóng rát.

Cắn răng, hắn gác một chân lên thành bồn tắm, vươn một ngón tay tiến vào trong cơ thể, lấy ra hết bạch trọc mà nam nhân bắn vào, lặp lại vài lần, thẳng đến khi cảm giác không còn gì nữa mới nhẹ nhàng thở ra. Lúc này đầu hắn đã đầy mồ hôi lạnh.

Đứng dậy xả hết chất lỏng trắng trắng hồng hồng xen lẫn với nhau trong bồn tắm, hắn đứng dưới vòi hoa sen cọ rửa thân thể.

Hắn tựa trên giường tự mình bôi thuốc, rồi mơ mơ màng màng ngủ mất, trước khi ngủ còn không quên đặt báo thức, sáng mai có tiết học.

Tự Không Dục Dương buồn bực lái xe đến gay bar, vừa vào cửa liền thấy MB đã từng cùng gã vài lần, ôm người lên lầu hai ngồi xuống ghế lô, vừa vào cửa không nói hai lời liền bắt đầu làm, vừa vận động pít tông vừa nghĩ, ông đây không phải không là Mạc Tuấn Nghị liền không được, chỉ là một món đồ chơi nho nhỏ, lại coi bản thân là cái gì chứ, cứ nhiên dám cúp điện thoại của tôi!

Cậu trai dưới thân gã càng lúc càng kêu lớn tiếng, chọc cho gã càng thêm buồn bực, “Câm miệng, im lặng chút đi!” Kêu lớn tiếng như vậy là muốn chết sao! Đỉnh lộng mấy cái rồi bắn vào bao cao su, gã rút ra, cầm tiền ném lên người MB rồi xoay người rời đi. Vốn định phát tiết hạ hỏa, kết quả thì sao, chỉ chúc thêm bực tức.

Văn Nhân Minh Húc về nhà xong nằm kênh trên giường, lăn qua lộn lại không ngủ được, hắn vẫn không được yên tâm, với tình trạng của Tuấn Nghị, có thể một mình xử lý được sao? Nghĩ nghĩ, hắn gọi điện cho Tự Không Dục Dương.

Tự Không Dục Dương mới rời khỏi gay bar bước vào xe, lúc này còn đang khó chịu, điện thoại vang liền cầm lấy lên xem, tiếp máy.

“Đã trễ thế này còn tìm tôi có việc gì?” Chẳng lẽ muốn hỏi Hạ Dương đã về nhà chưa? “Hạ Dương về nhà hay không tôi không biết, cậu vừa đi tôi cũng rời khỏi nhà.”

Văn Nhân Minh Húc khụ một tiếng, “Không phải là chuyện của Hạ Dương.” Người nhát gan kia nhất định lại chạy ra nước ngoài rồi. Cơ mà lần này hắn thật đúng là hiểu lầm Hạ Dương, Hạ Dương là vì biết Tự Không Khai đến nên mới trốn đi.

“Vậy thì có chuyện gì?” Châm một điếu thuốc, Tự Không Dục Dương không kiên nhẫn hỏi.

“Ack...Cái này....chính là....”

Nghe hấn áp a áp ứng, Tư Không Dực Dương quát, “Cậu sinh con hả, làm chi phải tốn sức như thế.”

Văn Nhân Minh Húc trợn mắt, “Em vừa đưa Tuấn Nghị về nhà, cậu ấy thoát nhìn không ổn lắm, nếu anh lo lắng thì đến xem cậu ấy đi, anh, anh nghe em nói một câu, nếu thực sự thích thì đối tốt với cậu ấy một chút, đừng giày vò người ta thành như thế, chờ đến khi cậu ấy chạy đi mất rồi mới hối hận!” Nói xong lập tức cúp máy, hấn không muốn bị người ta mắng đầu.

Tư Không Dực Dương nghiêng răng nghiêng lợi, một đám nhóc con này đều học nhau cúp điện thoại của gã!

Tuy nhiên giận thì giận, gã vẫn lái xe đến nhà Mạc Tuấn Nghị, kết quả tất có thể đoán được, bị cự tuyệt đứng ở ngoài cửa.

Nhắc chân đạp cửa, ngay cả hàng xóm đối diện cũng ngoái đầu ra nhìn, kết quả đều bị đáng về nỗi giận của gã dọa tới mức sợ lùi về sau.

“Mạc Tuấn Nghị, nếu cậu có gan thì đừng để tôi gặp lại cậu!”

Mạc Tuấn Nghị đang ngủ mơ mơ màng màng thì bị đánh thức, không thể nhìn nữa đành phải ra mở cửa, lạnh mặt nhìn gã, “Anh tới làm gì?”

“Đi vào!” Tư Không Dực Dương vươn tay đẩy hấn, Mạc Tuấn Nghị suýt thì ngã sắp xuống.

“Tư Không Dực Dương anh đủ rồi đấy! Đúng, là lúc trước tôi đi trêu chọc anh, là tôi không biết xấu hổ mà xin anh tha tội, nhưng giờ tôi không dám hèn mọn trước mặt anh nữa, xin anh thương xót, để cho tôi rút xa thật xa có được không!” Khuôn mặt Mạc Tuấn Nghị trắng bệch, hấn kích động rống lên với Tư Không Dực Dương. Hấn thật sự đã sai rồi, lúc trước hấn không nên nhất thời nhện không được mà trêu chọc đến con người này, khi hấn chậm rãi bắt đầu chấp nhận người này chính là thời điểm mà hấn lại một lần nhận thương tổn, hấn thật đúng là đủ đề tiện mà! Rõ ràng biết anh ta khinh thường mình, mình tội gì phải sán lại gần nữa.

Tối nay về nhà bị cha quở trách, trở về lúc thấy nam nhân ở dưới lầu chờ mình hấn đã vui vẻ biết bao, nhưng nam nhân một lần rồi lại một lần hung hăng dẫm đạp nghiền nát tự tôn của hấn dưới chân, hấn rốt cuộc đã làm sai điều gì mà phải chịu như vậy chứ!

Tư Không Dực Dương thấy thân mình Mạc Tuấn Nghị phát run, vươn tay kéo hấn vào phòng ngủ, ấn hấn nằm xuống giường, cúi đầu nhìn hấn, hung tợn nói, “Em đừng chọc tôi tức giận nữa, mau ngủ đi.”

Mạc Tuấn Nghị giãy dụa ngồi dậy, nâng một tay xoa mặt, lạnh lùng nói, “Coi như tôi xin anh, anh mau rời đi đi, tôi thực sự không muốn nhìn thấy anh.” Giờ nam nhân lại muốn âm ỉ gì nữa đây? Người vừa ngược đãi tôi chẳng phải là anh sao? Giờ lại tỏ ra ôn nhu là muốn diễn cho ai xem đây?

Tư Không Dực Dương nheo mắt, lạnh lùng nói, “Em nói lại lần nữa xem.”

“Nói mấy lần cũng như nhau, tôi không muốn tiếp tục với anh nữa, hai ta gặp gỡ vui vẻ, chia tay yên bình có được không?” Một mồi day day mi tâm, hấn cảm thấy hơi văng đầu.

“Gặp gỡ vui vẻ, chia tay yên bình? Được, đây là chính miệng cậu nói, Mạc Tuấn Nghị cậu đừng hối hận.” Tư Không Dực Dương hừ lạnh một tiếng, quay đầu rồi đi.

Một tay gắt gao nắm chặt, Mạc Tuấn Nghị cúi đầu nhìn không rõ sắc mặt, hấn thản nhiên mở miệng, “Đúng, không hối hận, tuyệt đối tôi không hối hận”

Bóng dáng rời đi ngừng lại một chút, sau đó mau chóng đóng sầm cửa đi khỏi. Gã đúng là không có việc gì mới đến đây, thực con mẹ nó phiền lòng!

Sau khi tổng giám đốc tập đoàn Tư Không Tư Không Viêm Nghiêu hóa bạo quân, liền đến phiên chủ tịch tập đoàn Tư Không trăm năm khó kiểm soát thành một kẻ cuồng làm việc. Căn cứ theo nguồn tin bí mật, chủ tịch đã ba ngày chưa rời khỏi văn phòng, ăn ở đều ở luôn trong đó, ngay cả kế hoạch công tác sang năm cũng muốn tự mình chỉnh sửa, coi bộ hình như còn muốn sắp xếp luôn cả kế hoạch năm sau nữa....

Ô Thuần Nhã vội vã mang com trưa tới cho Tư Không Viêm Nghiêu, buổi sáng nam nhân trước khi đi làm làm nũng, đòi cậu phải nấu com cho anh ăn, còn dặn cậu nhất định phải tự mình mang tới.

Không có biện pháp, nam nhân nói anh bị choáng đầu, không ăn com cậu tự làm sẽ không có sức lực làm việc....Tuy rằng biết anh chỉ lấy cớ, nhưng Ô Thuần Nhã vẫn tự mình xuống bếp, làm cho nam nhân gà xào nấm hương và garu Hungary, đây là hai món nam nhân trước khi rời khỏi nhà đã đặc biệt yêu cầu.

Cầm thẻ từ để đi thang máy chuyên dụng của nam nhân, cậu trực tiếp đi qua đại sảnh lên lầu. Từ lần thư kí tổng giám đốc tự mình xuống đón cậu xong, giờ tiếp tân ở đại sảnh thấy cậu đều trở nên vô cùng kính trọng, vị này chính là tân sủng hiện tại của tổng giám đốc, hơn nữa nghe nói tổng giám đốc rất quan tâm đến cậu.

Lúc cậu đi đến thì anh đang họp, đã sắp tới cuối năm, rất nhiều hạng mục của tập đoàn Tư Không hợp tác với chính phủ sắp đến giai đoạn cuối, cho nên mấy hôm nay nam nhân đều rất bận.

“Ô tiên sinh đến đưa com cho sếp sao?” Khúc Tân thấy cậu từ thang máy đi ra, lập tức qua đón. Kỳ thật cô đã sớm nhận được điện thoại của tiếp tân dưới lầu, biết hôm nay vị này đến, hơn nữa còn mang theo hai chiếc hộp giữ ấm.

Ô Thuần Nhã gạt đầu, đưa mắt nhìn cửa văn phòng đóng chặt, nhẹ giọng hỏi, “Anh ấy đang bận sao?”

Khúc Tân gạt đầu, ý bảo cậu vào phòng nghỉ bên cạnh ngồi một lát, “Sếp đang họp với những người phụ trách các hạng mục, chắc cũng sắp xong rồi.” Cô rút một tách trà đưa cho cậu.

“Cảm ơn.” Ô Thuần Nhã cười tiếp nhận.

Khúc Tân tò mò nhìn hai chiếc hộp giữ ấm trên bàn, nhìn không được hỏi, “Là cái gì vậy? Thơm quá.” Cách hộp giữ ấm cũng ngửi được mùi ngon, làm hại cả cô cũng thấy đói bụng.

“Ha ha, chỉ là ít đồ ăn nhà làm, buổi sáng trước khi đi anh ấy nói muốn ăn.” Cậu ngượng ngùng cười, tay nghề của mình được người khác khen vãn vãn các loại tất nhiên là vui thiệt vui rồi.

Khúc Tân chớp mắt mấy cái, á chà, hóa ra hai người đã ở chung rồi! Hơn nữa xem còn rất ấm áp. Thật khó tưởng tượng dáng vẻ sếp mặt không đổi sắc đòi ăn....

Ô Thuần Nhã không biết trong đầu Khúc Tân giờ đang nghĩ nhảm cái gì, lơ đãng ngẩng đầu, sừng sốt.

Trùng mắt nhìn, cậu không chắc chắn hỏi, “Người vừa đi qua là Tư Không Dực Dương sao?”

Khúc Tân quay đầu xem, vừa vặn nhìn thấy bóng dáng Tư Không Dực Dương tiến vào thang máy. Cô gạt đầu, “Đúng vậy, chủ tịch mấy hôm nay đang chán chương, tuy nhiên nhìn càng thêm nam tính, khiến toàn bộ thiếu nữ trong tập đoàn chết mê chết mệt!”

Ô Thuần Nhã gạt đầu tỏ vẻ đã thấu hiểu, mấy hôm nay Tư Không Dực Dương không về nhà, ông cụ vẫn ở biệt thự, cậu còn tưởng gã lại bắt đầu bay qua bay lại, không ngờ tới gã vẫn luôn một mực ở công ty.

Tư Không Viêm Nghiêu sau khi ra khỏi văn phòng trực tiếp đi tới phòng nghỉ, vừa rồi anh cũng nhận được điện thoại của tiếp tân ở đại sảnh.

“Bảo bối.” Nam nhân đứng ở cửa gọi Ô Thuần Nhã.

Đón nhận ánh mắt mang ý trêu chọc của Khúc Tân, Ô Thuần Nhã đỏ bừng mặt, người này da mặt đúng là quá dày! Ở bên ngoài còn dám gọi cậu như thế!

Nhìn ra cậu mặt tự nhiên, Tư Không Viêm Nghiêu quăng cho Khúc Tân một ánh nhìn.

Khúc Tân lập tức chạy ra ngoài, lưu lại không gian riêng cho hai người.

Ô Thuần Nhã lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, vươn tay mở chiếc hộp giữ ấm ra, dọn đồ ăn cho anh. Nhìn nam nhân cúi đầu ăn, cậu nghĩ nghĩ rồi nói, “Bảo anh anh cũng lại đây ăn cùng đi.” Cậu mang theo rất nhiều đồ ăn, hai người đàn ông tuyệt đối đủ ăn.

Tư Không Viêm Nghiêu gạt đầu, lấy di động ra gọi cho anh anh.

“Xuống dưới ăn cơm.” Nói xong liền cúp máy, không buồn chờ bên kia trả lời.

Ô Thuần Nhã tròn mắt, này cũng quá ngắn gọn đi, có thể hiểu được à?

Khỏi cần nói, Tư Không Dực Dương quả thật có thể hiểu. Gã đi thang máy xuống rồi đi thẳng vào phòng nghỉ, lúc nhìn thấy Ô Thuần Nhã gã cũng không bất ngờ gì, “Tôi biết mà, chắc chắn là cậu.” Nói xong liền ngồi xuống cầm bát và cơm ăn.

.....Ô Thuần Nhã cảm thấy hai người này ăn uống đúng là hung tàn y như nhau.

“Hai người có thể ăn từ từ được không?”

Tư Không Dực Dương nuốt miếng cơm, lắc đầu, “Đạo này toàn ăn đồ ăn ở căng tin, sắp ỏi ra rồi.”

Bất đắc dĩ nhìn anh em hai người, Ô Thuần Nhã tựa vào một bên, khiến người ta có cảm giác biếng nhác.

Tư Không Viêm Nghiêu nhú mày, “Khó chịu?” Mấy ngày nay bảo bối toàn ngủ như bất tỉnh.

Lắc đầu, Ô Thuần Nhã bĩu môi, “Buồn ngủ.” Cậu cũng không làm gì, chỉ cảm thấy uể oải chẳng có tinh thần.

“Ăn cơm.” Đút một miếng thịt bò cho cậu, Tư Không Viêm Nghiêu có chút lo lắng.

Cậu nhai nhai rồi nuốt xuống, “Không muốn ăn, anh ăn đi.” Mím cười với nam nhân, Ô Thuần Nhã trấn an y, “Em không sao, có lẽ không nghỉ ngơi tốt thôi.”

Tư Không Dực Dương ở bên cạnh nhướn mày, trêu đùa hai người, “Hay là lại mang thai?”

Tư Không Viêm Nghiêu sừng sốt, ánh mắt nóng bỏng nhìn Ô Thuần Nhã, biểu tình hết sức kinh hi.

Ô Thuần Nhã chớp mắt mấy cái, nghi hoặc lắc đầu, “Sẽ không. ...phải chứ?” Cậu còn chưa chuẩn bị tốt tinh thần lại làm phụ thân đau, ông trời sẽ không trêu đùa cậu thế chứ?

“Có phải hay không lát nữa để Giang Vô kiểm tra không phải sẽ biết hay sao? Nhưng tôi nhìn tình trạng của cậu quả là rất giống.” Với nhu cầu của em trai, gã không hề cảm thấy kì lạ, hơn nữa hai người bọn họ nhất định khi làm không dùng bảo hiểm!

Tư Không Viêm Nghiêu lập tức lấy điện thoại, chuẩn bị gọi cho Giang Vô.

“Haizz... anh đừng gọi vội.” Vươn tay ngăn nam nhân lại, Ô Thuần Nhã mặt nhăn mày nhu, “Nhờ không phải thì sao, đợi mấy ngày nữa xem đã.”

Nghĩ nghĩ, nam nhân gật đầu, “Nghe lời em.” Người này có kinh nghiệm hơn so với anh, chờ vài ngày nữa cũng không thành vấn đề.

Tư Không Dực Dương nhún nhún vai, tiếp tục ăn cơm, hai vị đương sự người ta còn không vội, gã việc quái gì phải để ý nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Cha ! cha thật đáng thương

Bánh bao nhỏ Ô Trạch Vũ ngửa đầu, biểu tình trên mặt có chút căng thẳng.

“Bánh Bao, em nhìn gì thế?” Cảnh Hoán khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn, Bánh Bao đã ngửa đầu được một lúc rồi.

Bánh Bao vẻ mặt buồn rười rượi, “Em muốn hắt xì.” Bé thấy mũi cứ ngứa ngứa, rất khó chịu.

Hắt xì cần phải ngửa đầu sao?

Bánh Bao bĩu môi, quay đầu nhìn người ngồi bên cạnh tay thì cảm báo mà mắt lại liếc sang phía mình, chớp mắt mấy cái, kêu lên, “Ông nội, Bánh Bao muốn hắt xì.”

Tay ông cụ run lên, “Hắt xì? Thế hắt đi, nhìn mặt trời mà hắt.”

Bánh Bao liếc xéo, “Ánh nắng làm mắt đau lắm” Không phải vừa nãy bé đã nhìn lâu lắm rồi hay sao! Đến cỡ cũng khó chịu luôn!

Ông cụ nhún vai, “Không có cách nào, chịu chút rồi hết thôi à.”

Bánh Bao nhăn mũi, ngứa quá đi mất!

Đúng lúc này Ô Thuần Nhã từ trên lầu đi xuống, liếc mắt đã biết là đáng về mới tỉnh ngủ dậy.

“Phụ thân~” Chân nhỏ lạch bạch, Bánh Bao chạy tới chỗ cậu, ôm chân cậu ngẩng đầu lên nhìn, oán giận, “Phụ thân đã mấy hôm không nấu cơm cho Bánh Bao rồi đó, lại còn ngủ nướng nữa.” (ノ^_^ノ)

Ô Thuần Nhã nắn nắn cái môi đang chu ra của Bánh Bao, nắm lấy móng thịt của bé chậm rãi dặt đi, “Gần đây phụ thân hơi mệt.” Thật ra là cái tên lưu manh đáng chết kia mỗi ngày đều ném mình lên giường lăn qua lộn lại gây sức ép mấy lần, cậu sắp sửa bị anh đè chết rồi.

Tư Không Khải đảo mắt, nói với cậu, “Gọi bác sĩ tới xem sao, không khéo lại bị bệnh gì.” Kỳ thật ông muốn hỏi là lẽ nào lại mang thai rồi? Nhưng mà đang có mặt Bánh Bao ở đây, ông cũng không tiện mở miệng.

Bánh Bao ngửa mặt nhìn Ô Thuần Nhã, đi đến sofa kéo cậu ngồi xuống xong, khấn trương nói, “Đề Giang thúc thúc tới xem cho phụ thân nha.”

Ô Thuần Nhã gật đầu, “Biết rồi, cha con đã gọi điện cho thúc ấy rồi, nói là buổi tối sẽ đến.”

Tư Không Khải nói thầm, “Tốt nhất là mang thai, sinh thêm cho nhà Tư Không một tên nhóc bụ bẫm béo mập.” Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng rất cao, nét mặt già nua lộ rõ vẻ hoan hi.

Ô Thuần Nhã không nghe thấy, nhưng Bánh Bao thì có, bé bĩu môi, bé muốn em gái cơ, nhà Tư Không toàn là đàn ông, điển hình của việc dương khí quá mạnh.

“Phụ thân, Bánh Bao muốn hắt xì.” Mũi không thoải mái khiến Bánh Bao phải nhăn mặt, sáng sớm bé đã bị trận hắt xì này tra tấn khổ sở muốn chết!

Ô Thuần Nhã ôm Bánh Bao vào lòng, cho bé ngẩng đầu ngồi lên đùi mình, vươn tay xoa xoa mũi bé, sau đó lại nhéo nhéo chóp mũi nho nhỏ, lặp lại ba lần, Bánh Bao mới ngửa mặt hất xì ra được.

“Hắt ~~~ xì ~~~” Hắt xì mấy cái xong, Bánh Bao thoải mái khoan khoái.

“Phụ thân xoa xoa vẫn là thoải mái nhất, con vừa rồi xoa đau ơì là đau!” Nghiêng thân bỏ nhào về phía cậu, bé chụt một cái hôn lên mặt phụ thân.

Tư Không Cảnh Hoán nhìn thấy, không đồng ý nghiêng đầu, “Thói quen này của Bánh Bao phải sửa đi.”

Bánh Bao bĩu môi, còn mím môi sửa!

Ô Thuần Nhã cũng gật đầu, lại nắn nắn cái miệng chu chu ra của bé, “Về sau lớn rồi chẳng lẽ còn phải để phụ thân xoa mũi giúp con hắt xì sao?”

“Đương nhiên rồi, phụ thân vẫn phải xoa xoa cho con.” Chu miệng, Bánh Bao ngẩng đầu nói.

Vươn tay điểm chóp mũi bé, Ô Thuần Nhã cười nói, “Học ai cách không thèm không nói lý như vậy.”

“Học cha ạ!” Nói hết sức đúng lý hợp tình.

Ô Thuần Nhã gật gật khoe miệng, bắt đắc dĩ nhìn Bánh Bao, trừng mắt, “Con học ở cha cái khác không được à?” Nói xong chính bản thân cũng cảm thấy không ổn, hình như nam nhân chả có cái ưu điểm gì sất, một thân đầy khuyết điểm, tự cao, tùy hứng, bá đạo, ngang ngược không thể nói lý, hành động thì thô lỗ, không biết tiết chế! (ảnh đẹp trai ảnh có quyền ~)

“Thôi quên đi, đừng học gì của cha con cả.” Nếu dạy con thành một người có cái tính như thế, cậu sẽ buồn bực chết mất.

Bánh Bao bĩu môi, cha bé có gì không tốt chứ, thương phụ thân nhiều biết bao nhiêu, nhìn coi cha mỗi ngày thương yêu phụ thân thế nào, phụ thân còn không buồn rời giường nữa cơ mà.

Tư Không Khải cũng không ủng hộ bĩu môi, khỏi cần nói, biểu tình của hai ông cháu nhà này hết sức thống nhất, “Viêm Nghiêu ngay thẳng nhất đó!” Lời này ngay cả lão quân gia bên cạnh nghe xong cũng thấy điều.

Ô Thuần Nhã nhướn một bên mày nhìn ông cụ, mấy ngày nay ở chung cậu đã nhìn thấu bản chất của ông rồi, chính là bề ngoài khí phách bên trong nhão nhoét, hơn nữa khi đối diện với Tư Không Viêm Nghiêu, chắc chắn, cứ như chuột thấy mèo, ôm đuôi chạy té khói.

Cậu thân nhiên mở miệng, “Giờ anh ấy không ngay thẳng cũng không được.”

Ông cụ chóp mắt mấy cái, nhớ tới quá khứ của thằng con thứ hai, đúng là rất huy hoàng. Được rồi, con dâu thứ của ông nói chuẩn lắm, giờ thằng con nó không ngay thẳng cũng không được, ngay cả ông cũng biết, con của ông mà dám làm loạn, vợ nó sẽ lập tức dẫn cụ ông ra ngoài liền!

“Khụ, Thuần Nhã à, mấy ngày nay thân thể con không thoải mái thì ở nhà nghỉ ngơi nhiều một chút, đừng làm gì cho thêm mệt.” Buổi tối ông là hay nghe thấy vài động tĩnh truyền ra từ phòng thằng con thứ lắm, ai u, ông đồ mặt rồi đây này.

Ô Thuần Nhã gật đầu, “Con đã nói cùng giáo sư rồi, quyết định tìm công việc thực tập trước đã, giáo sư cũng đã đồng ý.” Tình huống của cậu đặc biệt, cho nên trường học rất chiều cố cậu.

Tư Không Khải cầm tách trà, khó hiểu nhìn cậu, “Thực tập? Đi đâu?”

Ô Thuần Nhã vươn tay cầm hạt dẻ được đặt trên bàn, bóc cho hai nhóc con đang ngồi chơi cờ nhảy ở một góc ăn, Bánh Bao thích ăn hạt dẻ sao đường, bé không thích ăn loại hạt dẻ sao đường đã bóc sẵn vỏ, thế nên mấy loại hạt dẻ bóc sẵn vỏ sao đường bán ngoài đường bé đều không thèm ăn, đã thế lại còn lười bóc vỏ, mỗi lần đều phải để phụ thân bé bóc vỏ xong bỏ vào miệng cho mới chịu.

Bóc mấy miếng dứt cho hai nhóc kia xong, Ô Thuần Nhã mới trả lời Tư Không Khải, “Còn chưa nghĩ ra ạ, con học chuyên ngành tiếng Pháp, hiện tại có một vài công ty tuyển dụng phiên dịch, con định đến đó xem sao.”

Tư Không Khải không vừa lòng lắm, xụ mặt nói, “Công ty nhà mình lớn như vậy, chẳng lẽ không có chỗ cho con? Có khả năng sao còn muốn đi phục vụ cho người ngoài chứ!”

Ô Thuần Nhã sừng sốt, vừa cúi đầu bóc hạt dẻ vừa nghĩ, lời ông cụ nói cũng khá đúng.

Bánh Bao thấy phụ thân cúi đầu, cảm xúc hình như trầm xuống, bé không khỏi quay đầu về phía Tư Không Khải, cả giận nói, “Phụ thân muốn tự lực cánh sinh, không cần ông quản nhiều như thế!”

Lời nói của tiểu tử kia hết sức sắc bén, Ô Thuần Nhã ngẩng đầu nhìn con, thấy bé còn thờ phỉ phò trừng ông cụ, lập tức ôm bé vào lòng, cúi đầu nói, “Sao có thể nói chuyện với ông nội như vậy, phụ thân dạy con thế nào!” Nói xong còn vỗ lên mông Bánh Bao.

Bánh Bao ừ ừ khua tay bĩu môi, chóp mắt to nhìn phụ thân, trong mắt long lanh ánh nước như sắp khóc, bé cảm thấy phụ thân không yêu mình nữa, vì cái lão xấu xa này mà phụ thân đánh mông bé.

Ô Thuần Nhã thấy bé muốn khóc, trừng mắt, “Không được khóc!”

Mím môi, Bánh Bao hít hít nước mũi, nghe lời không dám khóc.

Tư Không Cảnh Hoán chỉ có thể lo lắng suông, bé biết giọng điệu của Bánh Bao có hơi quá đáng, nhưng không thể đánh em ấy như thế được.

“Ô thúc thúc...”

“Cảnh Hoán không được nói vào.” Cậu cúi đầu nhìn con, “Mau xin lỗi ông nội, phụ thân dạy con cái gì con đều quên hết rồi phải không?” Thăng bé này càng lúc càng bướng bỉnh, nếu không dạy dỗ sẽ trở nên không ngoan.

Bánh Bao dẫu môi không nói gì, cúi đầu xoắn ngón tay.

Ô Thuần Nhã vươn tay đặt bé đứng xuống đất, nhàn nhạt nói, “Ngẩng đầu nhìn phụ thân.”

Bánh Bao mắt to đen bóng nhìn phụ thân, ủy khuất cực kì.

Tư Không Khải cũng chỉ có thể lo lắng suông, ông thực sự không cảm thấy giọng điệu nói chuyện của Bánh Bao có gì không phải, bởi vốn dĩ, ở đáy lòng ông cụ, vị này là cụ của ông, giáo huấn ông một hai câu cũng là bình thường. Cho nên thấy hành động của Ô Thuần Nhã, ông ở bên cạnh có chút ngồi không yên. Ông há miệng muốn nói gì đó, nhưng lại bị lão quản gia ngăn cản, ông quay đầu khó hiểu nhìn lão quản gia, thấy ông ấy lắc đầu ý bảo ông đừng xen mồm vào, cũng đành ngồi yên theo dõi.

Nghiêm Võ thì lại đồng ý với hành động của Ô Thuần Nhã, kia là đứa nhỏ cậu sinh ra, mặc kệ bé có là cụ hay lão tổ tông gì gì đó, đều không có ý nghĩa gì với người ta hết. Con làm sai đương nhiên phải dạy dỗ, ông làm ông nội sao lại định quấy rối thế.

“Bánh Bao, phụ thân dạy con thế nào, phải nói chuyện với trưởng bối ra sao?” Ô Thuần Nhã trên mặt không có biểu tình gì, mỗi khi cậu mang dáng vẻ thân nhiên không chút thay đổi như vậy đều khiến Bánh Bao trong lòng run run.

Bánh Bao nhéo nhéo thịt ở eo nhỏ, khụ, nếu bé thực sự có cái gọi là eo.

Bé nói, “Phải kính trọng trưởng bối, không được trừng mắt với trưởng bối, cũng không được cướp lời của trưởng bối, không được hô to gọi nhỏ với trưởng bối.” Nói xong bé nhìn phụ thân, dẫu môi, “Nhưng mà ông nội mắng phụ thân!”

Ô Thuần Nhã nâng tay nhéo mặt bé, “Ông nội là trưởng bối, phụ thân sai chuyện gì bị ông mắng là chuyện nên làm, nhưng con thì không được phép quát ông nội, biết chưa?”

Bánh Bao ủy ủy khuất khuất gật đầu, được rồi, bé là vãn bối, bé là trẻ con.

Bé quay đầu nói với ông cụ, “Ông nội, Bánh Bao sai rồi, Bánh Bao xin lỗi ông.” Bé nhin!

Tư Không Khải lập tức xua tay, “Không sao, không sao, Thuần Nhã à, Bánh Bao còn nhỏ, con đừng nói nó.” Ai biết cụ ông có mang thù hay không, nhờ về sau lại tính kế ông thì ông biết làm thế nào giờ.

Ô Thuần Nhã quay đầu nhìn ông cụ, “Bác không thể chiều nó như vậy được, trẻ nhỏ là phải dạy dỗ.” Nói xong lại nhìn Bánh Bao, nghiêm túc nói, “Còn để phụ thân nghe thấy con nói chuyện với ông nội như thế, phụ thân sẽ đánh mông con.”

Bánh Bao theo phản xạ dùng hai móng thịt bảo vệ mông, chu môi nói, “Con biết rồi ạ.” Phụ thân đánh đòn tuy không đau, nhưng mất mặt quá trời.

Tư Không Cảnh Hoán nhanh chân vươn tay kéo Bánh Bao ôm vào ngực, ngẩng đầu nhìn Ô Thuần Nhã, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc nói, “Ô thúc thúc, thúc cứ yên tâm, con sẽ trông chừng Bánh Bao.” Bị đánh đòn sẽ đau lắm, tuy rằng nhóc chưa bị đánh bao giờ, nhưng Bánh Bao nhiều thịt như thế, bị đánh một cái nhất định sẽ rất đau.

Ô Thuần Nhã gật đầu, nói với Tư Không Khải, “Chuyện bác nói con sẽ cẩn thận cân nhắc, chờ Viêm Nghiêu về con thử nói chuyện với anh ấy xem thế nào.”

Tư Không Khải hết sức vừa lòng với câu trả lời của cậu, trong lòng ông cụ tuy không hi vọng Ô Thuần Nhã ra ngoài làm việc cho lắm, nhưng người ta dù sao cũng là một người đàn ông, đâu thể nào muốn ở nhà làm chủ gia đình được.

“Lão gia, ngài lên lầu nghỉ ngơi đi, khi nào đến cơm tối tôi sẽ gọi ngài.” Nghiêm Võ nói với ông cụ, mấy ngày nay ông cụ cứ hưng phấn quá mức, đến tối toàn bị mất ngủ.

Tư Không Khải không phản đối, đứng dậy lên lầu.

Ô Thuần Nhã thấy ông cụ lên lầu thì xoay người đi vào phòng bếp, vừa rồi cậu đã nói với đầu bếp, buổi tối cậu muốn làm một ít bánh tart trái cây cho hai nhóc con cộng thêm hai vị đại gia ra ngoài kiếm tiền kia....

Tư Không Viêm Nghiêu đi làm về tiện đường qua phòng khám đón Giang Võ, lúc ấy cảm giác của Giang Võ cứ như trúng giải thưởng trị giá năm trăm

vạn, gốc rễ cười suốt cả đường đi.

Có thể ăn ké com, đây mới là chuyện khiến hấn vui nhất.

Lúc đến com tối, ông cụ nhíu mày nhìn Tư Không Dục Dương.

“Con là chạy về từ khe núi nào đây? Sao lại trở nên lồi thoi thế này?” Kỳ thật Tư Không Dục Dương không có biến hóa gì quá lớn, chỉ là râu mấy ngày không cạo sạch, khiến gã mang chút vẻ u buồn tang thương. Hơn nữa gã lớn lên rất đẹp trai, bây giờ khoác thêm cái lớp da này vào, chắc chắn, không biết chết mê chết mệt bao nhiêu cô rồi.

Tư Không Dục Dương không nhìn cha gã, nâng đũa gấp một miếng thức ăn cho con, “Một mồi.” Mấy ngày nay gã buồn phiền hết sức, ngoại trừ văn phòng không muốn đi bất cứ đâu. Nếu không lấy công việc gây mê chính mình, không chừng gã lại không kiểm soát được bản thân, mà chạy đi tìm Mạc Tuấn Nghị.

Tư Không Viêm Nghiêu nhét thịt bò đầy miệng, quay đầu nhìn anh anh, “Nghỉ đi.” Gần đây anh trai đảm nhận lượng công việc có chút quá mức, hôm nay thừa dịp ông cụ hỏi, anh cũng nhắc nhở.

“Khỏi, anh com nước xong ngủ một lát là ổn.” Tư Không Dục Dương lắc đầu cự tuyệt, nhưng thực sự gã ngủ cũng không được ngon, mỗi khi nhắm mắt lại liền thấy bóng dáng Mạc Tuấn Nghị.

Ô Thuần Nhã ở cạnh kéo kéo áo Tư Không Viêm Nghiêu còn muốn nói thêm gì nữa, lắc đầu, nhẹ giọng nói, “Tuấn Nghị tạm nghỉ học, có thể là hai người bọn họ xảy ra vấn đề.” Hôm trước đến lớp thi gặp Mạc Tuấn Nghị đang làm thủ tục xin nghỉ, thoát nhìn hấn thật khiến người ta lo lắng.

Tư Không Dục Dương nghe thấy lời Ô Thuần Nhã nói, tay gấp đồ ăn ngừng lại một chút, sau đó lại như không có việc gì cúi đầu ăn com, mỗi tội ánh mắt nhìn com trắng trong bát có hơi hung ác.

Tư Không Viêm Nghiêu neho mắt nhìn anh trai, cười lạnh một tiếng, “Tự chuốc lấy.” Lúc trước anh đã khuyên anh mình, với tính tình của Mạc Tuấn Nghị, nếu hấn tìm đến ông thì thế nào cũng có ý định nghiêm túc dài lâu, nhưng ông lại không nghe, giờ hối hận rồi phải không? Đáng đời.

Giang Võ ở một bên cúi đầu ăn com, nhìn không chớp mắt, nhưng thỉnh thoảng lông mày lại nhướn lên một chút thể hiện giờ phút này hấn đang ham hố hóng chuyện đến cỡ nào, ái chà, hóa ra giữa đại thiếu gia nhà Tư Không và tiểu thiếu gia nhà họ Mạc là loại quan hệ này.

Com nước xong, một đám người ngồi ở sofa, Bánh Bao và Cảnh Hoán mỗi bé đều cầm một miếng bánh tart trái cây, khoái chí ăn đến trên mặt cũng dính kem bơ.

Ô Thuần Nhã lấy khăn tay lau miệng cho hai nhóc, cười nói, “Hai tên ham ăn này.”

Bánh Bao ăn hết sức vui vẻ, cười tít cả mắt, “Phụ thân, cái này ngon quá.”

Cảnh Hoán gật đầu phụ họa, món này không quá ngọt lại rất ngon, nhóc rất thích, thiệt là thích luôn.

Tư Không Viêm Nghiêu tâm ngửa ngáy sán lại gần, bình thường vốn dĩ anh không ăn đồ ngọt, nhưng nhìn hai đứa kia ăn mà mặt mày hớn hở, đến cả cha già của anh cũng cầm một miếng lên ăn, tự dưng thấy thèm thèm, “Ngon lắm à?”

Bánh Bao gật đầu, chớp mắt, đề phòng như sợ bị cha cướp mất, cọt cọt người Cảnh Hoán.

Nam nhân nhướn mày, thử cắn một miếng, miệng chớp chớp, gật đầu, “Ngon lắm.” Bảo bối tay nghề tốt, anh cũng muốn ăn.

Quay đầu nhìn Ô Thuần Nhã, nhướn mày ý bảo cậu cũng lấy cho mình một miếng.

Ô Thuần Nhã dở khóc dở cười, cắt một miếng bánh đưa cho anh, “Người lớn rồi còn tranh với hai đứa trẻ con.”

Vươn tay tiếp nhận, anh cắn hai miếng liền xong, lau lau cằm, “Em tay nghề tốt lắm.” Nói xong còn sán lại hôn lên má cậu.

Ô Thuần Nhã đỏ mặt đẩy anh ra, người này càng ngày càng bá đạo, bây giờ cứ có cơ hội là lại sán tới ôm một cái hôn một cái hoài.

Giang Võ ở một bên thờ dài, hấn thật không ngờ tới Tư Không Viêm Nghiêu lại biến thành như vậy, xem ra Ô Thuần Nhã quả là có bản lĩnh dạy chồng.

“Lại đây để tôi bắt mạch cho cậu.” Hấn vươn tay nói với Ô Thuần Nhã.

Ô Thuần Nhã ngồi xuống bên cạnh hấn, vươn tay trái.

Giang Võ cẩn thận xem mạch, sau đó sắc mặt cổ quái nhìn Tư Không Viêm Nghiêu, lại nhìn sang Ô Thuần Nhã.

Tư Không Viêm Nghiêu khẩn trương nhìn hấn, “Có chuyện?”

Giang Võ đưa mắt liếc qua hai nhóc chỉ lo ăn kia, thấp giọng nói, “Anh cũng thật quá không biết tiết chế gì hết! Thân thể cậu ấy vừa mới chuyển tốt chút!”

Nam nhân sừng sốt, khó hiểu nghiêng đầu nhìn bảo bối đang đỏ bừng mặt, “Nói rõ ràng.”

Giang Võ thờ dài, chỉ hận rèn sắt không thành thép nói, “Lúc trước thân thể cậu ấy hư nhược suy tổn lợi hại, tuy đạo này đã bổ thêm một chút, nhưng mỗi ngày anh đều gây sức ép với cậu ấy, nguyên khí vất vả lắm mới bù vào được lại mất hết sạch, không phải tôi đã nói với anh rồi sao, thân thể cậu ấy không thể chịu nổi nhu cầu kia của anh đâu, phải biết cầm dục thích hợp!”

Vui, tiếng nói chuyện của Giang Võ càng lúc càng lớn, ngay cả hai đứa nhóc đang cúi đầu điên cuồng ăn cũng nghe thấy, huống chi là Tư Không Viêm Khải và Nghiêm Võ.

Tư Không Viêm Nghiêu bắt màn nhũ mảy, “Cậu nói có thể ngừng uống thuốc rồi.” Đã ngừng uống thuốc vậy thì thân thể đương nhiên phải tốt rồi chứ.

“Là thuốc có ba phần độc! Tôi không phải đã nói làm đồ ăn bổ dưỡng cho cậu ấy sao! Cho dù cậu ấy có tốt lại hoàn toàn cũng không thể chịu nổi anh mỗi ngày đè nặng hiểu không!” Hấn rống giận, đây là không tôn trọng người bệnh của hấn! Hơn nữa người bệnh của hấn còn là một mỹ nhân!

“Cầm dục một tháng!” Không nhìn ánh mắt sắp phun lửa của Tư Không Viêm Nghiêu, Giang Võ nghiêm túc hạ lệnh.

Ô Thuần Nhã gật gù đồng ý, gần đây nam nhân toàn quá mức, nhưng bản thân cậu lại không có khả năng phản kháng, chỉ có thể mỗi lần đều bị áp bức!

Tư Không Viêm Nghiêu không có biện pháp, còn tưởng lại có thêm một bánh bao nhỏ, đáng tiếc....

Bánh Bao ở một bên lắc đầu, bất đắc dĩ nói với Cảnh Hoán, “Ca, cha đáng thương nhĩ!”

Cảnh Hoán cũng phối hợp gật đầu, “Nhị thúc thật đáng thương.”

“....” Ô Thuần Nhã thật muốn tìm một cái lỗ mà chui vào, hai đứa nhỏ này đang nói cái gì đây!

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Tuấn Nghị! Cậu không sao chứ?

Bánh Bao tựa vào lưng phụ thân làm nũng, “Phụ thân công Bánh Bao đi.”

Ô Thuần Nhã xoay người để Bánh Bao có thể nằm vững, hai cánh tay béo ú ôm cổ cậu, cái cằm nhỏ tựa trên lên vai cậu, khuôn mặt nhỏ nhắn phúng phính thật.

Ô Thuần Nhã nghiêng đầu cười bé, “Hôm qua ai bảo mình lớn rồi? Bây giờ lại bắt phụ thân công.”

Bánh Bao chu miệng, “Lớn rồi cũng muốn phụ thân công.”

Công bé chậm rãi vào hoa viên, Ô Thuần Nhã bị dáng vẽ làm nũng của bé chọc cười.

“Mai sau lớn lên rồi không phải là con nên công phụ thân sao?” Nói xong còn nheo nheo thịt ở mông bé.

Bánh Bao uốn éo tránh, lại tránh không được, lằm bằm lằm bằm, “phụ thân biểu cha công ấy, Bánh Bao bây giờ còn chưa công được, mai sau sẽ công phụ thân.”

“Quý linh tinh.” Võ vồ mông bé, cậu chậm rãi đi bộ xung quanh.

Cha con hai người vừa đi vừa nói chuyện, chỉ chốc lát sau Bánh Bao đã dựa trên lưng Ô Thuần Nhã ngủ thiếp đi.

Nghiêng đầu nhìn dáng ngủ miệng chu lên chảy cả nước miếng của bé, Ô Thuần Nhã bật cười.

Tư Không Viêm Nghiêu sau khi họp trực tuyến với cấp dưới trong thư phòng xong thì trở về phòng, kết quả không thấy ai, xoay người xuống lầu tìm người, phòng khách cũng không thấy, anh không khỏi khản trương, bảo bối sẽ không lại bỏ nhà đi chứ! Gần đây anh có làm gì đâu, cũng cầm dục tận mấy ngày rồi.

Tào quân gia thấy sắc mặt anh không tốt liền tiến lại gần, “Nhị thiếu gia, Thuần Nhã thiếu gia mang tiểu tiểu thiếu gia ra hoa viên, đã đi được một lúc rồi.”

Tư Không Viêm Nghiêu gật đầu, chạy nhanh ra hoa viên.

Ô Thuần Nhã lưng mang Bánh Bao đi chậm rì rì vài vòng, thấy hơi mệt, đang định công Bánh Bao về phòng, vừa ngẩng đầu lên liền thấy nam nhân đang

đi tới, lập tức gọi anh, “Mau lại đây bế con anh đi, nặng muốn chết.”

Tư Không Viêm Nghiêu buồn cười nhìn đáng vẻ ghét bỏ rồi lại cẩn thận che chở của Ô Thuần Nhã, anh lại gần bế Bánh Bao, hai móng thịt của bé kia còn cố sức ôm chặt không buông.

“Con à, buông tay ra.” Nhẹ nhàng nhắc nhở bên tai Bánh Bao, nam nhân cũng không dám dùng sức, chỉ hi vọng thằng con này của anh đang ngủ có thể nghe thấy.

Ô Thuần Nhã tròn mắt nhìn trời, tay đang đỡ mông Bánh Bao khẽ nhéo nhéo, trái xoa phải bóp, Bánh Bao tròn không nổi đành phải buông tay, được Tư Không Viêm Nghiêu chờ ở bên cạnh bế lấy.

“Chắc, Bánh Bao cao lên không ít, người dài ra thịt cũng nhiều lên.” Bất mãn chu miệng nhìn con đang ngủ vì nằm trong ngực nam nhân, Ô Thuần Nhã vron tay chọc chọc mặt bé.

Tư Không Viêm Nghiêu bắt đầu nhìn cậu khi dễ con, nói, “Chọc tỉnh sẽ lại đi quấy em.”

Ô Thuần Nhã nhăn mũi, vron tay cầm lấy áo khoác nam nhân vừa mang tới phủ lên người Bánh Bao, “Về thôi, em cũng buồn ngủ rồi.”

Nam nhân gật đầu, anh ra đây vốn chính là để gọi hai người trở về ngủ.

parkyoosu*parkyoosu *parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu

“Ngày mai em đến công ty cùng anh?” Đặt Bánh Bao nằm ở trong cùng giường, nam nhân vron tay cời giày bé, sau đó cời tất, có lẽ do lực tay lớn, Bánh Bao bĩu môi hừ hừ.

Ô Thuần Nhã vron tay, “Để em làm cho, anh khiến nó không thoải mái.”

Tư Không Viêm Nghiêu chọc chọc mông Bánh Bao, tên tiểu tử thói này.

Ô Thuần Nhã thuận thực cời nốt chiếc tất còn lại cho Bánh Bao, đẩy mông thịt của bé, bé liến lẩn lẩn, chui tọt vào ổ chăn.

Thấy bé ú như con sâu thịt, Ô Thuần Nhã cười nói, “Không thể chiều thêm được, nhìn nó béo thế này này, cánh tay đã có mấy ngón rồi, vừa nãy tắm cho nó em còn thấy ở ngón tích cả ghét đấy!”

Tư Không Viêm Nghiêu đang ôm Bánh Bao cũng cúi đầu nhìn bé, gật đầu, “Phải giảm béo!”

Ô Thuần Nhã đẩy anh, “Đi tắm rồi ngủ.”

Dán vào cái mông vênh của cậu mà cọ cọ, làm cho cậu cảm nhận được thứ đang nóng bừng của mình, Tư Không Viêm Nghiêu ôm cổ cậu, “Bảo bối, cùng nhau tắm đi.”

Hơi thở nam nhân phun ở cổ cậu, Ô Thuần Nhã lui lui, xoay tay qua đẩy anh, “Cấm dục! Minh anh tắm đi, vừa nãy em tắm chung với con rồi.”

Nam nhân lạnh mặt bĩu môi, “Bất công.” Tắm với con mà không tắm với anh, chẳng lẽ con đẹp trai hơn anh chắc?

“→_→, sao lại than phiền lắm vậy, đi nhanh đi!” Cậu dờ khóc dờ cười trừng mắt.

“...” Nam nhân không tình nguyện vào phòng tắm, trước khi đóng cửa còn hỏi dò một câu, “Không vào thật à?”

“Cút!” Ô Thuần Nhã trừng mắt.

Nam nhân tắm rửa xong bước ra, thấy Ô Thuần Nhã đang nửa ngồi nửa dựa, một tay vỗ nhẹ Bánh Bao một tay trở sách.

“Sao em còn chưa ngủ?” Vừa nãy chẳng phải còn nói buồn ngủ đó thôi?

Ô Thuần Nhã nằm xuống chưa chỗ nằm cho anh, thấy anh nằm bên cạnh thì nhẹ giọng nói, “Ngày mai em muốn đi xem Tuấn Nghị.”

Nam nhân nâng tay, để cậu tựa vào ngực mình, cúi đầu nhìn cậu, “Mới gọi điện thoại?”

Gật đầu, Ô Thuần Nhã cọ cọ, “Ừ, em lo cho cậu ấy.”

“Buổi sáng đi xem, buổi chiều đến công ty.” Tiếng nói nam nhân trầm thấp dễ nghe, Ô Thuần Nhã cong khóe miệng khẽ cười.

Nghĩ nghĩ cậu lại hỏi, “Mấy ngày nay anh anh đi đâu rồi?”

“Thành phố S.”

Chóp chóp mắt, Ô Thuần Nhã ngẩng đầu nhìn cằm anh, bất mãn than thở, “Sao anh không khuyên anh ấy?”

Tư Không Viêm Nghiêu trầm nghĩ : Khuyên á? Thế thì nhiều chữ lắm, quá lãng phí nước miếng.

Thấy nam nhân không nói gì, Ô Thuần Nhã bắt mẫn há mồm cắn lên cơ ngực để trần của nam nhân.

Cơ thể nháy mắt căng cứng, Tư Không Viêm Nghiêu nâng tay đè lại cái đầu tác quái trước ngực, giọng khàn khàn nói, “Bảo bối, đừng có giỡn với lửa.”

“Hừ!” Ô Thuần Nhã xoay mặt, “Ngày mai em đi xem Tuấn Nghị, anh gọi anh anh về, để hai người họ làm lành.”

Cậu có thể nhìn ra, kỳ thực Tư Không Dực Dương rất không tồi, có thể do hai người vướng phải hiểu lầm gì đó nên mới trở thành như vậy. Nếu nói mấy hôm trước đáng về suy sụp của Tư Không Dực Dương không phải vì Mạc Tuấn Nghị, cậu còn lâu mới tin!

“Ừ. Bảo bối, mau ngủ đi.” Anh phải đi tắm nước lạnh áp chế dục vọng, vừa rồi cậu cắn một cái lại cọ một cái đã khơi hỏa trong người anh.

Ô Thuần Nhã nghe thấy nam nhân đáp ứng, thỏa mãn lại cọ cọ thêm mấy cái, sau đó ở trong lòng anh xoay người, đưa lưng về phía anh, mặt hướng về phía con, thỏa mãn nhắm mắt lại đi ngủ.

“Ừm, ngủ ngon.”

Tư Không Viêm Nghiêu thờ dài, nâng người lại gần hôn lên má cậu, “Bảo bối, ngủ ngon.”

Sáng hôm sau, Ô Thuần Nhã đưa Bánh Bao đến nhà trẻ trước, sau đó đến nhà trọ của Mạc Tuấn Nghị.

Lúc nhìn thấy Mạc Tuấn Nghị cậu bị dọa nhảy dựng, mấy ngày không gặp sao hán lại gầy đi nhiều vậy.

“Vào đi.” Mạc Tuấn Nghị mở cửa cho cậu vào, về mặt lò dò lò dò.

Ô Thuần Nhã lo lắng, kéo hán ngồi xuống liền hỏi, “Cậu hút thuốc phiện đấy à?”

Mạc Tuấn Nghị trợn mắt, “Cậu không thể nói tốt cho mình hả!”

Ô Thuần Nhã bĩu môi, quay đầu nhìn một chiếc thùng được đặt một góc, khó hiểu nhìn hán, “Cậu cũng muốn bỏ nhà đi?”

Lúc này hán ngay cả khí lực trợn mắt cũng hết sạch, “Mình đem số quần áo này ra phơi nắng, cậu có thể đừng nghĩ linh tinh thế được không!” Hồi xưa cậu ấy tính tình có thể này đâu, sao giờ lại biến thành như vậy hả trời!

Ô Thuần Nhã về mặt bình tĩnh đại ngộ, cộng thêm về mặt ‘trình cậu chắc cũng không dám bỏ nhà đi đâu’.

Mạc Tuấn Nghị quyết định không để ý đến cậu, đứng dậy rót cho cậu một ly nước, “Này.”

“Cảm ơn.” Ô Thuần Nhã trừng mắt vươn tay tiếp nhận, “Tuấn Nghị, cậu nói thật với mình, cậu và Tư Không Dực Dương rốt cuộc đã có chuyện gì?”

Mạc Tuấn Nghị cũng không hỏi vì sao cậu lại biết được, nếu biết chắc hán là do Tư Không Viêm Nghiêu nói cho.

Thờ dài, hán ngồi ở một bên, ngửa đầu nhìn trần nhà, “Không có chuyện gì cả.”

“...Anh ấy đã đi đến thành phố S tránh rồi, cậu còn nói không có chuyện gì, cậu không biết đâu, mấy ngày nay Tư Không Dực Dương đều không về nhà, cứ ở trong công ty, cần mẫn chăm chỉ đến Viêm Nghiêu cũng phải nói hiem có.” Cúi đầu uống một ngụm nước, Ô Thuần Nhã trộm liếc nhìn hán một cái.

Thấy hán không có phản ứng gì, cậu nói tiếp, “Ừm, nghe nói hai người đã chia tay?”

Mạc Tuấn Nghị bị đáng về lén lút, muốn biết lại không dám hỏi của cậu chọc cười, nâng tay chỉ cậu, “Sao trước kia lại không biết cậu thích hóng chuyện như thế nhỉ!”

Ô Thuần Nhã trừng mắt, nâng thẳng sống lưng, tức giận nói, “Mình và cậu là bạn, bạn thân! Mình quan tâm đến cuộc sống của bạn thân chẳng lẽ không được!”

“Rồi, rồi, rồi, sao lại không được, cậu muốn biết cái gì? Cậu hỏi đi.” Mạc Tuấn Nghị lập tức nhún vai chia tay sang hai bên, xem ra lúc này Thuần Nhã sống rất an nhàn dễ chịu, hơn nữa sắc mặt tốt hơn trước nhiều lắm, cả người cũng rất có tinh thần.

Ô Thuần Nhã vừa lòng, liếm môi, chớp mấy cái, lo lắng hỏi, “Tuấn Nghị, cậu có ý với anh ấy đúng không?”

Mạc Tuấn Nghị cũng không giấu, hào phóng gật đầu, “Ừ.” Không có ý thì sao hán có thể cam tâm bị gã đặt dưới thân? Hán cũng là công hiểu không! Tuy không tính là cường công, nhưng cũng vẫn là công!

o(□□)o, biểu tình Ô Thuần Nhã thực kinh ngạc, cậu còn tưởng Tuấn Nghị sẽ không thẳng thắn thừa nhận như thế chứ.

Buồn cười nhìn cậu, Mạc Tuấn Nghị bắt đầu nói, “Kính ngạc lắm à?”

= □ =, cậu gật gù, “Tất nhiên.”

“Mình cũng rất kính ngạc. Nhưng dù sao giờ cũng đã kết thúc rồi, mình tính ra nước ngoài một thời gian.” Hấn vẫn nghĩ tình cảm của mình dành cho Ô Thuần Nhã sẽ không dễ dàng buông xuống như vậy, nhưng giờ khi đối mặt với cậu ấy, tuy rằng trong lòng vẫn thích, nhưng kiểu thích này đã không còn giống trước kia nữa.

Trước kia nếu trong nhà hoặc bản thân có việc, mấy ngày không gặp cậu hẳn sẽ cảm thấy nhớ, lại luôn canh cánh lo lắng cho thân thể của cậu, khi đó thân thể của Ô Thuần Nhã vốn luôn là do Mạc Tuấn Nghị quan tâm.

Nhưng hiện tại, đã biết Tư Không Viêm Nghiêu đối với cậu rất tốt, rất thương cậu, rất quan tâm cậu, hẳn liền hoàn toàn yên tâm, không gặp thì gọi điện thoại hỏi một chút mà thôi, nhưng còn Tư Không Dục Dương, từ ngày người đàn ông ấy rời đi đã được bao nhiêu ngày rồi, mỗi ngày hẳn đều ngủ không được ngon, đúng, muốn chấm dứt mối quan hệ này là chính miệng hắn nói, lúc ấy hắn đã nói sẽ không hối hận, nhưng giờ hẳn mỗi đêm mất ngủ, cứ nhắm mắt lại là thấy hình ảnh của gã, có trào phúng, có khinh thường, có trêu chọc, thậm chí còn cả đáng về cuồng dã khi làm của gã. Mỗi một hình ảnh như một đoạn phim chân thực cứ liên tục hiện lên trong đầu hắn.

“Thuần Nhã, có lẽ mình bị coi thường nhiều lắm.” Mạc Tuấn Nghị nâng tay che mắt, chưa xốt mở miệng nói.

Ô Thuần Nhã không nói gì, cậu biết, lúc này thứ Tuấn Nghị cần chính là một người nghe hắn nói.

“Khi mới biết cậu ở cùng Tư Không Viêm Nghiêu, trong lòng mình lẩn quẩn, ngày nào cũng đến bar uống rượu. Có lần suýt nữa thì bị người ta bỏ thuốc, may mà có Tư Không Dục Dương ra tay giúp mình.

Bình thường anh ta cũng rất thân thiết với mình, thường xuyên vui đùa trêu chọc những chuyện vô hại. . .

Sau khi được anh ta ra tay cứu ba bốn lần, mình đã nghĩ, không khéo anh ta thích mình. . .

...Dù sao mình cũng đang một mình, chi bằng thử cùng anh ta xem thế nào....Nhờ đâu, nhờ đâu có thể kiếm được một người bầu bạn.”

Thời điểm nói ra lời này, Mạc Tuấn Nghị bấu môi, cúi đầu uống nước, không mở miệng nữa.

Một tiếng châm chọc của nam nhân ngày đó hẳn luôn nhớ rõ, hẳn thiếu người thao, hẳn chống mộng dâng lên cho gã.

Ô Thuần Nhã mím môi, nhủ mảy may nhàn gọi hắn, “Tuấn Nghị? Cậu có ổn không?”

Hít sâu, cố để bản thân bình tĩnh hơn một chút, Mạc Tuấn Nghị lắc đầu, “Không sao đâu, đều đã qua rồi.”

Ô Thuần Nhã thở dài, cậu chưa từng gặp phải loại tình huống này, không biết khuyên hắn như thế nào nữa.

“Vậy, cậu đừng ra nước ngoài, cùng mình đi tìm một công việc đi.” Tuy rằng biết Mạc Tuấn Nghị không thiếu gì tiền bạc, nhưng một mình ra nước ngoài, nói là giải sầu, lại nghe có cảm giác thể lương vô cùng.

Mạc Tuấn Nghị sừng sốt, hẳn đúng thực chưa từng nghĩ tới tìm một công việc để bản thân khỏi suy nghĩ miên man nữa.

Hắn liền hỏi, “Cậu chuẩn bị tìm việc? Ở đâu?”

Ô Thuần Nhã gật đầu, nói ra suy nghĩ của mình, “Buổi chiều đang định đi xem, hay là cậu cũng đi với mình đi!”

Mạc Tuấn Nghị dở khóc dở cười nhìn cậu, “Thuần Nhã, cậu muốn tác hợp cho mình và Tư Không Dục Dương thì cứ việc nói thẳng, không cần quanh co vòng vèo như vậy đâu.”

Bấu môi, Ô Thuần Nhã không phủ nhận, “Vậy cậu rốt cuộc có đi không?”

Hắn lắc đầu, “Không đi.”

“Vì sao? Tuấn Nghị tính tình cậu từ bao giờ mà trở nên kì quặc như vậy! Cậu đã thích anh ấy, vậy thì liền theo đuổi thôi.” Ô Thuần Nhã nghiêng đầu, vẻ mặt chỉ hận rèn sắt không thành thép.

“Mình bị coi thường bao nhiêu, thật vất vả mới có thể phân rõ giới hạn với anh ta, sao phải tự đẩy mình xuống hồ lửa chứ?” Mạc Tuấn Nghị vớ lấy điều khiển TV quăng về phía cậu.

Ô Thuần Nhã nghiêng người bắt lấy, đặt ở bên cạnh, bấu môi, “Sao lại nói là bị coi thường? Trước kia là hai người bắt đầu một cách sai lầm, hơn nữa, không phải đã tách ra một lần rồi sao, vậy giờ bắt đầu một lần nữa.” Cậu đảo mắt, nói tiếp, “Hay là để mình báo Viêm Nghiêu tìm một người đàn ông còn tốt hơn anh ấy giới thiệu cho cậu, đến lúc đó cho anh ấy tức chết!” Nói xong còn cảm thấy bản thân nói có lý, cầm di động định gọi cho Tư Không Viêm Nghiêu, bị Mạc Tuấn Nghị cản lại.

“Giờ đáng về ‘hết thấy đều có người đàn ông của tôi, người đàn ông của tôi cái gì cũng làm được’ này của cậu là thế nào đây? Thuần Nhã, cậu sa đoạ!”

Mạc Tuấn Nghị vừa tức vừa buồn cười kéo tay cậu.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Lâm Tịch

Mạc Tuấn Nghị bắt đầu đi thờ dài, dựa vào tay lái xin xỏ.

“Không đi được không?” Vừa rồi không chống cự được mỹ nhân kế của người này, mình đúng là nỡ rút gân mới đi đáp ứng cậu đến trụ sở chính của tập đoàn Tư Không.

Vào bãi đỗ xe, Mạc Tuấn Nghị nói gì cũng không chịu xuống.

Ô Thuận Nhã xuống xe, cầm di động nói với Mạc Tuấn Nghị, “Cho cậu ba phút, nếu cậu không xuống, mình sẽ gọi người đến!”

Mạc Tuấn Nghị bĩu môi, cười cậu, “Người đàn ông của cậu không có khả năng đi lo mấy chuyện bao đồng này đâu, cậu đừng cố nữa.”

Ô Thuận Nhã neho mắt, cười lạnh một tiếng, “Mạc Tuấn Nghị, cậu còn một phút, nếu không xuống đừng trách mình sẽ gọi điện!”

Mạc Tuấn Nghị nhún vai, ý là, xin cứ tự nhiên.

Tư Không Viêm Nghiêu ở văn phòng còn đang nhắc mãi, bảo bối sao còn chưa tới.

Lâm Tịch ngồi ở sofa thấy anh mặt không thay đổi, chốc chốc lại liếc di động thì không khỏi tò mò.

Điện thoại vang, là chất giọng trẻ con của Bánh Bao, “Bảo bối của cha gọi đến kìa ~~ bảo bối của cha gọi đến kìa ~~” Cái nhạc chuông này may mà Ô Thuận Nhã không nghe được, bằng không, chắc chắn, nhất định sẽ lại thẹn quá hóa giận cho coi.

Lâm Tịch biểu tình chính là thế này. o(∩_∩)o

“Bảo bối đến rồi sao?” Nam nhân tiếp điện thoại.

Ô Thuận Nhã nhìn Mạc Tuấn Nghị nhắm mắt giả chết nằm bò trên tay lái, làm bằm với điện thoại, “Xuống dưới đón bọn em.”

“Bọn em?” Số nhiều?

“Còn cả Tuấn Nghị nữa, cậu ấy bắt anh xuống cậu ấy mới chịu lên.” Đào dạt dắc ý nhìn Mạc Tuấn Nghị mặt trắng bệch, mở to hai mắt nhìn mình, Ô Thuận Nhã nhe răng cười.

Mạc Tuấn Nghị khoe miệng run rẩy, ngồi thẳng lưng phát phát tay, mở miệng nói, “Được rồi được rồi, mình sợ hai người, mình lên là được chứ gì!”

Ô Thuận Nhã xoa ch, cúp máy.

“Bây giờ còn muốn chạy? Muộn rồi, anh ấy lập tức xuống đây.”

Mạc Tuấn Nghị đảo mắt xem thường cậu, hôm nay hấn đúng là không nên ra khỏi nhà!

Tư Không Viêm Nghiêu đi thang máy xuống tầng ngầm để xe, cửa thang máy vừa mở đã thấy hai người kia.

Nhướn mày, anh lại gần kéo Ô Thuận Nhã, “Không phải nói muốn xuống đón sao?” Lời là nói với Ô Thuận Nhã, nhưng ánh mắt siêu lạnh kia lại bay về phía Mạc Tuấn Nghị.

Mạc Tuấn Nghị nuốt nước miếng một cái, có chút khổ sở, đáng vẽ của hai anh em nhà Tư Không có sáu bảy phần tương tự, thấy Tư Không Viêm Nghiêu cũng gần như thấy Tư Không Dực Dương.

“Cậu ấy ngại.” Ô Thuận Nhã đưa mắt nhìn Mạc Tuấn Nghị lúng túng.

Mạc Tuấn Nghị nhìn Tư Không Viêm Nghiêu, thờ dài, “Ừ, tôi khản trương.”

Tư Không Viêm Nghiêu gật đầu, “Mai anh tôi sẽ trở về.”

“...Tôi đi đây.” Mạc Tuấn Nghị xoay người bỏ đi.

Ô Thuần Nhã hưng hăng huých Tư Không Viêm Nghiêu một cái, vuron tay giữ Mạc Tuấn Nghị, “Cậu đừng nói chuyện không suy nghĩ gì như thế! Bánh Bao nhà mình còn biết nói lời giữ lấy lời!”

“Thuần Nhã, mình thực sự không muốn gặp anh ta.” Mạc Tuấn Nghị cười khỏ nhìn Thuần Nhã, “Hai bọn mình thực sự không thể.”

Tư Không Viêm Nghiêu hiềm có mở miệng khuyên một câu, “Lâm Tịch đã trở lại, ở trong văn phòng tôi.”

Mạc Tuấn Nghị nháy mắt mấy cái, “Ai?”

“Lâm Tịch.” Nam nhân thân nhiên lập lại.

“...” Mạc Tuấn Nghị co giật khóe miệng nghĩ muốn ngẩng đầu lên trời cao thờ dài, nhất định năm nay là năm tuổi của hắn.

Ô Thuần Nhã khó hiểu nghiêng đầu, “Lâm Tịch là ai?”

“Mối tình đầu của cậu ta.” Ôm bả vai Ô Thuần Nhã đi về phía thang máy chuyên dụng, Tư Không Viêm Nghiêu thấp giọng nói.

Quay đầu nhìn Mạc Tuấn Nghị phía sau về mặt đau khổ, “Tuấn Nghị, cậu còn có cả mối tình đầu sao?”

“Cái gì mà mối tình đầu, là bạn học thời trung học.” Hắn chỉ là rất yêu thích đáng về người ta chơi bóng rổ mà thôi.

“Học trưởng từng thăm mền hồi trung học.” Tư Không Viêm Nghiêu ở bên cạnh bổ sung, “Lâm Tịch là bạn học của anh.”

Ô Thuần Nhã gật gật, nghiêng đầu nhìn nam nhân, “Đẹp trai không?”

Sắc mặt ai đó âm u, “Không đẹp trai bằng anh!”

“Vậy cũng có nghĩa không đẹp trai bằng anh của anh, không được, diện mạo không đạt.” Lắc đầu, Ô Thuần Nhã không đồng ý.

Mạc Tuấn Nghị che mặt, đừng có tích cực giới thiệu đối tượng cho hắn như vậy chứ, hắn cũng không phải thanh niên lớn tuổi, nào phải sợ không có ai thêm!

Ba người đi thang máy lên tầng 29, Mạc Tuấn Nghị hít sâu, nhấc chân bước ra khỏi thang máy, sau đó sừng sốt.

Ô Thuần Nhã cũng sừng sốt, đi sau đứng bên cạnh nam nhân, nhướn mày — không phải anh nói ngày mai anh ấy mới trở về sao?

Tư Không Viêm Nghiêu hất cằm ý bảo cậu nhìn sang bên cạnh — em bảo anh khuyên đó thôi?

Cậu nháy mắt mấy cái — làm tốt lắm!

Anh cười tà — muốn thưởng!

Cậu đỏ mặt trừng mắt — cấm dục!

Anh trầm mặt — cấm dục lâu quá không tốt cho thân thể đâu!

Ô Thuần Nhã quay đầu, làm bộ không nhận ra ánh mắt dục vọng thiêu đốt cháy hừng hực của nam nhân, không biết phải tuân thủ lời dặn của bác sĩ à! Bác sĩ bảo cấm dục thì phải cấm dục, nói nhảm nhiều thế làm gì!

Tư Không Dục Dương cứ nhìn chăm chăm Mạc Tuấn Nghị, sau đó mới nhớ ra xung quanh còn có người khác, vội vàng đưa mắt về phía trợ lý bên cạnh, “Sở Nam cậu đi sửa sang lại tài liệu, ngày mai hoàn thiện toàn bộ.”

Sở Nam gật đầu, nhìn Ô Thuần Nhã một cái rồi xoay người rời đi.

Lâm Tịch lại gần, không xác định hỏi, “Đây là... Tuấn Tuấn sao?”

Mạc Tuấn Nghị mỉm cười, chào hỏi hắn, “Học trưởng.”

Lâm Tịch nâng hai tay đặt lên bả vai Mạc Tuấn Nghị, cúi đầu nhìn người thấp hơn mình nửa cái đầu, “Tuấn Tuấn à, em gầy quá.”

Tư Không Dục Dương bên cạnh nhiu mày, người này so với thời điểm mới gặp lần trước phải gầy đi ít nhất mười cân (= 5 kg), vốn đã không có mấy thịt, giờ lại càng sắp trở nên gầy trơ xương.

Ô Thuần Nhã nâng tay nhẹ nhàng đẩy đẩy bụng nam nhân, lại gần nhỏ giọng hỏi, “Tình huống gì đây?” Không phải nói là thăm mền sao? Đây rồi cuộc là ai thăm mền ai vậy?

Tư Không Viêm Nghiêu không nói gì, ôm cậu kéo vào văn phòng, sau đó là Lâm Tịch ôm vai kéo Mạc Tuấn Nghị đi vào, cuối cùng là Tư Không Dục

Dương mặt không đổi sắc tay lại nắm chặt, ánh mắt nhìn Mạc Tuấn Nghị và Lâm Tịch như thể đục thủng được hai cái lỗ trên lưng bọn họ.

Mạc Tuấn Nghị người cứng đờ, đi đường còn hơi loạng choạng.

Lâm Tịch ôm chặt bả vai hắn, tiến đến bên tai hắn nhẹ giọng nói, “Anh giúp em chộc giận anh ấy.”

Mạc Tuấn Nghị kinh ngạc nhìn Lâm Tịch, thấy hắn nháy mắt nhìn mình, không khỏi sùng sột, lời vừa nãy hắn nói là có ý gì?

Lâm Tịch lại nháy mắt với hắn, ôm vai hắn ngồi xuống sofa.

Tư Không Dục Dương nhìn thấy tư thế hai người thân mật như thế thì giận đến răng ngứa lên, không mẫn không nhạt nói với Lâm Tịch, “Tiểu Lâm, cậu thân thiết với tam thiếu gia nhà họ Mạc thật đấy!”

Lâm Tịch gật gật, “Em là đối tượng thăm mền hồi trung học của Tuấn Tuấn.”

Mạc Tuấn Nghị nghe hắn nói thế thì biến sắc, mặt lúc trắng lúc đỏ.

“Học trưởng. ...lời này của anh là vô căn cứ.” Thực sự là mình chưa từng thăm mền anh ấy, cùng lắm chỉ là sùng bái đội trưởng đội bóng rổ của mình mà thôi, thật sự chỉ có vậy thôi.

“Em không biết xấu hổ gì cả! Hồi đó chỉ cần anh chơi bóng rổ là em lại đến gần nhìn, chẳng lẽ không phải là thăm mền anh?” Lâm Tịch kiêu ngạo nhướn mày, hắn vốn cao lớn, ngũ quan có nét của người châu Âu, nhìn rất đẹp trai.

Mạc Tuấn Nghị thờ dãi, “Em cũng trong đội tuyển bóng rổ, thời điểm anh chơi bóng rổ em cũng đang huấn luyện được không, hơn nữa học trưởng à, anh có thể bỏ tay ra không, em nóng quá.” Nhất là bị tầm mắt như đèn pha của Tư Không Dục Dương chiếu thẳng vào người, khiến cho hắn cảm thấy trán chảy đầy mồ hôi lạnh.

Lâm Tịch chớp mắt mấy cái, bỏ tay xuống, Mạc Tuấn Nghị lập tức ngồi xuống sofa đơn bên cạnh, nhẹ nhàng thở ra.

Ô Thuần Nhã bị Tư Không Viêm Nghiêu cường ngạnh khóa vào ngực, cậu chọc chọc ngực anh, nhỏ giọng nói thầm, “Sao em lại cảm thấy anh ta là thăm mền Tuấn Nghị vậy, còn gọi Tuấn Tuấn, Tuấn Tuấn, nghe buồn nôn muốn chết.” Nói xong còn rung mình một cái.

Bàn tay to của Tư Không Viêm Nghiêu nhẹ nhàng mô tả dáng lưng cậu, dán bên tai cậu nhẹ giọng nói, “Lâm Tịch cũng là anh gọi tới.”

Ô Thuần Nhã kinh ngạc quay đầu nhìn nam nhân, nhướn mày, “Anh có ý gì?” Người này lại muốn làm mấy chuyện xấu phải không?

“Nhàn rồi, muốn xem diễn.” Nam nhân về mặt bất cần nhún vai, lúc trước anh trai anh xem anh tìm vui, giờ phong thủy luân chuyển, cũng nên cho anh ấy diễn một vở, để bọn họ vui vẻ một chút chứ.

Ô Thuần Nhã hít sâu, nâng tay nheo tai nam nhân, “Hư quá đấy!” Nếu lúc nói lời này về mặt cậu không xán lạn như vậy, khóe miệng không ngoác ra lớn như vậy, xem ra còn có chút thuyết phục.

Lâm Tịch đã quan sát Ô Thuần Nhã một lúc lâu, nhìn thấy cậu và Tư Không Viêm Nghiêu thân mật như vậy, nhin không được diễn ngược nói, “Viêm Viêm, đây là vợ cậu?”

“Ừ.”

“Ông đây là đàn ông!” Ô Thuần Nhã xù lông, giận trừng Lâm Tịch. Cậu quyết định, mặc kệ anh có thích Tuấn Nghị thật hay không, chỉ bằng lời này anh nói với tui, anh đừng mong sau này có thể phát triển với Tuấn Nghị!

Lâm Tịch nhướn mày, thăm nghĩ vị này được sùng ái ghê ta.

Tư Không Dục Dương châm một điếu thuốc, nói với Lâm Tịch, “Đó là em dâu của tôi, cậu đừng nói linh tinh, coi chừng Viêm Nghiêu đá văng cậu.”

“Không được hút thuốc, về sau em cấm hút thuốc ở đây.” Tư Không Viêm Nghiêu nói, bảo bồi đạo này hay bị ho, anh đã bắt đầu cai thuốc, anh anh cũng không được phép hút nữa.

Dụi tắt thuốc, Tư Không Dục Dương ngồi ở chỗ gần sofa của Mạc Tuấn Nghị nhất, vừa khéo ngăn cách Mạc Tuấn Nghị và Lâm Tịch, liếc mắt còn thấy Mạc Tuấn Nghị sau khi mình ngồi xuống hơi dịch người, lông gãi căng lên, sắc mặt cũng trầm đi không ít.

Ô Thuần Nhã lúc này cũng không mất tự nhiên, vừa rồi còn giầy dựa trong ngực nam nhân, giờ lại dựa vào thân trên của anh, biếng nhác chớp mắt, ngay cả nói cũng lười, híp nửa mắt nhìn Mạc Tuấn Nghị.

Mạc Tuấn Nghị lúc này như một chú mèo con, đối với tất cả sự vật bên ngoài đều vô cùng căng thẳng, chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay sẽ duỗi móng xù lông, sau đó cong người bỏ chạy.

“Thuần Nhã, mình đã đưa cậu đến đây rồi, cũng nên về.” Hắn thực không muốn nán ở đây thêm, rất gượng gạo.

Ô Thuần Nhã nhéo nhéo tay Tư Không Viêm Nghiêu.

Tư Không Viêm Nghiêu liền nói, “Không được đi.”

Mạc Tuấn Nghị không nói gì nhìn Ô Thuần Nhã, nhướn mày — rốt cuộc cậu muốn làm gì hả!

Ô Thuần Nhã trợn mắt với hắn — đồ rùa đen rút đầu.

Thờ dài, Mạc Tuấn Nghị cúi đầu không nói, được rồi, mình đang đứng dưới mái hiên nhà người ta, hắn cúi đầu là được chứ gì!

Lâm Tịch thấy không khí có chút xấu hổ, cộng thêm vô cùng mất tự nhiên, vốn là, Tư Không Viêm Nghiêu gọi điện cho hắn nói buổi tối ra ngoài tụ tập, kết quả gặp được Tư Không Dực Dương cũng mới trở lại công ty, lúc ấy hắn suýt nữa không nhận ra người này, đại thiếu gia phong độ ngày nào của nhà Tư Không giờ thành một đại thúc suy sút, vốn là nam nhân đẹp trai sáng chói như ánh mặt trời, giờ lại âm âm u u, ngược lại, Tư Không Viêm Nghiêu ban đầu âm u giờ thì sao, tuy rằng vẫn lạnh như băng, nhưng hạnh phúc từ sâu bên trong vẫn vô thức tản ra không cách nào che giấu.

Không ngờ còn gặp cả Mạc Tuấn Nghị, vẻ mặt của hắn khi ba người vừa rồi mới ra khỏi thang máy Lâm Tịch đã thấy rõ, với bộ não thông minh của Lâm Tịch, lập tức có thể đoán ra, Tư Không Dực Dương và Mạc Tuấn Nghị chắc chắn là có một chân, hoặc là một đồng chân...

“Vậy thì hay là, tôi làm chủ, tối chúng ta đi uống chút gì đi?” Lâm Tịch mới về thành phố X, cùng bạn bè ra ngoài tụ tập là chuyện hết sức bình thường.

Ô Thuần Nhã đứng thật chưa được đi nhiều nơi, tâm có chút ngứa ngáy, nhưng cũng lo cho Bánh Bao ở nhà, cộng thêm sợ mình không hợp đàn.

Tư Không Dực Dương nhìn cậu, nói, “Ngũ thúc mới gọi điện báo ba tôi đưa Bánh Bao và Cảnh Hoán về nhà chính, giữa trưa đã đi rồi.”

Ô Thuần Nhã sững sốt, cậu chưa nghe ông cụ nói cái này.

“Ừ, cũng gọi cho anh rồi.” Tư Không Viêm Nghiêu thấy bảo bối đang nhìn mình, gật đầu nói.

“Đi mấy ngày vậy? Mấy hôm nay gió lớn, không biết Bánh Bao có mang đủ quần áo không? Nó chưa bao giờ rời em một thời gian dài đâu!” Ô Thuần Nhã có chút lo lắng.

Mạc Tuấn Nghị thấp giọng cười, “Thuần Nhã, Bánh Bao là quay về nhà tổ nhà Tư Không, nơi đó nhiều người giúp việc như vậy, sao có thể khiến bé bị lạnh bị đói được, cậu cũng quá cẩn thận rồi.”

Ô Thuần Nhã bĩu môi, “Con mình tất nhiên mình phải lo lắng chứ.”

Tư Không Viêm Nghiêu trấn an xoa xoa ngón tay cậu, “Có Cảnh Hoán và ba anh trông chừng rồi, không sao đâu.” Anh chẳng lo lắng chút nào hết, hơn nữa không có Bánh Bao ở đây, anh càng có nhiều thời gian thân thiết với bảo bối. Tốt nhất là tối nay liền giải quyết vấn đề cấm dục! Mỗi ngày xem được sờ mó được mà không ăn được quả thực vô cùng ghen khuiết.

Lâm Tịch nói, “Quyết định như vậy đi, chúng ta trước đi đến Vân Thiên, nghe nói ở đó mới dẫn vào một con suối, đến ngâm mình thư giãn.” Nói xong quay đầu nhìn Mạc Tuấn Nghị vẻ mặt khó xử, “Tuần Tuấn cũng đi cùng đi.”

Mạc Tuấn Nghị định lắc đầu cự tuyệt, dấu vết trên người do Tư Không Dực Dương làm ra còn chưa hoàn toàn biến mất đâu...

“Đề cậu ta đi làm gì? Lòng còn chưa dài đủ, đi cũng chỉ là xem chúng ta chơi.” Tư Không Dực Dương xen mồm vào, lé mắt nhìn Mạc Tuấn Nghị — dám đi đánh gãy chân!

Mạc Tuấn Nghị nhếch môi cười lạnh, “Đi, đương nhiên phải đi chứ, khó lắm mới gặp lại học trưởng.” Nói là nói vậy, nhưng trong mắt lại bắn ra tín hiệu — anh coi anh là ai, dựa vào cái gì mà đòi quản tôi?

Lâm Tịch nhìn hai người đầu mắt đến tóe lửa, vỗ tay một cái, “Xong, giờ đi luôn thôi, dù sao cũng đến giờ tan làm rồi.”

Tư Không Viêm Nghiêu gật đầu, vỗ đùi bảo bối, “Đi.”

Ô Thuần Nhã quay đầu nhìn anh, “Sẽ không xuất hiện chuyện gì không phù hợp với trẻ em chứ?” Sao cậu cảm thấy lần này ra ngoài sẽ thực huyết tinh bạo lực vậy....

Anh nâng tay miết cằm cậu, “Em trưởng thành rồi.” Lại còn không phù hợp trẻ em vân vân, em nghĩ em là Bánh Bao à!

Ô Thuần Nhã nâng chân, hung hăng đạp nam nhân một cước. Bại hoại!

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Tư Không Tu

Tiểu Bánh Bao Ô Trạch Vũ đứng trên một tảng đá thật lớn, hai móng thịt chấp sau lưng, ánh mắt chuyên chú nhìn núi rừng xa xa. ...

Tư Không Khải ở bên cạnh cắn móng tay, ôi đứa cháu nhỏ đáng yêu của ông, kia khuôn mặt tròn tròn bụ bẫm, đôi môi đỏ au, mắt to ngập nước, nhìn kiểu gì cũng thấy giống một cái bánh bao thịt, nhưng lại bày ra vẻ mặt chỉ người lớn mới có, thật sự là đủ rồi rắm.

“Bánh Bao à, ông nội bế con xuống nhé?” Ông cụ ngẩng đầu vươn tay nói.

Bánh Bao cúi đầu, ánh mắt không rõ, lắc đầu, “Ông nội, ông để con ở đây một lát được không?”

Ông cụ lập tức gạt đầu, “Được, bao giờ có com ông sẽ lại tới gọi con.” Nói xong kéo Nghiêm quân gia đứng bên cạnh trở về nhà chính.

Bánh Bao xoay người nhìn một lát, cảm thấy hai mấu chân tê rần rần liền ngồi xuống.

Móng nhỏ nâng cằm, ánh mắt nhìn núi rừng phía xa có chút đau thương.

“Nó là yêu quái do nam nhân sinh ra, chúng ta không thèm chơi với nó!” Lúc đó khi bé năm tuổi, có người đã nói với bé như vậy.

“Yêu quái còn đi học, tiên sinh (thầy giáo thời xưa) mau đuổi nó ra ngoài đi!” Bảy tuổi đến học đường, đây là đệ tử (học trò) cùng tuổi nói với tiên sinh đang giảng bài.

“Yêu quái có mắt màu xanh biếc, đúng là yêu quái rồi ~~~ !!! Chạy mau đi ~~~~” Khi ánh mắt biến sắc năm mười tuổi, ngay cả đám giúp việc trong nhà cũng trốn tránh bé.

“A cha, con không phải là yêu quái biến thành, nhưng bọn họ đều chán ghét con.” Mười hai tuổi bị bọn nhỏ trong thành lấy đá ném vỡ đầu, máu chảy đầy mặt, khuôn mặt bé tái nhợt gục vào lòng sinh phụ (cha thân sinh) khóc hỏi.

Khi đó a cha bé nói thế nào? Đã quên rồi, nhưng từ lúc ấy bé không còn tùy tiện ra ngoài gặp người, ngay cả người trong nhà cũng rất ít khi nhìn thấy bé.

“Ngươi là tiên đồng hả? Vì sao lại ở trong sơn động?” Khi mười ba tuổi, một tiểu nam hài mặc quần áo mỹ lệ xông lăm vào sơn động, thấy bé. Đó là lần đầu tiên có người không có ác ý nói chuyện với bé, bé rất vui.

“Bọn họ vì sao lại gọi ngươi là yêu quái? Ngươi xinh đẹp như vậy, không thể nào là yêu quái được!” Mười lăm tuổi, bé phát hiện hai mắt mình chỉ khi kích động mới biến sắc, cho nên bắt đầu học khống chế cảm xúc.

“.....Ngươi dừng lại đây, đồ yêu quái! Yêu quái có ánh mắt màu xanh lục!” Mười sáu tuổi, thiếu niên kia lấy sách vở ném lên người bé, sau đó xoay người bỏ chạy, rồi không bao giờ quay lại nữa.

Mười bảy tuổi bé được a cha đón về nhà, “Vài năm không gặp Tu Tu rồi, còn suýt không nhận ra.” A cha lôi kéo tay bé, thanh âm nghẹn ngào, chính mình nói thế nào? “Con vẫn nhớ rõ dáng vẻ của a cha.”

Lúc mười chín tuổi a cha mất, lúc lâm chung đã kéo tay bé nói gì nhỉ?

“A cha xin lỗi Tu Tu, a cha đã sai rồi.” Có sao lại nói như vậy? Bởi người sinh ra con, nhưng lại không yêu con ư? Nhưng con vẫn rất yêu a cha.

Bánh Bao cúi đầu, chất lỏng trong mắt tí tách rơi xuống tảng đá, bé nâng móng thịt lên lau nước mắt, ni non, “A cha à, Tu Tu bây giờ rất vui vẻ rất hạnh phúc, phụ thân rất thương con, vì con mà chịu nhiều khổ cực, a cha phải phù hộ cho phụ thân khỏe mạnh nhé.”

Hai mươi tuổi năm ấy bé rời nhà đi tòng quân, ba mươi lăm tuổi, bé mang theo đứa con ba tuổi trở về, khi đó đã không còn ai dám gọi bé là yêu quái, vì sao? Bởi bé đi tòng quân, đi giết địch, đi bảo vệ quốc gia, những người đó đều trở nên sợ hãi bé, tôn kính bé.

Sau thì sao? Không nhớ rõ nữa, chỉ nhớ là đứa con không chịu thua kém, cũng rất hiểu thuận.

Ài, không nghĩ nữa, đầu cũng đau rồi.

Bánh Bao nằm trên tảng đá, phơi nắng.

“Nếu phụ thân biết những chuyện này, nhất định sẽ đau lòng chết mất.” Bĩu môi, bé lại than thở, “Không thể nói cho phụ thân biết, như vậy phụ thân mới vui vẻ được.”

Đời này có thể được Ô Thuần Nhã yêu thương, bé cảm thấy mình đúng là đã tu được phúc khí, xem ra đời trước đặt tên không sai, Tư Không Tu, tu sao, tu duyên tu mệnh tu phúc.

Bé cũng không biết vì sao mình lại trùng sinh trong bụng Ô Thuần Nhã, bé chỉ biết mình dưới ánh mắt chăm chú của mọi người mà khép mắt lại, sau đó bị một trận đau nhức làm bừng tỉnh, nhưng bốn phía xung quanh đều là một màu tối đen, không có cách nào xoay người, không có cách nào nói ra tiếng.

Sau đó mới biết hóa ra lại một lần nữa được nam nhân hoài thai, kỳ thực lúc ấy bé rất sợ, sợ lại phải trải qua thời thơ ấu bị tất cả mọi người bài xích xa lánh ấy, may mà, phụ thân bé rất thương bé, yêu bé.

Ở bệnh viện nhìn thấy Tư Không Cảnh Hoán bé mới biết, mình không có khả năng lệch khỏi quỹ đạo mà đến sống ở một thế giới khác, đó là hậu nhân của bé, bé đã từng gặp, bé có ấn tượng.

Lúc nhìn thấy Tư Không Viêm Nghiêu bé có thể xác nhận, mình và người đàn ông này có quan hệ huyết thống, hoặc là nói, bé lại một lần nữa trở thành đứa trẻ nhà Tư Không, nhưng đời này, bé có phụ thân thương bé, cha cũng thương bé, còn có ca ca, có bác, có thúc, còn cả ông nội nữa.

Nghĩ đến Tư Không Khải, khoe miệng Bánh Bao cong lên, đứa nhỏ mình tận mắt thấy nó lớn lên, giờ lại biến thành ông nội của mình, quả là kì quái. Nhưng tiểu lão đầu biểu hiện không tồi, ít nhất không coi mình là yêu quái. Lại còn ngày nào cũng đứng trước mặt mình mà tự xưng là ông nội.

Tư Không Cảnh Hoán đến tìm Bánh Bao trở về ăn cơm tối.

“Bánh Bao.” Cảnh Hoán ngửa đầu gọi bé.

Bánh Bao lười biếng xoay người, bĩu môi, “Ca, Bánh Bao đói.” Bụng thịt đã sớm kêu ầm ầm.

Tư Không Cảnh Hoán khần trương vờ tay, nhưng nhóc cũng chỉ là trẻ con, tảng đá kia cao như thế, nếu Bánh Bao nhảy xuống, nhóc sao có thể đỡ được.

Bánh bao cúi đầu nhìn, chớp mắt mấy cái, vừa rồi lúc lên thì đơn giản vô cùng, nhưng giờ xuống lại thấy hơi sợ hãi.

Cảnh Hoán nhìn nhìn xung quanh, cân nhắc bản thân một chút, sau đó bất đắc dĩ ngẩng đầu nói với Bánh Bao, “Ca đi bảo người lấy thang, Bánh Bao ở trên đó ngoan ngoãn không được nhúc nhích nhé.”

Cảnh Hoán có thể dễ dàng đi lên, sau đó dễ dàng trèo xuống, vấn đề là... đáng người tròn vo của Bánh Bao đi xuống kiểu gì đây!

Bánh bao thịt Ô Trạch Vũ xoa xoa bụng, bĩu môi, “Nếu phụ thân ở đây thì tốt rồi, Bánh Bao sẽ không đói bụng.”

Ô Thuần Nhã ngồi bên cạnh Tư Không Viêm Nghiêu, tay cầm thìa ngừng lại một chút.

Tư Không Viêm Nghiêu quay đầu nhìn cậu, “Sao không ăn?” Không phải vừa mới nói đói bụng sao?

“Bánh Bao nhất định chưa ăn cơm.”

Mạc Tuấn Nghị nhìn đồng hồ, “Thuần Nhã, đã mấy giờ rồi, Bánh Bao nhất định đã ăn cơm xong rồi.”

Ô Thuần Nhã lắc đầu, “Chắc chắn chưa ăn cơm đâu, tôi đi gọi điện, mọi người cứ ăn cơm trước.” Nói xong cầm điện thoại đi ra ngoài.

Tư Không Viêm Nghiêu thấy cậu đi ra cũng đi theo, giờ trên ghế lô chỉ còn Tư Không Dục Dương, Mạc Tuấn Nghị, cộng thêm Lâm Tịch.

Lâm Tịch khó hiểu nghiêng đầu nhìn Mạc Tuấn Nghị, “Bánh Bao là ai?” Hắn đã nghe tên này mấy lần, là ai khiến vị nhà Viêm Nghiêu lo lắng vậy.

Mạc Tuấn Nghị không có tâm trạng ăn uống, Tư Không Dục Dương ngồi ngay bên cạnh, ánh mắt nhìn cậu như sói đói, hai mắt còn kém tỏa ánh xanh.

“Bánh Bao là đứa con bảo bối của hai người đó, bé con kia thực sự rất đáng yêu.” Nhớ tới lúc Bánh Bao bĩu môi làm nũng gọi “Mạc thúc thúc”, hắn đã nghĩ muốn về sau cũng nuôi một bánh bao mềm mại đáng yêu như thế.

Lâm Tịch kinh ngạc mở lớn miệng, “Con của hai người họ?” Việc này quả thật không được nghe nói, Tư Không Viêm Nghiêu giấu thật là kín.

Mạc Tuấn Nghị gật đầu, “Tháng sau là tròn bốn tuổi, thông minh lắm.”

Tư Không Dục Dương cũng thêm một câu, “Là một tên nhóc tinh ranh, buổi trưa đã được ba tôi đón về nhà.” Miệng thì nói, nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm Mạc Tuấn Nghị.

Lâm Tịch chớp chớp mắt, sán lại gần, lòng ngứa ngáy hỏi, “Có ảnh chụp không? Cho tôi xem với.”

Mạc Tuấn Nghị lắc đầu, “Không có, Thuần Nhã không cho chụp.” Lần đó hắn định chụp ảnh cho Bánh Bao, kết quả là phụ thân người ta biểu, không được chụp, trẻ con chụp ảnh sẽ không lớn được... Trời biết cậu ấy là nghe ai nói thế.

Tư Không Dục Dương lấy điện thoại, mở ảnh chụp chung của Bánh Bao và Cảnh Hoán ra, Cảnh Hoán ôm Bánh Bao, Bánh Bao cười đến mắt cong cong thành nửa vầng trăng, Cảnh Hoán mặt cũng không xì ra, hiếm có lộ ra tươi cười vui vẻ.

Lâm Tịch trừng lớn mắt, chỉ vào Bánh Bao chụp trong ảnh, kinh ngạc nói, “Bé con này cười tươi thật đấy.”

Mạc Tuấn Nghị cũng sán lại, Tư Không Dục Dương nhìn thấy phần cổ lộ ra của hắn, trong lòng nhất thời ngứa ngáy, thật muốn nhào lên cắn cho một miếng.

“Chắc chơi vui lắm, béo ị này.” Hân vươn tay lấy di động của Tư Không Dực Dương. Ánh sáng bức tiếp theo....

“Bộp!” Mạc Tuấn Nghị tắt điện thoại, đỏ mặt đưa điện thoại cho Tư Không Dực Dương.

Lâm Tịch không hiểu gì cả, nghiêng đầu hỏi, “Anh còn chưa xem xong mà, em trả cho anh ấy làm gì?” Nói xong định vươn tay lấy lại, bị Mạc Tuấn Nghị ngăn lại.

“Nhìn làm gì, chút nữa mượn di động của Tư Không Viêm Nghiêu ấy, chắc chắn trong máy anh ta có rất nhiều.”

Tư Không Dực Dương cười như có như không nhìn Mạc Tuấn Nghị, sau đó nhét điện thoại vào túi quần, nói với Lâm Tịch, “Đúng, tôi chỉ có vài tấm, chút nữa mượn của Viêm Nghiêu mà xem.”

Lâm Tịch bĩu môi, đành phải ngồi về chỗ.

Ô Thuần Nhã gọi điện xong, nghe thấy giọng Bánh Bao, bé nói tối nay được ăn thịt, cậu mới yên tâm. Cậu nào biết, con của cậu cũng mới vào nhà chưa được mười phút...

Tư Không Viêm Nghiêu nâng tay miết cằm cậu, hỏi, “Yên tâm chưa?”

Ô Thuần Nhã cười gật đầu, “Ừ, yên tâm rồi. Nhưng em nhìn kiểu gì cũng không thấy Lâm Tịch kia giống người tốt.” Nói xong cảm thấy nói không đúng lắm, mình mới chỉ gặp người ta một lần, nói ra câu này có vẻ phiền diện quá.

Nghĩ nghĩ sửa lại, “Dù sao em cảm thấy anh ta không mạnh hơn anh anh được bao nhiêu.”

Tư Không Viêm Nghiêu thở dài, ôm cậu vào, “Anh anh là ngưng ngưng.”

Ô Thuần Nhã bĩu môi, đã sắp già tới nơi rồi, còn ngưng ngưng gì chứ, không phải là thích Tuấn Nghị người ta sao!

Lâm Tịch thấy hai người trở về, lập tức chạy lại nói với Tư Không Viêm Nghiêu, “Viêm Nghiêu, đưa điện thoại cho mình dùng chút với.”

Tư Không Viêm Nghiêu nhìn hân một cái, không phản ứng.

Ô Thuần Nhã nghiêng đầu hỏi, “Anh cũng có di động mà?” Anh chỉ di động đang đặt trên bàn.

Lâm Tịch cười nói, “Thực ra là muốn xem ảnh đứa con bảo bối của cậu một chút ấy mà.”

Ô Thuần Nhã tròn mắt, “Con tôi anh xem làm gì.”

Tư Không Viêm Nghiêu quay đầu, “Anh ấy có.” Nói xong nâng cằm chỉ Tư Không Dực Dương.

“Muốn xem, qua đó.”

Mạc Tuấn Nghị ở bên cạnh lé mắt nhìn Tư Không Dực Dương, thấp giọng nói, “Xóa mau!”

Tư Không Dực Dương nhướn mày, “Không có cửa đâu.”

Mạc Tuấn Nghị nghiêng răng nghiêng lợi trừng gã, giọng căm giận nói, “Đê tiện!”

Gã gật gật đầu, “Tôi cũng thấy bản thân hiện tại hết sức biến thái.”

“...” Vui, Mạc Tuấn Nghị hết chỗ nói rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Tôn Húc

Lâm Tịch lười biếng tựa vào ghế, tay trái yếu ớt vất lên vai Mạc Tuấn Nghị, khép hờ mắt nhìn Tư Không Dực Dương ôm Tôn Húc uống rượu.

Hân trầm nghĩ, “Tên Tư Không Dực Dương này đúng là người tới không chối từ mà.” Nghĩ như vậy, Lâm Tịch trộm nhìn người đang cúi đầu, “Em ghen?”

Mạc Tuấn Nghị ngẩng đầu, khoe mắt lướt qua hai người đang hết sức thân mật kia, nhếch môi cười châm chọc, “Học trưởng, không lẽ anh cho rằng người bị thương như em sẽ trở thành phụ nữ? Động chút lại thấy ghen tị?”

Biểu tình trên mặt Lâm Tịch cứng đờ, hần có chút xấu hổ xua tay, phủ định, “Anh không có ý đó.”

Mạc Tuấn Nghị như cười như không thân mật liếc hần một cái, không nói gì, đứng dậy đi đến bên cạnh Ô Thuần Nhã.

Tư Không Dục Dương vốn vẫn luôn một mực quan sát hành động của Mạc Tuấn Nghị, thấy đáng về ‘vành tai tóc mai chạm vào nhau’ của hần và Lâm Tịch, lúc này tâm lý đang bốc hỏa đây!

“Mẹ nó, em thiếu đàn ông đến thế à? Mới chỉ vài ngày không gặp liền thông đồng với một tên khác, chẳng lẽ mấy ngày nay em không nghĩ đến tôi sao? Không nhớ tôi một chút nào sao?” Càng nghĩ càng úy khuất, càng nghĩ càng tức giận.

Vốn gã đã tự kiểm điểm lại mình từ lâu, ngày đó hành động của gã với Tuấn Nghị quả thật quá đáng, gã còn định, chỉ cần người này cho mình một bạt thang, gã sẽ lập tức giải thích với hần, về sau nhất định sẽ đối xử thật tốt với hần, nhưng giờ thì sao! Không những không thêm để mắt tới sự tồn tại của mình, mà lại còn thân thân mật mật với cái tên Lâm Tịch kia trước mặt gã! Lâm Tịch còn nói Tuấn Nghị từng thăm mền cậu ta! Điều này càng làm cho gã thêm tức giận, em đã là người của tôi rồi, còn thân thiết với người khác, còn thăm mền người khác, em không thấy có lỗi với tôi sao! (đọc mà vừa thấy buồn cười vừa thấy tội nghiệp vừa thấy ức chế!)

Tôn Húc ngồi ở bên cạnh Tư Không Dục Dương đưa mắt nhìn Mạc Tuấn Nghị và Ô Thuần Nhã, cảm ly rượu đứng lên tiến lại gần, “Đã sớm nghe Tống Thụy nhắc tới cậu, hôm nay có thể trùng hợp gặp được cũng coi như có duyên, nào, uống một ly.”

Ô Thuần Nhã khẽ nhíu mày, không tính để ý đến hần, người này tự mình sán vô, chưa kể ở trước mặt bọn họ ngang nhiên quyến rũ Tư Không Dục Dương giờ còn đi khiêu khích mình, muốn gì đây? Không ngờ lại muốn chơi hai anh em cùng sập một động, cũng không sợ bị chọc chết! (°o°) 凸

Ô Thuần Nhã dùng biểu tình đậm mạc nhìn Tôn Húc, làm cho người ta xấu hổ cực kì, dù sao hần cũng là con độc nhất của cục trưởng thành phố X, có khi nào thì bị khinh thường như thế, tức giận vừa định mở miệng, không ngờ chưa kịp nói Ô Thuần Nhã đã nói trước.

“Vừa rồi anh nói cái gì cơ? Tôi đang nghĩ chuyện khác, không nghe thấy, ngại quá.” Nói xong, Ô Thuần Nhã còn mỉm cười, khi cậu cười rộ lên rất dễ nhìn, khiến người ta cảm thấy hết sức thoải mái.

Tôn Húc mặc dù có chút tức giận, nhưng Tư Không Dục Dương còn ngồi cách đó không xa, hần không dám nói gì, chỉ có thể nhẹ nhàng phun một câu, “Tống Thụy thường xuyên nhắc tới cậu với tôi, từ lúc cậu ấy về nước khi chúng tôi gặp mặt cậu ấy vẫn luôn nói về cậu.” Nói xong còn cảm ly rượu nhếch lên một chút, ý tứ chính là muốn cậu uống.

Ô Thuần Nhã chớp mắt mấy cái, nghi hoặc nghiêng đầu nhìn Mạc Tuấn Nghị đang ngồi chơi game trên điện thoại hỏi, “Tuấn Nghị, Tống Thụy là ai vậy? Mình có quen à?” Hời xong, còn về mặt vô tội mà chớp mắt mấy cái.

Mạc Tuấn Nghị giật giật khoe miệng, ho khẽ, “Khụ, sao mình biết được, dù gì cũng chưa thấy hai người đi cùng nhau bao giờ.”

→_→ ngày đó cậu đắc tội với cả nhà người ta rồi mà còn nói bản thân không quen, thật là có khiếu giả bộ! Mạc Tuấn Nghị lé mắt nhìn Ô Thuần Nhã.

(*~*) cậu nói gì thế? Mình không hiểu ý ánh mắt cậu, xin lỗi nhé, hai ta không có thần giao cách cảm rồi! ←_←

Tôn Húc ở bên cạnh nhìn hai người mắt đi mày lại, sắc mặt hơi trầm xuống.

“Thế nào, không để cho tôi chút mũi? Không phải chỉ là tân súng của Tư Không Viêm Nghiêu thôi sao, kiêu ngạo quá rồi đây.”

Mạc Tuấn Nghị nghe Tôn Húc nói như vậy mặt biến sắc muốn phản bác, kết quả bị Ô Thuần Nhã vuron tay đè lại.

Lại đùa, chẳng lẽ nghĩ mình từ trước đến nay chỉ là quả hồng mềm ai muốn nắn muốn bóp cũng được hả! Không biết bây giờ cậu có chỗ dựa vững chắc à! Dám chọc tới cậu? Để chỗ dựa vững chắc oánh bẹp anh! ㄟ_ㄟ

“Viêm Nghiêu không cho tôi uống rượu, ngại quá.” Nói xong còn mỉm cười. (*~*)

Tôn Húc cắn răng, không ngờ cậu ta lấy Tư Không Viêm Nghiêu ra hù dọa hần, tuy nhiên hần đúng thật là sợ người đàn ông kia, nếu không phải lúc này người nọ không có ở đây, hần sao dám đến gây sự.

“Cậu đã không muốn uống vậy thì quên đi, Tuấn Nghị, hai ta uống một ly đi? Lâu lắm không gặp.”

Mạc Tuấn Nghị nhíu mày, không phải hần không thể uống, mà là không muốn uống, hần còn chưa quên vừa rồi người này dán lên người Tư Không Dục Dương như thế nào, đáng về hận không thể bầu vùi cả người lên người người ta quả thực khiến hần ghê tởm.

Ô Thuần Nhã thấy sắc mặt Mạc Tuấn Nghị không tốt, há mồm nói, “Người đàn ông của cậu ấy không cho cậu ấy uống rượu, anh không thể khó xử người ta vậy được!” Nói xong còn đưa mắt nhìn sang Tư Không Dục Dương, ý tứ chính là mau qua đây cứu Tuấn Nghị đi.

Kết quả, đại thiếu gia nhà Tư Không với em dâu của gã cũng không có thần giao cách cảm, lại còn ngu si lý giải thành — Mau thôi người của anh về đi, chường mắt. Chính là cái ý tứ như vậy đó...

“Tiểu Húc, nếu người ta đã không để cho em mặt mũi sao em còn chưa chạy về bồi anh uống rượu? Chạy lại chỗ người ta làm gì!”

Gã vừa nói xong liền khiến Ô Thuần Nhã không ngừng muốn dầm đạp gã, ngay cả Lâm Tịch ngồi một góc cũng muốn lấy tay che mặt, Tư Không Dục Dương chắc nãi bị rút gân rồi, thế này không phải càng khiến người ta bức bối sao! Trách không được Tuấn Nghị không muốn nhìn mặt gã, gã há mồm liền phun ra mấy câu như vậy, còn muốn người ta đối xử tốt với gã? Cứ mơ đi!

“Khụ, Thuần Nhã, Viêm Nghiêu đi làm gì vậy, sao còn chưa thấy về, mọi người đang chờ cậu ấy đến uống rượu đây.” Com nước xong mọi người ngồi quanh trong ghế lò định tụ lại uống rượu, ai ngờ Tư Không Viêm Nghiêu sắp xếp chỗ ổn thỏa cho bảo bối của ang xong liền xoay người đi ra ngoài, cũng được một lúc rồi mà chưa thấy về.

Ô Thuần Nhã dùng nĩa xiên một miếng kim quất, đầu cũng không ngẩng lên nói, “Tôi muốn uống sữa chua của nhà ở trước cổng trường học kia, anh ấy đi mua cho tôi.” Ngữ khí như thể là chuyện đương nhiên.

Mạc Tuấn Nghị tiến lại gần, “Minh cũng muốn uống.”

Ô Thuần Nhã gật đầu, cầm di động.

“Mua ba lọ, Tuấn Nghị cũng muốn uống.”

“Có muốn ăn mực chiên vòng không?” Nam nhân cầm hai lọ sữa chua trong tay, ra hiệu cho chủ quán lấy thêm một lọ.

Ô Thuần Nhã nghiêng đầu, hỏi Mạc Tuấn Nghị, “Có ăn mực chiên vòng không?”

Mạc Tuấn Nghị gật đầu lia lịa, “Ăn chứ, mua thêm cả mấy món viên chiên nữa nhá.”

Ô Thuần Nhã mắt tròn trăng, dường dường là đại thiếu gia, thế mà lại thích ăn đồ ăn vặt đến vậy.

Nhưng cậu cũng rất muốn ăn, vừa nãy thức ăn trên bàn com nhìn rất tinh xảo, nhưng cậu lại không thích lắm, nào có biện pháp, mấy loại đồ ăn nhìn đắt tiền như thế không phù hợp với cậu.

“Muốn cả mực chiên vòng và đồ viên chiên, em còn muốn ăn gà chiên xù của nhà ông ấy nữa.” Vừa nói vừa không tự giác chu miệng, đây là làm nũng chứ còn gì nữa!

Tư Không Viêm Nghiêu ở bên kia đáp ứng, trước khi cúp máy còn dặn dò một câu, “Không được uống rượu.”

“Ừ, không uống, anh lúc về lái xe chậm chậm thôi.” Nói xong cậu thỏa mãn cúp điện thoại, quay đầu đã nhìn thấy Mạc Tuấn Nghị vẻ mặt ghét bỏ cùng ghen tị.

“Chi vậy?”

Mạc Tuấn Nghị chặc chặc lưỡi, nâng ngón tay chọt chọt trán cậu, “Khoe khoang! Khoe khoang!”

Ô Thuần Nhã bị hấn chọt quay tới quay lui, bất mãn nói, “Cậu đây là ghen tị!”

“Ừ, mình ghen tị.” Hấn không thèm che dấu gật đầu, người nọ là cố ý.

Ô Thuần Nhã liếc mắt nhìn Tư Không Dục Dương, thờ dãi, “Được rồi, mình sai, cậu không có ai thương.”

Mạc Tuấn Nghị dờ khóc dờ cười, “Này này, cậu đừng thái quá nhé!”

Ô Thuần Nhã cảm ly nước nho trên bàn uống, mắt lé nói lầm bầm.

Lâm Tịch bên cạnh vẫn duy trì vẻ mặt ㄟ ㄎ ㄎ, tên kia đúng là thay đổi tính tình rồi.

Không chỉ biến thành chân lái xe sai vặt, đã thế còn vui vẻ chịu đựng.

Tư Không Viêm Nghiêu nửa giờ sau trở lại, cầm theo một túi to thiệt to.

Ô Thuần Nhã vui vẻ đắc chí tiếp nhận đặt lên bàn, vừa định ngồi xuống đã bị nam nhân ôm lấy, hung hăng hôn môi.

“Ừm...” Ô Thuần Nhã trừng lớn mắt, khuôn mặt đỏ bừng.

Nam nhân hung hăng hút đầu lưỡi ngọt ngào hai cái, mới chưa thỏa mãn buông cậu ra, lại gần liếm vành tai cậu, thấp giọng nói, “Bảo bối, anh muốn em” Cầm dục đã hơn mười ngày, hẳn là đủ rồi đi, cho dù thân thể y có khỏe mạnh cường tráng thế nào cũng không thể ngày ngày tắm nước lạnh được!

Ô Thuần Nhã nâng tay nheo nheo sườn thắt lưng của nam nhân, cúi đầu, cổ đều hồng cả lên, mơ hồ than thở, “Ừ, chờ lát nữa về nhà, được không?” Kỳ thật, cậu cũng có chút muốn nam nhân.....A, ngượng quá.

Tư Không Viêm Nghiêu sao có thể nói không được, lập tức gạt đầu, tốc độ kia cứ như sợ cậu đối ý.

“Được, vậy ăn chút gì đi.” Bảo bối vừa nãy cũng chưa ăn được bao nhiêu.

Ô Thuần Nhã gạt đầu, kéo nam nhân cùng ngồi xuống.

Mạc Tuấn Nghị vô cùng tự giác gọi mấy nhân viên phục vụ mang tới mấy đĩa bát không, xếp mực chiên vòng, đồ viên chiên và gà chiên xù ra, còn đặt đôi đũa duy nhất mà Tư Không Viêm Nghiêu mang về đặt ở bên cạnh, ngẩng đầu trêu ghẹo, “Thuần Nhã, cậu trở nên coi mở ghê cơ!”

Ô Thuần Nhã tròn mắt, “Như nhau cả thôi.” Nói xong còn đưa mắt ý bảo hẳn che một chút mấy cái dấu vết vẫn có thể nhìn thấy rõ trên xương quai xanh kia đi.

Mạc Tuấn Nghị cứng đờ, nâng tay kéo cao cổ áo, cầm đũa cúi đầu ăn.

Mấy vết xanh xanh tím tím trên người hẳn đều biến mất gần hết, chỉ có cái dấu răng này, phỏng chừng nửa tháng cũng không nhạt hết được, nhưng mà cái vết mình cắn trên người Tư Không Dực Dương chắc cũng không dễ mất đi đâu! Muốn mất mặt thì mọi người cùng nhau mất mặt, ai sợ ai! Hừ (^ ^) .

Tư Không Viêm Nghiêu quét mắt nhìn Tôn Húc ngồi bên cạnh anh anh, hỏi, “Sao cậu lại ở đây.” Vừa nói vừa há mồm cướp lấy miếng viên chiên trên đũa của Ô Thuần Nhã, rồi lại nâng tay nheo nheo má bảo bối, ừm, xúc cảm thật tốt, mềm mại trơn nhẵn.

Ô Thuần Nhã trừng nam nhân, cúi đầu tiếp tục ăn.

Tôn Húc kinh hãi nhìn hành động của hai người, âm thầm thở phào, may mà vừa rồi không tiếp tục gây khó dễ Ô Thuần Nhã.

“Đây còn không phải là do trùng hợp sao, tôi tới đây lại gặp được cảnh tượng náo nhiệt này.” Hẳn là nghe nói hai anh em nhà Tư Không hiếm có đến đây một chuyến, cho nên mới cố ý tới giả bộ trùng hợp.

Tư Không Viêm Nghiêu đưa mắt nhìn anh anh chỉ biết uống rượu, lại nhìn sang Mạc Tuấn Nghị đang cúi đầu ăn, tiếp tục tâm tình vui vẻ nhìn tới Lâm Tịch, khoe miệng cong lên cười xấu xa, “Ừ, cùng nhau chơi đi.”

Lời này vừa nói ra, ngoại trừ Ô Thuần Nhã tất cả đều ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt kinh ngạc.

Tư Không Viêm Nghiêu tính tình không tốt vốn đã nổi danh trong giới thượng lưu, bình thường nếu không có sự cho phép của anh bất cứ ai trùng hợp muốn vô gộp vui đều không nhận được kết quả tốt, Tôn Húc này rốt cuộc có bao nhiêu may mắn đây, anh không những không đuổi đi, lại còn phá lệ nở nụ cười với hắn, được thấy mặt than cười, đây là cái khái niệm gì vậy trời!

Ô Thuần Nhã mặc kệ mấy người này nghĩ gì, ở một bên cúi đầu ăn, không ngẩng đầu không nói lời nào, nhưng bàn tay bị Tư Không Viêm Nghiêu nắm trong tay cũng không nhàn rỗi.

“?” Cậu vẽ một dấu chấm hỏi lên lòng bàn tay nam nhân.

Nam nhân nheo nheo tay cậu, sau đó vạch ba nét. (ảnh viết số 3 thôi, như là 三)

Ô Thuần Nhã chậm rãi nhai thịt, nghiêng đầu nhìn ba người khác ngoài Tôn Húc, chớp mắt mấy cái, sau đó bùng tỉnh đại ngộ, à! Hiểu rồi!

Tư Không Viêm Nghiêu vừa lòng nheo nheo tay cậu, gạt đầu, bảo bối thật thông minh! Thảo nào con lại thông minh như thế, đúng là giống cậu! (Mợ thê nó -_- gato quá)

Mạc Tuấn Nghị chợt cảm thấy sau lưng có một trận gió âm lãnh thổi qua, dây thần kinh run lên một cái, sau đó nhìn Ô Thuần Nhã, thấy cậu cúi đầu ăn không có gì bất thường, liền an tâm, chắc do hắn quá nhạy cảm rồi, từ nãy đến giờ toàn có cảm giác đang bị người ta tính kế.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Bảo bối ! sinh cho anh thêm một thằng cu nữa đi!

Ô Thuần Nhã ăn xong đồ ăn vặt, lười biếng cầm lọ sữa chua tựa vào sofa, nheo mắt nhìn Tư Không Viêm Nghiêu, Tư Không Dực Dương cùng Lâm Tịch chơi bài, so bài lớn nhỏ, ai rút được bài nhỏ hơn thì phải uống rượu.

Càng xem càng khiếp, ba người này uống rượu cứ như uống nước lã, mặt cũng không đỏ lên.

Ô Thuần Nhã nhìn không được đứng dậy lại gần, cúi đầu nhìn vào mắt nam nhân, phát hiện mắt anh vẫn rất tinh táo trấn tĩnh, liền nâng tay chọt chọt trán anh, thấy nam nhân khó hiểu nhưn mày, cậu cười mĩa nói, “Khụ, em kiểm tra độ dày.” Nói xong xoay người bỏ chạy.

Tư Không Viêm Nghiêu cong khoe môi, cứ chạy đi, tối về nhà anh xử lý em sau.

Ô Thuần Nhã không biết đã chọt tới tổ ong vò vẽ, lúc này còn đang đắc chí lắm, hể hể hể, cảm giác khi khi dễ người thiệt là quá sung sướng! ~~~~~/ (~ ≥ ∇ ≤)/~

Tư Không Dực Dương nháy mắt mấy cái, trêu đùa, “Buổi tối có cần anh tránh đi không?” Cả già cả nhỏ đều không có ở nhà, chỉ còn mỗi Tào quản gia và đầu bếp, hai người này buổi tối thoải mái lẩn qua lẩn lại.

Tư Không Viêm Nghiêu tựa phỉ tựa tiểu đưa mắt nhìn anh anh — Tối anh về nhà?

Tư Không Dực Dương co rút khoe miệng, liếc mắt nhìn Mạc Tuấn Nghị đang ngồi nói chuyện với Ô Thuần Nhã — Không về!

Lâm Tịch lại gần thấp giọng nói, “Tôn Húc kia rõ ràng là muốn rượu say loạn tính với anh.” Hắn dùng mắt chỉ sang người cứ chốc lại uống thêm một ly, cười ám muội.

Tư Không Dực Dương gân xanh giật giật, hồ nghi quay sang nhìn, “Ý cậu là cậu ta muốn quyền rũ tôi?”

Lâm Tịch nhún vai, “Rõ ràng là vậy, anh đừng bảo mình không nhìn ra.” Hai vị thiếu gia nhà Tư Không đều là ai đến cũng không cự tuyệt, đáng tiếc hiện tại xem ra, nhị thiếu gia đã vì một phiến lá mà buông bỏ cả khu rừng, đã vậy còn cam tâm tình nguyện buông bỏ, coi bộ đắc ý vui sướng lắm.

Lần này thật đúng là oan uổng cho Tư Không Dực Dương, gã không hề có ý gì với Tôn Húc, tuy rằng thoát nhìn là eo nhỏ mỏng cong, cũng có thể nhận ra được sự quyến rũ phóng túng như có như không của hắn, nhưng gã thực không có tâm tình gì, từ ngày đó sau khi chia tay Mạc Tuấn Nghị trong lòng đã không vui, gã bắt đầu cảm dục, có vẻ gã còn cảm dục lâu hơn em trai nhiều.

Lâm Tịch tiếp tục sán vô, “Ái chà, cậu ta là có việc muốn cầu anh.”

Tư Không Dực Dương ghét bỏ đẩy hắn, “Cút xa một chút.”

“Tuấn Tuấn, đi ngậm ôn tuyên đi!” Bị đẩy, Lâm Tịch thuận thế ngồi chuyển qua phía trước Mạc Tuấn Nghị và Ô Thuần Nhã, cười nói.

Mạc Tuấn Nghị ngẩng đầu nhìn Tư Không Dực Dương sắc mặt âm u, cười lạnh, sao đó gật đầu đồng ý, “Được.” hắn quay đầu nhìn Ô Thuần Nhã, “Đi cùng đi.”

Ô Thuần Nhã lắc đầu, “Không đi đâu, Viêm Nghiêu sẽ không đồng ý → _ →” Ý bảo hắn nhìn người đang tán khí lạnh đằng kia kia.

Mạc Tuấn Nghị thâm nghĩ, hai anh em nhà này đều đủ ngang ngược.

Lâm Tịch giật giật khoe miệng, nếu ánh mắt có thể hóa thành lợi kiếm, vậy thì nhất định hắn đã bị ánh mắt của hai người đàn ông này chém giết mấy trăm lần.

“Dực Dương, tôi muốn đưa Tuấn Nghị đi ngậm ôn tuyên, anh đưa Tôn Húc về trước đi.” Nói xong Lâm Tịch vờn tay kéo Mạc Tuấn Nghị.

Tư Không Dực Dương vốn còn đang làm bộ ‘tôi không sao tôi rất bình tĩnh’ nghe hắn phun ra câu kia, biểu tình thiếu chút vặn vẹo. Gã quét mắt nhìn Mạc Tuấn Nghị, thấy hắn không có biểu tình gì khác, càng thêm ức chế.

Tôn Húc tiếp tục dán lấy gã, nâng tay kéo tay Tư Không Dực Dương đang đặt trong túi quần, nắm hai bàn tay lại với nhau...

“Các người đi ngậm mình đi, tôi có chút choáng đầu không đi được.” Tôn Húc nói xong còn giương mắt nhìn Tư Không Dực Dương, thấy gã vẫn lạnh mặt không nói lời nào, hắn một tay nắm bàn tay Tư Không Dực Dương, một tay kéo cánh tay gã, lắc lắc, “Anh Dực Dương đưa em về đi.” Đôi mắt đầy chờ mong, còn vẻ phần chờ mong cái gì, đã quá dễ dàng nhìn ra rồi.

Mạc Tuấn Nghị ngoài mặt vẫn không có thay đổi gì, trong lòng thì đã sớm xoắn xuýt thành một cục.

Ô Thuần Nhã ở bên cạnh có chút lo lắng quét mắt nhìn Tư Không Dực Dương và Mạc Tuấn Nghị, sau đó cảm giác được sau lưng có độ ẩm, cậu liền lùi sát về phía sau.

Tư Không Viêm Nghiêu thuận thế ôm eo cậu, nhẹ giọng hỏi, “Chúng ta về nhà?”

Ô Thuần Nhã lắc đầu, “Đợi lát nữa, em còn đang lo cho Tuấn Nghị.”

Cậu không quá hiểu Mạc Tuấn Nghị, nhưng cậu biết lúc này kỳ thật trong lòng Tuấn Nghị rất không thoải mái, kiểu tiết mục tiểu tam nhảy vào thế này trước kia cậu cũng đã từng gặp phải, lúc ấy cậu khổ sở muốn chết đi được!

Nghĩ vậy, Ô Thuần Nhã quay đầu hung hăng trừng Tư Không Viêm Nghiêu, đều tại anh, đồ lưu manh!

Tư Không Viêm Nghiêu nghi hoặc nhìn cậu, bảo bối bị gì vậy? Gần đây sao mắt cứ toàn co giật hoài?

Lâm Tịch nhìn thấy gã không nói lời nào, thờ dài, xoay người kéo Mạc Tuấn Nghị rời đi.

Tư Không Dực Dương muốn kéo người lại, nhưng gã không xuống nước nổi để giải thích, đành phải trơ mắt nhìn Mạc Tuấn Nghị bị Lâm Tịch lôi khỏi ghế lò.

Tôn Húc thấy hai người kia đi thì vô cùng vui vẻ, hắn đã sớm nhìn ra Tư Không Dực Dương có chút tâm tư với Mạc Tuấn Nghị, nhưng vì tiền đồ của bản thân, hắn đành phải liều mạng.

“Anh Dực Dương, anh mau đưa em về đi! Em không lái xe tới.”

Tư Không Dực Dương quay đầu nhìn hắn, rút tay của mình vẫn bị hắn nắm, lạnh lùng nói, “Tôi cũng không lái xe.”

Tôn Húc giật giật khóe miệng, lúc hắn vừa tỉnh cò đi vào còn thấy chiếc xe thể thao màu đỏ đỗ ở bãi đậu xe mà.

“Tự cậu trở về đi.” Nói xong gã liền mở cửa chạy ra ngoài, gã lo lắng, nhờ đâu Lâm Tịch cũng có ý với Mạc Tuấn Nghị, vậy thì không phải là gã đã tự mình tiễn người đi sao? Đại thiếu gia nhà Tư Không gã khi nào thì làm ăn lỗ vốn như thế!

Tư Không Viêm Nghiêu thấy anh anh đuổi theo thì không cản lại, anh cũng có tư tâm, so sánh với chuyện Mạc Tuấn Nghị thích bảo bối nhà mình, vậy chỉ cần cậu ta ở cùng với anh trai, như thế chẳng phải mình sẽ loại bỏ được một tình địch? Hơn nữa có vẻ anh trai anh cũng đã rơi vào lưới tình, bằng không sao có thể mất phong độ đuổi theo như vậy, anh anh vốn là người vô cùng tự cao! Chờ coi, thế nào nghĩ lại cũng hối hận muốn đập đầu vô tường cho xem.

Ô Thuận Nhã chớp mắt mấy cái, vươn tay kéo cánh tay anh, “Cười cái gì thế!” Người này không có việc gì mà lại cười, quá quý dị.

Tư Không Viêm Nghiêu néo néo sườn thất lưng cậu, sau đó nói với Tôn Húc, “Tự cậu về đi.” Chẳng lẽ còn định để mình đưa cậu ta về?

Tôn Húc chỉ có thể gật đầu, hôm nay hắn đến chủ yếu là muốn kết thân với Tư Không Dực Dương, hiển thân có thành công hay không chỉ là thứ yếu.

Giờ Tư Không Dực Dương đã đi rồi, hắn lại không dám chọc vào Tư Không Viêm Nghiêu, chỉ có thể đi trước.

“Đợi đã.” Người nói là Ô Thuận Nhã, cậu gọi Tôn Húc ở lại.

Tôn Húc quay đầu khó hiểu nhìn cậu, “Có việc gì sao?”

Ô Thuận Nhã nhìn hắn, thần nhiên nói, “Anh là có chuyện muốn tìm Tư Không Dực Dương hỗ trợ phải không?” Cậu luôn cảm thấy người này không phải vì thích Tư Không Dực Dương mà tiếp cận gã, nhiều khả năng là muốn làm giao dịch.

Tôn Húc sừng sốt, cũng không phản đối, gật đầu.

“Thế thì anh nói đi, nếu là việc Tư Không Dực Dương có thể giải quyết, vậy Viêm Nghiêu cũng có thể.” Mạc Tuấn Nghị đã mất lòng tin với Tư Không Dực Dương, không thể để có thêm trở ngại giữa hai người nữa, hơn nữa còn là loại trở ngại hoàn toàn có thể dễ dàng phá bỏ.

Tôn Húc liếc nhìn người đàn ông bên cạnh không nói lời nào cũng không có bất cứ biểu tình gì, nghĩ nghĩ rồi nói, “Tôi muốn có quyền ủy thác mảnh đất ở khu Giang Đông.” Nói xong về mặt chờ mong nhìn Tư Không Viêm Nghiêu.

Tư Không Viêm Nghiêu nhướn mày, nghĩ một lát rồi mở miệng nói, “Ngày mai tới tìm tôi.”

Tôn Húc kinh hi nhìn Tư Không Viêm Nghiêu, “Tôi biết các người đã đầu thầu mảnh đất kia, nhưng vẫn còn một ít hạng mục nhỏ, tôi đã tính toán sắp xếp tốt mọi chuyện, cho nên... Có thể đem những hạng mục xung quanh cho tôi làm được không, tôi thực sự đã chuẩn bị kế hoạch hết sức nghiêm túc.”

Tư Không Viêm Nghiêu gật đầu, các hạng mục xung quanh đều được phân tán, nếu công ty vật liệu xây dựng của cậu ta lấy được các hạng mục này thì sẽ kiếm được một lượng kinh phí đáng kể, hắn nào lại tới tìm anh anh, loại chuyện này bình thường đều là anh anh quản lý.

“Mai đến công ty.”

Tôn Húc gật đầu, “Vậy tôi đi trước.” Nếu đã chiếm được cơ hội, hắn còn ở đây làm bóng đèn chi nữa. Chỉ là trước khi đi hắn vẫn chống chọi ánh mắt lạnh như băng của Tư Không Viêm Nghiêu mà chậm chậm kéo Ô Thuận Nhã qua một bên.

Ô Thuận Nhã khó hiểu nhướn mày, người này muốn làm gì vậy? Muốn ăn đập sao? Không thấy sắc mặt anh ấy đều biến đổi rồi à!

Tôn Húc liếm môi, ngượng ngùng nói, “Cái kia... Chuyện vừa rồi rất xin lỗi, còn có, cảm ơn cậu.”

Ô Thuận Nhã chớp mắt mấy cái, “Không cần khách khí.” Gây khó dễ vân vân cậu vốn không để ý bao giờ.

Tôn Húc mỉm cười, hắn cảm thấy người này cũng không xấu như Tôn Thụy nói.

Ô Thuần Nhã đảo mắt, cười nói, “Tổng Thụy kỳ thực không có gì không tốt, chỉ là cậu ta không thích hợp với Tư Không Viêm Nghiêu.” Nói xong xoay người đi đến chỗ nam nhân, kéo tay anh rời đi.

Tôn Húc nhìn bóng dáng hai người nắm tay nhau rồi đi không khỏi có chút hâm mộ, đúng là hẳn không có bất cứ tâm tư gì khác với Tư Không Dực Dương, chẳng qua chỉ vì tất cả mọi người trong giới thượng lưu đều biết, hai anh em nhà Tư Không ai đến cũng không cự tuyệt, lại ra tay hào phóng với bạn giưòng.

Tư Không Viêm Nghiêu lái xe chờ Ô Thuần Nhã về nhà, Tào quản gia ra đón hỏi, “Đại thiếu gia không trở về sao?”

“Ừ, anh đi ngủ đi.” Tư Không Viêm Nghiêu kéo Ô Thuần Nhã về phòng ngủ, anh sốt ruột lắm rồi.

Đóng cửa phòng, Tư Không Viêm Nghiêu lập tức xoay người đè Ô Thuần Nhã lên cánh cửa.

“Ừm...” Ô Thuần Nhã bị anh quăng còn hơi choáng đầu, chưa kịp tỉnh táo lại, nam nhân đã hôn cậu.

Nam nhân vội vàng ôm cậu, hôn mút đầu lưỡi cậu, như thể muốn nuốt cậu vào bụng.

Ô Thuần Nhã nâng tay đẩy nam nhân, cậu sắp không thở nổi, hơn nữa đầu lưỡi có cảm giác tê dại mỗi nhử.

Tư Không Viêm Nghiêu một tay nâng thất lưng cậu, một tay ấn sau gáy cậu, không cho cậu né tránh.

Hôn sâu giằng co đại khái khoảng năm phút, Ô Thuần Nhã mặt đỏ bừng, nửa là do nam nhân hôn môi dụ dỗ đã man, nửa là quá thiếu đường khí.

Tư Không Viêm Nghiêu rút đầu lưỡi đảo khuấy trong miệng cậu, còn chưa thỏa mãn mút cánh môi dưới bị anh hôn đến hơi sưng lên của cậu, than thở nói, “Bảo bối thật ngọt.”

Ô Thuần Nhã bình phục hô hấp xong, nghe nam nhân than thở, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười nói, “Vừa mới uống nước xong mà!”

Nam nhân không nghe, vẫn hăng say ôm cậu mút đầu lưỡi.

Vươn hai tay vòng quanh cổ anh, Ô Thuần Nhã dán lên thân thể nam nhân cọ sát.

Thấy cậu động tình, nam nhân bế cậu, bước nhanh tới giưòng rồi nhẹ nhàng thả cậu xuống, sau đó lập tức đè lên.

“Bảo bối.” Hôn từ trán đến môi, nam nhân khàn khàn gọi cậu.

Ô Thuần Nhã nửa tỉnh nửa mê, ngửa đầu để nam nhân cắn mút cổ mình, cổ họng nghẹn nghẹn phát ra âm thanh không rõ.

“Ừm...”

Bàn tay to tiến vào trong vạt áo, vuốt ve làn da bóng loáng, tìm được hạt đậu đỏ trước ngực, hai ngón tay liền chơi đùa xoa nắn.

“A...” Ô Thuần Nhã ưỡn ngực, “Đau!” Lực tay nam nhân có hơi lớn.

Nam nhân nâng người lên, cởi sạch quần áo của cả hai, quỳ gối giữa hai chân Ô Thuần Nhã, đem bộ vị đã sớm đứng thẳng cọ sát động khẫu hơi hơi khép mở của người dưới thân, “Bảo bối, em thật nhiệt tình.”

Ô Thuần Nhã xấu hổ lắc mông muốn trốn, lại bị hai tay nam nhân gắt gao giữ chặt eo, “Ừm...Anh nhanh lên!” Sớm đã thân thuộc với thân thể nam nhân, Ô Thuần Nhã lúc này dĩ nhiên động tình.

Tư Không Viêm Nghiêu cong khoe môi, vươn tay nhẹ nhàng kích thích đỉnh tiểu tiểu Nhã đang rỉ chất nhầy.

Ô Thuần Nhã nâng thất lưng, chủ động đem thứ của mình đưa đến tay nam nhân, nhẹ giọng ngâm nga.

“Bảo bối, anh nhịn không được.” Đè lên người cậu, Tư Không Viêm Nghiêu thấp giọng nói.

Ô Thuần Nhã đỏ mặt ôm thất lưng anh, “Ừ...Anh....Anh chậm một chút...”

Tư Không Viêm Nghiêu đẩy bộ vị đứng thẳng kia chậm chậm chen vào động khẫu khép kín.

“....” Ô Thuần Nhã gắt gao cắn môi, đau quá.

Mới vừa tiến vào được phần đầu, Tư Không Viêm Nghiêu thấy cậu sắc mặt tái nhợt, trên trán còn toát mồ hôi lạnh, đành phải lui ra ngoài.

“Bảo bối, xin lỗi, do anh nóng vội.” Cúi đầu nhẹ hôn khoe mắt rướm nước của cậu, Tư Không Viêm Nghiêu đau lòng nói.

Ô Thuần Nhã lắc đầu, rướn lên hôn môi anh.

Tư Không Viêm Nghiêu gấp chân cậu nâng thành hình chữ “M” sau đó tiến lại gần.

Ô Thuần Nhã chớp mắt mấy cái, khăn trương hỏi, “Anh muốn làm gì!”

Nam nhân không nói, búng lên mông thịt của cậu một cái, nhìn động khẩu hồng nhạt vì khăn trương mà co rút, không khỏi nuốt nước miếng, càng tiến sát lại...

“A!” Ô Thuần Nhã cả kinh, xúc cảm lạnh lạnh mềm mềm, khiến cậu biết đó là đầu lưỡi nam nhân.

“Đừng! Bẩn lắm!”

“Bảo bối, em mềm quá.” Liếm liếm nếp uốn, cảm giác được cậu khăn trương, nam nhân ngẩng đầu, vờn một ngón tay, nhẹ nhàng tiến vào.

Ô Thuần Nhã hít sâu, cố gấn thả lỏng bản thân.

Cảm giác được cơ thể chính mình đã tiếp nhận được ba ngón tay của nam nhân, Ô Thuần Nhã nâng một chân khoát lên vai anh, đỏ mặt nói, “Ừm... tiến vào đi...”

Tư Không Viêm Nghiêu bị cậu khơi lên hỏa khí dồn thẳng xuống hạ bộ, vờn tay đỡ một chân cậu, sau đó một lần nữa tiến nhập vào nơi mềm mại, vừa ẩm ướt lại vừa nóng bỏng kia.

“.....A....” Ô Thuần Nhã rên khẽ.

“Bảo bối, nóng quá.” Kích động khiến anh động thân nhanh liên tục.

Ô Thuần Nhã từ từ nhắm mắt cảm thụ lửa nóng của nam nhân đang di chuyển trong cơ thể mình, hai tay ôm chặt cổ nam nhân, nâng eo hơi vịn vẹo phối hợp với chuyển động của anh.

Tư Không Viêm Nghiêu như mảnh thú động dục, một mực hướng vào phía sâu trong động thẳng tiến.

“Ừm...a a a...” Ô Thuần Nhã thét chói tai ngửa đầu bắn lần thứ ba.

Tư Không Viêm Nghiêu cũng bị tràng thịt của cậu co rút nhanh kẹp đến thoải mái, đỉnh thật sâu hai cái, xong mới bắn lần đầu tiên vào trong cơ thể cậu.

“Bảo bối, sinh cho anh thêm một thằng cu nữa đi.” Tựa trên người Ô Thuần Nhã, Tư Không Viêm Nghiêu hôn lên cái trán rịn mồ hôi của cậu, nhẹ giọng nói.

Ô Thuần Nhã mở to mắt nhìn nam nhân, khẽ gật đầu, “Được.” Bánh Bao bây giờ cũng chẳng bám cậu nữa, con lớn rồi không giữ được, ngày nào cũng chỉ biết chơi với Cảnh Hoán. Cậu làm phụ thân mà cô đơn quanh què chết đi được!

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Tư Không Dục Dương! Anh là đồ không biết xấu hổ

Ôn tuyền có cả phòng đơn và phòng tập thể. Lâm Tịch hơi khiet phích nên chọn một phòng đơn, Mạc Tuấn Nghị không còn cách nào khác, chỉ có thể đồng ý.

Mạc Tuấn Nghị mặc áo tắm ngồi ngồi ở rìa bể, khoắc chân nghịch nước.

Lâm Tịch nhìn bàn chân trắng nõn của Mạc Tuấn Nghị, nhìn không được trâu chọc, “Em đây là muốn anh dùng nước rửa chân của em ngâm mình tắm rửa sao?”

Mạc Tuấn Nghị khoe miệng rúm rỏ, lùi chân ngồi ở bên rìa.

“Xuống dưới ngâm chút đi!” Lâm Tịch vờn tay túm lấy chân hắn, xúc cảm không tồi.

Lông chân Mạc Tuấn Nghị rất thưa thớt, hơn nữa còn nhạt màu, đôi chân trắng tấp, hắn nghiêng người né tránh tay Lâm Tịch, lắc đầu nói, “Không ngâm.”

Lâm Tịch chớp mắt mấy cái, “Không ngâm thì em theo anh tới làm gì!” Lâm Tịch quần khăn tắm quanh hông, chống bên cạnh bể đi lên ngồi bên người Mạc Tuấn Nghị, nghiêng đầu nhìn hắn, “Vi trồn Tư Không Dục Dương?”

Mạc Tuấn Nghị cười khỏ, chân đá đá nước, “Minh anh ngâm đi.” Nói xong còn nâng tay dụi mắt, hấn thấy mắt hơi khó chịu.

Lâm Tịch thấy động tác của hấn, hỏi, “Sao vậy?”

Mạc Tuấn Nghị lắc đầu, “Không biết, hình như có cái gì bay vào mắt.” Nói xong lại dụi dụi.

Lâm Tịch tiến lại gần, nâng đầu Mạc Tuấn Nghị lên, kéo tay hấn xuống, còn mình thì dùng hai tay đỡ mặt hấn, nói, “Em mở to mắt ra, để anh nhìn xem.”

Mạc Tuấn Nghị hơi nâng mặt, Lâm Tịch một tay đỡ gáy hấn, một tay vạch mí mắt hấn. . .

Kết quả, khi Tư Không Dục Dương chạy tới đây, ngay cả áo tắm còn chưa kịp thay, vừa lao vào phòng đã thấy cảnh tượng như vậy.

Mạc Tuấn Nghị khép hờ mắt.Đó là do mắt khó chịu mở không nổi.

Lâm Tịch hơi ngả về trước ngực Mạc Tuấn Nghị.Đó là vì muốn xem dị vật trong mắt hấn.

Nhưng hai người lúc này trong mắt Tư Không Dục Dương chính là quanh mình chính đại yêu đương vụng trộm! Còn ôm ôm ấp áp chuẩn bị hôn hít!

Tư Không Dục Dương mắt đỏ rực lên, gân xanh giật giật. Gã đi nhanh tới, vươn tay túm Lâm Tịch quăng qua một bên.

“Hai người các cậu đang làm gì hả!” Hung tợn trừng hai người đang mở to mắt kinh ngạc, Tư Không Dục Dương cảm thấy mình sắp bạo phát đến nơi.

Lâm Tịch suýt rơi tõm xuống bể tắm, khó hiểu nhìn gã, “Đâu có làm gì đâu!”

Mạc Tuấn Nghị ngira đầu chớp mắt mấy cái, ồ? Tốt rồi, mắt không khó chịu nữa.

“....” Vừa nãy khi Lâm Tịch bị túm ngời không vững, theo bản năng bám lấy áo tắm của Mạc Tuấn Nghị, nên giờ trước ngực cậu lộ một khoảng trống trơn, nhìn không sót thứ gì.

Hấn lập tức vươn tay kéo lại, thắt dây lưng cho tốt, nhú mày nhìn Tư Không Dục Dương, “Anh làm gì thế hả!”

Tư Không Dục Dương vươn tay xéch Lâm Tịch lên, theo lý thuyết đáng người Lâm Tịch cũng không kém so với Tư Không Dục Dương, nhưng lúc này gã đang điên tiết, nên sức lực trở nên lớn một cách đặc biệt.

“Này này này! Dục Dương anh làm trò gì thế hả, tôi còn chưa ngâm xong mà!” Trong khi nói, Lâm Tịch đã bị Tư Không Dục Dương ném ra ngoài, còn cạch một tiếng thật mạnh khóa cửa phòng.

Lâm Tịch dán vào chỗ thủy tinh mờ trên cửa, cạp cạp cào cửa không ngừng.

“Tư Không Dục Dương, ít ra anh cũng phải đưa quần áo cho tôi chứ!!!!”

Cửa mở, Tư Không Dục Dương đen mặt ném quần áo ra cho hấn, lạnh lùng nói, “Cút đi.”

Lâm Tịch bĩu môi, “Anh hiểu lầm.”

“Hiểu lầm cái gì?” Tư Không Dục Dương cười lạnh.

Lâm Tịch cười hề hề, “Anh thực sự hiểu lầm, tôi chỉ xem bụi trong mắt cho Tuấn Tuấn.” Vừa rồi bị ném hấn đã nhận ra, chắc là bị tên này hiểu lầm.

Tư Không Dục Dương lười phản ứng với hấn, lại sầm một tiếng khóa cửa.

Mạc Tuấn Nghị mặt không đổi sắc ngồi ở cạnh bể, không nói cũng không nhìn gã.

Tư Không Dục Dương ở bên cạnh tháo thắt lưng, cởi quần áo, sau đó xuống nước.

Mạc Tuấn Nghị vẫn cúi đầu không nhìn gã, kỳ thật trong lòng hấn đã khấn trương sắp ngất tới nơi.

Tư Không Dục Dương ngâm mình trong nước ấm, hít một hơi thật sâu, thở ra, cảm giác tức giận ban nãy mới tiêu đi một chút.

“Xuống đây.” Vươn tay gạt nước, Tư Không Dục Dương bơi tới chỗ Mạc Tuấn Nghị, ngẩng đầu nhìn hấn.

Mạc Tuấn Nghị hé môi, lui chân về, thấp giọng nói, “Anh cứ ngâm đi, tôi về trước.” Nói xong đứng lên.

Tư Không Dục Dương đuổi tay bắt lấy chân hấn, dùng sức kéo người xuống nước.

“Ừnh!”

“Phụt. khụ khụ.” Mạc Tuấn Nghị trong nước đứng dậy, ho khù khụ, “Tư Không Dục Dương anh phát điên cái gì thế!”

Tư Không Dục Dương cười lạnh, “Có thể nói chuyện nghiêm túc với tôi không?”

Mạc Tuấn Nghị mở to mắt, giờ hấn rất gầy, mắt trở nên tròn cực kì, lúc này đáng vẻ hết như con mèo nhỏ xù lông.

“Anh rốt cuộc muốn làm gì!” Vén đám tóc ướt dán lên má qua vành tai, hấn buồn bực nói.

“Cởi áo tắm, để tôi xem xem.” Nói xong liền vươn tay muốn cởi áo tắm đã ướt đầm của hấn.

Mạc Tuấn Nghị giãy dụa, tát cho gãi một cái.

“Bốp!” Âm thanh vang dội, vang vọng trong phòng ồn tuyền nho nhỏ...

Tư Không Dục Dương bị đánh lệch đầu, xoay mặt trừng hấn, cả giận nói, “Em mẹ nó dám đánh tôi?”

Mạc Tuấn Nghị cũng trừng mắt, “Đánh anh đấy! Sao nào, anh có thể cường tôi, tôi không thể đánh anh à? Ân, anh là đại gia, tôi phải bị đại gia như anh dẫm nát dưới bàn chân kêu phẫn là phẫn!” Trùng thì trùng, xem mắt ai to hơn!

“...” Tư Không Dục Dương không phản đối, lần trước đúng là có vẻ giống như cường cậu ấy.

Thấy gãi không nói gì, Mạc Tuấn Nghị lại càng giận, đẩy gãi ra định đi lên, kết quả chân còn chưa kịp di chuyển, đã bị nam nhân ôm lấy từ phía sau.

“Buông ra!” Giãy dụa giãy dụa, tránh không được.

Tư Không Dục Dương gắt gao ôm Mạc Tuấn Nghị, cúi đầu cắn lên cổ hấn, “Đừng giận, là anh sai rồi được chưa.”

“Đâu có, đều là tôi sai.” Mạc Tuấn Nghị cười lạnh, cứng còng đứng tại chỗ.

“Tuấn Nghị...” Tư Không Dục Dương lúc này cũng không biết nói gì, vừa rồi khi thấy đáng vẻ hấn và Lâm Tịch hai người dựa vào nhau, gãi nghĩ Mạc Tuấn Nghị nhất định là đã tiếp nhận Lâm Tịch mất rồi, hoàn toàn muốn buông bỏ ràng buộc với gãi, cái loại cảm giác này thực sự không tốt, vô cùng vô cùng không tốt.

Mạc Tuấn Nghị cắn môi, né miệng gãi đang tàn sát cổ mình, thấp giọng nói, “Anh đừng đến đây dựa vào tôi nữa, tôi cũng không đi trêu chọc anh, về sau nếu còn gặp mặt, cứ tiếp tục giữ mối quan hệ như vậy, không được sao?”

Tư Không Dục Dương lạnh lùng nói, “Không được.” Thấy hấn thân mật cùng kẻ khác khiến gãi đau lòng muốn chết, vậy thì phải giữ người ở bên cạnh mình, ai cũng không được phép chạm vào! Không thể không nói, hai vị đại gia nhà Tư Không đều có cái tư duy logic như vậy.

Mạc Tuấn Nghị cười ra tiếng, nhưng nghe sao quá đỗi chua xót.

“Tư Không Dục Dương, anh muốn loại người gì mà chẳng được, tội gì phải đến đây dựa vào tôi? Vừa rồi không phải còn có Tôn Húc tự dâng mình cho anh sao, anh yên tâm, cậu ta tuyệt đối sạch sẽ hơn tôi nhiều.” Lúc ấy hấn đi tìm nam nhân 419, kết quả bị nam nhân coi thường nói, không biết cậu đã bị người ta thao bao nhiêu lần rồi. Lúc ấy hấn nói thế nào? Hấn đã nói, tôi thân kinh bách chiến (mình đầy kinh nghiệm), ngứa ngứa chịu không nổi, cảm thấy anh cũng không tồi, nên tới tìm anh. Giờ nghĩ lại, mình quả thực đúng là không phải đề tiện bình thường.

Tư Không Dục Dương lúc này rất muốn co giật khoe miệng, những lời ấy toàn là nói lúc nóng giận, nào ngờ đều bị người này ghi tạc trong lòng.

“Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa, có được không?” Tư Không Dục Dương xoay người Mạc Tuấn Nghị, vươn tay nắm cầm hấn buộc hấn đối diện với mình.

Mạc Tuấn Nghị nhếch môi cười, “Lấy cái gì để bắt đầu lại?” Hấn còn có thể tin tưởng nam nhân một lần nữa sao? Dựa vào cái gì mà tin tưởng anh ta? Quảng thời gian hai người ở chung từng như vậy, nam nhân này sao có thể nhẹ nhàng thốt ra câu này nhẹ nhàng đến thế?

“Tuấn Nghị, anh thích em, mấy ngày nay anh đã nghĩ rất nhiều, anh thực sự thích em.” Tư Không Dục Dương biểu tình nghiêm túc, giọng điệu cũng rất nghiêm cần.

Mạc Tuấn Nghị nở nụ cười, cười đến vui vẻ, nhưng trong mắt lại ánh nước. Câu thích này, nếu xảy ra trước khi gãi nói những lời kia, hấn sẽ thật cao hứng, cao hứng đến tận đáy lòng.

“Tôi cũng thích anh.” Mạc Tuấn Nghị mím môi cười.

Thấy trong mắt nam nhân đều là ý cười vui vẻ, hấn tiếp tục nói, “So với Thuần Nhã còn thích hơn nhiều, Dục Dương có phải là anh vui lắm không? Nhưng mà, giờ tôi không còn muốn thích anh nữa.”

Nam nhân biến sắc với tốc độ siêu nhanh, mới vừa hạnh phúc tràn đầy ý cười, nghe được một câu của hấn, lập tức đổi mặt, giọng điệu nguy hiểm nói, “Em lặp lại lần nữa?”

Mạc Tuấn Nghị nhún vai, tốc độ nói đều đều, nhấn mạnh từng chữ từng chữ lặp lại một lần nữa, “Tôi không muốn thích anh.”

Tư Không Dục Dương biểu tình có chút vắn vẹo, hai tay hung hăng bắt lấy vai hắn lay động, “Sao em có thể không thích tôi! Lại còn sau khi tôi đã thích em!”

Mạc Tuấn Nghị dùng sức hất tay gã, “Vì sao lại không thể? Tôi có thể buông bỏ tình cảm dành cho Thuần Nhã mà thích anh, đương nhiên cũng có thể buông anh đi thích người khác!”

“Tôi không cho phép.” Tư Không Dục Dương nheo mắt, hung tợn nói, “Mạc Tuấn Nghị, em đập tắt ý định đấy đi.”

“Anh đừng quá quắt!” Mạc Tuấn Nghị giận đến run run.

Tư Không Dục Dương hừ lạnh, cười nhạt nói, “Quá quắt? Em chưa thấy tôi còn có thể quá quắt hơn nữa đâu!” Nói xong vươn tay dùng sức túm một cái, xé áo tẩm trên người Mạc Tuấn Nghị làm đôi, sau đó mạnh mẽ áp hắn lên rìa bể, kéo rộng hai chân hắn rồi chen vào giữa.

Mạc Tuấn Nghị sắc mặt tái nhợt, cảm giác đau đớn như muốn xé hắn thành hai nửa ngày đó hắn không bao giờ muốn trải qua nữa. Tay chân quơ loạn lên, Tư Không Dục Dương bị hắn xoẹt qua mặt rướm máu, gã cũng không để ý, chỉ ấn tay đè hắn tùy ý hắn giãy dụa.

Mạc Tuấn Nghị dần dần kiệt sức, mấy ngày nay hắn không ăn đủ cơm, nếu không phải cắn răng liều mạng một lúc, không chừng đã sớm xui lờ.

Hắn oán hận nhìn nam nhân, “Đê tiện!”

Tư Không Dục Dương cười, lại gần hôn lên trán hắn, “Cảm ơn đã khích lệ, anh sẽ tiếp tục cố gắng.”

“Anh...” Mạc Tuấn Nghị tức giận đến mặt trắng bệch, trước kia sao hắn không ý thức được nam nhân là một tên đại biến thái chứ!

“Anh? Anh làm sao? Tuấn Nghị à, em theo anh đi thôi.” Mở miệng trêu đùa, thấy hắn trẻ con thờ phỉ phỉ lại càng thấy vui vẻ. Khi cần nói, Tư Không Dục Dương cũng tự biết bản thân mình biến thái.

Thấy hắn hàm hồ không nói lời nào, Tư Không Dục Dương chớp mắt mấy cái, đê tiện nói, “Hay là hai ta lại làm một giao dịch, thế nào?” Trước cứ tạo thành kết quả đã, quá trình mình chậm rãi tu sửa bổ sung toàn bộ cũng được, giữ người bên cạnh mới là việc chính.

Mạc Tuấn Nghị sừng sốt, hỏi, “Giao dịch gì?”

Tư Không Dục Dương cong môi cười, “Trong điện thoại anh không chỉ có mỗi bức ảnh kia, còn có không ít ảnh của em lúc ngủ bị anh lưu lại, muốn làm giao dịch không nào?” Ngày đó gã thấy trong điện thoại của Viêm Nghiêu có một đồng ảnh chụp khi ngủ của Ô Thuần Nhã, cảm thấy rất hay, đáng về không phòng bị này thấy thế nào cũng khiến người ta hứng thú mà. Lúc ấy gã nghĩ, mình cũng phải lưu lại chút chút ảnh chụp của Mạc Tuấn Nghị, không ngờ sở thích của bản thân cư nhiên lại trở thành lợi thế giao dịch, chỉ có thể nói định mệnh a định mệnh.

Mạc Tuấn Nghị giận run lên, “Tư Không Dục Dương anh là đồ không biết xấu hổ!” Tuy nói là ảnh chụp của mình lúc ngủ không lộ ngực lộ chân, nhưng ảnh riêng tư bị lưu trong điện thoại của kẻ khác, còn thường thường bị lôi ra ngắm nghía, nghĩ kiểu gì cũng thấy bức mình.

“Đối với em anh khỏi cần xấu hổ, thế nào, có cùng anh giao dịch không?” Lại gần hôn lên môi hắn một cái, Tư Không Dục Dương cười y chang tên lưu manh.

“Giao dịch gì?” Kỳ thật dùng gót chân cũng biết tên này có chủ ý gì, nhưng Mạc Tuấn Nghị vẫn hỏi.

Nhưồn mảy, Tư Không Dục Dương dùng bộ vị sớm đã đứng thẳng cọ sát giữa hai chân hắn, thấp giọng nói, “Trước khi anh nói kết thúc, không cho em tìm tên khác.”

Mạc Tuấn Nghị kinh ngạc nhìn gã, người này có ý gì?

“Tuấn Nghị, đáp ứng anh.” Tư Không Dục Dương liếm hôn bờ môi hắn, nhẹ giọng ni non.

Nhắm mắt lại, Mạc Tuấn Nghị không nhìn gã, “Được, nhưng anh cũng phải đáp ứng tôi một chuyện.”

“Ừ, em nói đi.” Không yên lòng đáp, đại não gã đã bắt đầu xung huyết.

“Xóa sạch ảnh chụp đi!” Né tránh đầu lưỡi quấy rối của gã, Mạc Tuấn Nghị đỏ mặt nói.

Tư Không Dục Dương lắc đầu, “Khó mà làm được, nhờ em chạy mất thì làm thế nào bây giờ.”

Mạc Tuấn Nghị nghiêng răng nghiêng lợi nhìn gã, “Vậy anh định bao giờ mới xóa!”

“Khi nào anh và em ở bên nhau, tự nhiên liền xóa thôi, em nói có phải không?” Tư Không Dục Dương cười tùm tùm nhìn hắn, không ở bên nhau? Đòi này em cũng đừng mơ! Kiếp sau sớm sớm cách xa anh ra một chút, nếu không cứ quẩn lấy em!

Mạc Tuấn Nghị nghĩ nghĩ, thấy gã nói có vẻ đúng, cuối cùng đành không cam lòng gật đầu, “Vậy anh không được cưỡng ép tôi nữa.”

Tư Không Dục Dương gật đầu, “Được, trước cứ để anh làm xong lần này rồi nói sau.” Nói xong cúi đầu che cái miệng vẫn còn muốn nói tiếp của hắn.

“Ừm ừm...” Mạc Tuấn Nghị đẩy gãi, tên lưu manh này gắt gao đề nặng hẳn, căn bản là đẩy không nổi! Anh cứ chờ cho tôi, sớm muộn gì tôi cũng phản công anh

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Chúng ta chỉ là giao dịch

Sáng hôm sau, Ô Thuần Nhã sau nửa tháng lại một lần nữa nằm bẹp giường.

Uể oải nằm bò trên giường, cậu bĩu môi nhìn nam nhân, “Quá đáng.”

Tư Không Viêm Nghiêu ngồi bên giường nhẹ nhàng xoa bóp thắt lưng cho cậu, “Bảo bối, là anh lỗ mắng.”

Tư Không Viêm Nghiêu thấy cậu bĩu môi nằm sấp không nói lời nào, cũng thấy rất đau lòng. Anh đúng là đang ở độ tuổi dục vọng cực mạnh, một phát bất anh cầm dục nửa tháng, một khi giải phóng, nhất định như mảnh hổ vào chuồng cừ non, thế nào cũng phải ăn no nê mới có thể rời đi. Nhưng vì kích động mà anh đã lỡ quên, bảo bối của anh không chịu nổi loại hoan ái như thế này.

“Ở nhà cùng em.” Cúi đầu hôn lên trán cậu, Tư Không Viêm Nghiêu nhẹ giọng nói.

Ô Thuần Nhã lắc đầu, “Không phải anh bảo hôm nay Tôn Húc đến gặp anh à, em không sao, ngủ một lúc nữa là ổn rồi, chỉ hơi mệt thôi.” Thả lỏng nằm sấp để anh mát xa phần eo, cậu cười nói.

Tư Không Viêm Nghiêu hỏi, “Thực quan tâm đến Mạc Tuấn Nghị?” Bình thường bảo bối vốn không thích xen vào chuyện của người khác, nhưng ở chuyện của Mạc Tuấn Nghị và anh anh, dường như có chút quá tốt bụng để tâm rồi.

Ô Thuần Nhã khẽ gật, nghĩ nghĩ rồi mở miệng nói, “Cậu ấy trước kia đối với em tốt lắm, giúp em không ít, cho nên em hi vọng cậu ấy cũng có thể hạnh phúc.” Giương mắt nhìn nam nhân, cậu hé miệng.

Tư Không Viêm Nghiêu nheo chớp mũi cậu, gật đầu nói, “Anh anh cũng không hề đồ như vậy đâu.” Nếu không thích, với tính tình của anh anh, trong điện thoại sao có thể có trên dưới một trăm ảnh chụp của Mạc Tuấn Nghị như thế.

Ô Thuần Nhã nhăn mũi, xoay nghiêng người nhìn nam nhân, “Em nhớ Bánh Bao.” Tách khỏi con có một ngày, cậu đã bắt đầu thấy nhớ Bánh Bao rồi.

Nam nhân buồn cười cúi đầu cắn cắn chóp mũi cậu, thấp giọng nói với, “Lại sinh cho anh thêm một bánh bao nữa đi.”

Ô Thuần Nhã mặt đỏ hồng đầy hân, than thở, “Nói thì nhẹ nhàng, bánh bao nói sinh là có thể sinh được chắc!” Kỳ thật cậu cũng rất muốn có thêm một bé gái, con gái mềm mại đáng yêu tốt biết bao, ngoan ngoãn nhu thuận. Nhưng tưởng tượng đến đau đớn lúc sinh, cậu lại bắt đầu run rẩy.

Nam nhân nhận ra lùi bước của cậu, cũng không cưỡng cầu, chỉ nâng tay xoa tóc cậu, nói, “Thuận theo tự nhiên được không?” Nói là thuận theo tự nhiên, song dựa trên việc lần nào làm anh cũng không dùng đồ bảo hộ, chưa đến mấy tháng, bảo đảm thế nào cũng tạo ra được một bánh bao khác cho coi.

Nhưng lúc này nam nhân còn chưa ý thức được, nếu Ô Thuần Nhã mang thai, vậy chẳng phải là anh sẽ bị cầm dục hoàn toàn sao? Không phải là nửa tháng cầm dục đâu nhé, là nửa năm đó! Với tính tình của Giang Võ, nhất định sẽ bắt Tư Không Viêm Nghiêu cầm dục nửa năm trở lên!

Ô Thuần Nhã gật đầu, nếu thực sự mang thai cậu cũng luyện tiếc phải xóa bỏ đứa nhỏ.

“Khi nào thì Bánh Bao về?” Bécon này bây giờ trốn học thành nghiện, tìm mọi cách chơi xấu trốn không phải đi nhà trẻ. Người làm phụ thân như cậu thấy vô cùng bất đắc dĩ, tuy biết con mình từ nhỏ đã thông minh, nhưng nếu không đi nhà trẻ tiếp xúc chơi đùa với các bạn nhỏ, nhớ về sau Bánh Bao tính tình quái đản không hòa hợp nổi với tập thể thì biết làm thế nào!

Tư Không Viêm Nghiêu nghĩ nghĩ nói, “Gọi điện hỏi xem sao.” Với tính cách của ba anh, nếu anh không nhắc đến con, nhất định ông cụ sẽ không tự động trả cháu về.

Ô Thuần Nhã khép hờ mắt, “Ừ, trưa em gọi.” Nói xong, người cũng bắt đầu vào giấc.

Tư Không Viêm Nghiêu buồn cười nhìn cậu, vừa rồi lúc anh rời giường đi tắm, người này không ngờ cũng tỉnh theo, phải biết rằng, hai người bọn họ vận động đến 3 giờ sáng mới kết thúc, này mới có hơn bảy giờ thôi.

Ghém chăn cho cậu, nam nhân bước nhẹ ra khỏi phòng.

Tào quân gia đã sớm chờ ở bên ngoài, nhìn thấy Tư Không Viêm Nghiêu đi ra lập tức thấp giọng nói, “Nhị thiếu gia, đại thiếu gia gọi đến nói hôm nay cậu ấy không đến công ty.”

“Ừ.” Gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Tư Không Viêm Nghiêu xuống lầu ăn sáng.

Tào quân gia ở phía sau thầm oán, chốc nữa phải làm ít đồ ăn bổ dưỡng hơn cho Thuần nhĩ thiếu gia, nhìn dáng vẻ rạn rờ này của Nhị thiếu gia là biết tối qua khẳng định cậu ấy đã phải chịu không ít khổ cực nì.

Ở nhà chính nhà Tư Không, Bánh Bao khuôn mặt nhỏ nhắn mượt mà bày vẻ mặt than ngồi trên bàn ăn lớn, cầm muỗng nhỏ múc cháo thịt trong bát.

Tư Không Khải ở bên cạnh trộm nhìn bé, trong lòng có chút không yên, mới quay về nhà chính ngủ một đêm, Bánh Bao đã không muốn nở nụ cười.

Cảnh Hoán gấp cho Bánh Bao một miếng lòng đỏ trứng muối, nói với bé, “Bánh Bao, ăn cơm đi.”

Bánh Bao nhìn Cảnh Hoán, đầu môi nói, “Ca, Bánh Bao nhớ phụ thân quá.” Trở về nhà chính bé liền cảm thấy ăn không ngon ngủ không yên, nếu còn ở đây thêm vài ngày, bé sẽ sinh bệnh mất, ngay từ đời trước bé đã không hợp với ngôi nhà này rồi!

Tư Không Cảnh Hoán nghiêng đầu nhìn ông cụ, nghĩ nghĩ nói, “Ông nội, con và Bánh Bao về nhà luôn đây ạ.” Nhóc còn phải đi học, nếu để mình Bánh Bao ở đây, nhóc cũng không yên tâm. Dù sao đây là lần đầu Bánh Bao về nhà chính, không quen ai.

Tư Không Khải cũng không có cách nào, ông cụ tuy muốn ở bên cháu trai bồi dưỡng tình cảm, nhưng biết sao được, cháu nó không cảm kích, người ta nào có thêm cùng ông lão nết bết này bồi dưỡng đâu.

“Vậy chốc nữa để lái xe đưa các con về.”

Bánh Bao vừa nghe có thể mau chóng về nhà, lập tức tinh thần tỉnh táo, cầm muỗng nhỏ bắt đầu ăn, còn tâm tình tốt mà ăn thêm bát nữa.

Nghiêm Võ ở bên cạnh thấp giọng an ủi ông cụ, “Tiểu tiểu thiếu gia cũng không phải không trở lại, lão gia đừng lo về mặt đau khổ như vậy.”

Bánh bao nhỏ Ô Trạch Vũ ngẩng đầu, nói với ông cụ, “Ông nội, mấy ngày nữa là sinh nhật Bánh Bao, ông cùng ông Nghiêm đến dự sinh nhật của Bánh Bao nhé.” Nói xong còn chu chu môi, đáng vẻ ngây thơ khiến ông cụ nhào đến ôm bé vào lòng, dùng sức cọ cọ.

Bánh Bao bị ông cọ đến vận vẹo khuôn mặt, nâng móng thịt cổ đẩy mà đẩy không nổi.

“Ông nội!” Cảnh Hoán có ý không vui, vươn tay đoạt lại Bánh Bao trong lòng ông, mặt nhăn lại, “Ông nội không được cọ Bánh Bao như thế!”

Tư Không Khải chớp mắt mấy cái, nét mặt già nua nở hoa, “Cảnh Hoán đây là che chở cho em trai sao?”

Cảnh Hoán cau mày, ra hiệu cho người giúp việc cầm khăn ướt tới, lau mặt cho Bánh Bao, “Bản muốn chết!” Ông nội vừa ăn cơm, trên miệng còn dính dầu mỡ, cọ bản hết mặt Bánh Bao rồi.

Tư Không Khải giật giật khóe miệng, trừng hai mắt, bất mãn nói, “Cảnh Hoán ghét bỏ ông nội.” Cháu ruột mình cư nhiên ghét bỏ mình bản, ông thương tâm quá.

Bánh Bao ngồi trên đùi Cảnh Hoán, ngửa mặt cho Cảnh Hoán lau, than thở, “Mặt có mùi chua chua, ca, Bánh Bao muốn đi rửa mặt.”

Ông cụ ở bên cạnh ôm tim, “Tim ông nội đau quá.”

Lão quân gia nuốt nửa cười ra tiếng, lão gia buổi sáng thích ăn các loại bánh bao sùi cảo có nhân thêm chút giấm chua, lão gia từ có thể ăn không ít, giờ bị hoàn toàn ghét bỏ rồi.

Bánh Bao nghiêng đầu bĩu môi, “Già bộ đáng thương!” Nói xong nhảy xuống khỏi ôm ấp của Cảnh Hoán, kéo tay Cảnh Hoán về phòng rửa mặt.

Mạc Tuấn Nghị mơ mơ màng màng mở mắt, nghĩ muốn trờ mình ngồi dậy, kết quả hần vừa động, thân thể liền cứng đờ.

Tư Không Dục Dương ôm hần vào lòng, bộ vị dưới thân vẫn ở giữa hai chân hần, hơn nữa còn khá là có tính thần, thẳng tắp chọc chọc vào người hần...

Mạc Tuấn Nghị mặt đỏ bừng, nóng đến lợi hại. Hôm qua hần là bị làm đến ngất đi...Hiện tại ngấm lại, quá dọa người mà.

Kỳ thật hần vừa động Tư Không Dục Dương liền tỉnh, chẳng qua không dám mở miệng, híp mắt nhìn khuôn mặt hần chậm rãi chuyển hồng, sau một khoảng thời gian xem xét suy ngẫm kĩ lưỡng nhận thấy đây là do thẹn thùng, không phải vì tức giận, gãi mới dám mở mắt, nhẹ hôn lên trán hần, thấp giọng nói, “Chào buổi sớm.”

“Sớm cái rắm, giờ là mấy giờ rồi.” Thấy gã cũng tỉnh, Mạc Tuấn Nghị cử động thân thể một chút, tính toán dùng cách này tránh xa hung khí nguy hiểm.

“Anh đã gọi điện báo, hôm nay cùng em nghỉ ngơi.” Nói xong lại vươn tay ôm hân vào lòng.

Mạc Tuấn Nghị trừng mắt, nhìn gã nói, “Không phải anh hiểu nhầm một chuyện rồi chứ.”

Tư Không Dục Dương ngẩng đầu, nhìn mặt hân hỏi, “Chuyện gì?”

Mạc Tuấn Nghị cong môi cười, “Anh dùng ảnh chụp uy hiếp tôi, tôi đồng ý ở bên cạnh anh, nhưng anh cần phải hiểu cho rõ, hai chúng ta chỉ là quan hệ giao dịch, anh muốn, tôi liền cho, mà không phải là tôi muốn cho.” Nói xong nâng tay đẩy nam nhân ra, xoay người xuống giường mặc quần áo.

Tư Không Dục Dương sững sờ nằm tại chỗ, hiểu rõ ý tứ trong lời nói của hân rồi, gã lạnh lùng nói, “Em có ý gì?”

Mạc Tuấn Nghị vừa mặc quần áo vừa nghiêng đầu nói, “Trước kia là tôi sán lại cho anh làm, giờ là anh sán lại muốn làm tôi, ai cũng không thanh cao hơn người còn lại bao nhiêu.” Hân cúi người mặc quần áo, đêm qua nam nhân này cư nhiên sau khi làm mình ngứa xiu còn biết rửa sạch thân thể cho mình, hơn nữa không thể phủ nhận, đêm qua hân là thích mà ngứa xiu, không phải vì đau.

Tư Không Dục Dương ngồi tựa ở đầu giường, nâng tay cầm bao thuốc lá để ở tủ đầu giường, châm một điếu thuốc, hung hung hít một hơi, phun ra, nói, “Ý em là không thể vui vẻ ở bên cạnh anh đúng không?”

Mạc Tuấn Nghị cúi đầu mặc quần áo đeo thắt lưng, cũng không xoay người nhìn nam nhân, thấp giọng nói, “Như vậy rất tốt, anh muốn làm thì đến tìm tôi, tôi muốn làm sẽ đến tìm anh.” Nhấp nhấp môi, lại nói, “Tôi sẽ không đi tìm người khác, lần sau... nhớ dùng bao cao su.”

Tư Không Dục Dương vén chăn, trần như nhộng xuống giường, vươn tay kéo hân lại, để hân đối diện với mình, “Ý em là anh có tìm người khác cũng không có vấn đề gì đúng không?”

Mạc Tuấn Nghị né mắt qua một bên, nhẹ giọng nói, “Đúng, không vấn đề gì.”

Tay cầm cánh tay Mạc Tuấn Nghị của Tư Không Dục Dương gắt gao dùng sức, nhưng được một chút lại lập tức buông ra, gã hít sâu, gật đầu nói, “Được, em đi đi, anh muốn làm sẽ đến tìm em. Ngày mai anh chuyển cho em một thẻ tín dụng, em cứ tùy tiện quẹt thẻ, em đã không cần gì tình cảm của anh, vậy hai chúng ta liền duy trì quan hệ bạn giường.”

Mạc Tuấn Nghị tái mặt, nhưng vẫn gật đầu nói, “Được, đã sớm nghe nói đại thiếu gia nhà Tư Không ra tay hào phóng, anh đã muốn nuôi tôi, tôi cũng không cự tuyệt.” Nói xong xoay người cầm áo khoác bỏ đi.

Tư Không Dục Dương lạnh mặt nhìn hân rời khỏi, sau khi cửa đóng lại mới ngã sấp xuống giường, chôn mặt vào gối, “A a a a a a a a a a!!!” Gã kêu rất to, nghe buồn thiết là buồn.

Mạc Tuấn Nghị cắn môi tựa vào cánh cửa, nghe tiếng kêu kim nén bên trong mà tim run lên, lấy di động gọi cho Ô Thuần Nhã.

“Thuần Nhã...”

“Ừm?” Ô Thuần Nhã ngủ mơ mơ màng màng.

“Cậu ở nhà à?” Mạc Tuấn Nghị chân mềm nhũn, vừa rời hân có thể thẳng lưng ra khỏi cửa đã là gắng gượng lắm rồi.

“Ừ.” Nhắm mắt lại, Ô Thuần Nhã giờ còn chưa tỉnh táo.

“...Thôi, cậu ngủ đi.” Mạc Tuấn Nghị nhận ra cậu còn chưa tỉnh, nhanh chóng cúp máy.

Ô Thuần Nhã ném điện thoại qua một bên, xoay người, tiếp tục ngủ.

Tư Không Dục Dương ở trong phòng rống lên xong mới cảm thấy thoải mái hơn chút, ít nhất đã không còn nghẹn khuất như trước, gã lấy di động ra gọi cho em trai, “Viêm Nghiêu.” Giọng đến là chua xót.

Tư Không Viêm Nghiêu đang ngồi trong văn phòng, vừa ra hiệu cho Tôn Húc mới bước vào chờ, vừa nhàn nhạt nói, “Nói.”

“Anh cảm thấy mình sắp chết rồi.” Tư Không Dục Dương thanh âm khàn khàn than thở.

Trùng mắt, Tư Không Viêm Nghiêu trả lời gã, “Di chúc nhớ viết tên em.”

“...Em không phải là em trai anh đúng không! Cư nhiên lại tranh đoạt tài sản với cháu em... Phi phi, anh còn chưa tèo đâu!”

“Nhanh.” Không định cùng gã làm nhảm, Tư Không Viêm Nghiêu nhiu mày, mấy người già cả sao lại nói linh tinh nhiều như vậy chứ.

“.....Em có thể an ủi anh vài câu được không, Tuấn Nghị không chấp nhận lời thổ lộ của anh, cậu ấy vẫn cho là anh đùa giỡn với cậu ấy, làm thế nào bây giờ đây!” Lúc này gã thực sự là không có tí biện pháp nào.

“Làm cho cậu ta mang thai.” Dân ông có con tính tình liền thay đổi, giống như bảo bối nhà anh ấy, trước kia chẳng phải còn trốn trốn tránh tránh anh hay sao, nhưng vì Bánh Bao, cuối cùng vẫn chấp nhận anh đó thôi?

“...” Tư Không Dực Dương đột nhiên nhận ra rằng, lúc trước đi làm phẫu thuật thất ông dẫn tình là không sáng suốt cỡ nào.

Thấy anh anh không nói lời nào Tư Không Viêm Nghiêu mới nhớ ra, anh anh không còn cách nào tạo ra một đứa nhỏ thứ hai, không khỏi nổi lên một tia đồng cảm, khó có được an ủi, “Đừng lo lắng, làm cho cậu ta không thể rời khỏi anh là tốt rồi.”

“Em đúng là em ruột của anh, anh cũng nghĩ thế.” Nâng tay xoa mặt, Tư Không Dực Dương cảm thấy em gã quả thật là gái đúng chỗ ngửa, lời nói hết sức sắc bén.

“Ừ, cúp máy đây, đang bận.” Cúp điện thoại, Tư Không Viêm Nghiêu oán thán, làm cho không thể rời khỏi? Chỉ sợ thoáng cái đã làm người ta chạy mất! Nhưng cái đó thì có liên quan gì đến anh? Anh còn một đồng chuyện phải lo đây này.

Tôn Húc thấy anh cúp máy lập tức đề tài liệu lên bàn làm việc, mắt đầy chờ mong nói, “Đây là tư liệu về công ty chúng tôi, tôi biết công ty chúng tôi quy mô nhỏ, cho nên tôi sẽ không tham những hạng mục lớn.”

Tư Không Viêm Nghiêu gật đầu, lấy tới lật xem, thấy tuy rằng không phải nơi có thành tựu gì, nhưng cũng coi như kinh doanh chính quy.

Anh cúi đầu nghĩ nghĩ, từ đồng văn kiện để bên cạnh lấy ra một cái, đưa qua, “Đây.”

Tôn Húc hai tay nhận lấy, cúi đầu nghiêm túc xem.

“Hạng mục xi măng thuộc về chúng tôi?” Hấn kinh hi ngừng đầu hỏi.

“Phải, nhớ cam đoan chất lượng.”

“Nhất định nhất định, cảm ơn anh, tôi lập tức trở về báo bọn họ chuẩn bị họp đồng.” Tôn Húc có chút ngồi không yên.

“Ừ.” Anh khoát tay ý bảo hấn có thể rời đi, cúi đầu nhìn văn kiện khác, nghĩ đến cái gì đột nhiên gọi hấn lại, “Đứng lại.”

Tôn Húc chạy tới cửa lập tức dừng lại, khó hiểu hỏi, “Nhị thiếu gia còn có việc?” Sẽ không phải muốn đổi ý đó chứ.

“Đừng tìm nhà họ Tống.” Lời này coi như nói cho hấn tỉnh ra, công ty nhà họ Tống bởi vì hủy bỏ mấy hạng mục lớn với nhà Tư Không mà chịu tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

Tuy tập đoàn Tư Không đã đền bù việc phá vỡ hợp đồng bằng số tiền không nhỏ, nhưng lực ảnh hưởng của tập đoàn đối với giới kinh doanh rất lớn, những công ty khác cũng không hợp tác với bọn họ nữa, thử nghĩ xem, nếu tập đoàn Tư Không đang hợp tác thuận lợi đột nhiên phá vỡ hợp đồng với bọn họ, vậy chứng tỏ công ty bọn họ chắc chắn có vấn đề, nếu không vì sao người ta thà trả số tiền bồi thường kèch xù chứ không chịu tiếp tục hợp tác? Hơn nữa, phạm vi chỉ có từng này, có chuyện gì không bị gió lừa qua tường (lộ ra phong thanh)? Chuyện tiểu công tử nhà họ Tống ngang nhiên tới cửa bức hôn đã sớm là sự thực tất cả đều biết nhưng không nói, bọn họ đương nhiên không thể vì một gia đình nhà họ Tống nhỏ nhỏ mà đi đắc tội với nhà Tư Không đang lũng đoạn 2/3 thị trường kinh tế quốc nội, ai lớn ai nhỏ mọi người đều có thể phân tích rõ ràng.

Tôn Húc sừng sốt, lập tức hiểu được ý của anh, gật đầu tỏ vẻ mình đã biết, còn muốn nói thêm gì đó.

Tư Không Viêm Nghiêu khoát tay chặn lại, ý bảo lúc này cậu có thể đi được rồi.

“Vậy buổi chiều tôi lại tới.” Tôn Húc nói với anh, sau đó mở cửa rời đi.

Tư Không Viêm Nghiêu nhìn ảnh chụp của bảo bối trên bàn, khoe miệng cong lên thành ý cười, ánh mắt hơi lạnh đi, nhà họ Tống, nhà họ Sở, chúng ta chậm rãi chơi đùa, dám ra tay với bảo bối của y, bất luận có tạo thành thương tổn hay không, đều không thể tha thứ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình : Ừm... có một số bạn cảm thấy tình tình Ô Thuận Nhã trở nên hoạt bát, kỳ thực không phải, tui chỉ là làm cho cậu ấy không còn nhiều gánh nặng như trước nữa, có thể thả lỏng hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc cùng Bánh Bao và Viêm Nghiêu.

Còn có một số bạn cảm thấy Tuấn Nghị thánh mẫu, có thể dễ dàng tha thứ cho Dực Dương như vậy, kỳ thật cũng không phải, dù sao lúc trước đã nói qua, cậu ấy là có tình cảm với Dực Dương, nếu không có tình cảm, hai người bọn họ cũng không thể ở bên nhau mấy tháng. Cậu ấy chẳng qua là bị lời nói của Dực Dương vũ nhục một đôi lần mà không chịu nổi, lúc này Dực Dương đã quyết định sửa đổi, quyết định giữ lấy cậu ấy, mặc kệ là dùng biện pháp gì, vẫn là câu nói kia, có thể giữ người ở bên mình là được.

Cậu ấy cũng muốn thử lại một lần, dù sao Ô Thuận Nhã cậu ấy từng thích đã có cuộc sống hạnh phúc vui vẻ, cậu ấy rất hâm mộ.

Chuyện tình cảm, đầu phải cứ nói buông tay là có thể buông tay được.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 74: Hạ Dương cậu là quá xui xẻo

Bánh bao Ô Trạch Vũ ngồi trong xe, ngoái cổ nhìn ra ngoài cửa sổ, ngóng trông có thể mau mau về nhà gặp phụ thân.

Bạn nhỏ Tư Không Cảnh Hoán thì ở bên cạnh đỡ bé, sợ phanh một cái, em ấy sẽ bị cụng đầu mất.

Bánh Bao quay đầu nhìn lái xe, “Chú lái xe ời, còn bao lâu nữa mới về đến nhà ạ?”

Tiểu Lưu ngồi phía trước lái xe với tốc độ 60km/h, hần không dám lái nhanh, lúc ra khỏi cửa lão gia đã dặn riêng rằng, hết thấy không quan trọng, chỉ cần an toàn là được.

“Tầm một tiếng nữa là tới nơi rồi, giờ hơi tắc đường, tiểu thiếu gia chờ một chút.”

Bánh Bao bấu môi tựa vào lòng Cảnh Hoán, ngồi nghịch nghịch đầu ngón tay ị thịt của mình.

Cảnh Hoán nâng tay vòng qua ôm bé thấy bé bấu môi, bèn cúi đầu thòm lên má BÉ một cái, an ủi, “Sắp về đến nhà rồi.”

Bánh Bao gật đầu, không phải bé chưa từng tách khỏi phụ thân, nhưng lần này trở về nhà chính một chuyến, khiến bé cảm thấy cực kì cực kì muốn về bên cạnh phụ thân.

Ô Thuần Nhã còn đang ngủ, dù sao cũng đã lâu chưa hoan ái, cậu hơi mệt.

Đưa Bánh Bao và Cảnh Hoán về đến nhà xong Tiểu Lưu liền lái xe trở về, hần phải đi báo cáo cho lão gia mình đã đưa hai vị tiểu thiếu gia về nhà an toàn.

Tào quản gia thấy hai đứa nhỏ dắt tay nhau đi từ bên ngoài vào còn thấy kì lạ, ra đón xách hộ balo trên lưng hai nhóc, không khỏi hỏi, “Sao hôm nay đã về rồi? Lễ nào ở nhà chính cảm thấy không quen?”

Bánh Bao bấu môi, ngẩng đầu hỏi, “Phụ thân có ở nhà không ạ?”

Tào quản gia gật đầu, cầm ly nước trái cây để bên cạnh đưa cho hai nhóc, “Thuần Nhã thiếu gia đang ngủ ở trên lầu.”

Bánh Bao chớp mắt mấy cái, tiếp nhận nước trái cây uống một hơi, sau đó quay đầu nói với Cảnh Hoán, “Ca mau đi học đi, em lên xem phụ thân.”

Lúc này đã hơn mười giờ, vậy là bạn nhỏ Tư Không Cảnh Hoán đã trốn học hai tiết rồi.

Cảnh Hoán lắc đầu, “Hôm nay không đi, ca lên lầu ngủ đây.” Đêm qua hình như Bánh Bao gặp ác mộng, cả đêm rầm rì nói mơ, còn đạp chân vùng vẫy, ồn ào khiến nhóc cũng ngủ không ngon.

Bánh Bao gật đầu, kéo tay tiểu ca ca lên lầu.

Ô Thuần Nhã cảm thấy trên mặt ngứa ngứa, không thoải mái nhũ mày mở mắt ra, thì đã thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của con dán sát mặt cậu, chu môi cộp lên một đầu nước miếng. (ノ 3 ヽ)

Kính hi mờ to mắt, Ô Thuần Nhã đưa tay ôm lấy Bánh Bao đang đứng dưới giường, hôn lên hai má vù vù thịt của bé, “Con về khi nào vậy?”

Bánh Bao bấu môi nằm sấp trên giường, cánh tay nho nhỏ vòng quanh cổ phụ thân, mặt thịt cọ cọ hai má phụng thân, non nót nói, “Con mới về thôi, phụ thân người lại ngủ nướng rồi.”

Ô Thuần Nhã vỗ mông bé, rồi ôm con nhét vào ổ chăn.

“Phụ thân không mặc quần áo.” Chui vào chăn, bé con dụi vào ngực Ô Thuần Nhã, ngửa đầu nhìn cảm phụ thân mình.

Ô Thuần Nhã trầm nghĩ : May mà sáng đã mặc quần ngủ vào, không thì bây giờ cậu biết đối diện với con thế nào đây!

“Ngủ như thế này thoải mái hơn.”

Bánh Bao chớp mắt mấy cái, ngồi dậy, lắc lắc thân mình cời quần áo, thẳng đến khi trên người còn mỗi cái quần nhỏ màu vàng hình gà con, mới lại chui vào lòng phụ thân, cười hi hi nói, “Đừng ha, rất thoải mái.”

Buồn cười nhìn bé làm nũng, Ô Thuần Nhã ôm bé vào lòng, cúi đầu hỏi, “Ở nhà chính chơi có vui không?”

Bánh Bao dẫu môi lắc đầu, “Không vui, cơm cũng không ngon như của phụ thân nấu.”

“Cho nên mới đòi về nhà?” Cậu sao lại không biết tính con nhà mình, nhất định là thấy nơi đó không có gì hay, náo loạn ầm ĩ đòi về.

Bánh Bao hừ hừ hai tiếng, cạp một cái vào ngực phụ thân, bắt mẫn than thở, “Phụ thân không nhớ con.” Hôm qua bé đi phụ thân cũng không gọi điện, nhưng may mà sau đó phụ thân còn gọi điện quan tâm hỏi bé đã ăn cơm chưa, lúc ấy lòng bé mới được an ủi chút chút. Chỉ chút chút thôi~

“Bánh Bao tâm tình không tốt sao?” Bé con này vậy mà cũng biết oán giận.

Bánh Bao bĩu môi, ngửa đầu nhìn phụ thân, “Có phải phụ thân sẽ luôn ở bên cạnh cha đúng không?”

Ô Thuần Nhã chớp mắt mấy cái, “Ừ, luôn ở bên nhau.” Thì ra là con luôn lo lắng chuyện này? Nếu đã hoàn toàn chấp nhận nam nhân, cậu sẽ không rút lui đâu.

“Con và phụ thân cũng phải luôn luôn ở bên nhau.” Cọ cọ trong ngực phụ thân, bé nhắm mắt than thở.

Ô Thuần Nhã hôn lên trán bé, nhắm mắt ôm con ngủ, “Được, Bánh Bao và phụ thân sẽ luôn luôn ở bên nhau, ngủ đi.”

Bánh Bao nhận được câu trả lời của phụ thân, thỏa mẫn liếm liếm môi, nhắm mắt ngủ, ngủ ở bên cạnh phụ thân vẫn là thoải mái nhất.

Tư Không Viêm Nghiêu ngồi ở phòng làm việc, thỉnh thoảng lại cảm di động liếc một cái.

Hạ Dương hai tay khoanh trên bàn làm việc, cầm tựa trên mu bàn tay, giương mắt nhìn anh, cười nói, “Đại ca muốn gọi điện thì gọi đi.” Minh đến đây hơn một tiếng rồi, người này cứ cách năm phút lại nhìn di động, hiệu suất làm việc giảm đi bao nhiêu.

Tư Không Viêm Nghiêu lắc đầu, “Vẫn đang ngủ.” Vừa rồi Tào quán gia đã gọi tới một lần báo chuyện Bánh Bao và Cảnh Hoán về nhà, lúc này phòng chừng hai phụ tử còn đang ngủ.

Hạ Dương nhìn đồng hồ, dẫu môi, “Giờ mấy giờ rồi còn ngủ chứ?” Nháy mắt mấy cái, đáng khinh cười nói, “Đêm qua anh với chị dâu tạo trẻ con chứ gì!”

Tư Không Viêm Nghiêu thoải mái gật đầu, nhưng lại nhú mày nói, “Đừng gọi cậu ấy như thế.” Cách gọi chị dâu này mình nghe thấy rất thoải mái, nhưng mà bảo bối không thích, bởi vì chuyện này đã cự nự rầy rà với mình một lần rồi.

Hạ Dương cười hề hề, “Được, vậy không gọi trước mặt anh ấy nữa.” Hắn biết, đại ca nhà mình rất thích nghe hắn gọi Ô Thuần Nhã như thế.

Đề di động qua một bên, Tư Không Viêm Nghiêu cảm văn kiện cần anh kí tên bắt đầu làm việc.

Ký mấy trang xong ngẩng đầu nhìn Hạ Dương, nói, “Có việc thì nói.”

Hạ Dương bĩu môi, nằm bò trên bàn, “Đại ca, em gặp một tên điên.”

Anh gật đầu, ý bảo hắn tiếp tục.

Hạ Dương thờ dãi, “Chính là Văn Nhân Minh Húc, không phải em đã nói với anh rồi sao.”

“Sau đó?” Đúng là đã nghe hắn nhắc tới chuyện Văn Nhân Minh Húc đến nhà cầu hôn, nhưng không phải là Hạ Dương đã chạy thoát được rồi đó thôi.

Ngồi dậy nhún vai, Hạ Dương cực kì bất đắc dĩ nói, “Hôm qua nhà họ Tống tổ chức tiệc, mẹ em sống chết bắt em tham gia.” Nói đến đây, hắn đưa mắt trộm nhìn sắc mặt nam nhân, thấy anh không có biểu tình gì khác mới nói tiếp, “Anh cũng biết em từ khi còn nhỏ đã không thích mấy cái tiệc rượu a vũ hội a vân vân a kiểu này, đến liền chui vô một góc đếm giờ, kết quả...”

“Bị tóm.” Tư Không Viêm Nghiêu đáp.

“Đúng.” Gật đầu, Hạ Dương lại nằm bò lên bàn, vô cùng buồn bực nói, “Em có chọc gì đến cậu ta đâu, đại ca anh có thể giúp em không?” Cũng không biết vì sao, hắn vừa thấy Văn Nhân Minh Húc chân đã nhũn ra, tên kia chỉ cười tùm tùm, vậy mà hắn đã cảm thấy lạnh cả người, tóc gáy dựng hết lên.

Tư Không Viêm Nghiêu nghĩ nghĩ, lắc đầu, “Không được.” Một khi tên Minh Húc này đã để ý đến ai, ngắm chuẩn rồi liền một phát ngoạm chặt không buông, anh khỏi cần phải nhúng tay vào chuyện này nữa.

Lúc này nếu người trước mặt là Tư Không Dục Dương, Hạ Dương nhất định sẽ trợn mắt gào lên thật to để thể hiện bản thân có bao nhiêu bất mãn buồn bực, đáng tiếc, lúc này trước mặt hắn lại là Tư Không Viêm Nghiêu, hắn không đủ can đảm trợn mắt lật bàn với anh.

Thấy hắn buồn bực, anh đồng cảm nói, “Có phải đã quên gì rồi không?”

Hạ Dương gất gao nhú mày, hắn không phải chưa từng nghĩ đến vấn đề này, nhưng hắn thật sự một chút xíu ấn tượng cũng không có.

....Không đúng....Không thể nào....

Nam nhân thấy hắn vẻ mặt hoảng sợ, không khỏi hiếu kì hỏi, “Nhớ ra rồi?”

Hạ Dương rung mình một cái, chớp chớp mắt, nói với anh, “Có một lần em lên núi Trường Bạch hái nhân sâm. ...Ừm, anh không cần để tâm đến cái này. ...Lúc ấy em cứu được một người đàn ông bị thương, hình như là trượt chân ngã từ trên núi xuống, nhưng em nhớ rõ người kia đã ngắt xi từ đời nào rồi mà. ...Hơn nữa ngoại hình cũng không giống nhau.” Nói xong hấn bĩu môi, chắc mình nghĩ nhiều rồi.

“Chỉ có thế?” Tư Không Viêm Nghiêu rõ ràng không tin, nếu là ân nhân cứu mạng, việc gì hấn lại có vẻ mặt như bị quỷ dọa thế.

Hạ Dương khoe miệng run rẩy hai cái, rụt cổ, than thở, “Em chính là tiêm cho cậu ta một mũi thuốc tiêu viêm, sau đó cầm sạch tiền trên người cậu ta mặc cậu ta tự sinh tự diệt. ...” Càng nói giọng càng nhỏ lại.

Tư Không Viêm Nghiêu cảm vẫn kiện bên cạnh đập lên đầu hấn một phát, không định cứu thì đừng cứu, cứu người còn không quan tâm tới sống chết của người ta, lại còn nhân lúc cháy nhà mà đi hỏi của, nếu đổi lại là anh, nếu có cơ hội tìm ra người này, chắc chắn sẽ đập chết đối phương.

“Không giống?”

Hạ Dương không thể nói chính xác, khi đó đúng lúc mặt trời xuống núi, người kia bị thương ở đầu, be bét máu, hơn nữa trên mặt còn bị trầy da, hấn cũng không nhìn kĩ, thật ra hấn không có ý lột tiền của người ta đâu, chẳng qua khi đó trùng hợp tiền trên người hấn đều tiêu hết sạch, nhân sâm cũng không đào được, muốn về nhà lại không có ngân hàng để rút tiền mặt, cho nên. ...Thuận tay cầm thù lao cứu mạng trước, khụ, tuy rằng hấn không đi quan tâm đến sống chết của người ta.

Tư Không Viêm Nghiêu bắt đắc dĩ nhìn hấn, dù sao cũng là em mình, không thể cứ kệ nó được, đành phải hỏi, “Chuyện xảy ra khi nào.”

Hạ Dương chớp mắt mấy cái, nghĩ nghĩ, “Là mùa thu năm kia.”

Tư Không Viêm Nghiêu nhếch khoe miệng, biểu tình này của anh nhìn vừa tà khí lại âm trầm.

Nuốt nước miếng một cái, Hạ Dương ngồi thẳng lưng, có chút khấn trương hỏi, “Đại. ...đại ca. ...Có chuyện gì thì anh cứ nói, anh đừng cười với em. ...”

“Là một người.” Anh nhớ rõ có năm Văn Nhân Minh Húc đi leo núi thám hiểm, bị vướng phải cành cây gãy mà trượt chân ngã xuống núi, nhưng lại không nghe được chuyện có người cứu..

Hạ Dương há hốc mồm, nửa ngày mới giật mình kêu lên, “Không trùng hợp thế chứ!”

Tư Không Viêm Nghiêu nhún vai, rốt cuộc có phải cùng một người hay không anh cũng không rõ, nhưng có một việc anh có thể khẳng định, Văn Nhân Minh Húc ung thăng nhờ nhà anh.

“Giúp cậu hỏi một chút?”

Hấn lắc đầu lia lịa, “Không cần đâu.” Đùa gì vậy, đại ca mà hỏi, Văn Nhân Minh Húc chẳng phải sẽ lập tức biết hấn vẫn còn nhớ chuyện này sao! Nhớ đúng là cậu ta, vậy thì về sau sẽ mãi mãi không còn được an bình nữa! Nói gì thì nói, kì thực hấn cũng rất lo cho người bị mình cướp sạch kia, không có biện pháp mà, dù gì hấn cũng có ý định cứu người nên mới tiêm cho người ta một mũi. ...

Cúi đầu tiếp tục kí tên, Tư Không Viêm Nghiêu nhàn nhạt nói, “Tùy cậu.” Trước là anh anh và Mạc Tuấn Nghị hai người diễn vở kịch cầu huyết, giờ lại đến thăng nhóc nhà bọn họ cùng Văn Nhân Minh Húc chơi trò anh đuổi tôi chạy, chắc chắn, tối về phải chia sẻ với bảo bối mới được, cuộc sống như vậy thực sự là quá thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Bảo Bối ! anh lại được làm cha rồi

Ô Thuần Nhã nhìn Mạc Tuấn Nghị, không biết nói gì.

Mạc Tuấn Nghị cũng vô cùng mất tự nhiên, hấn trước kia đâu có thế này!

“Rốt cuộc cậu có nói hay không đây, cậu với mình ngồi đây gần tiếng rồi đó.” Hôm nay là sinh nhật Bánh Bao, buổi sáng cậu làm bữa sáng bỏ dưỡng cho hai nhóc, sau đó đưa hai nhóc đến trường, còn chưa về nhà thì đã nhận được điện thoại của Mạc Tuấn Nghị, nói muốn tìm mình tâm sự, kết quả thì sao, hai người mắt nhìn mắt, cứ ngơ ra không nói gì, chỉ có mỗi lúc đầu là mở miệng chào hỏi.

Mạc Tuấn Nghị thờ dài, do do dự dự mở miệng nói, “Cái kia, lúc trước cậu mang thai Bánh Bao có cảm giác thế nào...” Nói xong còn tự mình đỏ mặt.

Ô Thuần Nhã sững sờ, tròn tròn mắt, “.....Cậu.Cậu. ...Cậu.”

Mạc Tuấn Nghị bủn rủn, “Đạo này mình thấy rất mệt, buồn ngủ, ăn gì cũng thấy buồn nôn...”

Ô Thuần Nhã chớp mắt, hỏi trước cậu không có mấy cái phản ứng này.

“Cái kia...Mình lúc trước không có phản ứng gì...” Nếu không phải bụng cậu vô duyên vô cớ phình ra, mẹ cậu cũng không đưa cậu đến bệnh viện kiểm tra...

Mạc Tuấn Nghị về mặt đau khổ, hần tuy rất thích Bánh Bao, nhưng hần chưa từng nghĩ tới chuyện chính mình cũng sinh con!

Ô Thuần Nhã nghĩ hoặc nhìn hần, vẻ mặt khó hiểu.

“Không phải Tư Không Dục Dương đã làm phẫu thuật thất ổng dẫn tinh rồi sao, Tuấn Nghị cậu xác định cậu mang thai?” Cậu chưa nghe Tư Không Viêm Nghiêu nhắc tới việc này.

Sắc mặt Mạc Tuấn Nghị giờ đã không thể dùng từ trắng bệch để miêu tả, hần cau mày, “Mình chưa thấp hèn đến độ ai cũng có thể dè.”

Ô Thuần Nhã lập tức xua tay, “Mình không có ý đó, chưa chắc phẫu thuật của anh ấy đã thành công, hay là mình cùng cậu đi kiểm tra thử xem?”

Mạc Tuấn Nghị lắc đầu, “Không đi.” Nếu hần mang thai chẳng phải sẽ bị ba hần mắng chết sao! Hơn nữa nếu không mang thai, sẽ thành trò cười mất.

Ô Thuần Nhã cũng không biết nên làm gì, liếm môi, nói, “Không thì cậu đi nói với Tư Không Dục Dương một tiếng, hỏi hần làm phẫu thuật thất ổng dẫn tinh có thành công không...”

Mạc Tuấn Nghị vẫn lắc đầu, “Không cần đâu.”

“Vậy cậu muốn làm thế nào đây, nếu nhờ thực sự mang thai, chẳng lẽ cậu định giấu anh ấy?” Ô Thuần Nhã trừng mắt, sao người này lại không tính toán lâu dài vậy.

Mạc Tuấn Nghị nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, ánh mắt có chút trốn tránh, “Cho dù có thực sự mang thai, mình cũng không định giữ lại đứa nhỏ.” Hần không phải là Ô Thuần Nhã, có khả năng vì đứa nhỏ mà thay đổi đáng vè, hần sợ bản thân tương lai sẽ oán hận đứa nhỏ này. Hơn nữa trong tiềm thức, hần vẫn cho rằng đàn ông không nên mang thai.

Ô Thuần Nhã hơi tức giận, lạnh giọng nói, “Có phải cậu thấy đàn ông sinh con là chuyện không bình thường đúng không, Tuấn Nghị kỳ thật cậu cũng khinh thường mình?”

“Không có, cậu hiểu lầm ý mình rồi Thuần Nhã.” Mạc Tuấn Nghị xua tay.

Thần nhiên lướt mắt liếc hần một cái, Ô Thuần Nhã cúi đầu không nhìn hần nữa, lạnh lùng nói, “Cho dù bị coi là quái vật mình cũng không nghĩ là không cần Bánh Bao, cậu cứ nhiên có thể dễ dàng phá bỏ một sinh mệnh nhỏ như vậy, Tuấn Nghị, mình coi thường cậu.” Nói xong xách túi bỏ đi.

Mạc Tuấn Nghị thấy bóng dáng rời đi của cậu, trong lòng rất không thoải mái. Thực ra Ô Thuần Nhã nói không sai, hần vẫn luôn một mực coi cậu là phụ nữ mà chăm sóc, nhưng hần nghĩ sai rồi, cậu là đàn ông có thể tự mình gánh vác trách nhiệm.

Hiểu rõ rồi, Mạc Tuấn Nghị đuổi theo.

“Thuần Nhã, cậu hãy nghe mình nói.” Mạc Tuấn Nghị dùng sức giữ chặt tay Ô Thuần Nhã.

Ô Thuần Nhã đứng lại, quay đầu nhìn hần, “Nói cái gì? Cậu bây giờ còn chưa chắc chắn mình có mang thai hay không, khỏi cần phải đến giải thích với mình làm chi.”

Mạc Tuấn Nghị sốt ruột, dù sao đàn ông bình thường gặp chuyện này đều sẽ bối rối, huống chi hần căn bản còn chưa chắc liệu mình có tiếp tục ở bên Tư Không Dục Dương hay không.

“Mình không có ý đó.” Hai người ở giữa đường dây dưa, một chiếc xe đi qua nhún còi.

Ô Thuần Nhã thờ dãi, kéo người đi đến ven đường, nói với hần, “Tuấn Nghị cậu có muốn làm lành với Tư Không Dục Dương không?” Quan hệ của hai người bọn họ đã không còn như trước kia, đến điện thoại cũng ít khi gọi cho nhau.

Mạc Tuấn Nghị gật đầu, rồi lại lắc đầu, thờ dãi, nói, “Lòng mình đang loạn lắm.”

Ô Thuần Nhã nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, cảm thấy hơi choáng váng. Cậu nhủ mảy lắc đầu một cái, sau đó nói, “Vậy cậu đừng có phản ứng gì với anh ta nữa.” Lúc này sao đột nhiên lại thấy hoa mắt vậy, vừa này còn tốt mà.

Mạc Tuấn Nghị nghe cậu nói vậy trong lòng có chút không thoải mái, hần cảm thấy bản thân thực sự rất do dự không quyết đoán.

Hần quay đầu định nói, đã thấy người bên cạnh nghiêng ngả, ngã quỵ xuống.

“Thuần Nhã? Đây, cậu đừng làm mình sợ!” Vươn tay nhanh nhẹn đỡ lấy thân thể cậu, Mạc Tuấn Nghị bị dọa đổ mồ hôi lạnh, vừa rồi còn bình thường,

sao đột nhiên lại ngắt xiu.

Ô Thuận Nhã cau mày nhắm chặt hai mắt, cậu có thể nghe thấy Mạc Tuấn Nghị đang nói với mình, nhưng mắt cậu lại không có cách nào mở ra được.

Tur Không Viêm Nghiêu đang họp ở công ty, anh anh cũng ở đây, hai người đang định xử lý công việc sớm một chút để về nhà chuẩn bị sinh nhật cho Bánh Bao. Bé con kia mấy ngày trước đã ồn ào đòi tổ chức sinh nhật, mấy cụ ông trong nhà cũng rất dễ tâm, lại chẳng, đây là lần đầu tiên Bánh Bao Ô Trạch Vũ được đón sinh nhật với cả nhà, những sinh nhật trước đều chỉ có mình bé và pphuj thân, cho nên mấy hôm nay bé đều vui thiệt là vui.

Tìm không báo trước đột nhiên thất lại, Tur Không Viêm Nghiêu sắc mặt tái nhợt, ngực như bị chèn ép đến khó chịu.

“Sao vậy?” Tur Không Dực Dương xoay qua nhìn anh.

Nam nhân nhũu mày lắc đầu, nâng tay đề lên ngực, “Không sao.” Vừa rồi anh bỗng cảm thấy tim mình đập rất nhanh, như thể đã xảy ra chuyện gì.

Tur Không Dực Dương vừa định mở miệng bảo anh đi nghỉ ngơi, chợt điện thoại kêu lên.

Ra hiệu cho mọi người im lặng, gã đưa mắt nhìn dây số, nghi hoặc nhận máy, “Sao em lại gọi điện cho anh? Có việc gì sao? Anh đang họp.”

Mạc Tuấn Nghị ngồi trong xe cứu thương, giọng cũng nghẹn đi, “Dực Dương, Thuận Nhã ngắt xiu, đang trên đường đến bệnh viện, anh mau báo cho Viêm Nghiêu đi.”

Tur Không Dực Dương tròn to mắt nhìn sang em trai gã, Tur Không Viêm Nghiêu an vị ngồi bên cạnh gã, nghi hoặc nhướn mày.

“... Thuận Nhã ngắt xiu.Này! Viêm Nghiêu, em từ từ chờ anh...” Còn chưa nói xong, Tur Không Viêm Nghiêu đã xông ra ngoài.

Tur Không Dực Dương thờ dài, nói với Mạc Tuấn Nghị, “Hai người đang đến bệnh viện nào? Hai bọn anh sẽ đến bây giờ.”

“Bệnh viện Nhân dân, gần chỗ này nhất.”

“Được rồi, bọn anh lập tức đến đây.” Cúp điện thoại Tur Không Dực Dương nói với mọi người, “Tan họp.” Sau đó gã cầm áo vest của Tur Không Viêm Nghiêu để ở bên cạnh chạy nhanh ra ngoài.

Tur Không Viêm Nghiêu bị dọa đến mặt trắng bệch, tay mở cửa xe cũng run run.

Tur Không Dực Dương ở bên cạnh giữ chặt anh, “Đề anh lái xe, em như vậy không cách nào lái xe an toàn.”

Gật đầu, không nói gì, Tur Không Viêm Nghiêu mở cửa xe phò lái, ngồi xuống.

“Anh....Bảo bối sẽ không có chuyện gì đúng không?” Đây là lần đầu anh gọi Tur Không Dực Dương là ‘anh’, bình thường anh đều gọi thẳng tên.

Tur Không Dực Dương lái xe, gật đầu nói, “Chỉ là ngắt xiu thôi, không bị va chạm thương tích gì, em đừng quá lo lắng.”

Hai tay gắt gao đan lại, Tur Không Viêm Nghiêu gật đầu, ni non, “Anh nói đúng, chỉ là ngắt xiu bình thường thôi, không có chuyện gì.”

Hai người rất nhanh chạy tới bệnh viện, Mạc Tuấn Nghị đang chờ ở ngoài phòng cấp cứu.

Nhìn thấy hai người từ bên ngoài hần lập tức chạy ra đón.

“Vi sao lại ngắt xiu? Hai người đã làm cái gì hả!” Tur Không Viêm Nghiêu tóm chặt bả vai Mạc Tuấn Nghị, ánh mắt hung ác trừng hần.

Mạc Tuấn Nghị bị đau nhũu mày, nhưng hần cũng hiểu tâm trạng hiện giờ của y, chịu đau nói, “Hai chúng tôi đang nói chuyện ở ven đường, đột nhiên cậu ấy ngắt xiu...” Nói xong nhìn Tur Không Dực Dương ở bên cạnh, liếm môi nói, “Lúc đầu ở quán cà phê vẫn rất ổn, đi ra ngoài đứng dưới ánh nắng liền ngắt....Lẽ nào là bị say nắng?” Lời này nói ra chính hần cũng không tin.

“Bây giờ là giữa tháng mười một...Tuấn Nghị nào em bị rút gân rồi à...” Tur Không Dực Dương kéo em trai qua, sau đó nói với Mạc Tuấn Nghị.

Bầu môi, Mạc Tuấn Nghị cũng thấy não mình bị rút gân.

Ba người ở bên ngoài đi tới đi lui, chờ khoảng nửa tiếng, cửa phòng cấp cứu mở ra, Giang Hán bước ra. Hần nhìn thấy ba người còn sừng sốt, nghi hoặc hỏi, “Sao các người đều ở đây?”

Tur Không Viêm Nghiêu tiến lên trước túm lấy Giang Hán, khẩn trương hỏi, “Cậu ấy thế nào? Bệnh gì? Có nghiêm trọng không?”

Đây là lần đầu tiên Giang Hán nghe anh nói nhiều như vậy, hơn nữa cái biểu tình này, cái giọng điệu này, chắc chắn, không phải khẩn trương bình thường đâu. Lúc này mới nhớ tới, hần nào lại thấy vị bên trong quen mắt thế, chính là Ô Thuận Nhã từng có duyên gặp mặt hai lần! Vậy thì không có gì đáng kinh ngạc, người ta cũng không phải lần đầu mang thai, chẳng qua lần này có chút bất ngờ.

“Tình hình hiện tại của cậu ấy tôi chưa không được, nhưng bệnh của cậu ấy cũng không hề gì.” Cố ý thừa nước đục thả câu dọa người.

Tư Không Viêm Nghiêu về mặt lo lắng, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Giang Hán, “Lang băm!” Nói xong lao vào phòng cấp cứu.

Mạc Tuấn Nghị cũng nôn nóng đến tái mặt, Tư Không Dực Dương chợt lo chút nữa hấn cũng ngắt xiu mát.

Tư Không Viêm Nghiêu đẩy cửa phòng cấp cứu còn chưa kịp đi vào, Ô Thuần Nhã đã tự mình bước ra, lúc thấy nam nhân còn sững sờ, sau đó mặt từ từ đỏ lên.

“Bảo bối” Nam nhân kinh hi tiến tới ôm cậu, xem xét cậu từ đầu đến chân rồi hỏi, “Không thoải mái chỗ nào? Chúng ta đổi bệnh viện khác chữa.”

Ô Thuần Nhã chớp mắt mấy cái, nhìn Giang Hán đang nháy mắt với mình, nhận ra, hấn chưa nói cho bọn họ biết.

“Em không có bệnh.” Cậu nói nhỏ đến nỗi nếu không phải Tư Không Viêm Nghiêu tai thính, thì khó lòng mà nghe thấy được.

“Không có bệnh sao lại tự dưng ngắt xiu, em đừng lo, chúng ta ra nước ngoài xem.” Nam nhân không tin, gắt gao ôm cậu vào ngực.

Ô Thuần Nhã ngẩng đầu nhìn nam nhân, thấy vẻ mặt lo lắng nóng vội của anh thì không khỏi thở dài, quên đi, không hù dọa anh ấy nữa.

Cậu kiễng mũi chân tiến đến bên tai anh, nhỏ giọng nói, “Em mang thai.”

Tư Không Viêm Nghiêu tưởng mình nghe lầm, trừng to mắt, hỏi lại, “Em nói cái gì?”

Ô Thuần Nhã tròn mắt, cũng không làm kiêu, nói với anh, “Em mang thai.”

(◦_◦).....Đây là Mạc Tuấn Nghị.

≥□≤.....Đây là Tư Không Dực Dương.

(◦_◦).....(≥▽≤).....Đây là Tư Không Viêm Nghiêu.

Nam nhân rất kích động, ôm cậu xoay hai vòng, miệng còn kích động hô, “Tôi lại làm cha rồi!”

Ô Thuần Nhã gắt gao ôm cổ nam nhân, chỉ sợ anh chẳng may làm mình văng ra, kêu lên, “Anh thả em xuống mau! Nhiều người nhìn thấy như thế!”

Tư Không Viêm Nghiêu lập tức thả cậu xuống, lo lắng nhìn cậu, “Có bị thương không? Bảo bối, anh vui quá!” (≥▽≤)

“...” Tư Không Dực Dương che mặt, trời ơi, thằng em này của gã hơn hai mươi năm ở đời chưa bao giờ có vẻ mặt này, quá dọa người rồi.

Mạc Tuấn Nghị cong miệng cười, vốn hoài nghi bản thân mang thai, ai ngờ lại ngược lại, là Thuần Nhã có mang, hơn nữa nhìn vẻ mặt hạnh phúc của hai người họ, hấn cũng thấy rất vui, nếu hấn thật sự mang thai, liệu Tư Không Dực Dương có cao hứng như vậy không nhỉ...Nghĩ thế, hấn liền nghiêng đầu nhìn nam nhân khoe miệng mang ý cười đứng bên cạnh.

Tư Không Dực Dương thấy hấn nhìn mình, không khỏi nghi hoặc hỏi, “Sao lại dùng vẻ mặt này nhìn anh?”

Mạc Tuấn Nghị lác đầu, “Không có gì.” Quên đi, chờ một thời gian nữa hấn cũng đi kiểm tra xem, đến lúc đó không phải rồi sẽ rõ ràng sao.

Đáng tiếc, hấn thì muốn đợi vài ngày rồi tới kiểm tra, nhưng Ô Thuần Nhã lại không để cho hấn cơ hội.

Lôi kéo nam nhân về mặt “tui thiệt vui về, tui thiệt phấn khởi, tui là người hạnh phúc nhất trên đời”, cậu đập anh một cái, “Anh bình tĩnh chút đi!”

Tư Không Viêm Nghiêu gạt đầu, nhưng vẫn tươi cười ngốc nghếch, “Bảo bối, em muốn làm gì thì nói với anh, anh làm giúp em.”

Ô Thuần Nhã bắt đắc dĩ tròn mắt, nâng tay vỗ vỗ khuôn mặt đẹp trai của anh, “Anh đừng như thế, em không thích ứng nổi.”

Tư Không Viêm Nghiêu lại gạt gạt, không phải anh muốn cười ngây ngô đâu, ai biểu anh thực sự quá kích động chứ. Bánh Bao nhỏ này tới quá bất ngờ, bọn họ còn chưa chuẩn bị một chút nào.

Thôi khỏi, lười để ý đến anh. Ô Thuần Nhã quay đầu nhìn Giang Hán, vờ tay chỉ Mạc Tuấn Nghị, “Anh cũng kiểm tra cho cậu ấy xem.”

Mạc Tuấn Nghị tái mặt, Giang Hán khó hiểu hỏi, “Kiểm tra cái gì?”

Ô Thuần Nhã giữ lấy Mạc Tuấn Nghị, nói với Giang Hán, “Giống tôi.” Biểu tình cậu hết sức nghiêm túc.

Giang Hán sững sờ, gạt đầu, “Hiểu rồi.” Nói xong lôi kéo Mạc Tuấn Nghị giẫy dụa vào phòng cấp cứu.

Phòng cấp cứu của bọn họ có đầy đủ tất cả các thiết bị, không cần phải đến khoa phụ sản. Bởi vì có rất nhiều phụ nữ có thai bị đưa đến phòng cấp cứu, cho nên trong đó trang bị sẵn một máy siêu âm thai.

Tư Không Dục Dương khó hiểu hỏi, “Giống cậu cái gì cơ?” Kỳ thật hẳn cũng có chút hoài nghi.

Ô Thuần Nhã giương mắt nhìn gã, nói, “Tuấn Nghị nghi rằng mình cũng mang thai.”

Tư Không Dục Dương sắc mặt cứng đờ, lạnh giọng hỏi, “Của ai?” Bọn họ mỗi ngày đều làm, người này cư nhiên còn có thời gian đi tìm kẻ khác?

Ô Thuần Nhã châm chọc cười, “Trách không được sao cậu ấy không muốn chấp nhận anh, hóa ra anh không tin tưởng cậu ấy như vậy.”

Tư Không Viêm Nghiêu nâng tay vỗ nhẹ lưng cậu, nói với anh anh, “Cậu ta không phải loại người ấy.”

Tư Không Dục Dương mặt âm trầm không nói lời nào, gã biết Mạc Tuấn Nghị không phải loại người như vậy, vấn đề là gã đã làm phẫu thuật.

Ô Thuần Nhã thấy gã thế thì không nổi điên nữa, kéo Tư Không Viêm Nghiêu ngồi xuống ghế nghỉ, nhàn nhạt nói, “Tuấn Nghị nói, cho dù mang thai cũng không định giữ lại đứa nhỏ, dù sao ba của con cậu ấy cũng sẽ không để ý tới nó.”

Tư Không Dục Dương quay đầu nhìn cậu, “Cậu ấy thực sự nói như vậy?”

Cậu gật đầu, nhún vai, “Hai chúng tôi chính là vì chuyện này mới đi phơi nắng giữa đường.” Được rồi, có mỗi đi phơi nắng tí xiu đã ngắt xiu, cậu thật là quá vô dụng.

Tư Không Viêm Nghiêu ngồi bên cạnh ôm eo Ô Thuần Nhã, để cho cậu tựa vào ngực mình, tay còn nhẹ nhàng sờ sờ bụng bằng phẳng của cậu, bị cậu vỗ cho một cái, “Đề ý chút đi!”

Cười với cậu, nam nhân ngẩng đầu nhìn anh mình, “Cuộc giải phẫu của anh thực sự thành công?” Hơn nữa đã nhiều năm rồi, không chắc là không có vấn đề gì xảy ra.

Bị em trai hỏi, Tư Không Dục Dương cũng cảm thấy không chắc lắm, lúc ấy chỉ là tùy ý làm ở bệnh viện, mấy năm nay cũng chưa thấy có ai mang thai con của gã, nên gã liền cho rằng mình đã không còn khả năng sinh sản. Nhưng gã đã quên một việc, lúc lên giường với bạn tình trước kia gã luôn mang bảo hộ, chỉ có với Mạc Tuấn Nghị là chưa từng dùng bao hiểm bao giờ.

Tư Không Viêm Nghiêu sao lại không nhìn ra vẻ mặt gã, nói, “Đi kiểm tra xem.” Lúc này anh đã bình tĩnh rồi, không còn kích động như ban nãy nữa.

Tư Không Dục Dương gật đầu đồng ý, bất luận Mạc Tuấn Nghị có mang thai hay không, gã đều phải đi xác nhận xem mình có phải vẫn còn khả năng sinh sản nữa không.

Ô Thuần Nhã trừng mắt nhìn Tư Không Dục Dương, nghĩ nghĩ sau vẫn là nói, “Nếu anh thực sự thích Tuấn Nghị thì hãy đối xử tốt với cậu ấy, tôi cảm thấy thực ra cậu ấy vẫn muốn ở bên anh, chỉ là không xuống nước được thôi.”

Tư Không Dục Dương nhìn cậu, thờ dãi, “Tôi thực sự thích cậu ấy, nếu không sao có thể để cho cậu ấy mỗi ngày đều nổi cáu bực bội với mình.” Gã thừa nhận trước kia quả thực mình là người có lỗi, nhưng giờ gã đã biết sai rồi, vấn đề là người ta không thêm để ý đến gã.

Tư Không Viêm Nghiêu nói, “Đáng đời.” Anh không phải chưa từng khuyên anh mình, tiếc rằng anh anh không nghe, giờ hối hận rồi đó.

Bầu môi, gã cũng ngồi xuống, thôi được, gã là đáng đời.

Giang Hán kiểm tra cho Mạc Tuấn Nghị xong, nhíu mày nhìn hắn, “Có phải cậu thường xuyên bị đau dạ dày không?”

Mạc Tuấn Nghị nghi hoặc nhìn hắn, “Khoảng thời gian trước không ăn cơm đều đặn, luôn thấy dạ dày âm ỉ đau.”

“Sáng mai cậu đi làm kiểm tra tổng quát đi, bây giờ thì khó mà nói là có vấn đề gì.” Giang Hán nói.

Mạc Tuấn Nghị chớp mắt mấy cái, “Không phải mang thai đúng không?”

“Siêu âm thì không thấy cậu có dấu hiệu mang thai, nhưng cậu cũng có thể chất có thể thụ thai.” Giang Hán đáp.

Mạc Tuấn Nghị khòe miệng run rẩy, cái gì gọi là thể chất có thể thụ thai?

Thấy Mạc Tuấn Nghị không rõ, Giang Hán nói thêm một câu, “Cấu tạo cơ thể của cậu và Ô Thuần Nhã giống nhau.” Hắn không phải là bác sĩ phụ khoa, cho nên cái này cũng không giải thích cặn kẽ được.

Mạc Tuấn Nghị sắc mặt trắng bệch, đáp án này thực sự khiến hắn không vui nổi.

“Cậu đừng quá để ý, có rất nhiều đàn ông có thể chất này, nhưng không nhất định là sẽ đều mang thai, mỗi người mỗi khác.” Giang Hán an ủi, “Thôi, sáng mai làm kiểm tra, tôi nghĩ là cậu bị bệnh đau dạ dày khiến nôn mửa mất khẩu vị ăn uống.”

Mạc Tuấn Nghị gật đầu, “Cảm ơn.”

Thấy hai người từ trong đi ra, ba người ngẩng đầu nhìn, Tư Không Dục Dương có chút khản trương nhìn về phía Mạc Tuấn Nghị, kéo tay hắn hỏi, “Thế

nào?” Gã lúc này đang rối rắm lắm

Mạc Tuấn Nghị trợn mắt, “Không có gì cả, tôi rất bình thường.”

Giang Hán ở phía sau hắn nói, “Cậu ấy là nghỉ ngơi không đủ, không phải mang thai.”

Ô Thuần Nhã nghe Giang Hán nói vậy có chút không vui, vốn là, nếu Mạc Tuấn Nghị cũng mang thai, vậy thì cậu sẽ không bị coi là động vật hi hữu mà bị mọi người vây xem nữa.

Tư Không Viêm Nghiêu nhìn anh anh, thấy anh anh rõ ràng đã trầm tĩnh lại thì không khỏi lắc đầu, người này xem ra cũng không phải muốn cho Mạc Tuấn Nghị mang thai, ít nhất là không phải bây giờ.

Dù sao Cảnh Hoán ở trong lòng anh anh là đứa con bảo bối, lúc này con của anh ấy còn chưa biết ba đang đi tìm mẹ kế cho mình, hơn nữa người đó còn là nam, nhóc kia có thể chấp nhận hay không còn chưa nói, dù thế nào trước hết cũng phải nói tất cả cho nhóc mới được.

Bốn người ra khỏi bệnh viện, Ô Thuần Nhã nói với Mạc Tuấn Nghị đang chuẩn bị rời đi, “Cậu cũng đến nhà đi, hôm nay là sinh nhật Bánh Bao.”

Mạc Tuấn Nghị sững sốt, gật đầu, “Vậy mình đi mua quà cho Bánh Bao, sẽ lập tức đến.” Đã lâu rồi không gặp cái Bánh Bao thịt kia, hắn rất nhớ bé.

Tư Không Dực Dương đứng cùng Mạc Tuấn Nghị, nói, “Anh đi cùng cậu ấy, hai người về nhà trước đi.”

Vậy là bốn người tách nhau ra mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Sinh nhật Bánh Bao

Giang Võ bị Tư Không Viêm Nghiêu gọi đến biệt thự, hắn đi rất nhanh, lúc đến nơi hai người Tư Không Viêm Nghiêu còn chưa trở về.

Tào quản gia khó hiểu hỏi, “Bác sĩ Giang cũng đến dự sinh nhật của tiểu thiếu gia sao?”

Giang Võ chớp mắt mấy cái, nghiêng đầu, “Hôm nay là sinh nhật của Bánh Bao? Vậy tôi đi mua quà cho bé đây” Nói xong lại quay người ra cửa.

Dạo trước Tư Không Viêm Nghiêu mua một đồng biệt thự xung quanh, lão gia và lão quản gia Nghiêm Võ đang ở đó.

Ông cụ đi bộ ở hoa viên được một vòng, nhìn thấy bóng Giang Võ rời đi, “Cậu ấy đến đi dạo hoa viên à?”

Lão quản gia Nghiêm Võ đi bộ cùng, lắc đầu nói, “Chắc là có chuyện gì nên đi trước”

Hai người còn đang tản bộ thì Tư Không Viêm Nghiêu lái xe trở về, ngẩng đầu lên nhìn, lại càng thêm khó hiểu.

Chỉ thấy Tư Không Viêm Nghiêu xuống xe trước, sau đó đi qua đầu xe mở cửa pho lái, thò người vào cài dây an toàn cho Ô Thuần Nhã, tiếp vô cùng cẩn thận đỡ người xuống xe, một tay ôm eo, một tay đỡ cánh tay, Ô Thuần Nhã bất đắc dĩ trợn mắt, người này là muốn gì đây!

“Viêm Nghiêu có phải anh hơi lo quá rồi không?” Cậu còn mang thai chưa đến một tháng, nếu không phải lần này ngất xỉu, có thể còn phải chờ một thời gian nữa mới có phản ứng, người này coi cậu là búp bê sao, còn thiếu nhét cậu vào quần áo mà che chở thôi.

Tư Không Viêm Nghiêu chỉ lo đỡ cậu chứ không nói gì, tuy rằng không biết người mang thai có giống đồ dễ vỡ hay không, nhưng bảo bối của anh lần thứ hai vì anh mà mang trong mình một sinh mệnh bé nhỏ, đương nhiên phải che chở rồi. Ai biết lần đầu lúc mang thai Bánh Bao anh không biết chứ! Hơn nữa hiện tại anh yêu cậu, cho nên lại càng thêm quý trọng.

Tư Không Khải và Nghiêm Võ khó hiểu nhìn nhau, hỏi hai người vừa mới vào, “Thuần Nhã con làm sao vậy?” Nhìn thấy rất bình thường mà, nhưng con của ông thì có đôi chút bất thường.

Ô Thuần Nhã đỏ mặt, thật đúng như lời ông cụ nói, mang bầu trước khi cưới.

Tư Không Viêm Nghiêu khó nén được vui vẻ khoe, “Bảo bối mang thai” Về mặt tự hào chưa kìa.

Hai ông cụ chớp mắt mấy cái, sau đó kinh hãi trừng lớn mắt nhìn ngó bụng Ô Thuần Nhã, nơi này vẫn còn bằng phẳng lắm, Tư Không Khải kích động tiến lại gần vỗ vỗ tay Ô Thuần Nhã, “Không tồi, rất không tồi”

Ô Thuần Nhã gật gật khóe miệng, ông cụ này cũng rất không bình thường.

Nghiêm Võ thì không biểu hiện rõ ràng như lão gia, nhưng cũng đủ khoa trương, không ngờ mắt còn phấp hờng, vẻ mặt cao hứng như sắp khóc tới nơi, khuôn mặt già nua cười như hoa nở nhìn bụng Ô Thuận Nhã.

Bánh Bao ở trong phòng lao thẳng tới phía Ô Thuận Nhã.

Bé giang hai cánh tay béo mập ra, miệng còn hô, “Phụ thân ~ phụ thân đã về rồi ~” $\sim(\geq \nabla \leq)/\sim$

Kết quả, bé còn chưa kịp chạy tới đã bị Tư Không Viêm Nghiêu nâng lên.

“A!!! Cao cao, Bánh Bao muốn bay cao cao!” Bé con này hưng phấn hết to!

Tư Không Viêm Nghiêu dùng chút lực, tung bé lên, sau đó tiếp lấy, cứ thế tung Bánh Bao lên xuống ba lần, rồi mới ôm bé vào ngực.

Ô Thuận Nhã ở bên cạnh nhíu mày nhìn, Bánh Bao giờ nặng như thế mà nam nhân còn có thể nhẹ nhàng cho bé chơi trò bay cao cao... Người thường căn bản không tiếp nổi bé đâu, vì bé rất béo a, cứ như một cục bột mì ấy.

Bánh Bao kêu đến hai má đỏ bừng, mắt cười cong cong, vỗ tay nhỏ cúi đầu nhìn phụ thân, “Phụ thân, chơi vui lắm!”

Ô Thuận Nhã néo néo cái miệng của bé, “Lại trốn học!” Vậy phải làm sao giờ, con của cậu trước kia rất nghe lời đi học, giờ thì hay rồi, ba ngày hai bữa lại trốn học.

Bánh Bao bĩu môi, miệng thật ngời trên cánh tay Tư Không Viêm Nghiêu, bất mãn nói, “Con mới không trốn học đâu, con trở về cùng ca ca chứ bộ” Phụ thân bé chân trước mới rời khỏi nhà trẻ, bé đã sau lưng bảo cô giáo gọi điện cho Tào quản gia, vì sao ấy hở? Hôm nay là sinh nhật bé, đương nhiên phải về nhà sớm thu quà rồi, thuận tiện còn lừa luôn Cảnh Hoán về cùng.

Mệt cho mấy đứa nhỏ nhà Tư Không có gen di truyền tốt, một đám thông minh, còn trưởng thành sớm, nếu không thì, chắc chắn, ăn đòn cả lũ!

Ô Thuận Nhã sao lại không biết con mình giờ trò khôn lỏi, nhưng hôm nay là sinh nhật bé, không so đo với bé nữa.

Tư Không Viêm Nghiêu một tay vững vàng nâng miệng Bánh Bao, một tay ôm eo Ô Thuận Nhã, cúi đầu nhìn bé, “Về sao không được bỏ nhào vào người phụ thân con nữa”

Bánh Bao rất không hài lòng, đã không cho bé hôn môi với phụ thân thì chớ, lại còn không cho bé ngủ cùng phụ thân, bây giờ còn không cho bé bỏ nhào về phía phụ thân! Dựa vào cái gì chứ! Cha tướng cha là cha của Bánh Bao thì có thể cố tình gây sự như vậy sao! Hừ, còn mít con mới thêm nghe lời cha! $\neg(\neg \wedge \neg)$

Nhìn bé bĩu môi làm mặt xấu, anh liền biết con mình không chịu nghe lời.

Tư Không Viêm Nghiêu trừng mắt, “Không muốn có em trai em gái đúng không!”

Bánh Bao chớp mắt mấy cái, nghiêng đầu, “Tất nhiên là con muốn rồi!”

Ô Thuận Nhã nâng tay néo tay anh một cái, trừng mắt — nói với con chuyện này để làm gì!

Tư Không Viêm Nghiêu không coi chút đau này ra gì, nhìn Bánh Bao đang bĩu môi nói, “Phụ thân con mang thai”

Bánh Bao trừng mắt, sau đó kinh ngạc tròn tròn mắt nhìn phụ thân “Thật hả phụ thân?”

Ô Thuận Nhã nhìn Bánh Bao, lại nhìn nam nhân, mắt tròn trắn, mình vào cái nhà gì thế này, cả nhà đều có bệnh! Toàn coi cậu như động vật quý hiếm.

Thấy phụ thân vào nhà mà không thèm để ý đến mình, Bánh Bao sốt ruột, khua khoắng chân ngăn muốn nhảy xuống, ai ngờ cha bé lại không chịu buông tay.

Bé ngửa đầu chu môi, “Cha thả con xuống đi, con muốn phụ thân cơ!”

Tư Không Viêm Nghiêu lắc đầu, không buông, buông ra thằng bé này sẽ lại đi bỏ nhào vào bảo bối, nhờ bảo bối ngã ngựa ra sau thì biết làm thế nào.

“Ngoan ngoan đi” Anh trừng mắt.

Bánh Bao ủy ủy khuất khuất dẫu môi, than thở, “Phụ thân có em trai em gái nhỏ rồi sẽ không cần Bánh Bao nữa” Nói xong còn giả mù sa mưa vờn móng thịt lên lau hai mắt khô cong.

Tư Không Viêm Nghiêu không thèm để ý tới bé, bế bé vào nhà.

Tư Không Khải và Nghiêm Võ cũng không còn tâm tư gì mà tiếp tục tản bộ phơi nắng, nhanh chân vào nhà. Bọn họ phải tìm người hỏi một chút xem, người mang thai cần chú ý những chuyện gì.

Tư Không Dực Dương và Mạc Tuấn Nghị ở phố buôn bán, hai người đều là lần đầu mua quà cho trẻ con, cho nên không biết phải mua gì.

Trong cửa hàng lưu niệm, Mạc Tuấn Nghị cau mày nhìn đủ loại đồ chơi trẻ em sắc sỡ, rối rắm.

Một tay cầm ô tô điều khiển từ xa, một tay cầm máy bay điều khiển từ xa, hắn quay đầu hỏi nam nhân bên cạnh, “Chọn cái gì giờ?”

Tư Không Dực Dương cười khỏ một tiếng, “Bánh Bao không thích mấy cái này đâu!” Trong nhà có một đồng đồ chơi, cái gì cũng có, mà không thấy bé con kia đụng vào tí nào.

“Vậy phải mua món nào?” Buồng đồ chơi trong tay ra, Mạc Tuấn Nghị lại đi về phía trước. Nếu tặng quà cho người lớn, còn có thể mua đồ nào thực dụng một chút, tặng trẻ con thì không biết phải mua cái gì.

Tư Không Dực Dương ở phía sau nhìn bóng dáng hắn, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh mai sau Mạc Tuấn Nghị mang thai, có vẻ như thực động lòng người....Khụ, quyết định rồi, mai gã phải đi kiểm tra luôn thôi.

Mạc Tuấn Nghị nửa ngày không nghe thấy gã nói gì, không khỏi quay đầu nhìn gã, “Anh nghĩ nên chọn món nào? Bánh Bao ở với anh lâu như thế, chẳng lẽ bé thích gì anh cũng không biết sao! Hơn nữa hằng năm sinh nhật Cảnh Hoán thì anh tặng cho nhóc ấy cái gì?”

Tư Không Dực Dương chớp mắt mấy cái, nói, “Bánh Bao thích ăn, con anh trước kia thì không có sở thích đặc biệt gì, nhưng mà giờ ấy à, chỉ thích mỗi Bánh Bao” Lời này của gã thực sự không có sai, thằng con nhà mình càng ngày càng dính lấy Bánh Bao, một ngày không gặp liền trà không nhór com không nghĩ.

Mạc Tuấn Nghị thật muốn đập gã, giúp không được thì anh theo tới đây làm cái gì, chướng mắt!

Tư Không Dực Dương sờ sờ mũi, quay đầu qua bên cạnh, liếc mắt một cái liền thấy một con Sói Xám nhồi bông cao cỡ hai mét, ngay cạnh là một con Cừu vui vẻ kích cỡ tương tự. Vươn tay kéo kéo Mạc Tuấn Nghị, chỉ, “Hai con này”

Mạc Tuấn Nghị nhìn nhìn, cũng bị dọa nhảy dựng, loại đồ chơi này giờ còn có thể to như thế.

Hai người đi qua vây quanh hai con nhồi bông mà nhìn trái nhìn phải, cảm thấy chọn cái này khá ổn.

“Lấy hai con này đi, vừa hợp tặng cho Cảnh Hoán và Bánh Bao mỗi bé một con” Mạc Tuấn Nghị nói, Tư Không Dực Dương gật gù đồng ý, lại có chút cao hứng, người này còn biết nhớ thương lo lắng cho con gã nữa.

Hai người ôm hai con nhồi bông to đứng đến chỗ đậu xe, tí lệ khiến người ta quay đầu chú ý là trăm phần trăm...

Tư Không Dực Dương da mặt dày, người qua đường có nhìn cũng chả buồn phản ứng, nhưng Mạc Tuấn Nghị bị nhìn thì không thoải mái tẹo nào, ôm Cừu vui vẻ tận lực che mặt.

Hai người ở bãi đậu xe tình cờ gặp Hạ Dương đang ôm một em Mashimaru nhồi bông.

Hạ Dương cười hề hề chào Tư Không Dực Dương, “Anh cả, chị dâu đây à?”

Mạc Tuấn Nghị đen mặt, nhắc chân đạp một cái, “Hạ Dương anh muốn chết tại đây thì cứ mở mồm ra đi!”

Hạ Dương ôm Mashimaru né tránh, cọt nhả nói với Mạc Tuấn Nghị, “Ái chà, hóa ra là Tuấn Nghị đó à, cái con cậu đang ôm không phải là Cừu vui vẻ sao, tôi còn tưởng là anh cả tôi tìm chị dâu cả cho tôi chứ!”

Tư Không Dực Dương mở cửa xe sau nhét bạn Sói xám nhồi bông mình vừa ôm vào trong, sau đó đi qua lấy bạn Cừu vui vẻ trong ngực Mạc Tuấn Nghị rồi ném vào luôn, lúc này mới nhìn Hạ Dương nói, “Chú tự đi hay là đi cùng đây?”

Hạ Dương quét mắt qua Mạc Tuấn Nghị, cười tùm tùm nói, “Đi cùng nhau đi!” Nói xong cực kì tự giác chui vào ghế sau, đóng cửa cộp một cái.

Mạc Tuấn Nghị trợn mắt, hắn không muốn đi.

Tư Không Dực Dương kéo hắn lên xe, “Đi thôi, Hạ Dương chú để xe ở đây à?”

Hạ Dương ngồi ôm em thỏ ở phía sau, gật đầu, “Buổi tối em ở đó luôn, Đại ca chẳng phải đã mua luôn mấy căn biệt thự bên cạnh rồi sao?”

Tư Không Dực Dương lái xe, nói, “Ông cụ buổi tối cũng ở đó đấy”

Hạ Dương bĩu môi, cọt cọt vào đầu em thỏ, “Không sao, em cách xa bác ấy ra một chút” Bác của hắn, cũng chính là lão gia nhà Tư Không, cứ nhìn thấy hắn là lại hỏi hắn có bạn gái chưa, không thì có bạn gái chưa, thực sự vô cùng quan tâm đến vấn đề tình cảm của hắn.

Ô Thuận Nhả vào phòng ngủ thay quần áo, ở nhà cậu thích mặc tùy ý thoải mái hơn.

Tư Không Viêm Nghiêu một tác cũng không rời đi theo che chở cho cậu, ngay cả lúc cậu nhắc tay lấy quần áo cũng khiến anh căng thẳng chết đi được.

Thay quần áo xong, Ô Thuần Nhã ôm Bánh Bao vào ngực, nhướn mày nhìn nam nhân, “Ngồi lên giường” Nói xong cậu ôm con ngồi ở ghế dựa bên cạnh.

Bánh Bao ngoan ngoãn ngồi trên đùi phụ thân bé, không lộn xộn tí nào, bé tự biết mình béo, nếu đề lên bụng phụ thân thể nào cũng đề đến em trai em gái nhỏ mất.

Tư Không Viêm Nghiêu ngồi trên giường, vươn tay về phía Bánh Bao, “Lại đây cha ôm”

Bánh Bao bấu môi, lắc đầu, móng thịt gắt gao ôm tay phụ thân, “Không muốn đâu, muốn phụ thân ôm!”

Ô Thuần Nhã thờ dài, vỗ lưng Bánh Bao, trấn an bé, sau đó nói với nam nhân, “Anh đừng xem em thành đồ dễ vỡ như vậy được không?”

Tư Không Viêm Nghiêu nhướn mày, không đồng ý nói, “Trọng điểm cần bảo hộ”

Ngẩng đầu tròn mắt, Ô Thuần Nhã cảm thấy suy nghĩ này của anh không sai, nhưng cách thực hiện thì có hơi quá.

Cậu nhẹ nhàng nói với anh, “Lúc trước mang thai Bánh Bao em vẫn sinh hoạt bình thường, khi đó cái gì cũng là tự mình làm, hơn nữa anh thử nghĩ xem, nếu em không thường hoạt động, vậy thì căn bản là không có khả năng thành công sinh ra Bánh Bao đâu”

Tuy rằng cậu nói đúng, nhưng nam nhân lúc này chỉ cảm thấy cậu khi ấy đã phải chịu khổ nhiều lắm, giờ phải được cẩn thận chăm sóc nâng niu.

Thấy anh vẫn là vẻ mặt không đồng ý, Ô Thuần Nhã đành phải nói, “Không thì đợi Giang Võ đến chúng ta hỏi anh ấy một chút nhé? Nếu anh ấy nói phải để em tĩnh dưỡng, em liền nghe lời ở nhà ngay, ngay cả cửa cũng không ra, chịu không?”

Nam nhân nghĩ nghĩ, cảm thấy đề nghị này không tồi, dù sao Giang Võ xem như cũng có kinh nghiệm với nam nhân mang thai.

“Được”

Ô Thuần Nhã lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, cậu nhớ rõ lúc trước Giang Võ kiểm tra cho cậu đã nói qua, nam nhân mang thai dù sao vẫn có điểm khác biệt với nữ nhân, đây là lần đầu tiên hắn thấy chuyện nam nhân mang thai, cho nên coi như là lĩnh mới. ...Nhưng hắn vẫn cho rằng khi mang thai cần phải thường xuyên tản bộ, không được để tâm tình chịu áp lực, cần duy trì cảm xúc lạc quan vui vẻ, cộng thêm ra ngoài hít thở không khí trong lành.

Tuy cậu thấy việc bản thân mang thai quá đổi kì lạ, nhưng mỗi sáng vẫn đi tản bộ, bình thường đi chợ nấu cơm đều tự mình làm, như vậy mới có thể sinh ra một đứa con khỏe mạnh. Nếu không sao Bánh Bao mới sinh ra đã có cái đầu bự như thế chứ!

Giang Võ về sớm hơn mấy người Tư Không Dực Dương, cũng ôm theo một con gấu Teddy siêu lớn vào cửa, Bánh Bao mắt to lóe sáng, trực tiếp phi thân tới.

“Gấu gấu!” Ôm không nổi buông tay.

Cảnh Hoán ở bên cạnh ngửa mặt nhìn gấu Teddy, kéo Bánh Bao, “Lớn ghê ha”

Bánh Bao gật đầu lia lịa, “Còn mềm nữa, anh buổi tối chúng ta ôm bạn gấu ngủ”

Giang Võ buông tay, để hai nhóc kia ôm gấu bự về phòng.

Ô Thuần Nhã bật cười, hai nhóc này lao lực nâng gấu, cũng không chịu để người khác đỡ giúp.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Bác quái vật, bác phải học tập cha con nha!

Ô Thuần Nhã nằm trên giường, khép hờ mắt nghe Giang Võ chỉ cho nam nhân những điều cần chú ý khi đàn ông mang thai, cậu thờ phào một hơi.

parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu

Lúc này không thấy anh phản đối gì, Giang Võ coi như có bài bản, chí ít cũng biết cho dù là đàn ông mang thai thì cũng có nhân quyền!

Cuối cùng, Giang Võ nghiêm mặt nói với Tư Không Viêm Nghiêu, “Ba tháng đầu mang thai là thời kì nguy hiểm, không nên làm chuyện giường chiếu, anh phải cấm dục!”

Đối với Tư Không Viêm Nghiêu mà nói, hai chữ ‘cấm dục’ này đã chiếm cứ hơn nửa năm cuộc đời anh, từ khi quen Ô Thuần Nhã về sau, anh liền thời

thời khắc khắc chuẩn bị cấm dục.

Gật đầu tỏ vẻ mình đã hiểu, cấm dục thì cấm dục, vì bảo bối, vì bánh bao thứ hai, anh nhin.

Giang Võ nhìn Ô Thuần Nhã, thấy cậu đáng vẻ lười biếng muốn ngủ thì bật cười nói, “Cậu bây giờ thèm ngủ là bình thường, muốn ngủ thì cứ ngủ, nhưng nhớ phải chịu khó đi lại nhiều, ăn uống chú ý đừng ăn đồ có tính hàn, thân thể cậu không tốt sẽ ảnh hưởng tới thai nhi.”

Ô Thuần Nhã chăm chú nghe xong, mỉm cười nói, “Tôi nhớ kỹ rồi.”

Tư Không Viêm Nghiêu ngồi ở bên giường, nhào người hôn lên trán Ô Thuần Nhã, đắp chăn cho cậu, thấp giọng nói, “Bọn anh xuống lầu trước, em cứ ngủ đi.”

Ô Thuần Nhã nghĩ nghĩ, nói, “Em ngủ một tiếng thôi, chốc nữa còn xuống làm bánh ngọt cho Bánh Bao.” Hàng năm sinh nhật Bánh Bao cậu đều Dục biệt tự tay chuẩn bị bánh sinh nhật cho bé, đây đã trở thành thói quen của hai cha con.

“Đề thím Trần làm.” Người có thai không được vào những nơi nguy hiểm, phòng bếp trong mắt anh chính là nơi nguy hiểm nhất. Hơn nữa khói dầu không tốt cho thân thể.

Ô Thuần Nhã bắt mặn nhéo tay anh một cái, “Năm nào cũng làm cho Bánh Bao rồi, không làm con sẽ buồn đó.”

Nam nhân không thấy đau, nâng tay xoa xoa tay cậu, quay đầu hỏi Giang Võ, “Không vấn đề gì?”

Giang Võ chớp mắt mấy cái, thấy Ô Thuần Nhã đang nháy mắt lia lịa với mình, giận dữ nói, “Một hai lần thì không vấn đề gì cả, anh lo lắng quá rồi đấy.” Xem ra, cuộc sống mang thai về sau của Ô Thuần Nhã coi bộ ghen khuấy lắm đây.

Tư Không Viêm Nghiêu vẫn có chút lo lắng, khuôn mặt tuấn tú căng ra.

Ô Thuần Nhã mặt không đổi sắc nhìn anh nói, “Anh mà còn thể em mang Bánh Bao về nhà trọ.”

“Không cho đi!” Nam nhân nóng nảy, người này cư nhiên còn muốn bỏ nhà đi!

“Vậy anh đồng ý với em không hạn chế tự do thân thể của em!” Trùng mắt, cậu phải làm ước pháp tam chương với anh, nếu không chuyện còn thành ra thế nào nữa!

Tư Không Viêm Nghiêu nhú mày nhìn cậu, mím môi, không nói gì.

Ô Thuần Nhã bật dậy, chỉ vào nam nhân cả giận nói, “Tư Không Viêm Nghiêu, anh nuôi thú cưng đó hả! Ngày nào cũng nhốt ở nhà không cho đi đâu, chả được làm gì sất, anh muốn em ghen chết có phải không!” Quát người ta xong cậu còn cảm thấy ủy khuất, bĩu môi.

Tư Không Viêm Nghiêu bị động tác của cậu dọa nhảy dựng, vội vàng lại gần đỡ cậu, sợ cậu bị choáng đầu.

Thấy đáng vẻ hằm hừ của cậu, Tư Không Viêm Nghiêu cũng không còn cách nào khác, trấn an, “Là anh lo cho em.” Bàn tay nhẹ nhàng xoa bụng cậu, giọng điệu ôn nhu.

Ô Thuần Nhã mặt đỏ lên, bao nhiêu tức giận liền bay mất tiêu, dụi vào lồng ngực rắn chắc của nam nhân, “Em sẽ tự chăm sóc bản thân mình, không cho anh nhốt em.”

Tư Không Viêm Nghiêu thở dài, thôi được, để không làm người mang thai tức giận, anh buộc phải đồng ý.

“Chỉ được vận động thích hợp.”

Thấy nam nhân nhượng bộ, Ô Thuần Nhã nhanh nhẩu gật đầu cam đoan sẽ tuân thủ tất cả lời dạy của bác sĩ.

Giang Võ ở bên cạnh run lên, hình ảnh hài hòa trước mặt của hai người quả thực chói sáng đến độ dọa mù mắt cậu của hắn rồi, không được, hắn phải ra ngoài, nghĩ nghĩ rồi xoay người xuống lầu.

Giang Võ xuống lầu vào phòng khách, đúng lúc ba người Tư Không Dục Dương bước vào, hắn kinh ngạc hỏi, “Mấy người cũng mua thú nhồi bông sao?”

Tư Không Dục Dương nhìn hắn, “Cậu cũng mua cái này?” Nói xong chỉ chỉ vào Sói xám của mình.

Hắn lắc đầu, “Tôi mua gấu Teddy, mới vừa được hai nhóc kia khuôn lên lâu rồi.”

Hạ Dương để em thỏ xuống sofa, đặt mông ngồi xuống, nhìn bốn phía khó hiểu hỏi, “Đại ca và chị dâu đâu?”

Tào quản gia nhận lấy Cừu vui vẻ trong tay Mạc Tuấn Nghị, nói với Hạ Dương, “Nhị thiếu gia và Thuần Nhã thiếu gia ở trên lầu, biểu thiếu gia ngài đi gọi tiểu thiếu gia và tiểu thiếu gia xuống nhận quà đi.”

Hạ Dương lập tức gạt đầu lên xem Bánh Bao.

Đây là lần đầu tiên Mạc Tuấn Nghị tới biệt thự này của Tư Không Dực Dương, có vẻ hơi mất tự nhiên.

“Ngồi đi.” Tư Không Dực Dương nâng cằm ý bảo hắn ngồi xuống sofa, ngay người đứng làm gì.

Mạc Tuấn Nghị gạt đầu ngồi xuống một bên, ngẩng đầu quét mắt nhìn khắp phòng khách, không thấy lão gia nhà Tư Không đâu, khó hiểu hỏi Tào quân gia, “Bác Tư Không không có ở đây sao?” Vừa rồi Tư Không Dực Dương bảo ông cụ ở đây mà?

Tào quân gia biết vị tam thiếu gia nhà họ Mạc này, rót cho hắn một tách cà phê nói rồi nói, “Lão gia đang ngủ trưa ở biệt thự bên cạnh, Mạc thiếu gia có muốn ăn một chút điểm tâm không?”

Mạc Tuấn Nghị lắc đầu, mỉm cười với hắn, quen Ô Thuần Nhã đã lâu, Mạc Tuấn Nghị cũng bắt đầu thích cười với mọi người, không phải người ta nói rồi sao, không ai đánh vào mặt người đang cười, cười một cái cũng không tốn bao nhiêu sức lực.

Bánh Bao đang được Cảnh Hoán nắm móng thịt, từ trên lầu xuống, liếc mắt một cái đã thấy mấy bạn thú nhồi bông bày cạnh Mạc Tuấn Nghị.

“Oa ~ ca mau nhìn kia!” Vui sướng kêu lên, móng thịt chỉ vào thú nhồi bông dưới lầu, nói xong thì bé chạy ào xuống.

Bạn nhỏ Tư Không Cảnh Hoán gắt gao giữ chặt móng Bánh Bao không cho bé chạy xuống, nói đùa à, với cái mẩu chân ngắn ngắn kia của Bánh Bao, không chú ý tí là biến thành quả cầu thịt lăn xuống lầu liền.

Hạ Dương ở phía sau ôm hai nhóc xuống lầu, hắn sợ Bánh Bao hưng phấn quá, Cảnh Hoán không giữ nhóc được nữa, không bằng ôm hai nhóc cho an toàn.

Tư Không Viêm Nghiêu ở phòng ngủ cũng nghe được giọng nói vui vẻ của con, nhìn Ô Thuần Nhã còn đang say ngủ, anh ghé lại góc chăn cho cậu, rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Ra cửa đã thấy Hạ Dương đang ôm hai nhóc kia xuống lầu, anh cũng không nói gì, đi phía sau.

Tới nơi Bánh Bao mới duỗi chân, Hạ Dương lập tức buông nhóc và Cảnh Hoán ra, Bánh Bao liền lao tới ôm Cừu vui vẻ, cọ tới tới lui lui.

Cảnh Hoán cũng đứng ở bên cạnh, kinh hi nhìn ba bạn thú nhồi bông to đùng, bự chẳng y như bạn gấu Teddy ban nãy luôn!

Mạc Tuấn Nghị cười nheo nheo má bé, hỏi, “Có thích không?”

Bánh Bao ngửa mặt lên, cười giòn tan nói, “Thích ạ!” Đương nhiên là thích rồi, bé thích nhất là kiểu thú nhồi bông này, càng bự càng thích.

Cảnh Hoán có chút mất hứng, Mạc thúc thúc nheo má Bánh Bao.

Bánh Bao ôm Cừu vui vẻ xoay đầu nhìn Cảnh Hoán, tinh thần phơi phới hăng hái nói, “Ca, mình đem cả ba bạn này về phòng của ca được không?”

Cảnh Hoán gạt đầu, tuy nhiên vẫn có chút khó xử, “Đặt hết lên giường tối Bánh Bao ngủ chỗ nào giờ?” Dù giường nhóc có lớn đấy, nhưng ba bạn thú nhồi bông này chiếm diện tích quá là nhiều.

Bánh Bao chớp mắt, dùng ánh mắt miễn cưỡng không nở buông tay nhìn Sói xám, vươn đầu ngón tay thịt thịt chỉ, nói, “Bạn này cho cha.” Trong phòng ngủ của cha có một Sói xám nhỏ rồi, giờ chuyển thêm một Sói xám lớn vào nữa, như vậy cha mỗi ngày đều được nhìn thấy một sói lớn một sói nhỏ, sẽ lại càng yêu phụ thân hơn!

Tư Không Viêm Nghiêu xuống lầu nghe thấy con nói thì không khỏi chau mày, thằng nhóc này quả là hiếu thuận, cả ngày đều muốn biến anh thành thê nô, nhưng nó thì nó, anh rất nguyên ý làm.

Mạc Tuấn Nghị cười bé, “Vì sao không để cho phụ thân?” Theo lý mà nói Bánh Bao dính phụ thân như vậy, thấy sao cũng phải là cho phụ thân chứ, không ngờ lại cho Tư Không Viêm Nghiêu.

Bánh Bao lúc này đã nhìn thấy Tư Không Viêm Nghiêu, buông Cừu vui vẻ ra lắc lắc móng thịt chạy đến chỗ cha.

Móng thịt ôm đùi cha, thân mình tròn vo dựa bên chân anh, quay đầu nhìn Mạc Tuấn Nghị, giọng đầy hơi sữa giải thích, “Phải gả cho người như Sói xám ấy, nếu phụ thân gả cho cha, thì cha cũng phải giống Sói xám, biết thương yêu bà xã.”

Bánh Bao vừa nói xong, đã bị cha xách áo nâng lên.

Quơ quào móng thịt, Bánh Bao thét chói tai, “Cha, cha thả con xuống ~”

Bị túm lên, Bánh Bao rụt trong quần áo, bốn mẩu chân tay ngắn ngắn vung loạn xạ ngẫu, trông rất giống con rùa nhỏ.

Tư Không Viêm Nghiêu đứng đưa bé hai cái xong mới thôi, sau đó thấy vẻ mặt khẩn trương của đứa cháu đang nhìn hai cha con anh, chợt cảm thấy buồn cười, Cảnh Hoán thực sự rất quan tâm Bánh Bao, chỉ sợ bé bị thương, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún tí lại rồi kia. Nghĩ như vậy, anh xách Bánh

Bao tới trước mặt Cảnh Hoán, tiểu băng son liền lập tức vươn tay ôm Bánh Bao vào ngực.

Bánh Bao an toàn, bữu môi bắt mắt nói với cha, “Cha bắt nạt con!”

Tư Không Viêm Nghiêu trừng mắt, tiểu tử kia liền rụt cổ lại, bé vẫn luôn cảm thấy hơi sợ cha nha.

Ngồi trên sofa, Tư Không Viêm Nghiêu vầy vầy Bánh Bao, bé liền bữu môi lúc lắc mông, đi đến trước người cha, ngửa đầu hỏi, “Chuyện gì ạ?”

Tư Không Viêm Nghiêu lấy ra một chiếc điện thoại nhỏ đưa cho Bánh Bao.

Bé con chớp mắt mấy cái, kính hi chìa móng, cầm lấy, “Cho con sao?” Mắt to long lanh lóe sáng.

Tư Không Viêm Nghiêu gật đầu, khoe miệng cong lên, “Ừ.”

Bánh Bao khoái chí, kiễng mũi chân lên chụm một cái, ấn một dấu nước miếng lên khuôn mặt tuần tú của cha, nũng nịu nói, “Cảm ơn cha, Bánh Bao thích lắm” O(n_n)O

Tư Không Viêm Nghiêu cũng rất cao hứng, chẳng mấy khi con anh chủ động hôn anh thế này đâu.

Tư Không Dực Dương ở bên cạnh hâm mộ chết đi được, ôm chầm Cảnh Hoán đòi hôn, Mạc Tuấn Nghị ngồi một bên nhìn thấy, tự dưng trong lòng có chút không thoải mái.

Cảnh Hoán dùng sức đẩy mặt Tư Không Dực Dương ra, không cho gã hôn mình, “Ba, ba muốn hôn thì đi hôn Mạc thúc thúc ấy.”

Mạc Tuấn Nghị sững sốt, kinh ngạc nhìn Cảnh Hoán.

Tư Không Dực Dương cũng cả kinh, cúi đầu nhìn con mặt không biểu tình trong lòng mình, khản trương hỏi, “Con trai bảo bố à, con vừa nói cái gì vậy?”

Cảnh Hoán đưa mắt nhìn Mạc Tuấn Nghị không được tự nhiên, nghiêng đầu nói, “Không phải ba đang hẹn hò với Mạc thúc thúc à?”

Lúc này tới phiên Hạ Dương đang ngồi găm táo dính chương, hấn và Giang Võ tròn to mắt nhìn nhau, ngay cả Tư Không Viêm Nghiêu cũng kinh ngạc nhìn Cảnh Hoán, sao đứa nhỏ này lại nói như vậy?

Bánh Bao ngồi trên đùi cha, xê xê mông tìm vị trí thoải mái chút, cầm điện thoại nói, “Trên người Mạc thúc thúc có mùi của bác quái vật, mùi đậm lắm đó!” Nói xong còn hít hít mũi.

Cảnh Hoán gật đầu, trên người ba nhóc có hương khói thuốc, trên người Mạc thúc thúc cũng có, tuy rất nhạt, nhưng vẫn có thể ngửi thấy được.

Bánh Bao cũng vậy, bé rất miễn cảm với cảm giác huyết thống, đặc biệt là đối với hai người đã ở bên nhau, cũng giống như lần đầu bé gặp Tư Không Viêm Nghiêu ấy.

Mặt Mạc Tuấn Nghị đỏ ửng lên, ngay cả Tư Không Dực Dương cũng mất tự nhiên khụ một tiếng.

“Trẻ con không được nói lung tung!” Gã trừng mắt, tức giận nói với hai nhóc.

Bánh Bao còn lâu mới sợ gã, bác quái vật y chang ông nội, trước mặt cha cũng chỉ mềm như giấy thôi!

Dựa vào lòng ngực cha, Bánh Bao rung đùi đắc ý nói, “Bác quái vật dám làm không dám nhận, bác bội tình bạc nghĩa với Mạc thúc thúc!”

Bánh Bao nói xong, trong phòng im lặng hai giây, sau đó Giang Võ và Hạ Dương cùng cười văng lên, má ơi, đại ca ơi, con anh vui thật đấy!

Tư Không Viêm Nghiêu cũng bị giọng điệu chỉ trích của Bánh Bao chọc cười, nâng tay vỗ nhẹ đầu bé, nhủ mảy nói, “Không được nói lung tung!”

Bánh Bao bữu môi, “Con không có nói lung tung đâu!” Bé nhảy xuống chân cha, đi đến bên cạnh Cảnh Hoán ngửa mặt nhìn Tư Không Dực Dương, không đồng ý nói, “Bác quái vật phải học tập cha con, bác xem cha dỗ phụ thân con vui vẻ thế kia kìa, nếu bác mà bội tình bạc nghĩa Mạc thúc thúc, Bánh Bao về sau sẽ không thèm để ý đến bác nữa!” Nói xong còn dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn gã.

Mạc Tuấn Nghị đỏ bừng mặt kéo Bánh Bao lại ôm vào lòng, thấp giọng nói, “Bánh Bao đừng nói lung tung, Mạc thúc thúc và bác của con không có quan hệ gì cả.”

Tư Không Dực Dương nghe thấy mảy nhíu lại, sắc mặt cũng âm trầm hơn nhiều.

Cảnh Hoán ngửa đầu nhìn ba nhóc, khuôn mặt vốn không biểu tình gì giờ lộ ra chút lo lắng, đã lâu nhóc chưa nhìn thấy vẻ mặt buồn bực như thế này của ba.

“Mạc thúc thúc không thích ba con phải không? Vậy thì ba có thể đón mẹ về rồi.” Khó có được Cảnh Hoán mở miệng nói to một câu với Mạc Tuấn Nghị.

Bánh Bao gật gù, “Nếu bác quái vật và Mạc thúc thúc không có quan hệ gì, vậy thì bà xã của bác ấy có thể quay trở lại ha.”

Mạc Tuấn Nghị quay đầu nhìn Tư Không Dực Dương, về mặt ấy có chút kinh ngạc, có chút hoảng hốt, có chút tức giận, còn có chút ủy khuất không nói nên lời.

Tư Không Dực Dương bị ánh mắt của hắn làm cho trong lòng không biết dấy lên cảm xúc gì, há mồm muốn phản bác, kết quả lại bị con ngỗng trong lòng dùng sức nhéo sườn thắt lưng một cái.

“...” Động tác này của Cảnh Hoán bị Tư Không Viêm Nghiêu thấy, anh nhướn mày, đây là muốn giúp ba sao?

Bánh Bao cọ cọ gãy ra khỏi lòng Mạc Tuấn Nghị, nhào về phía cha bé, ôm cổ nam nhân, nhỏ giọng nói vào tai cha một câu, “Cha, Bánh Bao bị Mạc thúc thúc nhéo đau.”

Tư Không Viêm Nghiêu sùng sốt, nâng tay muốn xem cánh tay thịt thịt của bé.

Bánh Bao né không cho anh xem, bé bụ bẫm béo trắng, chỉ sờ một cái hơi mạnh, cũng sẽ lập tức đỏ lên, nhưng nếu lúc này để bố thấy, Mạc thúc thúc sẽ bị mất mặt, dù sao để một lúc sau sẽ tự hết đỏ.

Tư Không Viêm Nghiêu trừng mắt nhìn anh anh, ôm Bánh Bao đứng dậy, “Thay quần áo.” Phải nhìn xem Bánh Bao bị Mạc Tuấn Nghị nhéo có mạnh hay không, thuận tiện gọi bảo bối dậy.

Mạc Tuấn Nghị sắc mặt hơi tái, vừa rồi khi nghe Cảnh Hoán nói hắn và Tư Không Dực Dương hẹn hò trong lòng hắn có chút khản trương, lại có cảm giác chờ mong khó hiểu, nhưng khi nghe nhóc nói về mẹ, hắn sao lại có cảm giác bị vứt bỏ?

Hạ Dương và Giang Vô liếc nhau, hai người cảm thấy ngồi xem vở kịch cầu huyết của Tư Không Dực Dương và Mạc Tuấn Nghị thật là quá tuyệt vời.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Cha ! Bánh Bao muốn ăn ốc sên!

Bánh Bao nằm sấp trên cái bụng to đùng của Sói xám nhồi bông, ngủ đến chảy cả nước miếng.

Hôm nay Mạc Tuấn Nghị đến nhà Ô Thuần Nhã, bọn họ hai người một tạm nghỉ học ở nhà, một nghỉ dưỡng thai ở nhà. Bánh Bao buổi chiều không đi nhà trẻ, bé hiếu thuận lắm cơ, muốn giải buồn cho phụ thân, kết quả, Tào quân gia đón bé về, ăn cơm trưa xong bé liền buồn ngủ, đòi ngủ trưa với phụ thân, Ô Thuần Nhã buổi sáng dậy muộn, nên không ngủ với bé.

Lúc Mạc Tuấn Nghị đến cậu đang kiểm tra bài tập của Bánh Bao, bé con kia tuy rằng toàn tròn học, nhưng việc học hành ở nhà trẻ lại không tồi.

Ô Thuần Nhã thấy dáng ngủ như heo con của bé thì lắc đầu bật cười, quay đầu nhẹ giọng hỏi Mạc Tuấn Nghị, “Cậu đã đi kiểm tra chưa?” Từ ngày Cảnh Hoán phát ngôn ra câu kinh người kia, Tư Không Dực Dương và Mạc Tuấn Nghị còn chưa gặp lại nhau.

Mạc Tuấn Nghị ngồi xuống bên cạnh cậu, liếc mắt nhìn bài tập của Bánh Bao, khẽ nói, “Kiểm tra rồi, không có chuyện gì nghiêm trọng, chỉ bị bệnh dạ dày thôi.”

Ô Thuần Nhã hồ nghi nhìn hắn, “Thật?”

Hắn bật cười gật đầu, “Đương nhiên là thật, chuyện thế này mình sẽ không gạt cậu.” Nói xong chỉ lên chữ viết của Bánh Bao, khó hiểu hỏi, “Đây cũng là cậu dạy bé à?”

Ô Thuần Nhã lắc đầu, “Bánh Bao thông minh lắm, nó còn tự mình ngồi đọc từ điển, có thể tự viết được chữ đẹp như vậy cũng không có gì đáng ngạc nhiên.” Chữ Bánh Bao cũng gần giống chữ của Cảnh Hoán, nắn nót chỉnh tề, càng không xấu như gà bới.

Mạc Tuấn Nghị nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng lại thầm nói, Thuần Nhã đúng là đã sinh ra một tiểu quái vật. Trẻ con bốn tuổi lại có thể viết chữ tinh tế ngay ngắn như vậy quá hiếm có, hoặc là phải nói... nhà Tư Không đều là quái vật!

“Cậu muốn hỏi gì?” Ô Thuần Nhã ngẩng đầu, nghiêng nghiêng nhìn hắn.

“Khụ, chính là... mẹ của Cảnh Hoán, cậu đã gặp bao giờ chưa?” Kỳ thật hắn muốn hỏi, mẹ của Cảnh Hoán có trở lại không, nhưng lời này hắn không cách nào nói ra miệng.

Ô Thuần Nhã nghi hoặc chớp mắt mấy cái, “Mẹ của Cảnh Hoán á? Mẹ của nhóc ấy không phải đã sớm tái giá rồi sao?” Cậu nhớ rõ Viêm Nghiêu đã

từng nói, chị dâu anh sinh Cảnh Hoán ra chưa được hai tháng đã ly hôn tái giá. Nhưng hình như lúc này cô ta đang mắc bệnh nan y.

Mạc Tuấn Nghị nghe cậu nói vậy sững sốt, sau đó mới có phản ứng, có lẽ do cậu không biết chuyện hôm đó, nếu không cũng không nói thế này. Hắn nghĩ nghĩ rồi nói, “Ngày đó Cảnh Hoán nói mẹ nhóc sắp trở về.”

Thật ra Ô Thuần Nhã không ngạc nhiên chút nào, trái lại, cậu thông minh cực kì, chẳng qua giờ người hơi lười, không muốn động não. (nghe giống biện hộ quá đề)

Tinh tế quan sát vẻ mặt mất tự nhiên của Mạc Tuấn Nghị, lại nhớ đến giọng điệu khi hắn hỏi câu kia, trong lòng đã có đối sách đại khái.

Cầm lấy ly sữa để bên cạnh lên uống, cậu trầm nghĩ, Tuấn Nghị phản ứng thế này thì chắc chắn vẫn còn quan tâm đến Tư Không Viêm Nghiêu, cậu thừa nhận cậu để ý không phải xong rồi sao? Cứ cố giấu giấu điểm điểm, giờ thì hay, cứ giấu tiếp coi, về sau cậu sẽ phải hối hận!

Cậu buông ly sữa, liếm liếm môi, chớp mắt mấy cái hỏi, “Tuấn Nghị, cậu rất quan tâm đến chuyện mẹ Cảnh Hoán có về hay không à?”

Mạc Tuấn Nghị lắc đầu thật mạnh, “Minh quan tâm làm gì, chỉ là tùy tiện hỏi thôi!” Nói xong mặt tự nhiên cúi đầu né tránh tầm mắt của Ô Thuần Nhã, cười gượng một tiếng.

Ô Thuần Nhã bĩu môi, không thèm so đo với hắn, cậu cũng đã nhận ra người này chính là khẩu thị tâm phi, còn thiếu dũng khí, rõ ràng không buông bỏ được Tư Không Viêm Nghiêu, lại cứ cố tình phủ nhận tình cảm của chính mình, quá ư là rối rắm.

“Muốn mình nói ấy à, cô ta có thể trở về cũng không biết chừng, Cảnh Hoán từ nhỏ đã không có mẹ, ba nhóc thì ngày nào cũng bận bịu, nhóc ấy đáng thương biết bao.” Nói xong còn ủy khuất thay Cảnh Hoán, có thể là do mang thai, cho nên mấy ngày gần đây cậu có chút đa sầu đa cảm.

Mạc Tuấn Nghị nâng mắt, không nói gì.

Ô Thuần Nhã cũng không tiếp tục nói ép buộc hắn, chính hắn còn không tranh thủ, vậy mình xáp vô làm cái gì, thích thế nào thì cứ làm thế ấy đi.

Xoay người lấy quyển sách tiếng Pháp Tư Không Viêm Nghiêu mới mua cho cậu, chuyển qua cho Mạc Tuấn Nghị, “Này, giải buồn.”

Nói xong không thèm để ý sắc mặt Mạc Tuấn Nghị, cúi đầu đọc sách. Mấy ngày nay trời trở lạnh, Tư Không Viêm Nghiêu cảm cậu ra ngoài.

Mạc Tuấn Nghị thờ dài, để sách lên bàn, hắn nào có tâm tình đọc sách. Quay đầu nhìn Bánh Bao đang đánh giấc gật khi khò, khê hé môi, nói thầm, “Bánh Bao thật đáng yêu.” Bụ bẫm mập mập, thịt vù vù, lúc ngủ còn chu chu cái miệng nhỏ.

Ô Thuần Nhã lật một trang sách, không ngẩng đầu lên nói, “Thích thì cũng tự mình sinh một đứa đi.” Bánh Bao nhà cậu đương nhiên là đáng yêu rồi.

Mạc Tuấn Nghị bĩu môi, một tay chống cằm nhìn Bánh Bao.

Hai người im lặng chưa được bao lâu, di động của Ô Thuần Nhã đặt trên bàn kêu lên.

Nhìn đồng hồ, khoe miệng mang ý cười, cậu nhận điện.

“Đứng giờ ghé ha.” Nam nhân mỗi ngày đều gọi đến đúng giờ này, đơn giản chỉ là hỏi cơm trưa có hợp khẩu vị của cậu không, cậu có đi ra ngoài tản bộ không và những thứ linh tinh khác.

Tư Không Viêm Nghiêu ngồi trong văn phòng, đưa mắt nhìn bầu trời bên ngoài, nói, “Tối đưa em và Bánh Bao đi ăn.”

Ô Thuần Nhã nhìn Mạc Tuấn Nghị, nói, “Thế Tuấn Nghị ở đâu?”

Tư Không Viêm Nghiêu hào phóng đến lạ, “Để cậu ta đi cùng.” Nghĩ nghĩ lại nói, “Mang theo Cảnh Hoán.”

Mạc Tuấn Nghị nghi hoặc nhìn người trước mặt mình, dùng khẩu hình nói, “Làm gì thế?”

Ô Thuần Nhã chớp mắt mấy cái, cười nói, “Viêm Nghiêu mời ăn cơm.”

“Minh không đi đâu.” Nhà người ta đi ăn cơm, hắn đến xem náo nhiệt gì chứ.

Mạc Tuấn Nghị nói không đi Tư Không Viêm Nghiêu qua điện thoại cũng nghe thấy được, lạnh lùng nói, “Ngày mai Lâm Tịch đi.”

Ô Thuần Nhã gật đầu, hắn nào anh mời ăn cơm, hóa ra không phải muốn dùng bữa tối dưới nền với cậu và Bánh Bao!

“Ừ, vậy chút nữa em đi đón Cảnh Hoán.”

Mạc Tuấn Nghị thờ dài, quên đi, phải đi thì đi thôi, cũng không phải người xa lạ gì.

Tư Không Viêm Nghiêu nói, “Đề anh anh đón đi.”

“Được, chờ Bánh Bao dậy bọn em sẽ đi.” Còn đang nói chuyện, Bánh Bao đang đề lên bụng Sói xám xoay người một cái, lăn xuống.

Bị dọa run lên, Bánh Bao dụi dụi mắt, thở than, “Động đất sao....”

Mạc Tuấn Nghị thấy bé tỉnh liền lại gần, cười hỏi bé, “Bánh Bao tỉnh ngủ chưa?”

Bánh Bao nằm bò trên giường, nghiêng đầu nhìn hấn, chớp chớp mắt, mới nhận ra người trước mặt là ai, “Mạc thúc thúc.”

Vươn tay ôm bé vào lòng, hấn cười nói, “Bánh Bao càng ngày càng đáng yêu.”

Bánh Bao bấu môi, nhìn phụ thân bé, “Phụ thân ôm một cái.” Mấy ngày rồi phụ thân chẳng ôm bé gì cả, cha cũng không cho phụ thân ôm bé.

Ô Thuần Nhã nhướn mày với bé, ý bảo bé lại gần.

Bánh Bao lập tức sấn vào, lùi đến bên cạnh phụ thân, ngửa đầu nhìn cậu.

Nhéo thịt phúng phính trên má bé, Ô Thuần Nhã nói với anh qua điện thoại, “Con anh tỉnh ngủ rồi, chút nữa bọn em đến chỗ anh.”

“Ừ, nhớ cẩn thận.” Anh cúp máy, giương mắt nhìn hai người trong văn phòng của mình, bất mãn nhíu mày, “Đi ra ngoài!”

Hạ Dương gắt gao ôm cánh tay trái Lâm Tịch, lắc đầu, lắc đầu, lại lắc đầu.

Lâm Tịch vừa liều mạng gỡ con bạch tuộc Hạ Dương ra, vừa kêu lên với Tư Không Viêm Nghiêu, “Mau tới hỗ trợ!”

Tư Không Viêm Nghiêu mặc kệ bọn họ, cầm di động gọi cho anh anh, để anh anh đi đón con tới cùng ăn cơm.

Lâm Tịch bị Hạ Dương quán sập chết đến nơi, cúi cùng đành bắt đắc dĩ nói, “Tổ tông, tiểu tổ tông, tôi van ngài, buông tay ra đi, xin đấy!”

Hạ Dương trộm nhìn Tư Không Viêm Nghiêu, thấy anh không đuổi mình đi nữa, mới chịu thả tay, sửa sang lại quần áo hơi xộc xệch, đằng hắng một tiếng thanh cổ giọng, nói, “Đại ca, anh cứu em đi!”

Tư Không Viêm Nghiêu nhướn mày, ý bảo hấn nói tiếp.

Hạ Dương như cún con phi tới bàn làm việc, ồm ồm nói, “Đại ca, có thể cho em đến chỗ anh ở mấy hôm được không?”

Tư Không Viêm Nghiêu nhíu mày, ông cụ vừa đi, trong nhà vất vả lắm mới yên ả, giờ lại đến thằng nhóc này chạy vô góp vui. Giờ Tư Không Viêm Nghiêu đã đưa Ô Thuần Nhã và Bánh Bao chuyển đến căn biệt thự bên cạnh, ban ngày thì thường ở nhà của Tư Không Dực Dương, tối thì về nhà mình, vốn còn nghĩ sẽ thấy đi qua đi lại lằng nhằng, nhưng Ô Thuần Nhã lại cảm thấy rất ổn, có thể tản bộ sau khi ăn cơm xong. Cảnh Hoán và Bánh Bao thì ở cả hai nơi, mấy ngày bên này mấy ngày bên kia, chủ yếu là Cảnh Hoán, rồi Bánh Bao là nhóc ngủ không được ngon.

“Lý do.” Dù sao cũng là em mình, không thể mặc kệ thật được.

Hạ Dương lập tức thay đổi biểu tình, bấu môi, phồng má, hai tay vịn vịn xoắn xoắn trước người, uốn éo thắt lưng, “Đại ca, xin anh đấy ~~~” Lý do hở? Chẳng lẽ lại nói cho đại ca rằng, lần này hấn gây chuyện to rồi, ngay cả mẹ hấn cũng mặc kệ hấn luôn? Không được, nói ra sẽ bị đại ca đá một cước bắn ra ngoài mắt.

Lâm Tịch suýt nữa phun cả phê, mẹ ơi, này cũng quá dọa người rồi.

“...” Tư Không Viêm Nghiêu cũng suýt đập cho hấn một phát, cậu cho cậu là con tôi chắc, có bắt chước Bánh Bao cũng không thể bắt chước như thế được, cậu gầy như bộ xương khô thế kia trên mặt có bao nhiêu thịt hả!

“Đừng dẫn đi!” Trùng hai mắt, Tư Không Viêm Nghiêu quát khề một tiếng.

Hạ Dương thấy lừa bịp không thành, chỉ có thể ngồi phịch xuống ghế, hơi nhíu mày giả bộ u oán, không nói gì.

Tư Không Viêm Nghiêu thấy hấn như vậy cũng lười phản ứng hấn, ngẩng đầu nói với Lâm Tịch, “Gọi cho Minh Húc.”

Hạ Dương vừa nghe anh nói xong, lập tức đứng phắt dậy, nhanh chân bỏ chạy, “Đại ca, em về nhà trước, bai bai.”

“Đừng lại!” Ngờ khí lạnh lùng khiến Hạ Dương đã lùi đến cửa lập tức dừng lại, hấn còn không dám chạy nữa, hức hức hức hức, hấn đúng là đáng thương quá mà.

“Lại đây.” Tiếng sau lạnh hơn tiếng trước, Hạ Dương bắt đầu đỏ mồ hôi.

Hấn cứng ngắt xoay người, bước chân, nhích đến trước bàn Tư Không Viêm Nghiêu, cúi thấp đầu hệt như cô vợ ngoan hiền.

“Nói.” Tư Không Viêm Nghiêu thật sự là lười lắm lời với hấn.

Hạ Dương thấy trốn không thoát, bắt đắc dĩ nhứt chỉ lại đặt mông ngồi xuống, tựa vào bàn công tác, hu hu hu than thở, “Hôm qua hai bọn em gặp nhau, kết cục...Anh có thể đoán được rồi đó.”

“Là một người?” Tư Không Viêm Nghiêu nhướn mày, biểu tình thực ý vị sâu xa.

“Hu hu, làm thế nào bây giờ, đời này em chỉ làm sai mỗi chuyện đó, em đã nhận lỗi rồi, cậu ta còn không chịu buông tha cho em, hu hu, đại ca, đại ca ruột rà máu mủ của em ơi, van xin anh cứu em đi!” Giã bộ khóc lóc.

Tư Không Viêm Nghiêu không nói gì, thật ra anh rất xem trọng Văn Nhân Minh Húc, đầu óc khéo léo, tính tình linh hoạt không máy móc, làm việc nghiêm túc có trách nhiệm, đừng xem tuổi còn trẻ, những chuyện cậu ta đã đáp ứng chắc chắn sẽ làm tốt, nếu nói tới vấn đề trách nhiệm, thì Minh Húc còn giỏi hơn thẳng nhãi nhà anh cả vạn lần, trong khi người ta còn nhỏ hơn Hạ Dương một tuổi!

“Mẹ cậu nói thế nào.” Anh nghĩ có thể là Văn Nhân Minh Húc thấy đùa hân vui, không chắc đã vừa ý hân.

Hạ Dương thở dài, “Mẹ em nói mặc kệ.”

Xong, di trẻ của anh cũng mất sạch kiên nhẫn với thẳng nhóc này.

“Cút đi.” Phất tay, Tư Không Viêm Nghiêu cảm thấy Hạ Dương lúc này thật chướng mắt.

Hạ Dương chớp mắt mấy cái, câu này có nghĩa là có thể đi rồi? Hân có thể qua chỗ đại ca ở? Mặc kệ, dù sao là hân hiểu như thế. Hạ Dương mau chóng nhắc chân rồi đi, chỉ sợ Tư Không Viêm Nghiêu đổi ý.

Thấy người đi rồi, Lâm Tịch sắp vô, “Sao lại thế? Hạ Dương mà cũng có lúc phải trốn tránh người khác ấy hả?”

Tư Không Viêm Nghiêu gạt đầu, không nói thêm gì khác.

Lâm Tịch bĩu môi, hân biết, mình chả moi được tin tức gì từ miệng Tư Không Viêm Nghiêu đâu, tên này làm gì có dây thần kinh tám chuyện. (Nhảm!)

Ô Thuần Nhã ôm Bánh Bao ngồi ở ghế sau, Mạc Tuấn Nghị ngồi ghế phó lái, lái xe đưa ba người bọn họ đến trước cửa tập đoàn Tư Không.

Bánh Bao ngửa mặt nhìn phụ thân bé, hỏi, “Phụ thân có mệt không ạ?” Lúc này bé mới ý thức đến vấn đề cân nặng của bản thân, phụ thân bé ôm bé suốt quãng đường đi đó.

Cúi đầu hôn lên mặt bé, Ô Thuần Nhã cười, “Không mệt, Bánh Bao chút nữa muốn ăn gì?”

Bánh Bao bĩu môi ngẫm nghĩ, “Con muốn ăn ốc sên.” Lần đó ném qua một lần bé vẫn tâm tâm niệm niệm muốn ăn lại lần nữa, nhưng mà trong nhà không làm, bình thường bé cái gì cũng ăn được, cho nên không nhớ tới.

Ô Thuần Nhã chớp mắt mấy cái, ốc sên?

“Chốc nữa nói với cha con.” Cậu nắm móng thịt của con chậm rãi dặt đi.

Mạc Tuấn Nghị đi bên cạnh, cũng có ý che chở Ô Thuần Nhã. Tuy người này thoát nhìn không có gì khác với đàn ông bình thường, nhưng từ khi biết cậu mang thai, hai căn biệt thự của Tư Không Viêm Nghiêu và Tư Không Dục Dương liền thay đổi đồ dùng gia dụng trong nhà, đồ có góc cạnh lập tức đổi, ngay cả mặt đất cũng trải thảm lông mông, chỉ sợ cậu bị ngã. Ô Thuần Nhã hiện tại là đối tượng trọng điểm cần bảo hộ, có thể so với gấu trúc quốc bảo.

Chậm rãi đi vào tập đoàn Tư Không, lúc này rất nhiều người qua lại, nhìn thấy tiểu thiếu gia và Thuần Nhã thiếu gia tất cả đều kinh hi, nhưng mà cũng chỉ dám nhìn hai người từ xa, chứ không tiến lại gần.

Mạc Tuấn Nghị nghiêng đầu hỏi Ô Thuần Nhã, “Có thể tùy ý vào tập đoàn Tư Không sao?” Hân từng tới đây vài lần, mỗi lần đến đều bị người ngăn lại hỏi.

Ô Thuần Nhã nhún vai, từ trong túi quần bỏ của Bánh Bao lấy ra một tấm thẻ từ dùng để đi thang máy chuyên dụng, “Không rõ lắm.”

Cửa thang máy mở ra, đã thấy Tư Không Viêm Nghiêu chờ ở ngoài, sắc mặt thực nghiêm túc.

“Cha!” Bánh Bao vui vẻ chạy tới ôm chân anh, ngửa mặt tranh công, “Bánh Bao đã đưa phụ thân đến nơi an toàn!”

Tư Không Viêm Nghiêu xoa đầu con, hơi có chút không hài lòng nói với Ô Thuần Nhã, “Đến cũng không gọi điện cho anh, để anh xuống đón em.” Nói xong, anh cúi người bế Bánh Bao, cánh tay nâng mông bé lên, để bé ngồi vững, một tay kéo tay Ô Thuần Nhã, Mạc Tuấn Nghị đi sau hai người bị anh không nhìn tới.

Mạc Tuấn Nghị cười khổ, người này trước kia khi nào thì có biểu tình quan tâm như vậy chứ, nhìn bây giờ xem, đúng là đảo lộn hoàn toàn. Vầng sáng ‘người cha tốt’ ở sau lưng Tư Không Viêm Nghiêu đang chói loá rực rỡ!

Đây là lần đầu tiên Lâm Tịch gặp Bánh Bao, lần trước mới chỉ thấy bé qua ảnh chụp của Tư Không Dục Dương, khi đó đã thấy bé thật đáng yêu, giờ

thấy người thật, lại càng khiến người ta thêm yêu thích.

Thấy Tư Không Viêm Nghiêu thả Bánh Bao xuống đất, hần lập tức sấn đến, cười tủm tỉm xoay người bé, “Chào cậu bạn nhỏ, con được mấy tuổi rồi!”

Bánh Bao mặt ngầu hết sức, nhưn mảy một cái, nói với Lâm Tịch, “Thức muốn dụ dỗ cháu à.”

Tươi cười đông cứng trên môi Lâm Tịch, thầm nghĩ, chả đáng yêu gì sắt!

“Thức là thích bé nên mới hỏi.” Điều chỉnh tươi cười trên mặt, Lâm Tịch không ngừng cố gắng.

Bánh Bao lắc mông đi đến bên cạnh phụ thân, đứng vững, quay đầu, nói với Lâm Tịch, “Mới không thèm nói cho thức đâu! Thức không đẹp trai bằng cha cháu! Lại không xinh đẹp như phụ thân, cũng không ôn nhu giống Mạc thức thức!”

“...” Lâm Tịch cảm thấy mình bị đã kích nghiêm trọng, hần không đẹp trai? Thằng bé thúu tha này dám nói là hần không đẹp trai? Hần nam tính thế này!

Ô Thuần Nhã nhéo mặt Bánh Bao, trừng mắt, “Không được thiếu lễ phép như vậy.” Được rồi, tuy cậu cũng thấy lời con nói rất có lý, nhưng lại dám nói cậu xinh đẹp, thằng bé này muốn ăn đòn mà!

Bánh Bao bĩu môi, vốn đúng là thế mà, nhưng bé vẫn rất nghe lời, bé xin lỗi, “Xin lỗi thức, Bánh Bao không nên thiếu lễ phép như vậy, cũng không có biện pháp, ai bảo về mặt thức giống con sói gian ác đóng giả bà ngoại lừa Cô bé quàng khăn đỏ, làm Bánh Bao sợ!”

Lâm Tịch co giật khoe miệng, đáng về của bé con này có tí xú nào sợ hãi à!

Mạc Tuấn Nghị ở bên cạnh che mặt cười trộm, Bánh Bao quá tuyệt!

Tư Không Viêm Nghiêu gạt đầu, bé con đặt lên ghế xoay, cúi đầu nhìn bé, “Chóc nữa muốn ăn gì?”

Chóp chóp mắt to, Bánh Bao lúc này vui vẻ khoái chí lắm, móng thịt vỗ đôm đốp, ngửa đầu yêu cầu, “Con muốn ăn ốc sên! Thịt ốc sên!”

Tư Không Viêm Nghiêu nhưn mảy, đồ ăn Pháp? Cũng được, nhưng không biết bảo bối có thích hay không.

Ô Thuần Nhã ngồi bên cạnh thấy anh xoay người nhìn mình, hiểu được ý của anh, gạt đầu nói, “Em ăn gì cũng được.” Gần đây cậu ăn được, cứ thấy đồ ăn là lại đói bụng. Nhưng dù cậu có ăn bao nhiêu cũng không béo, trước khi đi Tư Không Khải còn dặn người giúp việc phải chuẩn bị nhiều đồ ăn vặt trong nhà, không chỉ hai nhóc con kia cần ăn, cậu lại càng cần phải ăn.

“Đồ ăn Pháp.” Tuy rằng trình tự ăn uống có hơi phức tạp, nhưng cũng không có người ngoài, muốn ăn thoải mái thế nào mà chả được. Tư Không Viêm Nghiêu gọi cho anh anh, bảo gã đưa Cảnh Hoán đến thẳng nhà hàng.

Mạc Tuấn Nghị hé môi muốn nói, nhưng lại bị ánh mắt của Tư Không Viêm Nghiêu làm cho nghẹn trở về, thôi được, coi như hần lại làm đà điều một lần nữa.

Tôn Húc bắt đắ dĩ nhìn một nam một nữ trước mặt, hần thực sự không muốn có bất cứ quan hệ gì với hai người này, nhưng lại không thể không chừa chút mặt mũi cho người ta, thực rồi rắm.

Tổng Thụy cả người như vừa mắc bệnh nặng, gầy như thể chỉ cần gió thổi qua sẽ gãy.

Sở Tây Tây đứng bên cạnh hần thì mặt mày hồng hào, chẳng qua tối tắm u ám trong mắt không cách nào che giấu.

Thở dài, Tôn Húc hỏi, “Hai người tìm tôi có việc gì vậy?” Từ khi tập đoàn Tư Không giao hạng mục cho công ty hần, Tôn Húc liền bận tối tăm mặt mũi, thời gian ăn ngủ còn không có, chỉ sợ lãng phí. Nhưng tuy rằng bận, nhưng hần lại rất vui.

Sở Tây Tây trộm liếc Tổng Thụy, thấy hần vẫn là đáng về không yên lòng, âm thầm oán hận, một người đàn ông sao có thể vô dụng như vậy, thật sự đúng là quá coi trọng hần!

Cô ta tươi cười với Tôn Húc, “Đây không phải là vì tôi và Tiểu Thụy sắp đính hôn sao, vội tới đưa thiệp mừng cho cậu.”

Tôn Húc sùng sốt, đưa mắt nhìn Tổng Thụy đang không nói lời nào, chắc chắn, nhà họ Tổng không ngờ lại đặt quan hệ thông gia với nhà họ Sở, xem ra tình huống của hai nhà hiện tại thực sự không ổn.

Tiếp nhận tấm thiệp cưới màu đỏ thắm mà Sở Tây Tây đưa tới, hần cười nói, “Có thời gian tôi nhất định sẽ tới.”

Tổng Thụy nhìn Tôn Húc, không nói gì, nhưng trong mắt lại đầy trách cứ, bọn họ là bạn bè lớn lên từ nhỏ cùng nhau, tiểu học, sơ trung, trung học đều học chung lớp, hần không ngờ tới, Tôn Húc cư nhiên chỉ vì một hạng mục hợp tác liền phản bội mình, tuy người này không làm chuyện gì có lỗi với hần, nhưng người này vậy mà cũng không giúp đỡ hần, khiến cho hần vô cùng thất vọng đau khổ! Hôm nay nếu không phải Sở Tây Tây lôi kéo hần đến đây đưa thiệp mời cho Tôn Húc, hần sẽ không bao giờ muốn gặp lại người này nữa!

Sở Tây Tây thấy Tôn Húc nhận thiệp mời rồi cũng không nhiều lời nữa, cùng Tổng Thụy rời đi.

Tôn Húc cúi đầu nhìn thiệp cười trong tay, khóe môi nhếch lên cười châm chọc, lúc trước khi hắn đến cầu nhà họ Tống, nhà bọn họ đã đối xử với hắn như thế nào? Tống Thụy dựa vào cái gì mà bày ra vẻ mặt bị mình phản bội như thế?

Sở Tây Tây ôm cánh tay Tống Thụy, nghiêng đầu hỏi hắn, “Đi ăn đồ Pháp không?”

Tống Thụy gật đầu, ăn gì cũng như nhau, hắn đều không có khẩu vị.

Kết quả.....

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Dục Dương! Em không trốn chạy nữa, anh đừng chết có được không!

Tư Không Viêm Nghiêu cùng Ô Thuần Nhã và Bánh Bao đi một xe, Lâm Tịch và Mạc Tuấn Nghị đi một xe.

Đỗ xe trước cửa nhà hàng, Tư Không Viêm Nghiêu một tay ôm Bánh Bao, một tay nắm tay Ô Thuần Nhã bước vào đại sảnh.

Bánh Bao chống hai tay trên bả vai nam nhân, ngửa mặt, tán thưởng, “Nơi này lớn ghê!”

Ô Thuần Nhã gật đầu, nơi này là nhà hàng số một số hai ở thành phố X, trước kia cậu chưa từng nghĩ mình sẽ có cơ hội đến nơi này ăn.

Tư Không Viêm Nghiêu nghiêng đầu nhìn cậu, “Đây là tài sản cá nhân của anh.” Không phải là nhà hàng của nhà mình sao, bảo bối cư nhiên lại lộ ra vẻ mặt ao ước như vậy.

Bánh Bao chớp mắt, vỗ tay, “Cha giàu thế!”

Ô Thuần Nhã tròn mắt, Bánh Bao chính là một đứa nhỏ tham tiền, tưởng cậu không biết hừ, hơn nửa năm nay trong con heo đất của bé đầy ắp tiền mệnh giá cao, còn giàu hơn cả cậu nữa, tên tiểu tử thú vị này còn suốt ngày khóc than, không có việc gì liền đi ôm chân ông nội kêu, ông nội ơi, Bánh Bao không có tiền tiêu vật ~

Quản lý đại sảnh thấy Tư Không Viêm Nghiêu lập tức tiến lên tiếp đón, “Nhị thiếu gia, đại thiếu gia đã đến, ở phòng 288.”

Tư Không Viêm Nghiêu ngầu bá cháy gật đầu, kéo Ô Thuần Nhã vào thang máy.

Ô Thuần Nhã trừng mắt, khó hiểu nhìn nam nhân, hỏi, “Phòng 288 ở cao lắm à?” Cậu còn tưởng là ở tầng hai chứ.

Tư Không Viêm Nghiêu nhẹ giọng nói, “Đi cầu thang bộ sẽ mệt.”

Khóe miệng run rẩy, cậu bắt đầu dĩ thờ dài, “Vận động thích hợp tốt cho thân thể.”

Nam nhân gật đầu, nhìn số hiện trên thang máy, xoay người dắt cậu đi thang bộ.

Mạc Tuấn Nghị và Lâm Tịch đến sớm hơn ba người một chút, lúc này Mạc Tuấn Nghị đang ôm Cảnh Hoán, cúi đầu nhỏ giọng nói chuyện với nhóc, không để ý tới tình huống xung quanh, tự coi bản thân như không khí.

Lâm Tịch thì đang câu được câu không nói chuyện phiếm với Tống Thụy, nội dung toàn là về Tư Không Viêm Nghiêu.

Sở Tây Tây ngồi cạnh Tư Không Dục Dương, trên mặt là nụ cười nịnh khéo léo, nhìn như không có ý kiến gì với mấy người chung quanh, tuy nhiên trong mắt thỉnh thoảng chuyển động của cô ta đã biểu hiện rõ cô ta còn chưa ngừng tính toán đâu!

Ô Thuần Nhã thấy trong phòng có nhiều thêm hai người thì sững sốt, khó hiểu nhìn nam nhân, nhướn mày — anh đây là gọi tình nhân cũ cùng đến ăn cơm sao? Anh không sợ ghen chết à!

Tư Không Viêm Nghiêu vừa bắt đầu dĩ vừa buồn cười nhìn người đang hằm hừ bên cạnh, lại gần hôn lên quai hàm cậu một cái, trấn an, “Không phải ý của anh.”

Ô Thuần Nhã bĩu môi, có lẽ do bởi vì đang mang thai được mọi người cưng chiều, che chở, Tư Không Viêm Nghiêu lại nâng niu cậu như một viên ngọc quý, cho nên tính tình cậu mới dễ nổi cáu hơn. Nếu đôi là trước kia, chắc chắn cậu sẽ mỉm cười đón nhận ánh mắt gắt gao trừng mình của hai người kia, còn giờ? Xin lỗi nhé, cậu không có cái tâm tình đó!

Bánh Bao quơ chân muốn xuống, nam nhân khom người thả bé xuống, bé lập tức khua khoắng chân chạy tới chỗ Cảnh Hoán.

Bé ngửa đầu khó hiểu hỏi, “Ca làm sao vậy?” Trong mắt đầy lo lắng.

Tư Không Cảnh Hoán lắc đầu, vươn tay xoa xoa mặt Bánh Bao, nói, “Ca không sao đâu.”

Bánh Bao không tin, tính Cảnh Hoán thế nào chứ, nếu không có việc gì sao lại để cho Mạc thúc thúc ôm!

Gắt gao mím môi, Bánh Bao chống hông bò lên ghế dựa bên cạnh, hai cánh tay be bé khoanh trước ngực, nói, “Ca gạt em!”

Cảnh Hoán chớp mắt mấy cái, không có xú tính thần gì cả.

Ô Thuần Nhã ngồi bên cạnh Bánh Bao, quan tâm hỏi, “Sinh bệnh rồi?” Lúc sáng đi không phải vẫn còn khỏe mạnh sao.

Mạc Tuấn Nghị nâng tay sờ trán Cảnh Hoán, không thấy thân nhiệt của nhóc tăng cao, lúc này mới hơi yên tâm một chút.

“Vừa rồi lúc đi đón nhóc đã không có tinh thần như vậy rồi, có lẽ do cơm trưa có vấn đề.” Nói xong Mạc Tuấn Nghị không hài lòng liếc xéo người đàn ông đang ngồi một bên xem tin tức trên di động, chả ra làm sao cả, ngay cả cơm trưa của con cũng không để ý.

“Có buồn nôn không?” Mạc Tuấn Nghị nhẹ giọng hỏi Cảnh Hoán.

Cảnh Hoán được hán ôm vào lòng, nhóc cọ cọ vào ngực hán, lắc đầu, “Không ạ.”

Ô Thuần Nhã không ngờ nhìn Cảnh Hoán, đứa nhỏ này vậy mà lại có thể thân thiết với Tuấn Nghị đến thế. Khó có được khó có được, đến cả cậu Cảnh Hoán cũng chưa từng gần gũi như này đâu.

Mạc Tuấn Nghị nhìn đáng vẻ không chút tinh thần của nhóc thì rất lo lắng, không có cách nào, đành quay đầu nhìn Tư Không Dục Dương, “Để tôi dẫn nhóc đến bệnh viện.”

Tư Không Dục Dương giương mắt nhìn Cảnh Hoán trong lòng Mạc Tuấn Nghị, thấy con đang trợn mắt nhìn lại mình, sừng sốt một chút, gã chợt thấy buồn cười, lắc đầu, nói với Mạc Tuấn Nghị, “Không cần đâu, lát nữa uống ít đồ nóng là ổn. Con à, bụng có đau không?” Thực ra gã rất lo lắng, từ nhỏ hệ tiêu hóa của Cảnh Hoán đã không tốt, ăn phải đồ nguội lạnh hay chưa chín sẽ bị tiêu chảy, hôm nay có lẽ là do đồ ăn ở căng tin trường học không an toàn nên mới gây vò con như vậy. Nhưng khi thấy con nháy mắt với mình, Tư Không Dục Dương lập tức hiểu ra, thằng nhóc này là đang muốn giúp gã, kể cả lần trước chuyện nhóc kích Mạc Tuấn Nghị cũng thế, không tồi, con của gã đúng là hiểu thảo mà!

Tư Không Viêm Nghiêu ngồi bên cạnh Ô Thuần Nhã, quay đầu nhìn Tống Thụy và Sở Tây Tây, nhướn mày, “Ai cho các người tới.”

Tống Thụy mở to mắt nhìn anh, biểu tình đáng thương cực kì, khẽ hé môi nói, “Viêm Nghiêu ca ca...Em...”

Sở Tây Tây xen vào, cắt ngang lời hán, “Nghiêu, đây không phải là do trùng hợp sao, dù gì cũng không phải người xa lạ, chúng ta càng đông càng vui.” Nói xong còn trợn nhìn Ô Thuần Nhã mặt không có biểu tình gì, “Còn không phải là vội tới đưa thiệp mời cho mọi người ư!” Cô ta lấy ba thiệp mời trong túi để lên bàn.

Tư Không Viêm Nghiêu không để ý tới cô ta, vươn tay lấy hai thiệp mời của anh anh và Mạc Tuấn Nghị ném cho hai người, còn tám thiệp dành cho mình thì cứ để trợ trợ ở đó.

Ô Thuần Nhã nhìn Tống Thụy đang giương mắt nhìn, thấy đáng vẻ sắp khóc đến nơi của hán, thờ dài, vươn tay cầm lấy thiệp mời, cười cười với hai người, “Chúc mừng” Cậu không rõ lắm đám cưới của hai người về sau sẽ có ảnh hưởng thế nào, nhưng đối với cậu mà nói, như vậy càng tốt, ít nhất sẽ không bị hai người này đến gây phiền toái nữa.

Tống Thụy nhếch môi, trừng Ô Thuần Nhã, “Khỏi cần anh giả vờ tốt bụng!”

Ô Thuần Nhã hơi hạ mắt, nâng tay để lại chân nam nhân, không cần thiết phải vì lời nói của kẻ khác mà tức giận, nam nhân nhà cậu là không chịu được phải nhìn cậu chịu ủy khuất, cậu hiểu.

Cậu nghiêng đầu nhìn anh, “Em đói.”

Tư Không Viêm Nghiêu áp chế tức giận trong lòng, hung hăng trừng Tống Thụy, lại lạnh lùng nhìn Sở Tây Tây, rồi mới nói với anh anh, “Gọi món đi.”

Tư Không Dục Dương nhướn mày, “Đã sớm gọi xong rồi.” Nâng tay vỗ hai tiếng, cửa lập tức vang lên vài tiếng gõ nhẹ, sau đó cửa mở ra, hơn mười phục vụ bụng khay ăn tiến vào.

“Đại thiếu gia, nhị thiếu gia, có thể dùng rồi.” Quản lý mỉm cười gật đầu với hai người. Bởi vì đã nói trước với quản lý, đều là người trong nhà, không cần phải tuân thủ theo nguyên tắc, cho nên trực tiếp mang tất cả đồ ăn lên cùng một lúc. (đồ pháp có nhiều thứ tự, nên thường phải bụng từng món một như khai vị, món chính, tráng miệng bla bla)

Sở Tây Tây trợn nhìn Ô Thuần Nhã, mắt to đảo quanh, cực kì thân thiết mà nói với cậu, “Cậu chưa ăn mấy món này đúng không, lát ăn nhiều một chút.”

Ô Thuần Nhã thoải mái gạt đầu, giọng nói ôn nhuận, thân nhiên nói, “Đúng, xem như hôm nay được mở mang tầm mắt.”

Sở Tây Tây không ngờ mình lại đánh vô bị bông, người ta chả thèm để ý tới chằm chọc của cô ta, bèn hơi bĩu môi, cầm đĩa củi đầu ăn không nói nữa.

Ô Thuần Nhã nhìn bàn ăn toàn những món tinh mỹ đặc biệt, nhưng mỗi đĩa chỉ có tí xíu, không khỏi nghĩ, chả bằng đi ăn bò nướng, chỉ cần một tô lớn cũng đủ no bụng.

Tư Không Viêm Nghiêu lấy cho cậu một miếng bánh mì nướng tỏi, lại thêm chút khoai tây nghiền, ôn nhu nói, “Em ăn trước cái này đi, không được ăn thịt trước, nếu không em sẽ thấy ngấy.”

Ô Thuần Nhã đỏ mặt, gạt đầu cầm lấy thìa đặt bên cạnh, cậu không quen dùng nĩa để ăn, hơn nữa ở đây xếp nhiều thìa như vậy, cậu liền thuận tay lấy một cái có kích cỡ vừa phải.

Tổng Thụy ngẩng đầu, ánh mắt ần ần khinh thường nhìn Ô Thuần Nhã, lạnh lùng nói, “Không biết ăn rồi còn làm người bề mặt người khác.”

Lời này nói ra khiến ngay cả Lâm Tịch cũng nhú mày, bản thân không mời mà tới tự nhảy vào, bây giờ còn xoi mói cái này cái nọ, trước kia hẳn đã cảm thấy Tổng Thụy tính tình thiếu gia, đều là do được người trong nhà quá chiều chuộng, nhưng cho dù cậu ta có ghen tị thì cũng không thể làm trò trước mặt mọi người nói ra mấy câu ác ý với Ô Thuần Nhã như vậy, không có chút phong độ nào.

Ô Thuần Nhã mỉm cười, nhìn về phía Tổng Thụy hai mắt như muốn phun lửa, nhàn nhạt nói, “Không có ai mới sinh ra đã dùng đĩa cả.” Nói xong cũng không thèm để ý tới sắc mặt hắn, củi đầu ăn khoai tây nghiền.

Tư Không Viêm Nghiêu nhướn mày, bảo bối miệng không buông tha cho người, anh thích.

Anh nhanh nhẹn chuyển ít ốc sên bỏ lò rượu vang cho bảo bối, “Ăn món này.”

Ô Thuần Nhã củi đầu nhìn một lát, chớp chớp mắt, “Ốc đồng?”

Bánh Bao bên cạnh miệng nhồi ứ ự quay đầu múa may mừng nhỏ, “Đây là ốc sên đó phụ thân, ăn ngon lắm!”

Ô Thuần Nhã lấy khăn tay lau miệng dính nước cho Bánh Bao, nhéo chớp mũi bé, “Ham ăn.”

Rồi lại quay đầu nói với nam nhân đang phục vụ cho mình, “Cảm ơn.”

Tư Không Viêm Nghiêu nhướn mày, tiến đến bên tai cậu nhẹ giọng nói, “Rất vinh hạnh được phục vụ ngài, bảo bối của anh.”

Khuôn mặt Ô Thuần Nhã nháy mắt đỏ rực lên, ngay cả lỗ tai cũng đỏ bừng, cậu vươn tay đẩy nam nhân ra, nổi giận trừng anh một cái, nói cái gì thế hả! Đồ lưu manh!

Múc ốc sên bỏ vào miệng, vị cũng không tệ lắm, không có mùi gì lạ.

Nuốt xuống xong cậu chuẩn bị ăn khoai tây nghiền, kết quả sắc mặt từ hồng chuyển sang trắng bệch, còn nhú mày.

Tư Không Viêm Nghiêu vẫn luôn để ý đến sắc mặt cậu, sợ cậu lần đầu tiên ăn không quen, thấy biểu tình của cậu thay đổi, không khỏi hỏi, “Không thích sao?”

Ô Thuần Nhã lắc đầu, há miệng muốn nói, lại lập tức ngậm miệng, vươn tay che miệng, đẩy nam nhân ra, đứng dậy chạy đến nhà vệ sinh.

Tư Không Viêm Nghiêu sững sờ, lập tức đứng dậy đuổi theo, còn hô, “Không được chạy!”

Ô Thuần Nhã lúc này nào còn lo đến chuyện có được chạy hay không, vọt tới WC đập cửa, ọe một tiếng nôn luôn ở bồn rửa tay. Nhanh tay mở vòi nước, sau đó cậu bắt đầu nôn khan, ngoại trừ một ít chất lỏng thì không còn cái gì khác, nhưng dạ dày cứ xoắn lên, thế nào cũng thấy khó chịu.

Tiếng động của cậu không nhỏ, cho dù đóng cửa nhưng những người ngồi ở bàn cũng bóng thoáng nghe được.

Tư Không Viêm Nghiêu mở cửa, đi vào lo lắng vỗ nhẹ lưng cậu, cầm một ly nước đưa cho cậu, để cậu súc miệng.

“Rốt cuộc là không thoải mái chỗ nào?” Sao vừa ăn cơm lại nôn ra như thế!

Ô Thuần Nhã khoát tay, lại nôn tiếp, đến khi thực sự không còn gì để nôn nữa, mới nhận lấy ly nước súc miệng.

Thấy mặt cậu trắng bệch, Tư Không Viêm Nghiêu cho rằng đồ ăn nhà hàng có vấn đề, xoay người đi ra ngoài, lại bị Ô Thuần Nhã giữ lại.

“Em không sao.” Cậu thờ hờn hển vài cái, dạ dày không cuộn lên nữa mới thấy đỡ hơn chút.

“Sao tự dừng lại nôn.” Tư Không Viêm Nghiêu đau lòng lau khóe miệng dính nước cho cậu, củi đầu hôn lên đỉnh đầu cậu.

Ô Thuần Nhã chớp mắt mấy cái, nhớ tới lời Giang Vô từng nói, mặt lại đỏ lên.

Tư Không Viêm Nghiêu khó hiểu, có chút buồn bực, lẽ nào bị bệnh rồi, mặt lúc đỏ lúc trắng.

“Nôn nghén...” Ô Thuần Nhã nhỏ giọng nói.

“Cái gì?” Cậu nói quá nhỏ, nam nhân không nghe rõ, nôn gì cơ?

Ô Thuần Nhã tròn mắt, “Nôn nghén!”

Lúc này nghe rõ rồi chứ, nam nhân kinh ngạc nhìn cái bụng bằng phẳng của Ô Thuần Nhã, vươn tay sờ sờ, “Tên nhóc này ở trong tác quái?”

Chộp lấy bàn tay nam nhân, Ô Thuần Nhã gật đầu, “Ừ, con anh làm khổ em. Chờ bao giờ sinh ra em để anh xử lý nó!” Khóe miệng mang ý cười dí dỏm, biểu tình của anh thật là rất buồn cười.

Tư Không Viêm Nghiêu rói rầm, nâng tay ôm eo cậu, giận dữ nói, “Bị em hù chết mất.” Anh còn tưởng bảo bối sinh bệnh!

“Không có việc gì, ra ngoài thôi.” Nói xong kéo tay nam nhân ra khỏi toilet.

Bánh Bao lo lắng nhảy xuống ghế, chạy lại ngửa mặt nhìn Ô Thuần Nhã, “Phụ thân sao vậy?”

“Không có việc gì.” Xoa xoa khuôn mặt Bánh Bao, Ô Thuần Nhã cười với bé, “Ăn cơm đi.”

Nam nhân ôm Bánh Bao ngồi lại lên ghế, nói cho bé, “Em con giẫy vò phụ thân con, bao giờ nó sinh ra con nhớ báo thù cho phụ thân con!”

Ô Thuần Nhã thờ dài, cái tên này, nói năng chẳng để ý gì cả.

Trên bàn ngoài trừ Tống Thụy và Sở Tây Tây tất cả đều đã biết chuyện Ô Thuần Nhã mang thai, cho nên khi biết cậu chẳng qua chỉ là nôn nghén bình thường thì không lo lắng nữa.

Tống Thụy sắc mặt tái nhợt nhìn Ô Thuần Nhã, cắn răng hỏi, “Anh lại mang thai?”

Ô Thuần Nhã gật đầu, không nói gì.

Nắm chặt tay, Tống Thụy cúi đầu, che dấu hận ý thật sâu trong mắt.

Sở Tây Tây về mặt cũng không tốt hơn Tống Thụy là bao, cô ta cứng ngắc nhếch khóe môi, lộ ra một nụ cười vắn vẹo nói với Ô Thuần Nhã, “Chúc mừng cậu.”

“Cảm ơn.” Ô Thuần Nhã không có tinh thần gì, vừa rồi khiến cậu hơi mệt.

Tư Không Viêm Nghiêu thấy cậu không ăn gì, sốt ruột chết đi được, vốn định mau chóng đưa cậu về nhà, để Giang Vô đến xem xem, nhưng Ô Thuần Nhã lại không đồng ý, “Em không sao thật mà, một lúc nữa là ổn.” Vỗ vỗ bàn tay đang nắm lấy tay mình, cậu trấn an.

Tư Không Dực Dương lúc này mở miệng, “Được, chúng ta ăn nhanh lên một chút, ăn xong trở về nhà.” Dù sao có Lâm Tịch ở đây, không thể để hán ngồi đây ăn cơm với mấy người vớ vẩn này được.

Tư Không Viêm Nghiêu không nói gì, coi như đồng ý, nhưng vẫn gọi người đem một ly sữa tới cho Ô Thuần Nhã.

Ô Thuần Nhã cười nhận lấy, hôn lên má nam nhân một cái, “Ăn cơm đi.”

Nam nhân vô cùng vui vẻ vì biểu hiện thân thiết của cậu, phải biết rằng là, bảo bối chẳng mấy khi chủ động hôn anh đâu, đã thế đây còn là trước mặt người ngoài nữa.

Vội vàng ăn cơm, đám người Tư Không Viêm Nghiêu rời khỏi phòng, Ô Thuần Nhã không muốn chờ thang máy, lại tiếp tục đi thang bộ.

Mạc Tuấn Nghị mỗi tay dắt một nhóc chậm rãi đi phía sau Tư Không Viêm Nghiêu và Ô Thuần Nhã.

Tư Không Dực Dương đi song song với Lâm Tịch ở phía sau Mạc Tuấn Nghị.

Tư Không Viêm Nghiêu đi nhanh hơn Ô Thuần Nhã nửa bước, một tay đỡ cánh tay cậu, một tay ôm eo cậu, chỉ sợ cậu lúc xuống cầu thang có gì sơ xuất.

Mới vừa bước xuống một bậc thang, phía sau đột nhiên có người gọi cậu, “Ô Thuần Nhã!”

Ô Thuần Nhã quay đầu lại, trong mắt hiện lên hình ảnh Tống Thụy mặt mày dữ tợn đẩy Mạc Tuấn Nghị ra, đứng phía sau cậu, trong tay cầm một con dao ăn inox sáng loáng, giờ lên lao về phía cậu.

“Mày đi chết đi!” Giơ tay đâm xuống, muốn đâm thẳng vào ngực Ô Thuần Nhã!

“Thuần Nhã!” Mạc Tuấn Nghị nghiêng người đẩy Tống Thụy đi, Tống Thụy tay cầm dao lung lay, chuyển qua đâm về phía Mạc Tuấn Nghị, “Tất cả các người đều chết hết đi!”

“Tuấn Nghị cẩn thận!” Tư Không Viêm Dương lao mạnh qua, một tay ôm Mạc Tuấn Nghị vào ngực, sau đó thân thể chợt cứng đờ.

“Dục Dương!” Mạc Tuấn Nghị mặt trắng bệch, cả kinh kêu lên.

“Anh!” Tư Không Viêm Nghiêu một cước đạp vào bụng Tống Thụy, đá hắn văng ra hai mét, quỳ rạp trên mặt đất không biết đã hôn mê hay chưa.

“Ba!” Cảnh Hoán kinh hoàng chạy lại gần, trong mắt đọng đầy nước mắt, sau lưng ba nhóc cầm một con dao, toàn bộ lưỡi dao đều ngập vào thịt.

“Bác quái vật!” Bánh Bao sợ hãi kêu, mắt lóe ánh xanh lục, vị trí giữa lưng, nếu lúc này rút dao, không quá năm phút, Tư Không Dục Dương chắc chắn sẽ mất máu quá nhiều mà chết.

“Mau, mau đưa đến bệnh viện!” Một đám người kinh hoàng không biết làm thế nào mới phải, vẫn là Ô Thuần Nhã bình tĩnh hơn một chút, giữ chặt nam nhân muốn đi đập chết Tống Thụy, “Viêm Nghiêu, bình tĩnh!”

Tư Không Viêm Nghiêu ngẩng đầu nhìn quản lý sắc mặt trắng bệch, lạnh lùng nói, “Báo cảnh sát!”

Lâm Tịch đã gọi xe cứu thương, sau đó quay đầu nhìn Tư Không Dục Dương đang tựa vào Mạc Tuấn Nghị, thấy gã vẫn còn tỉnh táo thì hơi yên lòng hơn một chút, không hôn mê là tốt rồi.

Tư Không Dục Dương lúc này đang cố chịu từng đợt choáng váng, tựa vào vai Mạc Tuấn Nghị, tiến đến bên tai hắn, nhẹ giọng ní non, “.....Lần này, em có thể tự do rồi.....Anh.....Rốt cuộc.....rốt cuộc.....rốt cuộc không có cách nào.....quần quýt em nữa.....” Nói xong, nam nhân hoàn toàn ngất đi.

Bàn tay Mạc Tuấn Nghị run rẩy, hắn vỗ nhẹ lưng nam nhân, run giọng nói, “Dục Dương?.....Dục Dương anh nói gì với em đi.....Anh đừng làm em sợ.....Dục Dương?” Trên tay hắn dính đầy máu tươi ấm nóng của nam nhân, càng làm tôn thêm sắc da tái nhợt của hắn.

Ô Thuần Nhã nhíu mày, mùi máu tươi khiến dạ dày cậu lại bắt đầu quặn lên, nhưng lúc này cậu không đủ sức đi lo lắng những chuyện khác, cậu lại gần đỡ Mạc Tuấn Nghị, nhẹ giọng an ủi, “Cậu đừng lo, xe cứu thương sẽ lập tức tới thôi.”

Mạc Tuấn Nghị qua loa gạt đầu, hắn không lo lắng đâu, người đàn ông này là tên biến thái, sao có thể đột nhiên chết được? Nhưng gã chảy nhiều máu quá, biết làm thế nào bây giờ? Hắn rốt cuộc phải làm thế nào bây giờ? Anh đừng chết được không? Em không muốn anh chết.....

Gắt gao cắn môi, tự nói với bản thân không được khóc, giờ không phải là lúc khóc!

Tư Không Viêm Nghiêu ở bên cạnh mặt âm trầm, mày cau chặt lại, tốt nhất là anh anh giờ chỉ chảy máu, không có gì đáng ngại, nếu không.....

Xe cứu thương rất nhanh đã tới, Tư Không Dục Dương bị đưa tới bệnh viện, Mạc Tuấn Nghị một tác không rời đi theo.

Cảnh Hoán vốn cũng muốn đi, nhưng lại bị Tư Không Viêm Nghiêu ngăn, “Bảo bối, đưa Cảnh Hoán và Bánh Bao về trước.”

Ô Thuần Nhã tuy cũng lo lắng, nhưng bên cạnh còn hai đứa nhỏ, đành phải gạt đầu, “Nhớ gọi cho em.”

Tư Không Viêm Nghiêu cúi đầu hôn lên trán Cảnh Hoán, xoa đầu nhóc, “Ngoan ngoãn về nhà, nhị thúc sẽ đi cùng ba con.”

Cảnh Hoán chớp chớp đôi mắt đầm nước, hỏi, “Nhị thúc, ba sẽ không sao đúng không ạ?”

Anh gạt đầu, “Ừ, ba con sẽ không sao.” Anh anh sao có thể chỉ vì trúng một nhát dao liền tèo? Quá không phù hợp với tính tình tai họa lưu lại ngàn năm của anh ấy rồi.

Ô Thuần Nhã đưa Cảnh Hoán và Bánh Bao về nhà, Tư Không Viêm Nghiêu và Lâm Tịch lái xe đi tới bệnh viện.

Tay Mạc Tuấn Nghị dính đầy máu, nhìn nam nhân nằm sấp trên cáng, vươn tay cầm lấy tay gã, mắt rung rung lại gần hôn lên khuôn mặt không còn chút máu mà trở nên tái nhợt của gã, nhẹ giọng nói, “Em không chạy nữa, anh đừng chết, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Mình muốn ở đây cùng anh ấy

Hạ Dương về mặt thẹn thùng nói với Văn Nhân Minh Húc, “Đại gia à ~~~ ngài hãy bỏ qua cho tôi đi, tôi không tốt vậy đâu ~”

Văn Nhân Minh Húc nhún mảy, “Không được thương lượng, lập tức theo tôi đi”

Hạ Dương còn muốn nhăn nhó, đột nhiên di động kêu, lấy di động ra thì thấy, là đại ca hần gọi tới. Hần khó hiểu bĩu môi, không phải bọn họ đi ăn sao?

Văn Nhân Minh Húc tiến sát lại gần hần hơn một chút, chuẩn bị nghe lén.

Hạ Dương nâng tay đẩy hần ra, xoay người đi ra bên ngoài phòng nghe điện.

“Đại ca à? Có chuyện gì sao? Em chưa về nhà, còn đang ăn cơm bên ngoài.”

Tư Không Viêm Nghiêu nói hai chữ, “Bệnh viện.” sau đó liền cúp máy cái rụp.

Hạ Dương khó hiểu gãi đầu, bệnh viện? Bệnh viện gì cơ? Đại ca anh nói rõ ràng quá đi mất! Hần gọi lại, điện thoại không liên lạc được.

Thở dài, hần đẩy cửa phòng bước vào, thấy Văn Nhân Minh Húc cũng vừa cúp máy, sắc mặt coi bộ không được tốt cho lắm.

Hần liền vui vẻ, về mặt đáng khinh hời, “Ái chà, nghe điện thoại xong bị táo bón rồi à?”

Văn Nhân Minh Húc chả còn tâm tình làm nhảm cùng hần, cảm áo khoác để ở bên cạnh ném cho hần, nói, “Anh Dục Dương xảy ra chuyện, đang ở bệnh viện Nhân dân.”

Hạ Dương sững sốt, xông ra ngoài, hóa ra ý của đại ca là thế này, please, đại ca anh có thể nói lời hoàn chỉnh hơn một chút được không!

Văn Nhân Minh Húc đuổi sát theo, vừa rồi là em trai hần gọi tới, cũng đúng lúc, em trai hần đang ăn cơm cùng người khác ở đó, thấy được toàn bộ quá trình hành hung của Tống Thụy.

Ô Thuần Nhã đưa hai nhóc trở về, tắm rửa sạch sẽ cho hai nhóc, sau đó đưa hai nhóc về phòng, đắp chăn ngủ!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cảnh Hoán căng cứng, nhăn nhó chui vào chăn, ôm lấy Bánh Bao đang dựa vào người mình, ngửa đầu nhìn Ô Thuần Nhã, trong mắt đầy lo lắng muộn phiền.

Bánh Bao ngoan ngoãn để Cảnh Hoán ôm, tựa vào lòng nhóc ấy, bĩu môi nhìn phụ thân bé, cũng không nói gì.

Ô Thuần Nhã thở dài, đã một tiếng đồng hồ rồi mà Viêm Nghiêu còn chưa gọi điện về, cậu cũng rất lo, nhưng hai đứa nhỏ trong nhà lại không có ai trông chừng.

“Cảnh Hoán, con ngủ một giấc, chờ sáng mai là có thể nhìn thấy ba rồi” Lời này nói ra chỉ để lừa trẻ con, với tình trạng của Tư Không Dục Dương, khi nào có thể thoát khỏi nguy hiểm còn chưa biết chắc được.

Tuy rằng bán tin bán nghi, nhưng Tư Không Cảnh Hoán vẫn nghe lời nhắm mắt ngủ.

Bánh Bao chớp mắt nhìn phụ thân bé, đáng vẻ rõ ràng là ‘con không có tin đâu’.

Ô Thuần Nhã buồn cười xoa đầu bé, nhẹ giọng nói, “Ng ngoan ngoan ngủ cùng tiểu ca ca đi, phụ thân đi xem bác thế nào.” Thực sự là rất lo.

Gật gật, Bánh Bao bĩu môi rúc vào lòng Cảnh Hoán, nhắm mắt lại, bé là cục cưng ngoan, phải ở nhà giúp ca ca ngủ.

“Phụ thân nhớ chú ý an toàn.” Trời đã tối đen rồi.

Ô Thuần Nhã cúi đầu hôn lên trán bé và Cảnh Hoán, “Có chuyện gì thì nhớ gọi Tào quản gia.”

Bánh Bao gật đầu, vẫy tay.

Ô Thuần Nhã xuống lầu thì thấy Tào quản gia đang đi tới đi lui trong phòng khách, khẽ gọi hần, “Tào quản gia, tôi đến bệnh viện, anh giúp tôi để mất tới hai đứa nhé.”

Ngồi trong xe, cậu lấy điện thoại gọi cho Tư Không Viêm Nghiêu.

Nam nhân bên kia im lặng không tiếng động.

“Bảo bối.” Tư Không Viêm Nghiêu ngồi ở băng ghế chờ ngoài cửa phòng phẫu thuật, giọng điệu trầm thấp, nghe không ra một tia tình tự dao động nào.

Ô Thuần Nhã khẩn trương hỏi, “Sao rồi?” Giọng nam nhân sao lại lạnh lẽo vậy, từ khi hai người bọn họ ở bên nhau, chưa bao giờ xảy ra chuyện như thế cả.

Tư Không Viêm Nghiêu nhìn Mạc Tuấn Nghị cả người đại ra ngồi bên cạnh, thở dài, khẽ nói, “Không tốt lắm”

Ô Thuần Nhã cau mày, nâng tay vỗ vai lái xe, ý bảo hãy đi nhanh hơn một chút.

Lái xe trẻ trong lòng sợ run, hẳn là lái xe mới của nhà Tư Không Viêm Nghiêu, từ khi đến đây hẳn được biết, vị đang ngồi trên xe này chính là người mà nhị thiếu gia yêu thương nâng niu nhất, nếu có sơ xuất gì, không phải nhị thiếu gia sẽ lột da rút gân mình sao!

Tư Không Viêm Nghiêu nhíu mày, hỏi, “Em đang ở đâu?”

Ô Thuần Nhã nuốt nước miếng, chớp mắt mấy cái, nửa ngày mới rặn ra được một câu, “Trên xe.”

Nam nhân lập tức đứng lên bước ra ngoài.

“Không nghe lời.”

Cậu bừa môi, cứ không nghe lời đấy!

“Sắp tới nơi rồi, phòng phẫu thuật ở tầng mấy?”

Tư Không Viêm Nghiêu lúc này đã chạy thang bộ xuống tới tầng ba, nghe thấy lời cậu nói thì bảo, “Chờ anh ở cổng.”

“Ừ.” Cúp máy, cậu nâng tay xoa bụng hơi khó chịu, nhỏ giọng thì thầm, “Con cũng đi theo thêm phiên nữa!”

Hạ Dương buồn bực ngồi trên xe, sốt ruột đến đầu đầy mồ hôi, nhìn một dãy xe dài đằng đặc phía trước, nện một quyền lên vô lăng, “Phắc, còn dám tắc đường với ông!”

Văn Nhân Minh Húc ngồi bên cạnh đưa khăn giấy cho hắn, “Đừng gấp, không có điện thoại gọi tới tức không có chuyện gì đâu.”

Hạ Dương hiện tại không có tâm tình phản ứng hắn, chỉ có thể trợn mắt lái xe nhích từng chút một, anh cả, anh ngàn vạn lần đừng gặp chuyện không may.

Tư Không Viêm Nghiêu sau khi đón Ô Thuần Nhã thì xoay người vào thang máy lên phòng phẫu thuật trên tầng tám.

Đỡ cậu ngồi xuống bên cạnh Mạc Tuấn Nghị, anh nhíu mày, cởi áo khoác khoác lên người cậu, “Lạnh như thế này sao không mặc nhiều thêm một chút.”

Ô Thuần Nhã cười cười, “Em quên mất.” Cậu vội đi, sao còn có thể nghĩ đến lạnh hay không.

Tư Không Viêm Nghiêu mày nhíu lại, ngồi ở bên cạnh ôm lấy eo cậu, “Chú ý thân thể.”

Đẩy đẩy anh, đẩy không được, Ô Thuần Nhã liếc mắt — Tuấn Nghị ở đây, đừng kích động cậu ấy.

Nam nhân nhướn mày — Kệ cậu ta.

Lâm Tịch cầm một cốc cà phê to còn tỏa nhiệt, lúc thấy Ô Thuần Nhã thì sùng sốt, “Không biết cậu đến đây, cậu muốn uống gì? Tội đi mua.”

Ô Thuần Nhã phát tay, “Khỏi cần phiền toái.”

Mạc Tuấn Nghị vẫn đại ra cúi đầu nhìn hai bàn tay, vết máu nhuộm trên tay đã khô lại, nhưng hắn cứ tiếp tục nhìn chăm chăm như thế.

Ô Thuần Nhã lo lắng vỗ vai hắn, khẽ gọi, “Tuấn Nghị?” Không thấy có phản ứng, lại lay lay, “Tuấn Nghị!”

Mạc Tuấn Nghị chậm rãi quay đầu lại, mờ mịt nhìn về phía cậu, “A?”

“Đi rửa tay rồi hãy quay lại đây.” Chỉ chỉ tay hắn, Ô Thuần Nhã nói.

“Ừ.” Gật gật đầu, hắn không nhúc nhích, lại tiếp tục nhìn chăm chăm.

Ô Thuần Nhã thở dài, đứng dậy kéo cánh tay hắn, “Nào, đi rửa tay.”

Mạc Tuấn Nghị bị cậu kéo dậy, máy móc đi theo cậu.

Lâm Tịch thấy hắn như vậy thì không khỏi lắc đầu, đi đến bên cạnh Tư Không Viêm Nghiêu, “Chuyện tình cảm quả thực không thể nói được.”

Tư Không Viêm Nghiêu nhìn hắn một cái, không nói gì.

Trong toilet, Ô Thuần Nhã vươn tay mở vòi nước, kéo Mạc Tuấn Nghị rửa máu dính trên tay.

Máu bị rửa đi, hai tay Mạc Tuấn Nghị cũng trở nên lạnh lẽo.

Nhìn máu bị nước hòa tan từng chút một, hòa thành một dòng chất lỏng đỏ hồng chảy xuống cống thoát nước, Mạc Tuấn Nghị cuối cùng cũng bật khóc.

Nước mắt tí tách rơi xuống bồn rửa, hần gát gao cắn môi dưới, chỉ sợ bản thân khóc thành tiếng.

Ô Thuận Nhã đứng bên cạnh, nhướn môi, nhìn hần thành ra thế này, mắt cậu cũng phấp phỏng.

“Tuấn Nghị... Cậu đừng lo, Dục Dương sẽ không sao.”

Mạc Tuấn Nghị lắc đầu thật mạnh, “Thuận Nhã, phải làm thế nào bây giờ, mình phải làm thế nào bây giờ!”

Lần trước Tư Không Viêm Nghiêu bị tai nạn giao thông, không có vấn đề gì còn khiến cậu bị dọa một trận, lần này Tư Không Dục Dương bị thương nghiêm trọng đến vậy, có thể cứu được hay không còn chưa xác định được. Nhất định trong lòng Mạc Tuấn Nghị rất khổ sở, bản thân cậu không biết nên an ủi hần thế nào, Ô Thuận Nhã cau mày chỉ có thể đứng bên cạnh, nhìn hần rơi những giọt nước mắt đầy kim nén.

Một lúc lâu sau, Mạc Tuấn Nghị mới hít sâu mấy hơi, ngăn chặn cảm xúc, cúi người rửa sạch mặt, nghiêng đầu nói với Ô Thuận Nhã, “Mắt mặt lấm phải không?”

Ô Thuận Nhã lắc đầu, “Nếu là mình, có thể đã khóc ngất đi từ lâu rồi.”

Đưa khăn giấy cho hần, cậu nhẹ giọng nói, “Quay về chờ thôi.”

Mạc Tuấn Nghị xoa mặt, đi theo cậu quay lại ghế chờ.

Kể từ khi Tư Không Dục Dương được đẩy vào phòng giải phẫu, đến giờ đã hai tiếng rưỡi trôi qua.

Hạ Dương rút cuộc từ một đầu hành lang khác chạy tới, hần chạy tới bên cạnh Tư Không Viêm Nghiêu, khom lưng chống đầu gối, cúi đầu há to mồm thờ hồn hên, “Hô... Hô... Anh... Anh cả... Anh cả sao rồi...?”

Tư Không Viêm Nghiêu nhú mày, “Chạy tới đây?”

Hạ Dương gạt đầu, ngồi phịch xuống đất, “Tắc đường, em đành phải chạy.” May là thân thể hần tốt, nếu không,...

Lâm Tịch vươn tay tóm hần lên, hỏi, “Vậy xe cậu đâu?” Nếu hần tự mình chạy tới, không lẽ để xe lại giữa đường, không phải lại càng phiền phức sao...

Phất tay, hít một hơi điều hòa hô hấp xong Hạ Dương mới nói, “Văn Nhân Minh Húc lái tới.”

Lời này vừa nói xong, đã thấy Văn Nhân Minh Húc đi tới.

Ném chìa khóa xe cho Hạ Dương, hần hỏi mấy người, “Tình huống thế nào rồi?”

Lâm Tịch thờ dài, hơi nhướn môi với Văn Nhân Minh Húc, ý bảo hần nhìn Mạc Tuấn Nghị đang hồn xiêu phách lạc, nhỏ giọng nói, “Không được khả quan cho lắm, vừa rồi Giang Hán đã đi ra một lần, chuẩn bị cho những khả năng xấu nhất.”

Hạ Dương vừa nghe, bật dậy khỏi băng ghế xông ra ngoài, hét lên, “Tôi đi giết chết thằng nhãi kia!”

“Anh bình tĩnh một chút!” Văn Nhân Minh Húc ý mình cao lớn cường tráng hơn Hạ Dương, vươn một tay ôm ngang thắt lưng hần, “Đừng kích động!” Eo người này thanh mảnh quá!

Hạ Dương giãy dụa tránh ra, “Tôi sao mà bình tĩnh nổi! Ở trong đó chính là anh cả của tôi!” Hần trừng hai mắt, kích động quát Văn Nhân Minh Húc.

Tư Không Viêm Nghiêu từ khi anh anh gặp chuyện đã luôn một mực áp chế phần nộ, ở nhà hàng đã xử lý xong, chuyện này sẽ không bị tiết lộ ra ngoài, nhưng nếu thực sự anh anh xảy ra chuyện gì không hay, sẽ không thể không báo với ông cụ ở nhà, dù sao cũng không thể để ông cụ không được gặp mặt con cả của mình một lần sau cùng, nhưng hiện tại, anh còn chưa dám chắc, anh sợ ba anh sẽ kích động quá mức mà ngất đi mất.

Giờ nghe tiếng gào rống của Hạ Dương, anh càng thêm bực dọc sôi ruột.

“Câm miệng!” Anh gầm lên, lạnh lẽo không chút độ ấm.

Hạ Dương nháy mắt im lặng, nhú chặt mày, cúi đầu mím chặt môi, đẩy Văn Nhân Minh Húc đang ôm mình ra, đặt mông ngồi phịch xuống ghế.

Ô Thuận Nhã lo lắng nhìn Tư Không Viêm Nghiêu, vỗ vỗ tay anh.

Cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của cậu, Tư Không Viêm Nghiêu quay đầu nhìn cậu, “Anh không sao.”

Mạc Tuấn Nghị vẫn luôn nhìn đèn báo ở cửa phòng phẫu thuật, trong lòng không ngừng cầu nguyện, Dục Dương đừng có chuyện gì, ngàn vạn lần đừng có chuyện gì.

Tư Không Dục Dương vào phòng giải phẫu đã được sáu tiếng.

Hạ Dương bực bội đi đi lại lại, Văn Nhân Minh Húc vươn tay kéo hắn lại, “Anh đừng đi chuyển nữa, tôi nhìn mà choáng cả đầu.” Người này đã đi qua đi lại gần một tiếng rồi.

Hất tay hắn ra, Hạ Dương nhú mồm nói, “Cậu ở đây làm gì, mau đi đi!”

“Tôi lo lắng cho anh Dục Dương.” Làm gì á? Ở cùng anh chứ sao! Nhưng mà lời này không thể nói ra được.

Hạ Dương dừng bước, nghiêng đầu nhìn hắn một cái, hừ một tiếng không nói nữa.

Ô Thuần Nhã hơi chóng mặt, dựa vào Tư Không Viêm Nghiêu nghỉ ngơi.

Lo lắng nhéo nhéo tay cậu, nam nhân nhẹ giọng nói, “Em ngủ một lát đi.”

Lắc đầu, cậu sao có thể ngủ được, cho dù lúc này thân thể có đang kêu gào đòi nghỉ ngơi, nhưng tinh thần lại không cho phép.

Ôm cậu vào lòng, Tư Không Viêm Nghiêu yêu thương hôn lên trán cậu, “Nhắm mắt lại nghỉ một chút.” Bảo bối không giống với bọn họ, nếu mệt mỏi thì cả với cậu và con đều không tốt.

“Ừ.” Cọ cọ vào ngực nam nhân, cậu vừa định nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc, chợt nghe thấy tiếng cửa phòng giải phẫu mở ra.

Mạnh quay đầu lại, đã thấy Mạc Tuấn Nghị nảy lên chạy lại gần, trợn mắt nhìn Giang Hán.

Giang Hán tháo khẩu trang, hít sâu một hơi, thở ra.

Mạc Tuấn Nghị thấy hắn như vậy, mặt lại tái đi.

Ô Thuần Nhã trong lòng cũng căng thẳng, dùng sức nắm lấy bàn tay nam nhân.

Tư Không Viêm Nghiêu lại không lo lắng đến vậy, nếu Giang Hán quả thực không cứu được anh anh trở về, tuyệt đối hắn sẽ không dám đứng trước mặt anh, hắn không gánh nổi con thịnh nộ của anh, giờ hắn có thể ra đây, còn làm biểu tình này, nhất định là không có chuyện gì.

Giang Hán nhìn Mạc Tuấn Nghị sắp khóc tới nơi, trên mặt tươi cười nói, “Đừng lo, đã không có vấn đề gì rồi.”

Mạc Tuấn Nghị vừa nghe thấy hắn nói vậy, cả người liền ngồi xụp xuống, gặt gao cắn môi, gặt đầu, không có vấn đề gì, không có vấn đề gì là tốt rồi.

“Nhưng mà...” Giang Hán thở mạnh.

Hạ Dương nhe răng, giờ tay định oánh hắn, “Đồ ngốc anh có thể nói một lần cho xong được không hả! Cái đồ lang băm nhà anh!”

Văn Nhân Minh Húc lại ôm ngang chặn hắn, “Bình tĩnh, bình tĩnh.”

Giang Hán bĩu môi, nói, “Cũng là Dục Dương mạng lớn, một nhát kia bị chệch đi một chút, nếu không thực sự là không có cách nào cứu, ở trong phòng bệnh đặc biệt quan sát một chút, nếu không có vấn đề gì thì có thể chuyển qua phòng VIP rồi.”

Tư Không Viêm Nghiêu gặt đầu, “Cảm ơn.”

Giang Hán cười gượng một tiếng, “Không dám không dám, anh ấy đã hôn mê rồi, các người hôm nay chưa được vào gặp đâu, sáng mai sẽ được, về nghỉ ngơi đi.” Nói xong còn đưa mắt nhìn Ô Thuần Nhã, nói với Tư Không Viêm Nghiêu, “Cơ thể cậu ấy không chịu được vất vả đâu.”

Tư Không Viêm Nghiêu lại gặt đầu, nâng tay ôm eo Ô Thuần Nhã, “Bảo bối, chúng ta về trước.”

Ô Thuần Nhã lúc này đã yên tâm mới cảm thấy mệt, tựa vào ngực nam nhân, gặt đầu nói, “Ừ, Tuấn Nghị? Cậu theo bọn mình trở về đi, sáng mai lại đến.”

Mạc Tuấn Nghị bị Lâm Tịch kéo, lắc đầu, “Mình ở đây cùng anh ấy.” Chỉ cần chưa thấy nam nhân tỉnh táo hoạt bát, trái tim hắn vẫn không cách nào an ổn được.

Cậu thở dài, cũng không khuyên hắn nữa, Ô Thuần Nhã đành phải lấy áo khoác mà Tư Không Viêm Nghiêu khoác lên người mình khoác lên vai Mạc Tuấn Nghị, “Ừ, đừng để bị lạnh.”

Mạc Tuấn Nghị mím môi, cảm kích nhìn cậu, “Cảm ơn.”

Tư Không Viêm Nghiêu nhìn Lâm Tịch và Văn Nhân Minh Húc, lúc này đã rất muộn, cũng không thể đuổi người ta đi, chỉ có thể nói, “Về cùng nhau đi.”

Lâm Tịch phát tay, “Thôi, tôi ở chỗ này cùng Tuấn Nghị, ngày mai ra thẳng sân bay cũng được.” Lần này cũng chỉ là về nhà xem một chút, cho nên không cần thu xếp hành lý gì gì đó, ở đây cùng Tuấn Nghị cũng không có vấn đề gì, miễn cho cậu ấy lại suy nghĩ lung tung.

Tư Không Viêm Nghiêu không nhiều lời nữa, ôm Ô Thuần Nhã rồi đi.

Văn Nhân Minh Húc thí điền thí điền chạy theo sau Hạ Dương, đến là vui vẻ. (thí điền thí điền kiểu điên cuồng thôi, để nguyên văn cho nó nghe chân chó tí)

Hạ Dương ghét bỏ quay đầu nhìn hắn, tức giận nói, “Cút về ổ chó của cậu đi!”

Văn Nhân Minh Húc mặc kệ Hạ Dương, vất vả lắm mới có một cơ hội thân cận, ai muốn về chứ! Hắn đâu có ngu!

Hạ Dương chẳng buồn lái xe, trực tiếp chui luôn vào xe của Tư Không Viêm Nghiêu, nghe răng nhếch miệng xoa chân.

Ô Thuần Nhã ở ghế phó lái quay người nhìn hắn, “Đau chân à?”

Hạ Dương gật đầu, ủy khuất nói, “Vừa rồi mãi lo lắng quan tâm đến anh cả, bây giờ mới thấy đau.” Không chỉ đau, lại còn vừa tê vừa ê ẩm, hiện tại hắn ngồi mà hai chân vẫn thấy run run.

Ô Thuần Nhã chớp mắt mấy cái, vươn một ngón tay qua, chốt!

“Ngao ô ~~~ Chị dâu! Anh ~” Hạ Dương ngoác miệng gào to.

“Hó hó.” Ô Thuần Nhã cười mĩa thu tay, quay người lại, hừ! Ai biểu anh dám gọi tôi là ‘chị dâu’, đáng đời!

Văn Nhân Minh Húc ở bên cạnh nheo mắt, nở nụ cười đầy tà khí.

Tư Không Viêm Nghiêu lái xe đưa cả ba về biệt thự, xe của Hạ Dương liên trợ trợ đáng thương đậu ở bãi đỗ xe, về phần Mạc Tuấn Nghị, lúc này đang nhìn qua cửa thủy tinh nhìn Tư Không Dực Dương nằm sấp trên giường bệnh, các thiết bị y tế theo dõi đều hiển thị tình trạng bình thường.

“Tuấn Tuấn, ngồi xuống nghỉ ngơi một lát.” Lâm Tịch kéo cánh tay hắn.

Mạc Tuấn Nghị lùi về phía sau vài bước, ngồi ở ghế sofa mà Giang Hán đã Dực biệt bảo người mang đến, thở ra một hơi.

Lâm Tịch buồn cười nhìn hắn, “Giờ đã biết mình thích anh ta đến thế nào chưa?”

Mạc Tuấn Nghị bĩu môi, nhìn Lâm Tịch, “Anh đừng nói mát nữa được không?”

Lâm Tịch nhướn mày, “Sao nào? Chẳng lẽ anh nói sai?”

Mạc Tuấn Nghị không nói gì, thích hay không thì liên quan gì đến anh! Hừ, Dực Dương không sao là được rồi, hù chết hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Hạ Dương cậu lại tạc mao rồi

Ô Thuần Nhã đang ngủ, Hạ Dương cũng vậy.

Tư Không Viêm Nghiêu đỗ xe ở gara, quay đầu nhìn Văn Nhân Minh Húc ngồi ở ghế sau, liếc mắt một cái, ý bảo hắn xuống xe.

Văn Nhân Minh Húc chớp mắt mấy cái, theo anh xuống xe, không quên cởi áo khoác đắp lên cho Hạ Dương.

Ô Thuần Nhã có một chiếc chăn đặc biệt, đây là do Tư Không Viêm Nghiêu tự mình chuẩn bị, ở mỗi chiếc xe đều có một cái, trời càng ngày càng lạnh, bảo bối khi ngồi xe rất hay ngủ gật, cho nên anh mới chuẩn bị sẵn chăn cho cậu.

Tư Không Viêm Nghiêu cầm bao thuốc, ra cửa gara, đưa một điều cho Văn Nhân Minh Húc, lại bị hắn cự tuyệt.

“Bỏ rồi.” Văn Nhân Minh Húc cười cười.

Nhướn mày, nam nhân tự châm cho mình một điều.

Kỳ thật anh cũng đã bỏ thuốc, chẳng qua chuyện xảy ra hôm nay đối với trái tim vốn cường ngạnh của anh cũng là một loại thách thức, nên anh hút một điều giảm bớt một mối.

Nam nhân tùy ý đứng ở đó, một tay dứt túi quần, một tay cầm điều thuốc, dưới ánh trăng bộ tây trang vừa vặn nam nhân khoác lên người như được phủ

một lớp xám bạc, ánh sáng bàng bạc phiếm lạnh lại khiến nam nhân thoát nhìn càng trở nên xa cách, xuyên qua làn khói thuốc, khuôn mặt tuần tú của anh không có bất cứ biểu tình gì lại vô có tăng thêm một tầng hấp dẫn.

Văn Nhân Minh Húc đứng bên cạnh, nhìn khuôn mặt tuần tú lạnh lùng của nam nhân, không khỏi cảm thán trong lòng, người đàn ông này quả thực có năng lực khiến cả nam lẫn nữ đổ xô vào. Nhưng người luôn đứng cô độc một mình ấy, lại không do dự mà động tâm với Ô Thuần Nhã, tình cùng ái, quả khó mà nói thành lời!

“Anh Viêm Nghiêu, chúc mừng anh lại lên chức cha.” Lúc Văn Nhân Minh Húc nghe được tin này cũng rất kinh ngạc, Ô Thuần Nhã nhanh như vậy đã lại mang thai, xem ra tình cảm của hai người rất tốt.

Khuôn mặt của Tư Không Viêm Nghiêu nhu hòa hơn một chút, gật đầu với hắn tỏ vẻ cảm ơn.

“...” Văn Nhân Minh Húc cảm thấy tê ngắt, hắn kém nhất là ở chung với Tư Không Viêm Nghiêu, không biết nên nói cái gì.

Tư Không Viêm Nghiêu thấy hắn không được tự nhiên, lúc này mới mở miệng nói, “Cậu nghiêm túc với Hạ Dương?” Nam nhân chưa bao giờ biết cái gì gọi là ‘vòng vèo’....

Văn Nhân Minh Húc sững sờ, quyết đoán gật đầu, “Đúng.” Nếu không phải là nghiêm túc, hắn cũng sẽ không như sâu róm mà bám dính lấy người nọ.

Tư Không Viêm Nghiêu nhướn mày, “Ừ, vào thôi.” Nói xong người quay vào gara, thực ra là anh muốn hút một điếu, nhân tiện quan tâm tới cuộc sống tình cảm của thằng nhỏ nhà mình tí.

Văn Nhân Minh Húc khó hiểu oán thăm, người này làm cái gì đây. Nhưng hắn vẫn theo nam nhân vào gara, nơi đó còn hai người đang ngủ kia.

Tư Không Viêm Nghiêu mở cửa pho lái, vron người vào tháo dây an toàn cho Ô Thuần Nhã, sau đó một tay nâng chân, một tay nâng lưng, dễ dàng bế cậu ra khỏi xe — đúng tiêu chuẩn một cái ôm công chúa.

Được bế ra khỏi xe, Ô Thuần Nhã cảm thấy hơi lạnh, rụt rụt vào lòng nam nhân, còn như làm nũng than thở, “Viêm Nghiêu, lạnh.”

Nam nhân nghe tiếng ni non rất nhỏ như tiếng mèo kêu của cậu liền cảm thấy tâm ngứa ngáy, cúi đầu hôn lên môi cậu, nhẹ giọng nói, “Ngoan, về đến nhà rồi.”

Ô Thuần Nhã ngủ mơ mơ màng màng nâng cánh tay lên ôm cổ nam nhân, còn dùng mặt cọ cọ ngực anh, ni non, “Buồn ngủ ~ Muốn ngủ.”

Tư Không Viêm Nghiêu bế cậu bước nhanh chân, vừa đi vừa nhẹ giọng dỗ cậu, “Bảo bối, nhắm mắt liền ngủ.”

Ô Thuần Nhã chậm chậm nhắm hai mắt, khẽ ‘ừm’ một tiếng.

Văn Nhân Minh Húc vừa định vron tay ôm Hạ Dương, không ngờ, còn chưa kịp đụng tới cái người đang đắp áo khoác của mình, người ta đã tỉnh lại, hơn nữa nhìn đôi mắt tinh táo kia, nào có vẻ mộng lung mới tỉnh ngủ.

Hạ Dương trừng mắt, nhướn mày nói với người có khuôn mặt tuần tú đang cách mình chỉ có mườì cm, “Cậu muốn làm gì hả?” Chẳng qua là hắn nghe thấy tiếng đại ca cho nên mới nháy mắt tinh táo, vốn dĩ hắn cũng chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi mà thôi.

Văn Nhân Minh Húc một tay đè hắn lại, vron qua cán một cái lên đôi môi hồng mềm mại của hắn.

Hạ Dương kinh ngạc, sổng chết đây Văn Nhân Minh Húc.

Văn Nhân Minh Húc vát và lăm mồm chiếm được tí lợi, đầu thế nào dễ dàng buông tha, dùng sức giữ lấy bả vai Hạ Dương, này sinh ác độc gặm cắn cắn môi lạnh như băng của hắn. Ừm, môi Dương Dương rất giống miếng thạch hoa quả, trơn nhẵn mềm mại.

Hạ Dương cố hết sức đập ra, há miệng dùng sức cắn lên môi Văn Nhân Minh Húc, cắn cắn cắn, nhất quyết không chịu nhả ra.

Văn Nhân Minh Húc hơi nâng đầu, thấy Hạ Dương vẫn cắn môi mình không tha, vron đầu lưỡi liếm liếm môi hắn, trên mặt mang ý cười, cũng không thấy đau, hỏi, “Dương Dương, hóa ra là anh ăn không no sao?”

Hạ Dương tức muốn chết, lại không thể thực sự cắn đứt môi người này xuống, đành phải trừng mắt oán hận lườm hắn một cái, chùi miệng xuống xe.

‘Cộp’ một tiếng đóng cửa xe, bỏ đi.

Văn Nhân Minh Húc chép chép miệng, ừm, cũng ngọt giống khi đó.

Tư Không Viêm Nghiêu bế Ô Thuần Nhã vào cửa, thấy Tào quân gia vẻ mặt lo lắng còn đang chờ, lúc này mới nhớ ra chưa có ai báo tin cho hắn.

Tào quân gia thấy hai người bước vào, chạy nhanh ra đón, nhìn Ô Thuần Nhã sắc mặt hơi tái nằm trong lòng Tư Không Viêm Nghiêu, khẩn trương hỏi, “Thuần Nhã thiếu gia làm sao vậy?”

Tư Không Viêm Nghiêu cúi đầu nhìn bảo bối đang say ngủ, lắc đầu, “Ngủ, anh tôi không sao rồi.” Nói xong cũng không chờ phản ứng của Tào quân

gia, bé Ô Thuần Nhã lên lầu.

Tào quân gia liên mồm niệm a di đà phật, tổ tông phù hộ, đại thiếu gia không có việc gì.

Tư Không Viêm Nghiêu nhẹ nhàng đặt Ô Thuần Nhã xuống giường, đứng dậy cởi áo khoác tây trang, đi vào phòng tắm mở nước.

Chuẩn bị đủ nước ấm lại quay vào, nâng tay lay Ô Thuần Nhã, khẽ gọi cậu, “Bảo bối? Tỉnh dậy nào, tắm một cái đã.” Ở bệnh viện lâu như vậy, phải tắm nước ấm khử hết mùi thuốc sát trùng.

Ô Thuần Nhã mặt nhăn lại, xoay người, chôn mặt trong tấm chăn mềm mại, lẩm bầm mấy tiếng.

Nam nhân buồn cười nhìn cậu, từ khi mang thai tính tình đều thay đổi cả rồi, anh thở dài, vươn tay ôm cậu ngồi trên giường, cởi quần áo cho cậu.

Rất nhanh anh đã cởi xong quần áo cho Ô Thuần Nhã ngọ nguậy linh tinh, bé người chỉ còn mặc mỗi quần lót màu trắng bước nhanh đến phòng tắm, đặt cậu vào bồn tắm.

Làn nước ấm áp khiến Ô Thuần Nhã thoải mái hừ một tiếng, sau đó mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn về phía nam nhân, “Viêm Nghiêu?”

Tư Không Viêm Nghiêu đang cởi quần áo, nghe cậu gọi lập tức lại gần hôn lên môi cậu, “Bảo bối, ngâm mình một lúc.” Nói xong chính anh cũng cởi sạch, xuống nước ôm cậu vào lòng, vươn tay cởi quần lót của cậu.

Ô Thuần Nhã không thoải mái xoay xoay, làm nam nhân đang ôm cậu lập tức cứng đờ.

“Bảo bối, đừng lộn xộn.” Giọng nam nhân khàn khàn, thể hiện rõ lúc này anh có bao nhiêu ảm đạm.

Không nghe, cậu quay người tìm một tư thế thoải mái, cả người dựa vào người nam nhân, tựa vào lồng ngực anh, thoải mái rồi mới nhắm mắt ngủ tiếp. Về phần thứ gì đó đang cứng rắn chọt chọt lên bụng mình, mặc kệ!

Tư Không Viêm Nghiêu cười khổ, đây đúng là sự trừng phạt ngọt ngào mà. Anh thở dài, vươn tay cầm lấy sữa tắm để ở bên cạnh, chịu đựng dục vọng trướng đau, tắm rửa cho bảo bối.

Cúi đầu hôn lên đôi môi nhếch mang ý cười của người đang ngủ trong lòng mình, Tư Không Viêm Nghiêu ánh mắt ôn nhu hôn lên trán cậu, nhẹ giọng nói, “Anh sẽ dùng hết khả năng của mình, cho em một cuộc sống hạnh phúc vui vẻ nhất, bảo bối.”

Ô Thuần Nhã như thể nghe thấy, khoe miệng lại cong lên vài phần. Có lẽ cậu đang ở trong một giấc mộng đẹp, cảm giác ấm áp bao phủ lấy thân thể khiến cậu an tâm, rất an tâm.

Hôm sau, bạn nhỏ Tư Không Cảnh Hoán tỉnh dậy từ sớm. Nghiêng đầu nhìn Bánh Bao thịt sắp lăn xuống giường, nhóc vươn tay kéo bé về, ôm Bánh Bao vào lòng. Đêm qua lúc nhóc đi WC nghe được lời nhị thúc nói với Tào quân gia, biết ba đã ổn, lúc này mới yên tâm ngủ. Nhóc lại gần hôn lên cái miệng nhỏ khê nhếch của Bánh Bao, thỏa mãn cọ cọ, nhắm mắt tiếp tục ngủ, nếu ba không còn nguy hiểm tính mạng nữa, thế thì nhóc sẽ ngủ tiếp, ừm, trên người Bánh Bao có hương sữa, dễ ngủ quá đi.

Hạ Dương mơ màng mở mắt, liền thấy khuôn mặt ai kia gần trong gang tấc, sợ tới mức run run, sau đó né ra, kết quả....

“Ngao ô ~~ tôi f*ck!!” Cái loại đau đớn như bị nghiền nát này làm hắn run rẩy, mặt trắng bệch gào lên.

Văn Nhân Minh Húc nghe thấy tiếng kêu của hắn, mở mắt ra đã thấy khuôn mặt dữ tợn của hắn đang trợn trừng với mình, khó hiểu chớp mắt mấy cái, “Sao vậy?”

Biểu tình của Hạ Dương giờ phút này như muốn ăn thịt người, mắt phượng hơi xéch cũng trợn thành tròn tròn. Nếu răng nanh của hắn mà dài hơn chút, chắc lúc này cũng nhe ra luôn rồi.

“Văn Nhân Minh Húc, cái tên biến thái này, cái tên đại lưu manh này!!! A a, ông đây muốn giết cậu!!!” Chân hắn không ngừng đau, thắt lưng hắn không ngừng đau, móng hắn lại càng không ngừng đau!!!

Văn Nhân Minh Húc vô tội chớp mắt mấy cái, phát biểu một câu làm Hạ Dương suýt hộc máu.

“Dương Dương, tôi qua chính là anh kêu, mau lên, còn muốn, em chỉ là thỏa mãn anh mà thôi, anh còn nói em”

Hạ Dương cầm đầu gối quy xuống gối, không còn mặt mũi nào đi gặp mọi người nữa, mưa, trong sạch của hắn!!

Văn Nhân Minh Húc sán lại, đặt tay lên tấm lưng trắng trơn của hắn, an ủi, “Em sẽ chịu trách nhiệm mà.”

“Cậu mẹ nó cút đi cho tôi!! Ông đây không phải phụ nữ, không cần cậu chịu trách nhiệm. Cút ngay cho khuất mắt!!” Buồn bực chôn mặt trong gối, Hạ Dương khóc không ra nước mắt. Đây tính là cái gì? Hợp gian?

Hai người động tĩnh rất lớn, Tào quân gia gõ cửa, hỏi, “Dương thiếu gia, hai người có sao không? Nhị thiếu gia đã sớm ăn điểm tâm rồi, hai người đã tỉnh thì cùng xuống lầu ăn sáng đi.”

Hạ Dương lúc này nào còn mặt mũi xuống ăn sáng, chưa nói đến việc hắn có thể đứng dậy hay không, chỉ cần với cặp mắt laze kia của đại ca hắn, khỏi cần đoán, chắc chắn sẽ bị đoán ra mọi chuyện, còn nữa, anh cả hắn vẫn đang nằm trong bệnh viện, mà hắn lại đi lăn giường với một tên đàn ông, này, này, này, bảo sao hắn không buồn bực cho nổi!

Ở sa mạc Mã Lạc có con thảo nê mã, chúng nó hoạt bát lại thông minh, chúng nó thiện lương lại lạnh lợi. Lúc này đám thảo nê mã kia đang chạy như điên trước mặt Hạ Dương hắn, đám cát bụi bị bọn chúng dẫm đạp qua đang cuộn cuộn bao phủ lấy hắn. ... (tóm lại thảo nê mã là chửi bậy kèm điên loạn của ông)

Văn Nhân Minh Húc thấy hắn như lạc mất đi linh hồn bé nhỏ, cũng rất đau lòng, đứng dậy xuống giường mặc quần áo, sau đó mở cửa phòng, đi ra ngoài.

Hạ Dương nằm bò trên giường, nghe thấy tiếng Văn Nhân Minh Húc rời đi, trong lòng ủy khuất, mưa, thượng ông đây xong, nói đi là đi luôn, cậu đúng là giỏi quá đi mất!

Tư Không Viêm Nghiêu bỏ lòng đỏ trứng muối vào trong bát cháo trắng, lại gấp thêm mấy con tôm thủy tinh đặt lên đĩa trên khay, tính bùng lên lầu đút cho bảo bối, đêm qua bụng Ô Thuần Nhã không được thoải mái, dọa anh giữa đêm đi gọi điện cho Giang Hán, bắt người ta đến nhà kiểm tra, hóa ra là cậu mệt mỏi, hơi bị động thai.

Xoay người đã thấy Văn Nhân Minh Húc từ trên lầu đi xuống, một mình.

Anh hiểu rõ nhưn mày, “Ăn sáng.”

Văn Nhân Minh Húc gạt đầu, không có tinh thần gì, bao nhiêu sức lực hăng hái ban nãy đã mất sạch.

Tư Không Viêm Nghiêu khá là tò mò, đêm qua tiếng lẩn qua lẩn lại trong phòng không nhỏ đâu, sao giờ lại chán nản thế kia?

Anh đặt cái khay xuống, xoay người ngồi lại ghế. Bảo bối còn chưa tỉnh, chút nữa lên cũng được.

“Tức giận?” Nếu lời này đổi lại là người khác nghe, nhất định sẽ bị hiểu là hỏi Văn Nhân Minh Húc có phải tức giận hay không, nhưng Văn Nhân Minh Húc biết, lời này là muốn hỏi Hạ Dương.

Cầm đĩa quấy cháo đã được hâm mềm, Văn Nhân Minh Húc gạt đầu, “Tỉnh dậy liền mắng, hận không thể vác đao chém em.”

Tư Không Viêm Nghiêu vỗ vai hắn an ủi, “Tạc mao.”

Cười đầy cay đắng, Văn Nhân Minh Húc thở dài, đúng là tạc mao, đến cả đuôi cũng dựng đứng lên rồi!

Lâm Tịch từ sáng sớm đã rời đi, phi cơ hắn bay lúc tám giờ, sáng mua một ít đồ ăn cho Mạc Tuấn Nghị liền trực tiếp đi từ bệnh viện đến sân bay, cũng không có ai đưa tiễn, một mình cô đơn tro trọi.

Mạc Tuấn Nghị ghé vào cửa thủy tinh, nhìn chăm chú Tư Không Dực Dương đang nằm sấp trên giường bệnh.

Giang Hán từ cửa tiến vào, thấy hắn đứng như bức tượng điêu khắc, không khỏi lắc đầu thở dài, lại gần kéo hắn ngồi xuống sofa, nói với hắn, “Tuy anh ấy không bị nguy hiểm tới tính mạng, nhưng lúc này vẫn chưa tỉnh lại đâu, tác dụng của thuốc mê ít nhất phải đến trưa mới hết.”

Mạc Tuấn Nghị gạt đầu, hai mắt đầy tơ máu, hắn cả đêm không ngủ, cứ như vậy nhìn nam nhân qua ô cửa thủy tinh.

Giang Hán bắt đắc đi lắc đầu, thay quần áo bước vào trong phòng, kiểm tra tình hình của Tư Không Dực Dương.

Mạc Tuấn Nghị đứng lên, nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Giang Hán.

Nửa tiếng sau, Giang Hán bước ra, nói với Mạc Tuấn Nghị, “Có thể chuyển tới phòng VIP được rồi, thương thế của anh ấy đã không còn gì đáng ngại.” Kỳ thật hắn vô cùng buồn bực, trên người thủng một lỗ lớn như thế, cư nhiên có thể khôi phục nhanh vậy, đến cả phản ứng bài xích sau phẫu thuật cũng chả có, người nhà Tư Không chẳng lẽ toàn là yêu quái?

Mạc Tuấn Nghị nghe hắn nói vậy, ngọt ngào bức bối trong lòng mới hoàn toàn tan đi. Hắn ngồi phịch xuống sofa, hung hăng thở ra một hơi, tìm hắn cuối cùng cũng đã có thể trở về đúng vị trí của nó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Sau cơn mưa trời lại sáng

Tư Không Dục Dương cảm giác như mình đã ngủ một giấc thật sâu, khi tỉnh lại thân thể gã không thể động đậy, không thể phát ra tiếng, gã nghe thấy bên tai mình luôn có những tiếng liên miên cần nhấc không dứt, nhưng gã chỉ có thể nằm cứng người không nhúc nhích, không cách nào phất tay đuổi thứ tiếng âm ỉ đó đi, sau đó lại một lần nữa chìm vào giấc ngủ.

Lúc gã tỉnh lại thì đã là sáng hôm sau, gã cau mày, chậm rãi mở mắt, nghĩ muốn cử động thân thể, một cơn đau nhức từ lưng lập tức truyền tới, “Ừm...”

Mạc Tuấn Nghị đang tựa trên sofa ngủ gật, nghe thấy tiếng gã liền giật mình tỉnh lại, hần quay đầu nhìn gã, thấy gã đang nhú mồm liền mau chóng chạy tới.

“Dục Dương?”

“Dục Dương anh tỉnh rồi sao? Cuối cùng đã tỉnh lại, để em đi gọi Giang Hán...” Mạc Tuấn Nghị xoay người định chạy ra ngoài.

“Khoan....Khụ....Từ từ đã....” Tư Không Dục Dương khàn giọng gọi hần.

Mạc Tuấn Nghị xoay người trở lại giường, cúi xuống hỏi, “Anh muốn gì?”

Tư Không Dục Dương tròn mắt, rớt cuống nhắm được tiêu cự, từ từ nghiêng đầu, lúc này mới nhìn thấy rõ được người bên cạnh mình là ai.

“Hò....Tuấn Nghị à....”

Mạc Tuấn Nghị ghé sát lại, “Là em đây, anh cần gì vậy? Để em gọi bác sĩ đến.”

Tư Không Dục Dương hữu khí vô lực nói, “....Có cái nút....”

Mạc Tuấn Nghị chớp mắt mấy cái, giờ mới nhìn thấy cái nút điện tử đặt ở đầu giường, mau chóng vươn tay ấn xuống.

Chưa đến ba phút sau Giang Hán đã tới, thấy Tư Không Dục Dương tỉnh liền vui vẻ nói, “May mà anh tỉnh lại, nếu không Viêm Nghiêu đi hủy văn phòng của tôi mất.”

Tư Không Dục Dương nhắm mắt lại, không còn khí lực mà trả lời hần.

Giang Hán cũng không nhiều lời, nhanh nhẹn kiểm tra cho gã, càng thêm kinh ngạc về tốc độ khôi phục của gã.

“Dục Dương, nhà cậu toàn là yêu quái đúng không?”

Tư Không Dục Dương cố gắng liếc mắt xem thường một cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Không có việc gì thì....cút đi.”

Giang Hán bĩu môi, nhìn sang Mạc Tuấn Nghị, thấy hần khăn trương nhìn mình, không khỏi thở dài, vỗ vỗ phần eo Tư Không Dục Dương, “Một tuần sau sẽ cắt chỉ, không có việc gì đâu, rất khỏe mạnh, nhưng mấy ngày này phải nằm sấp ngủ, không được đè lên vết thương.” Nói xong nghĩ nghĩ, cũng chả biết dặn cái gì khác, có lẽ Mạc Tuấn Nghị cũng có thể coi chừng gã, đỡ phải nhắc lại mấy việc cần chú ý nữa.

Mạc Tuấn Nghị khăn trương hỏi, “Không có di chứng gì chứ?”

“Không có, chảy ít máu, cho nên người còn hơi suy yếu thôi.” Giang Hán nói xong rồi đi. (Chỗ này bản raw bị lẫn với truyện khác hay sao ấy nên mình cắt cụt luôn)

Mạc Tuấn Nghị lúc này mới nhớ ra, bởi vì hần nhìn thấy nam nhân tỉnh mà cao hứng quá, ngay cả nước cũng quên đưa cho nam nhân uống, hần nào lúc nói chuyện nghe lại khô khốc như vậy.

Chạy nhanh đi rót một ly nước, nhìn nhìn gã nằm sấp, lại xoay người đi lấy cái ống hút trong túi điểm tâm, đây là đồ tặng kèm trong hộp sữa đậu nành mà Ô Thuần Nhã mang tới, hần không dùng.

Tư Không Dục Dương há mồm cắn ống hút, hút nước, cảm thấy tinh thần tốt lên không ít.

Mạc Tuấn Nghị nhẹ nhàng thở ra, thấy gã tuy sắc mặt tái nhợt nhưng có thể nhìn ra người này đã không còn gì đáng ngại, không khỏi than thở, “Anh làm em sợ muốn chết.”

Tư Không Dục Dương nghiêng đầu nhìn hần, thấy đôi mắt hần đỏ ửng, nước mắt cũng sắp chảy xuống, không khỏi nhếch khóe miệng, cười nói, “Nhếch nhách chết đi được.” Gã đã rõ ràng, chuyện tình cảm không thể cưỡng cầu được, nếu Tuấn Nghị không muốn ở bên cạnh gã, vậy thì để cho cậu ấy đi thôi, người này hần là phong lưu tiêu sái, tội gì phải chịu bó buộc bên cạnh gã.

Mạc Tuấn Nghị liếc đôi môi khô khốc, có chút ngưng ngưng. Hai ngày nay hần đều chỉ lo đến sống chết của nam nhân, nào còn tâm tình lo xem đáng về mình thế nào.

Cúi đầu nhìn nam nhân, Mạc Tuấn Nghị nhẹ giọng nói, “Cảm ơn anh.” Hần không dám tưởng tượng, nếu một dao ấy không đâm lệch, gã giờ sẽ thành thế nào, hần sợ bản thân sẽ đổ sụp mất.

Tư Không Dục Dương nhắm mắt lại, nhàn nhạt nói, “Phản ứng bản năng.” Mở mắt nhìn Mạc Tuấn Nghị, gã nói tiếp, “Em....Không cần để ý đâu.....”

Anh sẽ không lấy, khụ, lấy chuyện này, khụ khụ, uy hiếp em.” Nói xong còn nở nụ cười tự giễu suy yếu.

“Tuấn Nghị, anh...Khụ, anh đã hiểu được, nếu anh thích em....Khụ khụ khụ khụ, em muốn gì anh đều sẽ làm cho em, anh sẽ để em đi.....” Đứt quãng nói xong, Tư Không Dực Dương như thoát lực nhắm hai mắt, chờ nghe câu trả lời của Mạc Tuấn Nghị.

Đợi một lúc lâu cũng không thấy người bên cạnh nói gì, gã khó hiểu mở mắt ra, cố gắng ngửa đầu nhìn Mạc Tuấn Nghị, sau đó, sùng sốt.

Mạc Tuấn Nghị đang ủy khuất cắn môi, cúi đầu, nước mắt tí tách chảy xuống, trong tay vẫn găt gao cầm ly nước, các khớp ngón tay đều trở nên trắng bệch.

Tư Không Dực Dương không hiểu, đây là vui quá mà khóc sao? Nhìn không giống cho lắm!

“Em vì sao lại khóc?” Đây là lần đầu tiên người này ở trước mặt gã khóc thành như vậy, nhìn hẳn thương tâm khóc, tim gã cũng thấy đau.

Mạc Tuấn Nghị nức nở nói, “Anh...hức.....anh.....không cần.....hức.....không cần em nữa.....”

Nếu không phải hoàn cảnh không cho phép, Tư Không Dực Dương nhất định sẽ nhảy khỏi giường, sau đó đè Mạc Tuấn Nghị ra đánh đòn! Người này còn muốn trả đũa?

Bị chọc tức đến nở nụ cười, gã run run nâng ngón tay chỉ vào người đang khóc như cô vợ nhỏ, cầm hận nói, “Là em tự mình muốn chạy!”

Mạc Tuấn Nghị mím môi, không nói gì, ánh mắt ướt đầm nhìn gã.

Tư Không Dực Dương thở dài, nhướn môi ý bảo hẳn lại gần, cứ nghiêng cổ thế này thật sự là mệt quá.

Mạc Tuấn Nghị từ từ tiến lại bên giường.

“Đỡ anh dậy.” Nằm sấp khiến gã khó thở.

Mạc Tuấn Nghị nâng tay lau nước mắt, lắc đầu, “Không được, anh còn bị thương.”

“Thờ không nổi.” Tư Không Dực Dương cau mày, lúc mê man thì không biết, nhưng giờ có cảm giác như ngực bị nghẹn lại.

Mạc Tuấn Nghị cau mày, nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là vươn tay đỡ nam nhân xoay người nằm nghiêng, sau đó đỡ gã ngồi dậy.

Tư Không Dực Dương tuy rằng đau đến chảy mồ hôi lạnh, nhưng sau khi ngồi dậy được hô hấp thoải mái hơn nhiều.

Thờ dễ dàng, vết thương cũng đỡ đau hơn, Tư Không Dực Dương ngẩng đầu, nhìn Mạc Tuấn Nghị hai mắt hồng hồng, cười khổ nói, “Muốn khóc cũng phải là anh khóc chứ? Em ủy khuất cái gì?” Gì mà nói là mình không cần cậu ấy nữa? Lời này quá kì quặc.

Mạc Tuấn Nghị cúi đầu, thở than, “Anh đã không cần em, lại còn không cho em khóc, biến thái.”

Hắn nói không lớn, nhưng vẫn đủ để nam nhân nghe được.

“Tuấn Nghị, anh không phải không cần em, anh chỉ là không muốn lại uy hiếp bắt em ở cạnh anh nữa.” Thờ dài, nam nhân vươn tay kéo hắn ngồi lên giường, bắt đắc dĩ nói.

Mạc Tuấn Nghị nhếch môi, không nói.

Tư Không Dực Dương còn chưa khỏe hẳn, di chứng của việc mất máu quá nhiều khiến gã giờ lại mệt mỏi, gã kéo cánh tay Mạc Tuấn Nghị, nhẹ giọng nói, “Anh muốn em, Tuấn Nghị, anh chỉ muốn em.”

Mạc Tuấn Nghị chớp mắt mấy cái, nhìn thấy nam nhân tuy mệt mỏi nhưng vẫn rất ôn nhu, miệng dẩu ra, òa một tiếng khóc nức lên. Lúc này còn vừa khóc vừa kêu, “Hu hu.....em tưởng.....em tưởng anh sẽ chết....Dực Dương anh đừng chết.....được không.....Hu hu, em.....em đã luôn ngủ không yên.....anh.....hức.....anh còn nói không cần em....hu hu....anh làm em sợ chết đi được....” Hắn khản giọng kêu, cảm thấy thoải mái hơn một chút, tựa vào trước ngực nam nhân sống chết ôm lấy thắt lưng gã, véo chết anh, dám làm em sợ, xem mai sau anh còn dám làm thế nữa không!

Miệng vết thương Tư Không Dực Dương đau, thắt lưng cũng đau, ầy thế mà gã lại cong miệng cười. Cười ngu si hết sức, gã nâng tay ôm lấy người đang khóc thút thút trước ngực mình, cọ cọ vào cổ hắn, “Không chạy nữa?”

Mạc Tuấn Nghị gật gật.

“Về sau sẽ luôn ở bên anh?” Tư Không Dực Dương nghiêng đầu hôn lên tai hắn.

Lại gật gật.

Khỏe môi nam nhân càng cong lên, một tắc lại muốn thêm một bước nói, “Sinh bánh bao cho anh.” Em trai gã lúc nào cũng ra vẻ ‘bà xã tui là giỏi nhất’, đúng là làm gã gato muốn chết!

Mạc Tuấn Nghị gật gật, sau đó lắc đầu lia lịa.

“Không sinh!” Đồ lưu manh.

Tư Không Dực Dương mặc kệ nhé, về sau không muốn sinh cũng phải sinh.

Tư Không Viêm Nghiêu nhận được điện thoại của Giang Hán liền lái xe tới bệnh viện, Cảnh Hoán cũng đi theo anh.

Nhóc này không gặp được ba thì không chịu đến trường, cho nên đành phải đưa nhóc đến.

Đẩy cửa ra đã thấy hai người đang ôm nhau, Tư Không Viêm Nghiêu nhướn mày, đây là vũ quá thiên tình (sau cơn mưa trời lại sáng)? Anh còn chưa xem diễn đủ mà.

Bạn nhỏ Tư Không Cảnh Hoán bĩu môi, hô, “Ba!”

Tư Không Dực Dương nghe thấy tiếng con, buông Mạc Tuấn Nghị ra, vẫy vẫy tay với nhóc.

Cảnh Hoán đi đến bên giường, ngửa đầu nhìn ba nhóc, lo lắng hỏi, “Ba có sao không ạ?” Nhìn thế này chắc là ổn rồi, còn có thể ôm ôm ấp ấp với Mạc thúc thúc nữa cơ mà.

Xoa đầu con, gãi gật đầu, “Ừ, không sao, vài ngày nữa là ba có thể về nhà với con rồi.”

Cảnh Hoán vừa nghe thấy ba nói không sao liền khôi phục mặt than, nói, “Ba cứ ở cùng Mạc thúc thúc là được, con có Bánh Bao ở cùng rồi.”

Khóe môi gật gật, Tư Không Dực Dương gãi bị con trai ghét bỏ.

Mạc Tuấn Nghị nhìn Tư Không Viêm Nghiêu, hần đứng lên nói với tiểu băng sơn, “Cảnh Hoán đã ăn sáng chưa?”

Cảnh Hoán lắc đầu.

Vươn tay giữ chặt bàn tay nho nhỏ của nhóc, Mạc Tuấn Nghị nói với hai người còn lại, “Tôi dẫn nhóc đi ăn.” Thoạt nhìn hẳn là phải để hai anh em nói ra suy nghĩ của mình.

Tư Không Dực Dương gật đầu, nói với Cảnh Hoán, “Chốc nữa lại về với ba.”

Cảnh Hoán ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng, được Mạc Tuấn Nghị dắt tay ra khỏi phòng bệnh.

Trong phòng chỉ còn hai anh em, Tư Không Dực Dương trừng mắt, “Giúp anh nằm xuống cái.” Gã ngồi thế này một lúc mà thấy cứng cả người.

Tư Không Viêm Nghiêu điều chỉnh vị trí cho gã, sau đó ngồi xuống sofa, lạnh lùng nói, “Muốn chết.”

Nam nhân nằm sấp xuống giường gật gật mắt, biết ngay mà, từ miệng thẳng em gã chả có được một câu quan tâm nào đâu!

“Đổi lại là em, thì cũng sẽ lao vào thôi.”

Lời này tuy đúng, nhưng Tư Không Viêm Nghiêu cũng không đi so đo với gã để bản thân phải suy nghĩ về vấn đề này.

Chuyển đề tài, lại nói đến Tống Thụy.

“Cậu ta điên rồi.”

Tư Không Dực Dương nhướn mày, “Giả vờ?” Thế thì sao? Hành hung người xong là giả vờ điên? Tống Thụy quả là có năng lực!

Tư Không Viêm Nghiêu nhún vai, tỏ vẻ mình cũng không rõ lắm.

“Không để ý.” Điên hay không cũng chẳng liên quan gì đến anh, nhưng Tống Nam Phong thì đang dùng không ít mối quan hệ giúp con lão ra khỏi trại giam.

Hừ lạnh một tiếng, Tư Không Viêm Nghiêu hiếm khi nói được với anh anh một câu hoàn chỉnh, “Tống Nam Phong định lấy cơ tinh thần con lão thất thường mà kéo người ra, nhưng lão thậm chí còn không gặp được cục trưởng bộ công an, không ngờ ông ta lại là một người làm việc nghiêm túc như vậy.”

Tư Không Dực Dương hiểu rõ gật đầu, “Nếu ông ta không nghiêm túc làm việc, cũng không thể lên đến vị trí cục trưởng, chuyện này em đừng đi tạo áp lực, cứ để bọn họ muốn thẩm tra thế nào thì thẩm, muốn phán bao nhiêu năm thì phán, đỡ phải khiến người ta lại nói nhà Tư Không chúng ta dùng quyền chèn ép người khác.”

Tư Không Viêm Nghiêu đồng ý với lời anh anh nói, khỏi cần đi gây khó dễ gì, cứ trực tiếp làm theo trình tự pháp lý là đủ, cố ý gây thương tích cho

người khác đâu phải là tội dễ dàng trốn thoát, bao nhiêu người chứng kiến, Tống Nam Phong cứ muốn lừa bịp đi, tội danh này của con lão đừng mong mà tránh được.

Tinh thần thất thường? À đúng rồi, cái đáng về muốn giết người lúc ấy không phải thất thường chẳng lẽ còn là bình thường? Nhưng vậy thì sao? Muốn đem người ra? Nằm mơ! Nhà họ Tống bọn họ còn chưa có khả năng ấy đâu. Dám hại bảo bối của anh gây thương tích cho anh trai anh, anh sẽ chuẩn bị tốt nhà giam, không phải là thích đàn ông sao? Trong nhà giam thừa mứa đàn ông, tuyệt đối sẽ thỏa mãn cậu ta.

Ánh mắt nam nhân tàn nhẫn lạnh như băng, Tư Không Dục Dương khỏi cần hỏi cũng biết, với cái tính có thù tất báo của em gã, Tống Thụy nhất định sẽ không được yên. Cho dù bình thường nó chẳng để ý chuyện gì, có chút đắc tội nó cũng sẽ phát tay bỏ qua, nhưng lần này không giống, cho nên là, Tiểu Thụy đáng thương à, Viêm Nghiêu ca ca của cậu chắc chắn sẽ tặng cậu một phần đại lễ.

Tư Không Dục Dương ho nhẹ một tiếng, lời kéo lực chú ý của Tư Không Viêm Nghiêu.

“Làm lành với Tuấn Nghị rồi?” Ban nãy đáng về hai người ôm nhau anh đều đã thấy rõ, chắc chắn, thân thể của anh anh quả là không tồi, suýt bị người ta đâm xuyên thủng, thế mà tỉnh lại còn có thể đi ôm ấp tình nhân.

Tư Không Dục Dương nhắm mắt gật đầu, ừ một tiếng.

Thấy gã muốn ngủ, Tư Không Viêm Nghiêu không lên tiếng nữa, đi nhắn tin cho Ô Thuần Nhã.

Ô Thuần Nhã cầm di động, buồn cười đọc nội dung tin nhắn nam nhân gửi đến.

“Bảo bối, anh anh và Mạc Tuấn Nghị lại quyết định ở bên nhau, chúng ta hết kịch hay để xem rồi. (≡)”

Ô Thuần Nhã mỉm môi cười, nhắn lại, “Hạ Dương đang ở đây, anh không còn việc gì nữa thì về đi, đừng ở lại quấy rối.”

Không được bao lâu, tin nhắn của nam nhân lại chuyển tới, “Anh lập tức về đây, bảo bối có muốn ăn đồ ăn vặt gì không? Tiện đường anh đi mua luôn cho em.”

Liếm liếm môi, Ô Thuần Nhã ngẩng đầu nhìn Hạ Dương, “Có muốn ăn đồ ăn vặt gì không? Bảo đại ca cậu mua về.”

Hạ Dương lắc đầu, rúc sâu vào sofa, ôm gấu Teddy cọ cọ.

“Em muốn ăn mì lạnh.” Cậu gửi đi. ... gửi xong lập tức hồi hận.

Tư Không Viêm Nghiêu mau chóng lấy di động gọi lại.

Ô Thuần Nhã nhận điện, ủy khuất nói, “Em chính là muốn ăn mì lạnh, loại lạnh lạnh như thế ấy.”

“Không được ăn!” Tư Không Viêm Nghiêu nhướn mày cả giận nói, hôm qua muốn ăn kem, hôm nay lại muốn ăn mì lạnh, mai em ấy còn muốn ăn cái gì nữa! Không biết mang thai phải kiêng ăn sao!

“Hừ, không cho em ăn thì thôi.” Cậu ấn nút ngắt cuộc nói chuyện, hậm hực ném điện thoại lên bàn, ôm gối dựa hờn dỗi.

Hạ Dương an ủi, “Đại ca là lo cho anh thôi.” Chẳng thế à, người mang thai sao có thể ăn lạnh như vậy được, giờ là tiết trời tháng mười một đó.

Ô Thuần Nhã bĩu môi, được rồi, ban nãy là cậu nổi tính xấu.

Cậu quay đầu nhìn Hạ Dương, khó hiểu hỏi, “Sao anh không đi thăm Dục Dương?”

“Em không muốn cử động.” Không phải không muốn đi, mà là lười động, đến giờ mà mông hấn còn chưa thấy thoải mái đây này.

“Anh và Văn Nhân Minh Húc có phải đã xảy ra chuyện gì đúng không? Hôm qua tôi thấy lúc anh ấy đi trên mặt có một dấu tay to đùng, anh làm hả?” Không có cách nào mà, ai biểu ở nhà lại chán thế, vất vả lắm mới có tin để hóng, cậu đương nhiên phải sắp vô góp vui rồi.

Hạ Dương bĩu môi, “Nếu không phải là không đánh lại cậu ta, thì em thật muốn dùng một dao thọc chết cậu ta!” Càng nghĩ càng giận, hấn nghiêng răng nghiêng lợi.

Ô Thuần Nhã nuốt nước miếng, cậu cảm thấy bộ mặt này của Hạ Dương thực sự là quá dọa người.

“Chị dâu, em nghe nói hình như Tống Thụy bị đưa vào nhà giam rồi?” Hạ Dương nằm bò trên sofa, hỏi.

Ô Thuần Nhã lắc đầu, “Không rõ nữa, đại ca anh không nói chuyện này với tôi, nhưng cậu ta có hành vi hung ác như vậy trước đám đông, lại còn khiến anh cả anh bị thương, nhất định sẽ bị đưa vào đó.”

Hạ Dương gật đầu, đúng đúng.

“Này, đừng gọi tôi là chị dâu được không? Mất tự nhiên lắm.” Ô Thuần Nhã cau mày, còn hết sức nghiêm túc mà nói.

“Vậy gọi thế nào?” Hạ Dương nghiêng đầu.

“Gọi Thuần Nhã là được rồi, anh còn lớn hơn tôi bốn tuổi lận đó.” Thuận tay mở một gói ô mai, cậu đưa cho hắn một miếng.

Hắn vươn tay nhận lấy, cho vào miệng, “Ừ ~! Chưa thế!” Lại nhỏ ra.

Ô Thuần Nhã chắc chắn lưỡi, nghi hoặc hỏi, “Chưa á?” Cậu thấy ăn ngon lắm mà.

Hạ Dương mặt mũi đều nhăn tít cả lại, quá chua! So với giấm ủ lâu năm còn chua hơn!

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Cha, sao phụ thân ăn nhiều thế không sợ béo ạ?

Bánh Bao thịt Ô Trạch Vũ phòng má, vừa chóp chép nhai mực xé sợi, vừa nghiêng đầu nhìn phụ thân bé, thật sự là không hiểu phụ thân bé đang làm gì đây!

Ô Thuần Nhã từ buổi sáng Tư Không Viêm Nghiêu về liền lấy hết quần áo mùa đông của cậu và Bánh Bao trong hòm ra, kì thực số quần áo đó giờ đã không dùng tới, từ khi ở cùng nam nhân, anh đã mua cho cậu và Bánh Bao rất nhiều quần áo của cả bốn mùa, cho dù mỗi ngày đổi một bộ, không khéo còn chả bị trùng nhau.

Lấy quần áo cũ ra xong cậu bắt đầu nhìn nhìn, tất cả đều rất sạch sẽ, cậu bắt đầu rải quần áo ra, sau đó đứng chống nạnh nhìn đồng quần áo ú ụ trên giường, mặt nhăn mày nhíu, lại vươn tay, gấp quần áo bỏ lại vào hòm.

Cậu nghiêng đầu nhìn Bánh Bao, than thở, “Nếu đem tặng cả cái hòm này có phải không hay lắm không Bánh Bao? Hòm này đắt lắm.” Nói xong cũng không để ý tới phản ứng của con, lại moi quần áo ra.

Moi xong quay đầu nhìn Bánh Bao, tiếp tục than, “Ngay cả quần áo cũng định cho rồi, thêm cái hòm chắc không sao đâu nhỉ? Dù gì trong nhà có nhiều hòm như thế, hòm này đã cũ rồi, cũng không dùng nữa.” Nói xong lại xếp quần áo vào hòm.

Bánh Bao ngồi trên giường, mồm nhồi đầy mực sợi, bé nhích nhích người lại gần đặt mông dè lên hòm, ngăn cản phụ thân bé moi ra xếp vào lần thứ tư.

“Phụ thân, phụ thân sao vậy?” Trước kia phụ thân đâu có vậy đâu, gần đây lại đột nhiên trở nên khác thường.

Ô Thuần Nhã thẳng người, đầm đẫm thất lung, nhìn Bánh Bao đang nhăn mặt, than thở, “Bánh Bao, phụ thân chán quá.”

Bánh Bao gật gù thấu hiểu, phụ thân bé là chán quá, cho nên mới chơi trò dọn quần áo.

Bé vươn móng thịt kéo phụ thân ngồi xuống, cầm mực sợi nhét vô miệng phụ thân, mắt to chớp chớp nói, “Phụ thân có muốn đi thăm bác quái vật không?” Bác quái vật đã nằm viện được gần một tuần rồi, Bánh Bao thấy hơi hơi nhớ bác ấy.

Ô Thuần Nhã nhai nhai mực sợi, vươn tay lấy một nhúm mực trong cái túi bự chẳng mà Bánh Bao đang ôm trong ngực, lắc đầu, “Không đi đâu, cha con mà biết chắc chắn sẽ nổi giận.” Tư Không Viêm Nghiêu đã ra nghiêm lệnh, người mang thai cấm đến bệnh viện.

Bánh Bao chu môi, lại hỏi, “Vậy khi nào bác quái vật mới được về ạ?” Gần đây Cảnh Hoán chẳng có thời gian chơi với Bánh Bao, vừa tan học xong nhóc ấy đã được Mạc Tuấn Nghị đón đưa đến bệnh viện thăm ba, cùng ba ăn cơm chiều rồi mới có thể về nhà với Bánh Bao, khiến Bánh Bao cảm thấy tịch mịch sâu sắc.

Ô Thuần Nhã cúi đầu nhìn Bánh Bao, không chắc chắn nói, “Có thể phải một khoảng thời gian nữa, Bánh Bao, con nhớ bác à?”

Bánh Bao gật đầu, thẳng thắn nói với phụ thân, “Bác quái vật không có ở nhà, lợn nhỏ của Bánh Bao cũng gây sọp đi rồi.” Nói xong còn bĩu môi. (lợn nhỏ của em là con lợn đất đó -_-)

Ô Thuần Nhã chớp mắt mấy cái, một phen ôm chầm lấy Bánh Bao, cọ cọ, cười nói, “Bánh Bao ơi, Bánh Bao của phụ thân ơi, sao con lại đáng yêu như thế chứ!”

Bánh Bao rúc vào lòng Ô Thuần Nhã, cọ cọ, “Phụ thân, Bánh Bao đáng yêu lắm đúng không?”

Ô Thuần Nhã cúi đầu chụt một cái hôn lên trán bé, gật đầu nói, “Ừ, đáng yêu ời là đáng yêu ấy.”

Bánh Bao khoái chí, lại bóc một miếng mực dứt cho phụ thân, hắc hắc, quyết định rồi, tối nay bé nhất định phải ngủ cùng phụ thân! Lâu lắm rồi không

được nghe phụ thân hát ru.

Móng thịt cảm lấy tay phụ thân, bé giữa đầu, chụm một cái lên cảm phụ thân, ồm ồm yêu cầu, “Buổi tối Bánh Bao ngủ cùng phụ thân và cha được không ạ? Bánh Bao muốn nghe phụ thân hát ru.”

Ô Thuần Nhã vừa nghe Bánh Bao làm nũng, lập tức đồng ý, “Đương nhiên là được, Bánh Bao, hai cha con mình đi đến chỗ cha đi? Phụ thân chán lắm, con đi cùng phụ thân được không?”

Bánh Bao không tình nguyện cho lắm, nếu bé mà đi cùng phụ thân, thế nào cha cũng nói bé không chăm sóc phụ thân, để phụ thân chạy loạn cho coi! Nhưng mà, để phụ thân tự đi một mình bé cũng không yên tâm, nhờ phụ thân gặp phải kẻ điên thì biết làm sao giờ?

Nghĩ nghĩ, bé gật đầu, rành rọt đáp, “Dạ, Bánh Bao đi cùng phụ thân!” Vì phụ thân, cho dù bị cha mắng cũng không hề gì! Bé nhin ~~(>_

Ô Thuần Nhã nắm móng thịt của Bánh Bao dắt bé xuống lầu, cậu nói với Tào quản gia, “Tôi muốn đến chỗ Viêm Nghiêu, Tào quản gia sắp xếp xe giúp tôi nhé?”

Tào quản gia hơi rối rắm, nhưng lại thấy tiểu thiếu gia trừng mắt nhìn mình, cái dáng vẻ hung hãn kia cứ như nếu hắn không đồng ý thì sẽ lao qua cắn hắn ấy, vậy nên hắn đành phải gật đầu đáp ứng. Tào quản gia xoay người đi chuẩn bị xe, phải tìm một tài xế lão làng đưa nhị thiếu phu nhân tương lai đi mới được, tay mơ làm hắn lo lắng lắm.

Ô Thuần Nhã di chuyển một vòng trong phòng khách, lại di chuyển một vòng trong phòng bếp, đến khi an vị trong xe trên tay cậu đã có thêm hai chiếc hộp giữ ấm, bên trong toàn bộ đều là đồ ăn vặt.

Một hộp có khoai tây chiên, chân gà chiên, thịt viên chiên, xúc xích chiên, bánh tở chiên, tất cả đều là đồ dầu mỡ, trước kia cậu rất ít khi ăn mấy thứ này, vốn là cậu thích ăn mấy món thanh đạm cơ, nhưng khi mang thai, khẩu vị liền thay đổi hoàn toàn.

Hộp còn lại thì có các loại ô mai, đậu phộng, mơ sấy, hoa quả xào, còn cả mực xé sợi mà dạo này Bánh Bao thích ăn nhất nữa.

Bánh Bao kinh ngạc há hốc mồm, bé ngồi bên cạnh phụ thân, nói, “Phụ thân, phụ thân ăn giỏi thật đó!” Vấn đề là, ngày nào cũng ăn nhiều như vậy, thức ăn đã chạy đi đâu mất tiêu rồi? Phụ thân bé nhìn vẫn gầy lắm, bụng không có tí thay đổi nào, quá bất bình thường.

Ô Thuần Nhã cười cười, “Hâm mộ không?”

Bánh Bao dẫu môi, “Hâm mộ, phụ thân không bị béo.” Nói xong còn vờn móng thịt sờ sờ bụng Ô Thuần Nhã, “Phụ thân, có phải là bị em trai ăn hết sạch rồi không?”

Ô Thuần Nhã thấy dáng vẻ ông cụ non của bé thì bật cười, nâng tay ôm bé vào lòng,捏捏 chóp mũi của bé, “Bánh Bao muốn em trai à?” Thực ra cậu thích có bé gái hơn, mềm mại đáng yêu, nhưng nếu là bé trai cũng không sao, vẫn rất đáng yêu.

Bánh Bao lắc đầu, “Con thích cả hai, nhưng mà nếu là em gái thì sẽ không ăn được lắm như vậy đâu.”

“Ha ha, cái tên tiểu quý này!” Ô Thuần Nhã tâm tình tốt lắm, con trai hiểu chuyện, nam nhân lại rất thương cậu, cậu thực thỏa mãn.

Tài xế Vương là lái xe lâu năm, nghe đoạn đối thoại của hai cha con trên mặt cũng mang ý cười.

Khúc Tân nhận được điện thoại của đại sảnh thông báo, nói là tiểu thiếu gia đã đến, còn cả tiên sinh Ô Thuần Nhã người có khí chất thanh nhã đó nữa.

Cô gõ cửa văn phòng của Tư Không Viêm Nghiêu, mấy người bên trong đều đang rất nghiêm túc, cô kiên trì đi đến bên cạnh anh, nhẹ giọng nói, “Ô tiên sinh và tiểu thiếu gia đến, đang đi thang máy lên đây.”

Tư Không Viêm Nghiêu nhướn mày, xem ra bảo bối không ở nhà nổi.

Anh gật đầu, ra hiệu bằng mắt bảo cô ra ngoài trước.

Tổng Nam Phong nghiêm mặt, nói với Tư Không Viêm Nghiêu, “Chuyện lần này tôi sẽ thanh minh cho Tiểu Thụy, nhưng tinh thần Tiểu Thụy có vấn đề là có chứng cứ, những người tôi đưa đến đây đều là người có uy tín trong lĩnh vực về bệnh tâm lý, nếu cậu không tin, vậy thì bọn họ có thể hội chẩn cho Tiểu Thụy.”

Tư Không Viêm Nghiêu quét mắt đến hai người đã lớn tuổi, phỏng chừng khoảng hơn sáu mươi, nhìn còn già hơn cả ba anh.

“Điên rồi thì vào bệnh viện tâm thần.” Lời này ý chính là, nếu không điên, thì phải vào tù.

Tổng Nam Phong cắn chặt răng, nhìn chòng chọc Tư Không Viêm Nghiêu, lạnh lùng nói, “Cậu là muốn không nể nang gì nhà họ Tống nữa?” Tuy rằng lần này lỗi là ở con của lão, nhưng chẳng lẽ nam nhân lãnh huyết này không có chỗ sai? Nếu không phải vì anh, thằng con út của lão sao có thể làm ra loại chuyện như thế?

Tư Không Viêm Nghiêu nhún vai, nhìn đồng hồ đeo tay, không kiên nhẫn nói, “Tôi bề bộn nhiều việc, ông có thể đi rồi.” Cái gì gọi là cắt đứt hoàn toàn

với nhà họ Tống? Không phải bọn họ đã sớm đứng trên hai chiến tuyến sao? Từ khi nhà bọn họ lộ ác ý với bảo bối, đừng mong có thể nói chuyện tình cảm với anh.

Tống Nam Phong oán hận gật đầu, “Được, chúng ta chờ xem!” Nói xong, lão mang theo hai vị nghe nói là quyền uy danh giá kia rời đi.

Ra khỏi cửa liền thấy một lớn một nhỏ từ thang máy bước ra, lão hung tợn trừng hai người, hừ lạnh một tiếng, rồi dùng thang máy khác xuống lầu.

Bánh Bao nheo mắt, người nhà họ Tống, sớm muộn gì cũng xử lý các người, cho các người được yên ổn thêm dăm ba ngày. Dám láo toét với phụ thân, muốn chết mà!

Tư Không Viêm Nghiêu theo mấy người Tống Nam Phong ra, thấy hai cha con liền mau chóng chạy lại đón, vươn tay cầm túi to trong tay Ô Thuần Nhã, kéo tay cậu vào văn phòng.

“Mang hai ly sữa ấm vào.” Trước khi vào cửa, anh nói với Khúc Tân.

Khúc Tân lập tức gật đầu, xoay người vào phòng nghỉ lấy sữa rồi đem đi hâm nóng. Ai nha, mỗi lần nhìn thấy sếp với vợ sếp là lại có cảm giác vô số tim hồng bay tía lía từ hai người bọn họ, ân ái biết bao nhiêu!

Vào văn phòng, Tư Không Viêm Nghiêu đặt túi xuống bàn trà trước sofa, còn chưa mở ra đã ngửi được mùi dầu mỡ, lông mày anh nhíu lại, tuy anh ghét bỏ mấy thứ này, nhưng vẫn vươn tay dọn hai cái hộp ra.

Ô Thuần Nhã dẫn Bánh Bao đi rửa tay, sau đó trở về ngồi xuống sofa, hai mắt trông mong nhìn động tác của nam nhân.

Mở cặp lông, chỉ thấy bên trong toàn đồ dầu mỡ, anh bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn Ô Thuần Nhã, phát hiện lúc này đôi mắt đen láy của cậu đang loé sáng nhìn cánh gà rán, đành phải cầm đĩa đưa cho cậu.

“Bảo bối, chưa ăn điểm tâm à?”

Cầm cánh gà đưa cho Bánh Bao, Ô Thuần Nhã cắn một miếng bánh mật, mình ăn một nửa, một nửa nhét vào miệng nam nhân, cười nhìn anh nhíu mày ăn, xong mới nói, “Ăn rồi, nhưng lại đói.”

Bánh Bao vừa gặm gà vừa nói, “Sáng nay phụ thân ăn một lồng sủi cào, một quả trứng vịt muối, còn cả một bát cháo trắng lớn nữa.” Nhìn biểu tình kinh ngạc của cha, bé bỏ sung, “Cộng thêm một ly sữa và một ly nước chanh.”

Tư Không Viêm Nghiêu ngồi bên cạnh Ô Thuần Nhã, thấy cậu cúi đầu ăn đến vui vẻ, có chút lo lắng xoa xoa bụng cậu, hỏi, “Không biết có chịu nổi không?”

Ô Thuần Nhã lắc đầu, đáng thương cực kì, “Đến một tí chướng bụng em cũng không cảm thấy.”

Thế này không có vấn đề gì chứ? Mấy ngày gần đây sức ăn của bảo bối quá khoẻ, dạo trước không ăn được nhiều như vậy đâu.

Tư Không Viêm Nghiêu lo lắng nhìn Ô Thuần Nhã, nghĩ nghĩ cuối cùng vẫn gọi cho Giang Võ, anh phải hỏi xem chuyện này có bình thường hay không.

Giang Võ đang nghiên cứu một cuốn sách về nam nhân mang thai, lúc nhận được điện thoại của Tư Không Viêm Nghiêu thì có chút lo lắng, tiểu mỹ nhân không lẽ lại gặp chuyện gì sao?

“Giang Võ, sức ăn của bảo bối tăng gấp đôi.” Tư Không Viêm Nghiêu thấy hẳn nhận điện, nói thẳng.

Giang Võ phản ứng chậm mất một lúc mới hiểu được bảo bối trong lời của anh là ai, chắc lười thăm nghĩ buồn nôn, rồi giật mình hỏi, “Tăng gấp đôi?” Hai hôm trước không phải nói một ngày bốn bữa cơm cộng thêm đồ ăn vặt sao, giờ lại tăng gấp đôi? Tám bữa cơm? Không thể nào!

Tư Không Viêm Nghiêu cũng cảm thấy mình nói hơi quá, sửa lại, “Giờ ăn xong được một giờ lại bắt đầu thấy đói, hơn nữa còn rất thích ăn đồ dầu mỡ.”

Hiếm có nghe được nam nhân nói một câu dài, Giang Võ không thể không cảm khái sức mạnh của tình yêu quả thực quá vĩ đại.

Hắn nghĩ nghĩ nói, “Anh để cậu ấy nghe điện đi.”

Tư Không Viêm Nghiêu đưa điện thoại ghé vào tai Ô Thuần Nhã, không có biện pháp, lúc này cả hai tay Ô Thuần Nhã đều bận rộn, một tay khoai tây chiên, một tay thịt viên chiên.

“Hửm?” Miệng nhai thịt viên, Ô Thuần Nhã khó hiểu hỏi.

Giang Võ co giật khoé miệng, hỏi, “Lúc ăn có cảm thấy đói không?”

“Không.” Lại nhét thêm một miếng thịt viên, nhóp nha nhóp nhép.

“Chính là muốn ăn đồ này đồ nọ?”

“Ừ đúng.” Thêm một miếng khoai tây chiên, rôm rốp rôm rốp.

“...Không thấy cũng muốn ăn?” Có phải giờ người này cũng đang ăn không đó? Được Tư Không Viêm Nghiêu cung chiều đến trình độ nào rồi?

Há mồm ăn mực xé sợi con đút, nhồm nhà nhồm nhoàm.

“Ừ, nếu không là đói liền.”

Giang Võ thờ dài, “Đưa điện thoại cho anh nhà cậu đi.”

Tư Không Viêm Nghiêu một mực nghiêng tai nghe, thấy hắn gọi mình liền lập tức giật điện thoại nói, “Sao lại như thế.”

Giang Võ cười nói, “Không có gì, phỏng chừng là thai nhi đang ở giai đoạn thành hình, dinh dưỡng cần thiết không đủ, thân thể cậu ấy vốn không tốt, dựa vào thuốc bổ cũng không nhất định đủ để cung cấp nuôi dưỡng thai nhi, có phải là cậu ấy ăn nhiều vẫn không béo?”

Tư Không Viêm Nghiêu gật đầu, “Ừ, không béo một chút nào, tôi thấy có vẻ còn gầy hơn trước kia.”

“Vậy đúng rồi, cậu ấy muốn ăn cứ để cậu ấy ăn đi, tuy nhiên đừng nên ăn đồ quá lạnh, thân thể cậu ấy không chịu nổi đâu.” Giang Võ dặn dò.

“Ừ, cảm ơn.” Nghe Giang Võ nói, nam nhân coi như yên tâm, cúp điện thoại xong nhìn hai cha con trước mặt, không khỏi bật cười. Hai bảo bối đều hết như chuột chiếm kho thóc, miệng phình to.

Vuron qua hôn chụt một cái lên mặt Ô Thuần Nhã, lại nhéo má con, anh cười nói, “Ăn từ từ.”

Ô Thuần Nhã quay đầu, nhét một miếng thịt viên vào miệng nam nhân, cười nhìn anh, “Đã nói với anh rồi mà, còn không yên tâm?”

Nam nhân nhướn mày, đương nhiên phải lo rồi, em cũng có học y đâu.

Bánh Bao ăn hai cánh gà xong liền ngồi phịch trên sofa, xoa xoa bụng nhỏ phình lên, nghiêng đầu hỏi, “Cha, có phải phụ thân còn ăn giỏi hơn Bánh Bao không?” Thế mà bảo bé ham ăn, giờ bé biết rồi, phụ thân bé còn ăn nhiều hơn cả bé! Ấy thế mà còn không béo!

Tư Không Viêm Nghiêu nghiêm túc nói, “Đúng, phụ thân con ăn giỏi hơn con đấy, con à.”

Bánh Bao đắc chí, phụ thân Bánh Bao đen mặt.

Ô ô, nhưng đau lòng quá xá, bé sao cũng ăn, mà lại không có thể chất ăn lắm không béo lên chớ

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Tuấn Nghị, em ngọt quá

Hôm nay Tư Không Dực Dương cắt chỉ nhưng ngoài Mạc Tuấn Nghị ra thì không có bất cứ ai khác ở bên cạnh gã, vì sao há? Bởi đại thiếu gia người ta không muốn để người khác nhìn thấy đáng về nhe răng nhếch miệng của mình, sợ mất thể diện.

Buổi sáng Tư Không Viêm Nghiêu đã gọi điện hỏi Giang Hán, anh anh cho dù đã cắt chỉ cũng sẽ ở lại bệnh viện tầm nửa tháng, quan sát tình trạng khép miệng vết thương. Giang Hán oán giận liên tục, nói thẳng người nhà Tư Không toàn là yêu quái, nếu vết thương này ở trên người bình thường, bị chọc thành một lỗ máu bự như vậy, kiểu gì cũng phải nằm sấp một tháng mới có thể nhúc nhích được, gã thì giỏi rồi, ba ngày sau giải phẫu đã có thể đi bộ chậm chậm, trừ bỏ lưng hơi còng xuống, còn lại chả có gì ảnh hưởng sát.

Hiện tại càng ảo diệu, miệng vết thương đáng lý phải hơn nửa tháng mới có thể cắt chỉ, tên này lại chỉ cần một tuần, cơ thịt đã liền lại đáng kể. Ách...từng tầng da thịt khép lại, bên trong biết thế nào, nhưng Giang Hán thực sự rất muốn búng ra xem, có điều hắn sợ bị ánh mắt như dao găm của Mạc Tuấn Nghị băm nhỏ.

Giang Hán nhìn nam nhân nằm sấp trên giường, tròng mắt, hỏi, “Dực Dương, anh bị choáng à?” Cô y tá đến ghim kim tiêm cho nam nhân mỗi ngày che miệng cười, đầu chỉ là choáng chứ, đây rõ ràng là đang sợ.

Tư Không Dực Dương mím môi, chôn mặt trong gối, không lên tiếng. Cơ thể gã căng cứng, Giang Hán kéo đầu chỉ, không nhúc nhích, lại kéo, vẫn không nhúc nhích.

Tư Không Dực Dương rầm rì buồn bực nói, “Giang Hán, cậu muốn chết đúng không! Cắt chỉ thì cắt đi, cậu còn ngồi làm trò gì vậy hả!”

Mạc Tuấn Nghị ở bên cạnh lo lắng mặt trắng bệch, hỏi, “Có phải còn chưa được cắt chỉ không?” Sao lại không kéo được đầu chỉ?

Giang Hán cười gượng, “Dực Dương, thả lỏng, cơ thể anh căng quá, chỉ bị kẹt”

“Phụt...khụ khụ, xin lỗi, Giang viện trưởng” Cô y tá không nhịn được, bật cười.

Tư Không Dực Dương lớn ngần này chưa bao giờ bề mặt như thế, tức giận đến cổ cũng đỏ lên.

Hít sâu, gãi cổ gượng thả lỏng.

Giang Hán nhanh tay kéo đầu chỉ ra, sau đó nhanh nhẹn kéo toàn bộ những đoạn chỉ còn sót lại, dùng bông y tá tiêu độc cho gãi.

Mạc Tuấn Nghị hỏi nam nhân đang cắn răng, “Sao rồi?”

Tư Không Dực Dương nâng tay lau trán rịn mồ hôi, chớp mắt mấy cái, lắc đầu, “Không có cảm giác gì cả”

.....Không có cảm giác mà anh cứ làm như người ta cắt một miếng thịt của anh xuống thế!

Giang Hán cười ha hả nhìn Mạc Tuấn Nghị, nói, “Đừng lo, tên này khỏe như trâu ấy”

“Bao giờ thì tôi mới được xuất viện vậy?” Tuy rằng có thể ở bên cạnh Tuấn Nghị mỗi ngày thì rất vui, nhưng gã thực sự không ở đây nổi, bệnh viện đâu phải nơi mà người bình thường thích đến, chỉ có bọn biến thái nó mới thích!

Giang Hán nghĩ nghĩ, nói, “Ừm...ở thêm một tuần nữa đi, nếu không chữa khỏi hoàn toàn cho anh, Viêm Nghiêu sẽ đập chết tôi mất”

Được rồi, coi như gã chưa hỏi gì. Tư Không Dực Dương không nói nữa.

Mạc Tuấn Nghị tiễn Giang Hán ra khỏi phòng bệnh, lại đi rót một ly nước ấm cho nam nhân, hẩn ngồi ở bên giường, cầm khăn lông ẩm nhẹ nhàng lau tấm lưng trần của gã.

Tư Không Dực Dương nâng nửa thân trên, uống miếng nước, lại nằm sấp xuống, vừa rồi Giang Hán cầm châm mảnh gầy tới gầy lui sau lưng gã, đúng là dọa gã sợ muốn chết.

Mạc Tuấn Nghị cười gãi, “Bao nhiêu tuổi rồi mà còn sợ tiêm” Nếu không phải hôm nay Giang Hán kể, hẩn cũng không nhận ra, bình thường lúc tiêm gã không hề có biểu hiện bất thường nào, hóa ra lúc ấy mặt gã không đỏ sẫm là vì lo lắng, thế mà hẩn còn tưởng là do miếng vết thương đau.

Tư Không Dực Dương nằm nghiêng, hai mắt nhìn chăm chăm Mạc Tuấn Nghị đang lau người giúp gã.

Mạc Tuấn Nghị ngẩng đầu, khó hiểu hỏi, “Nhìn gì?” Lúc nói tay hẩn cũng không ngừng, lau ngực cho gã.

Tư Không Dực Dương nuốt nước miếng, khăn giọng nói, “Lau lau cả ở dưới ấy”

Mạc Tuấn Nghị gạt đầu, ánh mắt dịch xuống, đã thấy chỗ đũng quần bệnh nhân rộng thùng thình của gã căng thành một túp lều, nhìn không nhỏ tí nào.

Hẩn xấu hổ trừng mắt, cầm khăn lau ném thẳng vào mặt nam nhân, rồi xoay người ra ngoài hít thở không khí. Đồ lưu manh, đã bị thương còn nghĩ mấy thứ bấy bạ.

Tư Không Dực Dương vươn tay giữ chặt hẩn, sau đó chậm rãi ngồi dậy, bữu môi nhìn hẩn.

Mạc Tuấn Nghị quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt này của nam nhân, cười nhạo, “Anh đừng làm em tò mò!”

Nam nhân nhướn mày, hơi dùng sức ôm lấy thắt lưng hẩn, gắt gao ôm chặt hẩn vào lòng mình, còn vùi đầu cọ cọ.

Cả người Mạc Tuấn Nghị cứng đờ, vỗ vỗ vai gã, “Buông ra”

Hai tay gã đẩy vạt áo hẩn, làn da trắng nõn bên dưới lộ ra, gã dán lại gần hôn lên rốn Mạc Tuấn Nghị.

Bộ phận mẫn cảm bị đối xử như thế, Mạc Tuấn Nghị chân nhuyễn xuống, run run, hẩn đẩy nam nhân ra, nhưng khí lực rất nhỏ, sợ chỗ vết thương của gã bị đau.

Tư Không Dực Dương cố gắng không ngừng, ôm lấy thắt lưng hẩn kéo hẩn ngồi xuống giường, sau đó từ rốn tiến dần lên trên, liếm hôn hai khóa hồng quả trước ngực hẩn.

Cầm trong tay hai vạt áo đã cuộn lên tới cổ Mạc Tuấn Nghị, trong miệng còn đang cắn mút hai nụ hoa đã chuyển thành đỏ tươi, gã khàn khàn nói, “Cẩn”

Mạc Tuấn Nghị khẽ hừ một tiếng, nhưng cuối cùng vẫn nghe lời cắn giữ hai vạt áo.

Hai tay nam nhân vươn xuống, vừa đứng đến chỗ một viên hồng quả đã phiếm thủy quang, khẽ khàng xoa nắn, rồi lại dùng sức ve vuốt vân vê, thẳng đến khi nó biến cứng như hòn đá nhỏ mới ngừng.

Mạc Tuấn Nghị ưỡn ngực, miệng cắn chặt vạt áo, “Ừm...”

Tư Không Dục Dương nhướn lên hôn vành tai hắn, nỉ non, “Có muốn anh không?”

Bị đôi bàn tay to dày của gã tra tấn vừa đau lại vừa ngứa, tránh không được, Mạc Tuấn Nghị đỏ mặt, nhắm chặt hai mắt không trả lời. Hắn sợ mở miệng sẽ bật thốt một tràng ngậm nga.

Nam nhân nhướn mày, kéo vạt áo hắn xuống muốn cởi ra, thấy hắn muốn cự tuyệt mình, lại vuron qua che lấp cái miệng nhỏ muốn nói chuyện của hắn, gã vuron lưỡi tiến thẳng vào, đảo quấy nước miếng bên trong.

Tay gã tham tiến vào quần hắn, xoa nắn mông thịt mềm mại.

Mạc Tuấn Nghị cảm thấy mình sắp bị nam nhân nuốt chửng.

Nghiêng người ngồi trên giường, hắn đỡ bả vai nam nhân, vật mềm dẻo trong miệng tránh né đầu lưỡi bá đạo của gã, nhưng vậy mà vẫn bị gã ôm lấy, hung hăng cắn mút.

Nước miếng không kịp nuốt từ khoe miệng Mạc Tuấn Nghị chảy xuống, nam nhân rời khỏi môi hắn, từng chút từng chút liếm đi nước miếng tràn ra của hắn, sau đó lại hôn lên môi hắn, lần này không còn hung mãnh như trước, mà rất dịu nhẹ nhàng liếm hôn đầu lưỡi hắn.

Mạc Tuấn Nghị cảm giác đại não như đã sung huyết, mơ mơ hồ hồ.

Tư Không Dục Dương thấy hắn hồ hạp không thuận, hảo tâm buông hắn ra, để cho hắn hít thở, nhưng đổi thành chuyển sang mút mát cánh môi sưng đỏ của hắn.

“Tuấn Nghị, em ngọt quá” Nam nhân nhẹ giọng nỉ non.

Mạc Tuấn Nghị xấu hổ đến mặt đỏ bừng, lại vô lực phản bác, hắn đã động tình rồi.

Khoe miệng mang theo ý cười đặt được mưu đồ, bàn tay đang vì vu trước ngực hắn tiến xuống quần, nắm lấy tiểu Tuấn, di chuyển lên xuống.

“Ừm...a...” Cắn môi dưới, Mạc Tuấn Nghị khép hờ mắt nhìn nam nhân.

Dáng vẻ hắn vừa là xấu hổ buồn bực, vừa là hướng thụ, cũng vừa là thuận theo.

Như vậy quả thực đã lấy lòng nam nhân, gã tăng thêm lực đạo vuốt ve bộ vị đã sớm đứng thẳng kia.

Sấn lại liếm vành tai hắn, gã nói, “Tuấn Nghị, giúp anh sờ nó, nó rất nhớ em”

Mạc Tuấn Nghị khẽ hé miệng, liếc mắt lờn nam nhân, song vẫn vuron tay đến dừng quần gã, cho dù cách vài lớp vải, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được xúc cảm cùng độ cứng của lửa nóng của nam nhân.

Tư Không Dục Dương không hài lòng nhíu mày, một tay hầu hạ hắn, một tay kéo quần của mình xuống, bộ vị nộ khí đằng đằng lập tức bắn ra, thẳng tắp chia về phía Mạc Tuấn Nghị, lỗ nhỏ còn rỉ dịch nhầy.

Mạc Tuấn Nghị mặt đỏ lựng, giương mắt trừng nam nhân, tức giận nói, “Bị thương cảm vận động kịch liệt”

Tư Không Dục Dương mặc kệ, hơi hơi xoay người để hắn ngồi đối diện mình, sau đó tụt quần hắn xuống, miệng còn nói thầm, “Anh không vận động kịch liệt đâu, em yên tâm”

Mạc Tuấn Nghị hồ nghi nhìn nam nhân khoe miệng cười giảo hoạt, cuối cùng vẫn vuron hai tay nắm lấy bộ vị cứng rắn của gã.

Liếm liếm đôi môi khô khốc, Mạc Tuấn Nghị chậm rãi di chuyển tay.

Tư Không Dục Dương hơi dịch về phía trước, nâng một tay duỗi đến môi Mạc Tuấn Nghị, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa đôi môi vừa bị gã mút đến sưng lên, cánh môi khẽ hé phả ra hơi thở nóng rực, càng kích thích thêm dục hỏa trong gã, gã khàn giọng, “Tuấn Nghị...liếm nó đi”

Mạc Tuấn Nghị sừng sốt, nhíu mày, đây là lần đầu tiên nam nhân yêu cầu như thế với hắn. Hắn có chút ngượng ngùng, hơn nữa hắn chưa bao giờ làm chuyện này, không khỏi ngửa đầu, giương đôi mắt vô tội nhìn nam nhân, nhẹ giọng nói, “Em không...”

Tư Không Dục Dương bị dáng vẻ ngây thơ của hắn làm cho suýt nữa hóa thành sói đói bỏ nhào tới, nhưng vì đại kế của bản thân, gã phải nhẫn nại.

“Anh dạy em...”

Mạc Tuấn Nghị hé môi, cúi đầu nhìn. Hắn ngồi xồm trên giường bệnh, hạ người xuống, mở miệng, đem vật thẳng tắp đang chào mình ngậm vào miệng, bất động.

Tư Không Dục Dương bị ẩm nóng ẩm ướt trong khoang miệng hấn kích thích suốt nửa bữa ra, vừa muốn tiếp tục thích một chút, kết quả phát hiện người này chỉ ngâm lấy, cũng không có động tác gì khác, gã không khỏi cúi đầu, nâng tay xoa mặt hấn.

“Đã có sức lắm rồi?”

Mạc Tuấn Nghị hơi lắc đầu, ngâm sâu hơn một chút.... Ừm, lớn quá, còn thô nữa....

Tư Không Dục Dương thấy hấn cổ phun ra nước vào chính mình, thấy hơi đau lòng, vươn tay kéo hấn lại, hôn lên môi của hấn, “Không cần làm nữa”

Mạc Tuấn Nghị mở to mắt, khó hiểu nghiêng đầu. Sao vậy?

Tư Không Dục Dương ôm hấn vào lòng, cắn mút xương quai xanh khêu gọi của hấn, thở than, “Về sau không để em làm chuyện này nữa”

Mạc Tuấn Nghị ngửa đầu để cho gã gặm cắn cần cổ của mình, khẽ ngâm một tiếng, “Ừm... không sao...” Nếu đã định ở bên nam nhân, vậy thì loại chuyện thân mật này nhất định sẽ phải làm, hơn nữa chẳng phải nam nhân cũng đã làm giúp mình đó thôi.

Tư Không Dục Dương ngồi thẳng lưng, chớp chớp mắt, “Tuấn Nghị, ngồi lên trên được không?” Nói xong, ngón tay gã tiến vào trong lỗ nhỏ của hấn, cong lên, ma sát điểm mẫn cảm.

Mạc Tuấn Nghị ưỡn thẳng lưng, cả giận nói, “Anh là đồ biến thái!” Nhưng với vẻ mặt hưởng thụ như thế thì lời này có vẻ không được thuyết phục cho lắm.

Rút ngón tay, gã đỡ thẳng lưng của hấn chuyển lại gần trước người mình, bộ vị đứng thẳng nhẹ nhàng cọ xát động khẩu mở rồi lại khép, dùng sức ưỡn lưng, đem chính mình tiến thẳng vào nơi mềm mại ẩm ướt kia.

“Ừ, biến thái yêu em!”

“A ~~~!” Mạc Tuấn Nghị chống hai tay ra sau đỡ thân thể, ngồi ở trên người nam nhân, hét lên một tiếng, “Anh muốn em chết hả!”

Tư Không Dục Dương thẳng lưng, cười nói, “Sao mà anh nở chứ, ngoan nào, tự mình di chuyển đi”

Hai tay hấn gặt gao nắm ga giường, chỗ phía sau bị nam nhân nhồi đầy, hấn khó chịu vặn vẹo eo, bắt đầu lay động trái phải, cổ ma sát với điểm mẫn cảm khiến mình vui sướng.

Tư Không Dục Dương bắt mẫn nhúu mảy, nâng tay vỗ bộp bộp vào mông hấn, nói, “Di chuyển mau! Di chuyển lên xuống!”

Mạc Tuấn Nghị mếu máo, ủy khuất đến mắt cũng hồng hồng lên, “Biến thái!”

Lại thẳng lưng, “Ừ! Vậy thì em là người thích biến thái!”

“A! Dừng sức....” Hấn ngửa đầu, nhắm chặt hai mắt, Mạc Tuấn Nghị bám lấy hai vai Tư Không Dục Dương, nâng eo, sau đó hung hăng ngồi xuống.

“Ừm, đúng rồi.....Hô, chính là như vậy, ngoan, di chuyển nữa đi nào...” Tư Không Dục Dương khích lệ.

Cắn môi, vẫn nhắm chặt mắt, Mạc Tuấn Nghị tiếp tục lặp đi lặp lại động tác nâng thẳng lưng ngồi xuống.

“Ừm...a.....Em...Em không nổi....” Chân môi nhừ rồi.

Tư Không Dục Dương thấy thân thể hấn ướt át mồ hôi, hai tay gã ôm lấy thẳng lưng hấn, dùng sức đặt hấn xuống dưới thân, rút ra cứng rắn của bản thân, sau đó ấn sâu vào.

“A a a a a ~~~!” Mạc Tuấn Nghị thét chói tai bắn ra.

Nâng tay quét bạch trọc bắn trên ngực bụng hấn, nhét vào miệng hấn, cười tà nói, “Đừng lãng phí”

Hấn hoảng hốt muốn tránh, lại vẫn bị nuốt vào không ít chất nhầy của chính mình.

Nam nhân tiếp tục va chạm thật nhanh, cuối cùng đỉnh một cái thật sâu, đem tinh hoa của mình bắn vào sâu trong cơ thể hấn.

Nam nhân nằm trên người hấn vẫn không nhúc nhích, hô hấp bình ổn Mạc Tuấn Nghị liền đẩy đẩy gã, cả giận nói, “Xuống nhanh đi!”

Tư Không Dục Dương cười khở một tiếng, rút ra bộ vị bán ngạnh, bất đắc dĩ nói, “Hình như miệng vết thương nứt ra rồi...”

Mạc Tuấn Nghị sùng sốt, sau đó nổi giận nói, “Anh đúng là đi tìm đường chết mà!”

Tư Không Dục Dương tựa vào người Mạc Tuấn Nghị giả chết, rầm rì, “Đau oi là đau áy!” Sau đó bấu môi, “Hôn nhẹ sẽ không đau nữa”

Mạc Tuấn Nghị mím môi, nhìn nam nhân chìa khuôn mặt anh tuấn ra, hung hấn há mồm cắn một cái.

“Ừ, nhẹ thôi nhẹ thôi, cầm sắp rớt rồi” Nói là nói như vậy, nhưng gã không tránh né động tác của hắn.

Găm găm một lúc, Mạc Tuấn Nghị nhả ra rồi nói, “Đứng lên mau, nặng chết đi được”

Tư Không Dục Dương chớp mắt mấy cái, ngoan ngoãn nghe lời đứng lên, cơ mà động tác mới được một nửa, cả người gã đơ ra.

Mạc Tuấn Nghị khó hiểu nhìn gã, “Lại sao thế?” Người này còn muốn giả bộ đáng thương à?

Tư Không Dục Dương cười khổ nói, “Miệng vết thương bị nứt ra thật rồi”

.....Mạc Tuấn Nghị ngay cả sức lực để mắng gã cũng không còn.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Thăm Tổng thúc thúc

Tư Không Viêm Nghiêu nhận được điện thoại của Giang Hán là lúc anh đang chơi cờ nhảy cùng Bánh Bao.

Bánh Bao tinh ranh cực kì, tựa trong lòng phụ thân có ý phân tán lực chú ý của cha, chỉ chốc lát sau, thắng.

“Ồ la ~~~ Bánh Bao thắng rồi, Bánh Bao muốn được thưởng.” Bé đắc ý dào dạt hást đầu, cười hi hi nhìn cha.

Tư Không Viêm Nghiêu gật đầu, đáp ứng, phần thưởng của con anh vẫn còn ít sao?

Bánh Bao vỗ vỗ móng thịt, vừa định yêu cầu phần thưởng, điện thoại của cha bé kêu lên.

“Có người gọi điện quấy rầy cha nè ~~~ có người gọi điện quấy rầy cha nè ~~~” Chuông điện thoại là giọng nói mềm nhẹ non nót của Bánh Bao.

Ô Thuần Nhã khoe miệng giật giật, nhạc chuông này rất không phù hợp với khí chất lạnh lùng của nam nhân, cậu không chịu nổi mấy chuyện chán động đậy, mỗi lần nghe thấy các loại nhạc chuông tiếng của Bánh Bao do nam nhân ghi lại cậu đều bị kích động sâu sắc, nhưng nam nhân vẫn cứ nghiêm mặt làm mặt than như cũ, tuy nhiên với hiểu biết của cậu, anh kì thực vô cùng hưởng thụ đáng về mọi người xung quanh bị kích động, đúng là thú vui tà ác.

Tư Không Viêm Nghiêu nheo nheo hai má phúng phính của Bánh Bao, nghe điện.

Giang Hán bắt đầu dĩ nói, “Dục Dương chắc phải ở lại bệnh viện thêm một khoảng thời gian nữa.”

Anh nhướn mày, hỏi, “Lý do.”

“...Khụ, vừa cắt chỉ đã làm vận động kịch liệt, miệng vết thương văng tung tóe, phải tiến hành khâu vết thương lần hai, với tốc độ khôi phục của anh ta, khoảng nửa tháng nữa là có thể xuất viện.” Nói xong hắn còn che miệng cười.

Tư Không Viêm Nghiêu ừ một tiếng rồi cúp máy, sau đó quay đầu nhìn một lớn một nhỏ đang ngửa mặt nhìn mình, vui vẻ cười xì một tiếng.

Rất ít khi nam nhân để lộ cảm xúc như vậy, Ô Thuần Nhã khó hiểu nghiêng đầu hỏi, “Có chuyện gì mà cười thế?” Không phải mới rồi còn nhủu mày sao?

Tư Không Viêm Nghiêu vươn tay ôm lấy Bánh Bao, hai tay che kín tai bé, rướn người tựa đầu lên vai Ô Thuần Nhã, thấp giọng cười nói, “Anh của anh, vừa cắt chỉ xong lại vận động kịch liệt, miệng vết thương lại nứt ra rồi!”

Ô Thuần Nhã nhủu mày, vận động kịch liệt gì lại có thể làm nứt cả vết thương? Cúi đầu nhìn nam nhân đang giương mắt nhìn mình, thấy nụ cười của anh có chút ý tứ trên chọc, nghĩ nghĩ, xoay một cái, mặt đỏ lựng lên.

Cậu nâng tay gõ lên đầu nam nhân, tức giận nói, “Anh muốn chết hả!” Vận động kịch liệt...không phải chính là cái loại vận động kịch liệt đó sao, hai anh em nhà này đúng là lưu manh mà! Đáng đời!

Bánh Bao bị nam nhân che kín lỗ tai, không nghe được hai người đang nói cái gì, chỉ nhìn thấy phụ thân đỏ mặt đánh cha, bé bĩu môi nói, “Phụ thân, phụ thân lại bắt nạt cha rồi.” Gần đây chỉ cần phụ thân tâm tình không tốt thì sẽ lại đi bắt nạt cha, may mà lần nào cha cũng tự động để phụ thân bắt nạt.

Tư Không Viêm Nghiêu bỏ tay khỏi tai Bánh Bao, cúi đầu nói với bé, “Đó là phụ thân con đang tán tỉnh cha.” (- - tán tỉnh?)

Ô Thuần Nhã nhấc chân đạp vào đùi nam nhân, “Nói vớ vẩn gì thế hả!” Vươn tay cướp con về, cậu ôm Bánh Bao vào ngực, “Phụ thân muốn ngủ trưa, Bánh Bao có muốn ngủ cùng phụ thân không?” Vừa rồi nhìn hai cha con chơi cậu đã thấy hơi buồn ngủ.

Bánh Bao lắc đầu, “Con không muốn ngủ đâu, muốn cùng cha đi thăm bác quái vật cơ.” Hôm nay là thứ sáu cuối tuần, nhà trẻ được nghỉ, mười giờ sáng bé mới từ ổ chăn chòi dậy, ca ca có hoạt động ở trường, không ở nhà, cho nên buổi sáng bé chỉ có thể đi quấy rầy phụ thân.

Nhưng rõ ràng là mười giờ sáng phụ thân bé mới dậy, giờ là mấy giờ? Mới hơn một giờ chiều, phụ thân bé vậy mà đã lại buồn ngủ rồi? Đây là cái nhịp sống gì? Đây phải đổi lại thành nhịp sống của heo lười ấy!

Ô Thuần Nhã bấu môi, nghiêng người nằm trên giường, hai ngày nay cậu cảm thấy bụng lớn lên, vấn đề là, mới mang thai ba tháng rưỡi có thể nhìn ra được sao? Lúc này cậu mang thai còn chưa được mấy tháng, lẽ nào là ăn nhiều quá?

Thấy đáng về lười biếng của cậu, Tư Không Viêm Nghiêu vươn qua hôn lên môi cậu, nhẹ giọng nói, “Ngủ đi.”

Cậu gật đầu, nhắm mắt lại, sau đó lập tức mở mắt, hỏi, “Tổng Thụy thế nào?”

Tư Không Viêm Nghiêu nhướn mày, anh còn nghĩ bảo bối sẽ không hỏi. Anh nói, “Bị đưa đến bệnh viện tâm thần.” Tổng Nam Phong dùng thủ đoạn gì đưa con ra khỏi trại tạm giam thì anh không biết, chỉ biết là giờ Tổng Thụy đang ở bệnh viện tâm thần Tây Sơn tiếp nhận trị liệu.

Ô Thuần Nhã sùng sốt, nhủu mày, “Thực sự điên rồi?”

Nam nhân ngoài ý muốn nhướn mày, bảo bối có ý gì? Cảm thấy là cậu ta giả điên để trốn tránh pháp luật?

Ô Thuần Nhã từ từ nhắm hai mắt than thở, “Em chỉ là thấy cậu ta rất đáng thương, chẳng qua chỉ là thích anh mà thôi, tính cách hơi cực đoan, nhưng cũng nên chịu chút trừng phạt.” Cậu và Tổng Thụy vốn không có thâm cừu đại hận gì, nếu nói kỹ thì cũng là cậu cướp người trong lòng của cậu ta, cơ mà kiểu tiết mục vì yêu sinh hận này coi bộ có vẻ hay gặp.

Tư Không Viêm Nghiêu gật đầu, xoa tóc cậu nói, “Anh biết rồi, anh sẽ không can thiệp vào.” Về phần anh anh có ý gì, không liên quan đến anh. Nhưng nhìn anh anh như vậy, hiện tại cũng chẳng còn tâm tình gì để ý chuyện này.

Nam nhân bế Bánh Bao ra khỏi phòng nghỉ, thấy con không nói lời nào, cúi đầu nhìn bé, nhướn mày nói, “Đang nghĩ gì?” Nhìn khuôn mặt nhăn tít cả lại kia, sắp kẹp chết được một con muỗi rồi.

Bánh Bao ngồi trên cánh tay nam nhân, một móng thịt khoát trên vai anh, một móng thịt quơ quăng trong không trung, nói, “Phụ thân quá thiện lương!” Nghĩ bé nghe không hiểu à? Phụ thân bé không muốn so đo với cái tên Tổng Thụy kia.

Tư Không Viêm Nghiêu hiểu rõ cười cười, thấp giọng nói, “Con muốn trả thù?”

Bánh Bao dùng sức gật đầu, dám làm hại phụ thân, tuy phụ thân không bị thương, nhưng cũng đã chịu kinh hách, đương nhiên là phải trả thù! Huống chi bác quái vật còn phải nằm viện, sao có thể khinh địch mà tha cho Tổng Thụy được!

“Bánh Bao muốn làm thế nào?” Nam nhân vừa bế con xuống lầu vừa hỏi.

Bánh Bao bấu môi, than thở, “Con cũng không biết nữa.”

Vào gara, Tư Không Viêm Nghiêu để con ngồi ở ghế phó lái, thắt dây an toàn, khởi động xe, rồi anh nghiêng đầu nhìn Bánh Bao vẫn còn đang rối rắm, nở nụ cười.

“Bánh Bao, có muốn đi xem không?”

Bánh Bao sùng sốt, sau đó gật đầu nói, “Dạ muốn!” Bé muốn đi xem tận mắt, xem xem Tổng Thụy kia có phải điên thật rồi hay không

Bệnh viện tâm thần Tây Sơn.

Tư Không Viêm Nghiêu ngừng xe ở ven đường, nhìn tường bệnh viện cao cao, không khỏi trầm nghĩ, đây là bệnh viện hay nhà tù vậy? Không ngờ lại xây tường ngoài cao như thế.

Bánh Bao tò mò quay đầu nhìn. Bé nhớ rõ trước kia ở đây là trường học, giờ cư nhiên lại cải tạo thành bệnh viện tâm thần?

Tư Không Viêm Nghiêu mở cửa xe bé bé ra, Bánh Bao quấy chân, ồn ào, “Bánh Bao muốn tự đi.”

Nam nhân nhướn mày, cúi người đặt bé xuống đất, nắm móng thịt của bé chậm rãi bước đến cổng lớn.

Cảnh sắc bên trong đây tường cao lại không tòi, có cây có cỏ có núi... không có nước.

Vào đến sảnh bệnh viện hỏi phòng bệnh của Tổng Thụy, nam nhân nhướn mày, phòng đơn?

Phó viện trưởng đi cùng lau mồ hôi trên trán, thấp giọng nói, “Tình huống của Tổng tiểu công tử có chút đặc biệt.”

Nam nhân khó hiểu nghiêng đầu nhìn hấn, đặc biệt? Bệnh tâm thần còn chưa đủ đặc biệt sao?

Phó viện trưởng xem hiểu được ánh mắt của anh, chỉ đành chống đỡ tầm mắt lạnh như băng của anh, nói, “Từ khi Tổng tiểu công tử vào đây không hề nói một câu, nghe nói lúc ở trại tạm giam cũng như vậy, cứ như đã biến thành một người câm điếc.”

Tư Không Viêm Nghiêu nhướn mày, ý chính là, đã bị hành động của bản thân dọa rồi? Không nói được nữa? Lừa ai chứ, cái âm thanh gầm rú lúc ấy không nhỏ chút nào đâu.

Bánh Bao ngửa đầu hỏi, “Thức ấy có ăn cơm không ạ?”

Phó viện trưởng vẫn luôn một mực trộm nhìn Bánh Bao, liên tục tán thưởng đứa nhỏ này đáng yêu, bụ bẫm mập mạp, nhưng nhị thiếu gia mang một đứa nhỏ đến đây để làm chi? Hơn nữa bé con này là ai, nhìn có vẻ có quan hệ rất tốt với nhị thiếu gia!

Lắc đầu, phó viện trưởng nói, “Có ăn, nhưng ăn rất ít, giờ cả người cậu ta đều gầy trơ xương.”

Khi nói chuyện, Tư Không Viêm Nghiêu đã dắt Bánh Bao đi tới trước cửa phòng bệnh của Tổng Thụy, phó viện trưởng nhìn xuyên qua ô cửa sổ thủy tinh, thấy Tổng Thụy đang ngồi dựa lưng với cửa, không khỏi quay đầu hỏi, “Nhị thiếu gia có muốn vào không?”

Tư Không Viêm Nghiêu gạt đầu, phó viện trưởng liền cầm chìa khóa mở cửa. Nơi này mỗi phòng bệnh đều bị khóa lại, chỉ có bác sĩ và y tá mới có chìa khóa mở.

Đẩy Bánh Bao vào phòng trước, Tư Không Viêm Nghiêu chặn phó viện trưởng đang muốn đi vào, lạnh lùng phun ra một câu, “Không cần anh đi cùng.” Xoay người, đóng cửa lại.

Phó viện trưởng ở bên ngoài bĩu môi, thôi quên đi, không phải là hán chỉ muốn hóng chuyện thôi sao, không có cơ hội thì thôi.

Tổng Thụy mặc quần áo bệnh nhân màu trắng, coi như không nghe thấy âm thanh đóng cửa, cứ thế nhìn đại thụ ngoài cửa sổ, cây kia đã trụi sạch lá, chỉ còn trơ lại cành cây khô héo.

Tư Không Viêm Nghiêu đi đến chiếc ghế đối diện giường bệnh, ngồi xuống, vươn tay ôm Bánh Bao ngồi lên đùi mình.

Hai cha con cũng không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm Tổng Thụy.

Tổng Thụy dờn mắt, quét qua hai người bọn họ một cái, sau đó khô khốc khàn khàn kêu lên một tiếng, “.....Viêm Nghiêu ca ca.....”

Nam nhân nhướn mày, quả nhiên là giả vờ sao?

Bánh Bao nhúu mày, cư nhiên dùng chiêu hạ lưu này để trốn tránh pháp luật.

Bất mãn bĩu môi, Bánh Bao thẳng thừng nói, “ Tổng thúc thúc, thúc thật dê tiện.”

Tổng Thụy sừng sốt, nhìn về phía Bánh Bao, nghiêng người cười nói, “Các người nghĩ tôi muốn ở đây sao?” Nụ cười đầy chua xót cùng tuyệt vọng.

“Tôi cứ tưởng rằng ba tôi rất thương tôi, nhưng giờ suy nghĩ cẩn thận rồi, tôi mới nhận ra, ở trong lòng ông ấy, tôi cũng có thể tùy tiện lợi dụng như vậy.” Hắn đã lâu chưa nói chuyện, cho nên giọng nói trở nên nghẹn ứ thô ráp.

Tư Không Viêm Nghiêu gạt đầu, đám hỏi của nhà họ Tống và nhà họ Sở anh cũng biết tin, nghe nói là Tống Nam Phong chủ động quẳng con đi.

Tổng Thụy cười khổ nhìn nam nhân, hốc mắt đầm nước, “Viêm Nghiêu ca ca.....nếu không có Ô Thuần Nhã.....Anh.....có thể nào chấp nhận em không?”

Nam nhân quyết đoán lắc đầu, “Sẽ không.”

Tổng Thụy cười đến thâm thàm, cúi đầu ni non, “Đúng rồi, em biết, anh sẽ không bao giờ thích em đâu.”

Bánh Bao nghe mà nhúu mày, tức giận nói, “Cho dù có như vậy thúc cũng không được phép tổn thương phụ thân tôi! Cho dù phụ thân không bị thương, nhưng giờ bác quái vật đang nằm trong bệnh viện đó!”

Tổng Thụy từ trên giường đứng lên, đi tới trước người nam nhân, bàn tay run rẩy vươn ra sờ soạn khuôn mặt tròn tròn của Bánh Bao, lại bị Bánh Bao né đi.

Nam nhân nhúu mày, “Cậu muốn làm gì?” Con của anh có thể tùy tiện sờ sao?

Tổng Thụy nhìn Bánh Bao, cười cười, hỏi nam nhân, “Cho em ôm một cái, có được không?”

Tư Không Viêm Nghiêu vừa định cự tuyệt, Bánh Bao trong lòng anh đã rành rọt đáp, “Ôm đi!” Bé muốn xem xem, người này còn muốn giờ trò gì!

Cúi thắt lưng, hắn vươn hai tay cố sức ôm lấy Bánh Bao trong lòng nam nhân, như thể sức nặng quá lớn, thân mình hắn lão đảo ngã ngồi lại giường.

Bánh Bao kinh ngạc hé miệng, nghiêng đầu nhìn Tổng Thụy, người này gầy quá.

Móng thịt cầm lấy cánh tay hắn, cánh tay như có bệnh chẳng khác nào một khối xương tử thi, cứng rắn sờ không thấy thịt.

Nhìn biểu tình kinh ngạc của Bánh Bao, Tống Thụy nở nụ cười, cười đến thực vui vẻ.

Kì thực hắn còn rất trẻ, mới 24 tuổi mà thôi, nếu không phải hắn để tâm mấy chuyện yêu đương vụn vặt, có thể hắn sẽ có một cuộc sống khác, cũng sẽ tìm được hạnh phúc thật sự thuộc về mình.

“Viêm Nghiêu ca ca...giúp em nói với cậu ta một câu xin lỗi, còn cả anh Dục Dương nữa, thực sự rất xin lỗi...”

Tư Không Viêm Nghiêu nhủ mảy nhìn Tống Thụy, không hiểu hắn tại sao lại đột nhiên suy nghĩ cẩn thận như vậy.

Tống Thụy thăm dò hôn lên khuôn mặt Bánh Bao, nhẹ giọng nói, “Bánh Bao thật đáng yêu.” Nói xong thả Bánh Bao ra, đứng thẳng dậy nhìn nam nhân, “Viêm Nghiêu ca ca, chúc các người hạnh phúc.”

“Vì sao?” Hành động của Tống Thụy thực sự rất khác thường, chẳng lẽ mấy ngày nay không nói gì đã suy nghĩ cẩn thận rồi? Đã nhận ra chuyện tình cảm là không thể cưỡng cầu?

Tống Thụy lắc đầu, nói với anh, “Viêm Nghiêu, anh đừng lo, em sẽ không làm chuyện gì hại Ô Thuần Nhã nữa đâu, em cũng sẽ nhận trừng phạt, anh yên tâm.” Nói xong tựa hồ là mệt mỏi, hắn ngã nằm xuống giường, từ từ nhắm hai mắt, “Hai người đi đi.”

Nam nhân nhủ mảy nhìn hắn, thấy hắn không định nói gì nữa anh cũng không mở miệng ép buộc, vươn tay kéo móng thịt của Bánh Bao, hai người rời khỏi phòng bệnh.

Phó viện trưởng vẫn chờ hai người ở bên ngoài, thấy bọn họ đi ra thì dùng con mắt tò mò nhìn vào trong, thấy Tống Thụy có vẻ muốn ngủ, không khỏi buồn bực nói, “Còn chưa tới thời gian ngủ mỗi ngày mà, sao đã ngủ rồi?”

Tư Không Viêm Nghiêu cúi người bế Bánh Bao, không phản ứng phó viện trưởng, bước nhanh ra ngoài.

Bánh Bao bấu môi rúc vào lòng anh, đến khi ngồi lên xe, mới than thở, “Cha, con cảm thấy không được ổn lắm.”

Nam nhân gạt đầu, anh cũng nhận ra có chỗ nào đó không bình thường.

Hai người đi rồi, Tống Thụy mở mắt, nước mắt theo khóe mắt lặng lẽ chảy xuống...

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Người mang thai là lớn nhất a

Tư Không Viêm Nghiêu đưa Bánh Bao ra khỏi bệnh viện Tây Sơn, sau đó một đường trăm dặm đi tới bệnh viện Nhân dân.

Xuống xe, Bánh Bao có chút khản trương nhìn nam nhân mặt không đổi sắc, khó hiểu hỏi, “Cha , cha không yên lòng về cái tên Tống Thụy kia sao?”

Tư Không Viêm Nghiêu cúi đầu nhìn bé, “Cha đang suy nghĩ chút chuyện.”

Bánh Bao mặc danh kì diệu chớp mắt, nghi hoặc nghiêng đầu, “Cha suy nghĩ gì ạ?”

Nam nhân nhéo nhéo má thịt phúng phính của bé, mỉm cười cưng chiều nói, “Nghĩ về phụ thân con.”

Bánh Bao bấu môi, cha lại gạt người, sao có thể là nghĩ về phụ thân được, coi thường bé là trẻ con à, nhưng mà bé biết rõ, dù bé có hỏi lại thì cha cũng không nói cho bé biết đâu. Vì sao ư? Vì bé chỉ là một tên nhóc miệng còn hôi sữa thôi!

“Đi thôi.” Cúi người bế Bánh Bao lên, nam nhân đưa bé đến phòng bệnh của Tư Không Dục Dương.

Trong phòng bệnh, Mạc Tuấn Nghị đang gọt táo, Tư Không Dục Dương đang nằm sắp tựa trên gối hợp trục tuyến.

Gã nghiêng đầu ăn miếng táo Mạc Tuấn Nghị đút cho, nhai nhồm nhà nhồm nhoàm.

Sở Nam ở bên kia vẻ mặt hắc tuyến, “Sếp, sếp nằm viện an nhàn thật đấy, hắn nào không cho bọn em đến quấy rầy.”

Tư Không Dục Dương gạt đầu, “Các người cứ làm theo kế hoạch là ổn rồi, có chuyện gì thì đến hỏi Viêm Nghiêu.”

Sở Nam nháp môi, có chút mất tự nhiên nói, “Nhị thiếu gia gần đây bề bộn nhiều việc.” Hắn còn đang nói thì Tư Không Viêm Nghiêu đẩy cửa bước vào.

Tư Không Dực Dương nghiêng đầu, lúc nhìn thấy Bánh Bao thì mắt gã sáng lên, quay đầu nói với Sở Nam, “Cứ như thế đi, tạm biệt.”

Đóng di động, gã vẫy vẫy Bánh Bao, “Nào, Bánh Bao, lại đây xoa bóp cho bác đi.”

Bánh Bao dẫu môi, tựa trên vai cha, móng thịt quơ quơ, nói, “Mới không thèm xoa bóp cho bác quái vật đâu, bác có bệnh, con sẽ bị lây bệnh mất.”

Tư Không Dực Dương khoe miệng co rút, bất mãn nói, “Ca ca con toàn để bác ôm đó!”

Bánh Bao bấu môi, “Ca ca là con bác, không để bác ôm sẽ là bất hiếu, con có phải con bác đâu, còn lâu mới để cho bác ôm cho bác nhéo.” Nói xong, nhìn Mạc Tuấn Nghị ở bên cạnh đang cố nén cười, bé giang hai cánh tay bép múp ra múa may, “Mạc thúc thúc ôm một cái.”

Mạc Tuấn Nghị chạy nhanh vurun tay ra ôm Bánh Bao từ trong lòng Tư Không Viêm Nghiêu, ngồi trên sofa, cầm một quả nho đút vào miệng bé, hắn cúi đầu hỏi bé, “Sao phụ thân con không tới?” Từ khi Tư Không Dực Dương nằm viện đến giờ Ô Thuần Nhã mới đến có một lần, hắn rất lo cho cậu, dù sao cũng là người mang thai, thời gian dài không gặp khiến hắn lo cho thân thể cậu.

Bánh Bao khoái chí ăn nho, phồng má nghênh cổ nói, “Phụ thân còn bận ngủ ạ.” Nói xong bất mãn nhăn mặt, “Phụ thân ngủ nhiều ời là nhiều, còn ăn nhiều nữa, là con heo lười.”

Mạc Tuấn Nghị buồn cười nhéo nhéo khuôn mặt tròn vo của bé, ngăn đầu hỏi Tư Không Viêm Nghiêu, “Có đi kiểm tra chưa?”

Tư Không Viêm Nghiêu gạt đầu, “Rồi, không có vấn đề gì.” Chỉ cần là người quan tâm đến bảo bối của anh, thái độ của anh với người ta đều khá là hiền hòa.

Mạc Tuấn Nghị lại đút nho cho Bánh Bao, cười nhóc, “Bánh Bao lại cao lên rồi.” So với lúc đầu mới gặp đã cao hơn nhiều.

Bánh Bao vừa ăn vừa nói, “Dạ, con phải cao hơn cha!” Năm đó bé cũng cao tầm tầm Tư Không Viêm Nghiêu, cao to uy vũ (không biết có đen hời không), giờ biến thành trẻ con, tuy rằng bé đã quen với dáng người nhỏ tẹo, nhưng bé vẫn gato lắm!

Tư Không Viêm Nghiêu nâng tay nhéo mũi bé, quay đầu nhìn anh anh, “Mới đi gặp Tống Thụy.”

Ngoài ý muốn nhủu mảy, Tư Không Dực Dương nói, “Sao, già điên à?”

“Đại khái là thế.” Nhún vai, Tư Không Viêm Nghiêu nghĩ nói, “Cậu ta có lẽ không định sống tiếp nữa.”

“Hả?” Tư Không Dực Dương vẹo cổ ra sau, ra hiệu anh nâng mình ngồi dậy, ngồi dậy sau nói, “Tự sát?”

“Không rõ lắm.” Tư Không Viêm Nghiêu biểu tình thần nhiên, Tống Thụy về sau sống hay chết với anh mà nói đều chẳng có ảnh hưởng gì.

Mạc Tuấn Nghị hé môi, nói, “Dực Dương...”

“Sao?” Tư Không Dực Dương quay sang nhìn hắn, khó hiểu nhưn mảy, gọi gã sao lại không nói gì.

“.....Em chỉ là cho rằng.....Cho dù cậu ấy có sai, cũng không đến mức phải chết để tạ tội.....” Tuy rằng hắn không ủng hộ với tính cực đoan của Tống Thụy, nhưng dù sao cũng là bạn bè quen biết nhiều năm, là người chỉ cần có chút nhân tình nghe được sẽ đều thấy cảm thông thôi.

Tư Không Dực Dương nghiêng đầu nhìn em gã mặt không đổi sắc, hai anh em liếc nhau, gã mở miệng nói, “Bọn anh cũng không khó xử cậu ta, chỉ là để cậu ta nhận sự trừng phạt cần phải nhận thôi, cậu ta bị đưa vào bệnh viện tâm thần là chủ ý của đích thân cha cậu ta, nhưng anh rất tò mò, Tống Thụy kia rốt cuộc đã làm chuyện gì mà cha cậu ta lại tống cậu ta vào nơi đó, vào ấy người bình thường cũng sẽ trở nên không bình thường.”

Tư Không Viêm Nghiêu tiếp lời, “Việc kết thông gia với nhà họ Sở cũng là bị ép buộc, cho nên tôi mới nói có thể là cậu ta muốn chết.”

Mạc Tuấn Nghị cúi đầu không nói, đây không phải là chuyện mà hắn có thể quản được. Hơn nữa, nếu là hắn, có thể cũng sẽ muốn chết mất....

Bánh Bao ngửa đầu, nhìn thấy đồng tình trong mắt Mạc Tuấn Nghị, không khỏi chớp mắt to nói, “Tống thúc thúc vừa rồi mới ôm con đó, còn khen con đáng yêu nữa.”

Mạc Tuấn Nghị trợn mắt, kinh ngạc nói, “Con cư nhiên cho cậu ta ôm sao?”

Bánh Bao gạt đầu, chu môi, “Thúc ấy còn thơm con đó!”

Hắn bật cười nói, “Bánh Bao, có phải là con muốn nói mình là đáng yêu vô địch không? Đến cả tình địch của phụ thân con cũng thích con?”

Bánh Bao nghiêng đầu lăm bằm, “Đương nhiên rồi, Bánh Bao là đáng yêu nhất!”

Nhéo nhéo khuôn mặt bé, Mạc Tuấn Nghị không nói gì nữa.

Tư Không Dục Dương nhìn hần, sau đó quay qua hỏi Tư Không Viêm Nghiêu, “Vị kia nhà em nói thế nào?” Với tính tình Ô Thuần Nhã, không khéo cũng là về cảm thông thế này, giờ mang thai rồi, tính tình lại càng trở nên khó nắm bắt, dễ là mở miệng nói đỡ cầu tình vãn vãn cho Tống Thụy lâm.

Tư Không Viêm Nghiêu lắc đầu, “Chưa nói gì.” Thực ra anh cũng rất sợ bảo bối sẽ cầu tình cho Tống Thụy, nhưng ý tứ buổi sáng, chắc là không định quản việc này?

Bánh Bao xoay mặt nhìn hai người lớn, mắt châu đảo quanh, giọng mang hơi sửa đề nghị, “Cha, hay là thả Tống thúc thúc ra đi? Dù sao bác quái vật cũng không xảy ra chuyện gì, đừng để trong lòng phụ thân không được thoải mái.” Không thể không nói, Bánh Bao hiểu phụ thân bé cực kì, cho dù phụ thân bé không nói ra, nhưng kỳ thực lại rất lo lắng cho Tống Thụy, với tính cách của cha, nếu Tống Thụy không phải giờ đang ở trong bệnh viện tâm thần, chắc chắn sẽ bị tổng vô tù, đến lúc đó, chắc chắn, hậu quả nhất định không thể tưởng tượng nổi.

Tư Không Viêm Nghiêu ngoài ý muốn nhướn mày nhìn con mình, vừa nãy lúc ra khỏi nhà không phải còn nói muốn trả thù ư, sao giờ lại đổi rồi?

Bánh Bao liếm môi, thở than, “Đó, đó là do người ta thực thiện lương chứ sao!” Nói xong ngẩng đầu, mắt to sáng long lanh nhìn cha bé.

Vươn tay ôm bé ngồi lên đùi, nam nhân cúi đầu hỏi, “Không tức giận?”

Bánh Bao dẫu môi, “Tức giận chứ, nhưng cũng không muốn thúc ấy chết!”

Mạc Tuấn Nghị cười bé, “Là trẻ con mà cũng nghĩ nhiều phết!”

Bánh Bao bĩu môi, bé là trẻ con...

Ô Thuần Nhã ngủ hơn hai tiếng, tỉnh dậy không thấy Bánh Bao thịt đầu, có chút nghi hoặc, hai cha con này chạy đi chơi chỗ nào rồi? Dám để mình ở lại một mình, đây là muốn tạo phản hả!

Cậu bĩu môi, với lấy điện thoại ở tủ đầu giường, từ khi cậu mang thai, nam nhân sắp xếp một bộ điện thoại an toàn trong phòng, tránh tối đa thời gian cậu dùng điện thoại động, không để phóng xạ ảnh hưởng.

“Bảo bối của cha gọi tới nè ~ bảo bối của cha gọi tới nè ~” Tư Không Viêm Nghiêu lấy di động từ túi áo.

“Bảo bối dậy rồi?”

“Ừ, hai người đi đâu thế?” Lười biếng trở mình, Ô Thuần Nhã cảm thấy thất vọng không được thoải mái lắm.

Tư Không Viêm Nghiêu vươn tay nhận lấy nơ Bánh Bao đưa cho, bỏ vào miệng, nói với điện thoại, “Bệnh viện.”

Ô Thuần Nhã mặt nhăn mày nhíu, nhìn đồng hồ để bàn, than thở, “Em đói, muốn ăn cơm.”

“Anh trở về đón em nhé?” Nam nhân đưa mắt ra hiệu với Bánh Bao.

Ô Thuần Nhã xoay người, nằm nghiêng, không thoải mái giật giật.

“Ừ, bụng không thoải mái, cứ tưng tưng...”

Vừa nghe cậu nói bụng không thoải mái, nam nhân khần trương đứng dậy, một tay cầm điện thoại, một tay vươn qua ôm Bánh Bao, kẹp vào nách bước ra ngoài, “Anh lập tức trở về.”

Bánh Bao chớp mắt, không thoải mái đuỗi chân, ngứa đầu hỏi, “Cha, cha làm gì vậy?”

Mạc Tuấn Nghị về mặt khó hiểu, quay đầu nhìn Tư Không Dục Dương, “Vội gì thế nhỉ?”

Khéo miệng Tư Không Dục Dương cong lên, nói, “Không nghe tiếng nhạc chuông kia sao, nhất định là Thuần Nhã gọi về rồi. Cứ như triệu hoán thú ấy, một cú điện thoại là lại chạy về hầu hạ.”

Mạc Tuấn Nghị cười cười, than thở, “Thuần Nhã nhất định là hạnh phúc muốn chết.” Nam nhân thương cậu, Bánh Bao lại đáng yêu như thế, thực hâm mộ.

Tư Không Dục Dương nhìn hần bĩu môi, vẫy tay gọi hần lại gần, cười hỏi, “Hâm mộ? Thấy Bánh Bao đáng yêu, Viêm Nghiêu thương cậu ấy, liền hâm mộ?”

Mạc Tuấn Nghị bĩu môi, không nói.

Vươn qua hôn lên trán hần, khẽ nhẹ giọng nói, “Nếu em cũng sinh cho anh một đứa, anh cũng sẽ thương em.”

Liếc xéo mắt nhìn gã, Mạc Tuấn Nghị cười lạnh, “Tự anh sinh đi thôi!”

Tư Không Viêm Nghiêu lái xe, hoang mang rối loạn về đến nhà, hai cha con vừa vào cửa đã thấy Ô Thuần Nhã ngồi trong phòng khách vừa xem TV vừa ăn quả vật.

Bánh Bao khua khoắng chân ngắn chạy tới, tựa vào đầu gối cậu, ngửa đầu hỏi, “Phụ thân sao vậy?”

Ô Thuần Nhã nghiêng đầu, nhét vào miệng bé một viên kẹo dẻo, “Phụ thân có sao đâu.”

Tư Không Viêm Nghiêu đứng bên cạnh, thấy cậu sắc mặt hồng hào, mới thấy đỡ lo.

“Bảo bối, em không thoải mái chỗ nào?”

Cậu lắc đầu, ngẩng lên nhìn nam nhân, “Vừa rồi thấy bụng hơi đau... Khụ, em đi WC đã ổn rồi...” Nói xong mặt đỏ lên.

Nam nhân ngồi xuống sofa, dờ khóc dờ cười nhìn cậu, “Thiếu chút nữa dọa chết anh.”

Ô Thuần Nhã bĩu môi, ủy khuất nói, “Hai người không ở nhà, có mỗi mình em chán chết đi được.”

Bánh Bao dẫu môi, “Phụ thân, phụ thân làm con với cha sợ.”

Ô Thuần Nhã lầm bầm, “Ai biểu mấy người không về sớm cơ chứ!”

Bánh Bao chớp mắt, chui vào lòng nam nhân rồi cả hai cùng bắt đầu dĩ nhiên cậu — người mang thai là lớn nhất, người mang thai nổi tính xấu!

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Bánh Bao ghen rồi

Tư Không Cảnh Hoán lưng đeo ba lô đứng ở cổng trường tiểu học X, đáng vẻ lạnh lùng ngẫu bả cháy làm mấy bạn nữ sinh muốn tiến lại gần không dám ho he.

Nâng cổ tay nhìn đồng hồ, nhóc bĩu môi.

“Bánh Bao đến muộn.” Hôm nay nhóc đã hẹn Bánh Bao cùng đi đón ba xuất viện, kết quả, Bánh Bao thật lại đến muộn.

Vừa nhắc tới, một chiếc xe màu đen dừng trước người nhóc, cửa pho lái mở ra, Bánh Bao ào tới.

“Ca!” O(n_n)O

Cảnh Hoán nhanh tay đỡ bé, may mà gần đây nhóc chịu khó rèn luyện thân thể, nếu không... Chắc chắn sẽ ngã gục.

Ô Thuần Nhã khẩn trương nhìn hai nhóc, cả giận nói, “Bánh Bao! Con muốn chết hả!” Trước cổng trường đông đúc người tới người đi, tên tiểu tử thời này cư nhiên dám làm động tác nguy hiểm như vậy.

Nâng cánh tay đầy thịt ôm vòng lên cổ Cảnh Hoán, còn hai chân gấu bám vào eo Cảnh Hoán, hết như một con gấu koala.

Bé bĩu môi quay đầu lại nói, “Ca ca nhất định có thể đỡ được con.” (ノ^_^ノ)

Ô Thuần Nhã thờ dài, xuống xe kéo Bánh Bao từ trên người Cảnh Hoán xuống, mở cửa sau xe nhét Bánh Bao vào, xoay người nhìn Cảnh Hoán, “Con chờ lâu chưa?”

Cảnh Hoán lắc đầu, vào trong xe ôm Bánh Bao thật còn đang bĩu môi, nói với nam nhân đang làm nhiệm vụ tài xế, “Con cảm ơn nhị thúc và Ô thúc thúc đã tới đón con.”

Ô Thuần Nhã đi vào xe ngồi xuống, xoay mặt nhìn nhóc, cười nói, “Cảnh Hoán không cần khách khí.”

“Ô thúc thúc, tối nay để Bánh Bao ngủ với con được không ạ?” Mấy hôm nay Cảnh Hoán toàn chạy đi chạy lại giữa ba địa điểm nhà, bệnh viện với trường học, đã tách Bánh Bao thật vài hôm rồi đó. Cho nên, Cảnh Hoán đối với việc ba mình rõ ràng chỉ cần một tuần có thể xuất viện, lại kéo dài thành một tháng cảm thấy vô cùng oán niệm niệm niệm!

Hai móng thịt của Bánh Bao được Cảnh Hoán nắm chặt, đôi mắt sắc sảo di truyền từ nhà Tư Không giờ loé sáng mong chờ, nhìn đến khi Ô Thuần Nhã khoe miệng co quắp.

Đờ trán, cậu giận dữ nói, “Về sau Bánh Bao đều ngủ cùng con.” Nói xong nhủ mày, nhìn hai đứa ôm ôm ấp ấp, trái thơm má một cái, phải cụng trán một cái thì không khỏi có chút lo lắng.

Nghiêng đầu nhìn nam nhân đang lái xe, cậu nghĩ nghĩ, vuron qua nhỏ giọng nói, “Hình như có gì đó không ổn lắm.”

Tư Không Viêm Nghiêu nhướn mày, nhìn không chớp mắt nói, “Không ổn chỗ nào?”

Ô Thuần Nhã bĩu môi, chỗ nào cũng không ổn, cảm giác trúc mã trúc mã này là sao đây? Hơn nữa, con của cậu hình như rất ý lại vào Cảnh Hoán, lúc tối ngủ còn nói mơ gọi ca ơi ca ơi nữa!

Tư Không Viêm Nghiêu khẽ thở dài, bảo bối gần đây cực kì thích suy nghĩ miên man.

Bánh Bao tựa vào lòng Cảnh Hoán, ngửa mặt thịt phúng phính, móng thịt sờ sờ hai má Cảnh Hoán, đau lòng than thở, “Ca gầy đi rồi này.”

Cảnh Hoán kéo móng thịt xuống mặt mình, mỉm cười nói, “Ca không gầy.”

Ô Thuần Nhã ở phía trước nghiêng tai nghe lén, nói thầm, “Bánh Bao sắp béo thành quả cầu thịt rồi! May mà Bánh Bao giờ còn nhỏ, chờ mai sau cao lên sẽ có thể bớt béo đi chút chút. Ngăn vận lẩn không thể từ bé xinh mập mập trở thành béo bự chẳng trong tương lai được! Tuy Bánh Bao rất đáng yêu, nhưng nếu biến thành một anh béo bự, mai sau không tìm nổi bạn gái thì biết làm thế nào?”

Ô Thuần Nhã nào bỏ quá độ tự mình chìm trong rối rắm.

Tư Không Viêm Nghiêu buồn cười nghiêng đầu nhìn cậu, nâng một tay nhẹ nhàng xoa mi tâm nhủ lại của cậu, trêu đùa, “Muốn kẹp chết ai đây?”

Ô Thuần Nhã trừng mắt, “Kẹp chết anh!” Đáng ghét, anh ấy chẳng quan tâm đến con gì cả, chỉ có mình mình đi lo lắng!

Tranh thủ đèn đỏ, nam nhân một tay chặn lại cổ cậu, vuron người qua, hôn một cái lên cánh môi lạnh lạnh của cậu, liếm liếm than thở, “Em có thể dùng nơi khác kẹp chết anh, bảo bối, đừng quyến rũ anh.” Cẩm dục đã hơn hai tháng, ngày ngày tắm nước lạnh đã trở thành thói quen, nam nhân cảm thấy thân thể của mình càng ngày càng khỏe, ngày ngày tắm nước lạnh còn tắm ra cả nước ấm.

Ô Thuần Nhã đỏ mặt, tối tối được nam nhân ôm vào lòng chìm vào giấc ngủ, cậu luôn có lúc bị nam nhân đỉnh tỉnh, dù cậu cũng hiểu nam nhân ghen khuấy rất khó cực, nhưng mà, vì bánh bao nhỏ trong bụng, đành phải để anh chịu chút uỷ khuất.

Đèn xanh, Tư Không Viêm Nghiêu ngồi thẳng người, tiếp tục nhìn không chớp mắt lái xe, thực ra anh cũng muốn phân tâm lắm, tuy nhiên, cả xe toàn bảo bối, anh sao có thể để bọn họ gặp nguy hiểm!

Mạc Tuấn Nghị khom lưng xếp quần áo, hần phát hiện Tư Không Dực Dương nằm viện một tháng có không ít đồ cần thu xếp, tên lưu manh này cư nhiên muốn mang hết năm bộ đồng phục bệnh nhân về, hỏi anh ấy vì sao anh ấy lại không chịu nói! Cơ mà với hiểu biết của hần, chắc chắn sẽ chẳng phải là ý tốt gì!

Tư Không Dực Dương cúi người ôm hần, tựa lên lưng hần.

Nghiêng đầu nhìn nam nhân đang cọ cọ cổ mình, Mạc Tuấn Nghị néo thắt lưng gã, “Qua một bên đi, đừng quấy rối!”

Tư Không Dực Dương ưỡn thẳng lưng, dùng bộ vị sừng trưởng của mình nhẹ nhàng đỉnh đỉnh lên mông hần.

Mạc Tuấn Nghị cứng người dựng thẳng lưng, cầm bộ quần áo bệnh nhân ném lên mặt Tư Không Dực Dương, cả giận nói, “Anh là cái đồ lưu manh tinh trùng tràn nào!”

Tư Không Dực Dương túm quần áo ném vào vali, nhún vai, vô tội nói, “Anh đã cấm dục bao lâu rồi, em còn không thông cảm cho anh! Nếu ghen quá trớn mà hông thì sao?”

Mạc Tuấn Nghị bị giọng điệu đương nhiên của gã chọc cho tức đến run rẩy, giời lắm, hần mỗi ngày vì chiếu cố đại gia này, hầu hạ cả trước cả sau, chỉ còn kém dọn phân dọn nước tiểu cho gã, lại liên tục chịu sự quấy rối thân thể, giờ thì nói hần không thông cảm? Hần đúng là không có tự trọng mới đi hầu hạ cái bệnh nhân này!

Tư Không Dực Dương thấy hần giận tái mặt, cũng biết mình đùa hơi quá, vội vàng kéo hần vào ngực trấn an, “Đừng tức giận đừng tức giận, anh nói đùa thôi, dạo này sao lại dễ nổi nóng vậy.”

Mạc Tuấn Nghị đẩy gã ra, thờ phỉ phỉ ngồi trên giường bệnh, ngửa đầu nói, “Chê tôi tính tình nóng nảy thì đi tìm người khác đi, có người nguyện ý làm nũng khoe dáng trước mặt anh đó, tìm tôi làm gì!” Rõng xong còn tự thấy uỷ khuất.

Tư Không Dực Dương cười cười, “Ai ai! Không phải chỉ là đùa một chút thôi ư, sao lại giận thật rồi!” Sấn lại hôn chóc một cái.

Đẩy khuôn mặt tuấn tú của nam nhân, Mạc Tuấn Nghị đứng dậy tiếp tục thu dọn.

Miệng còn nói thầm, “Đồ lưu manh, sớm muộn gì cũng tỉnh tẩn nhân vong, đúng là muốn chết!”

Tư Không Dực Dương ở bên cạnh bữu mồi, lại tặc mao, cơ mà, đạo này Tuấn Nghị nóng tính ghê á, cứ không hài lòng cái gì là lập tức nổi cáu, giận tới nhanh mà đi cũng nhanh, sao lại thế nhỉ?

Tư Không Viêm Nghiêu dẫn một lớn hai nhỏ đẩy cửa bước vào thì nhìn thấy cảnh tượng như này.

Mạc Tuấn Nghị cầm dao hung tợn gọt táo, anh anh vẻ mặt vô tội ngồi trên giường bệnh, hai mắt trông mong nhìn quả táo sắp bị gọt chỉ còn sót lại hột...

Không khí thực quý dị.

Bạn nhỏ Tư Không Cảnh Hoán nắm tay Bánh Bao thịt vào cửa, hô.

“Mạc thúc thúc, ba!”

“Mạc thúc thúc, bác quái vật!”

Ô Thuần Nhã che miệng cười, chọt chọt Tư Không Viêm Nghiêu, nhướn mày ý bảo anh nhìn hai nhóc kia.

Tư Không Viêm Nghiêu nhướn mày, ghé lại gần nhẹ giọng nói, “Thái độ của Cảnh Hoán với Tuấn Nghị quả không tồi.”

Gật đầu, Ô Thuần Nhã than thở, “Ừ, toàn là tiểu quý. Bọn nhỏ thông minh thế này làm em cảm thấy áp lực quá.” Hai nhóc kia một đứa lại thông minh hơn một đứa, chẳng lẽ nhà Tư Không di truyền thực sự tốt như thế?

Buồn cười nhìn cậu, Tư Không Viêm Nghiêu không thể không hỏi nghi hoặc suốt mấy ngày qua của mình, “Bảo bối, mấy hôm nay có phải em xem nhiều phim truyền hình hơn đúng không?”

Ô Thuần Nhã không hiểu gì nghiêng đầu, chớp mắt mấy cái, “Hả?”

Nâng tay nhéo cằm cậu, nam nhân cười, “Càng ngày càng đa sầu đa cảm.”

(#') Nhắc chân hung hăng giẫm giày da của nam nhân, dăm so sánh cậu thành phụ nữ thế hả! Giẫm chết anh!

Tư Không Viêm Nghiêu cũng không để ý, để cho cậu giẫm mình trút giận, khoe miệng cong lên ý cười tà khí, “Bảo bối, đạo này em thích làm nũng thật đấy.”

Ô Thuần Nhã nhú mày, làm nũng cái gì, cậu rõ ràng là đang tức giận hiểu không!

Mạc Tuấn Nghị đi qua kéo tay Ô Thuần Nhã, ý bảo cậu cùng hắn qua một bên ngồi nghỉ ngơi.

Ô Thuần Nhã đánh giá hắn từ trên xuống dưới, nói, “Đồ ăn bệnh viện ngon lắm à? Cậu béo lên đấy, Tuấn Nghị.”

Cúi đầu tự nhìn mình, Mạc Tuấn Nghị lắc đầu, “Béo? Mình không cảm thấy thế, nhưng nhìn bụng cậu tròn lên nhiều rồi đấy, thế nào, có cảm giác gì không?”

Ô Thuần Nhã vươn tay xoa xoa cái bụng hơi phình lên, nghiêng đầu nói, “Không có cảm giác gì, nhưng mà mình ăn giỏi lắm, nhà cũng sắp bị mình ăn thành nghèo rồi rồi.”

Ăn thành nghèo rồi? Với số tài sản của Tư Không Viêm Nghiêu, lại có thể bị nghèo rồi? Lừa quỷ à!

“Nhưng nhìn cậu có vẻ cũng quen rồi đấy.” Mạc Tuấn Nghị cũng vươn tay sờ sờ, xong lập tức thu tay, chắc lưỡi, ánh mắt như dao găm của nam nhân phi tới làm mình không thoải mái chút nào.

Ô Thuần Nhã thuận tay cầm quả táo Mạc Tuấn Nghị mới gọt lên, nhìn nó ngoại trừ thiếu đi chút thịt thì cũng không có gì bất thường, cạp, một phát cắn hơn phân nửa.

Cậu than thở, “Đầu phải lần đầu tiên, có cái gì không quen chứ, nhưng lần này hình như lộ bụng sớm hơn một tháng.” Cậu nhớ rõ lúc mang thai Bánh Bao thì ba tháng rưỡi mới nhìn ra, giờ mới hơn hai tháng thôi.

Mạc Tuấn Nghị mặt nhăn mày nhú, ngẩng đầu nói, “Sẽ không phải là... Sinh đôi chứ?”

“...Không thể nào! Cậu đừng làm mình sợ...” Ô Thuần Nhã há to miệng, táo cũng rơi thẳng xuống đất.

“Nếu không thì là cậu ăn nhiều quá rồi, Thuần Nhã cậu phải vận động đi.” Thấy hai nam nhân đã nói xong chuyện, Mạc Tuấn Nghị khoác cánh tay Ô Thuần Nhã đi ra ngoài phòng bệnh.

“Mình cũng muốn vận động lắm, nhưng Viêm Nghiêu không cho.” Ngỡ khí đến là vô tội.

Mạc Tuấn Nghị thờ dài, được rồi, coi như hắn nói lời vô ích.

Tư Không Cảnh Hoán nắm tay Bánh Bao đi cuối cùng, nghiêng đầu hỏi Bánh Bao, “Mạc thúc thúc có phải cũng sẽ mang thai bánh bao nhỏ không?”

Bánh Bao bĩu môi, “Chắc là thế đó, ca thích bánh bao nhỏ à?”

Cảnh Hoán nghĩ nghĩ, gật đầu nói, “Thích!” Nếu cũng bị bầm dập giống Bánh Bao, vậy thích.

Bánh Bao mất hứng, hất tay Cảnh Hoán ra, chạy tới chân Tư Không Viêm Nghiêu ngăn anh bước, vươn tay ngăn ngừa về phía anh, “cha bế con với.”

Tư Không Viêm Nghiêu cúi người bế bé lên, Bánh Bao thật ôm cổ nam nhân, tựa vào vai cha sinh hờn dỗi.

Cảnh Hoán khó hiểu chớp chớp mắt, Bánh Bao sao thế?

Tư Không Dực Dương cười, xoa đầu con, ánh mắt lại chuyển đến chỗ Bánh Bao cáu giận không vui, thở dài.

Tình hình này có vẻ không tốt đây, nhất định sẽ xảy ra tiết mục ghen hờn tị nạnh! Bánh Bao ghen rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Bảo bối anh muốn em

Ô Thuần Nhã và Mạc Tuấn Nghị ngồi ở ghế sau, Bánh Bao được Tư Không Viêm Nghiêu ôm ngồi ở ghế phó lái, Tư Không Cảnh Hoán thì được Mạc Tuấn Nghị ôm trong lòng.

Cảnh Hoán trừng mắt nhìn, nhóc dựa sát vào lòng Mạc Tuấn Nghị.

Mạc Tuấn Nghị khó hiểu cúi đầu dán lên trán nhóc, nhíu mày hỏi, “Không thoải mái?”

Tiểu băng son bĩu môi, khó chịu cọ cọ ngực Mạc Tuấn Nghị.

Bánh Bao dẫm lên đùi nam nhân, xoay người, bĩu môi nhìn Cảnh Hoán, không nói gì.

Ô Thuần Nhã gương mặt nhìn biểu tình của Bánh Bao, cười khúc khích.

“Bánh Bao sao lại không nói? Vừa rồi không phải còn vui lắm đó thôi?” Đáng vẻ vừa lo vừa giận của con cậu quả thật nhìn rất vui.

Tư Không Viêm Nghiêu nhướn mày, có chút không hiểu.

Tư Không Dực Dương vừa lái xe vừa nói, “Bánh Bao là sợ ca ca không thích Bánh Bao nữa?”

Cảnh Hoán nghe ba nhóc nói vậy, lập tức mở to mắt nhìn Bánh Bao, ủy khuất nói, “Không có đâu.”

Bánh Bao chớp mắt, không tin nói, “Chính ca ca vừa nói, nếu Mạc thúc thúc có bánh bao nhỏ, ca sẽ thích bánh bao nhỏ!”

Mạc Tuấn Nghị sắc mặt nháy mắt đỏ bừng, nhìn Tư Không Dực Dương đang nhe răng cười, trừng mắt nói, “Bánh Bao không được nói linh tinh!”

Bánh Bao quơ quơ móng thịt, kêu lên, “Mới không nói linh tinh đâu! Cha với phụ thân ở cùng nhau là có bánh bao nhỏ, vậy Mạc thúc thúc ở cùng bác quái vật cũng sẽ có bánh bao nhỏ!” Nói xong còn nhăn mũi, ủy khuất đến mắt cũng đỏ lên.

Ô Thuần Nhã dờ khóc dờ cười nhìn Bánh Bao thật, thế này là thế nào đây?

Nam nhân vẻ mặt ý cười vỗ mông Bánh Bao, ôm bé ngồi xuống, nhìn Bánh Bao vừa ủy khuất lại vừa ghen tị, thấp giọng nói, “Bánh Bao, không được không lễ phép.”

Mạc Tuấn Nghị dù gì cũng được coi là chị dâu của anh, con nhà mình không để cho hấn mặt mũi chỉ tổ khiến anh anh mất mặt.

Vừa vặn là đèn đỏ, Tư Không Dực Dương ngừng xe, quay đầu nhìn Mạc Tuấn Nghị xấu hổ đỏ bừng mặt, lại nhìn con gã được hấn ôm trong lòng, cảm thấy hình ảnh này sao lại hài hòa thế chứ.

Gã nâng tay捏o khuôn mặt thịt vù vù của Bánh Bao, cười hỏi, “Bánh Bao không muốn ca ca thích bánh bao nhỏ sao?”

Bánh Bao bĩu môi, hằm hừ lăm lăm, “Cũng không phải.”

Cảnh Hoán tròn mắt, nói, “Ca thích Bánh Bao mà!”

“Vừa rồi ca cũng nói thích bánh bao nhỏ...” ㄟ(ˊ ˋ)ㄏ

“...Cơ mà, nếu bánh bao nhỏ cũng đáng yêu giống Bánh Bao, ca đương nhiên là thích rồi.” Mày nhỏ của tiểu băng sơn gắt gao nhú lại.

Ô Thuần Nhã thờ dài, bắt đầu nhìn Bánh Bao, nói, “Không được cẩu kinh, vậy nếu phụ thân sinh em trai em gái cho Bánh Bao, lẽ nào Bánh Bao không thích các em sao?”

Đền xanh, Tư Không Viêm tiếp tục lái xe.

Bánh Bao dẫu môi, thờ than, “Thích chứ, nhưng không cho ca ca thích đâu.”

Tư Không Viêm Nghiêu nhìn là biết Bánh Bao đang âm ỉ cái gì, thằng bé này ghen tị.

“Con thích bánh bao nhỏ, không thích ca ca?” Giọng nam nhân trầm thấp lạnh nhạt.

Tiểu băng sơn Tư Không Cảnh Hoán co quắp mặt mày, mắt to thẳng lẳng lẳng nhìn chăm chăm hai chân vênh lên của Bánh Bao.

Bánh Bao rầm rì, “Không đâu, Bánh Bao thích ca ca nhất.”

Cảnh Hoán nghe Bánh Bao nói vậy, lập tức hết buồn bực, còn thấy thư thái hơn nhiều, nhóc ngồi ngay ngắn trong lòng Mạc Tuấn Nghị, lấy tay kéo kéo móng thịt của Bánh Bao, nói, “Cho dù Ô thúc thúc và Mạc thúc thúc đều có bánh bao nhỏ, ca ca vẫn thích em nhất!” Nói xong còn nghiêm túc nói thêm một câu, “Thật đó, thích nhất thích nhất Bánh Bao!”

Bánh Bao thật nghe mà khoái chí, vui vẻ rạo rục quay đầu nhìn Cảnh Hoán, mắt to chớp chớp, “Thật sao?”

“Ừ, thật.” Cảnh Hoán gật đầu.

Bánh Bao vươn đầu ngón tay thật thật, quơ quơ, “Ngoéo tay, gạt người liền biến thành cún con!”

Cảnh Hoán mau chóng ngoéo tay với bé, “Được, gạt người sẽ biến thành cún con!”

Bốn vị người lớn thấy hai đứa nhỏ đã làm lành, đều nhẹ nhàng thở ra một hơi, cơ mà Ô Thuần Nhã vẫn thấy hơi lo lo, phát triển thành thế này, quả là rất có vấn đề, không được, buổi tối phải thảo luận với nam nhân một chút, tính hướng tương lai của con có vấn đề!

Trở về nhà, Bánh Bao hết như con sâu đo bám dính lấy Cảnh Hoán, Ô Thuần Nhã không có biện pháp, đành phải theo nam nhân về nhà, tắm rửa thay quần áo.

Ngâm mình trong nước ấm, cậu thờ phào, tuy hôm nay không làm gì, nhưng cậu thấy mệt chết đi được.

Nam nhân đang tắm vòi sen ở bên cạnh, thấy dáng vẻ mệt mỏi của cậu, không khỏi lo lắng tiến lại gần.

Anh cúi người hôn lên trán cậu, nhẹ giọng hỏi, “Mệt sao?”

Ô Thuần Nhã lắc đầu, vươn tay ôm cổ nam nhân, rướn lên hôn môi anh.

Tư Không Viêm Nghiêu lập tức đè gáy cậu, làm cho nụ hôn này càng thêm sâu sắc.

“Ừm...” Ô Thuần Nhã đẩy ngực nam nhân ra, cậu cảm thấy mình hít thở không thông.

Tư Không Viêm Nghiêu ngẩng đầu, nhìn đôi mắt ánh nước của cậu đang nhìn mình, lại vươn qua liếm cắn cánh môi bị mình hôn đến sưng đỏ.

“Bảo bối, giúp anh.” Hơi thở nam nhân nóng rực, phả lên môi cậu.

Ô Thuần Nhã khó hiểu nghiêng đầu nhìn nam nhân, giúp thế nào?

Tư Không Viêm Nghiêu nâng chân dài tiến vào bồn tắm, ừm một tiếng, nước trong bồn tràn ra.

Anh nhắc cậu ngồi lên người mình, ngửa đầu nhìn về mặt của cậu, thấy không có gì không ổn, bèn kéo bàn tay lạnh lạnh của cậu đặt lên bộ vị đã sớm nộ tướng của mình.

Khuôn mặt Ô Thuần Nhã nháy mắt đỏ bừng, khăn trương đến run lên.

Tuy rằng hai người đã làm chuyện thân mật không ít lần, nhưng đây là lần đầu tiên cậu chạm vào bộ vị khiến cậu vừa đau lại vừa thích này.

Cậu ngửa đầu nhìn nam nhân, nói năng lộn xộn, “Không được, em không làm đâu, nếu không, hay là, anh tự làm ra đi, đúng đúng, tự anh làm đi.” Nói xong liền rút tay về.

Nhưng nam nhân sao có thể cho cậu cơ hội, bàn tay to của anh vây lấy tay cậu, kéo tay cậu chậm rãi di chuyển lên xuống.

Vươn qua nhẹ nhàng gỡ cắn xương quai xanh tinh xảo của cậu, nam nhân khàn khàn nỉ non, “Bảo bối, bảo bối, anh rất muốn em.”

Ô Thuần Nhã gắt gao mím môi, sợ ngứa rứt rứt cổ, nhưng miệng nam nhân như giác hút cứ bám dính theo, đến khi lưu lại trên cần cổ trắng nõn của cậu một dấu hôn đậm sắc mới bỏ qua.

“.....Ừm.....sao còn chưa ra.....” Mười phút sau, Ô Thuần Nhã thấy cổ tay đã tê rần, khó hiểu nghiêng đầu nói thầm.

Nam nhân bật cười, nhéo nhéo má Ô Thuần Nhã, ghé vào tai cậu nhẹ giọng nói, “Bảo bối đổi phương pháp khác, nó sẽ bắn ra.”

Ô Thuần Nhã ngẩng đầu nhìn nam nhân, hai mắt mù mờ, “Phương pháp gì?”

Tư Không Viêm Nghiêu neho mắt, đôi môi phẩn hồng của bảo bối cũng rất mê người, nhưng thôi quên đi, sẽ dọa đến em ấy.

Bàn tay hữu lực bầy bạ vuốt ve vòng eo cậu, dùng sức một cái nhấc cậu ngồi ngược lại, cặp mông mềm mại vừa đứng ngồi giữa hai chân y.

Ô Thuần Nhã hoảng sợ, bắt lấy cánh tay nam nhân, quay đầu hỏi, “Anh làm cái gì thế!”

Nam nhân cười xấu xa nhẹ nhàng cắn mút vành tai khéo léo của cậu, lòng bàn tay khô nóng sẽ sàng vuốt ve cái bụng hơi nhô lên của cậu.

“Bảo bối, đừng sợ.” Anh có thể cảm giác được người trong lòng đang khản trương, cho nên trước chỉ có thể nhẹ giọng trấn an.

Một bàn tay của anh du di trên ngực cậu, dịu dàng mon trón vân vê hai điểm trước ngực cậu, bàn tay còn lại thì lần mò tìm kiếm giữa hai chân cậu, cầm lấy tiểu Nhã hơi giương lên, nhẹ nhàng nhu động.

“Ừm...Ừ...” Thân thể mang thai mẫn cảm dị thường, Ô Thuần Nhã ngửa người ra sau, đầu tựa lên vai nam nhân, miệng như khóc như than khẽ ngâm nga một tiếng.

Tư Không Viêm Nghiêu quay đầu đưa mắt nhìn chung quanh, buông bàn tay đang tác quái ở ngực cậu, với lấy chai sữa tắm ngâm mình ở bên cạnh bồn, bóp ra một ít bôi vào giữa hai chân cậu.

Cảm giác lạnh lẽo làm hạ thân Ô Thuần Nhã run lên, sau đó cậu lại ưỡn lưng để bộ vị trong tay nam nhân cảm thụ xúc cảm trắng mịn dính dính kia.

“Bảo bối đừng nóng vội.” Nam nhân nghiêng đầu hôn lên má Ô Thuần Nhã, đem bộ vị cứng rắn như gậy gộc của mình tham nhập giữa hai chân cậu, nhẹ nhàng cọ xát với mông thịt cậu.

“.....A.....um um.....” Ô Thuần Nhã sắc mặt đỏ ửng lay động vòng eo, thiết côn kia không chỉ ma sát với mông thịt của cậu, mà dính thiết còn còn tiến tiến lùi lùi dịch chuyển giữa hai chân cậu, loại cảm giác mất hồn này khiến cậu không kim nổi mà kêu lên.

“A.....Viêm Nghiêu, mau chút...” Vươn tay bắt lấy bàn tay nam nhân đang xoa nắn đùa bỡn trước ngực mình, cậu bắt khẩn bấu môi yêu cầu.

Quay đầu cậu lại, nam nhân hôn môi cậu, song không dám có động tác gì quá lớn, tuy không phải thực sự tính ái, nhưng anh sợ thân thể bảo bối không tiếp nhận nổi.

“Bảo bối, từ từ sẽ đến, đừng nóng vội.” Nâng tay đè lại vòng eo vội vàng xao động muốn tự di chuyển của Ô Thuần Nhã, Tư Không Viêm Nghiêu nhẹ giọng trấn an.

“Ừm.....Nhanh lên!.....” Đồ lưu manh, đã gọi lên dục hòa của cậu, giờ còn nói từ từ sẽ đến, đây là cái có thể chậm hả!

“Ha ha, bảo bối, em cũng muốn anh đúng không?” Nam nhân nghe giọng điệu tức giận của cậu không khỏi cười khế, liếm vành tai khéo léo của cậu, “Ngoan, động tác lớn có thể sẽ làm bị thương bánh bao nhỏ.” Anh cũng vội lắm chứ bộ.

Ô Thuần Nhã cắn môi, một bên lay động thất lưng, một bên bấu môi nói, “Không việc gì đâu, con nó ngoan lắm.”

Nam nhân nhướn mày, không được, nếu nghe theo lời em ấy, thể nào chút nữa lại kêu to đau bụng cho coi.

Di chuyển thất lưng lên xuống giữa hai chân cậu, nam nhân vừa cầm tiểu Nhã vỗ về, vừa hạ từng nụ hôn nhỏ vun như mưa xuống sườn mặt cậu.

Ô Thuần Nhã bắt khẩn nghiêng đầu qua, há mồm cắn lên môi nam nhân, vươn đầu lưỡi trơn mềm quyến rũ anh.

Nào có đạo lý thịt đưa đến miệng còn không ăn? Nam nhân lập tức cuốn lấy đầu lưỡi cậu cắn mút, như thể muốn nuốt luôn cả cậu vào bụng.

“Ừm.....A....Mau....Sắp đến.....” Ô Thuần Nhã thở hổn hển tựa vào vai nam nhân kêu.

“Ngoan, nhịn một chút, cùng nhau.” Bàn tay phục vụ tiểu Nhã đẩy nhanh tốc độ, động tác ưỡn lưng của nam nhân cũng dùng sức hơn.

Suồn dài trắng nõn của Ô Thuần Nhã giờ đỏ ửng, mông thịt cũng bị ma sát vừa ngứa vừa tê.

“A!.....Không được!.....” Hét lên một tiếng, Ô Thuần Nhã bắn toàn bộ chất lỏng màu trắng sữa vào tay nam nhân.

“Ừm!” Tư Không Viêm Nghiêu uốn lưng một cái, cũng bắn vào giữa hai chân cậu.

Ô Thuần Nhã hư thoát ngã vào lòng nam nhân, không nhúc nhích từ từ nhắm hai mắt thờ dốt.

“Bảo bối?” Tư Không Viêm Nghiêu mở vòi nước ấm, tẩy sạch bọt tắm và tinh dịch dính trên người hai người, rồi nhẹ giọng gọi cậu.

“Hửm?” Ô Thuần Nhã nhắm mắt, lười biếng lên tiếng.

Lấy khăn tắm treo một bên, nam nhân thẳng lưng, ôm cậu vào lòng, “Quay về phòng ngủ tiếp.” Nói xong anh nghiêng người bước ra khỏi bồn tắm trước, sau đó ôm bảo bối thân mình hư nhuyển ra, dùng khăn tắm bao lấy cậu rồi bế cậu bước nhanh ra khỏi phòng tắm mịn màng hơi nước.

Nhẹ nhàng đặt cậu xuống giường, nam nhân cũng đi lên, nghiêng người nằm bên cạnh cậu.

“Bảo bối, có chỗ nào không thoải mái không?” Anh hôn lên trán cậu, hơi lo lắng hỏi.

Lắc đầu, Ô Thuần Nhã nhắm mắt, mệt quá, buồn ngủ.

Nam nhân khẽ thở ra, “Ngủ đi.”

“Ừm. Bánh Bao.....” Nhắm hai mắt ni non, Ô Thuần Nhã vẫn lo vấn đề giáo dục con lắm!

Tư Không Viêm Nghiêu cười cười, vươn tay xoa bụng cậu, không nói.

Sao anh lại không rõ người này lo lắng gì, nhưng con thông minh như vậy, khẳng định sẽ có suy nghĩ của riêng mình, làm cha mẹ dù muốn can thiệp cũng vô ích.

Cơ mà lúc anh quan sát hai đứa nhỏ, thấy bọn chúng chỉ là ghen tị của trẻ con bình thường thôi, trước kia anh và anh anh còn cả Hạ Dương cũng thế, bảo bối thật sự là lo nhiều rồi.

Nhẹ nhàng nheo chớp mũi Ô Thuần Nhã, thấy cậu đã ngủ, nam nhân lắc đầu bật cười, “Rảnh rồi lo chuyện không đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Ô Thuần Nhã cảm ơn cậu

Tổng Thụy và Tôn Húc ngồi trong quán cà phê, trước mặt mỗi người là một tách cà phê nóng, không ai nói lời nào.

Hai mắt nhìn đắm đắm vào làn sương tỏa ra từ tách cà phê, Tổng Thụy lặng thinh.

Tôn Húc thở dài, nâng tay quơ quơ trước mặt hấn.

Tổng Thụy ngẩng đầu, khó hiểu nhìn Tôn Húc, hỏi, “Cậu bảo tôi ra đây làm gì?”

Hắn trở về từ bệnh viện tâm thần Tây Sơn đến nay đã được một tháng, một tháng này khiến hắn đã biết cái gọi là nhân tình ấm lạnh, ở bệnh viện Tây Sơn một tháng, ngày người trong trại tạm giam nửa tháng, ba hấn ngoại trừ ngày đó đến bắt hấn giả vờ mắc bệnh tâm thần ra, rốt cuộc chưa một lần gặp lại hấn, hấn không hiểu, vì sao người ba trước kia luôn thương yêu hấn như vậy, giờ lại không muốn nhìn mặt hấn nữa.

Hôm nay Tôn Húc gọi điện cho hấn, hấn mới bước ra khỏi cửa phòng ngủ, bằng không, hấn định biến mình thành mắc chứng tự bế luôn mất.

Tôn Húc nhìn hấn một cái, cầm túi tài liệu để bên người đưa cho hấn, nói, “Này, Tư Không Viêm Nghiêu bảo tôi giao cho cậu.”

Kỳ thật Tôn Húc rất tò mò, trong túi này chứa thứ gì, rất dày, cũng khá nặng.

Tổng Thụy nhướn mày, vừa nghe là Tư Không Viêm Nghiêu đưa cho hấn lập tức nhanh tay nhận lấy.

Hấn vừa lấy ra xem, mắt liền tròn tròn.

Bên trong toàn bộ là ảnh chụp ướt át của Tổng Nam Phong ba hấn, hơn nữa diễn viên trong các bức ảnh đều là cùng một người – Sở Tây Tây.

Tổng Thụy tay run rẩy, hai mắt hoa đào trừng lớn, sắc mặt trắng bệch nhìn ảnh chụp, hấn nhận ra, các bức ảnh này bắt đầu từ hai năm trước cho đến hai tháng trước, đầy đủ chi tiết.

Mỗi bức ảnh đều ghi rõ thời gian, Tổng Thụy cảm thấy, mình chính là câu chuyện cười châm biếm của tất cả mọi người.

Tôn Húc giương mắt nhìn ảnh chụp rơi xuống bàn, kinh ngạc mở lớn miệng, hấn lấy đại một tấm, chặc lưỡi, thàn nói, “Sở Tây Tây này quả là có năng lực, còn có thể quyến rũ ba cậu? Bất quá hai người này rốt cuộc là cấu kết mưu đồ gì đây, cư nhiên đã thông đồng sớm như vậy, hơn nữa....Tiểu Thụy, cậu và Sở Tây Tây còn có hôn ước đúng không?”

Tổng Thụy gất gao cắn môi dưới, hai tay nắm chặt tách cà phê, khớp ngón tay trắng bệch.

Thì ra trong lòng ba, yêu thương sùng nịch mình như vậy, tất cả chỉ là dối trá!

Tôn Húc thấy hấn kích động tức giận đến run lên, có chút lo lắng trấn an, “Tiểu Thụy, cậu đừng nghĩ nhiều, tôi nghĩ Tư Không Viêm Nghiêu cho cậu thấy những ảnh chụp này chẳng qua là muốn cậu chuẩn bị sẵn sàng, có thể anh ta sẽ đáp trả.”

Từ khi Tổng Thụy rời khỏi bệnh viện tâm thần hấn vẫn bút rút không yên, với tính tình của hai anh em nhà Tư Không, há có thể dễ dàng bỏ qua cho hấn, hóa ra người ta chờ đến lúc này, chặc chặc, quả là đã kích biết bao.

Tổng Thụy đỏ mắt, sắc mặt tái nhợt lắc đầu, hấn biết, Viêm Nghiêu cho hấn xem những bức ảnh này chắc chắn là có liên quan với việc anh ấy tìm ba hấn trả niềng, hơn nữa còn là nói cho hấn biết, Tư Không Viêm Nghiêu anh có thể khiến nhà họ Tổng từ trên mây ngã xuống đáy cốc, để cho bọn họ biết điều mà an phận chút.

Tôn Húc cũng không biết nên nói gì, vốn là, nhà bọn họ tính kế người ta, kết quả tính kế không thành, ngược lại Tổng Thụy còn kích động mà làm nên loại chuyện này, khiến Tư Không Dực Dương bị thương, người ta không trực tiếp chiếu phim nóng của ông già nhà hấn lên đường lớn là đã nể tình lắm rồi, còn muốn thế nào nữa?

Thở dài, Tôn Húc nâng tách cà phê, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ sát đất, sùng sốt.

Tổng Thụy ngẩng đầu thấy dáng vẻ ngây ngốc của hấn, không khỏi nhìn theo ánh mắt hấn, rồi cũng sùng sốt.

Nguyên nhân khiến hai người bọn họ sùng sốt kỳ thực rất đơn giản, bọn họ nhìn thấy Ô Thuần Nhã, hơn nữa chỉ có một mình Ô Thuần Nhã.

Ô Thuần Nhã xách cái túi nhỏ chậm rì rì đi qua cửa quán cà phê, mặc một chiếc áo bành tô nhưng dề đáng dãi màu nâu nhạt, nhưng vẫn không che được cái bụng đã lộ rõ, một thân khí chất trong trẻo lạnh lùng phối với cái bụng đó, khiến cho không ít người qua đường dừng ánh mắt trên người cậu nhìn chốc lát.

Ô Thuần Nhã không chút để ý ánh mắt của mọi người xung quanh, lúc này cậu còn đang bận suy nghĩ lung tung đây!

Sáng nay vừa ăn bữa sáng xong, Mạc Tuấn Nghị liền gọi điện tới, muốn cậu đến bệnh viện kiểm tra cùng hấn, Ô Thuần Nhã báo với Tư Không Viêm Nghiêu một tiếng rồi đi.

Kết quả, Mạc Tuấn Nghị mang thai, không cần nghĩ cũng biết, là con của Tư Không Dực Dương, hơn nữa dựa vào thời gian, rất có thể là từ lần hai người vận động ở bệnh viện.

Cơ mà Mạc Tuấn Nghị không cao hứng một chút nào, vừa biết tin mình mang thai vẻ mặt liền như bị sét đánh, chặc, phản kích cực kì.

“Không phải chỉ là mang thai thôi sao, có gì mà ngạc nhiên chứ! Còn để lại mình mình ở bệnh viện, không biết mình là người mang thai à!” Ô Thuần Nhã vừa đi vừa lẩm bầm, túi nhỏ trong tay vung tới vung lui.

Vốn cậu định bắt taxi về thẳng nhà, nhưng đột nhiên lại thấy muốn ăn bánh su kem, nên cậu mới một mình đi bộ ra đây, dù sao cũng không xa, coi như tản bộ, chờ đến khi mệt cậu sẽ về liền, nếu không để nam nhân biết, chà chà, nhất định sẽ dùng khuôn mặt tuần tú đen sì giáo huấn cậu!

Đứng trên đường dành cho người đi bộ, cậu nhìn trái nhìn phải, vừa định đi sang đường, chợt nghe thấy phía sau có người gọi tên cậu, hơn nữa giọng còn rất quen.

“Ô Thuần Nhã!”

Nghịch hoặc một tay cầm túi xách một tay đỡ bụng, cậu xoay người, tập trung nhìn, rồi sùng sốt.

Cậu khó hiểu nhướn mày, Tổng Thụy? Không phải nói đang ở bệnh viện tâm thần Tây Sơn sao? Sao lại là người này? Tường của bệnh viện tâm thần bị sập nên cậu ta chạy đến đây chẳng?

Nhìn thấy hấn đang vẩy tay lia lịa với mình, Ô Thuần Nhã cúi đầu nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là tiến lại gần.

“Anh có việc gì sao?”

Tổng Thụy không được thoải mái lắm, hẳn là nhất thời xúc động mới chạy tới gọi Ô Thuần Nhã, nhưng hẳn có thể cam đoan, tuyệt không có ý gì xấu.

Hắn áp úng nửa ngày, mới thốt ra được một câu, “Tôi... Tôi muốn mời cậu uống cà phê....”

Ô Thuần Nhã buồn cười chớp mắt mấy cái, lắc đầu nói, “Tôi hiện tại không được uống cà phê.” Nói xong cậu quay đầu nhìn vào bên trong cửa sổ sắt đất, vừa vặn thấy Tôn Húc vẫy tay với cậu, cậu nhướn mày, lễ độ khẽ gật đầu một cái coi như chào.

Tổng Thụy liếm cánh môi khô khốc, nhẹ giọng nói, “Cái kia.....Tôi.....Tôi muốn tâm sự với cậu.” Hắn ngẩng đầu nhìn cặp mắt đen láy trong trẻo nhưng lạnh lùng của Ô Thuần Nhã, thấy đề phòng trong mắt cậu, hẳn sửng sốt, sau đó xua tay thật mạnh, vội vàng biện giải, “Cậu đừng hiểu lầm, tôi không có ác ý gì, tôi chỉ là, chỉ là muốn nói chuyện với cậu thôi.....”

Ô Thuần Nhã thấy cặp mắt hoa đào trong vắt long lanh của hắn, hơn nữa cậu cũng đứng lúc đi có hơi mệt mỏi, liền gật đầu.

“Được rồi, anh muốn nói gì?”

Khóe miệng Tổng Thụy cong lên ý cười, hắn chỉ vào quán cà phê, nói, “Tôi mời cậu uống sữa.”

Ô Thuần Nhã đồng ý, đi trước bước vào quán cà phê.

Tôn Húc thấy cậu tiến vào, vội vàng nhường chỗ cho cậu, sau đó chủ động gọi cho cậu một ly sữa nóng.

Hắn hỏi, “Một mình cậu ra đây? Tư Không Viêm Nghiêu cư nhiên đồng ý?”

Ô Thuần Nhã bĩu môi, đặt túi nhỏ lên bàn, cầm ly sữa uống một ngụm, lúc này mới nói, “Anh ấy không biết.” Nam nhân nhà cậu chỉ cho cậu bốn tiếng, giờ cũng sắp hết rồi.

“Tổng Thụy, anh muốn nói gì với tôi thì nói đi.”

Tổng Thụy ngồi đối diện, có chút băn khoăn.

Còn Tôn Húc lại cười ha hả, “Cậu mấy tháng rồi?” Nhìn thế nào cũng phải năm tháng là ít, nếu không không thể tròn như vậy được!

Tay phải của Ô Thuần Nhã nhẹ nhàng vuốt bụng, ần ần tự hào nói, “Ba tháng rưỡi, có phải đồ sộ lắm đúng không?”

Không chỉ Tôn Húc, đến Tổng Thụy cũng thấy bất khả tư nghị (không thể tin nổi), công nhận quá đồ sộ!

Thật ra Ô Thuần Nhã cũng buồn bực lắm, lúc trước mang thai Bánh Bao năm tháng cũng tầm thế này, hôm nay cậu đã kiểm tra một chút, không hề giống lời Mạc Tuấn Nghị đoán, nào có phải sinh đôi đâu chứ!

Nhưng cậu lại không thể không nhớ, trước kia lúc mang thai Bánh Bao gặp phải hoàn cảnh gì, mỗi ngày đều ăn không ngon ngủ không yên, dinh dưỡng gì đó không đủ sức mà để tâm, lại còn phải trốn tránh sợ bị mọi người gọi là quái vật.

Giờ thì sao? Mỗi ngày muốn ăn thì ăn muốn ngủ thì ngủ, được Tư Không Viêm Nghiêu cưng chiều chỉ còn kém chưa hái trắng trên trời xuống tặng cho cậu, tư tưởng thoải mái thân thể béo chính là để nói tình trạng hiện giờ của cậu!

Tổng Thụy nuốt nước miếng, thấp giọng nói, “Cái kia, tôi phải nói một câu xin lỗi với cậu, còn có.....Cảm ơn cậu.....”

Ô Thuần Nhã nhướn mày, khó hiểu nghiêng đầu, “Anh xin lỗi tôi tôi còn có thể hiểu, nhưng tôi không rõ sao anh lại cảm ơn tôi, hơn nữa tôi rất tò mò tại sao anh lại có mặt ở đây.”

Tổng Thụy trừng to mắt, hắn trải qua sức ép lần này, cả người lại càng gầy, cho nên mắt trở nên to hơn nhiều.

“Không phải cậu nói hộ tôi để Viêm Nghiêu không truy cứu sao?”

Ô Thuần Nhã nở nụ cười lắc đầu, “Tôi chỉ hỏi tình huống của cậu thôi, à, đúng rồi, chính là ngày mà Bánh Bao và anh ấy đến gặp cậu đó, ngoài ra tôi không nói gì cả.”

Nghe cậu nói vậy, trong lòng Tổng Thụy vui vẻ, lẽ nào thực ra Viêm Nghiêu không đành lòng với cậu?

Không cần hắn nói, Ô Thuần Nhã cũng hiểu, nhất định người này đã hiểu sai, nhưng vậy thì sao chứ? Là của cậu thì không ai có thể cướp đi được.

Tôn Húc lắc đầu, Tổng Thụy cư nhiên vẫn còn lòng dạ suy nghĩ như vậy? Ô Thuần Nhã này cũng không phải là đèn cạn dầu dễ khi dễ như vẻ bề ngoài, kỳ thật là, chắc, trong lòng người ta sáng suốt rõ ràng như gương ấy.

Tổng Thụy mơ màng lâm vào thế giới ngây ngất mê say, đáng tiếc, lại bị sự thật đánh vỡ.

Ô Thuần Nhã uống hết ly sữa, cảm thấy không còn gì để nói với Tổng Thụy nữa, liền định đứng dậy rời đi.

Nhưng cậu còn chưa kịp mở miệng cáo từ, di động kêu lên.

“Bảo bối ~ nghe điện thoại!” Chất giọng như băng của nam nhân lại mang theo ôn nhu cùng yêu say đắm, trong giọng nói trầm thấp lộ ra sùng nịch khiến cả ba người đều sùng sốt.

“Bảo bối ~ nghe điện thoại!” Lúc nhạc chuông vang lên lần thứ hai, Ô Thuần Nhã mới luống cuống tay chân rút điện thoại trong áo khoác ra, mau chóng tiếp máy.

Hôm trước nhạc chuông điện thoại của cậu vẫn là chất giọng mềm nhẹ mang hơi sữa của Bánh Bao, thế nào mà hôm nay lại biến thành giọng của Tư Không Viêm Nghiêu? Hơn nữa, không biết cái tên sói xám gian xảo này ghi âm từ lúc nào, buồn nôn muốn chết!

Vừa tức giận lại vừa thấy ngượng ngùng cùng ngọt ngào, cậu đỏ mặt quát vào điện thoại, “Anh lại tùy tiện cài nhạc chuông gì cho em thế hả!”

Tư Không Viêm Nghiêu cười khẽ thành tiếng, không cần nhìn cũng biết, bảo bối của anh nhất định là lại tặc mao rồi.

“Bảo bối, đã về nhà chưa?”

Ô Thuần Nhã chớp mắt mấy cái, than thở, “Sắp về rồi.”

Nam nhân sắc mặt trầm xuống, hỏi, “Em đang ở đâu?”

“... Quán cà phê....” Tiếng nói nhỏ đi không ít, Ô Thuần Nhã cảm thấy anh nhà cậu sắp nổi điên rồi.

Tư Không Viêm Nghiêu cau mày, cầm lấy chìa khóa xe trên bàn, vừa đi ra ngoài văn phòng vừa hỏi cậu, “Em ở quán cà phê nào?”

“Quán cà phê Hắc Miêu ở đường Hải Hà, ừm, em có thể tự mình bắt xe về mà, anh không cần đến đây đâu.” Ô Thuần Nhã kỳ thực không muốn để nam nhân và Tống Thụy gặp nhau, cậu cũng có chút để tâm chứ bộ!

“Em ở cùng ai vậy?” Tư Không Viêm Nghiêu đương nhiên không có khả năng đồng ý với cậu, trực tiếp hỏi.

“Ách.... Tống Thụy và Tôn Húc....”

“..... Ngoan ngoan chờ anh.” Nói xong anh liền cúp máy.

Ô Thuần Nhã thở dài, đặt điện thoại lên bàn.

Tống Thụy mặt trắng bệch, chút ảo tưởng khi nãy của hắn giờ hoàn toàn tan biến, còn có thể chờ mong cái gì chứ? Viêm Nghiêu cưng chiều thương yêu Ô Thuần Nhã như vậy, ôn nhu với cậu ta như vậy, bản thân hắn còn chưa từng được nghe anh mềm giọng nói nhẹ dù chỉ một lần, lại càng không có khả năng được anh đến đón.

“Anh ấy... anh ấy thực sự rất yêu cậu.” Chưa xót ngắc đầu nhìn Ô Thuần Nhã, Tống Thụy nghẹn giọng nói.

Thoải mái gật đầu, Ô Thuần Nhã mỉm cười, “Ừ, tôi cũng rất yêu anh ấy.”

Tống Thụy gật đầu, cầm túi văn kiện trên bàn, không quay đầu lại rồi đi.

Nếu không có được, vậy thì đừng gặp nữa, miễn cho hắn lại kích động tâm tình.

Ô Thuần Nhã không hiểu ý tứ của Tống Thụy lắm, quay đầu nhướn mày nhìn Tôn Húc.

Tôn Húc cười khỏ nói, “Chắc sợ chính mình lại động kinh đi!”

Ô Thuần Nhã bĩu môi, động kinh hay không cũng không liên quan đến cậu, cậu giờ còn phải lo tí nữa giải thích thế nào với Tư Không Viêm Nghiêu đây? Không thì báo cho anh ấy tin Tuấn Nghị mang thai cũng tốt! Ừ, cứ quyết định như vậy đi!

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Tính toán

Ô Thuần Nhã mở túi xách mang theo người, lấy ra một hộp giấy nức mùi su kem, cậu nâng tay vẫy vẫy nhân viên phục vụ, mỉm cười hỏi, “Có thể cho tôi một ly sữa nữa được không?” Nghĩ nghĩ lại hỏi, “Tôi có thể ăn cái này ở đây chứ?” Nói xong chỉ bánh su kem để trên bàn.

Nhân viên phục vụ từ khi cậu bước vào đã một mực trộm nhìn cậu, lúc này thấy cậu hỏi, lập tức gật đầu, “Đương nhiên có thể rồi, tiên sinh ngài chờ một lát.”

Tôn Húc ở bên cạnh kinh ngạc nhìn bóng dáng nhân viên phục vụ rời đi, hần quay đầu lại hỏi Ô Thuần Nhã, “Cái biển không được mang đồ ăn vào quán treo trước cửa là để trang trí à?”

Ô Thuần Nhã lấy một cái bánh su kem tròn xoe ra, dùng hai ngón kẹp lại, bỏ vào miệng.

Cậu lẩm bẩm, “Tôi là người mang thai mà, người mang thai được đối xử đặc biệt.”

Tôn Húc co rút khóe miệng, không phản đối, phải rồi, ai biết mình không phải là người mang thai, không được đối xử như vậy....

Ô Thuần Nhã vừa uống sữa vừa ăn bánh su kem, cộng thêm lật xem tạp chí mà quán cà phê chuẩn bị sẵn.

Nửa tiếng sau, Tư Không Viêm Nghiêu còn chưa tới.

Ô Thuần Nhã cũng không lo lắng, chậm rãi nhét vào miệng hết đồ này đến đồ nọ, cậu đã sớm đói bụng.

Tôn Húc vừa định hỏi một chút, kết quả cửa quán cà phê đẩy ra, nam nhân khoác áo bành tô nhưng dê màu đen bước tới, khí thế lạnh như băng, khiến cho nhân viên phục vụ đang định tiến đến chào hỏi phải khựng lại.

Ô Thuần Nhã liếc một cái liền nhìn thấy nam nhân, cậu nâng tay vẫy vẫy, “Ồ đây!” O(n_n)O

Tư Không Viêm Nghiêu tiêu sái bước tới, lúc nhìn thấy Tôn Húc thì nhũn mảy, rõ là không hài lòng khi báo bối nhà mình ngồi cùng tên đàn ông khác, uống sữa ăn bánh ngọt! (#!) Cậu muốn chết há!

Tôn Húc hơi khiếp, hần cảm thấy nếu lúc này Tư Không Viêm Nghiêu có trong tay một thanh bảo đao, nhất định anh sẽ băm hần thành thịt vụn đút cho đàn cậu lưu lạc trên đường mất....

“....Tư Không,Tư Không tiên sinh, ngài đã tới.” Tôn Húc cười gượng.

Tư Không Viêm Nghiêu liếc xéo hần một cái, Tôn Húc lập tức đứng dậy, nói với Ô Thuần Nhã, “Ừm, tôi còn có việc, đi trước.” Nói xong liền cầm đi động rời đi.

“Ngồi xuống.” Tư Không Viêm Nghiêu nhắc nhở, ý bảo Tôn Húc ngồi trở lại.

Sau đó nam nhân chẳng buồn có phản ứng gì với hần nữa, anh ngồi xuống bên cạnh Ô Thuần Nhã, khoé miệng là ý cười vui vẻ ấm áp, anh vươn tay nhẹ nhàng xoa bụng Ô Thuần Nhã, nhẹ giọng hỏi, “Có lạnh không?”

Ô Thuần Nhã nghiêng người, dựa vào lòng Tư Không Viêm Nghiêu, lắc đầu, than thở, “Tuần Nghị mang thai, liền ném em ở đây.” Nói xong cậu trộm nhìn nam nhân, quan sát sắc mặt anh.

Thấy y không có biểu tình gì khác, cậu thoáng nhẹ nhàng thờ ra.

Tư Không Viêm Nghiêu ừ một tiếng, tiếp tục hỏi, “Chân có đau không?”

Ô Thuần Nhã lắc đầu, tiếp tục than thở, “Anh nói xem sao Tuần Nghị lại kích động thế chứ? Em nghĩ có thể cậu ấy sẽ giết anh anh lắm.”

Tư Không Viêm Nghiêu lại ừ một tiếng, hỏi, “Có đói không?”

Lần này Ô Thuần Nhã thành thật gật đầu, nói, “Đói!”

Tư Không Viêm Nghiêu cong khóe môi, anh nâng tay ôm cậu vào lòng, cúi đầu hôn lên trán cậu, “Về nhà thôi.” Anh ngẩng đầu nhìn Tôn Húc, nhướn mày, “Cho cậu ấy?”

Tôn Húc mau chóng gật đầu, “Cho.”

“Được.” Tư Không Viêm Nghiêu vừa lòng gật đầu, đứng lên, động tác dịu dàng kéo Ô Thuần Nhã, anh tháo khăn quàng cổ của mình quàng lên cho cậu, bất mãn nhũn mảy, “Đi ra ngoài mà không mặc nhiều quần áo chút!”

Ô Thuần Nhã bĩu môi, cậu ngira cổ để anh cẩn thận quàng khăn cho mình, ngay cả một khe hở cũng không có, thỏa mãn nở nụ cười.

Xem, đây là người đàn ông của cậu, tuy lạnh như băng, nhưng lại thật lòng yêu cậu.

Tôn Húc chặc lưỡi, Tư Không Viêm Nghiêu bây giờ, thoát nhìn còn ôn nhu hơn cả lúc trước, đương nhiên, phần ôn nhu này chỉ dành cho Ô Thuần Nhã.

Về đến nhà, không ngờ lại thấy ông cụ Tư Không Khải, Ô Thuần Nhã kinh hi quá chừng.

Nhưng so với kinh hi của Ô Thuần Nhã mà nói, kinh hi của ông cụ còn lớn hơn nhiều, vừa thấy cậu vào cửa, ông đã chạy lại gần.

Vui vẻ sung sướng đi quanh cậu một vòng, ông vừa lòng gật gù, nói, “Không tồi, không tồi, béo hơn trước.” Nói xong còn định vươn tay sờ sờ bụng Ô Thuần Nhã, bị Bánh Bao đứng bên cạnh vươn móng đập một phát.

Bánh Bao giận dữ thờ phỉ phỉ, giọng nói non nớt phát biểu, “Bụng của phụ thân không thể tùy tiện sờ được! Nhớ làm bị thương bánh bao nhỏ thì sao!”

Ô Thuần Nhã giật giật khóe miệng, hết chỗ nói luôn.

Ông cụ Tư Không Khải cũng giật khóe miệng, chớp chớp mấy cái nhìn Bánh Bao, thấy hai mắt to của bé sắp phát hỏa tới nơi, đành phải cười mím rút tay giả vờ, bĩu môi nói, “Bánh Bao bắt công.”

Bánh Bao trừng mắt, bắt công thì sao, bé cứ bắt công đấy!

“Hừ!” (ノ^_^)ノ

“Phụ thân, ông Nghiêm mang đến thật nhiều thịt dê, tối chúng ta ăn thịt dê hầm nha!”

Ô Thuần Nhã nhéo nhéo mặt Bánh Bao, cười nói, “Mèo ham ăn.”

Bánh Bao chun mũi, vươn tay kéo Ô Thuần Nhã đi về phía sofa, vừa đi vừa nói, “Bánh Bao mới không phải mèo ham ăn đâu, gần đây con gây đi nhiều lắm đó.” Nói xong còn ủy khuất nhìn Ô Thuần Nhã, ý của bé chính là, dạo này phụ thân chẳng làm đồ ăn ngon cho bé gì cả.

Ngạc nhiên xem xét Bánh Bao, Ô Thuần Nhã gật đầu, nói, “Gây thật, nhưng Bánh Bao cũng cao lên này” Mấy tháng nay Bánh Bao cao lên không ít à nha!

Vừa nghe nói mình cao lên, Bánh Bao khoái chí lắm, bé phải mau cao hơn ca ca, đuổi theo cha! Đó là một mục tiêu siêu vĩ đại! Cố lên! O(n_n)O.

Tư Không Viêm Nghiêu bị Tư Không Khải gọi vào thư phòng, ông cụ có chuyện muốn nói.

Hai cha con ngồi đối diện, Tư Không Khải mở miệng trước, “Viêm Nghiêu, lúc trước anh con có phải đã xảy ra chuyện gì đúng không?”

Tư Không Viêm Nghiêu gật đầu, “Dạ, bị đâm.”

“Cái gì?! Đâm á? Chuyện lớn như vậy mà các con lại không nói cho ba hay!” Tư Không Khải tức giận đập bàn, Nghiêm Vô ở bên cạnh bụng một tách trà nóng đưa cho ông.

Tư Không Khải lúc này nào còn để tâm đến vấn đề mình có bị cao huyết áp hay không, ông chỉ vào Tư Không Viêm Nghiêu mắng.

“Hai cái tên bất hiếu các con, có phải không coi ta là cha không hả! Chuyện gì cũng gạt ta, các con rốt cuộc muốn làm cái gì! Ta thật sự là...”

“Ba, bình tĩnh.” Tư Không Viêm Nghiêu nâng mắt, thản nhiên nói.

Tư Không Khải bị cắt lời, thở hồn hển, cầm tách trà lên uống một ngụm, giảm bớt cơn tức, nói, “Nhà họ Tống các con định xử lý thế nào!”

Tư Không Viêm Nghiêu nhướn mày, ái chà, ông cụ cũng biết không ít nhỉ!

Anh nghĩ nghĩ nói, “Không chỉ nhà họ Tống, còn cả nhà họ Sở.”

Tư Không Khải nghi hoặc nhìn anh, “Không phải cái tên nhóc Tống Thụy làm anh con bị thương sao? Liên quan gì đến nhà họ Sở?”

“Ai nói cho ba biết?” Tư Không Viêm Nghiêu cho rằng, dù bên cạnh anh có tai mắt của ông cụ, thì đám người kia cũng không dám đem chuyện này nói cho ông, vì sao ư? Bởi trong mắt hai anh em họ không dung nạp được dù chỉ là một hạt cát, có một số việc được phép báo, có một số việc, phải nuốt vào bụng tiêu trừ sạch sẽ.

Tư Không Khải không nói, ông cảm thấy có âm mưu gì đó, hơn nữa còn là âm mưu tính kế trên đầu mình.

Nghiêm Vô thấy ông cụ không nói gì, thờ dài, trả lời câu hỏi của Tư Không Viêm Nghiêu.

“Hôm trước Sở Hùng đến nhà chính, ông ta hàn huyên với lão gia trong thư phòng hơn hai tiếng, lúc ông ta rời đi lão gia liền tức giận đến nỗi phải vào viện, nếu không hôm trước lão gia đã đến đây rồi.”

Vừa nghe Sở Hùng đến nhà chính, Tư Không Viêm Nghiêu liền trầm mặt, nhà họ Tống và nhà họ Sở rốt cuộc là muốn giở thủ đoạn gì đây?

Tuy nhiên anh vẫn rất quan tâm đến thân thể của ông cụ nhà mình, dù gì cũng đã bảy mươi rồi, nếu thực sự xảy ra chuyện gì, hai anh em bọn họ sẽ vô cùng hối hận, anh không khỏi nhẹ giọng hỏi, “Có gì đáng ngại không?”

Tư Không Khải là lần đầu được con trai thứ quan tâm, lập tức thấy cái gì mà cao huyết áp, cái gì mà đau thắt cơ tim, chả là chi sất, con cái quan tâm mới

là tốt đẹp nhất.

“Không có việc gì, không có việc gì, bệnh tuổi già thôi.” Ông cười ha hả nhìn Tư Không Viêm Nghiêu, ý là anh mau tiếp tục quan tâm ông đi.

Tư Không Viêm Nghiêu gật đầu, “Không có việc gì là tốt rồi.”

Tư Không Khải bắt mặn, đồ bất hiếu, quan tâm nhiều chút sẽ mệt chết con chắc!

Vừa định oán giận, chợt nghe thằng con khó có được nói một câu, “Ba, Tổng Nam Phong và Sở Tây Tây hai năm trước đã có quan hệ với nhau, chuyện lần này rất có thể là hai nhà bọn họ liên thủ đối phó với chúng ta.”

Nhà Tư Không là thế gia vọng tộc trăm năm, thời gian càng lâu, nền móng của bọn họ lại càng vững chắc, cho nên đối với một vài thành phần tôm tép nhãi nhép mà nói, chỉ cần không gây ra chuyện gì lớn, bọn họ sẽ nhắm mắt mở một mắt, bọn họ khắc sâu một đạo lý, ở xã hội hiện nay, không cho phép một nhà độc chiếm phát triển.

Tư Không Khải nhíu mày, nét mặt già nua nhăn tít lại như đóa hoa cúc. (nhăn kiểu này là giống hoa cúc của các bọn thụ hạ =.=)

Ông nghĩ nghĩ, trầm giọng hỏi, “Các con tính toán thế nào?” Ông rất hiểu hai đứa con này, chắc chắn chúng nó sẽ không để người ta khi dễ mình, chúng nó hẳn là đang chờ thời cơ.

Tư Không Viêm Nghiêu nở nụ cười, cười đến vô cùng tà khí, xấu xa, lại ản ản lạnh lùng.

“Trai cò tranh chấp....”

“Humm? Con định để bọn họ tự xử nhau?” Tư Không Khải nghiêng đầu, có chút khó hiểu.

Tư Không Viêm Nghiêu gật đầu, mười ngón tay giao nhau nâng cằm, ác ý nhếch môi, nói, “Trước kia nhà họ Sở có thu mua một khối đất, nhà họ Tổng cũng nhảy vào một chân, nhưng nghe nói dưới mảnh đất đó có văn vật, ba, ba hẳn là hiểu rồi chứ.”

Tư Không Khải giật mình, trách không được, trước kia nghe nói phía đông có bán đầu giá một khu đất rất lớn, vô số công ty tranh nhau thu mua, nhưng tập đoàn Tư Không nhà bọn họ lại không có bất cứ hành động nào, hóa ra là có chuyện như vậy.

Nếu đào ra văn vật, như vậy có nghĩa chính phủ sẽ tiếp nhận phân chia và xử lý khu đất đó, giai đoạn trước đầu tư chuẩn bị chính là toi công, có lẽ sẽ được chính phủ bồi thường ít phí động viên, nhưng tuyệt đối không thể nào hồi được số vốn ban đầu.

Bất quá Tư Không Khải cảm thấy rất kì quái, con của ông sao lại phán đoán dưới mảnh đất kia có văn vật?

Nhìn ra nghi hoặc của ông cụ, Tư Không Viêm Nghiêu nở nụ cười, đứng dậy đi ra ngoài, anh sao mà biết ư? Đó là đồ sau khi lật mặt với nhà họ Tổng anh sai người đi chôn cả đêm, cùng lắm chỉ là mấy món đồ cổ vô tri, sao có thể đáng giá bằng bảo bối của anh?

Tư Không Khải quay đầu nhìn Nghiêm Vô, hỏi, “Viêm Nghiêu có ý gì vậy?”

Nghiêm Vô lắc đầu, “Không rõ lắm, nghe đám người dưới nói, lúc trước nhị thiếu gia mua một đám đồ cổ, hình như là từ thời Tây Chu.”

“Hả?” Ông không biết gì hết trơn, chốc nữa phải đi hỏi mới được.

Bình sinh ông cụ có mấy thú vui lớn, chơi đùa với cháu, néo má Bánh Bao, nhìn biểu tình kinh ngạc của thằng con, cộng thêm ham đồ cổ.

Cơ mà cụ à, mấy món đồ cổ này ngài không xem được đâu, bởi vì chúng nó lại một lần nữa được chôn xuống lòng đất rồi, hoặc là, sau này có cơ hội ngài có thể đến bảo tàng mà quan sát nhé.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Bảo bối, em là đang làm nũng sao?

Mười giờ sáng, ánh nắng chói chang bên ngoài đều bị bức màn che dày ngăn cách, không lọt vào bất kì tia sáng nào, trong phòng mờ tối, trên giường lớn mềm mại, một lớn một nhỏ đang đối mặt nhắm mắt ngủ say.

Ô Thuần Nhã ôm Bánh Bao vào lòng, Bánh Bao nghiêng đầu rúc vào ngực phụ thân, một móng nhỏ còn đang trong giấc mộng xoa xoa bụng của phụ thân bé....

Hình ảnh này ảm áp biết bao, nhưng nam nhân từ ngoài cửa bước vào lại bị dọa cho sầm mặt.

Dạo này Tư Không Viêm Nghiêu vô cùng bận rộn, cuối năm, công ty có rất nhiều chuyện cần anh xử lý, sáng nay lúc đi Ô Thuần Nhã còn đang ngủ, Ô Thuần Nhã gần đây càng ngày càng ham ngủ, anh cũng không quấy rầy cậu. Cơ mà lúc ấy Bánh Bao không có ở trong phòng, anh nhớ rõ lúc đi anh còn khóa cửa phòng lại, chỉ sợ Bánh Bao chạy tới đây làm ồn phá giấc ngủ của bảo bối, thế nào mà thằng nhỏ lại chạy vào được.

Anh bước đến bên giường, ý xấu nhéo nhéo khuôn mặt tròn đầy thịt của Bánh Bao, tuy Bánh Bao đã cao hơn nhiều, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào chẳng tụt đi tẹo nào, vẫn vù vù thịt.

Bánh Bao bị cha nhéo tỉnh, mắt to mờ màng chớp chớp, bé bắt mắt bĩu môi, cọ cọ vào ngực Ô Thuần Nhã, lăm bằm lăm bầu.

Bị bé ôm lăm bằm quấy nhiễu, Ô Thuần Nhã cũng lơ mơ tỉnh, mắt nửa khép nửa mở nâng tay nhéo mông Bánh Bao, than thở, “Bánh Bao ngoan chút đi.”

Bánh Bao bĩu môi, ngẩng đầu nhìn Tư Không Viêm Nghiêu ngồi bên giường, giọng nói mềm nhẹ đậm mùi sữa mang theo bất mãn lên án, Cha hư quá, quấy rầy Bánh Bao và phụ thân ngủ.”

Ô Thuần Nhã nghe Bánh Bao nói vậy mới nhập nhèm mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn nam nhân khoe môi hơi cong lên ý cười ôn nhu bên cạnh, cậu tròn mắt, hỏi, “Sao anh đã về rồi?” Mấy giờ rồi? Chẳng lẽ cậu đã ngủ nguyên một ngày, đến giờ tan tầm của nam nhân? Không thể nào!

“Mười giờ.” Nam nhân thấy cậu tỉnh, vươn tay luồn vào chăn bông mềm mại xách Bánh Bao thịt lên, thanh âm trầm thấp đầy bất mãn, hỏi Bánh Bao, “Vào bằng cách nào?”

Bánh Bao quơ quơ hai chân béo, thất lưng uốn éo trái phải, gãy không được, chỉ có thể tức giận phồng má, vung tay loạn xạ, kêu lên, “Đề quản gia thúc thúc mở cửa! Cha thiệt vô lại, buông Bánh Bao ra! Bánh Bao phải giúp phụ thân ngủ!”

Ô Thuần Nhã nhìn bé như vậy không khỏi cười khê, chậm chạp ngồi dậy tựa vào đầu giường, lười biếng ngáp một cái.

Tư Không Viêm Nghiêu thấy cậu không định ngủ tiếp nữa, liền thả Bánh Bao xuống giường, Bánh Bao được tự do lập tức chống mông bò đến chỗ phụ thân bé, chui đến trước ngực phụ thân, hừ hừ hai tiếng.

Cha bé hơi quá đáng rồi đó! Còn khi dễ bé, không phải chỉ là ngủ cùng phụ thân thôi sao, cha ngày nào cũng được ngủ với phụ thân, dựa vào cái gì Bánh Bao không được! Đã thế lại còn trêu bé nữa chứ, bé còn mít mới sợ!

Bánh Bao thịt trũng to mắt, hung hăng nhìn chằm chằm Tư Không Viêm Nghiêu, ý đồ để cho anh nhận ra tâm tình bất mãn của mình.

Tư Không Viêm Nghiêu có thể hiểu suy nghĩ của con, cơ mà lúc này anh lười so đo với bé, anh vươn tay sờ sờ bụng Ô Thuần Nhã, nhẹ giọng hỏi, “Có bị Bánh Bao đạp lên không?”

Lời này nói xong, lập tức liền khiến Bánh Bao thịt bên cạnh bất mãn cực kì, bé tức giận nói, “Con đâu có đạp vô phụ thân chứ!” Bé ngủ cùng phụ thân lúc nào cũng ngoan nhá!

Ô Thuần Nhã nở nụ cười cung chiêu, cậu xoa mái tóc xù bông của bé, trêu trọc nhìn nam nhân, ý bảo anh đừng khi dễ con nữa.

“Sao anh đã trở lại rồi?” Cậu biết mấy ngày nay nam nhân rất bận, mỗi ngày đều đi sớm về muộn, đến cả cơm trưa cũng không về nhà ăn được.

Từ khi cậu mang thai, Tư Không Viêm Nghiêu chỉ cần có cơ hội sẽ tranh thủ bớt thời gian lái xe về xem cậu, gần đây chỉ buổi tối nam nhân tan tầm về cậu mới gặp được anh, khiến cậu bắt đầu thấy nhớ cảm giác được ở cùng anh rồi.

Tư Không Viêm Nghiêu lúc này mới nhớ tới mục đích trở về của mình, anh vươn qua hôn lên trán Ô Thuần Nhã, lại thòm lên mặt Bánh Bao, cười nói, “Trở về lấy tài liệu.” Sáng vội đi nên anh quên mang theo tài liệu mới sửa tối qua.

Bánh Bao chớp mắt, bĩu môi, “Cha ghét ghê.”

Tư Không Viêm Nghiêu buồn cười chọt hai má thịt thịt của Bánh Bao, tên nhóc này vẫn còn mang thù đây.

Ô Thuần Nhã thờ dài, dạo này hai cha con cứ thấy mặt nhau là lại sinh sự, cuối cùng Bánh Bao vẫn bị cha dùng vũ lực trấn áp.

Tư Không Viêm Nghiêu không thích nói chuyện, cho nên trên mặt trận võ mồm sẽ không nhanh mồm nhanh miệng bằng Bánh Bao, song nam nhân cũng không ngại nói thêm đôi câu, nếu bé nói quá nhiều? Vậy thì xách Bánh Bao lên, cho tên nhóc này đu đưa giữa trời, thì nó liền ngoan ngoãn.

“Được rồi, anh mau đi lấy đồ đi, không thì anh ăn cơm xong rồi hẵng đi” Ô Thuần Nhã xuống giường, cầm quần lót nhỏ mặc vào cho Bánh Bao.

Tư Không Viêm Nghiêu nghĩ nghĩ, nói, “Đưa hai người đi ăn cơm, buổi chiều theo anh đến công ty.” Mấy hôm nay anh chẳng có bao nhiêu thời gian ở bên bảo bối, hôm nay thực sự anh rất muốn được ở cùng bảo bối nhiều hơn một chút.

Không đợi Ô Thuần Nhã phản ứng, Bánh Bao đã vỗ mống bôm bốp, kêu ầm lên, “Con muốn ăn tôm hùm! Muốn ăn tôm hùm!”

Ô Thuần Nhã thờ dài, cậu không thích hải sản, tanh lắm.

Tư Không Viêm Nghiêu thấy vẻ mặt của cậu liền biết người này không muốn ăn, anh nháy mắt với Bánh Bao, Bánh Bao lập tức sửa lại, “Con không muốn ăn tôm hùm nữa, muốn ăn thịt bò nướng!” Nói xong, Bánh Bao còn dùng đôi mắt ngập nước trộm nhìn Ô Thuần Nhã.

Ô Thuần Nhã khẽ bĩu môi, ngấy lăm, khẩu vị của cậu mấy hôm nay lại thay đổi, không muốn ăn thịt cá.

Bánh Bao cũng bĩu môi, bé nghĩ không ra, giờ bé chỉ muốn ăn hai món này thôi.

Tư Không Viêm Nghiêu ôm con, hai cha con nhìn cậu, chờ cậu ra quyết định.

Ô Thuần Nhã chớp mắt mấy cái, “Thôi được, đi ăn thịt bò nướng.” Cậu biết thừa, người nhà Tư Không Viêm Nghiêu ấy à, toàn theo chủ nghĩa ăn thịt. Nhất là Tư Không Viêm Nghiêu và Bánh Bao, hai cha con này không có thịt là không vui, hơn nữa còn siêu kén ăn!

Quán thịt bò Mặt trời đỏ tuy chỉ là một quán nhỏ, nhưng có món thịt bò hầm kiểu Mông Cổ rất ngon, nhà bọn họ có thể ăn thịt không ngừng, cũng có thể ăn rau, mùa đông lạnh lẽo, ba người vây quanh nồi lẩu thịt bò nóng hầm hập vừa ăn vừa si sụp, thích ý biết bao.

Còn chưa đúng giờ ăn trưa, cho nên trong quán không nhiều người đến ăn lắm.

Bà chủ quán lúc thấy Ô Thuần Nhã thì sững sốt, nhưng lại lập tức bình thường, cười ha hả mời bọn họ ngồi xuống.

Vừa định gọi món, chợt nghe có một người kêu.

“Đại ca!”

Tư Không Viêm Nghiêu quay đầu lại, nhướn mày, không ngờ là Hạ Dương đã một thời gian không gặp, hửm? Người bên cạnh có phải là... Triệu Văn Hạo?

Bánh Bao nhỏ Ô Trạch Vũ vừa nhìn thấy Hạ Dương, lập tức mặt mày hớn hở phi qua, bé giang hai tay, kinh hi kêu lên, “Tiểu thúc ~” O(n_n)O

Hạ Dương khom lưng, bế bé lên, hung hăng thơm một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn tròn xoe của bé, còn mặt dán mặt cọ cọ, “Bánh Bao à, có nhớ thúc không ~”

Bánh Bao lúc này không hề ghét bỏ Hạ Dương, cũng ôm hân cọ cọ một tí, vừa cọ vừa mềm nhẹ nói, “Tiểu thúc gầy quá, Bánh Bao cọ mà thấy đau đau.”

Ô Thuần Nhã cũng gật đầu đồng ý với Bánh Bao, chỉ mới một tháng không gặp, Hạ Dương đã gầy đi nhiều, sao lại thế này?

Cậu liếc mắt nhìn sang người đứng bên cạnh mình — anh cũng không quan tâm một chút.

Nam nhân nhướn mày — còn sống là được.

Anh nào có rảnh rỗi mà quan tâm Hạ Dương gầy hay không chứ, để Văn Nhân Minh Húc bận tâm là đủ rồi.

Triệu Văn Hạo nhìn thấy Tư Không Viêm Nghiêu thì có chút câu nệ, không thể trách, người ta là lãnh đạo trực tiếp mà.

“Sếp, ngài đến ăn cơm sao!” Nói xong, tự hân muốn quất mình một phát, ở cùng Hạ Dương là chỉ số thông minh liền giảm xuống theo.

Ô Thuần Nhã bật cười, nói với nhân viên phục vụ đứng bên cạnh chờ gọi món, “Chúng tôi ngồi cùng mấy người này.”

Nhân viên phục vụ là lần đầu nhìn thấy đàn ông mang thai, cho nên rất tò mò, cứ trộm nhìn cậu mãi, nghe được giọng nói nhẹ nhàng của cậu còn đỏ mặt.

Nhân viên phục vụ vội nói, “Tiên sinh, ngài có cần thêm gì khác không?”

Ô Thuần Nhã cầm menu nhìn nhìn, cậu gọi thêm ít thịt cùng rau dưa, mỉm cười nói, “Tùng đó là đủ rồi, phiền toái mang đến một bộ đồ ăn cho trẻ con.” Loại nhà hàng như thế này, phân nửa sẽ chuẩn bị bộ đồ ăn (thìa nĩa dao...) riêng cho trẻ em.

Nhân viên phục vụ gật đầu, xoay người rời khỏi bàn ăn đi đặt món.

Tư Không Viêm Nghiêu đỡ Ô Thuần Nhã ngồi xuống, chính mình ngồi xong rồi quay đầu nhìn Triệu Văn Hạo vẫn câu nệ đứng bên cạnh, nói, “Ngồi đi.”

Đây là lần đầu Triệu Văn Hạo cùng ăn cơm chung một bàn với Tư Không Viêm Nghiêu, hơn nữa còn lần đầu tiên gặp Ô Thuần Nhã, chàng trai được sếp yêu thương sùng ái trong truyền thuyết, nói không khản trương là giả.

“Cái kia, thưa sếp, tôi muốn được về tổng công ty.” Công tác ở thành phố C rất tốt, nhưng đối với hân, vẫn là muốn được đi theo làm việc bên cạnh Tư Không Viêm Nghiêu, vì cái gì ư? Bởi vì ở bên cạnh sếp sẽ học được rất nhiều!

Tư Không Viêm Nghiêu nhướn mày nhìn hân, khó hiểu hỏi, “Công tác không thuận lợi?”

Triệu Văn Hạo rót sữa hạnh nhân nóng cho Ô Thuần Nhã và Bánh Bao mỗi người một cốc, nói, “Cũng không phải, công ty chi nhánh ở đó đã đi vào

quỹ đạo, không có không gian phát triển.” Một năm trước hắn bị điều đến công ty con ở C thị, đảm nhận chức vụ giám đốc, Triệu Văn Hạo cảm thấy mình hẳn là nên trở về tiếp tục học hỏi.

Gật đầu, nam nhân kỳ thực rất vừa lòng với kết quả một năm công tác này của hắn, nhưng dù sao điều động nhân sự cũng phải cần xem xét kỹ một chút, bởi hiện tại ở tổng công ty không thiếu nhân viên.

“Sau Tết sẽ xem xét.” Triệu Văn Hạo từng theo anh một thời gian, người này bề ngoài không quá nổi trội, mập mạp, nhưng làm việc rất nghiêm túc, cần cù chăm chỉ học hỏi.

Bánh Bao ngồi trong lòng Hạ Dương vẫn luôn mở to mắt tò mò nhìn Triệu Văn Hạo, úi chà, chú này béo ghê đó! Coi bộ chọt chọt nắn nắn sẽ thích lắm đây.

Nghĩ như vậy, Bánh Bao liền vươn móng nhéo cái bụng vù vù thịt của Triệu Văn Hạo một cái, mắt to lóe sáng đầy kinh hi, cọ trái cọ phải ngo ngoáy trong lòng Hạ Dương, sau đó nhóc ngửa đầu vươn hai tay về phía Triệu Văn Hạo đang mặc danh kì diệu nhìn bé, “Chú béo ôm một cái!” Mềm ghê ta, ngồi lên nhất định sẽ thoải mái lắm!

Triệu Văn Hạo thấy bé mặc một chiếc áo bông gile thuần trắng, bên trong là áo len màu da cam, đáng vẻ bụ bẫm trắng nõn mềm mại đáng yêu hết sức, không khỏi thấy yêu thích, lập tức vươn tay ôm chặt bé vào lòng.

Bánh Bao đắc chí, mắt to cong cong, ở trong lòng hắn tìm một tư thế thoải mái, mông thịt an vị trên bụng người ta, cười với Ô Thuần Nhã ngồi ở đối diện, “Phụ thân, bụng chú béo mềm ơi là mềm~ còn mềm hơn cả bụng phụ thân nữa~”

Ô Thuần Nhã trừng bé một cái, “Xuống dưới, không lẽ phép gì cả!”

Bánh Bao bĩu môi, Triệu Văn Hạo mau chóng xoa tay, “Không sao không sao, bé rất đáng yêu.”

Có người khen con đáng yêu khiến người làm phụ thân như Ô Thuần Nhã thấy vô cùng vui vẻ, nhưng cậu vẫn trừng Bánh Bao, bắt bé ngồi xuống dưới ăn cơm.

Bánh Bao ủy ủy khuất khuất trượt chân xuống đất, hai mẩu chân chạy đến chỗ phụ thân, bị Hạ Dương ôm ngồi lên ghế.

Bánh Bao cầm đũa nhỏ múa may, “Phụ thân, phụ thân muốn ăn gì, để Bánh Bao gấp cho.” Nói là nói như vậy, nhưng cặp mắt bé chỉ nhìn chăm chăm vào miếng thịt bò to nhất trong nồi, nước miếng cũng sắp chảy xuống tới nơi rồi.

Tư Không Viêm Nghiêu ra hiệu cho mọi người ăn cơm, trước vươn tay gấp cho Ô Thuần Nhã chút đồ ăn mà cậu thích, sau đó nhìn về phía Hạ Dương, hỏi, “Minh Húc đâu?”

Hạ Dương sừng sốt, nhàn nhạt đáp, “Đi công tác.”

Nam nhân cảm thấy ba chữ ‘đi công tác’ này không phải chỉ có ý như trên mặt chữ, tuyệt đối là còn có thâm ý gì khác, nhưng anh cũng không hỏi nhiều, dù sao đây là chuyện của hai người bọn họ, không cần thiết anh phải nhúng tay vào nhiều.

Triệu Văn Hạo có gì muốn nói lại thôi với Tư Không Viêm Nghiêu, cuối cùng bị Hạ Dương ở dưới bàn hung hăng đập cho một cước mới tiếp tục cúi đầu ăn cơm, được rồi, là hắn xen vào chuyện của người khác nên chịu báo ứng.

Cơm ăn được một nửa, di động của nam nhân kêu lên, “Nói.”

“Gì?Được.....Rồi.....Đúng.....Ừ.....Cứ như vậy.....” Cúp máy, Tư Không Viêm Nghiêu nói với Hạ Dương, “Gần đây đừng đi đâu, ở nhà cùng chị dâu cậu đi.”

Một tiếng ‘chị dâu’ này vừa thốt ra, Ô Thuần Nhã đỏ bừng mặt, quay đầu trừng nam nhân một cái.

Tư Không Viêm Nghiêu cười khế, sán lại gần hôn lên tai cậu, nhẹ giọng nói, “Bảo bối, em làm nũng sao?”

Khẩu khí trêu chọc không thềm che giấu, Ô Thuần Nhã xấu hổ suýt nữa thì cầm đũa chọc vào mũi y! Đồ lưu manh!

Hạ Dương khó hiểu hỏi, “Đại ca, sắp đến tết rồi, anh định làm gì?” Vừa rồi hắn và Triệu Văn Hạo còn tán gẫu, dạo này tập đoàn Tư Không có rất nhiều hành động lớn, ngầm thanh trừ vài nhân viên cấp cao.

Tư Không Viêm Nghiêu nhếch môi, nở nụ cười đầy tà khí.

Hạ Dương run một cái, im miệng, không hỏi nữa. Giờ hắn chỉ thấy tóc gáy dựng hết cả, một luồng khí lạnh chạy thẳng từ chân lên tới đỉnh đầu, đại ca hắn chẳng phải người tốt lành gì, không khéo lại đang tính kế ai rồi!

“Mai em sẽ chuyển đến.” Dù sao cũng chỉ có một thân một mình cô đơn, ở đâu chẳng giống nhau, chuyển qua còn có thể chơi cùng Bánh Bao và Cảnh Hoán, hắn vui lắm.

Triệu Văn Hạo cúi đầu ngẫm nghĩ, sau đó giật mình, hóa ra là còn có chuyện như vậy! Xem ra lời đồn đãi là sự thật, nhưng mà....Chắc chắn, chiều này

của sếp quả là đủ ngoạn độc!

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Bảo bối, cùng ăn trưa nào!

Ô Thuần Nhã chỉ ăn mấy miếng rồi buông đũa, đột nhiên cậu cảm thấy không có khẩu vị.

Bánh Bao ngồi ăn đến miếng bóng nhẫy, cậu cầm khăn ướt lau mồm cho bé, nhéo chóp mũi của bé, cười nói, “Ăn thành con mèo hoa rồi!”

Trộn canh thịt với cơm, Bánh Bao cầm muỗng nhỏ đút vào miệng, vừa nhai vừa nói, “Phụ thân, sao phụ thân không ăn nữa?” Thịt bò ở chỗ này ngon thiệt, cay cay, tê tê, bắp bò dai dai nhai sượng miệng, ừm, bé thích.

Bé giờ muỗng nhỏ, xúc cơm trộn đưa cho phụ thân, nghiêng đầu hỏi, “Phụ thân, ăn ngon không ạ?”

Ô Thuần Nhã gạt đầu, nuốt cơm trong miệng xuống, thấy con ăn vui vẻ tự dưng cậu lại thấy muốn ăn.

Tư Không Viêm Nghiêu nhướn mày nhìn Bánh Bao, nháy mắt mấy cái, làm tốt lắm!

Bánh Bao lắc đầu, còn phải để bé thân chinh xuất mã, hừ hừ!

Triệu Văn Hạo ở bên cạnh nuốt nửa muỗng luôn chiếc đũa vô họng, người đàn ông đang tản ra ấm áp ôn nhu lo lắng này là ông sếp lãnh huyết của hần sao? Lễ nào là hôm nay phương thức ra cửa của hần không đúng? Quá kinh khủng rồi.

Hạ Dương đang bận gấp thịt ăn, thấy biểu tình như gặp quỷ của hần, cười nhạo một tiếng nói, “Chuột, nếu cậu còn trừng mắt nữa, đại ca tôi sẽ khoét mắt cậu xuống đó.”

Triệu Văn Hạo run một cái, lập tức thu hồi ánh mắt cúi đầu ăn cơm.

Tư Không Viêm Nghiêu lười phản ứng với hần, gấp đồ ăn cho Ô Thuần Nhã, thấy cậu ăn hai miếng rồi lại buông đũa, anh không khỏi có chút lo lắng, nhẹ giọng hỏi, “Có phải không hợp khẩu vị không?”

Ô Thuần Nhã lắc đầu, cười với anh, “Anh đừng căng thẳng như vậy, em chỉ đột nhiên không muốn ăn thôi, dạ dày hơi quặn lên.”

Vừa nghe cậu nói vậy, Tư Không Viêm Nghiêu lại càng lo, anh vươn tay nhẹ nhàng xoa bụng cậu, cao thấp xoa xoa, “Có phải tên nhóc kia nghịch ngợm rồi không?”

Bánh Bao nghiêng đầu, cũng vươn móng thịt sờ sờ bụng Ô Thuần Nhã, bé bấu môi lẩm bẩm, “Phụ thân, bánh bao nhỏ không cho phụ thân ăn cơm phải không, chờ đến khi nó ra Bánh Bao sẽ giúp phụ thân oánh nó!”

Ô Thuần Nhã bật cười nhéo cái miệng đang chu lên của bé, mắng, “Nói lung tung!”

Bánh Bao lườm bầu hai tiếng, ngồi trờ lại tiếp tục dẫu môi ăn cơm.

Hạ Dương cười gấp một miếng thịt bò đút vào miệng, thấy bé chu chu cái miệng nhỏ nhìn thực sự là rất đáng yêu, liền vươn qua chọt một cái, dùng sức thom lên mặt bé.

Bánh Bao ghét bỏ lau mặt, “Tiểu thúc chẳng lau miệng gì cả, toàn mờ là mờ này ~”

Ô Thuần Nhã lắc đầu cười lau mặt cho bé, sau đó trừng Hạ Dương đang cười tít cả mắt một cái. Tên này còn trẻ con hơn Bánh Bao, đúng là quá trẻ con!

Hạ Dương ăn no, dạo này hần chẳng thiết ăn uống gì, tựa vào ghế ợ một cái, nói, “Đại ca, em về thu xếp một chút, tối sẽ chuyển qua.”

Triệu Văn Hạo thấy Hạ Dương định đi, cũng không muốn ở đây một mình, hần đứng lên, nói với Tư Không Viêm Nghiêu, “Sếp, tôi cũng về trước.”

Tư Không Viêm Nghiêu gạt đầu, suy nghĩ rồi nói, “Để năm sau.”

Triệu Văn Hạo đã theo anh một thời gian, cho nên hần rất hiểu ý tứ trong câu nói ngắn gọn này của Tư Không Viêm Nghiêu, lập tức vui mừng cong mày, dùng sức gạt đầu cam đoan, “Sếp, tôi nhất định sẽ cố gắng!”

Tư Không Viêm Nghiêu khoát tay, ý bảo, cứ đi.

Hạ Dương vẫy tay với Bánh Bao, lại hướng về phía Ô Thuần Nhã hô lên một câu, “Chị dâu, buổi tối gặp ghen ~” Hô xong, hấn nhanh chân bỏ chạy, ầm một tiếng, cánh cửa vừa đóng bị Ô Thuần Nhã ném đĩa thẳng tới.

Tư Không Viêm Nghiêu cười nhìn cậu, lắc đầu nói, “Tức giận với nó làm chi.” Nói xong anh tiếp tục cúi đầu ăn com, chốc nữa anh còn phải về họp, đi ra mấy giờ khiến công tác chậm trễ, chiều lại bận bịu hơn rồi.

Ô Thuần Nhã hừ một tiếng, nâng tay gấp đồ ăn cho hai cha con.

Trước cửa chính tổng công ty tập đoàn Tư Không Viêm Nghiêu ném chìa khóa cho bảo vệ, trước mở cửa sau để Bánh Bao tự xuống, sau mở cửa phó lái, cúi người đỡ Ô Thuần Nhã xuống xe, làm cho toàn bộ nhân viên tới lui tập đoàn Tư Không Viêm Nghiêu đều há hốc mồm tròn to mắt, may mà bọn họ đã được huấn luyện ít nhiều, nếu không nhất định sẽ sợ hãi kêu ra tiếng.

Khúc Tân trùng họp mới cùng Tôn Dương ăn com xong đang quay về công ty, vừa vặn thấy một màn ầm ập như vậy, cô nhanh chân tiến lại gần, cúi người, thần sắc còn siêu nghiêm túc hô, “Bà chủ!”

Một đám người ngo ra đột nhiên như bị bom nổ tỉnh, lập tức thẳng người, hướng về phía Ô Thuần Nhã, tập thể khom lưng, sau đó đều tằm tắp mà hô lên một câu, “Xin chào bà chủ!”

Đội đến khi hô xong rồi, không ít người mới có phản ứng, xưng hô như thế không đúng a, người ta là một người đàn ông, dù sao cũng không nên gọi là bà chủ chứ nhè!

Ô Thuần Nhã xấu hổ sắp chết tới nơi, thực hận không thể chui vào trong xe lần nữa!

Tiểu Bánh Bao Ô Trạch Vũ trái lại cực kì khoái chí, ừm, không tồi, mấy người này được cha dạy dỗ tốt lắm!

Tư Không Viêm Nghiêu lần đầu lộ ra tươi cười trước mặt công chúng, vung tay với bọn họ, ý tứ là, nên làm gì thì đi làm đi!

Anh cúi đầu nhìn bảo bối đến lỗ tai cũng đỏ rực lên, không khỏi sáp lại gần, lưu manh vô độ nói, “Bảo bối, em liền theo anh đi thôi!”

Bánh Bao ở bên cạnh che miệng cười, hớ hớ, cha đẹp trai quá, quá đẹp trai!

Ô Thuần Nhã giật giật khóe miệng, ngẩng đầu hung hăng trừng nam nhân, hất tay anh ra, tự mình đi vào cửa.

Anh không sợ mất mặt, nhưng mình không thêm cùng anh mất mặt chung đâu! Hừ.

Tối văn phòng Tư Không Viêm Nghiêu, Ô Thuần Nhã lười biếng ngồi xuống sofa, cậu thấy môi thất lưng quá, mang thai bốn tháng, bụng càng ngày càng lớn, hôm đó Giang Võ đến kiểm tra đã nói, cậu cần đi lại nhiều, nếu không đợi mấy tháng nữa sẽ càng không quen.

Thờ dài, cậu vầy vầy Bánh Bao, nói, “Bánh Bao, đến đây, đỡ phụ thân đi bộ.”

Bánh Bao thịt gât đầu lại gần, vươn móng nhỏ, nghiêm túc bài bản nâng Ô Thuần Nhã dậy, đứng nhìn bé nhỏ con thế, nhưng một thân đầy thịt kia cũng không phải chỉ làm cảnh đâu, khỏe phết đó!

Tư Không Viêm Nghiêu nhìn theo hai cha con đang chậm rãi đi lại trong phòng, vừa lòng nở nụ cười, hai bảo bối đều ở dưới tầm mắt của anh khiến anh cảm thấy rất thoải mái và an tâm.

Anh lấy văn kiện để trên bàn, lật xem, sau đó nhíu mày, gọi điện thoại nội tuyến, “Gọi Tôn Dương.”

Khúc Tân nhanh nhẹn gọi Tôn Dương, nghe khẩu khí của sếp, hình như là tâm tình không tốt.

Lúc Tôn Dương gõ cửa bước vào liền thấy Ô Thuần Nhã một tay chống thất lưng, một tay nắm hai tay nâng lên Bánh Bao thịt, chậm rãi đi bộ ở bên cạnh.

Hắn ho nhẹ một tiếng, đi đến bàn làm việc của Tư Không Viêm Nghiêu, hỏi, “Sếp ngài tìm tôi có việc?”

Tư Không Viêm Nghiêu ném tập văn kiện vừa xem tới trước mặt hắn, nhướn mày ý bảo hắn tự mình xem.

Tôn Dương khó hiểu, đây là báo cáo tổng kết cuối năm, có chỗ nào nhầm lẫn rồi?

Hắn lấy ra xem một chút, vẫn không phát hiện ra, khó hiểu nhìn về phía nam nhân.

Có Ô Thuần Nhã và Bánh Bao ở đây, nam nhân dù có câu giận cũng sẽ không thể hiện trước mặt bảo bối, vươn tay đoạt lấy văn kiện, lật ngược lại đến trang thứ hai, dùng bút máy khoanh tròn hai chỗ, lại bộp một tiếng ném xuống.

Tôn Dương chớp mắt mấy cái, mở ra nhìn, sắc mặt nháy mắt trắng bệch, trán cũng rịn mồ hôi.

“....Sếp, tôi sẽ lập tức sửa chữa.” Sai lầm cấp thấp như vậy cũng phạm phải, Tôn Dương khẽ run lên.

Hắn viết nhầm 386,724,953 thành 386,724.953.

Tư Không Viêm Nghiêu lạnh lùng quét qua hắn một cái, cúi đầu tiếp tục xem báo cáo của bộ phận khác.

Tôn Dương cảm văn kiện bước ra ngoài, Khúc Tân tiến đến, hỏi, “Thế nào?” Vừa rồi cô ở ngoài nghe lén, không có âm thanh kì quái gì, chắc là không phải lo.

Tôn Dương lau mồ hôi lạnh, thở dài, “Tiểu thiếu gia và bà chủ đúng là phúc tinh của tôi, tôi viết nhầm con số thống kê, nếu là trước kia, sếp sẽ mắng chết tôi mất.”

Khúc Tân vỗ vai hắn, “Đương nhiên rồi, tiểu thiếu gia đáng yêu biết bao nhiêu, hết như Tiểu Đồng Tử, anh mau trở về sửa lại đi.”

Tôn Dương gật đầu, khỏi cần chờ thang máy, trực tiếp chạy xuống bằng thang bộ, vội quá mà!

Ô Thuần Nhã vòng vòng mấy lần, thấy hơi mệt, hô hấp cũng nặng nề hơn, cậu dừng bước, cúi đầu nhìn Bánh Bao, thấy bé mặt ửng hồng, trán thấm ướt mồ hôi, không khỏi cười nói, “Được rồi, cảm ơn Bánh Bao giúp phụ thân tản bộ.”

Bánh Bao thịt phồng má, vẻ mặt nghiêm túc cực kì, bình thường bé chạy tới chạy lui đều không vấn đề gì, nhưng giờ thì không được, chỉ sợ mình không cẩn thận làm phụ thân ngã, còn phải đi theo bước chân của phụ thân, thần kinh khẩn trương cao độ, nếu không đã không chảy mồ hôi như thế.

Đỡ Ô Thuần Nhã ngồi xuống, Bánh Bao dùng chất giọng non nớt ngọt ngọt trang hỏi, “Phụ thân có muốn uống nước không ạ?” Giờ cha đang bận, bé là tiểu nam tử hán, phải đảm nhận trách nhiệm chăm sóc phụ thân.

Ô Thuần Nhã cười gật đầu, “Vây phiền Bánh Bao rồi.”

Bánh Bao dứt khoát đáp, “Không phiền ạ!” Bé lắc lắc mông thịt đẩy cửa văn phòng, nói với Khúc Tân bên ngoài, “Tân tỷ tỷ, phiền chị lấy cho phụ thân em một ly nước ấm, còn có em muốn uống nước chanh, ừm... còn nữa, làm cho cha em một tách cà phê, cảm ơn chị nhé ~”

Khúc Tân bị giọng nói non nớt, mềm nhẹ như chứa đường của Bánh Bao gọi, tim như nhũn ra, lập tức đứng lên phục vụ bé, tiểu thiếu gia thật đáng yêu! Siêu siêu đáng yêu!

Từ chối ý định tiến vào của Khúc Tân, Bánh Bao nhận lấy khay, tuy rằng ở trên có ba ly đồ uống, nhưng Bánh Bao vẫn rất vững vàng bung vào văn phòng.

“Phụ thân, uống nước đi.” Đặt khay xuống bàn trà, Bánh Bao bung ly nước đưa cho Ô Thuần Nhã, mắt to long lanh, trong đó toàn bộ đều là tự hào hơn hờ chờ được khen.

Ô Thuần Nhã cũng nể tình, vươn qua hôn lên cái trán no đủ của Bánh Bao, nhẹ giọng nói, “Con phụ thân lớn rồi, ngoan lắm.”

O(n_n)O được khen à nha ~ Bánh Bao đắc chí, bung tách cà phê nóng đến chỗ Tư Không Viêm Nghiêu, kiễng mũi chân, đặt cà phê lên bàn làm việc, ngửa đầu cười với nam nhân đang nhìn mình, “Cha uống cà phê ạ.”

Tư Không Viêm Nghiêu một tay ôm bé ngồi lên bàn làm việc, nhéo nhéo hai chân vù thịt của bé, cười nói, “Bánh Bao ngoan lắm.”

Ô Thuần Nhã lắc đầu, “Mau thả Bánh Bao xuống, đừng để con...” Lời còn chưa dứt, sắc mặt cậu đã biến đổi.

Tư Không Viêm Nghiêu nghi hoặc nhìn cậu, “Sao vậy?”

Ô Thuần Nhã cười có chút cổ quái, chỉ chỉ bụng, chớp mắt mấy cái, “Nó đá em một cái.” Nói xong, lại đổi sắc mặt.

Hai cha con đều kinh ngạc trợn mắt, nam nhân bế Bánh Bao lên, đi tới.

Anh kinh hi nói, “Nó đá em sao?”

Ô Thuần Nhã buồn cười nhìn nam nhân, gật đầu.

Tư Không Viêm Nghiêu vươn bàn tay to hơi run run, đây không phải là lo sợ, mà trăm phần trăm là quá kích động.

Anh đặt tay lên bụng Ô Thuần Nhã, không phản ứng...

Ô Thuần Nhã bật cười nói, “Anh đừng thần kinh thế được không, hồi trước Bánh Bao trong bụng em cứ như muốn tạo phản, ngày nào cũng nghịch ngợm không yên, tên nhóc này như vậy là hiền đó.” Bốn tháng là có thể cảm giác được thai máy, nhưng cũng chỉ là dao động rất nhỏ, nam nhân giờ muốn kiểm tra, chỉ sợ còn hơi khó.

Tư Không Viêm Nghiêu có chút thất vọng, anh còn định câu thông với bánh bao nhỏ chút chứ.

Bánh Bao chớp chớp mắt, ngai ngừng then thùng, lúc ấy bé quả là gây sức ép không ít. (hồi ấy ms trùng sinh nên chưa có kinh nghiệm =.=)

Ba người còn đang ngồi chờ bánh bao nhỏ đập bụng cha nhóc cái nữa, Khúc Tân gõ cửa.

“Sếp, có Sở Tiểu Thư nói đến tìm ngài có chuyện muốn nói.” Khúc Tân đã từng gặp qua Sở Tây Tây này, hơn nữa còn biết rõ cô ta có quan hệ với sếp nhà mình, nói xong, còn có chút lo lắng đưa mắt nhìn Ô Thuần Nhã.

Ô Thuần Nhã mỉm cười với cô, tỏ vẻ không liên quan gì đến mình.

Tư Không Viêm Nghiêu trầm mặt, nói, “Cho cô ta vào.”

Khúc Tân gật đầu đi ra ngoài, Sở Tây Tây bước vào.

Lúc thấy Bánh Bao và Ô Thuần Nhã cô ta sững sốt thấy rõ, khuôn mặt tươi cười hấp dẫn nguyên bản chợt có vẻ vẩn vơ.

“Tư Không tiên sinh, tôi muốn bàn với ngài một vụ làm ăn lớn, có thể mời người ngoài ra không?”

Tư Không Viêm Nghiêu ngồi xuống bên cạnh Ô Thuần Nhã, một tay vòng tròn quanh thắt lưng cậu, một tay vỗ về bụng cậu, lạnh như băng nhìn Sở Tây Tây, nói ra ba chữ, “Vợ của tôi.”

Bánh Bao còn kém vỗ tay trầm trồ khen ngợi, ngao ô, cha càng ngày càng đẹp trai!

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Từ chối làm ăn

Sở Tây Tây thấy trong giọng nói vốn lạnh lùng nghiêm cẩn của anh giờ lộ ra ôn nhu sủng nịch, sắc mặt không khỏi biến thành trắng bệch, ngay cả tảng phấn dày cô ta bôi vẽ trên mặt cũng không cách nào che dấu được.

Ô Thuần Nhã liếc Sở Tây Tây một cái, vươn tay đẩy nam nhân ra, nhẹ giọng nói, “Em mang Bánh Bao ra ngoài một lát.”

Tư Không Viêm Nghiêu nhíu mày, không chịu.

Ô Thuần Nhã ngoắc gọi Bánh Bao lại gần, nắm lấy bàn tay nhỏ nhỏ của bé đứng lên, nói với Sở Tây Tây, “Cô có chuyện gì thì nói với anh ấy đi, tôi ra ngoài đây.”

Tư Không Viêm Nghiêu sắc mặt âm u, anh cảm thấy nhất định là bảo bối giận rồi, đều do ả chết tiệt này!

Bánh Bao chớp mắt, quơ quơ móng thịt, mềm nhẹ nói, “Phụ thân, mặt cha đen lắm đó.”

Ô Thuần Nhã cúi đầu nhìn nam nhân, không khỏi nở nụ cười, biểu tình lãnh khốc của nam nhân lại mang theo chút ủy khuất, như thể bị người ta bỏ rơi.

Cậu bật cười nói, “Chỉ vậy, em chỉ đi bộ thôi mà, không đi xa đâu.”

Tư Không Viêm Nghiêu liếc xéo Sở Tây Tây một cái, nói, “Không cho phép ra ngoài.”

Ô Thuần Nhã thở dài, được rồi, không so đo với tên lòng dạ hẹp hòi này nữa, cũng may văn phòng Tư Không Viêm Nghiêu lớn, cậu tránh xa chút chút vậy, miễn cho bị tiện khí này lan đến làm ảnh hưởng.

Bánh Bao sai chân ngẩn bám sát, cơ mà vẫn cố nghiêng ngả đầu, muốn nghe lén mục đích Sở Tây Tây đến đây, bé tò mò lắm rồi!

Ô Thuần Nhã nhéo má bé, trừng bé một cái.

Bánh Bao bấu môi, được rồi, không nghe thì không nghe.

Sở Tây Tây ngược hàng mi chuốt thiết dày lên, đôi mắt ngập nước long lanh nhìn chăm chăm Tư Không Viêm Nghiêu, có chút khấn trương ngồi xuống sofa, cười xinh đẹp.

Ánh mắt Tư Không Viêm Nghiêu vẫn dừng trên người Ô Thuần Nhã, khóe mắt thấy Sở Tây Tây ngồi xuống bên cạnh, chán ghét nhíu mày, anh đứng dậy đi đến bàn làm việc, ngồi lên, sau đó nói, “Nói đi, chuyện gì.”

Sở Tây Tây liếm môi, lấy một bao thuốc lá trong túi, chuẩn bị châm một điếu hút giảm căng thẳng.

Kết quả bật lửa còn chưa lấy ra, đã bị nam nhân lạnh giọng quát lớn, “Cấm hút!”

Sở Tây Tây run lên, lập tức cất bao thuốc vào túi.

“Viêm... không đúng, Tư Không tiên sinh, hôm nay tôi tới là muốn thảo luận với ngài một chút về quyền tiếp nhận khu đất ngoại thành phía đông.” Lấy trong túi ra một văn kiện, Sở Tây Tây đứng dậy lắc lắc mông, vươn tay đưa tới trước mặt Tư Không Viêm Nghiêu. (Cùng là lắc mông mà Bánh Bao thì đáng yêu, mợ này thì...)

Tư Không Viêm Nghiêu chẳng buồn liếc một cái đã cự tuyệt, “Không có hứng thú.”

Sở Tây Tây nhú mày, tươi cười nói, “Ngài thậm chí còn không nhìn lấy một cái, sao đã nói không có hứng thú rồi, Tư Không tiên sinh, tôi cam đoan, phần kế hoạch này tuyệt đối sẽ lãi gấp đôi.”

Tư Không Viêm Nghiêu cười lạnh liếc cô ta, hừ một tiếng.

“Nếu là lãi gấp đôi, vậy phải tìm nhà họ Tống chứ, các người, là quan hệ thông gia cơ mà.”

Sở Tây Tây sững sốt, cô ta không ngờ anh sẽ nói kiểu thế này, hơn nữa, cô ta không rõ, vì sao nam nhân biết hai nhà bọn họ có liên hệ với nhau, nếu không phải nhà họ Tống chưa đủ lớn mạnh để đủ khả năng nắm quyền sử dụng đất khai phá mảnh đất này, vậy thì cô ta cũng không chủ động đi tìm anh, vốn định nhân cơ hội có thể nhập hàng âm mưu với anh, đáng tiếc, căn bản không có cơ hội.

Tư Không Viêm Nghiêu cầm văn kiện lật ra xem, không tởi, làm rất cẩn thận, bất kể là mở rộng thành khu phố buôn bán hay là khu dân cư đều là tài nguyên cuộn cuộn tới, song, điều kiện tiên quyết là, có thể thành công xây dựng được hay không.

Lúc trước tiêu phí một khoản lớn như vậy để mua đám đồ cổ kia ở chợ đen, không phải là vì muốn dùng mảnh đất này làm sạp đồ nhà họ Tống sao, bất quá hiện tại càng đúng lúc, xử lý luôn cả hai nhà bọn họ.

Hoặc là, anh có thể đề xuất một ý kiến, để cho nhà bọn họ đi xây luôn bảo tàng?

“Viêm, em...” Sở Tây Tây hé miệng, còn muốn nói gì đó, lại bị Tư Không Viêm Nghiêu nâng tay cắt ngang.

“Cô có thể đi rồi, thuận tiện, mang luôn thứ này đi.” Ném văn kiện trả cho Sở Tây Tây, Tư Không Viêm Nghiêu chỉ ra ngoài cửa.

Sở Tây Tây dùng sức cắn môi, cô ta không rõ, vì sao một doanh nhân lại có thể buông tha một vụ làm ăn có lời như vậy.

“Viêm, em thừa nhận em có sai, nhưng anh sao có thể vì nguyên nhân này mà làm lỗ kiểm lời!”

Tư Không Viêm Nghiêu lười cùng cô ta làm nhảm, gọi điện thoại nội tuyến bảo Khúc Tân vào mời cô ta ra ngoài.

Sở Tây Tây cắn răng nhìn Ô Thuần Nhã đang chậm rãi đi bộ ở một góc, cuối cùng oán hận cầm lấy tập văn kiện vừa bị Tư Không Viêm Nghiêu ném trả, dẫm trên giày cao gót cao 8 phân bị Khúc Tân mỉm cười — mời ra ngoài.

Tư Không Viêm Nghiêu nhìn bóng lưng cô ta lạnh lùng hừ một tiếng, kiểm lời? Cô cũng phải có cái mệnh đó đã!

Ô Thuần Nhã ưỡn bụng xoay hông tại chỗ, thấy nụ cười châm chọc của nam nhân, không khỏi hỏi, “Anh lại có chủ ý xấu xa gì hả?” Nam nhân của cậu rất ít khi để lộ cảm xúc ra bên ngoài, cho nên giờ cậu rất tò mò.

Bánh Bao thở hổn hển, nâng móng lau mồ hôi chảy đầy trên khuôn mặt nhô nhão, ngửa đầu nhìn Ô Thuần Nhã, dẫu môi nói, “Phụ thân, mệt quá.”

Ô Thuần Nhã nheo mắt bé, cười nói, “Cảm ơn Bánh Bao, con vất vả rồi.”

Bánh Bao ưỡn ngực, kiêu ngạo nói, “Con cũng không vất vả lắm, con chính là tiểu nam tử hán! Phải chăm sóc phụ thân!”

Tư Không Viêm Nghiêu đứng dậy lại gần hai cha con, cúi người ôm lấy Bánh Bao, hôn lên mặt bé, cười, “Bánh Bao giỏi nhất!”

Ô Thuần Nhã tò mò hỏi nam nhân, “Vì sao anh không đồng ý hợp tác với Sở Tây Tây?” Dựa theo tính cách của nam nhân, anh nào có chuyện có tiền mà không kiếm

Tư Không Viêm Nghiêu nhún vai, không để tâm nói, “Làm ăn lỗ vốn.”

Ô Thuần Nhã mê mang, được rồi, cậu không hiểu đạo lý làm kinh doanh, cậu mặc kệ.

Bánh Bao nghiêng đầu nhìn phụ thân, chớp chớp mắt hỏi, “Phụ thân, phụ thân chưa kết hôn với cha đã sinh Bánh Bao cho cha, có phải cũng là làm ăn lỗ vốn không?”

Ô Thuần Nhã sững sốt, cậu không ngờ con lại hỏi chuyện thế này, hơn nữa, cậu biết trả lời làm sao?

Tư Không Viêm Nghiêu thì cười đến vui vẻ, chẳng đúng quá à, bảo bối không chỉ làm ăn lỗ vốn, còn lỗ lẩn hai lần!

“Bánh Bao, không được nói linh tinh.” Ô Thuần Nhã trừng mắt, tên tiểu tử thối này gần đây có lối suy nghĩ càng ngày càng không thể hiểu nổi.

Bánh Bao lắc lư đầu, phụ thân mới không có nói linh tinh đâu!

Lại hỏi, “Phụ thân, có phải Bánh Bao và bánh bao nhỏ là tài sản của phụ thân và cha cùng sở hữu không?”

“...” Ô Thuần Nhã lúc này chẳng còn sức mà phản đối, cái đầu nhỏ của con cậu rốt cuộc chứa cái gì đây!

Tư Không Viêm Nghiêu cực kỳ đồng ý với Bánh Bao, đặt Bánh Bao ngồi lên bàn, nói, “Bánh Bao nói đúng lắm.”

Bé vuron móng vuốt, vỗ bộp một cái, kêu lên, “Vậy nếu cha muốn kết hôn với phụ thân thì phải chia nửa tài sản cho phụ thân!”

Tư Không Viêm Nghiêu gật đầu, đương nhiên phải kết hôn rồi, hết năm liền tổ chức!

Ô Thuần Nhã đảo mắt xem thường, không thèm nói chuyện với hai cha con nhà này nữa, cậu mệt quá.

Thấy đáng vẻ buồn ngủ của cậu, Tư Không Viêm Nghiêu xoay người bế cậu lên, đi về phía phòng nghỉ bên cạnh.

Lúc trước anh đã bảo Khúc Tân chuẩn bị riêng đệm chăn trong phòng nghỉ, chính là để lúc bảo bối đi làm cùng anh mà buồn ngủ thì dùng, hôm nay thật đúng là cần dùng tới.

Bánh Bao thịt thấy phụ thân bế nằm trên giường muốn ngủ trưa, bé cũng thấy buồn ngủ, nâng móng thịt lên dụi dụi mắt, đứng ở bên giường than thở, “Bánh Bao cũng muốn ngủ nữa ~”

Tư Không Viêm Nghiêu có chút không đồng ý nhìn bé, vừa muốn mở miệng từ chối, chợt nghe Ô Thuần Nhã nói, “Nào, lại ngủ cùng phụ thân.”

Bánh Bao vui vẻ, lập tức quăng giấy tre lên giường, chui vào ổ chăn mềm mại, lộ ra mỗi cái đầu nhìn Tư Không Viêm Nghiêu, còn làm mặt quỷ.

Tư Không Viêm Nghiêu trừng bé, “Đạp vào phụ thân cha sẽ đánh đòn!”

Bánh Bao lằm bằm, “Mới không đâu!”

Ô Thuần Nhã cười nói với anh, “Anh đừng để ý đến hai bọn em nữa, mau đi làm việc đi,” Thực ra cậu cũng không thích ở đây lắm, bởi vì như vậy sẽ gây cản trở anh làm việc.

Cúi người hôn lên môi cậu, lại hôn lên mặt Bánh Bao, nam nhân đóng cửa phòng nghỉ, trở về bàn làm việc tiếp tục công việc, lần này hiệu suất công việc tăng lên không ít.

Tư Không Dực Dương ngồi trong văn phòng, lật xem văn kiện của Sở Tây Tây một lần, cười nói, “Thế nào, ở chỗ Viêm Nghiêu không thành công liền tới tìm tôi?”

Sở Tây Tây cười có chút miễn cưỡng, trả lời, “Ô Thuần Nhã ở trong văn phòng, anh ấy nào có tâm tình làm việc, căn bản còn chưa xem đã cự tuyệt tôi, anh hẳn là biết, nếu nhà tôi mua được mảnh đất kia, liền có quyền sử dụng hoàn toàn, hơn nữa cha tôi cũng đã chuẩn bị ổn thỏa, chỉ cần các anh đầu tư tiền khai phá, nhất định sẽ chiếm được lợi nhuận gấp đôi!”

Vốn dĩ cô ta đã xuống lầu chuẩn bị đi, cuối cùng lại thấy không cam lòng, cho nên mới vòng lên bàn chuyện hợp tác với Tư Không Dực Dương.

Không có biện pháp, sau khi mua miếng đất này vòng quay tài chính của bọn họ đã đến hạn mức cao nhất, không còn đủ sức tiếp tục xuất tiền để đầu tư các hạng mục, nhà họ Tổng tuy rằng cũng tham gia, nhưng mảnh đất này thực sự quá lớn, cho dù hai nhà bọn họ có hợp lực cũng không thể tiến hành khai phá, cho nên, đành phải đến tìm tập đoàn Tư Không đầu tư.

Tư Không Dực Dương nhướn mày, vuron một ngón tay lắc lắc, “Tôi từ chối, nơi này rất tốt, tuy nhiên phong thủy lại hơi kém một chút.”

Sở Tây Tây khóe miệng co rúm, cái gì mà phong thủy kém? Bao nhiêu người đã tiến hành đánh giá miếng đất này, đây là vị trí có cơ hội kinh doanh nhất mấy năm gần đây, cô ta không biết hai người điều hành tập đoàn Tư Không rốt cuộc đang suy nghĩ gì, làm ăn kiếm lợi rõ ràng vậy mà cũng không làm!

“Nếu đã vậy, tôi cũng không cưỡng cầu, Tư Không chủ tịch, cáo từ.” Sở Tây Tây cất văn kiện vào túi, lắc mông rồi đi.

Cô ta rời đi rồi, Sở Nam ở bên cạnh khó hiểu hỏi, “Sếp, vì sao lại từ chối?”

Tư Không Dực Dương cảm di động, nhìn thời gian, nói, “Vì sao à? Bởi vì sẽ lỗ vốn.” Nói xong cũng không quan tâm hẳn có thể hiểu hay không, xua tay bảo hắn đi ra ngoài.

Mạc Tuấn Nghị ở nhà nhàm chán xem TV, lấy điện thoại xem giờ, lại ném qua một bên, nói thảm, “Còn chưa gọi điện thoại!”

Vừa nhắc tới, điện thoại đã kêu lên.

Hắn mau chóng tiếp điện, mang theo một tia chờ đợi, nói, “Chậm một phút!”

Tư Không Dục Dương cười nói, “Anh còn tưởng em đang ngủ, thế nào, ôm di động chờ anh gọi phải không?”

Mạc Tuấn Nghị hừ một tiếng, ai chờ điện thoại chứ, đồ tự đại cuồng! (biệt nữ, quá biệt nữ!)

“Em nhớ Cảnh Hoán, anh đón nó đến cho em gặp đi.” Mấy ngày nay Cảnh Hoán và Mạc Tuấn Nghị vẫn luôn duy trì mỗi ngày một cuộc gọi, quan hệ một lớn một nhỏ đột nhiên tăng vùn vụt.

Tư Không Dục Dương lâu bầu hai tiếng, không vừa lòng.

“Nhớ Cảnh Hoán? Em không nhớ anh à?” Kỳ thực gã chỉ muốn trêu đùa, căn bản không nghĩ Mạc Tuấn Nghị sẽ nói ra lời mà gã muốn nghe.

Mạc Tuấn Nghị bĩu môi, nhỏ giọng nói, “Nhớ.”

“....Em nói cái gì? Anh không nghe lắm chứ?” Tư Không Dục Dương tròn mắt, biểu tình trên mặt thực khoa trương.

“Em nói em nhớ anh! Lưu manh!” Gào lên với điện thoại, sau đó hắn hằm hừ cúp máy, ôm gối tựa, mặt đỏ rực.

Tuy rằng bị người ta rống, song Tư Không Dục Dương vẫn siêu vui vẻ, ai chà, cái tên biệt nữ này cư nhiên có thể nói trực tiếp như thế, quả là không dễ dàng.

Gã cầm chìa khóa xe, ngâm nga một khúc nhạc dân gian, đi đón con, sau đó? Sau đó đưa con đi gặp mẹ kế, à không. ...Bố dượng đi

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Anh ấy còn chưa biết!

Bạn nhỏ Tư Không Cảnh Hoán đặt vở bài tập xuống trước mặt Mạc Tuấn Nghị, ngửa đầu, mặt không đổi sắc nhưng trong mắt lại ẩn chứa mong chờ nhàn nhạt, nhóc nhìn Mạc Tuấn Nghị, nói, “Mạc thúc thúc kiểm tra bài tập cho con với.”

Mạc Tuấn Nghị cười cầm vở bài tập của nhóc, cúi đầu nhìn, gật đầu, nâng tay xoa mái tóc đen nhánh của nhóc, nói, “Chữ Cảnh Hoán đẹp lắm.” Chẳng lẽ hai nhóc con nhà Tư Không này đều có năng khiếu viết chữ đẹp trời cho? Chữ của Bánh Bao cũng rất ngay ngắn chỉnh tề.

Tư Không Cảnh Hoán bĩu môi, Ô thúc thúc cũng chưa khen mình như thế bao giờ.

Một lớn một nhỏ còn đang bận bồi dưỡng tình cảm, chợt nghe tiếng kêu vui vẻ của Bánh Bao, hai người đồng thời ngẩng đầu.

Liền nhìn thấy Bánh Bao mặc áo ngủ lông xù hình gấu trắng, tựa vào lan can cầu thang vẫy tay với hai người.

“Ca! Mạc thúc thúc!”

Ô Thuần Nhã ở phía sau bé cả giận nói, “Bánh Bao, xuống ngay, nguy hiểm!”

Bánh Bao thệt bĩu môi, đi đến bên cạnh Ô Thuần Nhã, túm lấy cái đuôi gắn trên áo, lắc lắc móng.

“Phụ thân, để Bánh Bao đỡ phụ thân.”

Ô Thuần Nhã cười nheo nheo khuôn mặt vù vù thịt của bé, nói, “Về sau không được tựa vào lan can nữa.”

Gật gật đầu, Bánh Bao nắn mũi nắn mày, dạo này phụ thân hung dữ ghê đó! ~~~~(>_

Cảnh Hoán từ dưới lầu chạy lên, cũng vrun móng nhỏ đỡ tay Ô Thuần Nhã, chậm rãi xuống lầu.

Ô Thuần Nhã buồn cười nhìn dáng vẻ khấn trương hề hề của hai nhóc, ngồi xuống sofa vỗ mông Bánh Bao, nói, “Đi chơi cùng ca đi, phụ thân và Mạc thúc thúc nói chuyện một lúc.”

Bánh Bao lăm bầm hai tiếng, không quá tình nguyện ghé vào trước bụng Ô Thuần Nhã, cái tai ở mũ lông xù trên đầu bé vênh qua vênh lại, “Con phải ở đây cùng bánh bao nhỏ.”

Mạc Tuấn Nghị vrun tay túm lấy cái tai tròn tròn siêu đáng yêu kia, cười nói, “Bánh Bao mau xuống đi, không lại đè bẹp phụ thân bây giờ.” Cái quả cầu thịt ghé vào bụng bầu của Ô Thuần Nhã này trọng lượng không hề nhẹ chút nào.

Tiểu Bánh Bao Ô Trạch Vũ dẫu môi, bị Cảnh Hoán ôm vào lòng ngồi qua một bên.

Mạc Tuấn Nghị quay đầu nhìn Ô Thuần Nhã, hơi lo lắng hỏi, “Không có việc gì chứ?”

Ô Thuần Nhã lắc đầu, “Không sao, Bánh Bao có chừng mực mà.”

Bánh Bao và Cảnh Hoán đã bắt đầu được nghỉ đông, còn vài ngày nữa là đến Tết, cho nên Bánh Bao toàn ngủ trưa cùng Ô Thuần Nhã, khu, tất nhiên là dưới tình huống nam nhân không biết mới chạy đến ngủ cùng rồi...

Hôm nay Mạc Tuấn Nghị ở đây, cũng là trốn Tư Không Dục Dương chạy tới.

Ô Thuần Nhã thấy sắc mặt hần hồng hào, hơn nữa có vẻ gần đây được tắm rửa không ít, có da có thịt hơn nhiều.

Cậu sắp vô, bà tám thấp giọng hỏi, “Có phải dạo này Dục Dương thực săn sóc đúng không?” Đây là lần đầu Mạc Tuấn Nghị mang thai, nhất định Tư Không Dục Dương vui mừng muốn chết.

Sắc mặt Mạc Tuấn Nghị cứng đờ, không được tự nhiên khẽ than, “Mình chưa nói cho anh ấy.”

Ô Thuần Nhã nghiêng đầu, tròn mắt nhìn hần, “Cậu nói gì cơ? Mình không nghe rõ.”

Mạc Tuấn Nghị thờ dài, vươn tay cầm lấy một quả quýt trên bàn trà, bóc vỏ rồi chia nửa cho Ô Thuần Nhã, vừa ăn vừa thở than, “Mình nói, mình chưa nói cho anh ấy biết chuyện mình mang thai.” Dù sao mới gần hai tháng, còn chưa nhìn ra được, đợi một khoảng thời gian nữa đã.

Ô Thuần Nhã mới vừa bỏ một múi quýt vào miệng, nghe hần nói liền kích động, răng cắn xuống miệng há to...nước quýt phụt ra, suýt thì bắn sang cả hần.

“Khu...Bánh Bao, lấy cho phụ thân cái khăn tay.” Ô Thuần Nhã lau nước ngoài miệng, thầm nghĩ, Mạc Tuấn Nghị thật đáng giận.

Bánh Bao thịt cầm khăn tay lau miệng cho phụ thân, còn ghét bỏ nói, “Phụ thân bẩn quá đi mất.”

Ô Thuần Nhã liền véo mông bé một cái, tên tiểu tử thúi này.

Bánh Bao lắc lắc thân mình hết như con lươn, “Phụ thân chính là siêu bẩn! Hừ!” (ノ^_^ノ)

Ô Thuần Nhã trừng Bánh Bao, sau đó quay lại nhìn Mạc Tuấn Nghị, hỏi, “Cậu cũng sắp được hai tháng rồi đúng không, còn định giấu tới khi nào?”

Mạc Tuấn Nghị bĩu môi, lười biếng ngã vào sofa. Giấu tới khi nào? Giấu đến lúc giấu không nổi nữa mới thôi, dù sao hần chính là không muốn nói cho Tư Không Dục Dương, hần không biết nên mở miệng thế nào.

Ô Thuần Nhã khỏi cần hỏi, chỉ nhìn dáng vẻ mặt tự nhiên của hần là đủ biết, người này nhất định là vì ngượng cho nên mới không dám nói, cậu thờ dài, vươn tay xoa nhẹ bụng, vừa rồi tên nhóc ở trong mới đá cậu một phát.

“Tuấn Nghị, mấy ngày nay hai người không làm đấy chứ?” Đột nhiên nghĩ đến, Ô Thuần Nhã khẩn trương hỏi hần.

Mạc Tuấn Nghị lắc đầu, tuy đây là lần đầu tiên hần mang thai, nhưng mấy thường thức này hần vẫn biết được không!

“Khu, mình dạo này...Ách...đang trốn tránh anh ấy.” Mấy hôm trước thì quá tốt, bởi vì Tư Không Dục Dương bận việc công ty cho nên hai người cơ bản là không gặp nhau, nhưng sau hôm nay liền xong đời, hôm nay tập đoàn Tư Không tổ chức họp thường niên, từ mai sẽ bắt đầu nghỉ đông, hình như là tận nửa tháng lận...

“Thuần Nhã, mình ở lại đây vài ngày được không?” Có thể trốn được ngày nào thì hay ngày ấy.

Ô Thuần Nhã nhún vai, gật đầu đáp ứng, “Được chứ, cứ ở thoải mái.”

Hai người đang nói, Hạ Dương xách túi lớn túi nhỏ vào phòng, “Ê, hai người nhân nhả thiệt đó, Tuấn Nghị, mau tới, giúp tôi cầm một túi với.”

Mạc Tuấn Nghị liếc hần một cái, hừ nói, “Dựa vào cái gì mà tôi phải giúp anh, tôi là người bệnh đó anh có biết không!”

Hạ Dương trừng mắt, đưa mấy đồ cầm trong tay cho quân gia, không phục nói, “Cậu là người bệnh, tôi cũng là người bệnh nhá! Mấy ngày nay chẳng có sức lực gì, chờ hết năm phải đến bệnh viện kiểm tra xem sao.” Nói xong, ngoác mồm ngáp một cái.

Tào quân gia hiện tại đang phục vụ ở cả hai biệt thự, mặc dù có hơi bận bịu, nhưng hần lại rất thích cảm giác này. Nhất là cảm giác khi ở gần Ô Thuần Nhã và hai vị tiểu thiếu gia.

Bưng ba ly sữa đặt lên bàn, hần nói, “Thuần Nhã thiếu gia, cậu nên uống sữa rồi, còn đây là của hai vị tiểu thiếu gia,”

Ô Thuần Nhã thờ dài, nhận mệnh cầm một ly thủy tinh lên, một hơi cạn sạch, sau đó dùng vẻ mặt đau khổ nhìn Mạc Tuấn Nghị, “Không thích uống tí

nào.”

Mạc Tuấn Nghị vươn tay xoa xoa bụng cậu, nháy mắt mấy cái cười nói, “Không thích uống cũng phải uống, bổ sung canxi.”

Bầu môi, Ô Thuần Nhã quay đầu, hừ một tiếng, nói thầm, “Không cần cậu thể hiện, cậu cũng phải bổ sung canxi đấy!”

Hạ Dương an vị ngồi bên cạnh hai người, nghe được lời Ô Thuần Nhã nói liền đảo mắt như rang lạc, tạch một cái ngồi thẳng người, đôi mắt phượng như tia laze, nhìn chằm chằm chiếu thẳng đến bụng Mạc Tuấn Nghị.

Mạc Tuấn Nghị co rút khoé miệng, dịch mõng, tay còn ôm thêm cái gối dựa, che che đây đây.

Hạ Dương cong môi, nở nụ cười đầy ý xấu.

Hắn ôm Bánh Bao lỏng xù vào lòng, cọ cọ, hỏi, “Bánh Bao, tiểu thúc hỏi con một chuyện.”

Bánh Bao chớp mắt to, nghi hoặc gật đầu, dứt khoát đáp, “thúc hỏi đi!”

Cảnh Hoán ở bên cạnh nghiêng đầu nhìn Hạ Dương, nhóc không rõ, tiểu thúc vì có gì lại động kinh nữa rồi, còn ôm Bánh Bao cọ linh tinh, không biết Bánh Bao là của nhóc à! Muốn cọ cũng phải được nhóc đồng ý đã chứ!

Hạ Dương bật cười, tiểu mặt than này còn dám trừng mình, quên đi, không so đo với nhóc.

“Bánh Bao, Mạc thúc thúc có phải cũng mang thai không?” Hắn nghĩ, Bánh Bao nhất định sẽ biết chuyện này, hỏi vì sao hắn suy đoán thế hả? Đương nhiên là vì Bánh Bao có thói quen tròn gót tường nghe lén phụ thân bé rồi!

Bánh Bao gật đầu nói, “Dạ đúng, Mạc thúc thúc cũng có bánh bao nhỏ, hôm trước phụ thân đã nói với cha như thế.” Thực ra không phải bé muốn nghe lén đâu, ai biểu lúc phụ thân với cha nói chuyện này không kiểm tra xem bé đã ngủ thật hay chưa! Không thể trách bé đâu nha!

Mạc Tuấn Nghị hận lúc này không có cái lỗ nê để mình nhảy vào.

Hắn ho khan một tiếng, nói với Cảnh Hoán, “Cảnh Hoán, con đưa Bánh Bao lên lầu chơi đi, các thúc phải nói chút chuyện của người lớn.”

Cảnh Hoán gật đầu, bế Bánh Bao đứng dậy lên lầu. Tuy rằng nhóc cũng rất muốn nghe xem họ nói cái gì, nhưng nhóc nghe lời Mạc Tuấn Nghị lắm, bởi vì Mạc thúc thúc là bố dượng của nhóc mà!

Hạ Dương nắm một vốc hạnh nhân trên bàn, ném vào miệng nhai rôm rốp. Vẻ mặt tươi cười kia khiến cả người Mạc Tuấn Nghị không thoải mái.

Mạc Tuấn Nghị liếm môi, trộm nhìn Ô Thuần Nhã khoé miệng cong lên nhưng đáng vẻ rõ ràng quyết định ngồi không xem kịch vui, hắn đảo mắt khinh thường.

Mạc Tuấn Nghị nói với Hạ Dương, “Anh biết là được rồi, đừng nói cho anh cả của anh.”

Hắn vừa dứt lời, tiếng của Tư Không Dục Dương đã vang lên.

“Đừng nói cho anh cái gì?” Tư Không đại thiếu gia nhanh chân bước từ cửa vào, cả người mang theo hơi lạnh mùa đông ngoài trời.

Dây thần kinh của Mạc Tuấn Nghị run lên một cái, quay đầu nhìn gã, mờ mịt nói, “Không có gì đâu, anh nghe lầm rồi.”

Ô Thuần Nhã và Hạ Dương liếc nhau, đều thấy được ý cười trên choker trong mắt đối phương, cứ giả vờ đi, xem cậu giả vờ được đến khi nào!

Tư Không Viêm Nghiêu đi sau anh anh tiến vào cửa, nhìn Ô Thuần Nhã mặc quần áo dày cộm, vừa lòng nở nụ cười.

Tuy trong nhà mở điều hoà nên không bị lạnh, nhưng bảo bối thân thể không tốt, cần phải chú ý giữ ấm, huống chi giờ đang có tuyết rơi, bên ngoài rất lạnh.

Cởi áo khoác, ngồi xuống bên cạnh Ô Thuần Nhã, anh vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng tròn tròn của cậu, hỏi, “Hôm nay nó có ngoan không?” Bảo bối mang thai đã năm tháng, giờ anh càng ngày càng khản trương.

Ô Thuần Nhã gật đầu với nam nhân, cười nói, “Ng ngoan lắm, nhưng ban nãy mới đá em một cái.”

Hạ Dương ngạc nhiên hỏi, “Giờ đã cảm giác được rồi sao?” Ngại quá, hắn chưa mang thai bao giờ, không biết trên đời còn tồn tại chuyện thần kì như thai máy.

“Ừ, đại ca cậu hôm qua cũng bị đá một phát đấy, nhóc này còn khoẻ hơn cả Bánh Bao hồi trước.” Ô Thuần Nhã vươn tay chọc chọc ngực nam nhân, cười anh.

Đêm qua tắm rửa rồi đi ngủ, nam nhân sờ loạn trên cái bụng bóng loáng của cậu, sờ khiến cậu phát ngứa, đang định đẩy anh ra, kết quả cậu liền phát hiện, nam nhân nhà mình hiếm có khó tìm đang ngăn cản cả người.

Chính là đặc biệt kinh ngạc, đặc biệt chấn động đến ngơ ra.

Sau đó cậu cảm giác được ở vị trí bàn tay nam nhân dừng lại, bánh bao nhỏ trong bụng đang hung hăng đập đập, đập đến bụng cậu cũng đau.

Cậu sẽ không bao giờ quên biểu tình kinh hi đến rung rung nước mắt của nam nhân khi ấy, nam nhân là thật lòng thật dạ coi cậu như báu vật quý giá.

Ba người còn đang bận cười đùa tán gẫu về bánh bao nhỏ trong bụng Ô Thuần Nhã, Tư Không Dục Dương bên kia thì đen mặt.

Mạc Tuấn Nghị gất gao mím môi, không nói gì.

Oán khí đen thui lù quẩn quanh người Tư Không Dục Dương đang chậm chậm lan toả...

Hạ Dương khụ một tiếng, nói, “Anh cả, anh có việc gì thì đi giải quyết đi, cẩn thận không lại dọa đến cháu tương lai của em”

Tư Không Dục Dương lạnh mặt, không phản ứng Hạ Dương, hai mắt trừng Mạc Tuấn Nghị, nhàn nhạt hỏi, “Em có gì muốn nói với anh không?” Cái giọng điệu nghiêng răng nghiêng lợi kia, nghe thế nào cũng thấy là đang cố kiềm con giận.

Mạc Tuấn Nghị nuốt nước miếng, vẫn lắc đầu, muốn hấn nói thế nào đây? Hấn ngại lắm!

Thấy hấn vẫn không nói gì, Tư Không Dục Dương gật đầu, cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Em chính là ngưng ngưng chứ bộ!

Sắc mặt Tư Không Dục Dương đã không còn chỉ dùng từ đen sì để miêu tả.

Nếu người trước mặt không phải là Mạc Tuấn Nghị, phỏng chừng gã sẽ dùng đôi bàn tay to bự của mình túm chặt lấy cổ họng đối phương, rồi hung hăng bóp chết hấn.

Ô Thuần Nhã có chút lo lắng nhìn Mạc Tuấn Nghị mím môi không chịu nói lời nào, cậu vừa định mở miệng nói giúp hấn cái gì đó, lại bị nam nhân bên cạnh kéo tay.

Cậu quay đầu khó hiểu nhìn nam nhân — Anh làm gì thế?

Tư Không Viêm Nghiêu lắc đầu, ý bảo cậu đừng xen vào — Chuyện của vợ chồng nhà người ta, mình nhúng tay vào làm chi.

Ô Thuần Nhã hừ một tiếng, trợn mắt.

Hạ Dương ngồi một xó tùm tùm nhìn đại ca hấn, trong lòng thầm nhủ, anh hai giờ trở nên thiết là ôn nhu, thoạt nhìn càng thêm mê người! ~(\(\geq \nabla \leq\))/~

Tư Không Dục Dương không cần quay lại xem cũng đủ biết, đằng sau có ba cặp mắt chú tâm theo dõi gã và Mạc Tuấn Nghị, tuy nhiên lúc này gã lười để ý đến bọn họ.

Gã cúi đầu nhìn Mạc Tuấn Nghị, vươn tay, nắm cầm hấn nâng lên nhìn thẳng vào mình.

Khuôn mặt gã thản nhiên, nhưng đôi mắt sắc bén lại lộ ra lửa giận dữ dội.

Cố kiềm nén giọng điệu để cho bản thân bớt nóng nảy, Tư Không Dục Dương hít sâu, thấp giọng hỏi lại một lần nữa, “Cho em một cơ hội cuối cùng, có gì muốn nói với anh không?”

Kì thật Mạc Tuấn Nghị đã nhận ra, nam nhân nếu đã hỏi thẳng mình như vậy, nhất định là đã biết tin hấn mang thai, nhưng mà... Hấn thật sự không biết nên mở miệng thế nào, được rồi, hấn thừa nhận bản thân biết rồi, tuy đã quyết định giữ lại sinh mệnh nhỏ trong bụng, nhưng hấn vẫn chưa thể đối mặt với chuyện người mình sắp nhiều thêm một cục thịt được.

Liếm liếm đôi môi khô khốc, hấn trừng mắt, làn mi hơi run run.

Tư Không Dục Dương lạnh lùng cười một tiếng, “Ha ha, Mạc Tuấn Nghị ới là Mạc Tuấn Nghị, tôi nghĩ mình đã moi tìm moi phở ra mà đối đãi với em, đáng tiếc, trong mắt em tôi vẫn mãi chỉ là thằng đàn ông cận bã, phải không?” Trong giọng nói gã hiện rõ sự thất vọng cực điểm, thì ra trong lòng Tuấn Nghị, đến chuyện lớn như mang thai cậu ấy cũng có thể giấu mình.

Vậy có lẽ nào vốn dĩ cậu ấy không định giữ lại đứa nhỏ trong bụng?

Buông bàn tay đang kiểm chế cảm hấn ra, Tư Không Dục Dương nâng tay xoa mặt, nhìn một cái thật sâu vào đôi mắt tròn to ngây ngốc của Mạc Tuấn Nghị, rồi gãi xoay người, nhẹ giọng nói, “Nếu em không muốn giữ lại nó, vậy thì tìm Giang Vô xóa bỏ đi. Về sau hai ta cũng không cần tiếp tục dây dưa nữa.” Nói xong, gãi lập tức rời đi.

Tuy Tư Không Dục Dương nói rất nhẹ, nhưng cả bốn người ở đây đều nghe thấy rõ ràng.

Mạc Tuấn Nghị bởi vì lời nói bất ngờ của Tư Không Dục Dương mà ngẩn cả người, hấn vốn nghĩ cùng lắm gãi chỉ nổi nóng với mình một lúc, quờ mắng hấn vì sao không nói cho gãi chuyện này trước tiên, nhưng hấn không ngờ tới, người đàn ông kia, người đàn ông cung nệm hấn trong lòng bàn tay giờ cư nhiên lại lạnh lùng như thế, anh ấy cư nhiên, cư nhiên muốn vứt bỏ kết tinh của hai người bọn họ? (_ _ ” nề tình bạn Nghị đang mang thai hormone nổi loạn nên tui không ném dép bạn nhé)

Càng nghĩ càng ứ khuất, càng nghĩ càng khổ sở, Mạc Tuấn Nghị cắn môi, gất gao ôm gối dựa vào lòng, cúi đầu, nước mắt tí tách chảy xuống.

Ô Thuần Nhã cũng không ngờ Tư Không Dục Dương sẽ nói như vậy, hơn nữa... lúc này khi Tư Không Dục Dương rời đi, hình như mắt cũng ửng đỏ.

Cậu lo lắng nhìn Mạc Tuấn Nghị, thấy hấn cúi đầu lau nước mắt, không khỏi thở dài, đáng đời, ai bảo cậu biệt nữ, giờ anh nhà cậu tức giận rồi đấy, còn không thèm nhìn mặt cậu nữa!

Trách thì trách, nhưng thấy đáng về khổ sở của hấn cậu cũng không đành lòng, Ô Thuần Nhã nghiêng đầu nhìn Tư Không Viêm Nghiêu mặt không biểu tình, nhưn mảy, khẽ ghé lại gần nhẹ giọng nói, “Anh đi khuyên nhủ anh anh đi.”

Tư Không Viêm Nghiêu nhưn mảy, không muốn đi, không muốn động.

Ô Thuần Nhã mặt nhăn mảy nhú, vươn tay chọt chọt đùi nam nhân, vừa chọt vừa nói thầm, “Mau đi, mau đi, mau đi!”

Tư Không Viêm Nghiêu nghiêng đầu, khẽ cắn vành tai cậu, “Tuân mệnh, bảo bối!”

Hạ Dương chớp mắt mấy cái, vươn tay tóm gối dựa để bên cạnh dùng sức găm, vừa găm vừa lẩm bẩm, “Quá ân ái, thiệt quá ân ái! Hạ Dương, không ghen tị, không ghen tị.” Nói là nói vậy, nhưng cặp mắt phượng vẫn liếc qua nhìn trộm Ô Thuần Nhã và Tư Không Viêm Nghiêu, miệng lẩm bẩm không ngớt.

Tư Không Viêm Nghiêu trừng Hạ Dương, đứng lên đi tới chỗ Mạc Tuấn Nghị, nói, “Cậu không cần đứa nhỏ?” Giọng nam nhân rất lạnh nhạt thờ ơ, anh không quan tâm đến suy nghĩ của Mạc Tuấn Nghị, nhưng anh vẫn biết, anh anh để có thể có con với Mạc Tuấn Nghị đã phải khổ sở giày vò nhiều.

Mạc Tuấn Nghị hít mũi, không ngẩng đầu nhìn Tư Không Viêm Nghiêu, mím môi, không chịu nói lời nào.

Nếu không phải giờ còn có bảo bối ở bên cạnh nhìn, nhất định Tư Không Viêm Nghiêu sẽ thay anh anh tặng cho Mạc Tuấn Nghị một cái bạt tai.

Anh anh vừa rồi như vậy, chắc là về nhà bên kia, chắc chắn, Mạc Tuấn Nghị này cũng có năng lực ghê ha, sống đến từng này năm, anh chưa từng thấy anh mình có thể vì cái gì, vì ai mà kìm nén cơn giận không nổi khùng lên.

Ô Thuần Nhã nhìn biểu tình nam nhân nhà mình liền biết anh lại nảy ý xấu, chạy nhanh đứng lên lại gần Tư Không Viêm Nghiêu, vươn tay kéo tay anh, nam nhân quay đầu nhìn cậu, nhưn mảy.

“Mau đi xem anh anh đi, để em nói với cậu ấy.”

Tư Không Viêm Nghiêu thờ dài, được rồi, lời của bảo bối là thánh chỉ, bảo bối lớn nhất.

Thấy Tư Không Viêm Nghiêu đi rồi Ô Thuần Nhã an vị ngồi xuống bên cạnh Mạc Tuấn Nghị, đưa mắt ra hiệu với Hạ Dương, để cho hấn ngồi đối diện hai người.

Mạc Tuấn Nghị ngẩng đầu, nhìn vào mắt Ô Thuần Nhã, khàn giọng nói, “Anh ấy không cần mình, ngay cả con của anh ấy anh ấy cũng không cần.”

Ô Thuần Nhã thiếu chút nữa bị hấn chọc nổi điên, người này sao có thể nhảm thành ra thế chứ!

Hạ Dương thật không thể chịu nổi cái tính này của Mạc Tuấn Nghị, vốn, hấn và Mạc Tuấn Nghị cũng là bạn bè quen biết, nhưng người vừa bị chọc tức ban nãy chính là anh cả của hấn đó!

“Vớ vẩn, Mạc Tuấn Nghị, tôi đang rất bức, cậu thì có gì để người ta thêm lửa? Anh cả của tôi thích trẻ con như thế nào chẳng lẽ cậu còn chưa biết? Nếu cậu vì không muốn giữ lại đứa bé này cho nên mới giấu anh ấy, tôi nói thẳng cho cậu biết, không cần để anh tôi ra tay, tôi nhất định sẽ đánh chết cậu!”

Ô Thuần Nhã quay đầu trừng Hạ Dương, ngốc à! Có ai đi khuyên người ta như thế không!

Hạ Dương bủ môi, rút về một góc, được rồi, hấn không nói nữa, nói gì cũng sai, đột nhiên tự dừng lại nhớ tới Văn Nhân Minh Húc, vì sao à? Bởi vì người kia lúc nào cũng nhường hấn, hấn nói cái gì đều đúng hết.

Ô Thuần Nhã nhìn Mạc Tuấn Nghị hai mắt đỏ bừng, mũi sứt sà sứt sứt, rút khăn giấy trên bàn đưa cho hắn, còn xoa bụng trấn an bánh bao nhỏ bên trong cứ liên tục đá cật, nhẹ giọng nói, “Tuấn Nghị, lần này thực sự là cậu không đúng.”

Mạc Tuấn Nghị gật đầu, khề khàng ‘Ừ’ một tiếng.

Hắn đương nhiên biết mình không đúng, nhưng Dục Dương cũng không thể nói như vậy với hắn!

“Mình... mình không biết nên nói với anh ấy thế nào...” Thực sự hắn không làm được như Ô Thuần Nhã, thản nhiên thừa nhận chuyện bản thân là nam, lại có thể mang thai sinh con.

Ô Thuần Nhã thờ dài, hỏi, “Cậu không định ở bên anh ấy sao?”

Mạc Tuấn Nghị nhũu mày, nhìn Ô Thuần Nhã, nói, “Đương nhiên là định rồi, nếu không định ở bên cạnh anh ấy, sao mình có thể để anh ấy áp toàn phần như thế được!”

“Vậy không phải xong rồi sao, cậu còn rối rắm gì nữa?” Ô Thuần Nhã không hiểu nổi, trong đầu Mạc Tuấn Nghị còn khúc mắc chuyện gì?

Mạc Tuấn Nghị thờ dài, ngay cả hắn cũng không biết nữa.

Tư Không Viêm Nghiêu đến biệt thự của Tư Không Dục Dương, trực tiếp đi thẳng đến thư phòng, đẩy cửa, trong phòng sương khói mù mịt.

Nhũu mày, anh mở cửa sổ, sau đó ngồi xuống sofa, hai tay khoanh trước ngực, không nói lời nào, liền cứ như vậy nhìn chăm chăm Tư Không Dục Dương đang ngồi bên kia hút thuốc.

Tư Không Dục Dương bị anh nhìn đến mất tự nhiên, tắt thuốc, hỏi, “Em còn đi làm thuyết khách?” Em trai gã từ khi nào lại thích xen vào chuyện của người khác như thế.

Nhún vai, Tư Không Viêm Nghiêu nói, “Bảo bối bảo em đến xem anh.”

....Đến xem anh, em liền thực sự đến xem, không định nói gì đúng không!

Hít sâu, Tư Không Dục Dương bắt đầu dĩ nằm sấp trên bàn, than thở, “Em trai à, anh thương tâm lắm.”

“Ừ, thấy rồi.” Anh ý với chuyện của Mạc Tuấn Nghị vẫn luôn dễ dàng thương tâm.

Tư Không Dục Dương khoe miệng treo một nụ cười khô, lại rút một điếu thuốc, châm lửa, “Anh đã đối tốt với cậu ấy đến vậy, cậu ấy ngay cả chuyện mang thai cũng gạt anh, nếu không phải hôm nay em nói cho anh biết, không biết anh còn bị giấu tới khi nào.”

“Anh đi xong, cậu ta khóc.” Được rồi, dù anh rất muốn xem diễn, nhưng giờ không phải thời cơ tốt, làm anh em, anh vô cùng không thích dáng vẻ này của anh mình.

Tư Không Dục Dương nâng tay lên một chút, sau đó làm bộ như không có chuyện gì nhét điếu thuốc vào miệng, hung hăng hít một hơi.

“Ít hút thuốc thôi, dễ chết sớm.” Tư Không Viêm Nghiêu lạnh lùng nhìn anh một cái, thiện ý khuyên bảo.

“Khụ khụ khụ khụ... Em... Khụ khụ... Em đang ước anh chết luôn đấy hả!” Tư Không Dục Dương trừng mắt lườm anh.

“Anh không cần đưa nhò kia?” Tư Không Viêm Nghiêu không để ý hành động trợn mắt của gã, hỏi ra nghi hoặc của bản thân.

Lắc đầu, nam nhân cười khô, nói, “Sao lại không cần, ngay cả nằm mơ anh cũng ngóng trông Tuấn Nghị có thể mang thai, nhưng em xem cậu ấy đi, ngay cả chuyện lớn như vậy cũng gạt anh, chẳng lẽ anh còn có thể tiếp tục chờ đợi?” Nếu không phải vì Tuấn Nghị muốn trộm gã xoá bỏ đứa nhò, gã thật sự không thể tìm ra một lý do khác để thuyết phục chính mình, vì có gì Mạc Tuấn Nghị lại muốn giấu diếm.

Hít sâu, như thể mới đưa ra quyết định rất quan trọng, Tư Không Dục Dương tiếp tục nói, “Nếu cậu ấy không muốn ở bên cạnh anh, cũng không muốn giữ đứa bé này, anh sẽ thành toàn cho cậu ấy.”

Cửa thư phòng bị dùng sức đẩy ra, Mạc Tuấn Nghị run rẩy đứng đó, sắc mặt trắng bệch đến dọa người.

Ô Thuần Nhã một tay đỡ thắt lưng, một tay kéo cánh tay Mạc Tuấn Nghị.

Tư Không Viêm Nghiêu lập tức đứng lên, lại gần kéo Ô Thuần Nhã vào ngực, cúi đầu nói, “Qua đây sao không mặc áo khoác?” Bên ngoài lạnh như vậy, mặc dù hai nhà rất gần, nhưng không thể mặc mỗi cái áo mỏng manh mà chạy tới được!

Ô Thuần Nhã cười lắc đầu với nam nhân, ý bảo mình không sao, vươn tay đẩy đẩy Mạc Tuấn Nghị, “Kìa, hai người nói chuyện đi, lát nữa nhớ qua ăn cơm chiều.”

Nói xong, kéo tay nam nhân rời đi, cậu không bao giờ muốn đi làm chuyện hoà giải này nữa, quá mệt!

Lúc Mạc Tuấn Nghị đẩy cửa thư phòng Tư Không Dực Dương có liếc hán một cái, sau đó liền cúi đầu, giả bộ bày dáng vẻ ‘anh đang bề bộn nhiều việc, đừng tới quấy rầy anh’.

Mạc Tuấn Nghị hé môi, vào trong phòng đóng cửa lại, hệt như một đứa nhỏ làm chuyện sai, bị người lớn phạt đứng, cứ đứng ở cạnh cửa, không nói gì, cũng không nhúc nhích.

Dù sao cũng là người gã đặt trong tim trong lòng, Tư Không Dực Dương sao có thể nở mặt kệ hán, hơn nữa...hán còn đang mang thai.

Thờ dài, có chút mệt mỏi nâng tay nhéo mi tâm, gã nói, “Đứng làm gì, ngồi đi chứ!”

Mạc Tuấn Nghị cúi đầu, giấu đi ý cười bên môi, hừ, vẫn xót em đứng không!

Lúc này hán cũng không làm kiêu, đi qua ngồi xuống sofa.

Tư Không Dực Dương thấy hán ngồi ở đó lại tiếp tục không nói gì, bất đắc dĩ hỏi, “Em còn có việc tìm anh? Nếu em cảm thấy cần anh bồi thường một khoản, anh sẽ lập tức chi cho em.”

“Em không có!” Mạc Tuấn Nghị ngẩng mạnh đầu lên, gào lên với nam nhân.

“Em không muốn bỏ đứa bé này, em thật sự không muốn!”

Tư Không Dực Dương gật đầu, “Ừ, không muốn thì không muốn, Tuấn Nghị, kỳ thực giờ anh mới nhận ra, em không hề tin anh một chút nào, phải không?”

Mạc Tuấn Nghị mặt nhẵn mày nhú, cắn môi, hán muốn phủ định lời của nam nhân, nhưng... hán không biết nên nói thế nào.

Tự giấu nỗi cười, Tư Không Dực Dương chua xót nói, “Anh đoán đúng rồi? Lẽ nào em cho rằng, những lời anh từng nói với em, đều để trêu đùa lừa gạt em? Mạc Tuấn Nghị em có thể chín chắn hơn một chút hay không? Anh đã hơn ba mươi tuổi, em cũng không còn là trẻ con nữa, anh không cần phải lấy mấy thứ đó để dụ dỗ em, có bao nhiêu nam nữ sấn vào anh, tội gì anh phải làm thế với em?”

“Không phải, không phải là em không tin anh!” Mạc Tuấn Nghị nghe lời của gã càng ngày càng thái quá, nếu để nam nhân tiếp tục nói, có thể đoạn tình cảm này thực sự sẽ nảy sinh vấn đề, cho nên hán vội vàng mở miệng phủ nhận.

Tư Không Dực Dương nhướn mày, “Vậy vì sao em phải gạt anh?”

“...Em chính là...Em...Ừm.... Chính là... Chính là ngượng ngùng...” Càng nói tiếng càng nhỏ, Mạc Tuấn Nghị cúi đầu xoắn xoắn ngón tay.

“Ngượng ngùng? Mạc Tuấn Nghị em là em bé chưa cai sữa à? Có cái gì phải ngượng hử!” Tư Không Dực Dương nổi điên thiếu chút lật bàn, song gã sợ dọa Mạc Tuấn Nghị, đành phải nắm chặt hai đấm, hít sâu bình ổn lửa giận.

Ủy khuất ngẩng đầu, Mạc Tuấn Nghị cũng nổi giận, dựa vào cái gì oan uổng hán như thế! Không biết hán đang mang thai à!

“Em là đàn ông! Anh không thấy kì quái vậy anh đi mang thai đi! Người mang thai cũng không phải anh, anh còn châm chọc cái gì!”

“Lại đây!” Tư Không Dực Dương trừng mắt, nhóc thối, còn dám tranh cãi với gã!

Mạc Tuấn Nghị cũng trừng lại, mới không sợ anh đâu! Trừng thì trừng, xem mắt ai to hơn!

Bị hán chọc cười, Tư Không Dực Dương cảm thấy uy phong của mình tụt giảm nghiêm trọng, đành nâng tay vẫy vẫy hán, nói, “Lại đây, anh ôm em một cái.”

Mạc Tuấn Nghị trừng mắt, không tình nguyện lắm đứng dậy lại gần gã.

Nâng tay kéo hán qua, để cho hán ngồi nghiêng trên đùi mình, Tư Không Dực Dương tựa đầu chôn vào cổ hán, thờ dài, “Quên đi quên đi, anh tha thứ cho em, nếu nổi giận với em, anh sẽ đoán mệnh mười năm mất.”

Mạc Tuấn Nghị hé môi, kéo bàn tay to dày ấm áp của Tư Không Dực Dương, thấp giọng nói, “Em xin lỗi...”

Nam nhân khẽ cười một tiếng, há mồm cắn lên da thịt mềm mịn ở cổ hán, than thở, “Còn có lần sau nữa, anh đánh đòn!”

Bầu môi, Mạc Tuấn Nghị âm thầm tròn mắt, anh không nở đâu!

“Anh không giận chứ?” Nghiêng đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn của nam nhân, Mạc Tuấn Nghị hỏi.

Tư Không Dực Dương ừ một tiếng, tay ôm hán siết chặt hơn một chút, “Giận chết rồi.”

Tuy nam nhân nói như vậy, nhưng khoe môi Mạc Tuấn Nghị vẫn cong lên, “Em sẽ không bao giờ gạt anh bất cứ chuyện gì nữa.” Nói xong nhìn ánh mắt rõ ràng không tin của gã, nói tiếp hai từ, “Thật đó!”

Tư Không Dục Dương thờ dài, hôn lên hai má hần, hỏi, “Đạo này có chỗ nào không thoải mái không?” Gã nhẹ nhàng vuốt ve bụng Mạc Tuấn Nghị.

“Không có, Thuận Nhã đã nói cho em biết một số việc cần chú ý rồi.” Sợ ngựa rụt người lại, Mạc Tuấn Nghị lười biếng tựa vào ngực nam nhân.

“Chúng ta sang bên kia đi, mọi người đang lo lắng.”

Tư Không Dục Dương nghe hần nói vậy, lại trừng hần một cái, không có việc gì ai bảo em gây chuyện!

Mạc Tuấn Nghị bấu môi, người ta là ngượng ngùng chứ bộ!

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Phải xưng hô là gì đây a~?

Tin tức Mạc Tuấn Nghị mang thai ngay trong buổi tối cùng ngày đã được Tào quân gia gọi một cú điện thoại báo cho Tư Không Khai ở nhà chính.

Tin này lập tức khiến nhà chính Tư Không vỡ tổ, ông cụ nói gì cũng không chịu chờ đến đêm 30 để bọn con cháu tới chúc tết, kiên quyết vào nội thành đi gặp bà xã của thẳng con cả.

Lão quân gia Nghiêm Võ bắt đắc dĩ khoác áo choàng lên người ông cụ, trấn an tâm tình kích động của ông, nói, “Lão gia, ông còn kích động nữa sẽ mắc bệnh tim, dù rằng tim ông vốn không có vấn đề gì.”

Cặp mắt hạnh của Tư Không Khai hưng hăng ngắm cái nhìn xem thường cho Nghiêm Võ, tức giận nói, “Ta là vui vẻ, sang năm còn có cháu nhỏ bụ bẫm đáng yêu bẻ, vui quá là vui!”

Vừa đỡ ông cụ đi ra ngoài, vừa lăm bắm, “Giờ ông cũng có hai đứa cháu trai bụ bẫm đáng yêu rồi.” Lão tổ tông rõ nhiều thịt ấy, lần trước gặp đã sắp béo thành quả bóng rồi.

Tư Không Khai cũng nhớ tới Bánh Bao thịt chuyển thể từ lão tổ tông của ông, bấu môi nói, “Cái tên nhóc Cảnh Hoán bại hoại kia không cho ta ôm Bánh Bao, lần nào cũng trêu ta.”

Mở cửa xe, để ông cụ vào ngồi vào trước, sau đó ngồi bên cạnh ông, Nghiêm Võ cười nói, “Đó là sợ ông dùng sức vuốt ve tiểu tiểu thiếu gia, làm tiểu tiểu thiếu gia đau.”

Tư Không Khai hừ một tiếng, đội hai bánh bao nhỏ sinh ra xong, ông muốn vuốt thế nào thì vuốt, muốn xoa thế nào thì xoa, ai cũng không ngăn được!

Ô Thuận Nhã ngủ mơ màng màng, cảm thấy trên mặt ngựa ngựa, khẽ cau mày nâng tay quơ quơ, lui mặt giấu trong chăn bông.

Hình như là sợ cậu bị che lấp hô hấp không thuận, chăn bông trên mặt bị người ta kéo xuống. Sau đó trên mặt lại bắt đầu ngứa.

Vẫn nhắm hai mắt, Ô Thuận Nhã than thở, “Bánh Bao, không được nghịch!”

Quấy rầy trên mặt mình ngừng một chút, tiếp sau lại bắt đầu làm loạn.

Mở mắt, Ô Thuận Nhã nhìn thấy nam nhân nghiêng người ngồi bên người cậu, tay cầm một cái lông ngỗng rút ra từ gối đầu.

“...Anh đúng là trẻ con...” Ô Thuận Nhã tức giận đảo mắt xem thường, sau đó nhắm mắt tiếp tục ngủ. Đờ đáng ghét!

Tư Không Viêm Nghiêu một tay chống trên giường, một tay nâng cằm cậu, cúi đầu, chụt một tiếng vang dội lên môi cậu, còn vron đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm cánh môi cậu.

Ô Thuận Nhã sợ ngựa nghiêng đầu, kết quả nam nhân được một tác lại muốn thêm một thước hôn sâu hơn.

Nâng hai tay ôm lấy cổ nam nhân, Ô Thuận Nhã hé miệng, để nam nhân bá đạo càn quét trong miệng mình.

“Ừm...” Đầu lưỡi bị nam nhân cắn mút, Ô Thuận Nhã khẽ hừ một tiếng.

Tư Không Viêm Nghiêu ngẩng đầu, hít sâu, chôn mặt vào cần cổ cậu, thờ than, “Bảo bối, anh sắp nghẹn chết rồi.” Từ khi hai người xác định tình cảm xong, Tư Không Viêm Nghiêu hoá thành vua cấm dục, thời gian cấm dục dài nhất đã là năm tháng....

Ô Thuận Nhã nhếch môi cười trộm, vron qua hôn lên khuôn mặt đẹp trai của nam nhân, cọt cọt, nhỏ giọng nói thầm, “Vậy anh gọi cho Giang Võ, hỏi anh

ấy khi nào thì có thể gỡ bỏ lệnh cấm.” Sau khi mang thai thân thể của cậu ngày càng mất cảm, mấy ngày nay nam nhân toàn cọ cọ cậu, làm cho cậu cũng tâm phiền ý loạn!

Tư Không Viêm Nghiêu nhẹ nhàng găm cắn làn da bóng loáng chỗ cổ cậu, tiếp tục than thở, “Gọi rồi, phải sáu tháng mới được.”

Ô Thuần Nhã chớp mắt mấy cái, nghiêng đầu cười nói, “Anh không sợ đến lúc đó có một bàn tay be bé túm lấy anh à!”

“...” Nam nhân đầu tiên là sừng sốt, sau đó khoe miệng gọi lên nụ cười tà khí, ghé vào tai cậu nhẹ giọng nói, “Không sợ, tốc độ của anh nhanh lắm!”

Bị giọng điệu trêu chọc của anh làm cho xấu hổ, sắc mặt Ô Thuần Nhã chậm rãi biến hồng, trừng mắt nhìn anh, “Đứng dậy mau, anh không cho em ngủ trưa là có chuyện gì đúng không?” Bình thường nam nhân sẽ không đến quấy rầy thời gian ngủ của cậu, hôm nay nhất định là có chuyện.

Tư Không Viêm Nghiêu ngồi dậy, nâng cậu xong mới nói, “Ừ, ba anh đến.”

“Hử? Không phải đã nói hết năm sẽ đến nhà chính sao?” Ô Thuần Nhã sửa sang lại áo ngủ bị nam nhân cọ mờ, nghi hoặc nhìn anh.

Vươn tay cài lại cổ áo cho cậu, nam nhân bĩu môi nói, “Ở chỗ anh anh, đi xem Tuấn Nghị chứ gì đâu.”

Gật đầu tỏ vẻ lý giải, Ô Thuần Nhã mỉm cười, phỏng chừng là ông cụ chờ không nổi nên tự mình chạy tới trước rồi.

“Bánh Bao đâu?” Cậu nhớ rõ vừa rồi Bánh Bao còn cùng cậu ngủ trưa mà, giờ đâu rồi?

“Ở bên kia.” Cầm dép trong nhà, nam nhân cúi người đi dép cho cậu, nâng chân cậu lên xoa nhẹ, nhũn mày nói, “Mấy ngày nay phù nặng quá.” Bảo bối từ nửa tháng trước đã bắt đầu bị phù, nhất là ở hai chân.

Ô Thuần Nhã đã sớm quen được nam nhân chăm sóc, cũng không nhăn nhó, vươn chân khoát lên đầu gối nam nhân để anh mát xa giúp mình, nhẹ giọng cười nói, “Em quen rồi, không thấy khó chịu đâu.”

Tư Không Viêm Nghiêu ấn nhẹ, thần sắc nghiêm túc xoa bóp cho cậu, khống chế lực đạo vừa phải, không quá mạnh tay làm cậu đau, cũng không quá nhẹ.

Tựa vào đầu giường, trên môi Ô Thuần Nhã nở nụ cười hạnh phúc, người đàn ông của cậu tuy lạnh lùng, nhưng lúc ở cùng cậu lại luôn có cảm giác ấm áp, cậu rất thích rất thích.

Cúi xuống hôn lên má nam nhân, cậu nhẹ giọng ghé vào tai nam nhân nói lời yêu, “Viêm Nghiêu, em yêu anh.”

Tư Không Viêm Nghiêu ngẩng đầu, nhướn mày nhìn cậu, trong mắt là kinh hi không ngờ tới, “Bảo bối, anh cũng yêu em.” Anh không biết hôm nay bảo bối vì cớ gì lại cảm tính như thế, song anh hết sức hài lòng.

Bên này hai người bọn họ ngọt ngọt ngào ngào, còn ở bên biệt thự của Tư Không Dực Dương là một loại tình huống khác.

Lúc ông cụ đến Mạc Tuấn Nghị còn đang ngủ, dạo này hán cũng bắt đầu ngủ mê mết.

Tư Không Dực Dương ngăn ông cụ lại, bắt đắc dĩ nói, “Ba, Tuấn Nghị còn chưa dậy, ba dù vội muốn thấy cậu ấy cũng không thể quấy rầy giấc ngủ của người mang thai được!”

Tư Không Khải nện quai trọng vãi cái xuống đất, cộc cộc cộc vang dội.

“Thế mấy giờ cậu ấy tỉnh?” Cả đời này Tư Không Khải đều không đòi được tình tình vội vàng nóng nảy, có chút chuyện liền hấp tấp cuồng cuồng.

Tiểu Bánh Bao Ô Trạch Vũ ở bên cạnh, bĩu môi nói với ông, “Phụ thân lúc đầu ngủ tới 10 giờ sáng mới tỉnh, Mạc thúc thúc chắc chắn cũng thế, ông nội phải kiên nhẫn.” Nói xong, còn ngửa đầu chớp mắt to phóng điện với ông cụ.

Tư Không Khải chớp chớp mắt, cái gì mà vợ thằng con cả, cái gì mà cháu vàng cháu bạc tương lai, tất cả đều dạt sang một bên đi! Vẫn là Bánh Bao thịt đáng yêu nhất!

Ông cụ cúi thất lưng, một phen bế xốc Bánh Bao lên, ông cũng không ngại nặng, lúc bế Bánh Bao thịt còn lác qua lác lại vài cái.

Dán mặt lại thom lên khuôn mặt mềm mềm kia, còn cọ cọ thêm mấy phát, ông cụ hai mắt toả sáng nói, “Bánh Bao cao lên nhiều, nhưng vẫn đáng yêu hết như trước!”

Bạn nhỏ Ô Trạch Vũ cảm thấy vừa nãy mình lên tiếng đúng là một sai lầm, bằng không sẽ không phải chịu kết cục bị vuốt ve thế này!

Ở trong lòng ông cụ ngo ngoáy đuôi chân, Bánh Bao vươn móng thịt múa may về phía tiểu băng sơn nghiêm mặt đứng bên cạnh, gào to, “Ca, mau cứu Bánh Bao! Bánh Bao không muốn bị lão quái nhân ôm đâu!”

Tư Không Cảnh Hoán mặt lạnh đi, vươn tay, “Ông nội, để con bế Bánh Bao cho, không ông lại gãy lưng.”

“Phụt. ...Khụ khụ, ừm, ba, ba cứ nghỉ ngơi trước đi, để con đi xem Tuấn Nghị đã dậy chưa.” Tư Không Dực Dương không nhịn nổi cười, chạy nhanh che miệng xoay người trở về phòng.

Ôi ôi ôi, sao gã không biết con mình còn có lúc nói ra mấy lời ác độc thế này nhỉ, cười chết gã.

Tư Không Khải đầu mảy hơi co rúm lại, ngây người một cái đã bị Cảnh Hoán đoạt mất Bánh Bao thịt trong lòng.

Ông không hài lòng nhìn Cảnh Hoán, nói, “Cảnh Hoán, thân thể ông nội khoẻ mạnh lắm, sẽ không gãy lưng đâu!”

Cảnh Hoán bế Bánh Bao ngồi xuống sofa, vươn tay lấy hai quả hạnh nhân trên đĩa đựng trái cây nhét vào miệng nhỏ của Bánh Bao, xong mới nhìn ông nội nhóc, thẳng thắn nói, “Đề phòng chẳng may ạ.” Ai biết được ông nội có bế Bánh Bao không nổi mà quảng Bánh Bao xuống hay không, Bánh Bao sợ đau nhất đó!

Bánh Bao phồng má, miệng răng rắc cắn hạnh nhân, đôi mắt to tròn mang theo ý cười nhìn ông cụ, rung đùi đắc ý nói, “Ca ca là sợ tay chân ông nội già yếu rồi, ôm không nổi ấy mà, ông nội ông không cần đề ý đâu.”

“...” Lão quân gia Nghiêm Võ ở bên cạnh che miệng cười, hai tiểu thiếu gia đều nhanh nhồm nhanh miệng, lão gia chỉ có chịu thiệt thôi!

Tư Không Khải tức đến râu cũng vểnh lên, ngồi một bên trợn mắt.

Bánh Bao hí hất, nâng móng thịt hỏi, “Ông nội, hai cái râu vểnh của ông là giả đúng không?” Lần trước gặp, tiểu lão đầu này đã có cọng râu nào đâu.

Ông cụ che mồm, buồn bực nói, “Đây là đồ xịn, không cho con nghĩ cách!”

Há miệng nhỏ để Cảnh Hoán dứt kẹo đậu đỏ, Bánh Bao bĩu môi, bé cũng không hiếm lạ đâu!

Lúc ông cụ đang bị khi dễ đến thê thảm, Mạc Tuấn Nghị từ trên lầu xuống, nhìn thấy Tư Không Khải cũng không có phản ứng kinh hoàng, chỉ là hơi khản trương.

“Bác Tư Không, bác đã tới rồi.”

Tư Không Khải xụ mặt gật đầu, chỉ sofa, “Ngồi.”

Tư Không Dực Dương ôm vai Mạc Tuấn Nghị ngồi xuống, nhìn ông cụ có ý bày vẽ hù người, không khỏi cười nói, “Ba, vừa rồi ba còn hò hét đòi gặp Tuấn Nghị, giờ người ta tỉnh rồi ba còn xụ mặt.”

Tư Không Khải thờ dài, nhìn Mạc Tuấn Nghị hỏi, “Chuyện cháu mang thai, ba cháu có phải còn chưa biết không?” Tuy ông đã nhiều tuổi rồi, nhưng cái tính tình của Mạc Xuyên kia ông vẫn nhớ rõ lắm, năm đó hai người bọn họ còn vì cái tính bảo thủ của Mạc Xuyên mà đánh nhau một trận.

Mạc Tuấn Nghị hít sâu, nhìn thẳng vào mắt ông, nói, “Ba cháu không đồng ý cháu và Dực Dương qua lại, nhưng cháu sẽ cố gắng thuyết phục ông ấy.”

Nếu đã quyết định ở bên người đàn ông này cả đời, vậy hẳn sẽ không trốn tránh sau lưng gã như đàn bà.

Tư Không Khải rất hài lòng với thái độ này của hắn, ít nhất Mạc Tuấn Nghị cũng đã nói lên ý kiến của bản thân.

“Ba cháu vẫn là cái tính thúi kia, cứng mềm đều không chịu, ngang ngạnh muốn chết.” Nhớ tới Mạc Xuyên, Tư Không Khải cũng đau đầu, lão gia hoá kia nhỏ hơn mình mấy tuổi, giờ hắn cũng đã sáu mươi. Không biết mấy năm nay có chuyển biến chút nào không.

Mạc Tuấn Nghị có chút bất đắc dĩ kéo khoé miệng, “Bác Tư Không bác cứ yên tâm, cháu và Dực Dương nếu đã quyết định ở bên nhau, chắc chắn sẽ không lùi bước!”

Phất tay, Tư Không Khải nghiêm túc nói, “Đó là chuyện của mấy người trẻ tuổi các cậu, ta già rồi chỉ quan tâm đến đứa cháu trong bụng cháu, hai đứa thích làm thế nào thì làm, nhưng không được làm bị thương cháu của ta!”

Tư Không Dực Dương quay đầu, đối diện với Mạc Tuấn Nghị, gật đầu.

Bánh Bao thịt vươn qua nói thầm vào tai Cảnh Hoán, “Ca, Mạc thúc thúc về sau là bố dượng của ca nhỉ?”

Tư Không Cảnh Hoán gật đầu, “Ừ, bố dượng.”

Tư Không Khải nghe được hai đứa nhóc thủ thi với nhau, không khỏi một đầu hắc tuyến, cái xưng hô ‘bố dượng’ này thật sự quá kì cục.

Lão quân gia Nghiêm Võ ho nhẹ để che giấu xúc động muốn cười lại phải nhịn của mình.

May mà lời này Mạc Tuấn Nghị không nghe thấy, nếu không, nhất định sẽ tặc mao.

Bố dượng, cái xưng hô này đúng là quá kì cục!

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Đi mua đồ

Hai mươi tám âm lịch, chỉ còn hai ngày nữa là đến đêm ba mươi.

Ô Thuần Nhã vắc bụng đi lại trong phòng ngủ, Bánh Bao thì đi theo Tư Không Viêm Nghiêu đến siêu thị mua quà tất niên.

Thực ra việc này vốn không cần nam nhân đích thân ra tay, song năm nay không giống trước kia, anh muốn tự mình chuẩn bị quà cho con và bảo bối. Thuận tiện mua đồ ăn vặt cho bảo bối.

Khẩu vị của Ô Thuần Nhã cứ đổi tới đổi lui, thời gian trước thích ăn ô mai, một đoạn sau thì thích ăn điểm tâm ngọt, giờ thì thích ăn thịt khô cay, tuy nhiên cậu cũng không kén chọn nhãn hiệu, so ra vẫn còn tốt chán.

Ở siêu thị, Tư Không Viêm Nghiêu đẩy xe, Bánh Bao thật ngồi trong xe, hai chân nhỏ thật thọt lên vung xuống.

“Cha muốn mua gì ạ?” Ngửa đầu, Bánh Bao chớp mắt to hỏi. Ở đây bán nhiều thiệt nhiều đồ ăn vặt, muốn ăn quá đi mất.

Tư Không Viêm Nghiêu lấy một tờ giấy trong túi áo, mở ra, trên đó là danh sách đồ ăn vặt Ô Thuần Nhã đã liệt kê.

“...” Tư Không Viêm Nghiêu cảm thấy mình đến siêu thị chính là một sai lầm.

Anh lấy di động, gọi điện.

“Đến đây.”

“A? Đại ca anh định làm gì?” Hạ Dương lười biếng tựa vào sofa xem TV, bên cạnh là Mạc Tuấn Nghị cũng lười biếng hết như hấn.

“Mua đồ, nhanh lên, Wal-Mart.” Nói xong liền cúp điện thoại, cũng không quan tâm Hạ Dương có đồng ý hay không.

Hạ Dương nhận mệnh đứng dậy, duỗi thắt lưng, quay đầu nói với Mạc Tuấn Nghị, “Tôi đi mua ít đồ.”

Ô Thuần Nhã cảm di động xuống lầu, đưa mắt nhìn khắp phòng, thấy chỉ còn một mình Mạc Tuấn Nghị, khó hiểu hỏi, “Hạ Dương đâu rồi?”

Mạc Tuấn Nghị bĩu môi, “Bị Viêm Nghiêu gọi điện kêu đi rồi.”

“Tuấn Nghị, mai cậu phải về nhà đúng không?” Ngày hôm qua nghe ý của hấn, là muốn trở về ngã bài với ba mình.

“Ừ, mình muốn trở về nói rõ ràng.” Mạc Tuấn Nghị ngồi thẳng dậy, hấn quyết định không thể cứ tiếp tục như vậy, cho dù ba hấn có vì chuyện này mà đuổi hấn ra khỏi nhà, vậy hấn cũng chấp nhận, ít nhất hấn đã cố gắng, sẽ không cảm thấy hối hận tiếc nuối nữa.

Ô Thuần Nhã đỡ eo, phát tay với Mạc Tuấn Nghị, “Lại đây đi bộ tí đi, cậu đừng làm tổ mối thế.”

Mạc Tuấn Nghị không chịu nhúc nhích, “Cậu có thấy phiền không? Mình nhìn bụng bầu của cậu đã thấy đau lưng rồi.”

Nhẹ nhàng đầm đầm thắt lưng hơi trướng đau, Ô Thuần Nhã đảo mắt xem thường, chậm rãi đi lại.

“Cậu cái này gọi là năm mươi bước cười một trăm bước, nói cho cậu biết, qua hai tháng nữa cậu cũng sẽ thế này.” Chỉ chỉ bụng mình, Ô Thuần Nhã hừ một tiếng.

Mạc Tuấn Nghị bĩu môi, dù sao giờ bụng hấn còn chưa phình to đâu!

Tư Không Viêm Nghiêu thấy Hạ Dương đến liền giao Bánh Bao cho hấn.

“Cha đi mua quà.” Tư Không Viêm Nghiêu nhéo nhéo má Bánh Bao, thấp giọng nói với bé.

Bánh Bao chớp mắt, bĩu môi yêu cầu, “Bánh Bao cũng muốn quà.”

Nam nhân gật đầu, dặn dò Hạ Dương chăm sóc tốt đứa con bảo bối của anh, rồi xoay người rời đi.

Anh lái xe trên đường thì gặp một cửa tiệm trang sức còn mở cửa, liền quyết định đi mua nhẫn cưới, mặc dù có hơi vội vàng, nhưng nhẫn anh tự tay chọn lựa so với để trợ lý đi chuẩn bị thì có giá trị gấp ngàn lần.

Vào cửa tiệm, Tư Không Viêm Nghiêu đi thẳng đến tủ nhẫn.

Chỉ vào cặp nhẫn bạch kim giữa tủ, Tư Không Viêm Nghiêu lạnh lùng nói, “Lấy ra.”

Nhân viên bán hàng bị giọng nói lạnh lùng của anh dọa cho sững sốt, sắc mặt tái đi, vрон tay lấy cặp nhẫn ra, mỉm cười nói, “Tiên sinh, là cặp này sao?”

Tư Không Viêm Nghiêu cầm lấy xem xem, gật đầu, “Viết hoá đơn.” Anh không bao giờ dây dưa dài dòng, vừa ý liền mua.

Nhân viên bán hàng chưa từng đón tiếp kiểu khách hàng thế này, từ lúc vào chọn nhẫn đến lúc thanh toán tiền rồi đi, tổng cộng chưa đến mười phút...

Tư Không Viêm Nghiêu sau khi ra cửa tiệm lập tức về thẳng nhà, anh phải nhanh chạy đi cầu hôn bảo bối!

Lái xe về nhà xong, Tư Không Viêm Nghiêu đi đến biệt thự của anh anh trước, anh thấy hơi hơi khản trương, phải tìm anh anh bàn bạc về chi tiết cầu hôn một chút.

“Anh!” Đẩy cửa thư phòng, Tư Không Viêm Nghiêu hô một tiếng.

Tư Không Dực Dương đang giúp Cảnh Hoán làm bài tập nghe tiếng gọi của anh xong, bút máy trên trang giấy trắng nguyền thành một đường cong dài thật dài...

Cảnh Hoán quay đầu nhìn nhị thúc của nhóc, cảm thấy hôm nay nhị thúc có gì đó kì kì.

Tư Không Viêm Nghiêu đi tới, xoa đầu Cảnh Hoán, “Đi tìm Bánh Bao chơi đi con.” Nhóc con này chăm chỉ lắm, sắp đến năm mới vẫn không quên học tập.

Gật đầu, Cảnh Hoán thu dọn sách vở, vẫy tay với hai người, “Ba, nhị thúc, hai người nói chuyện đi ạ, con đi đây.”

Tư Không Dực Dương ừ một tiếng, nhìn em trai ngồi đối diện, không khỏi nuốt nước miếng, “Viêm Nghiêu, em có chuyện gì muốn nói à?” Người này cho tới giờ chẳng mấy khi kích động gọi mình là anh như thế đâu, quá dọa người.

Tư Không Viêm Nghiêu lấy hộp nhẫn từ trong túi áo, đặt lên bàn.

“Em định cầu hôn.”

Tư Không Dực Dương gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, sau đó hỏi, “Em định cầu hôn thì đi cầu hôn đi, tới tìm anh làm chi?”

Vрон tay với bao thuốc trên bàn, Tư Không Viêm Nghiêu rút ra một miếng châm thuốc, để cho mình trấn tĩnh hơn chút.

“Khụ, em có chút khản trương.” Mở hộp nhỏ ra, lấy một chiếc nhẫn bên trong, Tư Không Viêm Nghiêu thần sắc ôn nhu nhìn chiếc nhẫn kiểu dáng đơn giản.

“...Khản trương?” Tư Không Dực Dương giật mình há hốc mồm, em trai gã cư nhiên còn có loại tế bào này?

“Em à, Ô Thuần Nhã nhà em ngay cả đứa nhỏ đều đã nguyện ý sinh cho em đứa thứ hai, tuyệt đối sẽ không từ chối lời cầu hôn của em đâu, em khản trương cái gì chứ?”

Tư Không Viêm Nghiêu thờ dài, nói, “Sợ cậu ấy ngượng.” Bảo bối tuy rằng thương anh, nhưng lúc trước chính anh nói sẽ gã cho bảo bối, giờ nếu mình đi cầu hôn, chưa chắc đã không bị từ chối.

“Em cứ yên tâm mạnh dạn đi, tốt nhất là chọn lúc bữa tối, nhiều người, cậu ấy cho dù có muốn từ chối cũng sẽ lo lắng vấn đề mặt mũi của em.” Tư Không Dực Dương suy đoán nói.

Tư Không Viêm Nghiêu hạ mắt, cảm thấy lời này của anh anh cũng khá có lý, đứng lên cầm nhẫn, nói, “Em đi đây, anh cũng mau thay quần áo lại ăn cơm.”

Tư Không Dực Dương nâng tay ngăn y, “Em chờ một lát, anh có chuyện hỏi em.”

Anh xoay người ngồi lại ghế, nhướn mày, “Hỏi đi.”

Gã từ ngăn kéo lấy ra một túi văn kiện, đưa cho anh, “Hôm qua Sở Nam gửi fax tới, ba nuôi Thuần Nhã bị bệnh tim nằm viện, cần hai mươi vạn phí giải phẫu.”

Tư Không Viêm Nghiêu cầm túi văn kiện kia, ngay cả xem cũng không cần liền cầm bật lửa trên bàn, châm lửa đốt.

“Em muốn đốt thư phòng của anh à.” Nói là nói như vậy, nhưng khuôn mặt gã lại chẳng hề tỏ vẻ bận tâm.

Tư Không Viêm Nghiêu liếc gã một cái, ném túi văn kiện đang cháy đỏ vào trong thùng rác, đứng dậy mở cửa sổ và cửa ra vào để thông gió.

Tư Không Dục Dương đột nhiên cảm thấy mình bình thường có thói quen đốt đồ này đồ nọ là chuyện tốt, nếu không thùng rác trong thư phòng cũng không làm bằng inox...

“Không cần nói.” Bảo bối lần trước đã nói, em ấy không định quay về cái nhà kia, cho nên, chuyện này trước không cần nói cho em ấy.

Tư Không Dục Dương cũng hiểu được ý tứ của em mình, Ô Thuần Nhã giờ đã không còn như trước kia, nếu kích động mà ảnh hưởng đến thai nhi, như vậy cả nhà sẽ thành ong vỡ tổ.

“Ừ, anh biết phải làm thế nào, tuy nhiên việc này em không nên giấu cậu ấy, dù sao họ cũng đã nuôi cậu ấy nhiều năm như vậy, thời điểm thích hợp thì lựa lời nói cho cậu ấy biết.”

“Em biết rồi.” Tư Không Viêm Nghiêu gạt đầu, xoay người rời khỏi phòng anh anh, trở về chuẩn bị cầu hôn.

Hai nhóc Tư Không Cảnh Hoán và Bánh Bao đang ở trong phòng chơi đồ chơi.

Bánh Bao nghiêng đầu, chỉ vào bạn gấu nhồi bông cỡ bự trước mặt, hỏi, “Ca, gấu bông lột quần áo xuống thì trông thế nào?” Bé đã cởi quần áo cho Mashimaro, Sói Xám, cả Cừu Lười nữa, chỉ còn mỗi con gấu này.

Cảnh Hoán gạt đầu, cầm kéo, ngầu bá cháy nói, “Ra tay.” Bánh Bao nếu muốn cởi quần áo cho gấu bông, vậy cởi.

Bánh Bao vẻ mặt hết sức nghiêm túc, vươn đầu ngón tay thịt thịt, vung lên, “Ca, ca cắt áo của nó, em cởi quần.” Nói xong chuẩn bị động thủ.

Cảnh Hoán nhú mày, lắc đầu, “Không được, em cắt áo, anh cởi quần.”

Bánh Bao bĩu môi, được rồi, thế thì bé cắt áo.

Hai nhóc kia lần qua lần lại vật lộn đến đầu đầy mồ hôi.

Cuối cùng lột sạch gấu Teddy...

Bánh Bao dẩu môi, chỉ vào bạn gấu bị lột sạch nằm quay đơ, nổi giận.

“Lừa người! Con gấu này căn bản không có thân thể, chỉ có mỗi hai cái cẳng! ca, nó không giống Sói Xám và Cừu Lười!”

Cảnh Hoán vươn tay ôm bé ngồi xuống giường, trấn an, “Về sau không bao giờ thích gấu nữa.”

Bánh Bao hừ một tiếng, than thở, “Chú Giang Võ là đại lừa đảo, không bao giờ thích chú ấy nữa!”

“Ca, em muốn đi mách cha.” Nhảy xuống giường, Bánh Bao túm lấy bạn gấu khoả thân kia, thờ gấp xò dép bông trong nhà, xoạch xoạch chạy xuống lầu.

Vừa chạy vừa gọi, “Phụ thân, phụ thân đang ở đâu vậy?”

Ô Thuần Nhã đang trong phòng bếp giúp đỡ đầu bếp làm bánh pudding, đây là món sở trường của cậu.

“Phòng bếp.” Nghe thấy Bánh Bao gọi, cậu đáp một tiếng. Xoa xoa tay ra khỏi phòng bếp, cậu sừng sốt.

“Bánh Bao, con làm gì thế này?” Dở khóc dở cười nhìn Bánh Bao dẩu môi, còn cả gấu nhồi bông bị bé lột sạch quần áo.

Mạc Tuấn Nghị cũng đi tới, cười néo mặt bé, cúi đầu nhìn gấu, “Hai đứa ở trên lầu nghịch cái này?” Gấu bông này lúc mặc quần áo đầy đủ vốn rất đáng yêu, sao lúc cởi quần áo ra lại khủng bố vậy.

Bánh Bao uỷ khuất chết đi được, ảo tưởng của bé tan biến, tuổi thơ của bé nhất định sẽ có bóng ma!

“Phụ thân, Bánh Bao quyết định, không bao giờ thích gấu bông nữa.”

Ô Thuần Nhã bật cười, con cậu cả ngày nay đều lần qua lần lại cái gì đây!

“Được rồi, không thích thì không thích, không phải con còn có Cừu Lười sao!”

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Bảo bối, lấy anh nhé!

Tư Không Viêm Nghiêu vừa vào cửa, liền thấy Ô Thuần Nhã mẫu mực cầm bánh pudding thơm ngon đút cho Bánh Bao thịt, bé con kia dù đang được ăn bánh pudding mình thích nhất, vậy mà vẫn không vui chu chu cái miệng nhỏ.

Mắt to ngập nước nhìn Tư Không Viêm Nghiêu, lẩm bẩm, “Cha, Bánh Bao bị bạn gấu dọa rồi, cần quà an ủi.”

Con gấu bông bé nói Tư Không Viêm Nghiêu vừa thấy rồi, anh tiến lại gần Bánh Bao, nhéo má bé, từ trong túi áo lấy ra một hộp nhỏ màu xanh biển đưa cho bé.

Nâng móng lên nhận lấy, Bánh Bao mở hộp, mắt to chớp chớp khó hiểu nghiêng đầu nhìn nam nhân, “Lợn ọ?”

Trong hộp là một đôi lợn vàng tròn vo, được xỏ vào sợi dây bện màu đỏ, áng chừng độ dài của dây, hẳn là để đeo vào cổ tay hoặc cổ chân.

Ô Thuần Nhã lại gần nhìn, không khỏi trừng mắt nhìn nam nhân, “Anh hoang phí nhiều tiền như vậy làm chi?” Một đôi lợn vàng này trọng lượng cũng không nhẹ.

Tư Không Viêm Nghiêu lấy trong túi ra một hộp màu xanh biển khác, đưa cho Cảnh Hoán.

Cảnh Hoán vươn tay tiếp nhận, bên trong cũng là một đôi lợn vàng, nhưng cặp của Bánh Bao là ôm đỉnh vàng, còn của nhóc là ôm chữ Phúc.

“Con cảm ơn nhị thúc.” Ồ, quà của nhóc với của Bánh Bao giống nhau.

Mạc Tuấn Nghị vươn tay đeo vòng vào cổ tay trái và cổ chân trái cho Cảnh Hoán, kéo nhóc lại nhìn nhìn, gật đầu, “Đẹp lắm, anh chọn à?” Hắn không ngờ tới, Tư Không Viêm Nghiêu thoát nhìn lạnh lùng thản nhiên, vậy mà lại đi chọn quà cho trẻ nhỏ.

Tư Không Viêm Nghiêu khẽ ừ một tiếng, xem như trả lời câu hỏi của Mạc Tuấn Nghị.

Anh cầm hộp nhỏ, ôm Bánh Bao vào lòng, đeo cho bé hai con lợn vàng.

Dây bện đỏ tươi trên cổ tay cổ chân bụ bẫm trắng trẻo của Bánh Bao, đáng yêu cực kì.

Bánh Bao khoái chí quơ quơ móng, mắt to cười híp thành sợi chỉ.

“Cha, Bánh Bao thích lắm, cảm ơn cha ạ.” Bé ngửa đầu chọt một cái lên cằm nam nhân.

Tư Không Viêm Nghiêu cúi đầu hôn lên trán bé, khoé miệng khẽ cong lên.

Ô Thuần Nhã nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Bánh Bao, cười bé, “Giờ không giận nữa? Cặp lợn vàng này không lột quần áo xuống được đâu.”

Bánh Bao hừ hừ mấy tiếng, móng nhỏ cướp bánh pudding và miếng nhỏ trong tay Ô Thuần Nhã, ngồi trên đùi nam nhân tự mình ăn.

Mạc Tuấn Nghị cũng đưa cho Cảnh Hoán một miếng bánh pudding, nghiêng đầu nhìn nam nhân, “Anh mua cho con với cháu rồi, mà không mua cho Thuần Nhã sao?” Đi đến tiệm trang sức mà không mua cho Ô Thuần Nhã đồ gì, nghe hợp lý không?

Tư Không Viêm Nghiêu hơi hơi mắt tự nhiên, không ngờ Mạc Tuấn Nghị đơn giản tùy tiện như vậy lại có thể nhìn thấu ý định của anh, anh hơi ngắc ngứ nhìn Ô Thuần Nhã, không nói gì.

Ô Thuần Nhã bị anh nhìn đến không hiểu chuyện gì, khó hiểu hỏi anh, “Sao vậy?”

Tư Không Viêm Nghiêu lắc đầu, anh anh nói, phải chờ lúc có nhiều người mới cầu hôn, như vậy bảo bối sẽ không cự tuyệt anh.

Anh cần chờ thêm một lúc, hơn nữa, giờ anh còn chưa sắp xếp tốt ngôn từ.

Lão gia Tư Không Khải từ trên lầu đi xuống, sau đó là lão quản gia Nghiêm Võ thời thời khắc khắc theo ông.

“Thuần Nhã, tết năm nay con có định về thăm nhà không?” Tư Không Khải ngồi trên sofa, bung tách trà lên nhấp một ngụm.

Ô Thuần Nhã sững sốt, cậu không nghĩ tới ông cụ sẽ hỏi về người nhà của mình, có chút khẩn trương nhìn Tư Không Viêm Nghiêu, nói, “Con... Con và họ, đã hơn bốn năm chưa gặp rồi ạ.”

Tư Không Viêm Nghiêu ôm Bánh Bao, hai cha con đồng thời nhử mày nhìn Tư Không Khải, ánh mắt rất không hài lòng.

Tư Không Khải sững sốt, không hiểu mình đã làm gì để bị hai cha con này nhìn thù hằn như thế.

Nghiêm Võ lại nhận ra, tài liệu điều tra Ô Thuần Nhã ông đã xem qua, lão gia là ngại phiền, không buồn xem

“Khụ, lão gia, ông quên rồi sao, tôi đã từng nói cho ông, Thuận Nhã thiếu gia đã bị người nhà đuổi rồi.” Ghé vào tai ông khẽ nhắc nhở.

Tư Không Khải gật đầu, à, đúng, ông nhớ ra rồi.

“Ừm, thế thì con cứ an tâm ở đây ăn tết đi, chuyện trong nhà không cần bận tâm.” Nói xong ông cụ giả bộ bày vẻ ‘Ta đói quá, sao còn chưa ăn cơm’, hô Tào quản gia đến.

“Mau dọn cơm đi, đã mấy giờ rồi!” Nhìn một vòng, không thấy Hạ Dương đâu, ông hỏi, “Hạ Dương đâu? Không phải nói năm nay ăn Tết ở đây sao?”
Thằng nhãi con này lần nào thấy ông cũng trốn đi không à.

Mạc Tuấn Nghị bật cười, cầm khăn ướt lau miệng cho Cảnh Hoán, “Vừa rồi Hạ Dương nghe điện thoại xong liền hoang mang bối rối chạy ra ngoài, cơm cũng không buồn ăn.”

Tư Không Viêm Nghiêu nghĩ nghĩ, nói, “Minh Húc trở về.”

“...Minh Húc? Văn Nhân Minh Húc? Khi nào thì hai đứa nó đi cùng nhau thế?” Tư Không Khải quay đầu nhìn lão quản gia, than thở một câu.

Cái gì mà kêu là đi cùng nhau? Người ta là đối tượng nghiêm chỉnh đứng đắn, lấy điều kiện kết hôn làm tiên quyết đó!

Tào quản gia đến gọi mọi người ăn cơm, đúng lúc Tư Không Dực Dương từ bên ngoài cửa bước vào.

Người một nhà tụ tập, đang định đi ăn, kết quả, Hạ Dương dẫn theo Văn Nhân Minh Húc vào.

Mọi người thấy Văn Nhân Minh Húc thì không có tí kinh ngạc nào, Mạc Tuấn Nghị nắm tay Cảnh Hoán, cười nói, “Ồi chà, đây là đi gặp phụ huynh à?”

Hạ Dương đảo mắt xem thường, “Gặp phụ huynh gì chứ, cậu ta qua đây tặng quà cho mọi người, xong rồi đi luôn.” Hắn thả mấy cái hộp trong tay xuống, về mặt mũi mặt.

Văn Nhân Minh Húc cũng đặt mấy hộp quà trong tay xuống, chào hỏi mọi người xong mới quay qua nhìn Hạ Dương, thấy sắc mặt hắn hơi tái đi, lo lắng hỏi, “Anh sinh bệnh?”

Hạ Dương phất tay, ngồi trên sofa thờ hồn hồn nói, “Mệt.”

Tư Không Khải nhìn Văn Nhân Minh Húc, lại nhìn Hạ Dương, chớp chớp mắt già, quay đầu nhìn sang Mạc Tuấn Nghị dù ôm Cảnh Hoán ngồi vẫn lười biếng uể oải, đột nhiên hỏi, “Hạ Dương, không lẽ con cũng mang thai?”

Hạ Dương run run, nếu không phải Mạc Tuấn Nghị đang ngồi ngay bên cạnh hắn, nhất định hắn đã nhảy dựng lên rồi.

Hắn hét lên, “Bác, bác đừng nói linh tinh, sao có thể chứ!”

Văn Nhân Minh Húc mặt nhăn mày nhu, xoay qua nhìn Hạ Dương, “Mang thai?”

Hạ Dương thờ dãi, “Sao có thể, đã ăn cơm được chưa, tôi đói rồi.” Hắn ngẩng đầu nhìn Văn Nhân Minh Húc, “Tặng xong đồ rồi thì đi mau đi.”

Tư Không Dực Dương cười nói, “Chú tặc cái gì mao thế, Minh Húc ở lại ăn cơm đi.” Nói xong vươn tay kéo Mạc Tuấn Nghị đi về phòng ăn.

Tư Không Viêm Nghiêu hơi gật đầu với Văn Nhân Minh Húc, ý là ở lại ăn cơm đi, càng nhiều người càng giúp anh dễ thành công.

Tư Không Khải ngồi ở ghế chủ vị, bên phải là Tư Không Viêm Nghiêu, Ô Thuận Nhã, Bánh Bao, Hạ Dương.

Bên trái ông là Tư Không Dực Dương, Mạc Tuấn Nghị, Cảnh Hoán, Văn Nhân Minh Húc.

Lão quản gia Nghiêm Võ đứng phía sau Tư Không Khải, chuẩn bị gấp thức ăn cho ông.

Tư Không Khải nhu mày, nghiêng đầu, không hài lòng nói, “Ông làm gì vậy, ngồi xuống cùng nhau ăn cơm.”

Tư Không Viêm Nghiêu đứng lên, nhường ghế cho lão quản gia, sau đó bế Bánh Bao lên, ra hiệu cho Tào quản gia mang ghế cao chuyên dụng của Bánh Bao tới để bé ngồi giữa anh và Ô Thuận Nhã.

Bánh Bao dẫu môi, khinh bé nhỏ đây mà!

Hôm nay Tư Không Viêm Nghiêu có chút không yên lòng, nếu bình thường, nhất định anh sẽ gấp đồ ăn cho Ô Thuận Nhã, cơ mà bây giờ cứ liên tục gấp cho Bánh Bao, còn toàn gấp mấy món mộc nhĩ bắp cải mà Bánh Bao ghét ăn nhất. ...

Bánh Bao bĩu môi, phi thường bất mãn ngẩng đầu tròn to mắt, “Cha, cha làm gì thế!”

Tư Không Viêm Nghiêu nhẹ nhàng di chuyển đĩa, nghe thấy chất vấn của con trai liền chuyển đường đi của đĩa nhét miếng mộc nhĩ vào miệng mình.

Mọi người trên bàn cơm toàn bộ kinh ngạc, má ơi, trời sắp bão rồi đúng không, Viêm Nghiêu cứ nhiên chủ động ăn cơm nhỉ?

Tư Không Dực Dương xém phun canh, che miệng cười.

“Viêm Nghiêu à, em mau lên đi, như bây giờ căn bản không có cách nào ăn cơm đâu.”

Tư Không Khải đưa mắt nhìn quần gia, nhướn mày, “Có ý gì?”

Nghiêm Vô lắc đầu, không hiểu luôn.

Tư Không Viêm Nghiêu cố nuốt miếng cơm nhĩ trong miệng, ho khan một tiếng, lau miệng.

Anh đứng lên, về mặt nghiêm túc xoay người đối diện với Ô Thuần Nhã.

Bánh Bao ngửa mặt, trong đầu đầy chấm hỏi, cha định làm gì vậy ta?

Ô Thuần Nhã cũng bị hành động của anh làm cho mù mịt, cậu nghiêng người, hỏi, “Sao thế?” Từ khi hai người ở bên nhau, nam nhân này chưa bao giờ dùng vẻ mặt nghiêm túc như vậy nhìn cậu, làm cho cậu cũng khăn trương chết đi được.

Mạc Tuấn Nghị trừng mắt nhìn, che miệng cười, ái chà, đây đúng là tiết mục cầu hôn tiêu chuẩn.

Tư Không Viêm Nghiêu khăn trương nuốt nước miếng, anh cảm thấy đời này mình chưa từng khăn trương đến như vậy, tay anh thậm chí còn hơi run lên.

Vươn tay kéo tay trái của Ô Thuần Nhã, anh lại khăn trương nuốt một ngụm nước miếng.

Ô Thuần Nhã có chút ngoài ý muốn nhìn nam nhân, nam nhân vậy mà khăn trương đến độ lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi.

“Viêm Nghiêu?”

Đột nhiên, Tư Không Viêm Nghiêu quỳ một gối xuống, ngẩng đầu nhìn cậu.

“Bảo bối, anh... Khụ, anh biết mình không đủ dịu dàng, anh... anh trước kia là một tên khốn kiếp, nhưng anh sẽ sửa, anh muốn ở bên em cả đời, em có thể đồng ý anh không?” Nam nhân tuy rằng bình thường không nói mấy câu, nhưng thực sự anh thừa khả năng ngôn ngữ, thế mà lúc này lại nói năng lộn xộn.

Ô Thuần Nhã kinh ngạc há to miệng, không dám tin nhìn anh. Cậu không ngờ tới, nam nhân lại có thể trước mặt đồng người quỳ xuống trước mặt cậu, còn nói ra những lời buồn nôn như vậy.

Cậu rất khăn trương, không biết nên trả lời anh thế nào.

Tư Không Viêm Nghiêu căng thẳng nhìn cậu, chờ cậu trả lời.

Hạ Dương bật cười, nói, “Đại ca, nhẫn đâu, cầu hôn sao có thể thiếu nhẫn được?”

Gật đầu, Tư Không Viêm Nghiêu mau chóng lấy chiếc hộp màu đỏ trong túi áo, sau đó mở ra, nâng lên, ánh mắt đầy mong chờ nhìn Ô Thuần Nhã.

Ô Thuần Nhã mấp máy môi, nhìn cặp nhẫn bạch kim kiểu dáng đơn giản kia, không nhận lấy, cũng không nói gì, cứ nhìn chăm chú như vậy, đôi mắt chậm rãi đỏ lên.

Bánh Bao ở bên cạnh cũng khăn trương theo, hai móng thịt túm lại một chỗ, nói, “Phụ thân, mau đồng ý đi chứ!”

Cảnh Hoán cũng siêu ngẫu nói, “Ồ thúc thúc, mau đồng ý đi!”

Tư Không Viêm Nghiêu giờ đã khăn trương đến không biết phải nói lời ngon tiếng ngọt gì, chỉ có thể về mặt mong chờ quỳ gối nơi đó, trong mắt là chờ đợi sốt ruột thiết tha.

Ô Thuần Nhã hít mũi, áp chế chua xót trong lòng.

“Sẽ không trắng hoa nữa?” Cậu nghèn nghẹn hỏi.

Tư Không Viêm Nghiêu lập tức gật đầu, “Cam đoan một lòng, bảo bối, anh biết quá khứ của mình đen tối bao nhiêu, nhưng hãy tin tưởng anh, từ khi yêu em, anh đã không để ý tới một ai khác, nhìn bọn họ lúc nào cũng thấy ghê tởm.”

“Cũng sẽ không nổi giận với em?” Tuy đôi mắt đỏ ửng, nhưng cậu vẫn tiếp tục hỏi.

Tư Không Viêm Nghiêu về mặt ôn nhu, “Bảo bối, anh sao có thể hung dữ với em được.”

Ô Thuần Nhã hừ một tiếng, “Viêm Nghiêu, em không có thân thể tốt, cũng không có ưu điểm gì, em không biết vì có gì mà anh lại yêu em, nhưng từ khi

sinh ra đến nay, anh là người đối tốt với em nhất, em...” Nghẹn ngào làm cậu không thể nói được nữa, Ô Thuần Nhã vươn tay gỡ một chiếc nhẫn trong hộp, nhẹ giọng nói, “Em đồng ý.”

Tư Không Viêm Nghiêu kinh hi trừng lớn mắt, đeo nhẫn lên ngón áp út trái cho cậu, sau đó vươn tay, để cậu đeo lại cho mình.

Cuối cùng anh đứng dậy, ôm cậu vào lòng.

Ô Thuần Nhã nước mắt chảy dài hai má, giờ phút này, là thời điểm mà cậu cảm thấy mình hạnh phúc nhất trong đời.

Mọi người xem diễn đồng loạt vỗ tay, Mạc Tuấn Nghị và Hạ Dương liếc nhau một cái, nở nụ cười.

Tư Không Dục Dương chép miệng, lúc nào gã cũng đi cầu hôn Tuấn Nghị nhỉ?

Văn Nhân Minh Húc ngẩng đầu nhìn Hạ Dương, hần lo, nếu mình cũng quỳ xuống đất cầu hôn, Hạ Dương có thể nào cầm gạch phang lên đầu hần không....

Bánh Bao dùng sức vỗ móng thịt, vang lên tiếng bộp bộp, “Cha và phụ thân thiết là hạnh phúc!”

Cảnh Hoán quay đầu nhìn Tư Không Dục Dương, nói, “Ba, ba cũng phải kết hôn với Mạc thúc thúc, con muốn Mạc thúc thúc là bố dượng của con.”

Đây là lần đầu tiên, tiểu băng sơn Tư Không Cảnh Hoán xác minh thái độ của mình với chuyện của Tư Không Dục Dương và Mạc Tuấn Nghị.

Tư Không Dục Dương gạt đầu, xoa đầu nhóc.

Gã cảm thấy mình cũng nên đẩy nhanh tốc độ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: “Ra mắt” bố vợ

Tư Không Dục Dương nghiêng người ôm eo Mạc Tuấn Nghị, lười biếng ngáp một cái.

“Dục Dương?” Mạc Tuấn Nghị quay đầu lại, thấy gã tỉnh liền gọi một câu.

“Ừ?” Tư Không Dục Dương nhắm hai mắt, cọ cọ cổ hần, cắn một cái lên xương quai xanh hần.

Mạc Tuấn Nghị ngửa cổ, đảo mắt xem thường, chỗ bị gã cắn hơi ngứa ngứa.

“Anh đừng nghịch nữa, em có chuyện muốn nói với anh.” Mạc Tuấn Nghị xoay người, đẩy gã.

“Em nói đi.” Dính dính cọ cọ, Tư Không Dục Dương đem qua đột nhiên nhận ra, mình hình như cũng bắt đầu cảm dục rồi.

Mạc Tuấn Nghị thờ dài, nói, “Em tính lát nữa về nhà nói rõ ràng với ba.”

Tư Không Dục Dương lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo, chống giường nhìn hần, “Hôm nay em sẽ về ngủ bài với ba?”

“Ừ.” Hần không muốn kéo dài chuyện này tới năm sau mới giải quyết, tục ngữ nói rất đúng, đau dài không bằng đau ngắn.

Thờ dài, Tư Không Dục Dương cảm thấy không có gì hay để khuyên Mạc Tuấn Nghị, dù sao đây cũng là chuyện của cậu ấy.

“Ăn xong bữa sáng anh sẽ đi cùng em.” Tuy đây là chuyện của cậu, nhưng Tuấn Nghị là người sẽ ở bên mình cả đời, gã sẽ không để một mình Tuấn Nghị đi đối mặt.

Mạc Tuấn Nghị ngửa đầu nhìn Tư Không Dục Dương, rồi rúc vào lòng gã, ở trước ngực gã cọ cọ, than thở, “Anh không sợ ba em vác gậy ra đánh anh à?”

Tư Không Dục Dương cười khế, giọng điệu mang theo khinh thường nói, “Ba em như vậy, ngoại trừ việc quát tháo em ra còn có thể làm gì?” Lời nói rõ ràng có chút quá đáng, nhưng nam nhân không hề có ý định sửa lại lời mình vừa nói.

“Ba em có thể nhất thời cố chấp nhưng nào tiếp tục mãi như vậy được, hơn nữa, không phải giờ không còn giống như trước sao.” Nói xong còn chỉ bụng mình, ý bảo Tư Không Dục Dương coi coi.

Tư Không Dục Dương đương nhiên hiểu được ý hấn muốn biểu đạt, không khỏi cười xoa bụng hấn, nói, “Đúng thế, nếu ba em không đồng ý quan hệ của hai chúng ta, liền mang cháu trai tương lai của ông ấy bỏ nhà trốn đi!” Gã đột nhiên cảm thấy, mấy lời Ô Thuần Nhã hay dùng để uy hiếp Viêm Nghiêu quả thực dùng rất hiệu quả.

Xuống lầu ăn sáng, chỉ thấy Hạ Dương vẽ mặt xanh xao, đáng vẽ mặt hết tinh thần.

“Sao anh không ở chỗ Thuần Nhã?” Tối qua lúc bọn họ trở về Hạ Dương hình như không đi cùng, Mạc Tuấn Nghị khó hiểu hỏi, ngồi xuống, bưng bát cháo lên uống một ngụm.

“Thế nào, cậu còn chưa vào nhà này đâu, đã bắt đầu quản đông quản tây rồi?” Hạ Dương gấp bánh bao nhét vào miệng, hừ một tiếng, đứng dậy bỏ đi.

Mạc Tuấn Nghị bị hấn nói như thế liền ngó người quay đầu nhìn Tư Không Dục Dương, hỏi, “Anh ấy sao thế? Em có câu nào trêu chọc vị đại thiếu gia này đâu.”

Tư Không Dục Dương gấp một miếng thịt viên đút cho Mạc Tuấn Nghị, néo mặt hấn, “Không nhận ra? Nhất định là bị Minh Húc gây sức ép cả đêm, con tức không xuôi nổi đây!”

Thờ dài, Mạc Tuấn Nghị cảm thấy mình đột nhiên hiểu biết tâm lý người mang thai của Ô Thuần Nhã. Mang thai thích nhất là xen vào chuyện người khác, bởi vì cả này thực sự quá nhàm chán. Nhún vai, hấn định đi giúp Minh Húc, Hạ Dương nhìn thì tưởng dễ bắt nạt, nhưng thực sự lại vô cùng ngang bướng!

Tư Không Dục Dương nhìn đáng vẻ đảo mắt như rang lạc của hấn liền biết, người này lại nổi ý định mờ ám.

“Tuấn Nghị, giờ việc quan trọng nhất của em chính là giải quyết ba em, những chuyện khác trước hết em vẫn là không nên nghĩ đến làm gì.”

Mạc Tuấn Nghị bĩu môi, thôi được, Dục Dương nói đúng, tốt nhất hấn nên suy nghĩ chút nữa về giải thích với ba mình như thế nào thì hơn.

Mạc Xuyên đang ăn sáng cùng Mạc Tuấn Tường và Mạc Tuấn Đào, dù gì mai cũng là đêm 30, tất cả thành viên đều ở nhà, vất vả lắm mới có vài ngày nghỉ ngơi một chút, cho nên thời gian ăn bữa sáng cũng muộn hơn.

“Ba, em út đâu?” Mạc Tuấn Đào hôm trước mới từ nước ngoài trở về, tuy có nghe chuyện giữa ba mình và em út, nhưng không ngờ đã tới Tết mà em trai hấn còn chưa trở về.

Mạc Xuyên biến sắc, lạnh lùng nói, “Đừng nhắc tới thằng nhãi ấy nữa.”

Mạc Tuấn Tường bắt mắt nhìn Mạc Xuyên, trong mắt mang theo trách cứ, hấn cũng biết chuyện của Mạc Tuấn Nghị, xã hội ngày nay, chuyện kết hôn đồng tính đâu còn hiếm, tuy trong giới thượng lưu vẫn chưa phổ biến, nhưng đâu phải không có, sao ba hấn cứ cố chấp như vậy?

“Ba, để con gọi cho em đi, dù sao mai cũng là Tết rồi.” Hấn lấy di động gọi cho Mạc Tuấn Nghị.

Chuông điện thoại vừa vang một tiếng đã bị ấn ngắt, sau đó Mạc Tuấn Nghị xuất hiện trong phòng ăn.

Giờ di động quơ quơ, Mạc Tuấn Nghị cười nói, “Vẫn là anh cả quan tâm em, còn nhớ gọi em trở về ăn Tết.” Nói xong còn liếc Mạc Xuyên vẻ mặt âm trầm.

Mạc Xuyên vừa thấy Mạc Tuấn Nghị liền kích động, không phải cao hứng, mà là tức giận.

Dù sao cũng là con mình, nhất cử nhất động của Mạc Tuấn Nghị đều có người báo cáo cho ông, chuyện Mạc Tuấn Nghị gần đây vẫn ở cùng Tư Không Dục Dương ông biết, cho nên lúc này nhìn thấy hấn, lửa giận luôn áp chế trong lòng ông rốt cuộc bùng nổ.

Bộp một tiếng đập đũa xuống bàn, Mạc Xuyên chỉ vào Mạc Tuấn Nghị quát lớn, “Mày còn nhớ đến cái nhà này hả? Tao tưởng mày sẽ ở lại nhà Tư Không cả đời chứ!”

Mạc Tuấn Nghị không ngờ ba hấn vừa thấy mặt hấn liền quát tháo, hơn nữa còn là trước mặt hai người anh của hấn.

Mạc Tuấn Đào nhú mày, “Ba, lời này của ba quá khó nghe rồi, cho dù em ấy thích đàn ông, ba cũng không thể nói em ấy như vậy.”

“Ba, anh cả, anh hai, hôm nay mọi người đều có ở đây, em sẽ nói thẳng.” Mạc Tuấn Nghị kéo ghế dựa, ngồi xuống. Nhìn thẳng vào mắt Mạc Xuyên, hấn nói, “Ba, con đã quyết định ở bên Tư Không Dục Dương cả đời.”

Mạc Xuyên trừng lớn mắt, tức đến run người, “Mày...Mày...Mày...Mày không biết xấu hổ là gì, đúng không?”

Mạc Tuấn Nghị ra hiệu hai anh hấn đừng mở miệng, đây là chuyện của hấn, hấn có thể tự mình xử lý.

“Ba, vì sao ba churong mắt đồng tính luyến ái như vậy? Con thực sự không hiểu vì sao ba lại phản cảm với chuyện con là đồng tính đến thế, ba có thể nói cho con biết được không?”

Mạc Xuyên vỗ bàn, cả giận nói, “Đồng tính luyến ái là gì! Chính là bệnh! Tao nói cho mày biết, nhà họ Mạc này không cho phép xảy ra chuyện đồng tính

luyện ái! Còn nữa, nếu mày muốn sống cùng thằng Tư Không Dực Dương kia, vậy thì đừng nhận tao là ba mày nữa!”

Mạc Tuấn Nghị mím môi, nhíu mày nói, “Ba, ba có thể nói lý lẽ một chút được không? Nói đồng tính luyện ái là bệnh, nhưng con dù có bệnh cũng chưa từng ra ngoài làm loạn, con chỉ có duy nhất một người đàn ông là anh ấy, phải, Tư Không Dực Dương trước kia không tốt đẹp gì, ai mà không có quá khứ, trước khi ba lấy mẹ, chẳng phải ba cũng có vài người bên ngoài ư!”

“Đừng nhắc tới mẹ mày trước mặt tao! Mày không thấy có lỗi với mẹ mày sao! Bà ấy cho dù còn sống, cũng không thể nào đồng ý để mày đi tìm đàn ông!” Mạc Xuyên bị hấn chọc đúng chỗ đau, nét mặt già nua vì tức giận mà đỏ bừng, gân cổ găm rú, gân xanh nổi rõ hết cả.

Mạc Tuấn Nghị cười chua xót, không nhắc tới mẹ? Lúc mẹ mất ba hấn đang ở đâu? Bận ở bên ngoài vui thú bên tình khác? Ha hả, được, không nhắc tới thì không nhắc tới.

“Ba, hôm nay con trở về, chính là muốn nói cho ba hai chuyện, chuyện thứ nhất, con vừa nói qua, con sẽ ở bên Tư Không Dực Dương cả đời, dù cho sau này có hối hận, con cũng chấp nhận.

Chuyện thứ hai, con mang thai, là con của Tư Không Dực Dương, cũng là cháu của nhà họ Mạc, về phần ba có nhận nó hay không, là do ba quyết định.”

Hấn vừa nói ra, không chỉ Mạc Xuyên, cả Mạc Tuấn Tường và Mạc Tuấn Đào đều choáng váng.

Mạc Tuấn Tường thì đỡ hơn một chút, ít nhất hấn đã nghe chuyện của Ô Thuần Nhã và Tư Không Viêm Nghiêu, đối với việc đàn ông mang thai coi như cũng biết một ít, ngày đó hấn từ xa tình cờ gặp được Ô Thuần Nhã mang thai, và cả Tư Không Viêm Nghiêu đi bên cạnh cậu.

“Em trai, thật hả? Em mang thai?” Hấn kinh hi hỏi.

Mạc Tuấn Nghị lúc bị hỏi chuyện mang thai vẫn hơi mất tự nhiên, hơn nữa người hỏi còn là anh trai mình.

“Dạ, đã hơn hai tháng.” Mạc Tuấn Nghị nâng tay xoa bụng vẫn còn bằng phẳng của mình, thần sắc trên mặt thực ôn nhu.

Mấy hôm trước thừa dịp Tư Không Viêm Nghiêu không có ở đó, hấn đã trộm thử cảm nhận thai máy của Ô Thuần Nhã, lúc ấy hấn cảm thấy vô cùng khó tin, qua vài tháng nữa, hấn cũng có thể cảm giác được nhịp đập của một sinh linh trong cơ thể mình, từ khi ấy, những mâu thuẫn còn sót lại trong hấn liền chuyển biến, chỉ còn mong mỗi chờ đợi sinh mệnh mới sẽ ra đời vào nửa năm sau.

Mạc Tuấn Đào dịch ghế, vươn qua xoa bụng Mạc Tuấn Nghị, hỏi, “Có cảm giác gì? Tốt không?” Hấn chưa từng gặp đàn ông mang thai, cho nên thấy rất tò mò.

Cúi đầu nghĩ, Mạc Tuấn Nghị bĩu môi, “Không tốt, lúc biết tin em choáng váng cả người, anh hai, anh đừng sờ nữa, ngứa lắm.”

Anh em ba người còn đang vui vẻ, chợt nghe Mạc Xuyên gầm một tiếng, hất bát cháo xuống đất.

Ba anh em đồng thời ngẩng đầu nhìn ông.

Mặt Mạc Xuyên đỏ lên, tay run run chỉ vào Mạc Tuấn Nghị.

“Nghịch chương! Nghịch chương! Mày là một thằng đàn ông, cư nhiên sinh con? Mày không phải con tao, nhà họ Mạc tao không có loại quái vật như mày!”

Mặt tái nhợt, Mạc Tuấn Nghị không ngờ ba hấn sẽ nói hấn như vậy, cho dù ba hấn chán ghét đồng tính luyện ái, có lẽ là bởi không có cách sinh ra đời sau, nhưng giờ hấn đã biết, hoá ra trong mắt ba, đàn ông mang thai liền biến thành quái vật.

Mạc Tuấn Tường cau mày, “Ba! Đầu phải ba chưa từng thấy nam nhân sinh con, sao ba lại nói em như thế!” Một tay nhẹ nhàng đỡ tấm lưng cứng còng của Mạc Tuấn Nghị, hấn bắt mắt nói với Mạc Xuyên.

“Đúng vậy, tuy rằng con chưa từng thấy đàn ông sinh con, nhưng y học phát triển, cũng không phải chưa từng xảy ra chuyện này, ba rốt cuộc sao lại như vậy, có gì nói em ấy thế? Giờ em ấy đang mang thai, không thể chịu nổi kích thích!” Mạc Tuấn Đào cũng cau mày, vỗ nhẹ bàn tay lạnh lẽo của Mạc Tuấn Nghị, hấn có chút lo lắng, mấy chuyện động thai vân vân mong là không xuất hiện...Không phải trên TV toàn diễn thế sao?

Mạc Tuấn Nghị hít sâu, hấn nhớ rõ Thuần Nhã đã nói với mình, tâm trạng không thể quá kích động, nếu không sẽ dễ ảnh hưởng đến thai nhi, hấn đang mang thai giai đoạn đầu, là thời điểm nguy hiểm nhất.

“Ba...”

“Mày đừng gọi tao là ba, tao không có đứa con quái vật như mày!” Mạc Xuyên cầm đĩa ném về phía Mạc Tuấn Nghị.

Một bàn tay to rộng đột nhiên xuất hiện bên cạnh Mạc Tuấn Nghị, chặn lấy chiếc đĩa đầy mỡ kia.

“Sao anh lại vào đây? Em đã nói là ở trong xe chờ em mà?”

Tư Không Dục Dương ném đĩa xuống bàn cơm, cầm khăn lau tay, ghét bỏ nói, “Bản thù!”

Nhéo cảm Mạc Tuấn Nghị, gã nhũ này nói, “Anh không vào chẳng lẽ để em bị bắt nạt?”

Cặp mắt sắc bén quét qua hai anh em kia, hừ một tiếng, oán giận, “Còn gọi là anh trai, vậy mà không biết đi bảo vệ em mình.”

“...” Lão đại lão nhị nhà họ Mạc khoe miệng đồng loạt run rẩy, người này, quá kiêu ngạo!

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Không đồng ý cũng không sao

Tư Không Dục Dương cúi người, đưa tay khoát lên vai Mạc Tuấn Nghị, nhẹ giọng hỏi, “Có chỗ nào không thoải mái không?”

Mạc Tuấn Nghị vỗ vỗ tay gã, lắc đầu, “Không sao đâu.” Hắn còn nhéo tay gã, ý bảo gã đừng quá kích động.

Tư Không Dục Dương ôm vai hắn, sau đó ngẩng đầu đối mặt với Mạc Xuyên đang trợn trừng nhìn mình, mở miệng nói, “Chào chú Mạc, đã lâu không gặp, chú vẫn trung khí mười phần như vậy.” Cái giọng kia, cái biểu tình kia quả là, chắc chắn.

Mạc Xuyên cau mày nhìn động tác của gã và Mạc Tuấn Nghị, hừ một tiếng, “Con gió nào đưa đại thiếu gia nhà Tư Không tới đây vậy?”

Ha hả cười, Tư Không Dục Dương ngồi xuống, nhìn lướt qua bàn ăn, cười nói, “Ai nha, chú Mạc à, mọi người ăn bữa sáng phong phú thật đấy.” Cầm đĩa quơ quơ trước mấy món điểm tâm, gã không khỏi ghét bỏ nói, “Sáng sớm đã ăn nhiều đồ dầu mỡ thế này, trách không được chú Mạc lại càng già càng dẻo dai, một tay phi tiêu quả là mau, chuẩn, vững ha!”

Mạc Xuyên bị gã nói tới râu cũng dựng thẳng lên, chỉ kém tròng mắt rổng lên với gã, bất quá ông vẫn giữ đúng mực, dù có giận, còn không quên người đàn ông trước mặt này không phải là người ông có thể tùy tiện dạy dỗ.

“Hừ, cậu tới có chuyện gì?” Mạc Xuyên lạnh mặt, nhìn chằm chằm Tư Không Dục Dương, chính xác mà nói, là nhìn chằm chằm vào hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau của Tư Không Dục Dương và Mạc Tuấn Nghị.

Bại hoại thuần phong mỹ tục! Đúng là bại hoại thuần phong mỹ tục! Nhà họ Mạc bọn họ sao lại nuôi ra một đứa con như thế hả giờ!

“Chú Mạc, chú đã không định tiếp tục ăn sáng, vậy cháu sẽ nói thẳng với chú, cháu là tới đây cầu hôn,” Tư Không Dục Dương thần sắc thản nhiên nhìn Mạc Xuyên, hai từ cầu hôn cuối cùng, nói đến rõ ràng hữu lực.

“Cái gì?!” Ba anh em họ Mạc đều kinh ngạc mở lớn miệng.

Mạc Tuấn Tường và Mạc Tuấn Đào quay đầu nhìn Mạc Tuấn Nghị, không khỏi tròng mắt, “Em kinh ngạc cái gì?”

Mạc Tuấn Nghị mở to mắt, nghiêng đầu nhìn về phía nam nhân, “Anh nói linh tinh gì thế hả!”

Tư Không Dục Dương cong môi, nâng hai bàn tay đang nắm chặt lên miệng khẽ hôn, “Sao? Anh không được cầu hôn à? Chẳng lẽ em định sinh con xong, nuôi nó lớn tướng lên rồi tiện thể cho nó tham gia hôn lễ của bọn mình luôn?”

Mạc Tuấn Nghị giật giật khoe miệng, lời này nghe thật kì quặc...

Mạc Xuyên bị chọc tức, vỗ mạnh bàn, “Ta không đồng ý!”

Tư Không Dục Dương quay đầu, cười lạnh, “Cháu chỉ đến báo cho chú chuyện này, không phải trưng cầu ý kiến mong chú đồng ý.” Gã lấy hộp nhỏ trong túi ra, rồi mở hộp lấy một chiếc nhẫn, trực tiếp đeo lên ngón áp út trái của Mạc Tuấn Nghị.

Mạc Tuấn Nghị há hốc mồm, cái nhẫn này ở đâu ra đây?

Tư Không Dục Dương đắc ý cười, nhẫn này là do gã đã sớm cử người đi mua, chẳng qua chưa tìm ra thời điểm thích hợp tặng Tuấn Nghị, giờ đúng là cơ hội tuyệt vời, nhưng gã sẽ không biểu diễn tiết mục quý gồi cầu hôn như em trai mình đâu, quá buồn nôn.

Mạc Tuấn Nghị dù có buồn bực cũng không thể làm trò trước mặt người nhà mình mà tháo nhẫn ra, chỉ có thể âm thầm hung hăng nhéo gã vài cái, giải hận!

Thật đáng giận, không thèm nói với mình một tiếng nào đã tự tiện đưa ra quyết định.

Đoán chắc hẳn sẽ không làm mình mất mặt, Tư Không Dực Dương âm thầm đắc chí, quay đầu nhìn Mạc Xuyên đang trợn trừng mắt, nói, “Chú Mạc, cháu muốn Tuấn Nghị gả cho mình, cho nên, chỉ cần cậu ấy đồng ý là đủ, về phần chú có đồng ý hay không thật sự không nằm trong phạm vi cần quan tâm của cháu. Tuy nhiên cháu nghĩ chú nên suy xét cẩn thận.”

Mạc Xuyên cau mày, giờ ông rất muốn ném xúng bánh bao vào người Tư Không Dực Dương.

Hít sâu, tự nhủ phải bình tĩnh, ông giận đỏ mặt nói, “Tôi cần suy xét cái gì? Tôi nói cho cậu biết, cho dù hôm nay cậu có tới đây ba hoa chích choè, tôi cũng không đồng ý Tuấn Nghị vào nhà các người!”

Tư Không Dực Dương trừng mắt, cười nói, “Vào nhà chúng cháu? Chú Mạc, hình như chú hiểu nhầm rồi, mặc dù cháu tới cửa cầu hôn, nhưng cũng không coi Tuấn Nghị là phụ nữ mà có ý muốn cậu ấy tiến vào nhà cháu. Bởi vì cháu yêu cậu ấy cho nên mới muốn ở bên cậu ấy.”

Mạc Tuấn Nghị không nghĩ tới Tư Không Dực Dương sẽ nói với ba hắn những lời này, cảm động nói không nên lời.

“Ba, vừa rồi con đã nói, dù ba có không đồng ý, con cũng muốn ở bên anh ấy cả đời.” Gắt gao nắm lấy tay Tư Không Dực Dương, hắn nghiêng đầu nhìn vào mắt nam nhân, sau đó nói với Mạc Xuyên.

Mạc Xuyên tức đến run lên, nâng tay chỉ vào Tư Không Dực Dương và Mạc Tuấn Nghị quát, “Hai đứa, hai đứa là muốn chọc ta tức chết phải không!”

“Ba, không phải con muốn chống đối ba, con là thật lòng thương anh ấy nên mới ở bên anh ấy, hơn nữa, chẳng lẽ ngay cả cháu ba ba cũng không nhận mặt sao!”

Mạc Xuyên nghe hắn nhắc tới chuyện đứa nhỏ lại càng thêm giận, chỉ vào Mạc Tuấn Nghị, cũng không để tâm Tư Không Dực Dương có ở đây hay không, giận dữ hét, “Cháu cái gì! Nhà họ Mạc chúng ta sẽ không nhận nó! Do một đàn ông sinh ra, ngoại trừ quái vật, thì còn có thể là cái gì!”

Tư Không Dực Dương sao có thể để ông nói về đứa con còn chưa ra đời của mình như vậy, nện một quyền xuống bàn, lạnh lùng nói, “Chú Mạc, thuốc có thể uống bậy, nhưng lời không thể nói lung tung, cảm phiền chú lúc phát ngôn hãy suy nghĩ một chút.”

Mạc Tuấn Tường lúc này mới nhớ tới, em rể tương lai này của hắn chính là chủ tịch của tập đoàn Tư Không, thân phận người ta cao hơn bọn họ nhiều lắm.

“Ba, đừng nói nữa.”

Mạc Xuyên thở hổn hển, tiếp nhận thuốc hạ huyết áp của người giúp việc, uống một ngụm nước nuốt xuống.

Tư Không Dực Dương hiện tại cũng đang cố kiềm chế cơn giận, nếu nơi này không phải nhà của Tuấn Nghị, người đối diện gã không phải là ba cậu ấy, cũng là bố vợ tương lai của gã, gã nhất định sẽ hất tung cái bàn trước mặt.

“Chú Mạc, nếu chú không thể chấp nhận quan hệ của chúng cháu, cũng không muốn nhận đứa cháu tương lai, vậy thì, cháu không cần thiết phải nói thêm với chú nữa.” Đứng dậy, Tư Không Dực Dương kéo Mạc Tuấn Nghị, nói xong xoay người bỏ đi.

Mạc Tuấn Nghị bị gã lôi kéo, đành phải đứng dậy đi cùng gã.

Mạc Tuấn Tường thờ dãi, cùng Mạc Tuấn Đào ra cửa tiễn bọn họ. Mạc Tuấn Tường nói với Tư Không Dực Dương, “Em trai tôi liền giao cho cậu chăm sóc.”

Tư Không Dực Dương thắt dây an toàn cho Mạc Tuấn Nghị, gạt đầu, “Đương nhiên, anh không nói tôi cũng sẽ chăm sóc tốt, còn ba anh, qua vài hôm nữa tôi sẽ lại đến thăm hỏi.”

Hai anh em gạt đầu, Mạc Tuấn Đào nói với Mạc Tuấn Nghị, “Em đừng nghĩ nhiều, anh và anh cả sẽ khuyên nhủ ba.”

Mạc Tuấn Nghị cười miễn cưỡng, “Vâng, cảm ơn anh cả và anh hai.”

Tư Không Dực Dương gạt đầu với hai bọn họ, lái xe rời đi.

Nhìn chiếc xe rời đi, hai anh em liếc nhau, bắt đầu đi thờ dãi.

“Anh cả, có phải chúng ta quá gánh nặng đường xa rồi không?” Mạc Tuấn Đào vò mặt đau khổ khôn cùng.

Mạc Tuấn Tường bĩu môi, “Thôi bỏ đi, ai bảo chúng ta là anh chứ!”

Tư Không Dực Dương vừa lái xe, vừa nghiêng đầu nhìn Mạc Tuấn Nghị, thấy sắc mặt hắn vẫn hơi tái nhợt, lo lắng vươn tay xoa mặt hắn, hỏi, “Có chỗ nào không thoải mái không?”

Mạc Tuấn Nghị lắc đầu, mệt mỏi nhắm hai mắt, “Xin lỗi, Dực Dương.” Hắn vốn tưởng một mình mình sẽ thuyết phục được ba, nào ngờ càng nói càng khiến ông nổi giận, cuối cùng lại bị kích động như vậy.

Tư Không Dực Dương nhíu mày, tắt xe vào lề đường, tháo dây an toàn của hắn ra, rồi ôm hắn vào ngực.

“Tuấn Nghị, em đừng nghĩ nhiều, ba em chẳng qua là nhất thời chưa tiếp nhận nổi chuyện này, dù sao em cũng là con ruột do ông ấy sinh ra, ông ấy sẽ không nỡ nhẫn tâm đâu.”

Mạc Tuấn Nghị thở dài, “Quên đi, mai sau tính tiếp.” Từ khi ba hắn biết chuyện hắn là đồng tính luyến ái vẫn luôn kích động, còn tuyên bố muốn đoạt tuyệt quan hệ với hắn.

Hắn chưa bao giờ cảm thấy ba hắn là một người ngoan cố như vậy, chỉ là lần này, hắn thực sự không biết phải thuyết phục ba mình thế nào.

Tư Không Dực Dương cũng thở dài, có lẽ hôm nay gã về phải tâm sự với ba gã một lúc, đi hỏi một ông cụ cùng U60 để xem làm cách nào đi giải quyết vấn đề này.

Trở về biệt thự, Tư Không Viêm Nghiêu đang bế Bánh Bao ngồi ở sofa trong phòng khách chơi xếp hình, hai cha con mỗi người cầm một mảnh ghép, cau mày suy tư, biểu tình đặc biệt đồng bộ.

Nghe thấy tiếng, Tư Không Viêm Nghiêu quay đầu lại, nhướn mày nói, “Nói chuyện thất bại.” Cái giọng điệu phán đoán kia kìa.

Tư Không Dực Dương dẫu môi, đỡ Mạc Tuấn Nghị ngồi xuống xong nói, “Đầu chỉ là nói chuyện thất bại, ông cụ hận không thể cầm đũa chọc chết anh.”

Mạc Tuấn Nghị nghiêng đầu trừng gã một cái, hỏi Tư Không Viêm Nghiêu, “Thuần Nhã đâu?”

“Phụ thân đang ở trong phòng thu dọn đồ, ca ca đang giúp phụ thân.” Bánh Bao cúi đầu nghiêng cứu cách xếp hình, miệng bĩu ra, phiền não suy nghĩ, miếng này xếp ở đâu ta?

Mạc Tuấn Nghị lại gần nhìn bức hình, ngạc nhiên nhìn Tư Không Dực Dương, chỉ vào bức hình nói, “Đây là ảnh chụp của một nhà ba người bọn họ.”

Tư Không Dực Dương gật đầu, “Anh biết, là anh bảo người đi đặt mà, nếu em thích thì cũng có thể đi chụp ảnh với anh và Cảnh Hoán, để cho bọn họ làm thành tranh xếp hình, xong thì treo trong phòng ngủ.”

Mạc Tuấn Nghị bĩu môi, mặc dù có hơi hâm mộ, cơ mà hắn thấy nếu treo một bức ảnh như thế trong phòng ngủ. ... Quá buồn nôn luôn!

Bánh Bao nghiêng đầu nhìn Mạc Tuấn Nghị, đáng thương hề hề nói, “Mạc thúc thúc, thúc giúp Bánh Bao được không, cha nó ốm, không xếp được.”

Mạc Tuấn Nghị cười nheo má bé, “Được, thúc với con cùng nhau xếp, để cha con ngồi góc một góc thôi!” Ngồi xuống bên cạnh Bánh Bao, hắn cầm một miếng xếp hình, nói, “Đầu tiên phải xếp phần bên ngoài đã, như vậy sẽ dễ xếp hơn.”

Bánh Bao nhướn môi, bắt đầu tìm kiếm các miếng xếp hình rìa ngoài.

Tư Không Viêm Nghiêu đứng dậy nhường chỗ, đưa mắt ra hiệu với Tư Không Dực Dương, hai anh em đi lên thư phòng trên lầu.

“Sao vậy?” Tư Không Dực Dương ngồi xuống sofa, khó hiểu hỏi.

Tư Không Viêm Nghiêu hai tay ôm ngực, trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt, lạnh lùng nói, “Nhà họ Sở tính toán mười sáu tháng giêng sẽ động thổ.”

“Ồ? Khẩn cấp vậy sao?” Nhà họ Sở này thật đúng là nóng vội, tháng giêng còn chưa hết đã quyết định khởi công xây phố buôn bán rồi.

“Đúng, vội vàng tìm chết.” Tư Không Viêm Nghiêu cười lạnh.

“Còn nhà họ Tống? Gần đây thế mà lại thành thật, không có động tĩnh gì.” Tư Không Dực Dương nghiêng đầu nhìn em trai, cảm thấy nhất định là có chuyện gì đó mình không biết rồi.

Nâng tay xoa cằm, Tư Không Viêm Nghiêu nghĩ nói, “Tống Nam Phong vay ngân hàng, đầu tư cho mảnh đất của nhà họ Sở.”

“Chắc chắn, bọn họ có khi nào chớ cán chớ không?” Nếu mảnh đất kia bắt đầu khởi công, như vậy số đồ cổ chôn sâu dưới đất sẽ lập tức bị phát hiện, đến lúc đó chắc chắn sẽ lộ vón, nhất là nhà họ Tống, cư nhiên vì muốn kiếm tiền mà không tiếc đi vay, ha ha, đến lúc đó khỏi cần nhà bọn họ động thủ, khoản nợ ngân hàng cũng đủ khiến Tống Nam Phong cùng đường.

“Tống Thụy năm sau sẽ đến nước A.” Tư Không Viêm Nghiêu lại ném một quả địa lôi.

Bất quá Tư Không Dực Dương cũng không bị ném trúng, Tống Thụy bỏ đi là nằm trong dự kiến của gã, nỗi đau bị ba ruột xem như quân cờ sao có thể dễ dàng quên đi.

“Thuần Nhã biết không?”

Lắc đầu, Tư Không Viêm Nghiêu nhún vai, loại chuyện này, không cần thiết phải nói cho bảo bối biết để em ấy phải phiền lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Ca ! Đi dán câu đối nào!

Hôm nay là 30 Tết, Bánh Bao đã dậy từ rất sớm, bé phải cùng ca ca đi dán câu đối.

Quay đầu nhìn Cảnh Hoán còn đang say sưa ngủ, bé bĩu môi, đáng về bất mãn cực kì, vuron móng nắm mũi Cảnh Hoán, gọi, “Ca, dậy mau!”

Tư Không Cảnh Hoán bị Bánh Bao túm mũi làm hô hấp không thông, đành mở mắt, nhìn Bánh Bao đang dẫu môi nhìn mình, nhóc trợn mắt, vuron tay kéo, để Bánh Bao chui tọt vào lòng, cọ cọ, than thở, “Bánh Bao, ngủ với ca thêm một lúc nữa đi.” Chọt một cái lên má Bánh Bao, ừm, Bánh Bao thơm lắm nha.

Bánh Bao thịt không vui, ở trong lòng Cảnh Hoán ngoáy trái ngoáy phải, hết như một con sâu thịt không chịu yên.

“Ca ca, ca dậy đi dán câu đối với Bánh Bao.” Bé vừa gọi vừa vuron đầu ngón tay đầy thịt chọt bụng Cảnh Hoán.

Bị Bánh Bao chọt ngứa ngứa đau đau rất không thoải mái, Cảnh Hoán buộc phải mở mắt, quay đầu nhìn đồng hồ báo thức ở tủ đầu giường, rồi nhíu mày nhìn Bánh Bao, không đồng ý nói, “Mới có sáu giờ, Bánh Bao nếu giờ em mà rời giường, buổi tối sẽ buồn ngủ lắm đó.” Cho dù có muốn dậy đi dán câu đối cũng không thể là bây giờ được, người lớn còn chưa dậy ấy chứ.

“Bánh Bao không ngủ được, ca mau rời giường đi.” Chớp mắt to ngập nước, Bánh Bao dụi dụi trong ngực Cảnh Hoán, bĩu môi yêu cầu.

Thở dài, Cảnh Hoán bất đắc dĩ ngồi dậy, dựa vào đầu giường, hạ mắt nhìn Bánh Bao trong ngực mình, nở nụ cười nhẹ.

“Không phải em nói phải dậy à, sao còn chưa đứng dậy mặc quần áo.” Ôm Bánh Bao vù vù thịt, Cảnh Hoán cảm thấy không còn gì có thể thỏa mãn hơn được nữa.

Bánh Bao liếm cánh môi đỏ hồng, ngáp một cái, phồng má than thở, “Hơ...Lại buồn ngủ rồi.” Cọ cọ mặt vào ngực Cảnh Hoán, hết như con gấu koala ôm cổ nhóc ấy.

“...Hay là ngủ thêm một lúc?” Buồn cười nhìn đáng về làm nũng của bé, Cảnh Hoán bất đắc dĩ hỏi.

Mày nhăn lại, bĩu môi, Bánh Bao lăm bằm, “Thế câu đối thì làm thế nào bây giờ?”

Rút vào ổ chăn, Cảnh Hoán đắp lại chăn cho Bánh Bao, nhẹ giọng nói, “Ngủ dậy rồi dán cũng được mà.” Tối qua lúc ăn cơm Bánh Bao đã ồn ào đòi nhóc cùng em ấy đi dán câu đối, nhóc cảm thấy mọi người trong nhà chắc chắn sẽ nhường nhiệm vụ này cho Bánh Bao hoàn thành.

“Ca phải dán cùng Bánh Bao đó.” Nhắm mắt lại cọ cọ khuôn mặt Cảnh Hoán, Bánh Bao mau chóng tiến vào mộng đẹp.

Hôn lên đôi môi đỏ đỏ nho nhỏ của bé, Cảnh Hoán cười nói, “Ừ, cùng Bánh Bao dán câu đối.” Nhắm mắt, ôm Bánh Bao thêm sát vào người mình, câu đối gì chứ, cứ quăng nó xa tít tắp đi! (Oh mưa hai thằng nhóc này...)

Ở trong phòng dành cho chủ, Tư Không Viêm Nghiêu nghiêng người ôm Ô Thuần Nhã, bàn tay trái đeo nhẫn của hai người mười ngón giao hoà.

“Bảo bối?” Nam nhân khẽ ghé bên tay cậu ni non.

Ô Thuần Nhã mơ mơ màng màng nghiêng đầu, tự nhiên cọ cọ tai vào môi nam nhân, “Ừm?”

Cậu tuyệt đối là vô thức đáp lại, song nam nhân vẫn siêu vui vẻ, ít nhất bảo bối của anh cũng đáp lại anh.

Đỉnh đỉnh cơ thể về phía trước, để cho cậu cảm nhận được lửa nóng của mình, Tư Không Viêm Nghiêu khẽ cắn mút vành tai cậu, “Bảo bối...”

Tiếng nói trầm thấp của nam nhân vang lên bên tai, thứ gì đó vô cùng quen thuộc đang chọt chọt mõng cậu, cho dù có buồn ngủ, Ô Thuần Nhã cũng không thể coi như không biết.

“...Viêm Nghiêu...” Đêm qua không phải mới lấy tay giúp nam nhân phát tiết hai lần sao, gì mà sáng sớm đã có tinh thần thế rồi?

Hít sâu, Tư Không Viêm Nghiêu buông tay đang ôm cậu ra, đứng dậy hôn hai má cậu, “Xin lỗi đã đánh thức em, em ngủ tiếp đi.”

Thấy anh phải rời khỏi ổ chăn ấm áp, Ô Thuần Nhã khó hiểu nhìn anh, “Anh định đi đâu?” Nam nhân vừa đi, ổ chăn lập tức trở nên trống trải, còn hơi lạnh nữa.

Nam nhân đã đứng dậy cúi người hôn lên trán cậu, nhẹ giọng nói, “Đi giải quyết một chút.”

Ô Thuần Nhã nhấp môi, sắc mặt hơi ửng hồng đưa mắt nhìn về phía quần lót căng cứng của nam nhân, thấp giọng nói, “Em...em giúp anh nhé?”

Tư Không Viêm Nghiêu sừng sốt, sau đó khoé môi cong lên.

“Không cần đâu, bảo bối, cứ ngủ tiếp đi.” Anh sao có thể để bảo bối vất vả như vậy, đêm qua anh đã làm bảo bối mệt lắm rồi.

Ô Thuần Nhã hít hít mũi, chui vào ổ chăn, khẽ hừ một tiếng, “Không cần thì thôi.” (´ ^ `)

Tư Không Viêm Nghiêu lại gần hôn cậu một cái, đắp kín chăn cho cậu, rồi mới xoay người đi vào phòng tắm, tự mình giải quyết vấn đề sinh lý của bản thân.

Trong phòng ngủ bên kia, Tư Không Khải đã dậy từ sớm, đang cùng lão quản gia Nghiêm Võ chơi cờ. Người già vốn ngủ ít, cho nên bọn họ thường dậy rất sớm.

“Lão gia, hôm qua đại thiếu gia và Mạc thiếu gia đi gặp Mạc Xuyên, nhưng hình như đã bị cự tuyệt triệt để.” Nghiêm Võ có chút lo lắng nói.

Tư Không Khải cười lạnh một tiếng, nhắc tách trà nóng lên uống một ngụm.

“Với cái tính nóng nảy của Mạc Xuyên, không cần chối chối Dực Dương ra cửa đã là nể tình lắm rồi.”

Nghiêm Võ quả thật cũng đồng ý với ông, tuy nhiên vẫn còn lo lắng lắm, thờ dãi nói, “Mạc thiếu gia giờ đang mang thai giai đoạn đầu, hôm qua Thuần Nhã thiếu gia còn nói, Mạc thiếu gia vì chuyện này mà tâm trạng nặng nề, cơm tối ăn cũng ít đi.”

Tư Không Khải nhũu mày, giận dữ nói, “Chuyện năm đó đã đá kích ông ta, bằng không ông ta cũng sẽ không phản đối như vậy.”

Nghiêm Võ khó hiểu nhìn ông, nghi hoặc nói, “Năm xưa đã xảy ra chuyện gì?” Ông thế nào lại không biết chuyện năm đó? Chẳng lẽ lão gia còn có chuyện mà ông không biết ư, như vậy là không thể được!

Tư Không Khải nghĩ nghĩ, cảm thấy chuyện này dù sao cũng là việc tư của người ta, nếu ông tùy tiện nói ra có thể sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của Mạc Xuyên, không khỏi nói, “Chuyện này ông nghe xong, đừng đi nói lại với mấy đứa nhỏ, nếu Mạc Xuyên nghĩ thông suốt, nhất định sẽ tự mình nói cho Tuấn Nghị.”

Nghiêm Võ gật đầu, nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Tư Không Khải cũng bắt đầu khẩn trương lên, được rồi, ông là tò mò quá nên mới khẩn trương.

Sắp xếp ngôn từ, Tư Không Khải nói, “Thực ra cũng không phải chuyện gì mới mẻ, trước kia khi còn học trung học Mạc Xuyên từng thích một nữ sinh, song nữ sinh kia hình như không có tình cảm gì với ông ta, Mạc Xuyên vẫn luôn chỉ là yêu đơn phương, sau khi tốt nghiệp trung học lên đại học, Mạc Xuyên lại cùng thi vào một trường đại học với nữ sinh kia, tất nhiên, ông ta liền tiếp tục theo đuổi cô ấy, cơ mà nghe nói cô ấy đã có bạn trai. Lúc ấy Mạc Xuyên vì chuyện này mà mất mát bao lâu.” Ông lắc đầu, như thể cảm thán đáng tiếc thay cho Mạc Xuyên.

Nghiêm Võ tròn mắt, khó hiểu nghiêng đầu, cái này thì liên quan gì đến việc Mạc Xuyên chán ghét đồng tính luyến ái?

Tư Không Khải nhún vai, “Ta cũng biết là chẳng liên quan, đáng tiếc, bạn trai của nữ sinh mà Mạc Xuyên thầm mến đùa bỡn cô ấy xong liền chạy theo một người khác, bỏ rơi cô ấy...”

Nghiêm Võ giật giật khoé miệng, không khỏi nói tiếp, “Đối tượng tên kia bỏ trốn cùng không phải cũng là đàn ông chứ...”

“Đúng, không chỉ như thế, nghe nói người đàn ông đó bởi vì sinh con cho người khác mà một xác hai mệnh, sau đó nữ sinh kia bởi vì quá thương tâm quá độ nên đã tự sát.” Tư Không Khải vì bị câu huyết tạt khắp người mà vẻ mặt 囧 vô cùng.

“...Lão gia, chuyện xưa này nói lên cái gì?” Nghiêm Võ không hiểu lắm, Mạc Xuyên có phải quá để tâm chuyện vụn vặt rồi hay không?

“Nói lên mối tình đầu chua xót của một người đàn ông, hình như chuyện này không nhiều người biết thì phải, nếu không phải do một lần uống say ông ta nói cho ta biết, ta cũng không biết đâu.” Tư Không Khải nhún tay, lúc ấy ông cảm thấy Mạc Xuyên thật là đáng thương, cơ mà giờ ngẫm lại, dây thần kinh trong não của ông bị sắp xếp sai hết rồi, chỉ vì chuyện này, mà ngay cả hạnh phúc của con mình cũng có thể phản đối, thật sự là hết nói nổi.

“Haiz ~! Đường tình của đại thiếu gia quả là gập ghềnh khó đi.” Thở dài, Nghiêm Võ phát biểu quan điểm của mình.

Tư Không Khải lại chẳng lo lắng chuyện này, ông cụ uống một ngụm trà, cười nói, “Với cái tính của Dực Dương á? Chịu thiệt mới là lạ, cứ chờ coi, Mạc Xuyên có cứng đến nấy cũng không đầu lại Dực Dương đâu.”

“Vi sao? Đại thiếu gia dù gì cũng sẽ cố kỵ cảm nhận của Mạc thiếu gia đi.”

“Nó không phải là Viêm Nghiêu, đừng nhìn bình thường Viêm Nghiêu lạnh lùng như vô cảm, chứ thực ra nó rất hay suy nghĩ cho người mình yêu! Còn Dực Dương, nó luôn không để ý nhiều, đến lúc đó kể cả Tuấn Nghị có thương tâm đi nữa, nhất định cũng chỉ mất một thời gian, giải quyết xong không phải sẽ tốt sao? Chúng ta ấy à, cứ chờ xem diễn thôi.” Phất tay, Tư Không Khải nói đến là nhẹ nhàng. Bọn họ đều già rồi, không thích hợp tiếp tục vì chuyện của mấy người trẻ mà bôn ba, hơn nữa hai con ông đều xuất sắc như vậy, chỉ có vài ngăn trở nho nhỏ, há có thể không xử lý được!

Đành chịu gật đầu, lão quản gia Nghiêm Võ tỏ vẻ ông cảm thấy ưu thương quá đỗi, hai vị thiếu gia đều trưởng thành rồi, không cần ông lo lắng chi nữa.

Ở biệt thự của Tư Không Dực Dương.

Mạc Tuấn Nghị cả đêm ngủ không yên, lăn qua lăn lại trong đầu vẫn hiện lên khuôn mặt phần nộ đến vụn vụn của ba.

Tư Không Dực Dương cũng bị hấn làm phiền đến ngủ không được, vất vả lắm Mạc Tuấn Nghị mới mệt mà buồn ngủ, còn gã thì vẫn tỉnh như sáo.

Trợn tròn mắt chờ đến hừng đông, gã thờ dãi, cúi đầu nhìn chàng trai đang nằm trong lòng mình, nâng tay nhéo vành tai hắn, giận dữ nói, “Em đúng là ngủ thoải mái thật đấy.”

Mạc Tuấn Nghị làm bầm hai tiếng, bất mãn nghiêng đầu tránh đi.

Ý xấu nheo mắt, Tư Không Dực Dương lại gần hôn lên môi hắn, hôn một cái sâu thiệt là sâu cường chế Mạc Tuấn Nghị tỉnh dậy.

Đầy nam nhân đang dề lên người mình, Mạc Tuấn Nghị nhũu mày nói, “Anh làm gì thế! Mới sáng sớm đã nổi điên!”

“Đậy rồi?” Tư Không Dực Dương nằm quay lại bên cạnh Mạc Tuấn Nghị, một tay chống đầu nhìn hắn.

“Ừ, sao?” Ngoái đầu nhìn đồng hồ, giờ mới mấy giờ chứ, nam nhân bày trò gì đây?

Tư Không Dực Dương bĩu môi, hỏi, “Sao đêm qua em không ngủ được, cứ lật tới lật lui như rán bánh vậy?”

Mạc Tuấn Nghị sừng sốt, liếm môi, hạ mắt không nhìn nam nhân, thấp giọng nói, “Không có gì cả...”

Nâng cằm hắn để hắn ngẩng đầu nhìn mình, Tư Không Dực Dương nhũu mày nói, “Nói dối.”

Mạc Tuấn Nghị hít sâu, chậm chậm thở ra, nói, “Em chỉ là cảm thấy ba đang giấu em chuyện gì đó.”

“Chuyện gì?” Tư Không Dực Dương truy hỏi.

Lắc đầu, Mạc Tuấn Nghị nhắm mắt dụi dụi trước ngực gã, than thở, “Em sao biết được, nếu em biết ông giấu em chuyện gì thì đã không phiền não như thế. Phiền muốn chết!”

“...Được rồi, em ngủ tiếp đi, anh sẽ tìm cơ hội điều tra rõ chuyện này.” Cúi đầu hôn lên trán Mạc Tuấn Nghị, để cho hắn tìm một vị trí thoải mái trong lòng mình, tiếp tục ngủ.

Tư Không Dực Dương nghĩ, gã cảm thấy mình nhất định phải đi hỏi ông cụ nhà mình, không khéo... Ông cụ lại biết ẩn tình gì đó! Ừ, cứ quyết định như thế đi, đợi chút nữa dậy gã phải đi tìm ông cụ hỏi cho rõ, nếu không năm này của gã sẽ trôi qua trong không vui mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Bánh Bao dán câu đối!

Ô Thuần Nhã nửa tựa nửa ngồi trên giường, vừa xoa bụng vừa khe khẽ thở dài.

Hai ngày gần đây cậu cảm thấy bánh bao nhỏ trong bụng cực kì nghịch ngợm, mỗi ngày chỉ cần cậu ngủ đến mười giờ, nhất định nó sẽ ở trong bụng quyền cước đấm đá gây sức ép, mười phần tư thế không giãy xéo cậu đến khi cậu tỉnh dậy quyết không bỏ cuộc.

“Có phải đến Tết nên con cũng thấy vui không?” Cúi đầu nhìn phần bụng nổi lên thật lớn của mình, Ô Thuần Nhã thần sắc ôn nhu nhẹ giọng ní non.

Bánh bao nhỏ trong bụng dường như có cảm giác, khẽ đạp cậu một cái.

Ô Thuần Nhã bật cười, ngẩng đầu nhìn nam nhân đang thay quần áo, khó hiểu hỏi, “Bên ngoài lạnh lắm sao?” Vừa rồi đi ra ngoài anh còn mặc một chiếc áo đơn mỏng manh, giờ lại đi tìm áo khoác trong tủ áo.

Tư Không Viêm Nghiêu lắc đầu, “Dán câu đối.” Trong giọng nói ần ần bất đắc dĩ.

Ô Thuần Nhã nhướn mày, nhớ ra hôm qua lúc cơm tối Bánh Bao đòi sáng dậy dán câu đối, cười nhìn nam nhân, xuống giường đi giấy.

“Em đi với anh.” Đi hít thở không khí trong lành cũng không tồi.

Tư Không Viêm Nghiêu hơi nhũu mày, tuy rất muốn cự tuyệt, nhưng bảo bối đang về mặt chờ mong nhìn anh, anh thật sự không đành lòng nói lời từ chối.

“Phải mặc nhiều một chút.” Vươn tay cầm chiếc áo khoác siêu dày, anh xoay người nhìn Ô Thuần Nhã.

Ô Thuần Nhã ngoan ngoãn lại gần nam nhân, để nam nhân khoác áo giúp cậu, song khi nhìn thấy nam nhân cầm một đôi bốt bông viền lông thì không khỏi đẩy đẩy anh, “Đâu phải đi xa quá đâu, cần gì đi cái này?”

Nâng chân cậu lên, Tư Không Viêm Nghiêu cởi tất trên chân cậu, sau đó đi bốt vào cho cậu.

“Lạnh.” Tư Không Viêm Nghiêu đứng lên nhéo tay cậu, ý là nói, nếu muốn đi ra, vậy phải mặc nhiều như thế mới được.

Thờ dài, Ô Thuần Nhã nhún vai, được rồi, nam nhân muốn bày về thế nào thì bày về thế ấy đi, dù sao cậu có phản kháng cũng sẽ bị trấn áp thôi.

Hai người xuống lầu liền thấy Bánh Bao mặc một chiếc áo bông đỏ thẫm, đội mũ phi công lông xù trắng tinh, hai mắt to ngập nước, khuôn mặt phúng phính thịt hồng hào mềm mại, cái mũi nhỏ xinh đỏ chót hơi chu lên, đang cúi đầu nghiên cứu một chậu hồ dán màu trắng ngà.

Cầm chổi quấy quấy, Bánh Bao vừa quấy hồ dán còn toả hơi nóng, vừa nghiêng đầu hỏi Hạ Dương, “Tiểu thúc, cái này dùng để làm gì ạ? Nhìn qua giống món sữa trứng phụ thân làm cho Bánh Bao ghê á ~” Nói xong còn nuốt nước miếng, bé thêm ăn món sữa trứng quá đi.

Hạ Dương vươn qua thơm lên mặt bé một cái, ừm, trên người Bánh Bao có mùi sữa, bé con này rốt cuộc đã uống hết bao nhiêu sữa rồi?

“Cái này là từ bột mì hoà cùng nước rồi nấu lên, Bánh Bao chưa thấy bao giờ phải không?” Ôm lấy Bánh Bao thịt, Hạ Dương quay bé một vòng, “Con hình như lại béo lên rồi đấy.”

Bánh Bao bấu môi, vươn móng thịt chụp lên bả vai Hạ Dương, bất mãn nói, “Mới không béo đâu! Tiểu thúc nói linh tinh!”

Ô Thuần Nhã một tay được Tư Không Viêm Nghiêu đỡ, một tay nắm tay Cảnh Hoán, chậm rãi đi cùng một lớn một nhỏ bước ra ngoài, “Bánh Bao, không phải con nói muốn dán câu đỏ sao, xuống dưới tự đi đi.”

Cảnh Hoán ở một bên ngẩng đầu nhìn Bánh Bao, khẽ hừ một tiếng.

Bánh Bao tựa trên vai Hạ Dương chớp chớp mắt, hai mẩu chân duỗi ra, “Tiểu thúc, để Bánh Bao tự đi.”

Giờ đã ra tới ngoài cửa, Hạ Dương cúi người thả bé xuống, Bánh Bao lập tức bỏ nhào vào lòng Cảnh Hoán, ôm cổ Cảnh Hoán lắc lư, non nớt nói, “Ca, dán câu đối với Bánh Bao nha.”

Ô Thuần Nhã nói với Hạ Dương, “Anh để ý hai đứa nhỏ nhé, tôi với đại ca anh đi bộ một lát.” Hôm nay trời đẹp, ánh nắng chiếu trên người rất ấm áp, làm cậu muốn đi tản bộ.

Hạ Dương gật đầu, cầm chậu hồ dán mà Tào quân gia đưa cho, nói, “Đi nào các con.”

Bánh Bao lúc này hưng phấn cực kì, cũng không thèm để ý đến phụ thân, ở đó hô to gọi nhỏ chỉ huy Hạ Dương, “Tiểu thúc, thúc mau chuẩn bị đi!”

Lắc đầu, Ô Thuần Nhã thờ dài, Bánh Bao thịt dạo này giọng càng lúc càng to, cổ họng càng lúc càng khoẻ, cậu nghiêng đầu nhìn nam nhân, hỏi, “Anh nói Bánh Bao giống ai?” Cậu với Tư Không Viêm Nghiêu nào có tính tình vui vẻ nhảy nhót như thế.

Tư Không Viêm Nghiêu nhẹ giọng cười, một tay đỡ thắt lưng cậu, một tay đút túi áo, chậm rãi đi.

“Giống ba anh.”

Ô Thuần Nhã nghĩ nghĩ, gật đầu, nói, “Ừ, đúng thật đấy, ba anh cũng rất nhanh nhẹn hoạt bát.” Bằng không sao có thể càng sống càng trẻ chứ! Người già hoá trẻ con chính là để chỉ tính tình hiện tại của Tư Không Khải.

Tư Không Viêm Nghiêu gật đầu, vô cùng đồng ý với cậu, “Bảo bối, em muốn nói gì với anh phải không?” Cố ý lòi anh ra đây đi bộ, nhất định là có chuyện muốn hỏi anh.

Ô Thuần Nhã không hề cảm thấy bất ngờ khi nam nhân đoán được tâm tư của cậu, hai người đã ở bên nhau lâu như vậy, ngày ngày đều ngủ chung trên một chiếc giường, nam nhân hiểu cậu, cũng giống như cậu hiểu anh.

“Viêm Nghiêu, có phải anh giấu em chuyện gì không?” Kéo bàn tay to dày của Tư Không Viêm Nghiêu, Ô Thuần Nhã ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt có chút lo lắng.

Hai hôm nay nam nhân luôn có vẻ muốn nói lại thôi nhìn cậu, giống như có chuyện gì đó anh không biết có nên nói cho cậu hay không, cho nên hôm nay cậu mới hỏi anh.

“Bảo bối, hai ngày trước Dục Dương nói với anh, về chuyện của ba nuôi em.” Nghĩ nghĩ, nam nhân cuối cùng vẫn là quyết định nói hết cho cậu, không phải anh không muốn giấu, mà là bảo bối của anh quá thông minh, đã tự mình đoán ra. Bọn họ cũng đã hứa với nhau, sẽ không bao giờ giấu diếm đối phương.

Ô Thuần Nhã nhủ mày, đừng bước, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, hỏi, “Là chuyện gì?”

“Ông ấy nằm viện, phải phẫu thuật tim.” Tư Không Viêm Nghiêu cẩn thận quan sát sắc mặt cậu, thấy cậu ngoại trừ mặt hơi tái đi thì không có phản ứng gì khác, lặng lẽ thở phào một hơi. Thật may, bảo bối không quá kích động.

Ô Thuần Nhã mở to mắt, không thể tin nổi chuyện mình vừa nghe, ba cậu thân thể vốn rất khỏe mạnh cường tráng, sao có thể mắc bệnh tim? Hơn nữa, trong nhà không giàu có gì, cho dù nằm viện cũng sẽ không đến bệnh viện lớn trên thành phố, vậy chữa bệnh thế nào đây? Tiền đâu? Chi phí phẫu thuật tim nghe nói tốn rất nhiều tiền.

Thấy cậu mím môi không nói gì, Tư Không Viêm Nghiêu nâng tay vây cậu trong lòng mình, thấp giọng nói, “Nếu lo lắng thì mình trở về xem xem.”

Lắc đầu, xoa cái bụng căng tròn, Ô Thuần Nhã cười khổ, “Em mà mang cái dạng này về, gặp được chắc sẽ càng phiền phức đi?” Lúc trước ba biết chuyện cậu có thai đã tức giận cầm gậy đuổi cậu ra khỏi nhà, giờ nếu thấy cậu như thế này, chỉ sợ sẽ lập tức bị tức chết mất thôi.

“Viêm Nghiêu, ba em nằm ở bệnh viện nào?” Rồi khỏi cái ôm áp áp của nam nhân, cậu nhỏ giọng hỏi.

Tựa hồ là cảm giác được nội tâm bất an của cậu, nam nhân cúi đầu hôn lên trán cậu, trấn an, “Anh đã cho người chuyển ông ấy tới bệnh viện tim tốt nhất trong thành phố để chữa bệnh rồi.”

“Anh? Anh dùng danh nghĩa gì để chuyển ông ấy đi?” Cậu có chút giật mình nhìn nam nhân, lúc này nói không cảm động là giả.

Ôm cậu đi về phía trước, anh sợ cậu đứng lâu một chỗ sẽ tê chân, nam nhân giải thích, “Mấy năm trước anh có lập một quỹ nhân ái, trợ giúp một số bệnh nhân không có tiền chữa bệnh, hơn nữa tình cờ chị em cũng làm việc ở quỹ đó, cho nên...” Nhún vai, Tư Không Viêm Nghiêu không nói tiếp. Song mấy chuyện này, anh vẫn rất vui vì có thể giúp đỡ bảo bối.

Ô Thuần Nhã đỏ mặt, gắt gao nắm tay nam nhân, khàn giọng nói, “Viêm Nghiêu, em biết nên cảm ơn anh thế nào đây?” Nam nhân này vẫn luôn một mực lặng lẽ biểu đạt tình yêu của anh dành cho cậu, từ khi hai người ở bên nhau, lúc nào anh cũng nghĩ cho cậu, cậu không biết nên dùng thứ gì báo đáp phần tình cảm này của anh nữa.

Tư Không Viêm Nghiêu cong môi cười, lau đi nước mắt lăn dài hai má cậu, nhéo mũi cậu, “Sao lại giống phụ nữ nói khóc liền khóc vậy?”

Lời này rước lấy một cái nhìn chăm chăm đầy bất mãn của Ô Thuần Nhã.

“Bảo bối, chuyện em đề ý anh đương nhiên sẽ giải quyết giúp em, em không cần phải báo đáp anh, chỉ cần mãi mãi ở bên cạnh anh là đủ rồi.” Người này đã cho anh ấm áp, cho anh học được cách cung chiêu và nâng niu một người, trước khi gặp Ô Thuần Nhã, anh vẫn luôn cho rằng mình sẽ phải sống nốt quãng đường còn lại trong cô độc.

Có lẽ Ô Thuần Nhã không có gia thế tốt, cũng không có đầu óc khôn khéo để chia sẻ công việc với anh, nhưng kể cả như vậy, anh vẫn muốn thời thời khắc khắc có thể giữ lấy con người đậm nhiên lạnh nhạt này ở bên mình, dù chỉ là một khoảnh khắc cũng không muốn buông tay.

Duyên phận là một thứ thật kỳ diệu, khi bạn còn chưa kịp nghĩ tới, thì bạn đã trót yêu say đắm đối phương, cho nên mới cam tâm nỗ lực cố gắng vì đối phương, không bận tâm đối phương có báo đáp hay không, vẫn sẽ cứ cam tâm tình nguyện.

Ô Thuần Nhã vì lời nói của nam nhân mà đỏ mặt, vòng tay ôm thắt lưng anh, chôn mặt trước ngực anh cọ cọ, khe khẽ nói, “Viêm Nghiêu, có thể gặp được anh là hạnh phúc tuyệt vời nhất của em, có anh và Bánh Bao ở cạnh em, thật tốt.”

Tư Không Viêm Nghiêu ôm chặt cậu, cười nói, “Giờ không phải chỉ là anh và Bánh Bao, còn cả tên nhóc này cũng sẽ ở cạnh em” Nói xong vươn tay xoa bụng cậu, về mặt ôn nhu nhìn cậu.

“Ừ, đúng vậy, chúng ta là một gia đình.” Ngẩng đầu, Ô Thuần Nhã chớp chớp đôi mắt đen láy, nở nụ cười.

“Vài hôm nữa cùng em đi gặp bọn họ đi, em không muốn tiếp tục trốn tránh nữa.” Cậu đã nghĩ thông suốt, nếu Mạc Tuấn Nghị có thể vì Tư Không Dực Dương mà ngã bài với ba mình, vậy thì cậu cũng có thể.

Chẳng sợ bọn họ không chấp nhận, dù bọn họ có đuổi cậu đi cũng không sao, bởi vì cậu biết, bất luận có xảy ra chuyện gì, thì người nam nhân này nhất định sẽ luôn ở bên cạnh cậu.

“Được.” Bảo bối muốn làm gì anh đều sẽ giúp đỡ em ấy.

Hai người vừa tản bộ vừa trò chuyện, bất tri bất giác đã đi hết hai vòng quanh biệt thự, Ô Thuần Nhã hô hấp hơi nặng nề, rõ ràng là đã thấm mệt.

“Đi xem Bánh Bao dán thế nào rồi.” Kéo tay nam nhân, Ô Thuần Nhã về mặt ý cười đi về phía biệt thự.

Bánh Bao thịt đã chỉ huy Hạ Dương dán câu đối xong hết rồi, giờ đang đứng song song với Cảnh Hoán ngắm nhìn kiệt tác của mình.

Nhìn hai người trở về bé lập tức chạy tới, ngửa đầu tranh công, “Phụ thân, phụ thân, cái kia là con dán đó! Bánh Bao lợi hại lắm phải không?”

Nhìn theo hướng đầu ngón tay thịt thịt của Bánh Bao chỉ, liền thấy hai chữ phúc lớn ánh ánh kim trước cửa, được ánh mặt trời chiếu vào, nét chữ màu

vàng rực rỡ trở nên hân hoan vui vẻ đến lạ.

Ô Thuận Nhã hơi cúi người xoa cái trán đầm mồ hôi của Bánh Bao, cười nói, “Là con dán hay tiểu thúc dán vậy?”

Đào mắt, Bánh Bao ngạo kiều nói, “Tiểu thúc bé con dán!” Bé tay ngán chân cũng ngán, vươn tới cái tay nắm cửa đã đủ lao lực lắm rồi, sao có thể tự dán được.

“Ừ, Bánh Bao lợi hại lắm.” Không chút keo kiệt khích lệ Bánh Bao một câu, Ô Thuận Nhã quay đầu nhìn Hạ Dương, thấy hân cả người dính đầy hồ dán, bật cười, “Mau đi thay quần áo đi, coi như bộ này hỏng hết cả rồi.”

Hạ Dương xua tay, không để tâm nói, “Hai tên nhóc này cao hứng là được rồi, đừng đứng ở bên ngoài, lạnh lắm.”

Tư Không Viêm Nghiêu gật đầu, một tay nắm tay Ô Thuận Nhã, một tay nắm tay Bánh Bao, Cảnh Hoán nắm tay kia của bé, vào nhà, đã đến giờ cơm trưa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Cùng nhau đón Tết nào!

Nhìn số thịt băm, hành tây thái nhỏ và tôm bóc vỏ trước mặt, Ô Thuận Nhã đỡ trán, hỏi Tào quân gia bên cạnh, “Chuyện gì đây?”

Tào quân gia cười nói, “Tiểu tiểu thiếu gia và Nhị thiếu gia đều mong ngài có thể tự tay ném ném gia vị, cho nên đầu bếp liền bung những nguyên liệu cần thiết tới.”

Thờ dài, Ô Thuận Nhã ngồi dậy nói, “Đem xuống dưới lầu đi, Viêm Nghiêu không thích trong phòng có mùi lạ.” Cậu chỉ mới lên lầu ngủ trưa một chốc, mở mắt ra đã thấy mấy chậu trước mặt.

Tào quân gia gật đầu, hân cũng hiểu được tuy sau khi trộn chung với nhau thành nhân thì ăn rất ngon, nhưng vừa tỉnh ngủ đã thấy một đồng thịt lợn băm bày ngay trước mặt... quả thật cũng buồn bực ghê.

Vào phòng bếp dưới lầu chuẩn bị tốt nhân bánh xong Ô Thuận Nhã vào phòng khách tìm Tư Không Viêm Nghiêu, nam nhân đang ôm Bánh Bao ngồi xem TV, thấy cậu đến thì hỏi, “Dậy rồi?” Vừa rồi hai cha con xem rất chăm chú, không để ý thấy Ô Thuận Nhã từ trên lầu xuống.

“Ừ, em mới làm xong nhân để buổi tối gói sủi cảo rồi, ba đâu?” Ngày đó Tư Không Viêm Nghiêu cầu hôn xong, ông cụ sống chết đòi Ô Thuận Nhã chính lại gọi mình là ba, còn đưa cho cậu một bao lì xì siêu dày coi như phí sửa miệng.

“Ông nội và ông quân gia đi ra ngoài tản bộ rồi ạ, nói buổi tối muốn ăn thêm nhiều sủi cảo hơn một chút.” Bánh Bao ngửa đầu nhìn Ô Thuận Nhã, mắt to cười cong cong, “Phụ thân, phải bỏ tiền vào sủi cảo nha, Bánh Bao muốn ăn được tiền.”

Ô Thuận Nhã ngồi xuống bên cạnh hai cha con, cười nheo khuôn mặt phúng phính thịt của bé, “Ừ, phụ thân sẽ làm cho con mấy cái đặc biệt, đến lúc đó là có thể ăn tiền xu rồi, chịu không?”

Bánh Bao gật đầu lia lịa, “Dạ! Phải ăn nhiều hơn.”

Buổi tối vừa xem TV vừa ăn sủi cảo chờ giao thừa, Bánh Bao buồn ngủ gáp liền hỏi.

Cảnh Hoán ôm bánh bao dựa bên người Mạc Tuấn Nghị, vươn tay dụi mắt, quay đầu hỏi, “Mạc thúc thúc, bao giờ mới được đi ngủ ạ.” Tết chẳng vui tẹo nào.

Bởi vì ở nội thành, cho nên đốt pháo vãn vãn vốn dĩ không thể làm, buổi tối ngoại trừ việc xem chương trình tết buổi tối ra thì cũng chỉ có chờ giao thừa để được người lớn trong nhà tặng lì xì, vì thế đối với Cảnh Hoán, tết không khác ngày thường bao nhiêu.

Mạc Tuấn Nghị đau lòng xoa đầu nhóc, thấp giọng hỏi, “Chịu không nổi nữa?”

Tư Không Cảnh Hoán bĩu môi, Bánh Bao trong lòng nhóc đã ngáy khò rồi.

Ô Thuận Nhã bật cười nheo mồm Bánh Bao, nói với Cảnh Hoán, “Không thì con đi ngủ đi, không cần đợi, còn rất lâu mới đến giao thừa.”

Cảnh Hoán ôm Bánh Bao đã ngủ tít đứng dậy, “Chúc mừng năm mới Ô thúc thúc, chúc mừng năm mới Mạc thúc thúc.”

Ô Thuận Nhã và Mạc Tuấn Nghị mỗi người đưa một bao lì xì cho nhóc.

Cảnh Hoán chớp mắt mấy cái, nghiêng đầu hỏi, “Còn của Bánh Bao ạ?” Chỉ cho mình nhóc mà không cho Bánh Bao sao?

Mạc Tuấn Nghị cười nói, “Đợi ngày mai Bánh Bao chúc tết xong mới đưa cho bé ấy.”

Gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, lại đi qua chúc tết mấy người đang chơi mạt chược bên kia, cũng thu được vài bao lì xì tương tự, Cảnh Hoán ngẫm nghĩ, mai phải bảo Bánh Bao chúc tết nhóc, sau đó tặng lì xì cho Bánh Bao làm quà, Bánh Bao chắc chắn sẽ vui lắm cho coi.

Hai nhóc kia rồi đi xong Ô Thuần Nhã liền hô, “Viêm Nghiêu, em buồn ngủ.” Cậu không cần thu lì xì, cho nên không phải chờ đến giao thừa đúng không? Cậu đang mang thai đó, mang thai là cần phải đảm bảo chất lượng giấc ngủ, mỗi ngày cậu mà không được ngủ đủ 12 tiếng, cậu sẽ không hài lòng, cậu không hài lòng, bánh bao nhỏ trong bụng cũng sẽ không hài lòng theo, sau đó bắt đầu gây sức ép cậu...

Tư Không Viêm Nghiêu đang cùng ông cụ chơi mạt chược giết thời gian, ông cụ không thắng, thua lại chơi xấu giữ chân bọn họ đòi tiếp tục tái chiến, đêm nay nếu không để ông cụ vui vẻ thắng, ai cũng đừng hòng được ngủ.

Tư Không Viêm Nghiêu và Tư Không Dực Dương vốn đã ngủ sớm thành thói quen, cho nên tuy hôm nay là giao thừa, nhưng hai anh em bọn họ cũng không có tinh thần gì.

Nghe Ô Thuần Nhã gọi mình, Tư Không Viêm Nghiêu lập tức buông bài, nói với ba anh, “Con không chơi nữa.” Rồi đứng dậy chạy lấy người.

Tư Không Khải trừng mắt nhìn bài mạt chược trước mắt, không cam lòng hô, “Chơi một ván cuối coi, thập tam của ba a! Viêm Nghiêu, con không thể chơi bài thiếu chuyên nghiệp như vậy được!”

Không thèm để ý tiếng gào rống của ông cụ, Tư Không Viêm Nghiêu đi đến chỗ Ô Thuần Nhã, cúi đầu hỏi, “Quay về ngủ?”

Ô Thuần Nhã gật gù, quay người nhìn Mạc Tuấn Nghị, “Cậu không ngủ à?”

Mạc Tuấn Nghị bĩu môi, đưa mắt nhìn Tư Không Dực Dương bị ông cụ lôi kéo không cho đi, thờ dãi, “Mình chờ thêm chút nữa, có phải là con gái đã xuất giá đâu!”

Ngữ khí trên tức kia làm Ô Thuần Nhã đỏ mặt, bĩu môi ngồi lại sofa, nói với Tư Không Viêm Nghiêu, “Đợi lúc nữa đi.” Được rồi, cậu cũng không phải là con gái đã xuất giá. (Chỗ này nghĩ nát não mà ko hiểu bạn Nghị nói gì, nên đoán mò, chắc con gái xuất giá thì phải mau mau đi về, họ)

Tư Không Viêm Nghiêu nhìn dáng vẻ uỷ khuất của cậu, không khỏi cười nheo má cậu, nói, “Em là trường hợp đặc biệt.”

“Không thể được sủng mà kiêu.” Ô Thuần Nhã chu môi, giọng điệu uỷ uỷ khuất khuất.

Ngồi xuống bên cạnh Ô Thuần Nhã, ôm trọn thắt lưng cậu, Tư Không Viêm Nghiêu hôn một cái chóc lên môi cậu một cái, “Vây đợi thêm một tiếng nữa?”

Gật đầu, Ô Thuần Nhã nghĩ, không phải chỉ là một tiếng thôi sao, đợi chút nữa liền qua mười hai giờ rồi.

Lúc chuông điểm mười hai giờ vang lên Ô Thuần Nhã đã dựa vào vai Tư Không Viêm Nghiêu ngủ từ đời nào, tiếng chuông trong TV còn dọa cậu nhảy dựng.

Dụi mắt, ngáp một cái, Ô Thuần Nhã lẩm bẩm, “Chúc mừng năm mới Viêm Nghiêu, chúc mừng năm mới Tuấn Nghị.” Sau đó quay đầu, nói với bốn người vẫn đang chơi mạt chược, “Chúc mừng năm mới ba, chúc mừng năm mới Ngũ thúc, chúc mừng năm mới Dực Dương, chúc mừng năm mới Hạ Dương.” Nói xong, vẹo đầu, ngả lên vai Tư Không Viêm Nghiêu tiếp tục ngủ.

Một đám người sững sốt, nở nụ cười. Đây là mộng du sao? Nếu không sao lại chúc mừng năm mới xong liền ngủ vậy.

Tư Không Viêm Nghiêu khoé miệng mang ý cười, bế cậu lên nói, “Con đưa cậu ấy đi ngủ.”

Tư Không Khải gật đầu, nhìn Mạc Tuấn Nghị, giận dữ nói, “Quên đi, không chơi nữa, tất cả đi ngủ, tuổi thì trẻ, mà còn không bằng một ông già như ta!”

Tư Không Dực Dương đuổi thắt lưng, bất mãn nói, “Ba, ba sao có thể giống bọn con được!”

Mạc Tuấn Nghị ở một bên che miệng cười, ông cụ đang ghen tị Ô Thuần Nhã và Tư Không Viêm Nghiêu quan hệ quá tốt đẹp phải không? Nhất định là ghen tị rồi.

Chúc mừng năm mới nhận tiền lì xì xong, mọi người quay về phòng ngủ, chỉ còn Hạ Dương cầm di động ngây ngốc nhìn chằm chằm.

Tào quân gia dọn bàn mạt chược, thấy hán vẫn ngồi ở sofa gần người, tò mò hỏi, “Biểu thiếu gia đang suy nghĩ chi vậy?”

Hạ Dương sững sốt, cười gượng, “Không có gì, tôi đi ngủ đây.” Nói xong đứng dậy trở về phòng cho khách, vừa đi vừa lẩm bẩm, “Văn Nhân Minh Húc chết tiệt, cư nhiên không gọi điện chúc tết mình!”

8 giờ sáng ngày hôm sau, Ô Thuần Nhã đã tỉnh. Quay đầu nhìn nam nhân nằm ngủ bên cạnh, khoé miệng cậu cong lên, vươn tay khẽ đề lại mi tâm đang nhú lại của anh.

Vì tay cậu lạnh, cho nên Tư Không Viêm Nghiêu hơi hơi mở mắt, cầm tay cậu, đặt bên miệng cắn nhẹ một cái.

Ô Thuần Nhã trừng mắt, cọ cọ trong ngực anh, “Em muốn đến bệnh viện gặp ba.” Đêm qua cậu mơ, mơ về hồi còn nhỏ, tuy ba mẹ không thích cậu, nhưng cũng chưa bao giờ để cậu thiếu cái ăn cái mặc.

Tư Không Viêm Nghiêu chậm chậm nhắm hai mắt, dụi đầu vào hõm cổ cậu, lẩm bẩm, “Ừ. Anh đi với em.”

“Viêm Nghiêu. ...Em. ...Em muốn. ...” Miệng Ô Thuần Nhã hé ra khép lại, ập a ập ứng.

Thấy đáng về không biết nên nói thế nào của cậu, anh khẽ thở dài hôn lên trán cậu, thanh âm trầm thấp của nam nhân vào buổi sáng đầy vẻ biếng nhác, nói, “Muốn vay tiền anh.”

Ô Thuần Nhã hạ mắt, cậu biết nam nhân rất hiểu cậu.

Gật đầu, cậu khẽ “Ừ” một tiếng.

Nam nhân cúi đầu nhìn cậu, dường như bất mãn hừ một tiếng, cắn lên vành tai cậu.

“Ừm. ...Sao thế!” Bị anh cắn ngứa ngứa, Ô Thuần Nhã đẩy đẩy anh ra.

“Dám coi anh là người ngoài.” Tư Không Viêm Nghiêu lườm bầu, cắn mút vành tai cậu.

Ô Thuần Nhã bĩu môi, than thở, “Đâu có đâu, giờ em ăn của anh ở của anh, nếu còn vron tay xin tiền anh, cứ cảm thấy ngại ngại.”

Tư Không Viêm Nghiêu nhả miệng, nói với anh, “Của anh chính là của em.”

Được rồi, Ô Thuần Nhã cảm thấy giờ mình đúng là một con sâu gạo, cái gì cũng không phải làm, ở nhà ngoại trừ ăn ra thì chính là ngủ. (Sửng sốt)

“Dậy đi, ăn sáng xong rồi đến bệnh viện.” Đẩy nam nhân nhắm mắt chuẩn bị ngủ tiếp, cậu nói.

“Ừ, ngủ thêm năm phút nữa thôi.” Đêm qua anh và anh anh thảo luận vấn đề công việc cho năm sau, bất tri bất giác nói tới hừng đông mới quay về phòng.

Ô Thuần Nhã đành tròn tròn mắt nhìn trần nhà, lo lắng lát nữa tới bệnh viện phải nói với ba mẹ thế nào.

Mười giờ sáng, Ô Thuần Nhã và Tư Không Viêm Nghiêu rời khỏi biệt thự.

Ngồi trong xe, Ô Thuần Nhã hai tay giao nhau nắm chặt đặt trên đùi, có vẻ hơi căng thẳng.

“Bảo bối, đừng lo lắng.” Tư Không Viêm Nghiêu vron một bàn tay nắm lấy hai tay lạnh toát của cậu, thấp giọng nói.

“Em không lo lắng, chỉ hơi căng thẳng chút thôi.” Nắm lấy bàn tay của anh, Ô Thuần Nhã nghiêng đầu nhìn anh, trong mắt chứa một tia không yên lòng.

Tư Không Viêm Nghiêu thở dài, trấn an cậu, “Bảo bối, em còn có anh.”

“Ừ.” Ô Thuần Nhã khẽ gật đầu, cười với anh. Cho dù người trong nhà vẫn không nhận cậu cũng không sao, cậu còn có Viêm Nghiêu ở bên cạnh.

Tới bệnh viện tìm, Tư Không Viêm Nghiêu đỗ xe, đỡ Ô Thuần Nhã xuống.

Người lui tới bệnh viện đều tò mò nhìn Ô Thuần Nhã, bọn họ rất ít khi nhìn thấy đàn ông mang thai, chưa kể người đàn ông còn này rất xinh đẹp thanh tú, bụng thì siêu lớn siêu bự.

Ô Thuần Nhã không chút để ý ánh mắt đánh giá của mọi người dành cho mình, tùy ý để Tư Không Viêm Nghiêu ôm thắt lưng cậu chậm rãi đi vào bệnh viện.

Hỏi rõ phòng bệnh của Ô Đào, cậu nhìn nam nhân, “Em tự mình đi.”

Anh lắc đầu, dứt khoát cự tuyệt.

“Không được, anh đi với em.”

“Được rồi, vậy lát nữa không cho anh lên tiếng.” Ô Thuần Nhã trừng nam nhân, đáng về ‘nếu anh dám xen miệng vào em sẽ cho anh biết tay’.

Gật đầu, khoe miệng nam nhân treo ý cười trên tức, “Được, nghe lời em.”

Ngoài phòng bệnh, Ô Thuần Nhã nhìn qua cửa thủy tinh, nhìn thấy rõ ràng ba nuôi đang nằm trên giường bệnh nhắm mắt ngủ, còn cả mẹ nuôi đang ghé bên giường bệnh ông nghỉ ngơi, đột nhiên cậu nhận ra, chỉ rời đi vài năm, ba mẹ đã già đi nhiều.

“Cậu là...Tiểu Nhã?” Một tiếng kêu của phụ nữ vang lên bên tai kéo tầm mắt Ô Thuần Nhã.

Khoé miệng gọi lên ý cười nhàn nhạt, Ô Thuần Nhã gật đầu, bàn tay nắm tay nam nhân hơi dùng sức để tiếp thêm bản thân dũng khí, cậu nhìn cô, nhẹ giọng nói, “Chị.”

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Người thân

Khi Bánh Bao dậy đã không thấy Ô Thuần Nhã đâu, bé liền có chút buồn bực, phụ thân bé sáng sớm dậy không ở nhà mà lại ra ngoài đi bộ rồi sao?

Bé liền vung chân chạy xuống lầu, thấy Hạ Dương liền lao tới, “Tiểu thúc, phụ thân đâu rồi ạ?”

Hạ Dương bế bé vào phòng ăn, vừa đi vừa nói, “Đến bệnh viện thăm ông ngoại con.” Gọi là ông ngoại nhỉ?

“Ông ngoại?” Bánh Bao nghiêng đầu, vẻ mặt khó hiểu, khi nào thì lò ra một ông ngoại vậy?

“Ừ, là cha của phụ thân con, cho nên con gọi là ông ngoại.” Thấy bé vẫn ngơ ngác đặt câu hỏi, Hạ Dương quyết đoán chuyển đề tài, loại chuyện này phải để đương sự tự mình giải thích mới phải.

“Bánh Bao, hôm qua con thu được nhiều lì xì lắm phải không?” Hôm qua là mừng một Tết, tên tiểu tử này sáng ra đã chạy đến chúc Tết đòi lì xì mọi người.

Ngồi trên đùi Hạ Dương, Bánh Bao cầm đĩa nhỏ gấp sùi cào nhân tôm ăn, mắt to đảo quanh, bĩu môi nói, “Cũng chưa nhiều lắm ạ, bạn lợn nhỏ vẫn chưa có đây.”

Hạ Dương không tin lắm, Bánh Bao thịt hôm qua thu được từng nào lì xì cũng không thể không nhét đầy cái con lợn bé tí kia được.

Bánh Bao thấy Hạ Dương không tin, nhảy xuống đất, huỳnh huych huỳnh huych chạy vào phòng Tư Không Viêm Nghiêu, bế bạn lợn nhỏ xuống, chỉ vào thân lợn bằng thủy tinh trong suốt, dẫu môi nói, “Tiểu thúc nhìn mà coi, có phải là chưa đầy phải không!”

Hạ Dương phun cháo, chạt vạt ho khan nói, cầm lấy con lợn thủy tinh kia nhìn nhìn, bất đắc dĩ nói, “Bánh Bao, nếu con định dùng chi phiếu nhét đầy con lợn này, thế thì con sẽ giàu hơn cả cha con mất.”

Bánh Bao bĩu môi, “Đây là ca ca còn tặng lì xì cho con đó, nếu không còn ít nữa.”

Hạ Dương giật khoé miệng, không biết nói gì, nghe có tiếng bước chân, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy, Cảnh Hoán đang dụi mắt bước xuống lầu.

“Mau ăn đi, lát nữa phụ thân con sẽ về.” Ôm Bánh Bao đặt xuống ghế, hấn vẩy tay với Cảnh Hoán.

“Ba con và Mạc thúc thúc đâu ạ?” Cảnh Hoán bỏ lòng đỏ trứng muối vào bát của Bánh Bao, quay đầu hỏi Hạ Dương.

“Còn chưa dậy, các con cứ ăn đi, không cần để ý đến bọn họ.” Hạ Dương xoa đầu Cảnh Hoán, cười trả lời.

Hai nhóc kia cúi đầu ăn sáng, trong đầu thì bận suy nghĩ, ăn xong có nên qua phòng ông nội rình thêm vài món quà về không?

Trong bệnh viện, Ô Thuần Nhã được Tư Không Viêm Nghiêu kéo vào ngực, ngẩng đầu nhìn cô gái đang cách mình hai bước dài, mỉm cười gọi cô, “Chị.”

Ô Tĩnh vẻ mặt kinh ngạc, đầu tiên là cô đưa mắt nhìn người đứng phía sau Ô Thuần Nhã, là một người đàn ông anh tuấn biểu tình lạnh lùng, rồi lại nhìn cái bụng căng tròn của Ô Thuần Nhã, cuối cùng mới ngẩng đầu nhìn cậu.

Cô kéo khoé miệng, nở nụ cười nhìn thì ôn hoà mà thực chất lại cực độ bài xích, “Tiểu Nhã em trở về thăm ba à?”

“Dạ, chị, em...có tiện vào không?”

Cho dù Ô Tĩnh từ nhỏ đã không muốn thấy Ô Thuần Nhã, nhưng giờ cũng không có cách nào mở miệng từ chối. Người đàn ông đang ôm em trai cô vào ngực che chở trên thân đang tản ra từng trận khí lạnh, hơn nữa nhìn cách ăn mặc của cậu bây giờ, thế nào cũng không thấy đây là dáng vẻ của một người sống khổ sở, lúc trước cô chính là tro mắt nhìn Ô Thuần Nhã bị đuổi ra khỏi nhà.

Gật đầu, cô chủ động mở cửa phòng bệnh.

Nghe thấy tiếng vang, Trần Quyên đang ghé trên giường bệnh ngẩng đầu, khó hiểu nhìn Ô Thuận Nhã, hỏi, “Tiểu Tĩnh, vị này là...” Bà nhìn kỹ, sừng sốt, “Tiểu Nhã?”

“Mẹ, con đến thăm ba.” Ô Thuận Nhã lấy khuỷu tay đỡ sườn thắt lưng nam nhân, ý bảo anh buông mình ra. Người này cũng che chở quá mức đi, tay ôm eo mình dùng sức quá độ, làm cậu phát đau luôn.

Tư Không Viêm Nghiêu hơi gật đầu, kéo Ô Thuận Nhã ngồi xuống chiếc giường trống còn lại, xong anh cũng ngồi xuống bên cạnh cậu.

Trần Quyên nhìn chằm chằm Ô Thuận Nhã, không ngờ cậu có thể vác cái bụng như vậy đến gặp cả nhà bọn họ, còn là dưới tình huống này.

“Con đã gặp rồi, giờ có thể đi, nếu ba con tỉnh lại nhìn thấy con thế này, sẽ bị kích thích.” Ngừ khí lạnh nhạt như nói với người xa lạ, không chút lưu tình.

Ô Thuận Nhã sừng sốt, nhấp môi nói, “Mẹ, con nghe nói ba cần tiền làm phẫu thuật...”

“Mày là thằng quái vật, cút ra ngoài cho tao!” Ô Đào vốn đang ngủ say không biết đã tỉnh dậy lúc nào, nâng tay phải còn đang cầm kim truyền chỉ vào Ô Thuận Nhã rống giận, sắc mặt ông dù vì cô bệnh mà tái nhợt, nhưng giọng nói lại vô cùng hữu lực, không nghe ra chút nào là người mắc bệnh nặng.

Tư Không Viêm Nghiêu nhú mày, phi thường không hài lòng với giọng điệu nói chuyện của ông già này.

Ô Thuận Nhã nâng tay đặt lên bàn tay anh, hơi dùng sức.

Anh nghiêng đầu nhìn vào mắt cậu, thấy cậu khẽ lắc đầu, cậu không muốn nam nhân ở đây cãi cọ với ba mẹ nuôi của mình.

Tư Không Viêm Nghiêu thở dài, vỗ vỗ tay Ô Thuận Nhã, nhẹ giọng nói, “Anh ở bên ngoài chờ em” Anh không muốn ở đây làm bảo bối khó xử.

Ô Thuận Nhã gật đầu, “Đừng lo.” Cậu sao không hiểu ý của nam nhân, cho nên cậu rất cảm ơn sự quan tâm săn sóc của anh.

Thấy chỉ có mình Tư Không Viêm Nghiêu rời đi, Ô Đào nâng người ngồi dậy, chỉ vào Ô Thuận Nhã cả giận nói, “Mày đi cùng cậu ta luôn đi, tao không muốn thấy thằng quái vật như mày!” Anh mất phần nộ kia như thể Ô Thuận Nhã lúc này chính là một con ác quỷ ba đầu sáu tay chuyên ăn thịt người.

Ô Tĩnh tiến lên đỡ Ô Đào, trấn an, “Ba, ba đừng như vậy, Tiểu Nhã cũng là có ý tốt tới thăm ba.” Vừa rồi khi người đàn ông kia rời đi cô mới nhớ ra, anh chính là nhị thiếu gia của tập đoàn Tư Không Tư Không Viêm Nghiêu, cũng là người thành lập nên quỹ nhân ái.

Nhìn hành động của Tiểu Nhã và anh, nhất định quan hệ của hai người rất thân mật, không chừng anh chính là người đã làm Tiểu Nhã mang thai! Vạn nhất chọc giận anh, bệnh của ba liền không thể hi vọng được chữa trị, phải biết rằng, giờ ba cô nằm viện, phần lớn số viện phí đều do quỹ nhân ái của bọn họ chi trả.

Ô Đào phát tay đẩy Ô Tĩnh, chỉ vào Ô Thuận Nhã nói, “Nó là sao chổi! Sinh ra đã khác mẹ, ba tuổi thì khác cha, giờ là muốn đến khác ta sao!”

Ô Thuận Nhã ngơ ngác, không nghĩ tới ba nuôi sẽ nói lời này với mình, hít sâu, cậu nhẹ giọng nói, “Ba, mẹ con đúng là vì con mà qua đời, ba con cũng vì nuôi con nên mới bị nổ chết, bọn họ vì yêu con nên mới chết, nhưng tuyệt đối không phải vì con khác.”

Trần Quyên cũng hiểu lời của chồng mình có hơi quá, vỗ vai chồng, nói, “Ông đừng kích động, bác sĩ đã nói ông không được tức giận.”

Ô Đào quay đầu rống giận, “Có con quái vật như nó trong này, tôi sao có thể không tức giận! Hai người đuổi nó ra ngoài đi, mau cút đi!”

Ô Tĩnh cau mày, đưa mắt ra hiệu với mẹ mình, để bà trấn an ba, còn cô thì xoa người ngăn trở tầm mắt của ông, nói với Ô Thuận Nhã, “Tiểu Nhã, ba vì sinh bệnh mà tâm tình vẫn luôn không tốt, lời của ông em đừng quá để bụng...”

Ô Thuận Nhã lắc đầu, nói với cô, “Không có gì, giờ em nhất định đã kích thích ông tốt độ.” Nói xong cậu tự giấu cười, tuy nhiên cười chỉ lướt qua trong giây lát, nếu lời này bị nam nhân của cậu nghe được, không biết anh còn làm âm ỉ thế nào.

Trần Quyên ngẩng đầu, nhìn cậu hỏi, “Tiểu Nhã, người đã gặp rồi, con còn việc gì nữa sao?”

Ô Thuận Nhã sừng sốt, khẽ thở ra một hơi, nói, “Mẹ, con biết mọi người không thể chấp nhận con, nhưng con rất cảm ơn hai người đã nuôi dưỡng con suốt mấy năm, con tới là muốn hỏi tình hình của ba.”

“Con biết?” Không chỉ Trần Quyên, ngay cả Ô Đào và Ô Tĩnh cũng kinh ngạc nhìn Ô Thuận Nhã.

“Mẹ, con biết nhà mình tiền bạc không dư dả gì, ở đây có năm mươi vạn, mọi người cảm lấy chữa bệnh cho ba đi.” Ô Thuận Nhã lấy tấm chi phiếu trong túi áo, đặt lên chiếc tủ bên cạnh.

Vừa nghe đến số tiền trong tấm chi phiếu, mắt Ô Tĩnh liền sáng lên, Trần Quyên cũng vẻ mặt kinh hỉ, năm mươi vạn sao, hai người đời này chưa từng được nhìn thấy nhiều tiền đến vậy.

Chỉ có Ô Đào vẫn tỏ vẻ ghét bỏ, nắm chặt tay nói, “Mày không cần đến đây bố thí, tao không cần mày giả vờ tốt bụng, mày đã biết tao không phải bố ruột của mày, vậy về sao khỏi cần chạy đến trước mặt tao làm tao ghê tởm!”

Ô Thuận Nhã đứng dậy, đỡ bụng hơi cúi người với Ô Đào và Trần Quyên, sau đó thẳng lưng, nhàn nhạt nói, “Không phải con muốn dùng tiền mua chuộc mọi người, mọi người đã không muốn nhìn thấy con, vậy con từ nay về sau sẽ không xuất hiện trước mặt mọi người nữa, năm mươi vạn này coi như là chi phí bù đắp công sức vất vả mọi người đã nuôi dưỡng con.”

Thấy Ô Đào còn muốn mở miệng phản bác, Ô Thuận Nhã thờ dài, xoay người đi ra ngoài, “Nếu mọi người không cần, đi quyền góp từ thiện cũng được.” Nói xong, đã đi đến cửa phòng bệnh.

Ô Tĩnh sừng sốt, theo sát cậu ra khỏi phòng bệnh.

“Tiểu Nhã!”

Ô Thuận Nhã quay đầu, khó hiểu nhìn cô.

Nhìn nam nhân sắc mặt âm trầm, Ô Tĩnh liếm môi, nói, “Tiểu Nhã, cảm ơn em đã đến, ba chỉ là mạnh miệng, thực ra ông rất nhớ thương em.”

Lời này Ô Thuận Nhã sẽ không tin, song cậu cũng không định nói ra những câu làm người khác tổn thương, gật đầu, kéo tay áo nam nhân, cậu mỉm cười với Ô Tĩnh, “Em biết, nếu có chuyện gì chị có thể gọi cho em.”

Tư Không Viêm Nghiêu rõ ràng đã mất kiên nhẫn, ôm thắt lưng Ô Thuận Nhã nói, “Về nhà.” Lúc bảo bối đi ra cảm xúc rõ ràng không ổn định, nhất định là bị uy khuất ở trong đó cho nên mới thành vậy.

“Viêm Nghiêu, đợi chút, em còn chưa nói xong.” Ô Thuận Nhã kéo lại tay áo nam nhân, ý bảo anh chờ đi.

Ngừng bước, Tư Không Viêm Nghiêu nhú mày bất mãn nhìn cậu, vừa rồi còn chưa nói đủ sao?

Ô Thuận Nhã không để ý anh, nhìn Ô Tĩnh nói, “Chị, cho dù ba mẹ không phải ba mẹ ruột của em, nhưng họ cũng đã nuôi dưỡng em nhiều năm, em sẽ không vì ba mẹ không nhận mà hận họ, chị đừng lo, có chuyện gì cứ gọi cho em, không cần khách khí, em rất quan tâm đến họ.”

Ô Tĩnh gật đầu, đưa mắt nhìn xuống bụng Ô Thuận Nhã, hỏi, “Đây là...Đứa bé thứ hai của em?” Ánh mắt lướt qua người bên cạnh, cô nuốt nước miếng, cảm giác thực khẩn trương.

Nâng tay xoa bụng, Ô Thuận Nhã vui vẻ cười, “Vâng, đứa lớn là con trai, bốn tuổi, rất đáng yêu, bé ấy cũng rất khoẻ mạnh.”

“Em...Nhớ chú ý thân thể.” Sau khi làm ở quỹ nhân ái cô mới biết chuyện có không ít đàn ông sinh con, cho nên lần này nhìn Ô Thuận Nhã cũng không có cảm giác khác thường nào, chỉ cảm thấy rất kinh ngạc, cô không ngờ, đứa nhỏ năm đó bị đuổi ra khỏi nhà giờ trở thành như vậy.

“Dạ, cảm ơn chị.” Ô Thuận Nhã cười gật đầu, xoay người ôm cánh tay nam nhân, ngẩng đầu nói, “Về nhà thôi, nhất định Bánh Bao đang tìm em đó!”

Tư Không Viêm Nghiêu ‘ừ’ một tiếng, ôm thắt lưng cậu chậm rãi đi về phía thang máy.

Ô Tĩnh nhìn hai người rời đi, đứng một lúc, rồi xoay người vào phòng bệnh.

Trong phòng bệnh, hai vị kia đang vì tấm chi phiếu mà cãi cọ, một người không chịu nhận, một người không chịu bỏ.

“Ba, nhận nó đi, đây là tâm ý của Tiểu Nhã.” Thấy ba mình còn muốn nói thêm, Ô Tĩnh lắc đầu, nói, “Nếu ba muốn chờ quỹ nhân ái quyền đủ tiền phẫu thuật, vậy rất có khả năng đến ngày ba phát bệnh cũng sẽ không nhận được tiền.”

Ô Đào sững sờ, không nói.

Vừa rồi tranh luận đã tiêu phí sức lực của ông, giờ ông chỉ cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

Trần Quyên thấy chồng không ăm ỉ đòi bỏ chi phiếu nữa, mau chóng cất nó đi, quay đầu hỏi Ô Tĩnh, “Người đàn ông đi cùng Tiểu Nhã là ai vậy? Cảm giác là người rất lợi hại.”

Ô Tĩnh bĩu môi, không nói. Đương nhiên là lợi hại rồi, người đàn ông trị giá trăm triệu sao có thể không lợi hại? Nhưng vậy thì sao, có liên quan gì đến gia đình cô? Là bọn họ đuổi Ô Thuận Nhã đi, chẳng lẽ còn muốn chạy đi làm thân với gia đình chồng cậu?

Thấy con gái không để ý tới mình, Trần Quyên không hỏi nữa, bà cũng chỉ là nhất thời tò mò mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: kế hoạch

Mười lăm tháng giêng hôm nay Ô Thuận Nhã ở nhà cùng Mạc Tuấn Nghị nhàn chán ngồi ở sofa xem TV.

Trong TV phát sóng lặp đi lặp lại các tin tức về Tết âm lịch cùng những tiết mục mừng xuân của các nhà đài, ngáp một cái, cậu quay đầu nhìn Mạc Tuấn Nghị cũng đang về mặt chưa tỉnh ngủ, hỏi, “Cậu chuẩn bị ở hẳn nhà Dực Dương à?”

Mạc Tuấn Nghị quơ quơ bàn tay đeo nhẫn ở ngón áp út trái về phía cậu, nói, “Ừ, một dạo nữa mình sẽ cho thuê nhà kia, dù sao Dực Dương cũng không yên tâm để mình ở một mình.”

Gật đầu, Ô Thuận Nhã duỗi thắt lưng, cách lớp áo vải nhẹ bụng vài cái, cười khổ, “Sao mình cứ cảm thấy nhóc này gần đây không chịu an phận!”

Mạc Tuấn Nghị vươn tay đặt lên bụng cậu, cảm nhận hoạt động của thai nhi bên trong, “Sáu tháng rưỡi rồi phải không?”

Nghĩ nghĩ, Ô Thuận Nhã gật đầu, “Ừ, cuối tháng là được bảy tháng rồi, cảm giác lưng như sắp gãy tới nơi.” Dạo này bụng cậu càng ngày càng bự, thân thể cũng bắt đầu phù nặng hơn, mới mang thai sáu tháng rưỡi cậu đã tăng thêm gần 25kg, nếu mang thai mười tháng... Trời ơi, cậu thật không dám tưởng tượng nữa.

Mạc Tuấn Nghị nuốt nước miếng, cúi đầu nhìn cái bụng đã hơi nhô lên của mình, cầu nguyện mình chớ có giống Ô Thuận Nhã, đến lúc đó có cái bụng bự chẳng như vậy, biết ra ngoài gặp người kiểu gì đây.

Ô Thuận Nhã lé mắt nhìn hán, hừ một tiếng, nguyên rủa, “Cậu khỏi cần nghĩ, qua một thời gian nữa cậu cũng được vinh hạnh thế này thôi.” Nếu xấu tất cả mọi người cùng nhau xấu, mấy tháng nữa là mình được giải thoát rồi, Tuấn Nghị còn phải chịu hơn nửa năm nữa, cứ để cậu ấy đặc chí đi!

Co rút khoe miệng, Mạc Tuấn Nghị thở dài, gần đây tính tình Ô Thuận Nhã ngày càng âm tình bất định, nam nhân thì trái ngược tính tình ngày càng tốt, hơn nữa như đã quen cậu cố tình gây sự, lần nào cũng có thể nhanh chóng trấn an tâm tình của cậu.

“À đúng rồi, mình muốn...”

“Phụ thân!” Mạc Tuấn Nghị còn chưa nói xong đã bị tiếng gào to của Bánh Bao cắt ngang.

Bánh Bao mặc áo cộc tay bằng lụa màu đỏ, cùng Cảnh Hoán mặc một chiếc áo cộc tay màu xanh kiêu dáng tương tự tay nắm tay từ trên lầu đi xuống, thấy Ô Thuận Nhã liền mau chóng buông tay Cảnh Hoán, chân ngắn nhanh chóng chạy đến bên cạnh cậu, ngửa đầu nhìn Ô Thuận Nhã.

“Phụ thân, Bánh Bao muốn ăn bánh trôi nước phụ thân làm”

Nắm cổ tay vù vù thịt của bé, Ô Thuận Nhã vươn qua hôn lên mặt bé, cười nói, “Không thành vấn đề, nhưng Bánh Bao phải phụ phụ thân làm bánh trôi, chịu không?”

“Dạ, ca ca cũng làm cùng, Mạc thúc thúc cũng thế.” Chớp mắt to ngập nước, Bánh Bao thịt vè mặt chờ mong.

Mạc Tuấn Nghị ôm Cảnh Hoán, nhận mệnh thở dài, giờ hán ngày càng có cảm giác mình như bà chủ gia đình ở nhà cơm nước, không ngờ lại thực sự bị bắt đi nấu ăn.

Buổi trưa toàn bộ thời gian đều dùng để nặn bánh trôi, Ô Thuận Nhã lau bột gạo dính trên mặt Bánh Bao và Cảnh Hoán, khoe miệng cong ý cười.

Vẫn là làm cùng Bánh Bao vui vẻ hơn, tuy bé kia căn bản chỉ toàn quấy rối cậu, song những việc thân thiết như thế này cậu rất thích.

Mạc Tuấn Nghị cúi đầu nói với Cảnh Hoán, “Con đưa Bánh Bao đi rửa tay đi.”

Ô Thuận Nhã nhướn mày nhìn Mạc Tuấn Nghị, có việc muốn nói sao?

“... Vừa rồi mình định hỏi cậu, cậu cho bọn họ bao nhiêu tiền?” Mạc Tuấn Nghị thấy hai nhóc kia đã rời đi, nhẹ giọng hỏi.

“Năm mươi vạn.” Ô Thuận Nhã sững sốt một lúc mới nghĩ ra, bọn họ trong miệng Tuấn Nghị chính là nhà ba mẹ nuôi cậu.

Mạc Tuấn Nghị nhướn mày, có chút không hiểu hành động của cậu, kỳ thực chuyện này sau khi Ô Thuận Nhã về từ bệnh viện hán đã muốn hỏi, nhưng lúc ấy nhìn cậu sắc mặt không được tốt, cho nên không mở miệng hỏi, hai ngày nay lại không có cơ hội, hai anh em nhà Tư Không hình như không muốn để hai người bọn họ nhớ đến gia đình mình, cả ngày canh chừng lái suy nghĩ họ.

Vốn hôm nay hai anh em Tư Không ở nhà, kết quả sáng dậy liền nhận được điện thoại của trợ lý riêng gọi tới, cho nên còn đang ở công ty chưa về, hán mới nhân cơ hội ở một mình tìm Ô Thuận Nhã hỏi rõ chuyện này.

Ô Thuận Nhã nhìn hán đang nhướn mày, cười nói, “Có phải cảm thấy mình đã cho quá nhiều không? Lúc trước bọn họ cầm tiền bồi thường ba mình cũng chỉ có hơn một vạn, mình lại bồi thường nhiều như vậy, ngốc lắm phải không?”

Gật đầu, Mạc Tuấn Nghị hơi bực mình nói, “Cậu lấy tiền chỗ Viêm Nghiêu à?” Năm mươi vạn đối với Ô Thuận Nhã mà nói cũng không phải là số tiền

nhỏ.

Lắc đầu, Ô Thuần Nhã cảm khăn ướt để ở bên cạnh lau tay, cúi đầu nói, “Mấy năm nay mình có tích cóp được mấy vạn, vốn định để dành cho Bánh Bao đi học, nhưng từ giờ về sau căn bản sẽ không có chỗ cho mình tiêu nó nữa. Mình đưa cho Hạ Dương đi đầu tư, kinh doanh có lời, rồi mượn Viêm Nghiêu bốn mươi vạn.”

Nghĩ nghĩ lại nói, “Dù sao họ cũng đã nuôi nấng mình, mình không thể không quan tâm được, hơn nữa, về sau cũng không có cơ hội gặp mặt.”

Mạc Tuấn Nghị không đồng ý nhìn cậu, “Không sợ bọn họ quẩn quýt lấy cậu không buông à?”

Ô Thuần Nhã cười lạnh, nhìn Mạc Tuấn Nghị nói, “Quẩn quýt lấy mình? Quẩn kiểu gì? Thái độ của bọn họ với mình là chán ghét tận trong tim đến ánh mắt, có thể cậu lo bọn họ vì tham tiền mà bám mình không buông, nhưng Tuấn Nghị à, bọn họ không có số điện thoại của mình, không có địa chỉ hiện tại của mình, cho dù họ biết mình ở đây, cậu cho rằng với tính cách của Viêm Nghiêu anh ấy sẽ cho bọn họ xuất hiện trước mặt mình ư?”

Mạc Tuấn Nghị không ngờ cậu sẽ đột nhiên nói như vậy, ngơ ngác nhìn cậu, “Cậu còn mưu tính với cả Viêm Nghiêu sao?”

Ô Thuần Nhã khẽ thờ dài, nhìn thẳng vào mắt hắn, “Sau khi đã biết mọi chuyện mình không thể không một chút oán hận, nhưng mình cũng không muốn làm trái với lương tâm, hơn nữa, mình còn rất ích kỉ, mình không mong có người đến quấy rầy cuộc sống hiện tại của mình, Tuấn Nghị, cậu hiểu rồi chứ?”

Cho dù biết ba mẹ nuôi vì khoản trợ cấp của ba ruột cho nên mới nhận nuôi cậu, nhưng dù sao cũng chưa từng để cậu thiếu ăn thiếu mặc, có mấy gia đình có thể hỏi han ân cần với một đứa nhỏ xa lạ đâu? Chỉ nuôi cậu thôi đã tốt lắm rồi, nếu gặp phải loại họ hàng không ra gì, còn có thể cầm tiền mặc kệ sống chết của cậu, không phải càng thêm bị thương thêm hại? Không khéo bị người ta hãm hại, bỏ đói chôn sống nơi thâm sơn rừng già cũng không có ai biết.

Mạc Tuấn Nghị hé môi, gật đầu.

Hắn đương nhiên hiểu được cha mẹ ruột khác với cha mẹ nuôi, cha mẹ ruột dù có ghét bỏ thế nào cũng sẽ nghĩ cách giữ ta bên cạnh, nhưng cha mẹ nuôi sẽ không, bọn họ có thể làm ra những chuyện thực sự làm tổn thương ta.

Không phải người nào cũng sẽ chọn cách mang nỗi oán hận, vì vậy Ô Thuần Nhã đã lựa chọn đối mặt, sau đó hoàn toàn thoát khỏi gia đình đã khiến cậu thương tâm kia, dùng tiền cắt đứt tình cảm dây dưa suốt hai mươi năm. Ít nhất hiện tại nếu có người hỏi cậu, cậu nhất định sẽ không tiếp tục đi nghĩ đến vấn đề của một nhà kia nữa, chuyện cần làm hay không cần làm cậu đều đã thực hiện, đã đủ cho bọn họ mặt mũi rồi.

“Viêm Nghiêu biết cậu nghĩ vậy không?” Mạc Tuấn Nghị lo lắng nhìn Ô Thuần Nhã, nếu nam nhân biết mình bị tính kế, có thể nào sẽ tức giận với cậu ấy không?

Ô Thuần Nhã cười đến hạnh phúc đến nhẹ nhàng, dựa lưng vào ghế dựa, chậm rãi duỗi thắt lưng, “Biết chứ, mình không giấu anh ấy, nếu không cậu nghĩ anh ấy có thể thoải mái đưa mình đến bệnh viện gặp họ sao?”

“Vậy là tốt rồi, nếu giải quyết xong thì đừng nghĩ lại nữa, có lẽ mình cũng có thể xử lý chuyện ba mình.” Mạc Tuấn Nghị nuốt nước miếng, chuyển mắt.

Cười nhạo một tiếng, Ô Thuần Nhã nhìn Mạc Tuấn Nghị nói, “Cậu đừng mong, chiều này của mình với cậu mà nói là vô dụng, chẳng lẽ cậu muốn dùng tiền mua chuộc ba mình?” Tuấn Nghị chán quá hoá ngu hay sao vậy, chuyện của bọn họ bản chất đâu có giống nhau đâu!

Mạc Tuấn Nghị thờ dài, bất đắc dĩ nhìn Ô Thuần Nhã, xin giúp đỡ, “Cậu nghĩ cách giúp mình đi, mình không thể cứ bế tắc với ba mình như vậy được.” Từ ngày hắn và Tư Không Dực Dương rời khỏi nhà hắn, mỗi ngày hắn đều gọi điện cho anh cả anh hai để hỏi cảm xúc của ba, đáng tiếc đều nhận được một đáp án, ông cụ sống chết không thay đổi.

Ô Thuần Nhã bùng ly sữa nóng, làm ấm hai bàn tay lạnh lẽo, cúi đầu nghĩ, nói, “Tuấn Nghị, có phải ba cậu có chuyện gì khó nói không?”

Mạc Tuấn Nghị lắc đầu, “Không có, cậu chắc là đã nghe Viêm Nghiêu kể chuyện mối tình đầu của ba mình rồi?”

Co giật khoé miệng, Ô Thuần Nhã ho nhẹ một tiếng che dấu khoé miệng vì muốn cười mà trở nên mất tự nhiên, lúc ấy cậu nghe Tư Không Viêm Nghiêu kể chuyện mà cười đến đau cả bụng, dây thần kinh não bộ của Mạc lão cha chắc chắn là có vấn đề rồi.

“Cậu có thể sử dụng kế thân tình.” Trợn mắt, Ô Thuần Nhã ngẩng đầu nhìn hắn, nhẹ nhàng nhàng phun ra một câu.

“Kế thân tình?” Mé mọng nghiêng đầu, Mạc Tuấn Nghị không hiểu. Ngại quá, từ khi mang thai não hắn bắt đầu đình công, mấy chuyện phức tạp gì đó không thích hợp với hắn.

“Tức là, đầu tiên cậu có thể đi khóc lóc kể lể chuyện tình yêu của mình và Dực Dương, sau đó kể một ít về cảm giác của cậu mang thai, xong thì lôi kéo cả anh cả anh hai cậu trình bày việc nhà họ Mạc có con cháu sẽ vui vẻ biết bao nhiêu, cuối cùng, dùng đứa cháu tương lai của ông để uy hiếp, dù sao ông ấy cũng không thể bỏ mặt con cháu đúng không? Nếu ông cứng nhắc cổ hủ như vậy, chắc chắn sẽ rất chú trọng vấn đề huyết mạch, cậu hãy nói cháu đích tôn của ông ấy nhất định sẽ cùng họ với ông!” Thực ra câu cuối cùng mới là trọng điểm cậu muốn biểu đạt, ông cụ nếu không phân rõ trái phải thì sẽ nhớ đến tình thân, không phải nói ông bà với cháu thân thiết vô ngần sao? Người nào lại không thương yêu cháu mình.

Mạc Tuấn Nghị sờ cằm, cảm thấy phương pháp này không tồi, đến lúc đó nếu ba hắn không đồng ý, hắn liền không thèm hình tượng trình diễn tiết mục một khúc hai nháo ba thất cổ, dù sao để thuyết phục được ba, mặt dày mày dạn không thành vấn đề!

Ô Thuần Nhã xoa xoa bụng, liên tục thăm niệm a di đà phật, cậu vừa làm người xấu.

Lại nói, trong văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Tư Không, Tư Không Viêm Nghiêu cau mày, biểu tình lạnh lùng âm hiểm nhìn trợ lý trước mặt.

“Là việc này?”

Khúc Tân bị giọng nói lạnh lẽo vô cảm của anh dọa đến run rẩy, trong lòng thầm nghĩ, sếp đã lâu lắm không dùng giọng điệu thế này nói chuyện rồi, từ khi tiểu thiếu gia và Ô tiên sinh xuất hiện, sếp đã sớm tẩy sạch hình tượng lãnh khốc trong mắt bọn cấp dưới bọn họ, trở thành một người đàn ông tốt của gia đình ngoài lạnh trong nóng điển hình.

Nhà họ Sở và nhà họ Tống chết tiệt, các người không thể yên tĩnh qua năm sao, thế nào lại cứ phải âm ỉ vào lúc này!

“Nhà họ Sở tăng gấp ba tiền lương yêu cầu mừng mười động thổ, dựa theo tiến độ hiện tại của bọn họ, có lẽ hai ngày nữa sẽ đào đến chỗ đồ cổ.” Cho dù giờ cô hơi run, nhưng thứ gì cần báo cáo vẫn báo cáo đầy đủ.

Nhà họ Sở động thổ bây giờ, đã xáo trộn kế hoạch ban đầu của bọn họ, cho nên đành phải gọi hai anh em nhà Tư Không đến công ty xử lý và thay đổi kế hoạch.

Tư Không Dục Dương từ ngoài cửa bước vào, theo sau là Sở Nam, gã hỏi em trai, “Em có ý tưởng gì không?”

Nhiều mày tự hỏi, bút máy trong tay Tư Không Viêm Nghiêu điểm điểm lên trang giấy trắng trên bàn, xoẹt một tiếng vạch thành nét bút đen đặc.

“Cứ dựa theo kế hoạch, nếu bọn họ động thổ trước một tuần, vậy sẽ đào được càng nhiều thứ, đến lúc đó...”

Hừ, dám đấu với anh, cũng phải nhìn xem gia sản của các người có đủ nhiều không!

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Sập bẫy

Tống Nam Phong ngồi trong văn phòng của Sở Hùng, sắc mặt đen sì, điều xì gà trong tay đã cháy tàn, lão lại vẫn nhìn chăm chăm đồng hồ cổ trước mặt, không nói một lời.

“Haiz.” Lão thở nhẹ một tiếng, ném điều xì gà trong tay xuống đất, rước lấy ánh mắt bất mãn của Sở Hùng.

“Đây là văn phòng của tôi.” Sở Hùng lạnh lùng nhìn lão một cái.

Tống Nam Phong hừ một tiếng, chỉ vào mấy cái bình sành dính bùn đất trước mặt, cảm hận nói, “Lúc trước khi quy hoạch tôi đã nhắc nhở, mảnh đất này có một diện tích lớn có dấu vết bị đào xới, giờ đào ra được mấy thứ này, nhất định là có kẻ tính kế chúng ta!”

Sở Hùng châm một điếu thuốc, ngậm nghía một viên đá màu xanh biếc cầm trong tay, mặt không đổi sắc nói, “Không cần ông nói tôi cũng biết.”

Hậu quả của việc nóng lòng mong thành công chính là khiến bọn họ tiến thoái lưỡng nan, thời điểm trước thì không sao, bọn họ hoàn toàn có thể phong tỏa tin tức, đám đồ cổ này ngoại trừ công nhân thi công ra thì không một ai biết, nhưng hai ngày gần đây thì... ..

“Chính phủ đã phái người đến điều tra phải không?” Sở Hùng lật dở tài liệu trong tay, vừa cúi đầu vừa hỏi.

“Hừ, đâu chỉ là điều tra, mấy lão già ở cục văn vật đã sớm mang theo đám học trò bu quanh mảnh đất kia rồi. Chúng ta không có khả năng tiếp tục tiến hành động thổ.” Tống Nam Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nếu lần này mảnh đất bị chính phủ thu hồi, bọn họ không những bị tổn thất khoản vốn khai phá, mà còn phải chi trả một loạt chi phí cho nhân viên, các kế hoạch đầu tư cho giai đoạn sau cũng uống công. Nói cách khác, nhà họ Sở và nhà họ Tống sẽ vì dự án hợp tác này mà lỗ vốn hoàn toàn, xử lý không tốt còn có thể phải hầu toà.

Hai người đang ngồi ở đây mặt mày cau có im lặng không nói, đột nhiên cửa bị đẩy ra.

Một vị học giả khí phách bước đến.

Sở Hùng sừng sốt, đứng dậy tiếp đón, còn nhiệt tình bắt tay với ông. Ông ta kích động nói, “Lão Từ, ngài đã tới rồi.”

Người được gọi là một ông lão tầm 80 tuổi, trên tay trên mặt đã hiện lên không ít đồi mồi, làn da nhăn nheo già cỗi, thoạt nhìn không khác một thầy khô.

Ông đã từng nhậm chức cục trưởng cục văn vật thành phố X, là người có chút quan hệ cá nhân với Sở Hùng.

Lão Từ ngồi xuống sofa, phất tay ý bảo người giúp việc đứng ở cửa rời đi, gật đầu với Tống Nam Phong, sau đó quay đầu ngồi xuống đối diện Sở Hùng.

Thanh âm có chút khàn khàn, lão Từ nói, “Sở tiểu tử, cậu có phải đã đắc tội với đại nhân vật nào không?”

Sở Hùng lắc đầu, nghĩ hồi, “Vì sao ngài lại nói vậy?”

Tống Nam Phong vẻ mặt tò mò, ông lão này thoạt nhìn có vẻ rất có bản lĩnh, không chừng có thể nghĩ ra biện pháp giải quyết vấn đề giúp bọn họ.

Ông cụ nhấp một ngụm trà nóng, thanh thanh cổ họng khô khốc, mở miệng nói, “Từ mảnh đất kia đào ra được ba nghìn bốn trăm bảy mươi sáu món đồ cổ, cơ bản có thể chia thành năm thời kì, ngay từ phần giữa tầng đất đã đào ra được số lượng lớn đồ cổ còn nguyên vẹn như vậy là không thể xảy ra, cho nên, Sở tiểu tử, cậu là bị người ta tính kế.” Đặt tách trà lên bàn, ông cụ sắc mặt nghiêm túc nhìn Sở Hùng.

Sở Hùng nắm chặt tay, thế nào cũng không ngờ lại có kẻ dùng thủ đoạn ti tiện này để hãm hại mình, cho dù đồng đồ cổ bị đào ra này thực sự không cùng thời kì, nhưng chính phủ nhất định vẫn sẽ phong toà để xem xét nơi này còn có những món đồ cổ khác hay không, cứ như vậy, kế hoạch khởi công của bọn họ sẽ phải hoãn lại vô kì hạn, chi phí chi trả cho công nhân sẽ là một khoản khổng lồ.

Vốn dĩ nhà họ Sở và nhà họ Tống để có thể giành được mảnh đất này đã phải trả một cái giá quá đắt, nếu còn kéo dài thêm, bọn họ sẽ tổn thất nặng nề.

Tống Nam Phong cau mày suy tư, đột nhiên sùng sốt, ngẩng đầu nhìn Sở Hùng, cắn răng nói, “Nhà Tư Không.”

Sở Hùng cũng sùng sốt, gật đầu, “Đúng, chỉ có nhà Tư Không mới có thể thần không biết quỷ không hay làm ra chuyện này, trách không được Tây Tây nói nó đi tìm tập đoàn Tư Không bàn chuyện hợp tác lại bị cự tuyệt, hoá ra là đã sớm biết rồi!”

‘Cộp’ một tiếng đám xuống sofa, Sở Hùng sắc mặt đen sì.

Lão Từ gạt mình, gạt gù nhìn hai người nổi giận đùng đùng, cười nhạt, “Ta nghe nói nhà Tư Không chưa bao giờ đi gây sự với gia tộc tập đoàn nào, hai người có phải đã làm chuyện gì phạm đến người ta không?”

Thực lực của nhà Tư Không ông biết rõ, một gia tộc trăm năm nếu đã muốn tấn công, có thể một kích đã đánh chết, khỏi cần phải dùng thủ đoạn trên chọc chậm rãi dìm chết bọn họ như vậy.

Sở Hùng hí mắt nhìn Tống Nam Phong, lạnh lùng nói, “Chính là hoạ của nhà họ Tống ông!”

Tống Nam Phong hừ một tiếng, không nói gì.

Trong lòng lão cũng cho rằng như vậy, tới giờ lão vẫn không ngờ tới, có kết cục như ngày hôm nay, chỉ là vì khi đó lão đã dùng ánh mắt lạnh lẽo oán hận trừng Ô Thuần Nhã.

Tình yêu của Tư Không Viêm Nghiêu ẩn chứa dục vọng chiếm giữ vô cùng ích kỉ, anh không cho phép bất cứ kẻ nào dám bất kính với bảo bối của anh, dù chỉ là một chút cũng không được.

Lão Từ quét mắt nhìn họ, đứng dậy cáo từ. Nếu đã biết chuyện có liên quan tới nhà Tư Không, vậy lão già này sẽ không tiếp tục dính dáng tới nữa, nếu không thì, chắc chắn, ông còn muốn an hưởng tuổi già lắm.

Thấy lão Từ rời đi, Sở Hùng lại châm một điếu thuốc, nói với Tống Nam Phong, “Ông định làm sao đây?”

Tống Nam Phong hừ một tiếng, đứng lên nói, “Tiểu Thụy tháng sau sẽ ra nước ngoài, chuyện này nhà các người không tránh khỏi can hệ đâu, nếu không xử lý được, chúng ta liền cùng nhau nhảy xuống biển cho cá ăn đi!” Nói xong, lão bỏ đi.

Sở Hùng nhìn Tống Nam Phong rời đi, khinh thường nở nụ cười, nhảy xuống biển? Vẫn là mình ông nhảy xuống đi!

Tống Nam Phong về đến nhà trực tiếp đi tới phòng Tống Thụy, một cước đạp tung cửa phòng, chỉ vào Tống Thụy đang đọc sách trên giường giận dữ hét, “Mày là đứa súc sinh, tao nuôi mày nhiều như vậy mà mày dám đem tai hoạ đến cho tao!”

Tống Thụy khẽ nhíu mày, khó hiểu nhìn ba mình, hỏi, “Ba, ba nói gì vậy, con nghe không hiểu.” Từ khi hắn trở về từ bệnh viện tâm thần Tây Sơn, Tống Nam Phong vẫn luôn lạnh nhạt với hắn, có thể không phải nhìn nhất định sẽ quay đi không nói chuyện với hắn. Hôm nay đột nhiên lão xông tới rống giận, thật sự quá mặc danh kì diệu.

“Nghe không hiểu? Tao đây liền nói cho mày, nếu không phải mày đi công kích Ô Thuần Nhã, làm Tư Không Dục Dương bị thương, nhà Tư Không sẽ không ghi hận trong lòng, giờ mảnh đất tao hợp tác cùng nhà họ Sở kia xảy ra vấn đề, đều không phải là vì mày hả!” Tống Nam Phong tiến lên giữ chặt áo Tống Thụy, dùng sức lay hắn.

Tống Thụy phất tay đẩy lão ra, cười lạnh, “Ba, ba cho là chỉ vì vậy thôi sao?” Đứng dậy đi tới bàn, mở ngăn kéo, lấy ra một tập văn kiện, đưa cho Tống Nam Phong.

“Ba, ba tưởng rằng việc mình làm không bị Tư Không Viêm Nghiêu phát hiện ư? Ba coi con là quân cờ mà nuôi dưỡng nhiều năm như vậy, con còn

muốn cảm ơn ba nhiều.” Tống Thụy giọng điệu bình thản, cảm áo khoác ra cửa.

Tống Nam Phong mở túi văn kiện, lấy ảnh chụp bên trong xem, sau đó, hoàn toàn sững sờ.

Trong ảnh chụp hiện lên rõ ràng hình ảnh giường chiếu thân mật của lão và Sở Tây Tây, như thể lúc ấy người chụp ảnh đang đứng ngay bên cạnh giường hai người.

Hai tay run rẩy, Tống Nam Phong lấy đi động trong túi quần, gọi đến số điện thoại của Sở Tây Tây.

Sau khi Tống Nam Phong rời đi đến lượt Sở Tây Tây vào văn phòng Sở Hùng, hai cha con đang ngồi im lặng không nói gì.

“Alo, có chuyện gì?” Sở Tây Tây khề nhủ mày, à không nghĩ tới Tống Nam Phong sẽ gọi điện cho mình.

Tống Nam Phong thở dốc, hít sâu một hơi nói, “Quan hệ của tôi và cô, ngay từ hai năm trước đã bị Tư Không Viêm Nghiêu phát hiện.”

Sở Tây Tây sững sốt, di động trong tay rơi xuống mặt đất.

Sở Hùng kinh ngạc nhìn con gái, hỏi, “Xảy ra chuyện gì rồi?” Mấy ngày nay điện thoại của nhà họ Sở bọn họ đều không nhận được tin tức gì tốt, nhưng cũng không đến nỗi có việc khiến bọn họ ngờ ngạc ngăn người như vậy.

Sở Tây Tây bị tiếng gọi của ba mình lôi kéo thần trí, run lên, cắn môi nói, “Con...con và Tống Nam Phong...khụ, ba...”

Sở Hùng không cần nghe hết đã biết à nhất định muốn nói một điều vô cùng đáng xấu hổ, hơn nữa, ông ta vốn là người hiểu con gái mình nhất.

“Mày sao có thể làm loại chuyện ấy hả!” Giận đến đỏ bừng mặt, ông ta vung tay hất tất cả đồ vật trên bàn, phát ra tiếng ầm ầm

Sở Tây Tây nuốt nước miếng, cúi người nhặt di động rồi ngồi xuống sofa bên cạnh, uỷ khuất nói, “Con cũng đâu có muốn, là Tống Nam Phong ép buộc con.”

Sở Hùng tức đến run rẩy, chỉ vào à giận dữ hét, “Lão bắt buộc mày? Tây Tây à, tao là ba mày, tao còn không hiểu mày sao? Nếu mày có chút năng lực, cũng sẽ không bị Tư Không Viêm Nghiêu phát hiện ra chuyện này! Tao vốn nghĩ nhà họ Tống nuôi ra một thằng ngu, không ngờ tao cũng nuôi ra một đứa đần độn!”

“Ba, con không muốn vậy đâu, là Viêm Nghiêu, tất cả đều là lỗi của Viêm Nghiêu!” Sở Tây Tây khóc hô.

Sở Hùng chỉ ra cửa, giận dữ hét, “Cút đi, tao không muốn nhìn thấy mày, cút!”

Sở Tây Tây cắn môi, lau nước mắt, đứng dậy nói với Sở Hùng, “Ba, con sẽ khiến bọn họ phải trả giá đắt!” À không ngu ngốc, có thể nhận ra một loạt đá kích trong nhà gần đây đều đến từ nhà Tư Không, cho nên à phải trả thù, nếu bọn họ không muốn à được sống yên ổn, vậy bọn họ cũng đừng mong được sống yên!

Tư Không Viêm Nghiêu bắt đắc đi nhìn Ô Thuần Nhã bĩu môi, cười khỏ nói, “Bảo bối, giờ em cần phải nghỉ ngơi.”

Ô Thuần Nhã quay đầu, hừ một tiếng, cầm balo nhỏ hình chuột túi đặt trước người, ngửa đầu nhìn anh, “Nhà trẻ có hoạt động, anh bận không đi được, nếu em cũng không đi, Bánh Bao sẽ thất vọng lắm.”

Nhà trẻ tổ chức hoạt động chơi xuân, mời cha mẹ dẫn các bạn nhỏ đến vườn cây Nam Sơn tổ chức bữa ăn dã ngoại. Bánh Bao nhiệt tình mời hai người cha của mình, kết quả Tư Không Viêm Nghiêu vì đạo này bận xử lý hai nhà Tống Sở mà không có thời gian, còn Ô Thuần Nhã đã mang thai bảy tháng, Tư Không Viêm Nghiêu không đồng ý cho cậu chạy loạn.

Bánh Bao ghé trên vai Ô Thuần Nhã, hai cha con đều dùng đôi mắt to ngập nước nhìn anh, Tư Không Viêm Nghiêu cảm thấy mình chịu áp lực quá lớn.

“Đề Hạ Dương đi cùng hai người.” Đây là nhượng bộ lớn nhất của anh.

Ô Thuần Nhã gật gật, Bánh Bao tựa trên vai cậu cũng gật gật. Cả hai cha con đều cười đến là vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Phụ thân chúng ta cùng đi giã ngoại nào!

Hạ Dương lưng đeo balo thể thao, hần nghiêng đầu nhìn Bánh Bao bên cạnh, không khỏi bật cười.

Bánh Bao hôm nay mặc quần màu nâu cát, ở phần đầu gối có hình mặt gấu trúc trang trí, chân đi giày da trẻ con, thân trên mặc một áo len lông dê màu hồng nhạt khoác ngoài là một chiếc áo ngắn màu đen, đầu đội mũ cao bồi, nhìn thế nào cũng cảm thấy tên nhóc này không giống ra ngoại ô chơi, mà cứ như đang chuẩn bị đi chụp ảnh chân dung nghệ thuật.

Ngồi xuống cùng tầm mắt với Bánh Bao, Hạ Dương tươi cười nhéo bàn tay be bé đầy thịt của bé, rồi vươn qua chụp một cái hôn lên mặt bé.

“Bánh Bao được đi chơi xuân, có thấy vui không nào?”

Hai cánh tay ngắn của Bánh Bao quàng lên cổ Hạ Dương, cọ cọ mặt hắn, giọng nói mềm mại ngọt ngào, “Vui ạ, nếu cha cũng có thể đi chơi với phụ thân và Bánh Bao, thì Bánh Bao sẽ càng vui hơn.”

Mắt to ngập nước ứa khuất nhìn Tư Không Viêm Nghiêu đang ăn bữa sáng, cực kì có ý lên án.

Tư Không Viêm Nghiêu nuốt mì sợi trong miệng, bắt đầu dĩ thờ dài, ngoắc ngón trỏ với Bánh Bao, ý bảo, lại đây.

Bánh Bao chớp mắt, bữu môi đỏ hồng, lắc lắc mông thịt lại gần.

Tựa vào đầu gối nam nhân, bé ngửa đầu nhìn anh.

Tư Không Viêm Nghiêu kẹp vỡ trứng ốp lếp, dùng đũa gấp lòng đỏ trứng vào miệng Bánh Bao, nhìn bé nhai nhai rồi nuốt xuống, vươn qua hôn lên mặt bé, thấp giọng nói, “Phải giúp cha chăm sóc cho bảo bối của cha nhé.”

Bánh Bao cũng rướn lên hôn khuôn mặt tuần tú của nam nhân một cái, gật đầu, nghiêm túc nói, “Dạ! Con sẽ chăm sóc hai bảo bối của cha thật tốt!”

Hạ Dương ở bên cạnh nhếch môi cười, tên nhóc này cư nhiên có thể nói lời chính nghĩa như thế, hơn nữa còn gọi cái gì mà hai bảo bối? Đại ca hắn rõ ràng nói chỉ cần chăm sóc Ô Thuần Nhã là được rồi, còn Bánh Bao nghịch ngợm kia, cần phải chăm sóc sao!

Tư Không Viêm Nghiêu vỗ vỗ mông Bánh Bao, ngẩng đầu nhìn Hạ Dương, “Chú ý an toàn.”

Hạ Dương gật đầu tỏ vẻ hắn sẽ chăm sóc tốt một lớn một nhỏ.

Ô Thuần Nhã cầm balo của Bánh Bao từ trên lầu chậm rãi đi xuống, cậu giờ mỗi bước đi đều cảm thấy không thoải mái, chân phù thũng sưng vù, bụng quá lớn còn ảnh hưởng đến tầm nhìn của cậu. . .

Tư Không Viêm Nghiêu lập tức đứng dậy đi lên lầu, cầm balo của Bánh Bao, một tay đỡ cánh tay cậu giúp cậu xuống lầu, chỉ sợ cậu không cẩn thận sẽ ngã.

Cau mày, Tư Không Viêm Nghiêu lo lắng nói, “Vẫn là đừng đi thì hơn.”

Bánh Bao huỳnh huých huỳnh huých chạy tới bên chân Ô Thuần Nhã, ngửa đầu nhìn nam nhân, lầu bầu, “Cha nói lời phải giữ lời chứ! Nếu không mũi sẽ dài ra đó.”

Tư Không Viêm Nghiêu nhìn ánh mắt mang ý cười trêu chọc của Ô Thuần Nhã, rồi nhìn thẳng con đang trừng to mắt nhìn mình, lại một lần nữa bại trận.

Thờ dài, anh nhéo nhéo chóp mũi Bánh Bao, “Không được thêm phiền toái.”

“Đương nhiên rồi, Bánh Bao ngoan ỏi là ngoan ấy.” Bánh Bao nhấn mặt nhú mày, nghiêng đầu ôm chân Ô Thuần Nhã, cọ cọ mặt.

Ô Thuần Nhã nhéo má Bánh Bao, cười nói, “Ở trong phòng sao còn đội mũ?” Trang phục này là do Bánh Bao tự lựa chọn, nhìn trông rất có sức sống.

Bánh Bao dùng chất giọng non nớt nói, “Như vậy nhìn mới đẹp trai mà phụ thân!” Hai đầu ngón tay thịt thịt múa may làm tư thế bắn súng, xong còn bày đặt thổi phù ngón trỏ.

Hạ Dương đi tới, cúi người bế Bánh Bao lên, nói với Ô Thuần Nhã, “Mau ăn sáng đi, sắp tới giờ tập trung rồi.”

Ô Thuần Nhã gật đầu, ý bảo hắn đưa Bánh Bao đi ăn trước, còn mình thì vươn tay kéo nam nhân chậm chậm đi.

Cậu vừa đi vừa nói, “Em sẽ chăm sóc Bánh Bao, anh đừng lo.” Giương mắt nhìn biểu tình bất mãn của nam nhân, cậu tròn mắt bổ sung, “Cũng sẽ tự chăm sóc tốt bản thân.”

Tư Không Viêm Nghiêu hôn lên trán cậu, gật đầu, “Ừ” Tuy rằng anh vẫn rất lo lắng.

Ăn bữa sáng xong, Hạ Dương lái xe chở Bánh Bao và Ô Thuần Nhã đến trước cửa nhà trẻ, có một chiếc xe bus đỗ ở đó, khá nhiều phụ huynh đã lục tục dắt các bạn nhỏ lên xe, bọn họ hầu hết đều cầm một balo đựng đầy đồ ăn vặt.

Hạ Dương lôi hai balo bụi chẳng trong cốp xe ra, một balo đựng chăn mỏng áo khoác linh tinh, còn balo kia thì đựng toàn đồ ăn vặt. . . .

Chắc lười, Hạ Dương bắt đầu dĩ nhìn Ô Thuần Nhã, nhắc hai balo lên, nói, “Đại ca tôi cũng thật săn sóc, chỉ sợ cậu bị lạnh bị đói.” Ngừ khí chưa lờm,

cứ như mình không được ai quan tâm vậy.

Ô Thuần Nhã nhướn mày nhìn hấn, nở nụ cười.

“Anh với Minh Húc không phải tốt lắm sao?” Vừa rồi hai người còn gọi điện cho nhau, tuy Hạ Dương biểu hiện mặt kiên nhẫn, nhưng khoe miệng lại cong ý cười.

Hạ Dương nhún vai, “Tập trung rồi, đi thôi, lên xe.”

Nhà trẻ phân ba cô giáo dẫn dắt bọn họ đi chơi xuân, thực ra cũng không có gì đặc biệt, chẳng qua chỉ là muốn cho các bạn nhỏ quen sống trong phòng ẩm đi ngắm nhìn non nước, cộng thêm tạo cơ hội cho các bậc phụ huynh trao đổi kinh nghiệm nuôi con.

Ô Thuần Nhã với dáng vẻ đặc biệt lập tức trở thành đối tượng trò chuyện hời hợt của nhóm phụ huynh lớp chồi nhà trẻ.

Vì có gì à? Không thấy người ta nuôi được một đứa bé vừa thông minh vừa đáng yêu như vậy sao! Con bọn họ bốn tuổi cả ngày khóc nhè, tè dầm, còn con người ta, bụ bẫm hồng hào chưa nói, lại rất hiểu chuyện, ăn nói trật tự rõ ràng, không giống đám nhóc nghịch ngợm thích gây rối tầm tuổi này một tẹo nào. (Đương nhiên, người ta lên chức cụ rồi mà)

Ô Thuần Nhã mỉm cười lễ độ, ngồi cùng một vài phụ huynh, tuy nhiên trên người cậu đắp thêm một tấm chăn màu xanh nhạt.

Một người mẹ nở nụ cười thiện ý, rót một ly sữa ấm trong bình giữ nhiệt đưa cho cậu, “Mời cậu uống.”

Ô Thuần Nhã cười tiếp nhận, “Cảm ơn.”

Người mẹ kia chỉ đám nhỏ đang chạy điên cuồng cùng Hạ Dương, nhận xét, “Ông xã của cậu thích trẻ con thật đấy.” Rất ít đàn ông có thể chạy loạn với một đám con nít như vậy.

Trợn mắt, Ô Thuần Nhã bật cười, “Anh ấy không phải là ông xã của tôi, anh ấy là em trai ông xã tôi.” Việc gọi một người đàn ông là ông xã trước mặt mọi người khiến cậu có chút thẹn thùng, nhưng không thể để có hiểu lầm được.

“Ồ, ngại quá, nhà trẻ viết thông báo là cha mẹ đưa con đến, nên tôi tưởng...Ha ha.” Người mẹ kia cười ngượng.

Phát tay, Ô Thuần Nhã nhìn nam nhân đang công Bánh Bao trên vai chạy loạn, nở nụ cười, “Anh ấy quả thật rất thích trẻ con.”

Vài người mẹ khác cũng lại gần, bọn họ thực sự rất có hứng thú với cái bụng bầu của Ô Thuần Nhã.

“Cậu không ngại chứ?” Một người mẹ ngồi xuống bên cạnh Ô Thuần Nhã, vờn tay chỉ vào bụng cậu.

Tuy đã được chắn che, nhưng vùng bụng căng tròn vẫn hiện lên rõ ràng.

Ô Thuần Nhã lắc đầu, cười xoa bụng, tên nhóc bên trong hình như vì có thể ra ngoài hít thở không khí trong lành mà vui vẻ, từ buổi sáng đã bắt đầu nghịch ngợm.

“Được bao nhiêu tháng rồi?” Bọn họ chưa từng thấy đàn ông mang thai, cho nên không rõ liệu đàn ông có phải cũng mang thai mười tháng không?

Ô Thuần Nhã phát tay với Bánh Bao đang vẫy tay về phía cậu, ý bảo bé tự mình chơi, sau đó nói, “Đã được bảy tháng.” Đối với tình trạng bị mọi người vây xem, cậu đã quá bình tĩnh.

“Ông xã cậu không ngờ lại cho phép cậu đến đây, đáng ra khi mang thai nên ở nhà cẩn thận dưỡng thai mới phải.” Một người cha không hiểu nổi nhìn Ô Thuần Nhã, hấn cảm thấy một người đàn ông mang thai thì cũng chẳng khác gì phụ nữ, đã từng này tháng rồi, cư nhiên còn đi linh tinh, không sợ vấp ngã gì sao!

Ô Thuần Nhã hơi nhú mày, cậu là đàn ông được không! Mỗi ngày như sâu gạo không có việc gì làm đã đủ khiến cậu buồn bực, chẳng lẽ ra ngoài hít thở không khí trong lành cũng không được phép?

“Mang thai cũng cần vận động thích hợp.” Không đợi Ô Thuần Nhã mở miệng phản bác, đã có người nói thay cậu.

Ô Thuần Nhã quay đầu nhìn về phía sau, không khỏi sững sốt.

Cậu ngơ ngác hỏi, “Sao anh lại ở đây?”

Tổng Thụy nở nụ cười, gật đầu với một người mẹ ngồi bên cạnh Ô Thuần Nhã, ý bảo cô nhường vị trí cho hấn.

Ngồi xuống bên cạnh Ô Thuần Nhã, còn thuận tay chỉnh lại chăn cho cậu, hấn nhàn nhạt nói, “Vài hôm nữa tôi sẽ rời khỏi đây, cho nên muốn gặp các người một lần cuối cùng.”

Ô Thuần Nhã nghe hấn nói vậy mới nhớ ra, đợt trước Tư Không Viêm Nghiêu đã nhắc đến chuyện Tổng Thụy muốn xuất ngoại với mình, không ngờ hấn lại đi nhanh như thế.

Thời gian trôi qua quá nhanh, Bánh Bao đã nghỉ hết kì nghỉ đông, còn cậu cũng đã mang thai bảy tháng.

Những bậc phụ huynh xung quanh thấy hai người bọn họ có vẻ có chuyện muốn nói, đều tự giác rời đi, để lại không gian cho bọn họ.

Hạ Dương ở xa thấy Tổng Thụy ngồi bên cạnh Ô Thuần Nhã, nhíu mày.

“Bánh Bao, thúc qua kia xem, con nhớ cẩn thận chơi nhé.”

Bánh Bao ôm một quả bóng cao su trong ngực, đang mãi chạy như điên với mấy bạn nam, nào còn chú ý đến Hạ Dương nói gì, lung tung gật đầu, ôm bóng tiếp tục loăng quăng.

Hạ Dương thờ dài, nhìn chung quanh, thấy không có gì nguy hiểm, bên cạnh còn vài phụ huynh trông chừng, hẳn là không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn.

Tổng Thụy thấy Hạ Dương đang đi tới, cười với Ô Thuần Nhã, “Anh Viêm Nghiêu rất lo lắng cho cậu.”

Đưa đồ uống cho hắn, Ô Thuần Nhã bắt đắc dĩ thờ dài, nói, “Anh ấy hận không thể nhốt tôi trong nhà, anh định ở nước ngoài cả đời sao?” Cậu cảm thấy thực ra mình có thể bình thường ở cạnh Tổng Thụy, chỉ cần người này không lên ý tưởng không tốt gì trong đầu nữa.

Tổng Thụy bật cười lắc đầu, hăm mộ nói, “Tôi cũng muốn có một người thương yêu tôi như vậy.”

Ô Thuần Nhã kinh ngạc nhìn hắn, cho tới giờ, hành động và suy nghĩ của Tổng Thụy đều mang tính cực đoan, nhưng hôm nay hắn như đã thấu hiểu tất cả mà nói với cậu về tình yêu hắn mong mỏi.

Tổng Thụy ngẩng đầu vẫy tay với Hạ Dương, “Đã lâu không gặp, anh vẫn rất đẹp trai.”

Hạ Dương nhướn mày, cầm đồ uống bên cạnh uống một ngụm, lau miệng nói, “Cậu vẫn rất đáng yêu.”

“Dùng từ ‘đáng yêu’ để miêu tả đàn ông thì đầu phải là khen ngợi chứ.” Bĩu môi, Tổng Thụy bắt mắt xem thường Hạ Dương.

Ngồi ở một bên khác của Ô Thuần Nhã, Hạ Dương ho nhẹ một tiếng, nghiêng đầu hỏi, “Cậu có thấy lạnh không?” Tuy nơi này có rất nhiều ánh mặt trời, những thỉnh thoảng vẫn có từng cơn gió thổi qua.

Ô Thuần Nhã lắc đầu, vươn tay gỡ cỏ vụn dính trên đầu hắn, quơ quơ, “Anh đúng là đứa nhỏ to xác.”

Tổng Thụy hé miệng cười, “Nghe nói anh và Minh Húc dạo này tốt lắm?”

Hạ Dương xấu hổ kéo khoé miệng, vì sao đề tài đã chuyển lên mình rồi, vừa nãy hai người họ không phải còn đang tán gẫu về cái khác sao!

Nhìn đáng vẻ mặt tự nhiên của hắn Tổng Thụy liền biết, người này nhất định không tiêu sái như bề ngoài, thực ra hắn chính là một tên siêu biệt nữ!

“Minh Húc là một tình nhân tốt.”

Hạ Dương nhướn mày, cười nhạo, “Vậy thì sao, ý của cậu là cậu với cậu ta vui vẻ dễ chịu lắm à?”

Tổng Thụy thờ dài, không thềm nhiều lời với hắn, người này bắt đầu để tâm mấy chuyện không đâu rồi.

Ô Thuần Nhã vừa vỗ vai Hạ Dương, vừa nhíu mày nhìn hắn, “Nghĩ linh tinh cái gì thế!” Cho dù không nói cũng biết từ nhỏ Tổng Thụy đã thích Tư Không Viêm Nghiêu, nào có quan hệ gì với Văn Nhân Minh Húc, nhìn cái dáng ghen tuông nồng nặc của hắn coi, chắc chắn, thế mà còn nói không cần người ta!

Vì Ô Thuần Nhã yêu cầu nên Hạ Dương đổi cách xưng hô với Ô Thuần Nhã là ‘cậu-tôi’ nhé, cơ mà nếu âm thầm hoặc vội quá thì vẫn gọi là ‘chị dâu’.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Tai nạn trên đường

Ô Thuần Nhã nhìn hai người rất to trừng mắt nhỏ, Hạ Dương còn là đáng vẻ tặc mao, cậu bắt đắc dĩ thờ dài, lắc đầu, nhìn Bánh Bao đang chạy loạn chơi đá bóng cùng đám con nít, khoé miệng cong lên.

Tổng Thụy nhìn theo tầm mắt của cậu, liếc một cái liền thấy Bánh Bao trong đám nhỏ, không phải vì Bánh Bao cao, mà là trong mười mấy đứa nhỏ, Bánh Bao là đứa bé ngọt ngào đáng yêu nhất, có nụ cười vui vẻ sáng khoái nhất.

Hạ Dương nhìn Tổng Thụy, cảm thấy hẳn sẽ không làm gì Ô Thuần Nhã trước mặt đám đông, hơn nữa đám nhỏ chạy ngược chạy xuôi kia rất đáng yêu, liền báo với hai người một câu, sau đó vung tay chạy đi chơi với bọn nhóc.

Một tay chống cằm, Tổng Thụy cười nói, “Hạ Dương tính cách cũng thật hiếu động, may mà Minh Húc hứng thú với anh ấy.”

Ô Thuần Nhã lấy một gói thịt bò khô trong balo ra, lại cầm một gói mực xé đưa cho Tổng Thụy, Tổng Thụy phát tay, cầm lấy gói thịt bò khô trong tay cậu, mở gói đưa cho cậu.

“Cảm ơn.” Vươn tay tiếp nhận, Ô Thuần Nhã cũng không nói nhiều, lại một lần nữa chứng minh cho Tổng Thụy thấy khả năng ăn uống phi thường của mình.

Mở luôn gói mực xé sợi cho cậu, Tổng Thụy buồn cười nâng tay ngăn lại tay cậu, “Cậu ăn nhiều thật đấy.”

Ô Thuần Nhã uống miếng nước, giận dữ nói, “Không phải tôi muốn ăn đâu, tại bụng cứ đói hoài.” Từ khi mang thai tới nay, cậu hoàn toàn trở thành một tên ham ăn, chỉ cần nhìn thấy đồ ăn là cậu liền chảy nước miếng.

Tổng Thụy đưa mực xé cho cậu, lại rót một ly nước ấm trong bình nước đưa cậu, nghĩ nghĩ nói, “Tôi cũng chỉ là muốn đến ngồi với cậu một lúc, vừa rồi có đi đến biệt thự của anh Viêm Nghiêu, anh ấy nói cho tôi biết cậu ở đây.”

Ô Thuần Nhã gật đầu, không phải mới nói rồi ư, sao giờ còn nói lại, không có chuyện để nói đúng không?

Tổng Thụy liếm môi, có chút mất tự nhiên cười gượng một tiếng, cũng hiểu được hai người không nói gì thật sự rất xấu hổ, song hẳn chính là muốn gặp Ô Thuần Nhã trước khi rời đi, ngoài ra còn muốn gặp Bánh Bao nữa.

Nghiêng đầu, Ô Thuần Nhã nhướn mày nhìn hắn, cười hỏi, “Bánh Bao từng nói, anh ôm nó, còn khen nó đáng yêu.”

Tổng Thụy ‘ừ’ một tiếng, tầm mắt lại hướng về phía Bánh Bao. Trên môi nở nụ cười ôn nhu thiện ý, ánh mắt chăm chú nhìn Bánh Bao đang chạy nhảy, hắn cười nói, “Tôi cũng muốn có một đứa con đáng yêu như vậy, thật sự rất hâm mộ cậu.”

“Anh có thể tìm một người phụ nữ tốt, sau đó để cô ấy giúp anh sinh một đàn bé con đáng yêu.” Tưởng tượng qua vài tháng nữa là lại có một bánh bao nhỏ mềm mại xinh xắn ra đời cho cậu vuốt ve, Ô Thuần Nhã liền mặt mày hớn hở.

Tổng Thụy bĩu môi, than thở, “Nói đến là dễ dàng, cậu gọi Bánh Bao tới cho tôi ôm một cái được không?”

Ô Thuần Nhã gật đầu, vẫy tay với Bánh Bao.

Bánh Bao đá quả bóng dưới chân đi, quay đầu chạy về phía Ô Thuần Nhã.

Đầu đầy mồ hôi, Bánh Bao thở hồng hộc bỏ nhào vào chân Ô Thuần Nhã, cười hi hi ngửa đầu nhìn cậu, “Phụ thân, Bánh Bao lợi hại lắm phải không? Các bạn không ai cướp được bóng của Bánh Bao.”

Ô Thuần Nhã cầm khăn tay lau mồ hôi cho bé,捏 má bé, “Chạy loạn cả lên, cả người chảy đầy mồ hôi rồi này, con không nhìn thấy Tổng thúc thúc hả, sao không chào thúc thúc.”

Bánh Bao bĩu môi, móng thịt lòi tay Ô Thuần Nhã khua khua, khuôn mặt đỏ hồng, giọng đậm mùi sữa nói với Tổng Thụy, “Con chào Tổng thúc thúc, Tổng thúc thúc tới thăm Bánh Bao ạ?”

Mất to chớp chớp, Tiểu Bánh Bao Ô Trạch Vũ đi đến chỗ Tổng Thụy, ngửa đầu nhìn hắn.

Tổng Thụy vươn tay bế bé ngồi lên đùi mình, cầm khăn ướt lau móng thịt cho bé, chụm một cái hôn lên khuôn mặt phúng phính của bé.

“Bánh Bao vẫn đáng yêu như trước.”

Bánh Bao vươn móng lấy thạch bầy trên bàn, cầm một cái chia cho Tổng Thụy, dựa vào người hắn, lắc lư hai mẩu chân beo béo, nghiêng đầu hỏi, “Tổng thúc thúc mới nói chuyện gì với phụ thân thế?” Phụ thân bé thoát nhìn tâm tình rất tốt.

Tổng Thụy hai tay cầm lấy hai tay ụ thịt của bé, ôm bé ngồi gọn trong người mình, cúi đầu cười nhìn hàng lông mi dài rậm của bé, “Nói về Bánh Bao đó, nghĩ đến Bánh Bao là thúc và phụ thân con liền vui vẻ.”

Ô Thuần Nhã có chút ngoài ý muốn nhìn hành động của Tổng Thụy và Bánh Bao, con của cậu để khiến người khác yêu thích tới vậy sao? Ngay cả Tổng Thụy cũng thân thiết với bé như thế.

“Tổng thúc thúc chút nữa phải ăn cơm cùng Bánh Bao nhé.” Sắp đến giờ ăn trưa, vừa rồi còn chạy nhảy rất lâu, bụng bé đã bắt đầu òng ọc kêu.

Ô Thuận Nhã ở bên cạnh gật đầu, “Cùng nhau ăn com đi, về sau sẽ không còn cơ hội nữa.”

Tổng Thụy nghĩ nghĩ, cảm thấy từ chối cũng không hay, liền gật đầu đồng ý.

Giáo viên mầm non gọi các bạn nhỏ và cha mẹ cùng tập trung lại đi ăn com, “Sắp đến giờ com trưa, các vị phụ huynh có thể đưa các em đi dùng com, hai giờ sau sẽ quay về đây tập trung, buổi chiều chúng ta sẽ đi đến vườn bách thú.”

Nhóm phụ huynh đáp ứng, đưa con tìm quán com.

Không phải nhà trẻ không muốn sắp xếp để tất cả mọi người cùng nhau ăn com, nhưng quả thực số lượng người quá nhiều, nhà trẻ không đủ sức.

“Phụ thân, Bánh Bao muốn ăn xiu mại.” Bánh Bao vắt chéo chân ngồi trên vai Hạ Dương, bé ngồi ở chỗ cao, tầm mắt liền xa hơn hẳn, vron móng chi vào một nơi cách đây không xa.

Hạ Dương nâng hai tay giữ chân bé, hơi ngửa đầu rống bé, “Bánh Bao, nếu con còn dám tè lên người tiểu thục nữa, thục sẽ ném con xuống!”

Mông thịt ngọc ngậy lác lác, Bánh Bao hừ trừng mắt đuổi chân, nếu Hạ Dương không nhanh tay giữ bé lại, nhất định bé đã ngã ùm xuống đất rồi.

Tổng Thụy ở bên cạnh đỡ Ô Thuận Nhã, ngẩng đầu nhìn Hạ Dương đang nhe răng nhếch miệng, “Hạ Dương, đó là nước tiểu đồng từ đấy, có thể chữa bách bệnh.”

Hạ Dương vron tay bé Bánh Bao xuống, để bé ngồi lên cánh tay mình, vỗ mông bé, “Tôi không có bệnh, nước tiểu đồng từ này vẫn là để dành cho cha nó thương thức đi!”

Ô Thuận Nhã che miệng cười, nghiêng đầu nhìn Tổng Thụy cũng đang cười trộm như mình, chỉ vào hắn nói, “Mất anh gian quá đó.”

Tổng Thụy nhún vai chia tay sang hai bên, đưa mắt nhìn Ô Thuận Nhã rồi lại nhìn về phía Hạ Dương và Bánh Bao, cười nói, “Anh Viêm Nghiêu thân thể tốt như vậy, nào cần nước tiểu đồng từ chữa bệnh, Hạ Dương, tôi thấy anh dạo này về mặt tiểu tuy lắm, để anh uống là hợp lý nhất, đại bổ!”

Hạ Dương đảo mắt xem thường, ôm Bánh Bao thịt tạch tạch chạy trước, chỉ chốc lát đã bỏ xa hai người.

Ô Thuận Nhã một tay chống thất lưng, một tay đỡ bụng, chậm chậm đi.

Giờ đúng là lúc tan tầm nên xe cộ qua lại đông đúc, trên đường có rất nhiều xe di chuyển, Tổng Thụy đi cạnh Ô Thuận Nhã, nhìn trái nhìn phải, cố ý che chắn để cậu đi về phía bên phải, chỉ sợ xe cộ chẳng may va vào cậu.

Đứng trước đường đi bộ, Ô Thuận Nhã ngẩng đầu nhìn, đèn xanh.

“Đi thôi, hai người kia đã chạy xa lắm rồi.”

Tổng Thụy gật đầu, nhắc chân cùng cậu qua đường.

Đúng lúc này, ngược hướng Ô Thuận Nhã có một chiếc Hummer màu đen lao tới, tuy đang đèn đỏ nhưng chiếc xe vẫn tăng tốc lao tới chỗ hai người.

Tổng Thụy nhìn Ô Thuận Nhã, đang muốn vron tay đỡ cậu, kết quả...Hắn sừng sốt một giây, sau đó thân thể hành động trước khi kịp suy nghĩ, dùng sức kéo cánh tay Ô Thuận Nhã, đảo vị trí với cậu.

Ô Thuận Nhã bị hắn túm mạnh, hơi lảo đảo, sau đó cậu cảm thấy thân thể bị đẩy mạnh, liền ngã ngửa về phía sau.

Cậu che bụng, cổ nghiêng người, hơi cuộn tròn lại bị đẩy ra lề đường.

Mà Tổng Thụy...

Xe Hummer kia lao thẳng tới, Tổng Thụy đẩy Ô Thuận Nhã ra sau mình nhưng bản thân thì không tránh được, bị đầu xe đụng trúng phần ngực, va chạm rất mạnh, khiến hắn bay ngược về sau năm sáu mét, hung hăng ngã xuống đường.

Một ngụm máu tươi từ miệng hắn phun ra, Tổng Thụy run rẩy, hơi chớp mắt, nghiêng đầu ngất đi.

“A!” Xảy ra tai nạn xe! Người đi đường bốn phía kinh hoàng hô lên, mau chóng vây lại.

Hạ Dương ôm Bánh Bao vừa vron xoay người, định gọi bọn họ mau lên một chút, kết quả, nhìn thấy một màn mạo hiểm kia.

“Chị dâu!” Hạ Dương há hốc mồm, ôm Bánh Bao chạy trở về.

“Phụ thân!” Bánh Bao hốc mắt đỏ bừng, phụ thân bé đang nằm trên mặt đất, làm sao bây giờ, phụ thân không có việc gì chứ?

Ô Thuận Nhã đã bảo vệ được phần bụng, nhưng cậu cũng bị ngã khá mạnh, giờ bụng hơi ần ần đau, được người tốt bụng nâng lên, cậu hai tay đỡ bụng, cau mày.

“Mau gọi 120, người bị xe đâm kia chỉ sợ xong rồi!” Người vây quanh lủi rủ, luống cuống tay chân gọi điện thoại cấp cứu.

Xe Hummer đâm Tổng Thụy xong vẫn tiếp tục lao đi một đoạn xa, đâm vào một chiếc xe có rèm che đang chờ đèn đỏ ở đối diện, đầu xe có rèm che lại đâm vào đuôi mấy chiếc xe nữa, chiếc Hummer lúc này mới thực sự dừng lại.

Có người ý tốt tiến lên chế ngự hung thủ lái chiếc Hummer, không ngờ lại là một phụ nữ.

Hạ Dương thả Bánh Bao xuống bên cạnh Ô Thuận Nhã, để bé đỡ cậu, còn mình thì chạy đến chỗ Tổng Thụy, vươn tay xem xét động mạch cảnh của hắn, nhú mảy.

“Tổng Thụy, Tổng Thụy.” Hạ Dương khẽ gọi, hắn cảm thấy lần này Tổng Thụy chỉ sợ không tránh nổi một kiếp.

Dòng máu đỏ tươi chậm rãi trào ra khoé miệng Tổng Thụy, hắn vô thanh vô tức nằm đó, dù Hạ Dương có gọi thế nào, hắn vẫn không phản ứng.

Xe cứu thương rất nhanh đã tới, Tổng Thụy và Ô Thuận Nhã được nâng lên xe, Hạ Dương ôm Bánh Bao đi lên theo.

Tư Không Viêm Nghiêu lấy di động, anh định gọi cho bảo bối, hỏi xem buổi trưa họ ăn món gì.

Kết quả còn chưa nhận số, điện thoại của Hạ Dương đã gọi tới.

“Đại ca, có chuyện rồi, anh mau tới bệnh viện Nhân dân!” Hạ Dương nóng nảy gào lên.

Tư Không Viêm Nghiêu sững sốt, có phản ứng liền lập tức xông ra ngoài, ngay cả áo khoác cũng quên mặc.

Tư Không Dực Dương cũng nhận được điện thoại của Hạ Dương, ngờ ngác cúp máy.

Mạc Tuấn Nghị khó hiểu nhìn gã, nghiêng đầu hỏi, “Có chuyện gì vậy? Khiến anh bị dọa thành thế này.”

Tư Không Dực Dương nhìn hắn, nuốt nước miếng, chậm rãi nói, “Thuần Nhã bị tai nạn giao thông.”

Mạc Tuấn Nghị trừng mắt, sợ hãi kêu, “Anh nói gì?”

“Em đừng sốt ruột, chúng ta qua đó xem.” Trong điện thoại Hạ Dương cũng không nói rõ ràng lắm, nhưng nghe ý tứ kia, có lẽ là Tổng Thụy đã cứu hai cha con Ô Thuận Nhã.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Cứu chữa

Hạ Dương ôm Bánh Bao ngồi trong xe cứu thương, khẩn trương nhìn chăm chú Ô Thuận Nhã, lại ngẩng đầu nhìn Tổng Thụy ngồi trên một xe cáng khác bên cạnh Ô Thuận Nhã, y tá đi theo đã đeo mặt nạ đường khí cho hắn, nhưng Tổng Thụy vẫn nhắm mắt hôn mê, máu bên khoé miệng không ngừng chảy ra.

Bánh Bao nhắm mắt nhú mảy, mắt to loé ánh lục âm u, vừa rồi bé không nhìn thấy rõ, chỉ biết người đâm phụ thân bé và Tổng thúc thúc là một người phụ nữ, song rốt cuộc là ai thì bé không biết.

Hạ Dương khẽ nhú mảy, nâng tay gạt gao bao lấy hai nắm tay của bé, thấp giọng nói, “Bánh Bao, phụ thân con sẽ không sao đâu.”

Bánh Bao gạt đầu, bé đương nhiên biết phụ thân sẽ không sao, phụ thân bé chịu khổ cực suốt bao năm, vất vả lắm mới khổ tận cam lai được cha yêu thương, bánh bao nhỏ trong bụng cũng vẫn khoẻ mạnh an toàn, nhất định phụ thân bé sẽ không có việc gì.

Bé chỉ lo cho Tổng Thụy, tình huống lúc đó bé đã tận mắt nhìn thấy, nếu không phải Tổng Thụy đứng lúc đẩy phụ thân ra rồi tự mình hứng trọn cú va chạm, vậy thì người hiện tại nằm đó miệng phun máu tươi chính là phụ thân bé.

Xe cứu thương rất nhanh đã tới bệnh viện, lúc Ô Thuận Nhã ở trên xe có tỉnh lại một lần, giao cho Hạ Dương chăm sóc để ý Bánh Bao liền ngắt đi. Mà Tổng Thụy, cho đến khi bị đẩy vào phòng cấp cứu, vẫn không hề tỉnh lại.

Tư Không Viêm Nghiêu lái xe như điên trên đường, cái gì mà đèn xanh đèn đỏ, cái gì mà ngược chiều anh đều không bận tâm, lao vun vút giữa dòng xe đan xen, may mà kĩ năng lái xe của anh không tệ, nếu không lại làm ra thêm mấy vụ tai nạn giao thông nữa.

Một đường vọt tới trước cổng bệnh viện, tùy tiện đỗ xe, Tư Không Viêm Nghiêu mở cửa xe bước xuống, đi thẳng tới phòng cấp cứu.

Hạ Dương nghe thấy tiếng bang bang chạy tới, quay đầu nhìn thấy Tư Không Viêm Nghiêu, đặt Bánh Bao đang ôm trong lòng ngồi sang ghế trống bên cạnh, còn mình thì đứng dậy đón anh.

Tuy nhiên hắn còn chưa kịp nói gì, Tư Không Viêm Nghiêu đã tung một đấm thẳng đến má phải hắn, làm cả người hắn nghiêng sang một bên, đứng không vững ngã xuống đất.

Chưa hết giận, Tư Không Viêm Nghiêu tiến lên một tay nhấc vạt áo Hạ Dương, rống giận, “Tôi bảo cậu chăm sóc em ấy, cậu chăm sóc em ấy như vậy hả!”

Tiếng gầm rung trời, Bánh Bao từ con khiếp sợ bùng tỉnh, nhảy xuống khỏi ghế nhựa, chạy đến bên cạnh Tư Không Viêm Nghiêu, ôm chân anh, ngửa đầu khóc hô, “Cha! cha đừng đánh tiểu thúc! Không phải lỗi của tiểu thúc! Hu hu, đều do Bánh Bao, hu hu hu, là Bánh Bao đòi tiểu thúc bế Bánh Bao chạy nhanh, Bánh Bao không chăm sóc tốt phụ thân! Hu hu, cha đừng đánh tiểu thúc!”

Tư Không Viêm Nghiêu cúi đầu nhìn con khóc tèm lem như con mèo hoa, quay đầu trừng Hạ Dương về mặt bi thương, hừ một tiếng buông tay, đẩy hắn ra, cúi người ôm con, ngồi một góc âm trầm không nói lời nào.

Hạ Dương ho khan một tiếng, nâng tay lau vết máu chảy ra từ khoé miệng, vừa rồi đại ca hắn đấm quá đột ngột, hắn không phòng bị, răng cắn vào thịt mềm trong khoang miệng, thực sự rất đau!

Đến bệnh viện ngay sau Tư Không Viêm Nghiêu không phải là Tư Không Dực Dương và Mạc Tuấn Nghị, mà là Văn Nhân Minh Húc đi xe công ty tới.

Thấy vết bầm ở khoé miệng Hạ Dương, Văn Nhân Minh Húc nhíu mày, đau lòng lại gần giữ chặt tay hắn, ngồi bên cạnh nâng cằm hắn lên nhìn trái nhìn phải.

“Có đau không?” Một đấm này rút cuộc Tư Không Viêm Nghiêu dùng bao nhiêu lực vậy, tím hết cả rồi.

Hạ Dương nâng tay kéo tay Văn Nhân Minh Húc xuống, lắc đầu. Hắn không chăm sóc tốt cho chị dâu, bị đại ca đấm một quyền coi như để anh ấy bót giận.

Tư Không Dực Dương đỡ Mạc Tuấn Nghị từ thang máy đi lên, nhìn mấy người đang ngồi ngoài phòng cấp cứu chờ, lo lắng tiến lại gần.

“Thuần Nhã sao rồi?” Mạc Tuấn Nghị sốt ruột hỏi.

Tư Không Viêm Nghiêu lắc đầu, nhẹ nhàng vỗ về lưng Bánh Bao, vừa rồi Bánh Bao khóc quá hăng, lại chạy nhảy cả trưa, cộng thêm ban này quá lo lắng hãi hùng, giờ đã thút thít ngủ trong lòng anh, chớp mũi đồ ửng còn sục sịt, nước mắt trên mặt chưa tan, càng thêm khiến người ta thương yêu.

Tư Không Dực Dương cau mày, đỡ Mạc Tuấn Nghị ngồi một bên, lo lắng nhìn em trai trầm mặc không nói lời nào.

Thờ dài, gãi hỏi Hạ Dương, “Rút cuộc sao lại thành ra thế này?”

Hạ Dương nghĩ nghĩ, thấp giọng nói, “Là Sở Tây Tây, cô ta lái xe muốn đâm Thuần Nhã, nhưng Thuần Nhã bị Tống Thụy đẩy ra, sau đó Tống Thụy bị xe đâm bay ra ngoài, anh cả, em nghĩ lần này Tống Thụy sẽ không qua khỏi.”

Nghe hắn nói Tư Không Viêm Nghiêu quay mạnh đầu lại, nhìn Văn Nhân Minh Húc lạnh lùng nói, “Cậu có thể thu mua.” Vốn còn muốn niệm tình tha cho nhà họ Sở một con đường sống, không ngờ Sở Tây Tây còn định đâm chết bảo bối của anh, vậy thì anh cũng sẽ không hạ thủ lưu tình.

Văn Nhân Minh Húc gạt đầu, không nói gì, chỉ nắm chặt lấy bàn tay lạnh ngắt của Hạ Dương, an ủi hắn.

Hai giờ sau, cửa phòng cấp cứu mở, Giang Hán đeo khẩu trang bước ra, biểu tình trên mặt có chút nghiêm trọng.

Tư Không Viêm Nghiêu ôm Bánh Bao, ngẩng đầu nhìn hắn, Tư Không Dực Dương và Mạc Tuấn Nghị đứng lên đón.

“Thế nào?” Mạc Tuấn Nghị sốt ruột hỏi.

Giang Hán thờ dài, lắc đầu, “Không cứu được Tống Thụy, cậu ấy gãy ba xương sườn, hai cái đâm thẳng vào phổi, mất máu quá nhiều, thời điểm đưa tới đây đã tắt thở, haiz.” Nhìn lướt qua mọi người đang chờ ở đây, hắn không khỏi nhíu mày hỏi, “Chưa báo cho người nhà cậu ấy à?”

Hạ Dương cười lạnh, “Sao có thể chưa báo cho người nhà cậu ấy được, chẳng qua họ đều đang bận rộn, không rảnh tới gặp cậu ấy lần cuối cùng.”

Giang Hán gạt đầu, nhìn Tư Không Viêm Nghiêu, nhẹ giọng nói, “Vị kia nhà cậu bị gãy cả chân trái, động thai, nhưng cậu ấy đã bảo vệ bụng, tránh khỏi lực va chạm mạnh, đã bó thạch cao rồi, cậu yên tâm, lập tức có thể chuyển qua phòng bệnh.”

Tư Không Viêm Nghiêu giờ mới thở phào một hơi, Mạc Tuấn Nghị cũng thả lỏng tâm tình căng thẳng, tựa vào ngực Tư Không Dực Dương phía sau.

Ông trời phù hộ, Thuần Nhã không sao.

“Bảo bối, em mau tỉnh lại được không? Bảo bối, đừng ngủ nữa.” Tư Không Viêm Nghiêu cầm chặt bàn tay phải không bị cầm kim truyền dịch của Ô

Thuần Nhã, ghé vào tai cậu khẽ nói.

Bánh Bao cũng ghé bên tai Ô Thuần Nhã, nhe răng nỉ non, “Phụ thân, phụ thân mau tỉnh dậy nhìn Bánh Bao đi, đừng ngủ nữa mà.” Thuốc tê đã tan, thế mà phụ thân bé vẫn mê man, Giang Hán là đồ lang băm, không chuyên nghiệp một chút nào!

Mạc Tuấn Nghị ở bên cạnh đỡ Bánh Bao, nhẹ giọng an ủi bé, “Bánh Bao, con về nhà với Mạc thúc thúc đi, để cha con ở lại với phụ thân con.”

Hai mắt Bánh Bao vì khóc mà đỏ bừng, bé bấu môi, túm chặt ga giường, lắc đầu thật mạnh, “Con phải đợi phụ thân tỉnh lại.”

Tư Không Viêm Nghiêu vờn tay bé Bánh Bao, hôn lên mặt bé, “Đừng khóc, phụ thân con mà thấy sẽ đau lòng.”

Bánh Bao lấy tay lung tung lau nước mắt, nhe răng gật đầu, nức nở, “Dạ, hức, Bánh Bao, hức, Bánh Bao không khóc.”

Mạc Tuấn Nghị ở bên cạnh cũng đỏ mắt, tuy biết Ô Thuần Nhã không gặp nguy hiểm, nhưng cậu vẫn sắc mặt tái nhợt nằm ở đó, đáng vẻ yếu ớt làm hấn cảm thấy vô cùng lo lắng.

Tư Không Dực Dương vỗ vai hấn, nhẹ nói, “Em đừng như vậy, Viêm Nghiêu, anh đưa Tuấn Nghị về trước, thu xếp đồ rồi mang đến cho em.” Nhìn là biết em trai già quyết ở lại canh bên giường trường kì. Dù sao phòng VIP của bệnh viện Nhân dân cũng có hai giường, hơn nữa giường bệnh cũng rộng hơn giường phòng thường khá nhiều.

Tư Không Viêm Nghiêu gật đầu, xoay người nhìn Hạ Dương và Văn Nhân Minh Húc đứng bên cạnh, “Hai người cũng về đi.”

Hạ Dương định mở miệng nói, lại bị Văn Nhân Minh Húc giữ chặt, “Bọn em về trước, ngày mai sẽ lại đến, chuyện kia em sẽ làm tốt, anh hai chỉ cần yên tâm ở đây cùng Thuần Nhã là được.” Từ khi hấn và Hạ Dương xác định ở bên nhau, hấn cũng sửa lại gọi hai anh em nhà Tư Không là anh cả anh hai.

Tư Không Viêm Nghiêu ‘Ừ’ một tiếng, quay đầu tiếp tục nhìn Ô Thuần Nhã chăm chú.

Hạ Dương bị lôi ra khỏi phòng bệnh, trừng Văn Nhân Minh Húc, “Cậu kéo tôi ra ngoài làm gì, tôi phải ở đây chờ chị dâu tỉnh lại!”

Văn Nhân Minh Húc nắm vai hấn đi ra ngoài, vừa đi vừa nói, “Anh ở trong này cũng vô dụng, mai xốc lại tinh thần đến đây thay anh hai mới là tốt nhất, hơn nữa, Dương Dương, anh còn có việc phải làm.”

Hạ Dương hé môi, hừ một tiếng, không tiếp tục dây dưa vấn đề này nữa.

“Anh cả, nhà Tống Thụy thì tính sao đây?” Lần này Tống Thụy vì cứu Ô Thuần Nhã mà mất cả tính mạng, nhưng nhà họ Tống lại không một ai đến, bọn họ định làm hậu sự giúp hấn, có thể trước kia hấn đã làm chuyện có lỗi với bọn họ, song hôm nay, quả thực là Tống Thụy có ân với nhà bọn họ.

Tư Không Dực Dương thở dài, ôm thắt lưng Mạc Tuấn Nghị rời đi.

“Để lại cho nhà họ một đường sống đi, coi như báo ơn Tống Thụy.” Sở Tây Tây dám lái xe đâm người, bắt luận người ả muốn đâm là ai, song kết cục đã hại chết Tống Thụy. Cho dù nhà họ Tống đã không còn coi trọng Tống Thụy, nhưng Tống Thụy dù sao cũng là con của họ, Tống Nam Phong dù là một ông lão hồ đồ cũng không thể tiếp tục thông đồng làm bậy với hung thủ. Chỉ cần giờ ông ta biết thu tay, vậy sẽ tha cho ông ta, không truy cứu nữa.

Hạ Dương gật đầu, được rồi, hấn đã biết nên làm thế nào.

Ô Thuần Nhã cảm giác như mình đã mơ một con ác mộng dai dẳng, trong mơ cậu thấy Tống Thụy bị một chiếc xe chạy như bay lao tới đâm bắn ra xa.

“...” Chậm rãi mở mắt, nhìn chằm chằm đỉnh trần trắng tinh, Ô Thuần Nhã nhất thời ngây ngời, đây là đâu?

Cậu muốn cử động thân thể ngồi dậy, kết quả chân trái truyền đến một cơn đau nhức.

“Ồi!” Cậu thở nhẹ một tiếng, tầm mắt lướt qua vùng bụng cao cao, nhìn thấy chân trái bị bó thạch cao treo lên.

Tư Không Viêm Nghiêu vẫn luôn túc trực trong phòng bệnh, nghe thấy tiếng Ô Thuần Nhã liền lập tức ngẩng đầu, thấy cậu đã tỉnh, kinh hi lại gần.

“Bảo bối!”

Ô Thuần Nhã tròn mắt, mỉm cười với anh, khô khốc nói, “Viêm Nghiêu...” Cảm giác bên tai có hơi nóng thổi vù vù vào tai mình, hơi nghiêng đầu, thì ra là Bánh Bao thịt đang chu môi ngủ bên cạnh.

Được nam nhân giúp cậu uống nước, kí ức dần quay trở lại, cậu ngẩng mạnh đầu, vờn tay bắt lấy cánh tay Tư Không Viêm Nghiêu, run rẩy hỏi, “Anh ấy...Tống Thụy...Tống Thụy sao rồi?”

Tư Không Viêm Nghiêu nghiêng người ngồi bên giường, cúi người ôm cậu vào lòng, nhẹ nhàng hôn lên tai cậu, lẳng lặng trấn an.

“Bảo bối, đừng kích động, sẽ không tốt cho bánh bao nhỏ.”

Ô Thuần Nhã lắc đầu, đẩy nam nhân ra, nhìn thẳng vào mắt anh, thấy trong mắt anh có tia trốn tránh, trong lòng cậu căng thẳng, mắt phấp hồng, há

miệng thờ dốc, khàn giọng nói, “Tổng Thụy, không qua khỏi?”

Tư Không Viêm Nghiêu nhìn cậu, khẽ gật đầu.

Nước mắt từ khoé mắt Ô Thuần Nhã chảy xuống, cậu còn nhớ rõ, cậu và Tổng Thụy đang đi trên đường, Tổng Thụy đã che chở cho cậu, mạng sống của một người còn trẻ như vậy, vì cứu tình địch trước kia là cậu, mà đã mất đi rồi...

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Đau lòng

Ô Thuần Nhã sắc mặt tái nhợt, cậu cắn chặt răng, nước mắt từ khoé mắt cậu chảy xuống gò đầu màu trắng.

Dáng vẻ lẳng lặng khóc của cậu làm trái tim Tư Không Viêm Nghiêu như thắt lại, đều vì anh, nếu không phải vì anh vội vàng làm việc không đi cùng bọn họ, vậy thì chuyện này sẽ không xảy ra, Tổng Thụy sẽ không vì cứu bảo bối mà chết, bảo bối lại càng không thương tâm như vậy.

“Bảo bối, đều vì anh, xin lỗi, xin lỗi em.” Cúi người ôm bờ vai cậu, Tư Không Viêm Nghiêu khẽ hôn lên tai cậu.

Ô Thuần Nhã lắc đầu, nếu cậu để ý hơn thì sẽ không xảy ra chuyện này. Không thể trách Tư Không Viêm Nghiêu được, anh ấy không thể thời thời khắc khắc ở bên che chở cậu, còn Tổng Thụy...

Nghĩ đến Tổng Thụy, Ô Thuần Nhã càng thêm khổ sở, cắn chặt hàm răng, cậu không dám khóc thành tiếng, Bánh Bao đang ngủ bên cạnh cậu.

Tư Không Viêm Nghiêu hối hận muốn chết, nếu anh sớm giải quyết nhà họ Sở, bảo bối sẽ không gặp phải chuyện này, đều là lỗi của anh.

“Bảo bối, nhìn anh, mở mắt ra nhìn anh đi.” Hai tay ôm trọn lấy hai má cậu, Tư Không Viêm Nghiêu nhìn thẳng vào mắt cậu.

Ô Thuần Nhã hít mũi, mở đôi mắt đầm nước của mình nhìn anh, vươn tay vòng lên cổ nam nhân, khàn khàn nói, “Viêm Nghiêu, em... Hức...”

Tư Không Viêm Nghiêu khẽ hít sâu, hôn lên trán cậu, hôn từng chút từng chút một.

“Bảo bối, tỉnh táo lại, đừng như vậy, sẽ không tốt cho cả em và bé con.”

Ô Thuần Nhã gật đầu, cậu biết nếu mình còn kích động như vậy sẽ ảnh hưởng xấu đến con trong bụng, nhưng cảm giác đè nén này cứ ngập úng trong lòng, khiến cậu rất khổ sở.

Tư Không Viêm Nghiêu dịu dàng vuốt tóc cậu, thấp giọng trấn an tâm tình kích động của cậu.

“Bảo bối, em cần nghỉ ngơi, nhắm mắt lại đi, anh sẽ ở bên cạnh em, không bao giờ rời khỏi em nữa.”

Ô Thuần Nhã nhìn nam nhân, gật đầu, nghĩ hỏi, “Người nhà cậu ấy, đã biết chưa?”

Tư Không Viêm Nghiêu ‘Rời’ một tiếng, không nói cho Ô Thuần Nhã biết, cho tới giờ, người nhà Tổng Thụy vẫn chưa đến bệnh viện, như vậy sẽ chỉ làm cậu thêm khổ sở thương tâm.

Trong khi hai người đang nói chuyện, Tư Không Dực Dương cầm một túi du lịch màu đen gỗ cửa tiến vào, thấy Ô Thuần Nhã đã tỉnh không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Đặt túi xuống giường trống bên cạnh, gã nhẹ giọng hỏi, “Có cần gọi Giang Hán đến kiểm tra một chút không?”

Ô Thuần Nhã lắc đầu, cậu chỉ cảm thấy chân đau ngực khó chịu thôi, ngoài ra các chỗ khác đều ổn cả.

Tư Không Dực Dương cũng không ép, xoay người ra khỏi phòng bệnh, còn dùng mắt ra hiệu cho Tư Không Viêm Nghiêu ra ngoài một chút.

“Em ngủ với Bánh Bao thêm một lát đi, đừng nghĩ nhiều nữa.”

“Ừ.”

Ra khỏi phòng bệnh, thấy người đàn ông đang đứng đó, Tư Không Viêm Nghiêu nhú mày.

Tổng Huy hé miệng, sắc mặt bị ai nhìn Tư Không Viêm Nghiêu, không nói một lời.

Cái chết của Tống Thụy đã mang đến cơ hội xoay chuyển cho nhà họ Tống, nhưng hẳn không hề muốn dùng tính mạng của em trai mình để đổi lấy sự nương tình của nhà Tư Không, cái giá này, quá đắt.

Hắn không phải không tính đến trước cửa phòng cấp cứu chờ tin của Tống Thụy, nhưng lúc ra cửa hắn bị ba ngăn cản, mà ba hắn, vì gia tộc vì chính bản thân mình, đã lựa chọn buông bỏ em trai hắn.

Hạ Dương gọi điện đến đã nói rõ, tình hình của Tống Thụy rất tệ, bảo bọn họ mau đến bệnh viện, có thể còn được gặp mặt một lần cuối cùng.

Song bọn họ đã ích kỷ lựa chọn không gặp, như vậy là bọn họ có thể dùng cái chết của em trai, tùm được cơ may kéo dài hơi tàn trong lần trả thù này của nhà Tư Không.

Đó là em trai của hắn, là em trai từ nhỏ đã được cưng chiều sủng ái, là em trai mà hắn tận mắt chứng kiến quá trình trưởng thành! Hắn không hiểu vì có gì ba hắn có thể nhẫn tâm như vậy, cho dù ông không muốn gặp em một lần cuối cùng, nhưng hẳn muốn.

Tư Không Dục Dương cười lạnh, rút tấm chi phiếu trong áo khoác, xoẹt xoẹt viết một dãy số đưa cho hắn.

“Tính mạng của Tống Thụy, ở trong mắt các người chỉ đáng giá từng ấy tiền phải không?”

Tống Huy hai tay run rẩy nhận chi phiếu, hắn không thể dùng giọng điệu khinh thường đi cự tuyệt, tấm chi phiếu này có thể giúp xí nghiệp Tống thị trả hết nợ ngân hàng, chỉ là lòng hắn đau quá, đau đến giã vò.

Ngồi sụp xuống đất, Tống Huy hai tay che mặt, thất thanh khóc ròng.

Tư Không Viêm Nghiêu quay đầu nhìn cánh cửa phòng bệnh đóng chặt, rút thêm một tờ chi phiếu đã kí, xoay người đưa cho hắn.

“Cảm ơn.” Lời này Tống Huy nói thực ra rất không thích hợp, nhưng anh đột nhiên nhận ra, anh cũng không máu lạnh như mình tưởng. Anh cảm tạ Tống Thụy ở thời điểm nguy hiểm nhất đã xả thân cứu bảo bối của anh, bảo vệ tính mạng của một lớn một nhỏ.

Tống Huy nắm chặt tờ chi phiếu, cúi đầu, “Tôi, tôi muốn đi gặp Tống Thụy.”

Tư Không Dục Dương lúc này cũng không muốn nói gì kích động hắn, hơi nhếch môi với Tư Không Viêm Nghiêu, ý là bảo gã đi với hắn.

Người được Tư Không Dục Dương giao việc hiệu suất rất cao, Tống Thụy nằm trong nhà xác, được thay một bộ tây trang màu đen mới tinh, vết trầy xước trên mặt đã được phân trang điểm che đi, ngoại trừ sắc mặt xanh trắng, hắn như thể đang an tuởng ngủ.

Tống Huy xông lên, nhào vào người Tống Thụy, lập đi lập lại, “Xin lỗi, thực xin lỗi, Tiểu Thụy, xin lỗi em.” Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống mặt Tống Thụy, sau đó tan ra.

Tư Không Dục Dương thờ dài, lắc đầu, khom lưng về phía thi hài Tống Thụy, cúi người thật sâu.

“Cảm ơn cậu, Tiểu Thụy.” Không chỉ bảo vệ huyết mạch nhà Tư Không, cậu còn khiến chúng tôi càng thêm kính trọng.

Xoay người rời khỏi nhà xác, gã cảm thấy nên để bọn họ một chút không gian riêng tư.

Tư Không Dục Dương quay về phòng bệnh của Ô Thuần Nhã, gã không muốn đi nghe lén xem Tống Huy sám hối với thi hài Tống Thụy như thế nào, đó không phải là phong cách của gã.

“Viêm Nghiêu.”

Tư Không Viêm Nghiêu quay đầu lại, nhướn mày nhìn gã.

Đưa mắt nhìn Ô Thuần Nhã đã ngủ say, Tư Không Dục Dương ngồi xuống sofa, cầm ly nước ấm uống một ngụm, nhẹ giọng nói, “Sở Tây Tây sẽ phải đền mạng cho Tống Thụy, về phần nhà họ Sở, Minh Húc ngày mai sẽ ra tay thu mua, tài liệu về việc hối lộ của Sở Hùng đã chuẩn bị đầy đủ, ngày mai khi viện kiểm sát mở cửa, Sở Nam sẽ lên nộp. Nhà họ Tống...”

“Không cần đụng vào họ nữa.” Cái chết của Tống Thụy không thể là vô ích, chỉ cần bọn họ không tiếp tục gây sự, vậy hết thấy ân oán trước kia đều xóa bỏ.

“Được, nghe lời em.” Tư Không Dục Dương đứng lên, vỗ vai anh, “Cần anh đưa Bánh Bao về không?” Dù sao cũng là ở bệnh viện, trẻ nhỏ ở lại lâu sẽ không có lợi cho thân thể, hơn nữa Bánh Bao nhìn thì khoẻ mạnh, nhưng sức đề kháng vốn không được tốt.

Tư Không Viêm Nghiêu quay đầu nhìn con đang nằm ngủ say bên người Ô Thuần Nhã, lắc đầu, “Để mai hẵng đưa nó về.”

“Ừ, vậy anh đi mua gì đó cho mấy người ăn, lát nữa nhớ gọi hai người họ dậy ăn cơm.” Đã mười giờ tối, bọn họ cơm tối còn chưa ăn một miếng, cơ thể sau khi bình tĩnh lại liền cảm thấy đói bụng.

Tư Không Viêm Nghiêu giém chăn cho Ô Thuần Nhã, nhẹ nhàng đặt tay lên bụng cậu, gật đầu.

Mua một vài món ăn gia đình ở nhà hàng gần bệnh viện, còn đặc biệt mua canh vằn thắn thịt gà cho Ô Thuần Nhã, Tư Không Dục Dương sau khi thanh toán liền quay về.

Bánh Bao bị mùi hương thơm ngào ngạt gọi tỉnh, chép chép cái miệng nhỏ nhắn, bé mở to mắt, liền thấy trước mặt là một cái đùi gà thơm lừng.

Con sâu ngủ lập tức chạy mất dép, bé nâng tay bắt lấy, thì bị một đôi bàn tay to dày ngăn lại, sau đó liền cảm giác được mình được người nào đó bế lên.

Đến khi ngồi trên đùi Tư Không Viêm Nghiêu, Bánh Bao mới xem như tỉnh táo. Chóp chóp mắt, bé kinh hi nhìn Ô Thuần Nhã, kêu lên, “Phụ thân tỉnh rồi!”

Ô Thuần Nhã mỉm cười với bé, ngồi dựa vào đầu giường, “Ừ, phụ thân đã làm Bánh Bao lo lắng phải không?” Mắt con sưng hết cả, nhất định là đã khóc nhiều lắm.

Bánh Bao mím môi, thương tâm nhìn phụ thân, “Dạ.”

Bé biết Tống Thụy đã qua đời, cho nên giờ tỉnh ngủ, cảm giác thương tâm lại trào lên.

Tư Không Viêm Nghiêu vừa thấy tình hình không ổn, chạy nhanh bế Bánh Bao vào toilet, mĩ kì danh nói cho con đi tè, thực ra là muốn một mình giáo dục Bánh Bao.

Vừa rửa móng, Bánh Bao vừa đỏ ửng mắt bấu môi.

Tư Không Viêm Nghiêu vỗ mông thịt của bé, thấp giọng nói, “Không được khóc, phụ thân con sẽ đau lòng.”

Bánh Bao đương nhiên biết như vậy, nhưng bé đau lòng lắm, đau lòng đến nỗi mũi cũng thấy cay cay, trong lòng nghẹn ứ, bé rất muốn rất muốn khóc.

“Con mà khóc sẽ lập tức đuổi con về nhà.” Nheo mắt, Tư Không Viêm Nghiêu tung đòn sát thủ.

Bánh Bao cuống quýt, bé không muốn rời phụ thân đâu!

“Bánh Bao sẽ không khóc, cha đừng bắt con về, Bánh Bao phải ở bên cạnh phụ thân.” Hôm nay, bé suýt nữa đã mất đi người phụ thân mà bé yêu nhất, cho nên giờ bé một tác cũng không muốn rời.

“Không khóc?”

Bánh Bao gật đầu, nghiêm túc nói, “Tuyệt đối không khóc ạ.”

Tư Không Viêm Nghiêu thấy bé cam đoan thì gật đầu, bế bé về phòng bệnh.

Bánh Bao ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Ô Thuần Nhã, cúi đầu im lặng gặm gà, nếu là trước kia, chắc chắn bé sẽ vừa ăn vừa ồn ào với phụ thân.

Ô Thuần Nhã dùng muỗng đút nửa phần canh vằn thắn cho Bánh Bao, cười với bé.

Cậu biết hôm nay đã dọa đến con, hơn nữa phỏng chừng con cũng đã biết chuyện của Tống Thụy, nếu không thằng bé này sẽ không im lặng như vậy.

Nghĩ nghĩ, cậu nói với nam nhân đang cúi đầu ăn cơm, “Ngày Tống Thụy đưa tang, em muốn đi thấp cho cậu ấy một nén hương.”

Gắp một miếng thịt xào lăn nhét vào miệng Bánh Bao, Tư Không Viêm Nghiêu ngẩng đầu nhìn Ô Thuần Nhã, đồng ý.

“Ừ, anh đưa em đi.”

Cho dù anh lo lắng đến vết thương ở chân của bảo bối, nhưng với hiểu biết của anh về cậu, nếu anh không đáp ứng, cậu cũng sẽ tìm cách đi, đến lúc đó anh còn phải đi theo lo lắng, không bằng thuận theo ý cậu.

Ô Thuần Nhã không ngờ nam nhân sẽ dễ dàng đồng ý yêu cầu của cậu như vậy, cho nên nhất thời ngây người.

Tư Không Viêm Nghiêu bật cười nhìn cậu, kinh ngạc đến thế sao?

“Mau ăn cơm đi, nguội ngắt rồi.”

“Ừ.” Ô Thuần Nhã cúi đầu tiếp tục ăn cơm, trong lòng không còn bị đè nén như vừa rồi nữa.

Người không thể sống lại, tuy cậu biết rõ đạo lý này, nhưng người nọ dù sao cũng là vì cậu mà chết, cho nên cậu khổ sở thương tâm là hết sức bình thường, song cậu còn muốn tiếp tục sống, bởi vì mạng này, là nhờ Tống Thụy cứu về.

Hạ Dương cùng Văn Nhân Minh Húc quay về biệt thự của Tư Không Viêm Nghiêu.

Nằm trên giường, Hạ Dương nâng tay che mắt, có cảm giác mệt mỏi dị thường.

Văn Nhân Minh Húc cầm thuốc mỡ tiêu sưng tấy, nghiêng người ngồi bên cạnh bôi thuốc lên vết bầm tím ở khoé miệng hắn.

“Nghĩ gì vậy?” Nếu là bình thường, anh ấy nhất định sẽ gầm rú lên vì đau, hôm nay cư nhiên lại im lặng như vậy.

Hạ Dương bắt lấy cánh tay Văn Nhân Minh Húc, nhìn chăm chăm hắn, “Cậu sẽ không đột nhiên chết chứ?”

Văn Nhân Minh Húc sừng sốt, khoé miệng chậm rãi cong lên, cúi đầu hôn lên cánh môi lạnh lẽo của Hạ Dương, nỉ non, “Em sẽ luôn ở bên cạnh anh, hãy tin em.”

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Tang lễ

Ngày diễn ra lễ tang của Tổng Thụy, cũng không có quá nhiều người tới.

Trong quan tài trong suốt, hắn nằm hướng mặt lên trời, hai chân hai tay khép lại, mặc bộ tây trang màu đen nằm ở đó, đôi mắt nhắm chặt, hoa cúc trắng rải hai bên như hoà với sắc mặt tái nhợt của hắn, vô cùng an tường.

Người thương tiếc đến viếng vây quanh quan tài đi một vòng, cáo biệt hắn lần cuối.

Ô Thuần Nhã ngồi trên xe lăn, cầm trong tay một đoá hoa cúc trắng, được Tư Không Viêm Nghiêu đẩy lên trước quan tài.

Nhẹ nhàng cầm đoá hoa trong tay đặt bên cạnh người Tổng Thụy, Ô Thuần Nhã vươn bàn tay run rẩy sờ lên gò má đã sớm lạnh như băng của hắn. Cậu hít một hơi thật sâu, mũi cậu đã ê ẩm từ lâu, nước mắt cũng sắp trào ra.

Tư Không Viêm Nghiêu cúi sâu trước di ảnh của Tổng Thụy, trong lòng nhẹ giọng nói : Cảm ơn, Tiểu Thụy.

Trong ảnh là một thanh niên có nụ cười ngượng ngùng nhàn nhạt trên môi, đó là ảnh chụp sinh nhật năm nay của hắn, hắn còn rất trẻ, vậy mà đã không còn sống trên đời này nữa rồi.

Sắc mặt Tổng Nam Phong rất tệ, nhưng ông ta cũng không tiếp tục nói những lời cay độc với Ô Thuần Nhã, ông ta biết, xí nghiệp Tổng thị lần này có thể được cứu sống toàn bộ đều nhờ vào đứa con đã chết của ông ta, ông ta sẽ không lại đi làm chuyện gì khiến đứa con còn lại khó xử.

Ông ta đã già rồi, không lo nỗi tình hình nữa.

Tư Không Viêm Nghiêu chậm rãi đưa Ô Thuần Nhã ra khỏi linh đường, anh không nói gì với nhà họ Tống, từ nay về sau họ muốn làm thế nào thì làm, anh đã bỏ qua cho bọn họ hết lần này đến lần khác, nếu còn tiếp tục tái phạm, thì đừng trách anh không lưu tình.

Ô Thuần Nhã quay đầu, vươn tay vỗ vỗ bàn tay to dày của nam nhân đang đặt trên vai mình, nhẹ giọng nói, “Viêm Nghiêu.”

“Có lạnh không?” Ngồi xổm xuống, vươn tay chỉnh lại chăn đắp trên đùi cậu, rồi hôn lên trán cậu, Tư Không Viêm Nghiêu nhìn cậu, ánh mắt ngập ứ yêu thương say đắm vô hạn khe hời.

Lắc đầu, Ô Thuần Nhã nở nụ cười có chút tái nhợt, “Trở về thôi.”

Vốn Giang Hán không cho phép Ô Thuần Nhã tùy ý hoạt động, nhưng mà cậu cứ cố tình đòi đi, hơn nữa nam nhân cũng không ngăn cản, Giang Hán không làm gì được, song đã ra nghiêm lệnh, chỉ có thể đi tưởng niệm một chút, không được đợi đến khi hoá táng mới trở về.

“Bảo bối, đừng nghĩ nữa.” Anh biết, đối với Ô Thuần Nhã vốn mềm lòng mà nói, cái chết của Tổng Thụy đã có tác động rất lớn đối với cậu, nhưng người chết cũng đã chết, người sống phải tiếp tục sống thôi.

Thở dài, Ô Thuần Nhã gật đầu, “Em biết rồi.”

Trở về bệnh viện, nghênh đón bọn họ chính là cái nhìn chăm chú của Giang Hán.

Xem xét cẳng chân Ô Thuần Nhã, Giang Hán hừ một tiếng, “Nằm trên giường tĩnh dưỡng ba tháng!”

Ô Thuần Nhã hơi nhú mày. Cậu chẳng qua chỉ bị gãy chân thôi, trên người cũng đâu có vết thương nào khác, không cần thiết phải nằm trên giường tĩnh dưỡng chứ? Thế không phải sẽ làm cậu nghẹn chết ư?

Ô Thuần Nhã dùng ánh mắt cầu cứu nhìn nam nhân đang đứng bên cạnh, bĩu môi.

Tư Không Viêm Nghiêu quay đầu nhìn Giang Hán, lạnh giọng hỏi, “Ba tháng?”

Giang Hán cũng biết mình có hơi quá, nhưng thực sự là hấn rất tức giận với cái bệnh nhân không chịu phối hợp này. Cơ mà khí lạnh của Tư Không Viêm Nghiêu không phải ai cũng đỡ nổi, hấn đành phải sửa lại, “Trong vòng một tháng không được tùy tiện cử động, nếu không xương nằm lệch vị trí sẽ phải nắn lại một lần nữa.”

Nghe hấn nói vậy, Bánh Bao ngồi một góc nhẩn nha, nắn lại một lần nữa? Như thế có phải là đau quá trời đau không?

Chạy nhanh nhảy xuống sofa bỏ nhào về phía giường, bé ngửa đầu nhắc nhở Ô Thuần Nhã, “Phụ thân, phụ thân phải ngoan ngoãn nghe lời nhé, nếu không sẽ đau lắm luôn đó.”

Ô Thuần Nhã dờ khóc dờ cười nhìn con, cam chịu gật đầu, được rồi, cậu sẽ không cử động linh tinh nữa.

Nhóc con trong bụng đột nhiên đá cậu một cước, Ô Thuần Nhã sắc mặt cứng đờ, một đá kia vừa rồi có hơi nặng chân, làm cậu đau quá.

Tư Không Viêm Nghiêu vẫn luôn quan sát sắc mặt cậu thấy vậy khăn trương vươn tay, nhẹ nhàng vuốt bụng cậu, cảm giác được bánh bao nhỏ bên trong cử động mạnh, quay đầu hỏi Giang Hán, “Sao lại thế này?”

Ô Thuần Nhã bụng quặn đau, trán đã rịn một lớp mồ hôi mỏng.

Giang Hán đặt tay lên bụng kiểm tra thai máy, biến sắc, hô với y tá đằng sau, “Mau, gọi điện cho Giang Vô!”

Xong hấn nhìn Tư Không Viêm Nghiêu, sắc mặt nghiêm túc nói, “Nhóc này có lẽ muốn ra đời rồi.”

“Cái gì?” Đừng nói Tư Không Viêm Nghiêu, ngay cả Ô Thuần Nhã đã từng sinh con một lần cũng thấy giật mình, bánh bao nhỏ trong bụng mới hơn bảy tháng, sao đã sinh rồi?

Nhưng từng cơn đau quặn lên trong bụng, hết như lúc trước khi cậu chuẩn bị sinh Bánh Bao, khiến cậu chỉ hận không thể đập vào đầu một phát ngắt luôn cho xong.

“A! Đau quá!” Ô Thuần Nhã một chân bị treo cao, vậy mà cả người vẫn vịn vẹo vì đau.

Tư Không Viêm Nghiêu luống cuống tay chân giữ chặt tay cậu nắm trong tay mình, khăn trương đến nói năng lộn xộn.

“Bảo bối, hít sâu đi bảo bối, dùng sức.”

Giang Hán trợn trắng mắt, cười nhạt, “Dùng sức cái rắm, cậu muốn đẻ cậu sinh đứa bé này trong đống quần à!”

Bánh Bao thịt khăn trương chạy đến bên kia giường, vươn hai móng gấu gao cầm lấy tay Ô Thuần Nhã.

“Phụ thân, thả lỏng đi, nếu đau thì cầu Bánh Bao ấy.” Tuy rằng bé cũng sợ đau, nhưng đáng và phụ thân lúc này thực sự quá khủng khiếp.

Ô Thuần Nhã cho dù có đau đến không chịu nổi cũng sẽ không bao giờ làm tổn thương đứa con bảo bối của mình, cậu nghiêng đầu nhìn Bánh Bao, nở nụ cười suy yếu, lạnh giọng trấn an bé, “Bánh Bao, phụ thân không sao.”

Bánh Bao bữu môi, mắt to đầy vẻ không tin tưởng, sao có thể không sao, phụ thân cũng đã đau đến tái mặt rồi.

Tư Không Viêm Nghiêu lúc này không biết phải làm gì, bảo bối cư nhiên sắp sinh, chuyện này quả thực ngoài dự kiến của anh.

“Giang Hán, rốt cuộc là tại sao lại thế này!”

Giang Hán lắc đầu, bắt đầu dĩ thử dãi, “Tôi nào biết, con cậu muốn ra tôi cũng không thể nhét nó giờ vào được!”

“Giang Vô sao còn chưa tới?” Tư Không Viêm Nghiêu lười đáp lại hấn, quay đầu rống lên với y tá vừa gọi điện cho Giang Vô.

Y tá run run, mau chóng gập đầu, “Bác sĩ Giang Vô lập tức tới.”

Giang Vô là giáo sư giảng dạy của một học viện, hơn nữa còn là bác sĩ riêng của Ô Thuần Nhã, có chuyên môn nghiên cứu về vấn đề đàn ông sinh con, để hấn tới phẫu thuật cho Ô Thuần Nhã thì an toàn hơn để bác sĩ của bệnh viện bọn họ thực hiện, miễn gây ra sự cố gì bị Tư Không Viêm Nghiêu châm một mũi lửa đốt trại bệnh viện.

Ô Thuần Nhã cắn môi, nuốt tiếng kêu thảm thiết vào bụng, cậu không thể để con nhìn thấy vẻ mặt khốn khổ không chịu nổi của mình.

Cảm giác ẩm ướt dưới thân ập tới, Ô Thuần Nhã cả kinh, trợn to hai mắt, gào lên với Tư Không Viêm Nghiêu, “Bé Bánh Bao đi!”

Tư Không Viêm Nghiêu lần đầu tiên bị cậu lớn tiếng gào rú như vậy, sững sờ một lúc, sau đó ý thức được cái gì, vươn tay chụp Bánh Bao đứng dậy, quay người ra khỏi cửa, tuy anh rất muốn ở bên cạnh bảo bối, nhưng bà xã anh sinh con không thể để thằng con cả của anh thấy được!

Y bẻ Bánh Bao ra, vừa vặn gấp được Giang Võ đang từ thang máy chạy tới.

“Làm sao vậy làm sao vậy?” Vừa rồi y tá gọi điện cũng không nói rõ ràng, chỉ vội vàng báo cho hấn Ô Thuần Nhã sắp sinh.

Tư Không Viêm Nghiêu lắc đầu, anh nào biết có chuyện gì, bảo bối đột nhiên muốn sinh, anh cũng rất rối.

Giang Võ nhú mày, vào phòng bệnh. Thấy tình huống của Ô Thuần Nhã thì sững sốt, quát lên, “Còn thất thần cái gì, mau đẩy cậu ấy vào phòng cấp cứu đi chứ!”

Đã vỡ nước ối rồi còn chờ gì nữa, chẳng lẽ muốn để cậu ấy treo chân sinh con sao!

Y tá lập tức chạy đi gọi người đưa Ô Thuần Nhã vào phòng cấp cứu, Tư Không Viêm Nghiêu ôm Bánh Bao thịt chạy theo.

Giang Võ thay quần áo phẫu thuật, giơ hai tay đứng trước mặt Ô Thuần Nhã, các bác sĩ y tá vây quanh cửa, không phải họ tò mò, mà là bọn họ không dám tiến vào, nam nhân lạnh lẽo âm trầm bên ngoài kia hận không thể lôi cả viện trưởng của bệnh viện bọn họ vào mới an tâm.

Ô Thuần Nhã lúc này đã đau thành quen, môi bị cậu cắn ra vết máu.

“Thuần Nhã, cậu đừng lo, tuy sinh non, nhưng bình thường cậu đều chăm sóc bồi bổ rất tốt, nếu đứa nhỏ muốn ra, vậy thì chúng ta sẽ cho bé thấy ba nó đẹp trai thế nào, đừng sợ.”

Giang Võ đưa mắt ra hiệu để y tá bên cạnh gây mê cho cậu, với tình trạng này của Ô Thuần Nhã, chỉ có thể phẫu thuật.

Lần đầu tiên phẫu thuật phần bụng của đàn ông, Giang Võ kỳ thực cũng rất run, nếu có gì sơ xuất, Tư Không Viêm Nghiêu nhất định sẽ dùng một đao bổ chết hấn.

Ô Thuần Nhã chỉ cảm thấy trước mắt ngày càng mờ hồ, sau đó nghiêng đầu thiếp đi.

Hít sâu, Giang Võ cầm dao mổ, cảnh cáo bản thân ngàn vạn lần phải bình tĩnh, sau đó giơ tay mổ xuống.

Tư Không Dực Dương sau khi nhận được điện thoại liền xông thẳng ra khỏi phòng họp, đây là bảo bối nhỏ thứ ba của gia đình bọn họ, không thể xảy ra chuyện gì được.

Gã không dám nói cho Mạc Tuấn Nghị, sợ hấn kích động ảnh hưởng đến thai nhi, trên đường lái xe gã gọi một cú cho Hạ Dương.

Hạ Dương đang ra ngoài ăn cơm với Văn Nhân Minh Húc, lúc nhận điện thiếu chút hóc luôn miếng xương sườn.

Văn Nhân Minh Húc vội vàng vỗ lưng cho Hạ Dương, “Lại sao vậy?” Gần đây hấn bận muốn chết, vất vả lắm mới được ăn một bữa cơm với Hạ Dương, vừa ăn được mấy miếng, chưa gì điện thoại đã gọi tới.

“Chị, chị chị chị, chị dâu tôi sắp sinh!” Rõng xong câu này, Hạ Dương bật dậy lao đi. Sao giờ đã sinh rồi, còn thiếu hai tháng nữa cơ mà.

Hạ Dương vừa gào rống vừa chạy đến bệnh viện, Tư Không Dực Dương đã có mặt ở đó, hấn liền vọt tới trước mặt Tư Không Viêm Nghiêu, khẩn trương hỏi han, “Sao đột nhiên đã sinh rồi, còn chưa đến ngày mà anh!”

Tư Không Viêm Nghiêu giờ ngay cả nói cũng không muốn, đôi mắt sắc bén đen thẫm nhìn chăm chăm đèn báo ở cửa phòng cấp cứu.

Bánh Bao ngửa đầu nhìn Hạ Dương, mắt to đỏ ửng, “Tiểu thúc.”

Lòng Hạ Dương căng lên, hấn bế Bánh Bao trong lòng Tư Không Viêm Nghiêu ra, xoay người ngồi xuống một ghế khác cúi đầu dỗ bé.

Phòng cấp cứu im ắng, người vây quanh hỗ trợ cũng đầu đầy mồ hôi, nhưng bọn họ không dám phát ra một tiếng động nhỏ, sợ quấy rầy Giang Võ.

Giang Võ hít một hơi thật sâu, bế đứa nhỏ trong khoang bụng bị mổ to máu chảy đầm đìa ra. Hấn hung hăng vỗ vào mông đứa nhỏ một phát.

“Oa!!!!” Tuy tiếng khóc này không được vang dội lắm, nhưng đứa nhỏ đã quấy hai, hai mắt nhắm nghiền hé miệng kêu khóc.

Giang Võ thở phào, chuyển đứa nhỏ cho y tá để cô tắm rửa cho bé, lo lắng dặn dò, “Mới hơn bảy tháng, trước cứ để bé trong lòng kính quan sát đã.”

Y tá gạt đầu, động tác nhẹ nhàng đỡ bé con.

Giang Võ nghiêng đầu nhìn thoáng qua các dụng cụ đo, các chỉ số cơ thể đều ở mức bình ổn, bắt đầu khâu vết mổ cho Ô Thuần Nhã.

Mọi người chờ bên ngoài loáng thoáng nghe được tiếng trẻ con nỉ non khóc, một tảng đá nặng trong lòng rơi xuống, song một tảng đá khác vẫn tiếp tục treo lơ lửng.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Bánh bao nhỏ ra đời

Đền báo ở phòng cấp cứu liên tục lấp loé, Tư Không Viêm Nghiêu cảm giác như tim mình cũng bị kéo theo.

Bánh Bao bấu môi, vừa rồi mơ hồ nghe được tiếng khóc trẻ con, nhưng giờ lại không nghe được nữa, bánh bao nhỏ sẽ không có chuyện gì chứ?

Mọi người đứng ngồi không yên, Hạ Dương sốt ruột đứng trước cửa phòng phẫu thuật đi tới đi lui, kết quả bị Văn Nhân Minh Húc ấn ngồi xuống ghế. Người này rốt cuộc dây thần kinh thô đến độ nào đây, không thấy anh hai anh đang toà khí đen sì khắp người sao! Còn dám di chuyển trước mắt anh ấy tìm phiền phức!

Ngồi trên ghế nhựa dịch dịch mông, Bánh Bao chớp mắt nghiêng đầu nhìn Tư Không Viêm Nghiêu, bụng nói thầm, sắc mặt cha khó coi quá đi, rất dọa người.

Vuron móng thịt vỗ vỗ tay cha, bé nhích lại gần dùng giọng nói mềm nhẹ non nớt an ủi, “Cha, cha đừng lo, phụ thân nhất định sẽ không sao, bánh bao nhỏ cũng sẽ ổn thôi.”

Tư Không Viêm Nghiêu quay đầu nhìn Bánh Bao ngọt ngào đáng yêu, bé bé ngồi lên đùi mình, cúi đầu thơm má bé, gật đầu không nói.

Qua thêm khoảng một giờ nữa, đèn báo phòng cấp cứu cuối cùng cũng tắt, Ô Thuần Nhã được các y tá đẩy ra.

Giang Võ đi theo đằng sau, phát tay ý bảo các y tá đưa Ô Thuần Nhã quay về phòng bệnh, còn mình thì đi đến chỗ Tư Không Viêm Nghiêu, vuron tay néo khuôn mặt ụ thịt của Bánh Bao, mỉm cười nói, “Thuần Nhã đúng là một công thần, cho dù sinh non, cũng đã cho nhà Tư Không mấy người thêm một bé trai bụ bẫm nặng 3,8 kg, yên tâm đi, trước cứ để bé trong lồng kính một tuần quan sát, nếu không có vấn đề gì thì có thể chuyển ra ngoài, tuy nhiên, tôi phải nhắc nhở cậu, dù sao cũng là sinh non, cho dù cân nặng khá ổn, song về sau vẫn phải tiếp tục an dưỡng.”

Tư Không Viêm Nghiêu có chút kích động, lúc nghe được từ “bé trai bụ bẫm” anh đã muốn vọt vào phòng bệnh ôm bảo bối của anh để cảm kích hôn môi.

Giang Võ giữ chặt tay anh, nói tiếp, “Cậu đừng vội vào xem cậu ấy, giờ thuốc gây mê còn chưa tan, cậu có vào cũng vô dụng.

Lần này cậu ấy sinh non một phần nguyên nhân là vì thai nhi quá lớn, ngoài ra còn bởi vì quá thương tâm, hơn nữa tai nạn giao thông ngày ấy, cũng có ảnh hưởng ít nhiều.

Viêm Nghiêu, cơ thể Thuần Nhã không thích hợp thụ thai, cho nên... Tôi muốn hỏi cậu, cậu định làm thế nào?”

Hắn cảm thấy người đàn ông này có thể vì Ô Thuần Nhã mà cấm dục một thời gian dài như vậy đã là quá bất ngờ, bảo anh làm phẫu thuật thất ổng dẫn tình vãn vãn chắc không có gì khó khăn.

Tư Không Viêm Nghiêu nhử mày, sau đó gật đầu, “Vài hôm nữa tôi sẽ đi làm phẫu thuật.” Nếu thân thể của bảo bối không thể mang thai thêm nữa, vậy anh đương nhiên phải là người hy sinh, chẳng qua chỉ là thất ổng dẫn tình thôi, anh đã có hai đứa con đáng yêu rồi, không tham nữa.

Giang Võ vừa lòng, cười tủm tỉm với anh, “Cậu thay đổi nhiều thật đấy, được rồi, đi đến chỗ cậu ấy đi, tôi về kê thuốc cho cậu ấy.”

“Cảm ơn.” Anh cảm kích gật đầu với Giang Võ, bé Bánh Bao xoa người rồi đi.

Hạ Dương xáp vô hỏi, “Tôi đi xem bé con được không?” Ở trong lồng kính có thể đi thăm phải không?

“Ừ được, cậu đi đi, nhớ thay quần áo vô trùng.” Giang Võ gọi y tá, bảo cô đưa Hạ Dương đi gặp bé.

Hạ Dương và Văn Nhân Minh Húc đi theo y tá, hai người vừa đi vừa thủ thỉ, bé con nhất định là đáng yêu lắm đây.

“Cậu bớt chút thời gian đi kiểm tra cho Tuấn Nghị hộ tôi, hai ngày nay cậu ấy cứ nói bụng không thoải mái.” Mạc Tuấn Nghị đã mang thai bốn tháng dạo này bụng cứ trướng đầy khó chịu, làm Tư Không Dực Dương rất lo.

Giang Võ gật đầu đồng ý, cười nhìn gã, “Nhà Tư Không các người thật có phúc khí, hai người vợ là nam đều có thể sinh con, đây là tu luyện mấy đời mới có được đó.”

Tư Không Dực Dương cười theo, “Tôi cũng đi xem bé.”

Giang Võ phát tay, ý bảo gã đi đi, còn hắn phải về kê thuốc cho Ô Thuần Nhã, không đi góp vui với bọn họ được.

Trong phòng bệnh, Bánh Bao sốt ruột quá trời, nếu giờ phụ thân còn chưa tỉnh lại, thế thì bé muốn đi thăm em, cơ mà cha vẫn ôm bé không buông, bé có muốn đi cũng không được.

Lắc lắc thân thể mập mạp, bất mãn nói, “Cha, con muốn đi xem bánh bao nhỏ.”

Tư Không Viêm Nghiêu cúi đầu nhìn bé, lại ngẩng đầu nhìn Ô Thuần Nhã, thấy cậu không có dấu hiệu tỉnh lại, nghĩ nghĩ, rồi đồng ý yêu cầu của Bánh Bao.

Anh cũng rất sốt ruột muốn gặp đứa con mới chào đời.

Hỏi kỹ vị trí phòng sơ sinh, Tư Không Viêm Nghiêu bế Bánh Bao đi nhanh tới.

Trong phòng, ba người đàn ông trưởng thành đã thay trang phục vô trùng, đang dán vào bức ngăn cách bằng thủy tinh trong lớn mắt nhìn đứa bé nằm trong lồng kính, bé con toàn thân đỏ rực, rất nhiều nếp nhăn, hai hàng lông mi mảnh dài, đôi mắt nhắm chặt, còn cả ngón tay ngón chân nhỏ nhỏ, đều khiến ba người kinh hô, đáng yêu chết mất! Tuy rằng hơi xấu một tí, nhưng vẫn siêu siêu đáng yêu!

Hạ Dương kéo tay áo Văn Nhân Minh Húc sống chết lay lay, than thở, “Anh cũng muốn có một đứa con đáng yêu như thế này.” Đại ca hẳn đúng là tốt số, có đứa con cả đáng yêu vậy rồi, mà đứa thứ hai cũng đáng yêu quá trời.

Văn Nhân Minh Húc nheo mắt, ghé vào tai hắn nhẹ giọng nói, “Vậy anh cũng sinh một đứa đi.”

Hạ Dương quay đầu trừng mắt lườm hắn, cứ đắc chí đi!

Tư Không Dục Dương hồi tưởng dáng vẻ lúc còn là trẻ sơ sinh của Cảnh Hoán, nhìn bé con trước mặt, cảm thán, “Chẳng khác Cảnh Hoán hồi nhỏ tẹo nào, da chỉ hơi đỏ hơn một chút thôi.”

Hạ Dương bĩu môi, lần đầu hắn thấy trẻ con mới sinh, rất tò mò.

Ba người thấp giọng thảo luận xem thằng bé này lớn lên giống ai, Tư Không Viêm Nghiêu bế Bánh Bao vào phòng, Bánh Bao thấy em liền kinh hi mở to hai mắt nhìn, tựa vào cửa thủy tinh, chỉ hận không thể phá cửa phi vào bế em trai mình vào ngực mà hôn chụt chụt mấy cái.

Tư Không Viêm Nghiêu mắt phỉm hồng, ngây ngốc nhìn con trai nằm trong lồng kính oa oa khóc, cảm giác thoải mái như trào ra, đây là đứa con thứ hai của anh và Ô Thuần Nhã, là kết tinh tình yêu của hai người bọn họ sau khi đã tâm ý tương thông.

Y tá kiểm tra một loạt các chỉ số cơ thể cho bé con, còn cầm một bình sữa đút cho đứa bé đang kêu khóc không ngừng, bé con kia lập tức nhắm mắt lại mấp máy miệng nhỏ, mút chụt chụt từng ngụm từng ngụm một.

Y tá kinh hi nhìn bé con, cô còn đang lo bé không tự mình mút được sữa, như vậy sẽ phải châm kim truyền dịch cho bé, nhưng thuốc có ba phần độc, với thân thể nhỏ xíu này của bé sợ sẽ có ảnh hưởng không tốt.

Tư Không Viêm Nghiêu khần trương ghé sát vào một chút, thấy lồng ngực be bé của con đập phồng, thế mới biết, con của anh đang ngủ.

Bánh Bao chớp mắt to, tò mò dán vào ngực đầu hồi, “Cha ơi, Bánh Bao lúc nhỏ có phải cũng đáng yêu như vậy không?”

Tư Không Viêm Nghiêu không biết nói gì, anh chưa thấy Bánh Bao lúc nhỏ, đây là một tiếc nuối rất lớn của anh. Nhưng anh vẫn nói, “Ừ, Bánh Bao giờ cũng rất đáng yêu.”

Bánh Bao đắc chí, tuy bé biết cha chưa thấy bé hồi nhỏ bao giờ, song bé biết, mình với em trai nhỏ giống hệt nhau, nhất định đều đáng yêu quá trời quá đất luôn.

Khi Ô Thuần Nhã tỉnh trời đã tối, cậu là bị con đau ở vết mổ chỗ bụng làm tỉnh.

Cậu mở to mắt, liền thấy Tư Không Viêm Nghiêu kinh hi nhìn mình, cậu hé miệng, cổ họng khô khốc không phát nổi tiếng.

Tư Không Viêm Nghiêu chạy nhanh đi lấy nước, cầm ống hút đặt bên miệng để cậu uống.

“Con thế nào rồi? Là trai hay gái?” Uống ít nước nhuận giọng, giọng nói của Ô Thuần Nhã vẫn hơi khàn khàn.

Hôn lên trán cậu, Tư Không Viêm Nghiêu hạnh phúc cười.

“Là con trai, phải để trong lồng kính quan sát một tuần, em đừng lo, nhìn con khỏe mạnh lắm.”

Ô Thuần Nhã nâng tay sờ lên mặt nam nhân, cười nói, “Viêm Nghiêu, anh có vui không?”

Tư Không Viêm Nghiêu cầm tay cậu, dùng má cọ cọ, hai mắt ươn ướt, “Bảo bối, anh vui lắm, cảm ơn em.”

“Em cũng rất vui, có anh ở bên cạnh em, còn cả hai con nữa, thế con trông giống ai?” Bánh Bao rất giống nam nhân, tuy giờ Bánh Bao tròn tròn nhiều thịt trông rất đáng yêu, nhưng bé thừa hưởng khuôn mặt anh tuấn của nam nhân, về sau chắc chắn sẽ là một tên ưa nhìn rất có khí thế.

Tư Không Viêm Nghiêu nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nhéo chóp mũi cậu, cười nói, “Giống em, rất thanh tú.”

Ô Thuần Nhã hài lòng, từ từ nhắm hai mắt, khoe miệng cong ý cười, “Vây là tốt rồi, nếu giống anh em sẽ đau lòng lắm.”

Hít sâu, Tư Không Viêm Nghiêu nhẹ nhàng hôn lên cánh môi khô khốc của cậu, khàn giọng nói, “Bảo bối, anh yêu em, cả đời này sẽ chỉ yêu em cùng chiều em, nhất định không được rời khỏi anh nhé.”

“Ừ, sẽ không rời khỏi anh.” Ô Thuần Nhã vron tay ôm cổ anh, cọ cọ hai má anh.

Sao cậu có thể rời khỏi nam nhân cho được, cậu yêu người này, cậu phải ở bên cạnh anh cả đời.

Bọn họ là hai nửa của vòng tròn, một ôn nhuận như nước, một rét lạnh như băng.

Nhưng bọn họ đã vô tình gặp nhau, hoà hợp làm một.

Con đường của bọn họ còn rất dài, có thể sẽ có những cuộc cãi vã ầm ĩ, cũng sẽ có chiến tranh lạnh, nhưng bọn họ sẽ mãi mãi bên nhau, bọn họ sẽ không rời khỏi đối phương, cũng không định rời khỏi đối phương, đó là một tình yêu say đắm hoà trong máu thịt, đời này kiếp này, bọn họ phải ở bên nhau.

—————CHÍNH VĂN HOÀN—————

• Tác giả nói ra suy nghĩ của mình :

Bé cưng đã ra đời, tình cảm của bọn họ tiếp tục phát triển, câu chuyện đến đây coi như kết thúc. Sau này sẽ ra thêm mấy phần ngoại truyện, cảm ơn mọi người khách khí vẫn không rời đi.

Lần đầu tiên viết trường thiên (truyện siêu dài), có rất nhiều chỗ chưa thoả đáng.

Tôi sẽ cố gắng cải thiện, cảm ơn lần nữa mọi người đã yêu thích ủng hộ.

• Bạn tÁo nói ra suy nghĩ của mình : Tui chỉ muốn nói, tui không ngờ bản thân chỉ vì cái văn án cùng chương 1 cute lừa tên mà lao vào cái truyện dài ngoằng này, cơ mà cuối cùng cũng bỏ được đến gần cuối con đường rồi *nước mắt chảy thành kênh*

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Ngoại truyện 1: Đặt tên cho bánh bao nhỏ

Ô Thuần Nhã ở trong bệnh viện tỉnh dưỡng đã được một tháng, thạch cao trên chân chưa được gỡ ra, song vết mổ chỗ bụng đã gần lành lại hoàn toàn.

Cũng một Tư Không Viêm Nghiêu cả tháng này chăm sóc cậu một tác không rời, người khác muốn đỡ cậu anh không chịu, lo lắng không yên lòng.

Hôm nay, Ô Thuần Nhã ngồi tựa vào đầu giường, con nhỏ trong lòng đã được một tháng, cậu bắt mắt cực kì.

“Em muốn về nhà.” Dù sức lực mười phần, nhưng lời này của cậu quả thực rất nhẹ rất nhỏ.

Bé con trong lòng vừa uống sữa, cậu mới dỗ bé ngủ xong, không dám nói lớn sợ ồn đến con.

Tư Không Viêm Nghiêu ngồi ở sofa bên cạnh cúi đầu gọt táo, dao gọt hoa quả uốn lượn quanh quả táo xoay xoay mấy vòng, vỏ táo mỏng dính không đứt đoạn, cứ thế rời ra thành một dây dài ngoằng.

Ô Thuần Nhã khoe miệng run rẩy, anh nhà cậu dạo này luyện ra kĩ năng gọt táo điêu luyện thật!

“Anh đừng có cố tình không nhìn em, em phải về nhà!” Ở viện lâu lắc, mùi thuốc sát trùng quả thực cậu đã hít đủ lắm rồi. Hơn nữa con cũng đã đầy tháng mà còn chưa được đặt tên, cậu rất không vui.

Tư Không Viêm Nghiêu cúi đầu cắt táo thành từng miếng nhỏ, xiên tăm lên, đưa tới miệng cậu.

Ô Thuần Nhã hạ mắt nhìn, hừ một miếng há mồm cắn.

Vừa cắn vừa than thở, “Anh đừng tưởng dùng một quả táo là có thể lừa em, dù sao hôm nay em nhất định phải xuất viện!” Tuy chân cậu còn chưa khỏi, nhưng cậu về nhà nghỉ ngơi cũng được mà, làm chi cứ phải ở bệnh viện.

Tư Không Viêm Nghiêu nghĩ nghĩ, ghé lại hôn lên miệng cậu, nhẹ giọng nói, “Anh đi hỏi Giang Hán xem, nếu anh ta nói không được, vậy thì em phải ngoan ngoãn ở đây.”

Ô Thuần Nhã còn muốn phản bác, song nhìn đôi mắt đen thẳm của nam nhân đầy vẻ nghiêm túc, cũng chỉ đành bĩu môi, cúi đầu nhìn con.

Tư Không Viêm Nghiêu ra ngoài một lúc, đã mau chóng quay lại.

Ô Thuần Nhã chớp mắt, hỏi, “Anh ấy nói thế nào?”

Thực ra Giang Hán không đồng ý, cơ mà Tư Không Viêm Nghiêu nói, ở nhà cũng có thể nghỉ ngơi tốt, Giang Hán không lay chuyển được ý, mới miễn cưỡng đồng ý.

“Buổi chiều xuất viện.” Tuy giọng nói lạnh nhạt, nhưng vẻ mặt của anh rất ôn nhu.

Ô Thuần Nhã vui vẻ nở nụ cười, nhếch môi về hướng Tư Không Viêm Nghiêu.

Nam nhân trợn mắt, khoé miệng cong lên, hung hăng hôn cậu một cái.

“Bảo bối.” Đưa con nằm ở giữa, Tư Không Viêm Nghiêu vươn tay ôm cậu vào lòng, khẽ liếm cánh môi cậu.

Ô Thuần Nhã nhắm mắt lại, hai tay vững vàng bế con, ngả đầu tùy ý để nam nhân hôn mình.

“Khụ!” Một tiếng ho khan phá vỡ nụ hôn của hai người, Giang Hán đứng trước cửa phòng bệnh chep miệng, hẩn nghĩ, Tư Không Viêm Nghiêu cho Ô Thuần Nhã xuất viện tốt cuộc là vì chịu không nổi mùi thuốc sát khuẩn của bệnh viện hay là quán không được nửa thân dưới đây!

Ô Thuần Nhã hai má đỏ bừng, cúi đầu dỗ đứa con đang say ngủ.

Tư Không Viêm Nghiêu lại thoải mái quay đầu, vẻ mặt không hài lòng, nhướn mày nhìn Giang Hán, coi cái mặt kia kìa, đúng là ghét bỏ hẩn mà.

Giang Hán đảo mắt xem thường, vào phòng bệnh.

“Tôi chỉ đến dặn một câu, tuy vết mổ của cậu ấy đã cắt chỉ, nhưng còn chưa chịu nổi sức ép gì đâu, thạch cao ở chân thì một tháng sau quay lại đây gỡ bỏ.”

Tư Không Viêm Nghiêu gật đầu.

Ô Thuần Nhã ngồi trên xe lăn được Tư Không Viêm Nghiêu đẩy đi, tay thì bế con ôm vào lòng.

Vào cửa, lao tới nghênh đón không phải là Bánh Bao thịt, mà là Tư Không Khải mong mỏi ngóng trông cháu nhỏ, ông phi thẳng đến trước mặt Ô Thuần Nhã.

“Mau mau, cho ta ôm cháu vàng cháu bạc một cái nào!” Một tháng này đúng là ông bị nhớ mong trông ngóng giày vò đến chết, ông mới chỉ qua bệnh viện ngó một lần, sau đó con cháu trong nhà nó không cho ông đi nữa.

Ô Thuần Nhã vươn tay, bế bé con đã tỉnh ngủ đang mở to đôi mắt đen bóng nhìn ngó cho Tư Không Khải, cười nói “Ba, ba với cháu có duyên với nhau thật đó, vừa nghe thấy tiếng ba nó đã tỉnh rồi.”

Tư Không Khải mặt mày hớn hở bế cháu, chậm rãi bước vào trong nhà, chỉ sợ làm cháu trai bảo bối trong ngực không thoải mái.

Vào phòng, Tư Không Viêm Nghiêu xoay người bế Ô Thuần Nhã về phòng ngủ của bọn họ, ông cù bế cháu cũng theo vào phòng.

Bánh Bao thịt còn đang ở nhà trẻ chưa về, lão quản gia Nghiêm Võ đã tự mình đi đón bé.

Đang nói chuyện thì Tư Không Dục Dương đỡ Mạc Tuấn Nghị bụng căng tròn bước vào, hai người cũng là được Tào quản gia báo tin.

“Về rồi à, cảm giác thế nào?” Mạc Tuấn Nghị chống thắt lưng, ngồi xuống bên cạnh Ô Thuần Nhã, hỏi.

Ô Thuần Nhã cười nhìn hẩn, “Tốt lắm, ở bệnh viện thực sự không thoải mái, trở về nghỉ ngơi thích hơn.”

Mạc Tuấn Nghị đưa mắt nhìn ông cù đang chơi đùa với bé con, nở nụ cười.

“Ừ, ở nhà nghỉ ngơi cũng tốt, nhóc này hình như trắng hơn trước kia nhiều.” Mấy hôm trước hẩn có đến bệnh viện thăm một lần, lúc đó tên nhóc này vẫn còn đỏ hồng hồng cơ.

“Trẻ con mỗi ngày một vẻ mà.” Ô Thuần Nhã vươn tay đỡ bé con trong lòng ông cù, cho con uống sữa.

Nhóc kia chụt chụt ngậm núm vú cao su, ăn ngon lành.

Mấy người lớn đều vây quanh bé ngấm ngấm, ông cụ đột nhiên nói, “Cũng đầy tháng rồi, phải đặt tên đi chứ.”

Ô Thuần Nhã ‘Dạ’ một tiếng, quay đầu hỏi, “Ba, ba nghĩ nên đặt tên bé là gì?”

Tư Không Viêm Nghiêu cũng đã tra thử rồi, anh đã sớm nghĩ ra mấy cái tên, cơ mà không ưng lắm, anh cảm thấy phải đặt cho thằng cu nhà mình một cái tên vang dội khí khái mới được.

Đào mắt, ông cụ sờ sờ hai cái râu vênh.

“Đứa bé này phải cùng họ với Viêm Nghiêu.”

Ô Thuần Nhã gật đầu, Bánh Bao cùng họ với cậu, bé con cùng họ với Viêm Nghiêu, rất chuẩn.

“Cánh Kì thì sao?” Ông cụ ngồi một góc, tuôn ra một cái tên, “Kì trong kì lân.”

Ô Thuần Nhã bĩu môi, nghe chả hay gì cả, hơn nữa cậu không có ý định sinh tiếp, thế ‘lân’ cho ai dùng? Chẳng lẽ để cho đứa nhỏ trong bụng Tuấn Nghị? Không được.

Tư Không Dực Dương ngồi ôm Mạc Tuấn Nghị, nghĩ nghĩ nói, “An nhiên?” (An nhiên tức là bình an)

Tư Không Viêm Nghiêu bĩu môi, nhíu mày, “Không được.” Tuy anh hi vọng con mình cả đời bình an không lo lắng, nhưng mà gọi là Tư Không An Nhiên á? Tên gì mà xấu mù.

Mạc Tuấn Nghị chắc lưỡi, vươn tay nhẹ nhàng chọt chọt má bé con, mở miệng nói, “Không thì gọi là Tư Không Trạch Thuy đi?”

Ô Thuần Nhã ngơ lơ, thuy... (Cái này thì đoán mò, ‘thuy’ ở đây có nghĩa là may mắn, nhưng từ ‘ngũ’ nhớ không lầm cũng gọi là ‘thuy’ thì phải, chẳng biết đúng không)

Tư Không Viêm Nghiêu liếc xéo Mạc Tuấn Nghị một cái, nói linh tinh cái gì đâu.

Mạc Tuấn Nghị cũng ý thức được mình nói sai, đến là ngượng.

Ô Thuần Nhã cúi đầu hôn lên má con, nhẹ giọng nói, “Em muốn con cả đời vui vẻ hạnh phúc.”

Tư Không Viêm Nghiêu mắt sáng lên, hôn lên trán cậu, nói, “Gọi là Tư Không Hàm Thước, tên ở nhà là Nhạc Nhạc.”

Ô Thuần Nhã vừa nghe, nở nụ cười, “Được, gọi Hàm Thước, Nhạc nhạc, bảo bố Nhạc Nhạc của phụ thân.”

Tên này coi như đã định, cơ mà Bánh Bao về không vui tí nào, bé còn muốn đặt tên cho em mà!

Vẫn là Cảnh Hoán ôm bé an ủi cả ngày bé mới nguôi nguôi, song bánh bao thịt Ô Trạch Vũ vẫn tiếc nuối lắm, bé đã nghĩ cho em mấy cái tên lặn, thế mà không cho bé cơ hội đề xuất, bé rất không vui!

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Ngoại truyện 2: Bánh Bao buồn chán

Bé con ngủ bên cạnh, Mạc Tuấn Nghị nghiêng người, một tay chống đầu, một tay nhẹ nhàng chọt má bé.

Tiểu Bánh Bao Ô Trạch Vũ đẩy cửa phòng, tay vẩy vẩy mông lắc lắc lạch bạch đi tới, ghé trước giường, bĩu môi. (Sự thật thì do cấu tạo cơ thể nên Bánh Bao đi hết như mấy bạn cánh cụt bên trên luôn *chỉ chỉ*)

Mạc Tuấn Nghị thấy đáng yêu uly khuất của bé thì bật cười, vẩy tay, ý bảo bé trèo lên.

Bĩu môi, Bánh Bao ngồi lên giường, đập dế nhỏ, uốn éo thân, bò lên giường, rúc vào bên người Mạc Tuấn Nghị, móng thịt tròn tròn nhéo khuôn mặt non mềm của bé con.

Bé con bị bé nhéo tỉnh, mắt to ngập nước nhìn anh bé, miệng nhếch lên, ‘oa’ một tiếng khóc oà.

Mạc Tuấn Nghị bị dọa nhảy dựng, lập tức nhẹ nhàng vỗ tay bé dỗ dành, dỗ khóc dỗ cười nhìn Bánh Bao về mặt phiền muộn, cười nói, “Bánh Bao, con nhéo đau em rồi.”

Bánh Bao hừ một tiếng, hất mặt đi không thèm nhìn bé con khóc, cơ mà quay đi không được vài giây, đầu nhỏ đã quay về, khuôn mặt phúng phính hồng hồng, bé bĩu môi, bất mãn vuron móng chọt chọt chân bé con, tức giận nói, “Lại khóc!”

Mạc Tuấn Nghị thở dài, ngồi dậy tựa vào đầu giường, ôm bé con đang khóc oe oe vào lòng nhẹ nhàng vỗ về, nói với Bánh Bao, “Không được thế với em.”

Bánh Bao không vui tí nào, vuron qua ghé lên cái bụng tròn tròn của Mạc Tuấn Nghị, than thở, “Phụ thân có em liền không thích con nữa, em vừa khóc phụ thân đã khăn trương muốn chết rồi, hừ!” (ノ^_^ノ)

Mạc Tuấn Nghị bất đắc dĩ thở dài, nhéo cái miệng đang dẩu lên của bé, cười nói, “Em chỉ là trẻ sơ sinh thôi, Bánh Bao sao có thể ganh với em được.”

Bánh Bao phiền muộn u sầu lắm, tuy em trai rất đáng yêu, nhỏ nhỏ mềm mềm, nhưng mà từ khi có em phụ thân liền giảm hẳn sự chú ý tới bé, mỗi ngày chỉ cần vừa nghe tiếng nhóc thối này khóc, phụ thân sẽ dỗ nó, còn không cho mình bế nữa, sợ mình làm ngã em.

Thân mình vù vù thịt nham sấp lên gối đầu, chồng mông, lắc lắc ngoáy ngoáy một tí, Bánh Bao rầm rì hỏi, “Mạc thúc thúc, khi nào cha với phụ thân về ạ?”

Mạc Tuấn Nghị nhìn đồng hồ đặt ở tủ đầu giường, nghĩ nghĩ nói, “Chắc là sắp rồi, hai người ấy đã đi từ sáng mà.”

Bĩu môi, Bánh Bao lật người rúc vào ổ chăn mềm mại, nhắm mắt ngủ trưa!

Mạc Tuấn Nghị đặt bé con đã hết khóc nằm xuống cạnh Bánh Bao, nhéo nhéo móng thịt của nhóc, nhẹ giọng nói, “Phụ thân con đi gỡ thạch cao ở chân, còn phải làm hồi phục chức năng, hơi lâu một chút, Bánh Bao và em ngủ trưa ở chỗ Mạc thúc thúc nhé.”

Bánh Bao thịt xoay người, ôm bé con vào ngực, ngửa đầu chớp mắt với Mạc Tuấn Nghị, bĩu môi.

Bị dánh về uỷ khuất của Bánh Bao làm cho không biết nói gì, Mạc Tuấn Nghị nằm xuống, xoa đầu bé, khó hiểu nói, “Lại có chuyện gì?”

“Ca ca dạo này bận quá, chẳng có thời gian chơi với con gì cả.”

Mạc Tuấn Nghị sừng sốt, nghĩ nghĩ, Cảnh Hoán sắp thi cuối học kì, cho nên dạo này rất chăm chỉ học bài, nghe ý của Tư Không Viêm Nghiêu, hình như Cảnh Hoán sẽ nhảy lớp, chuẩn bị khai giảng năm sau sẽ lên lớp sáu... Nhà Tư Không toàn sản xuất ra mấy người phi thường, sang năm Cảnh Hoán mới có 9 tuổi thôi!

“Chờ nghỉ hè Cảnh Hoán sẽ có thời gian chơi với con.”

Bánh Bao hừ hừ mấy tiếng, bĩu môi, ngủ.

Mạc Tuấn Nghị thở dài, bất đắc dĩ đắp chăn cho Bánh Bao, nhắm mắt ngủ cùng hai nhóc.

Bỏ đi thạch cao trên chân, Ô Thuần Nhã đi đường chọt trở nên khó khăn, một chân nặng một chân nhẹ, được Tư Không Viêm Nghiêu đỡ đứng lên, cậu ngẩng đầu nhìn nam nhân, uể oải nói, “Đường cũng đi không nổi.”

Tư Không Viêm Nghiêu hé miệng cười, hai tay đỡ tay cậu, chậm rãi di chuyển để cho cậu có thể quen dần, “Qua một thời gian nữa là ổn thôi.”

Ô Thuần Nhã bĩu môi, chậm rãi bước, chân còn run run, tuy không đau, nhưng cậu cảm giác như cái chân này đã không thuộc phạm vi khống chế của cậu nữa rồi.

“Nếu cứ như vậy thì biết làm sao bây giờ, sẽ biến thành chân dài chân ngắn mất.” Nóng lòng thành công, Ô Thuần Nhã đứng không vững ngã nhào vào ngực Tư Không Viêm Nghiêu.

Tư Không Viêm Nghiêu hôn lên cánh môi hơi bĩu ra của cậu, trấn an, “Anh không chê đâu.”

Đào mắt xem thường, Ô Thuần Nhã hừ một tiếng, nếu dám chê, em lập tức bỏ anh!

Lúc bọn họ về đã đến chiều, kết quả vào cửa chỉ thấy một mình Tào quản gia ra đón, không thấy Bánh Bao đâu.

Ô Thuần Nhã khó hiểu nhìn Tào quản gia, hỏi, “Bánh Bao đâu rồi?”

Tào quản gia nhận lấy nạng Tư Không Viêm Nghiêu đưa, nghĩ nghĩ nói, “Tiểu thiếu gia đến biệt thự của đại thiếu gia, nói là muốn xem em.”

Gật đầu, Ô Thuần Nhã ngồi xuống sofa, uống một ngụm nước ấm Tư Không Viêm Nghiêu đưa đến, thở ra một hơi.

“Viêm Nghiêu, Tuấn Nghị còn hai tháng nữa sẽ sinh, lát nữa anh bế Nhạc Nhạc về đi, bảo Bánh Bao về luôn, đừng làm ồn đến cậu ấy.”

Trước khi đi cậu đã đưa bánh bao nhỏ Tư Không Hàm Thước đến chỗ Mạc Tuấn Nghị, để hấn trước tập quen cách ở cùng trẻ sơ sinh.

Tư Không Viêm Nghiêu ngồi bên cạnh cậu, gật đầu, vẻ mặt thoả mãn ôm cậu vào lòng, thở dài mãn nguyện, “Cho tới giờ anh cũng không ngờ, sẽ có một

ngày như thế này.”

Ô Thuần Nhã nhướn mày, thả lỏng thân thể tựa vào ngực anh, khoé miệng cong lên ý cười.

Cậu cũng không ngờ mình sẽ cùng một người đàn ông cả đời, còn vì người đàn ông ấy mà sinh ra hai đứa con trai. Nhưng cậu biết, cậu yêu anh, và anh cũng yêu cậu, vậy là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Ngoại truyện 3: Người mang thai lại nóng giận rồi

Mạc Tuấn Nghị đã mang thai được chín tháng, Tư Không Dực Dương liền quyết định nhân rồi ở nhà cùng hắn, chỉ sợ nhóc trong bụng hắn có gió thổi có lay liền gây sức ép lên hắn.

Sáng hôm nay, Mạc Tuấn Nghị tỉnh ngủ đang định xoay người, cơ mà bụng nặng quá, thắt lưng cũng mỏi, trở người mấy lần mà không được.

Mạc Tuấn Nghị tức giận mở tròng mắt, nam nhân vốn hắn phải nằm bên cạnh giờ không thấy đâu, hắn bắt đầu nổi con tức.

Nghiêng đầu, hắn gào lên, “Tư Không Dực Dương ~~~~~ Anh chết ở đâu rồi hả!!!!”

Hồi trước còn nói Ô Thuần Nhã lúc mang thai tính tình nóng nảy, giờ xem xem, tính tình hắn cũng có đỡ hơn bao nhiêu đâu.

Cũng may hai người đàn ông nhà Tư Không đều có tiềm chất làm một ông xã siêu tốt, đối với tính tình thay đổi xoay xoi của mấy bà vợ đang mang thai đã sớm nhìn quen chịu quen rồi.

Tư Không Dực Dương đang ở dưới lầu ăn bữa sáng chỉ nghe được loáng thoáng tiếng rống của hắn, nuốt miếng cháo trong miệng rồi đứng dậy chạy lên lầu.

Bánh Bao thịt ngồi trong lòng Ô Thuần Nhã, quơ quơ miệng nhỏ, chép miệng, “Có phải Mạc thúc thúc đau bụng không nhi.”

Ô Thuần Nhã cúi đầu lau miệng cho bé, còn nheo mắt bé một cái, “Mau ăn đi, sắp muộn rồi.”

Biu môi, Bánh Bao hằm hừ hai tiếng, từ khi có Nhạc Nhạc phụ thân chẳng thương con gì cả, quá bi thương!

Tư Không Dực Dương trở về phòng, vào cửa liền thấy Mạc Tuấn Nghị đỡ bụng nằm trên giường, lại gần ngồi xuống bên cạnh cậu, lo lắng hỏi, “Em đau bụng?”

Mạc Tuấn Nghị hừ một tiếng, nhe răng nói, “Anh giúp em trở người đi, đề đến tê rần rồi.”

....Tư Không Dực Dương không nói gì nhìn Mạc Tuấn Nghị, vươn tay đỡ hắn xoay người, rồi vươn qua áp nhẹ lên bụng hắn, nghe thử.

Mạc Tuấn Nghị trợn mắt, đẩy gã, “Tránh ra, đề em khó chịu.”

Thở dài, ngẩng đầu nhìn hắn, Tư Không Dực Dương giọng điệu bất đắc dĩ nói, “Em thay đổi mỗi ngày, đêm qua còn bảo anh nghe mà, hôm nay đã ghét bỏ rồi.”

“Hừ, anh đỡ em đứng lên đi lại một lúc, không ngủ nữa.” Hắn không giống Ô Thuần Nhã, có thể thành thật nằm đó nghỉ ngơi, ngủ đủ rồi hắn không muốn nằm ngu người trên giường nữa, dạo này eo đau muốn chết, không muốn nằm chút nào.

Tư Không Dực Dương nâng Mạc Tuấn Nghị dậy xong, cú người đi giày cho hắn.

Mạc Tuấn Nghị nghiêng đầu, đột nhiên ôm cổ gã, dồn toàn bộ sức nặng thân thể đè lên người nam nhân.

Tư Không Dực Dương nâng tay ôm thắt lưng hắn, nghiêng đầu khó hiểu nhìn sườn mặt hắn.

“Sao đột nhiên lại nhào về đây, không sợ ngã hửm?”

Mạc Tuấn Nghị cọ cọ má vào sườn mặt gã, ‘ừm’ một tiếng làm nũng.

“Dực Dương, anh có phải vì cục cưng trong bụng mới tốt với em không?”

Tư Không Dực Dương giật giật khoé miệng, câu này mỗi ngày Mạc Tuấn Nghị cơ hồ đều phải hỏi một lần, gã không thể biểu lộ ra một tí tạo mất kiên

nhẫn, nếu không Tuấn Nghị sẽ dùng tất cả khả năng đi âm thầm với gã một lúc lâu.

“Không có cục cưng anh cũng yêu em mà, em đừng suy nghĩ linh tinh.”

Mạc Tuấn Nghị bĩu môi, cơ mà trong lòng lại nghe đến hưởng thụ, đột nhiên cười, nói, “Hồi trước anh còn cưỡng gian em đó.”

“...” Tư Không Dực Dương ngậm miệng, không biết nên đáp thế nào.

Hất mặt đi, Mạc Tuấn Nghị cắn tai gã một cái, hừ hừ, “Dám làm không dám nhận.”

Tư Không Dực Dương thở dài, dùng sức bế hắn ngồi lên đùi mình.

“Em muốn nghe anh nói gì?”

Mạc Tuấn Nghị tựa vào ngực gã, cũng chẳng biết mình muốn nghe cái gì nữa.

“Xin lỗi.” Hắn rõ ràng biết không nên khơi lại chuyện này, nhưng hắn cứ nhịn không được muốn làm nam nhân mất tự nhiên.

Càng nghĩ càng tự cảm thấy bản thân mình đáng ghét hết sức, mắt Mạc Tuấn Nghị bắt đầu đỏ lên.

Tư Không Dực Dương nhướn mày, bắt đắc dĩ cười hắn, “Em làm sao vậy, muốn khóc cũng là anh khóc mới đúng, từ khi em mang thai bảy tháng tới giờ, em nói coi, có ngày nào không dùng lời nói chọc trúng chỗ đau trong lòng anh đâu.”

Mạc Tuấn Nghị hít mũi, vươn đầu hôn lên khoé miệng Tư Không Dực Dương, “Em sẽ không bao giờ chọc anh nữa.”

Tư Không Dực Dương cúi đầu cọ cọ trán hắn, cười nói, “Vậy anh chọc em.” Nói xong còn thẳng lưng ưỡn về phía trước, để hắn cảm nhận được bộ vị hơi biến hoá của mình.

Mạc Tuấn Nghị đỏ bừng mặt, mắt tự nhiên ho khan một tiếng.

“Xuống lầu ăn sáng đi, em đói bụng.”

Tư Không Dực Dương ‘ừ’ một tiếng, đặt hắn đứng xuống, đỡ hắn xuống lầu.

Mạc Tuấn Nghị và Tư Không Dực Dương đã quen nhau từ lâu, lúc còn nhỏ ba mẹ hai nhà thỉnh thoảng lại tụ tập đánh bài vân vân các loại.

Tư Không Dực Dương lớn hơn Mạc Tuấn Nghị 8 tuổi, lúc Mạc Tuấn Nghị còn mặc quần yếm Tư Không Dực Dương đã học sơ trung.

Mạc Tuấn Nghị nhớ rõ, lần đầu tiên nhìn thấy Tư Không Dực Dương là khi hắn 6 tuổi, ba đưa hắn đến nhà chính nhà Tư Không, kết quả hắn nghịch ngợm, chạy tới chạy lui trong đại viện, cuối cùng bị ngã chổng quèo.

Tư Không Dực Dương đã bế hắn lên, trong mắt hắn lúc ấy, anh lớn này thực sự rất cao rất đẹp trai.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Ngoại truyện 4: Thời thơ ấu

Khi còn nhỏ Mạc Tuấn Nghị rất hiếu động, lúc nào cũng nhảy lên nhảy xuống, nhất là ở nhà chính nhà Tư Không, chỗ đó có một cái sân rất to, có cây có núi, hắn thích lắm.

Mạc Tuấn Nghị bé nhỏ khi đó rất thích nghỉ hè ở nhà Tư Không Dực Dương, vô cùng nguyện ý bám dính lấy gã, Tư Không Dực Dương cũng rất thích vác theo đứa nhỏ này, làm cho hai ông anh nhà họ Mạc không vui tí nào.

Tư Không Dực Dương đến giờ còn nhớ, hình ảnh Mạc Tuấn Nghị nho nhỏ ngồi đầu, ôm chân mình, giọng nói mềm mềm thương thương nói với mình, “Về sau Tiểu Nghị lớn lên sẽ làm vợ anh Dực Dương.”

Lúc ấy gã đã trả lời nhóc này thế nào nhỉ?

Gã ngồi xổm xuống, ôm Mạc Tuấn Nghị bé nhỏ hung hăng hôn một cái, “Được, chờ đến khi Tiểu Nghị lớn, liền làm vợ của anh.”

Mạc Tuấn Nghị bé nhỏ mặt mày hớn hờ, hai tay nắm quanh cổ Tư Không Dực Dương, chụt một cái, liền dâng luôn nụ hôn đầu đời cho gã.

Sau đó...

Bọn họ đều trưởng thành, Tư Không Dực Dương có cuộc sống của mình, dần dần quên đứa nhỏ kia.

Mà Mạc Tuấn Nghị, sau khi đi học thì rất ít khi đến nhà chính nhà Tư Không, cho nên dần dần cũng quên mất, anh Dực Dương luôn bị mình bám đuôi, anh Dực Dương luôn bị mình quán quýt đòi ôm cũng đã trở thành một người khác.

Vài năm sau, khi Mạc Tuấn Nghị học sơ trung, Tư Không Dực Dương đã phi xe đi của mỹ nam mỹ nữ, vui vẻ bay nhảy trải qua thời đại học.

Sau đó thì sao? Khi Mạc Tuấn Nghị học trung học, Tư Không Dực Dương đã cùng Tư Không Viêm Nghiêu liên tục tiếp nhận tất cả các công ty xí nghiệp của gia đình, sau đó như cá gặp nước trong thương trường, tập đoàn Tư không dưới sự liên thủ của bọn họ ngày càng phát triển lên tới đỉnh cao.

Khi Mạc Tuấn Nghị học lớp 11, Tư Không Dực Dương kết hôn, lúc nghe tin, Mạc Tuấn Nghị còn kinh ngạc, đại thiếu gia phong lưu kia vậy mà cũng kết hôn.

Hơn nữa một năm sau gã trở thành một người cha, có một lần Mạc Tuấn Nghị vô tình bắt gặp Tư Không Dực Dương về mặt cung chiều đang cười với đứa nhỏ mới sinh, đáng vẻ hạnh phúc thoả mãn kia từ trước tới giờ hắn chưa từng nhìn thấy.

Chỉ là không lâu sau, Tư Không Dực Dương đã ly hôn, người phụ nữ kia bỏ đi, để lại đứa bé cho gã.

Còn sau đó?

Mạc Tuấn Nghị lên đại học, gặp Ô Thuần Nhã, còn Tư Không Dực Dương, càng ngày càng phong lưu, chơi bời càng ngày càng hăng, bạn giường thay đổi còn nhanh hơn thay quần áo, khi đó Mạc Tuấn Nghị còn nghĩ, mai sau thấy người đàn ông này phải mau chóng tránh đi.

Song ngàn tính vạn tính, lại tính không đến, cuối cùng là chính hắn tự mình dâng lên.

Giờ ngẫm lại, từ lần đầu gặp nam nhân đến giờ, đã hơn hai mươi năm, hai người đi một vòng lớn cuối cùng vẫn là ở bên nhau.

Mạc Tuấn Nghị mở mắt, nhìn nam nhân đang ngủ bên cạnh, nhích lại gần, hôn lên môi gã.

Tư Không Dực Dương ‘ừm’ một tiếng, vươn tay kéo hắn vào lòng, nhắm mắt lại chuẩn xác hôn lên môi hắn, than thở, “Em không ngủ à?”

Mạc Tuấn Nghị lắc đầu, cọ cọ mặt gã, khẽ nói, “Dực Dương, em đã từng nói cho anh là, em yêu anh chưa?”

Tư Không Dực Dương chớp cái tròng lớn mắt, kinh hi nhìn hắn.

Kích động đến phát run, gã bám lên vai hắn, hỏi, “Em vừa nói gì?”

Mạc Tuấn Nghị mở to mắt, hé môi nở nụ cười, lặp lại, “Dực Dương, em nói em yêu anh.”

Dùng sức nhắm chặt mắt, kiềm nén chua xót trong mắt, Tư Không Dực Dương đứng dậy ôm hắn vào lòng, nghẹn ngào, “Anh yêu em, Tuấn Nghị, anh rất yêu em.”

Người này, chính là tình yêu chân thành tha thiết của gã. Gã dùng sinh mạng này để thề, chàng trai đang trong lòng mình, sẽ vĩnh viễn là người gã yêu nhất, tuyệt đối sẽ không làm cậu ấy tổn thương dù chỉ một chút.

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Ngoại truyện 5: Tư Không Dực Dương ông đây không thêm sinh con cho anh nữa

Tư Không Viêm Nghiêu ngồi trong văn phòng, nhìn tài liệu Khúc Tân mới mang tới, khoé môi cong ý cười.

Đã một năm kể từ tai nạn giao thông kia, nhà họ Sở đã bị xoá tên hoàn toàn khỏi giới kinh doanh, tất cả các công ty chi nhánh cũng đều bị đổi tên, tuy tốc độ không quá nhanh, nhưng không thể phủ nhận, tên nhóc Văn Nhân Minh Húc rất có năng lực.

Sở Tây Tây bị phán tội cố ý gây thương tích, đã bị xử bắn, việc này anh không nói với Ô Thuần Nhã, sợ cậu lại buồn lòng.

Sở Hùng vì không chịu nổi kích thích mà bị bại não, giờ hắn vẫn đang nằm trong bệnh viện, vài năm cuối đời còn lại cũng không có cơ hội ra ngoài.

Về phần nhà họ Tống...

Cúi đầu lật giờ tài liệu trong tay, ừm một tiếng, anh ngẩng đầu nói, “Không cần để ý đến bọn họ.”

Cũng không thể không chừa chút đường sống nào cho nhà họ Tống, dù gì cũng phải nể mặt Tống Thụy, để cho nhà họ Tống còn có thể mang theo cái đuôi lần cuối.

Anh giờ không muốn tiếp tục quan tâm nhiều đến lục đục trong giới, anh đã có bảo bối, có hai đứa con đáng yêu, vậy là anh đã thoả mãn rồi.

Khúc Tân thấy anh tâm tình tốt, không khôỉ thả lỏng chút chút, hỏi, “Sếp, chừng nào thì sếp rước bà chủ về dinh? Bọn em đã chuẩn bị hết tiền mừng rồi đó!”

Nhươn mày, Tư Không Viêm Nghiêu nhìn Khúc Tân, biểu tình nghiêm túc nói, “Không có cơ hội thu tiền mừng.”

Nếu không phải về mặt anh quá lạnh lùng, Khúc Tân nhất định sẽ nhận ra giọng điệu của anh bất đắc dĩ và tiếc nuối cỡ nào.

Không phải anh chưa từng nhắc tới chuyện tổ chức hôn lễ với Ô Thuần Nhã, nhưng bảo bối của anh không đồng ý, nói là hai người đàn ông thì tổ chức hôn lễ làm cái gì, buồn nôn muốn chết. Hơn nữa hai người đã sớm quen với cách sinh hoạt như một cặp vợ chồng lâu năm, đi đăng kí kết hôn, đeo nhẫn, ở nhà ăn một bữa cơm, thế là coi như kết hôn rồi...

Anh cảm thấy làm vậy sẽ uỷ khuất bảo bối, nhưng người ta không đồng ý tổ chức hôn lễ, anh cũng đành nghe theo.

Khúc Tân trợn mắt, liếm môi, sắp xếp ngôn từ, nói một câu, “Sếp à, dù bà chủ có không muốn gả cho sếp, sếp cũng không cần uể oải vậy đâu!”

...Tư Không Viêm Nghiêu phát tay, ý bảo cô có thể ra ngoài.

Không phải không muốn gả, mà là cậu không muốn đông người tham gia hôn lễ, theo như cách nói của Ô Thuần Nhã thì là, “Con cũng đã sinh hai đứa con tổ chức rình rang làm chi, như vậy là được rồi, đừng bày vẽ gì nữa...”

Thở dài, cảm văn kiện vốn phải để anh anh kí tên, anh vung bút, xoẹt xoẹt bắt đầu làm việc.

Vừa kí tên vừa nghĩ, Mạc Tuấn Nghị sắp sinh rồi nhỉ? Cũng từng ấy tháng rồi.

Đang nghĩ, di động vang lên, anh cầm lên xem thì thấy, là anh anh gọi tới.

“Alo.”

“Viêm Nghiêu ~ Tuấn Nghị ~ Tuấn Nghị sắp sinh rồi ~ Làm sao bây giờ ~ !!!” Tiếng gào to của Tư Không Dực Dương cùng tiếng kêu thảm thiết của Mạc Tuấn Nghị từ đầu dây bên kia truyền đến.

Tư Không Viêm Nghiêu co rút khoé miệng, không nhin được nhắc nhở.

“Nhấn chuông, gọi Giang Võ.” Đang nằm ở bệnh viện chờ sinh rồi sao còn bối rối như thế, cũng đâu phải lần đầu làm cha, đúng là quá mất bình tĩnh.

“...Ừ ha.” Cộp, cộp máy, Tư Không Dực Dương vội vàng nhấn chuông, Giang Võ và một nhóm y tá lật đật chạy tới.

Vào cửa đã thấy Mạc Tuấn Nghị gất gao cần tay Tư Không Dực Dương, đệm giường dưới thân hần ướt đầm.

Giang Võ chỉ đạo mọi người nâng Mạc Tuấn Nghị lên xe đẩy, “Mau mau, vào phòng phẫu thuật.”

Cánh tay Tư Không Dực Dương còn đang bị Mạc Tuấn Nghị cắn, gã nôn nóng đến đầu đầy mồ hôi.

Vừa chạy theo vừa an ủi Mạc Tuấn Nghị, “Tuấn Nghị, gắng lên, em đừng ngất.”

Mạc Tuấn Nghị đau hai mắt trợn trắng, nhả tay gã ra, thét dài một tiếng, nổi giận mắg, “Tư Không Dực Dương, anh... Ngao ngao ngao, anh là đồ khốn....Tôi, ô ô.....Đau chết tôi.....Hu hu, Dực Dương.....Đau quá!!!!”

“....” Giang Võ ở bên cạnh khoé miệng run rẩy, cố nhịn cười.

“Không cần sinh mổ, tôi thấy cậu ấy nên sinh thường.” Nhìn tình trạng của Mạc Tuấn Nghị, Giang Võ ngẩng đầu nói Tư Không Dực Dương.

Tư Không Dực Dương cũng thay trang phục phẫu thuật đi vào cùng Mạc Tuấn Nghị, nhìn Mạc Tuấn Nghị lo lắng gằm rú, gật đầu, sau đó hỏi, “Sinh mổ tốt hơn hay sinh thường tốt hơn?”

Giang Võ nghĩ nghĩ, “Vẫn là sinh thường tốt hơn, sinh mổ thì sau khi hồi phục sẽ để lại vết sẹo, cơ thể của bọn họ khác với chúng ta, có sản đạo để đưa nhỏ thuận lợi sinh ra, cho nên tôi đề nghị, tốt nhất là sinh thường.”

Mạc Tuấn Nghị nghe đối thoại của hai người, xem ngất.

Có thể sinh con cho tên này đã là tốt lắm rồi, giờ còn muốn bảo hấn vừa nhin đau vừa sinh con, hơi bị quá đáng rồi đó!

“Tư Không Dục Dương!! A, ông đây, ông đây nói cho anh biết! Ô ô, đau!!! Ông đây không thèm sinh nữa!!! Hu hu, đau quá a a a a a!”

Giang Võ nhướn mày nhìn, ngừng đầu nói, “Cố lên, cậu cứ vừa mắng chửi anh ấy vừa dùng sức là được, sẽ không đau.”

Tư Không Dục Dương nắm chặt tay Mạc Tuấn Nghị đến ngón tay trắng bệch, tiến đến bên tai hấn trấn an, “Ngoan, em gắng lên, chỉ sinh một đứa này thôi, Tuấn Nghị, nó chính là huyết mạch của hai chúng ta, em không muốn con được bình an chào đời sao.”

Mạc Tuấn Nghị nước mắt nước mũi tèm lem, từng cơn đau như quất tới tấp vào người hấn.

“Ô ô...Đau quá!!!! A a a a!! Dục Dương, em đau quá!!!” Bụng quặn đau, mặt sau như bị xé rách trướng đau, khiến hấn cảm giác như nửa thân dưới của mình đã tê liệt.

“Dùng sức, Tuấn Nghị, hít sâu.” Giang Võ vừa quan sát vừa hướng dẫn hấn cách điều chỉnh hô hấp.

Mạc Tuấn Nghị nhắm chặt mắt, đột nhiên quay phắt đầu, hung hăng trừng Tư Không Dục Dương. Như thể hận không thể dùng ánh mắt chọc thủng gã!

“Anh đừng mong ông đây sinh thêm con cho anh nữa!”

Tư Không Dục Dương gật đầu lia lịa, “Ừ ừ ừ, chỉ sinh một đứa này thôi.”

“A a a! Đau quá!” Mạc Tuấn Nghị lại bắt đầu tru lên.

Tư Không Dục Dương nắm chặt tay hấn, cùng hấn hít sâu, dùng sức...Đột nhiên gã rất bội phục Ô Thuần Nhã, sau khi khổ sở sinh một đứa xong vẫn còn nguyện ý sinh thêm đứa thứ hai cho em trai gã, đúng là hăm mộ thiệt mà.

Giang Võ cũng đầu đầy mồ hôi.

Đây là lần đầu tiên hấn đỡ đẻ cho đàn ông, lần đó Ô Thuần Nhã là sinh mổ, còn sinh thường quả thực hấn chưa từng chứng kiến, hơn nữa tiếng kêu thét của Mạc Tuấn Nghị có khả năng xuyên thủng cực độ, rung đến màng nhĩ của hấn cũng đau nhức.

Mạc Tuấn Nghị cảm thấy mình sắp đau ngất đi, dần dần, tiếng kêu cũng nhỏ xuống.

Giang Võ nhú mày, hấn đã nhìn thấy đầu đứa nhỏ, nhưng dường như Mạc Tuấn Nghị đã không còn sức để gắng rặn nữa.

“Tuấn Nghị, cố lên, sắp ra rồi.”

Tư Không Dục Dương cũng khản trương muốn chết, ghé bên tai hấn, nói, “Tuấn Nghị, cố lên, con sắp ra rồi, em lại dùng sức thêm một lần, con chúng ta sẽ lập tức ra thôi.”

Mạc Tuấn Nghị hít sâu, dùng toàn bộ khí lực còn lại, ngửa đầu thét, “A a a a a!”

Rồi hấn cảm giác hạ thân như bị rách toạc, có thứ gì đó đang trôi ra ngoài.

“Uml!”

“Tuấn Nghị? Tuấn Nghị!” Tư Không Dục Dương sắc mặt tái nhợt, cố gắng lay Mạc Tuấn Nghị vừa ngất lịm đi.

Giang Võ bế đứa nhỏ dính đầy máu vổ vài cái, ‘Oa’ một tiếng, tiếng khóc trẻ con to rõ vang lên, quả thực đầy nội lực hết như tiếng tru vừa rồi của ba nhóc.

Giang Võ chắc lưỡi, chuyển cho y tá lau người cho nhóc, sau đó nói với Tư Không Dục Dương, “Anh đừng rống lên, cậu ấy là một quá mới ngất đi, sẽ ổn ngay thôi, đến xem con của anh đi, tên nhóc này nhìn cũng đẹp trai lắm.”

Bé con tuy đỏ hỏn toàn nếp nhăn, nhưng vẫn có thể nhìn ra được đường nét anh tuấn trên mặt.

Tư Không Dục Dương nghiêng đầu nhìn đứa con mới ra đời, quay đi nhẹ giọng gọi tên Mạc Tuấn Nghị.

Giang Võ bĩu môi, đồng tình nhìn bé con đang được hấn ôm trong lòng, thờ dãi, “Nhóc đây là bị bố nhóc ghét bỏ sao?”

Sau khi bị đẩy về phòng bệnh khoảng nửa tiếng thì Mạc Tuấn Nghị tỉnh lại.

Hấn quay đầu liền nhìn thấy con được quần tã nằm cạnh mình, còn cả nam nhân ngồi một bên.

“Uống nước đi.” Tư Không Dục Dương thấy hấn tỉnh, cầm ống hút vào cốc nước đưa tới miệng hấn.

Mạc Tuấn Nghị uống chút nước, chậm rãi thở ra, vươn tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của con, nở nụ cười.

“Nhóc con này đúng là giày vò em muốn chết.”

Tư Không Dực Dương ‘Ừ’ một tiếng, cúi người ôm cả hân và con vào lòng, thấp giọng nói, “Cảm ơn em”

Mạc Tuấn Nghị cọ cọ mặt, không nói gì.

Sáng hôm sau mấy người Ô Thuần Nhã đến bệnh viện thăm Mạc Tuấn Nghị, hai nhóc Bánh Bao và Cảnh Hoán thấy bé con đều thích lắm, nhất là Cảnh Hoán, đây chính là em ruột của nhóc mà.

Cẩn thận bế bé con ăn no liền ngủ say, trên mặt Cảnh Hoán hiện lên ý cười nhàn nhạt, nhóc nói với Bánh Bao, “Bánh Bao, em thấy em ấy có giống ca không?”

Bánh Bao liếc một cái, hừ nói, “Mới không giống đâu!”

Nhạc Nhạc trông không giống mình, thằng cu này sao có thể giống ca được!

Cảnh Hoán cúi đầu khẽ hôn lên khuôn mặt non mềm của bé con, sau đó ngẩng đầu, ánh mắt vui vẻ hỏi, “Ba, em tên là gì ạ?”

Bánh Bao thịt xoay mặt gục vào lòng Ô Thuần Nhã, rầm rì than thở, “Ca hôn nó!”

Ô Thuần Nhã nheo mắt bé, vỗ vỗ nói, “Con cũng hôn em đi.” (Họ bên Tàu không gọi là anh họ)

Bánh Bao ghét bỏ quay mặt đi, hừ một tiếng, “Mới không cần hôn nó đâu, về nhà hôn Nhạc Nhạc!”

Tư Không Viêm Nghiêu vươn tay bế bé vào lòng, hỏi, “Ghen tị?”

Bánh Bao bĩu môi, thấy hơi thương tâm, ca ca hồi trước còn hứa với bé là thích bé nhất cơ mà, giờ vừa thấy bé con liền không để ý đến mình! Bé cũng không thèm thích ca ca nữa!

Mạc Tuấn Nghị ngồi tựa vào đầu giường, nâng tay gọi Cảnh Hoán lại gần, ôm vai nhóc, cười hỏi, “Con có thích em không?”

Cảnh Hoán lập tức gật đầu, “Dạ, thích ạ.” Nhóc cũng rất thích Nhạc Nhạc.

Bánh Bao nghe được, bĩu môi, lại hừ cái nữa.

Cảnh Hoán quay đầu nhìn Bánh Bao, ôm bé con lại gần, “Bánh Bao, cho em bế em trai ca một cái đó.”

Bánh Bao quay đầu, “Không thèm, em cũng có em nhá.”

“...” Cảnh Hoán thương tâm rồi, Bánh Bao không thích em nhóc.

Ô Thuần Nhã thở dài, vươn tay bế bé con trong lòng Cảnh Hoán, đặt vào lòng Bánh Bao, trừng mắt, “Bé đi.”

Bánh Bao bĩu môi, ôm bé con, cúi đầu nhìn nhìn, lầu bầu, “Xấu hoắc.”

Tư Không Viêm Nghiêu vỗ đầu bé, “Không được nói thế.”

Hừ!

Bất công, mọi người ai cũng bất công!

Bánh Bao tức giận, bởi vì chuyện này mà bé lợ Cảnh Hoán suốt một tháng, tận đến khi bé con được đặt tên mới làm lành.

Mạc Tuấn Nghị đặt tên cho bé con là Mạc Cảnh Hạo, tên ở nhà là Suất Suất.

Bánh Bao thịt Ô Trạch Vũ biết được đứa em này không cùng họ với ca ca, thế là bé liền vui vẻ.

Như vậy tên nhóc thú này sẽ không tranh ca ca với bé, ca ca là của bé!

Làm xong chương này nhiều cảm xúc quá :

– Đọc đoạn Mạc Tuấn Nghị sinh mà thấy buồn cười vật, xong tự dưng nghĩ đến tương lai của chính mình, hơ hơ... hơ.

– Tự hứa với lòng bọn trẻ con nó chỉ ganh tị với nhau thôi, cơ mà hint quá.

– Thế là đã hoàn được bộ này, nhìn lại số word cùng mục lục dài thượt còn tự thấy choáng, dài gì mà dài đến ngoắc ngoải, cơ mà tự dừng lại thấy tiếc tiếc cái gì đó. Dù sao cũng xong rồi, nên là...Tung bóng thôi

Bạn đang đọc truyện *Bánh Bao Nhà Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.